

Ly Hôn

Contents

Ly Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	59
14. Chương 14	65
15. Chương 15	71
16. Chương 16	77
17. Chương 17	82
18. Chương 18	86
19. Chương 19	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21	99
22. Chương 22	101
23. Chương 23	107
24. Chương 24	112
25. Chương 25	119
26. Chương 26	123
27. Chương 27	130
28. Chương 28	134
29. Chương 29	141
30. Chương 30	147
31. Chương 31	151
32. Chương 32	157
33. Chương 33	163
34. Chương 34	168
35. Chương 35	173
36. Chương 36	177
37. Chương 37	185
38. Chương 38	190
39. Chương 39	197
40. Chương 40	203
41. Chương 41	209

42. Chương 42	214
43. Chương 43	222
44. Chương 44	228
45. Chương 45	233
46. Chương 46	237
47. Chương 47	243
48. Chương 48	251
49. Chương 49	257
50. Chương 50	262
51. Chương 51	268
52. Chương 52	275
53. Chương 53	281
54. Chương 54	287
55. Chương 55	292
56. Chương 56	297
57. Chương 57	304
58. Chương 58	309
59. Chương 59	315
60. Chương 60	320
61. Chương 61	324
62. Chương 62	331
63. Chương 63	335
64. Chương 64	340
65. Chương 65	346
66. Chương 66	352
67. Chương 67: – Hoài Thương – Phiên Ngoại – Ghi Chép Nhật Ký Sinh Nhật Của Cận Viêm	360

Ly Hôn

Giới thiệu

Editor: Fear + Tư Đồ TiênThể loại: cường công cường thụ, oan gia vui vẻ, ngược luyến tình thâm, giới giải trí. Câu chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon>

1. Chương 1

Bạn nhỏ Lê Mông mười lăm tuổi đeo cặp sách trên lưng về nhà, vừa vào đến cửa đã bị dọa cho một trận ngầy người.

Trong phòng khách là một mớ hỗn loạn, Tưởng Khâm đè đầu Cận Viêm xuống đất dẫm, Cận Viêm phát hỏa, xoay người đá Tưởng Khâm một phát bay đến góc tường, giận dữ mắng: “Cho màu thì có thể mở phường nhuộm rồi phải không? Ông đây cmn đánh chết người!”

Dáng vẻ Cận Viêm vô cùng chật vật, mày trái bị đánh đến nổi đỏ hồng, tay áo xộc xệch bên cao bên thấp, dây đồng hồ hiệu Vacheron Constantin đã đứt từ bao giờ, cả người như con gà trống thở hổn hển.

Tưởng Khâm cũng không tốt lành cho lắm, một bên mắt kính bị đánh nát, nút áo sơ mi bị rơi xuống đất, ôm cái bụng bị đá mạnh, sau đó tiện tay cầm lấy chai rượu đỏ nằm trên kệ còn chưa uống hết đập vào đầu Cận Viêm.

Lê Mông hét to: “Dừng—! Dừng dừng dừng dừng!”

“Đưa đây!” Cận Viêm thừa cơ đoạt lấy chai rượu, phần nộ vút ra xa nói: “Họ Tưởng em thật sự muốn giết chết tôi đúng không? Mẹ nó em bên ngoài thông đồng với thằng mặt trắng nào? Nói rõ ra xem! Hôm nay phải nói rõ ràng với ông đây!”

Tưởng Khâm lại đâm hấn một phát ngã xuống sô pha.

Cận Viêm bật dậy định đánh trả, nhưng bị Lê Mông chạy đến ôm đúi: “Ba, ba bình tĩnh chút đi! Có chuyện gì từ từ nói! Đừng đánh đừng đánh nữa!”

Cận Viêm lão lão ngồi xuống sô pha thở hổn hển, hai mắt đỏ lửa.

Tưởng Khâm quay người hướng về phòng ngủ, lấy di động, ví tiền, notebook cùng vài bộ quần áo nhét vào trong túi, lại mau chóng đi ra, lạnh lùng nói: “Đơn thỏa thuận ly hôn tôi sẽ gửi vào hộp thư cho anh.”

“Cmn ly thì ly! Ai không ly thằng đó là con.”

Lê Mông choáng váng sợ hãi, theo bản năng nói: “Mẹ...”

“Tối nay nhớ gọi đồ ăn bên ngoài về ăn, sáng mai nhớ đi học.”

Tưởng Khâm ném gọng kính méo mó vào thùng rác, “rầm” một tiếng đóng cửa ra ngoài.

Lê Mông cảm thấy hồng бет rồi.

Ba bé đánh mẹ bé, mẹ bé bỏ rơi ba bé.

Bé hỏi Cận Viêm: “Thực ra ba ằm ĩ với mẹ chuyện gì? Ầ lần trước không phải đã chi tiền ỏn thỏa rồi sao? Con tưởng hai người làm lành rồi.”

Mặt Cận Viêm hết hóa xanh lại hóa đỏ, một lúc sau bực bội nói: “Chuyện người lớn trẻ con lo làm gì? Ăn cơm tắm rửa rồi lên giường ngủ đi!”

Lê Mông khinh bỉ liếc nhìn hấn, quay về phòng gọi điện cho Tưởng Khâm từ lúc tám giờ đến lúc mười một giờ, suốt ba bốn tiếng đồng hồ nhưng không ai bắt máy, cuối cùng Lê Mông dúm mắt lại lăn ra ngủ.

Hình ảnh cuối cùng trước khi ngủ là từ khe cửa nhìn ra phòng khách, bé thấy Cận Viêm đang ngồi bất động trên sô pha hút thuốc, dưới đất có khoảng bảy tám vỏ bia rỗng.

Cuối cùng Lê Mông cũng ý thức được mình đã gặp phải thảm họa lớn nhất trong đời – Ba mẹ ly hôn.

Có lần bé đã cho rằng những người kết hôn đồng tính như Cận Viêm và Tưởng Khâm sẽ không bao giờ ly hôn, từ lúc bé bắt đầu hiểu chuyện thì tình cảm giữa hai người rất tốt, Cận Viêm còn mở một công ty giải trí có thể lực trong nước, Tưởng Khâm đảm nhiệm chức vụ nhân viên kế toán cao cấp, điều kiện kinh tế đầy đủ, không khí gia đình thoải mái, bé từng cảm thấy mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trần gian.

Tuy là cũng có lúc cãi nhau lặt vặt, nhưng đó chỉ là thử thách bình thường của cuộc sống gia đình, lần dữ dội nhất cũng không quá một đêm – ngày hôm sau cả hai đều vui vẻ như chưa có chuyện gì, vậy nên bị Lê Mông cười nhạo liên tục.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, chắc là do tuổi tác đã dần cao, cả hai đều đã hơn ba mươi tuổi, nhưng sự chín chắn lại bị chôn vùi.

Năm ngoái có lần Lê Mông cảm thấy không khí gia đình rất ngọt ngào, mặt Tưởng Khâm lúc nào cũng lạnh như băng, Cận Viêm thì làm vẻ ta đây không muốn nói nhiều, sau đó mới biết được Cận Viêm cùng mấy nhà sản xuất ra ngoài uống rượu, trong hộp đêm gọi vài nữ diễn viên đến, vô tình gặp phải Tưởng Khâm.

Chuyện này cũng không có gì to tát nếu không có ả diễn viên nào đó gọi điện thoại nói với Cận Viêm là ả có thai, kết quả bị Cận Viêm dùng tiền bịt miệng, Tưởng Khâm cũng không làm gì quá khích.

Nhưng mà kể từ lúc đó trong nhà dường như có gì bất ỏn.

Tưởng Khâm bận rộn đi làm, ngày nào cũng đi sớm về trễ. Bình thường Cận Viêm đã hay đi công tác, nay lại càng đi nhiều, Lê Mông rất ít khi thấy ba mẹ ở cùng nhau. Thỉnh thoảng cả ba người vô tình chạm mặt, Cận Viêm luôn nói lời châm chọc, còn Tưởng Khâm chẳng nói chẳng rằng.

Lê Mông biết sớm hay muộn cả hai cũng phải cãi nhau một trận, nhưng không ngờ mãnh liệt như thế này, càng không ngờ Tưởng Khâm nhã nhặn ôn hòa lại có thể ra tay đánh người.

Giữa hai người này nhất định có gì đó mà mình không biết, Lê Mông nửa mê nửa tỉnh nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Ngày mai phải đi hỏi Tưởng Khâm mới được, trách nhiệm bảo vệ gia đình toàn vẹn đổ hết lên đầu mình rồi.

Lúc di động Cận Viêm reo lên cũng đã là chiều ngày hôm sau, mặt trời chiếu chói chang ngoài cửa sổ. Đại lão gia là hắc thân cao một mét tám mấy cách bộ đồ ngủ đang nằm trên sô pha một mét hai. Đang ngủ thì mơ mơ màng màng, vươn tay ra cầm lấy điện thoại dưới bàn trà.

“Mẹ nó...” Cận Viêm không chịu được ngồi bật dậy: “Nghe đây, chuyện gì?”

“Ông Cận,” giọng nói Vệ Hồng phi thường nghiêm túc ở đầu dây bên kia: “Ông có biết chuyện vợ ông đang bàn bạc phân chia tài sản chuẩn bị ly hôn không?”

Cận Viêm nóng giận nói: “Phải rồi! Tôi đây không biết! Thật sự cảm ơn ông đã nhắc nhở, tôi cảm tạ cả nhà ông!”

“... Ấy không cần cảm ơn, là chuyện nên làm. Ông ở đâu? Có cần anh em mang rượu tới cùng say quên trời quên đất không với ông không? Thật ra tôi rất thông cảm cho ông, tuổi đã cao mà vợ thì không có, đi đâu mới tìm được đây...”

Thực tình Cận Viêm không thể nhẫn nại mà muốn rống lên, nhưng tức giận mười mấy tiếng trước đã bốc cháy toàn bộ như lửa trại, lúc này chỉ còn lại những đám tro tàn, không có sức lực mà rống nữa.

“... Tôi ở nhà,” hắc hủu khí vô lực nói, “Ra ngoài nhớ cẩn thận, đừng để phóng viên tóm được.”

Vệ Hồng trên sân khấu nổi tiếng là người chính trực ngay thẳng, đồng thời cũng được các anh em trong giới công nhận là người hiền lành, mang theo hai bình rượu và hai đĩa mỗi nhấm đến tận nhà, về mặt cảm thông kiểu “hờ hờ tôi biết thế nào ông cũng có ngày hôm nay”.

“Ấy, ông xem mặt ông này, đỏ đen cũng có, người mở phường nhuộm là ông mới phải chứ. Một mình ôm gối ngủ ngon lắm à?”

Vệ Hồng ngồi xuống rót hai chén rượu, thêm muối tiêu đậu phộng vào món phụ thê phế phiến^[1] rồi mang lên, về mặt thành thật muốn bắt chuyện.

[1] Phụ thê phế phiến: Là một món cay vùng Tứ Xuyên, nguyên liệu chính là phổi, tim, lưỡi bò.)

“Ông Cận, tôi nói cái này, ông nóng tính ai cũng biết nhưng dù thế nào cũng không đánh người. Trước kia phạm phải sai lầm này tôi tưởng ông đã bỏ rồi, sao hôm qua lại thế? Thiếu chút nữa Tưởng Khâm phải vào viện.”

Cận Viêm nặng nề không nói lời nào, lúc lâu sau mới hừ một tiếng.

“Tưởng Khâm hư hỏng cũng không phải năm một năm hai, người khác không biết ông còn không biết sao? Người ta hờ chút là bắt ăn hờ chút là bắt mặc, giận đối thì chiến tranh lạnh hai ngày, dù sao cũng phải xem năm đó ai cùng cậu ta gây dựng sự nghiệp bằng hai bằng tay trắng, nói đánh là đánh.”

Vệ Hồng rung đùi đắc ý thở dài, Cận Viêm không nhịn được, chỉ vào đôi mắt như gấu trúc của mình: “Ông thấy cái này giống tôi tự đánh à? Cậu ta đánh tôi ít nhiều ra sao ông có biết không?!”

“Này... này... ông Cận,” Vệ Hồng bất đắc dĩ nói: “Tưởng Khâm thắng số lượng nhưng ông thắng chất lượng.”

Cận Viêm: “.....”

“Cứ nghe anh đây nói, tỉnh rượu rồi thì tìm Tưởng Khâm xin lỗi đi, sau này xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vui vẻ mà sống. Hai người phong ba bão táp đến được với nhau không dễ dàng gì, khi ấy còn phải ăn trâu nuốt rau mới có được hôm nay, thế nào lại thành ra như vậy? Còn có chuyện gì không bỏ qua được?”

Vệ Hồng gấp đầu phụng, ý bảo Cận Viêm ăn. Cận Viêm nhìn đôi đũa bất động, thần sắc âm trầm khó đoán, đột nhiên để mạnh chén rượu xuống, nói: “Chuyện này chưa xong đâu!”

“Đừng có mà nói bậy, ông không biết điều gì cả!”

“Ông không hiểu đâu,” Cận Viêm nói rõ ràng, “Tôi cho ông biết, Tưởng Khâm ngoại tình.”

Vệ Hồng kinh hoàng ngớ người.

“Thật không thể tưởng tượng, lúc đầu tôi cũng không tin. Đúng là nhiều khi tôi cũng ra ngoài uống rượu xã giao, nhưng tôi không mang phiền phức về nhà, trừ năm ngoài có đúng một lần nhưng không phải trước mặt cậu ta! Cậu ta! Cậu ta thực sự giẫm nát tôn nghiêm của ông đây dưới lòng bàn chân.”

Vệ Hồng há miệng, vài giây sau mới tìm được giọng nói của mình: “Ông... Ông tận mắt nhìn thấy chứ?”

Cận Viêm uất ức, không nói một chữ.

“Người anh em, chuyện này không thể đoán bừa... Ông ông ông... Ông bình tĩnh một chút, Tưởng Khâm như vậy làm sao ngoại tình được?”

“....”

“Ông thấy được hay là có bằng chứng trong tay? Hai người điều tra nhau sao? Tôi nói ông biết vợ chồng tin tưởng lẫn nhau mới là điều quan trọng nhất, huống chi Tưởng Khâm là người có thể vượt quá giới hạn sao? Ông mà không như thế thì đã chẳng có chuyện gì!”

Cận Viêm cười lạnh một tiếng, dường như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Vệ Hồng nhìn chòng chọc vào hần nghi ngờ, một lúc sau mới thấy hần đưa tay lên ra hiệu.

“Chín tháng,” Cận Viêm nói, “Chín tháng không cho tôi chạm đến một đầu ngón tay.”

Vệ Hồng: “.....”

“Lúc đầu là thân thể khó chịu, đi bệnh viện kiểm tra lại không có gì. Về nhà rồi thì cả ngày đi làm, có cơ hội đi công tác là chạy đi ngay, còn nói với tôi là đêm ngủ ngáy thì đừng ngủ trong thư phòng. Đủ mọi loại lý do, tóm lại chính là không cho ông đây lại gần.”

“Mỗi tối mặc cho cậu ta ngủ bên cạnh mà tôi dục hỏa đốt người hận không thể làm được gì, đây là nhà của ông, cmn đây còn là nhà của ông sao? Như thế không phải vô nhân đạo quá sao?! Mấy hôm sang xuân có cách nào cũng đều thử hết rồi, chỉ còn nước dùng thuốc kích dục mà thôi, người ta đã nói không muốn chính là không muốn.”

Vệ Hồng đập mạnh đôi đũa làm cái bát suýt nữa thì lật úp.

“Tôi nói ông nghe, cậu ta tránh tôi như tránh tà, nếu không có thằng con ở trước mặt thì nói cũng không nói với tôi một câu! Vợ ông có như vậy với ông không? Tôi không nói chín tháng, một tháng thôi, ông chịu được sao?”

Vệ Hồng nói kiên quyết: “Chuyện này miễn bàn.”

Cận Viêm cười lạnh một tiếng, “Biết hôm qua bắt đầu thế nào không? Chiều qua nhân lúc thằng nhóc không có ở nhà, cậu ta ở trong bếp nấu cơm, tôi đứng nhìn mà không kim lòng được, muốn tán gẫu một hai câu.”

Cận Viêm nói “một hai câu” hiển nhiên không thể bao quát được hành động của hần, nhưng Vệ Hồng đại khái có thể tưởng tượng mọi chuyển xảy ra thế nào.

“Ông đây còn chưa làm gì cậu ta đã quay lưng ra ngoài! Cuối cùng tôi càng đuổi theo cậu ta càng tránh xa hơn! Cậu nói xem làm sao tôi không bức? Lúc đó tôi còn nhẫn nại nói vài câu, chưa nói xong hai câu thì đã tóm lấy tôi, rồi cmn động thủ, cuối cùng còn lấy chai rượu đập vào đầu tôi.”

“Cường bức vợ bất thành thì đúng là không nên ngồi đây.”

Cận Viêm nổi trận lôi đình, giận dữ nói: “Cái gì mà cường bức? Ông đây là chồng cậu ta! Đó là quyền lợi hợp pháp của ông! Ông mà cường bức thì đúng là cmn trái pháp luật!”

Vệ Hồng: “.....”

“Tôi nói ông nghe, hoặc là Tưởng Khâm đang mắc bệnh gì đó —— chuyện này còn có thể chấp nhận, còn không thì cậu ta có tình nhân bên ngoài, chắc chắn là vậy. Khả năng thứ nhất loại, tôi biết cậu ta vô cùng bình thường. Khả năng thứ hai cao đến 80%, nếu không làm sao cậu ta tránh tôi như tránh tà thể kia chứ.”

“...Tôi thấy Tưởng Khâm không giống loại người ở bên ngoài... có người...”

“Tôi đã nói rồi Vệ Hồng, ông không biết cậu ta đâu. Chúng tôi vừa xử nhau xong đã có người đến đón cậu ta, nhìn hai người đó như hận thấu xương tẩm kính ngăn cách hơi thở bọn họ ấy! Tôi đã biết trước cậu ta như vậy với tôi là có vấn đề mà, chỉ là không có bằng chứng.”

Khuôn mặt Cận Viêm vặn vẹo, đằng đằng sát khí nói: “Nếu để tôi mà bắt được, xem tôi có xé xác ra không!”

Vệ Hồng chỉ thấy thẳng đàng ông trước mặt mình đúng là do không cưỡng ép được vợ nên mới bị dục vọng làm cho hư não, suy nghĩ xem nên đưa hắn đến bác sỹ tâm lý đáng tin cậy nào, còn không cho dù có mời hắn ra ngoài chơi giai thì type người như Tưởng Khâm cũng khá khó tìm.

Đúng lúc này di động của Cận Viêm có tin nhắn, đến từ bạn nhỏ Lê Tiểu Mông – con trai cưng của hắn và Tưởng Khâm.

“Ba, con nói cho ba biết chiều nay con trốn học, dù sao đi học cũng không có ý nghĩa gì nữa. Con đi tìm Tưởng Khâm, ba đúng là thẳng đàng ông vô dụng không giữ được vợ, con lừa Tưởng Khâm về lại cho ba.”

Ngón tay của Cận Viêm run rẩy.

Vệ Hồng như bị sét đánh, một lúc sau mới nói: “Đúng là con trai ngoan, nuôi con để dưỡng lão mẹ nó đúng thật không sai!”

2. Chương 2

“Nuôi con như cục nợ vậy,” Tưởng Khâm nói, “Lên ngồi đi.”

Lê Mông bò lên giường, ngồi cạnh Tưởng Khâm, nhìn quyển tiểu thuyết tiếng Đức trong tay Tưởng Khâm.

Lê Mông với Tưởng Khâm không có quan hệ huyết thống, nhưng cả hai đều có những đặc điểm giống nhau kinh người: tính khí, tính cách, đam mê, diện mạo... Hơn nữa Tưởng Khâm còn có chỉ số thông minh cực kỳ cao, mà Lê Mông cũng không thua kém, bây giờ đã nhảy được lên cấp ba.

Bạn bè xung quanh hay nghi ngờ họ là bà con thất lạc nhiều năm, hoặc là Lê Mông chính là Tưởng Khâm năm mười mấy tuổi tái sinh. Nhưng Cận Viêm đã nhiều lần phủ nhận những khả năng này, mặt làm ra vẻ “đây chính là duyên phận đầy mấy người ngờ ngẩn kia ạ”.

Lê Mông xem được một lúc rồi nói: “Hung thủ chính là giáo viên trượt tuyết.”

“Đừng có mà mới xem được một nửa đã khoe khoang mình biết cả câu chuyện, coi chừng đuối ra đấy.”

“Mẹ nhần tâm với đứa con thân sinh của mình như vậy sao Tưởng Khâm đồng chí?” Lê Mông trách móc: “Không thèm nấu cơm mà bỏ nhà ra đi, có tí chuyện vậy cũng so đo nhau.”

Tưởng Khâm nhìn bé không nói gì.

“... Không phải thân sinh nhưng hơn hẳn thân sinh,” Lê Mông lập tức vươn đuôi lên quấy quấy hỏi: “Tính khi nào về nhà hở Tưởng Khâm đồng chí? Có muốn con áp giải Cận Viêm đồng chí tới trước cửa nhận tội không? Thế cũng được nhưng con nói này, bây giờ mà mẹ về có thể thưởng thức đứa con đẹp trai dễ thương nũng nịu này nữa thoát y lộng lẫy bồi thường trọn gói, sau đó đã có thể ăn cơm! Ăn cơm đó! Tâm động không bằng hành động, hay là mẹ theo con về luôn đi!”

“Lê Mông đồng chí,” Tưởng Khâm nói, “Con với Cận Viêm đúng là cha con ruột, không thể giả được, lừa đảo cũng giống nhau như vậy.”

Anh đang mặc áo tắm màu trắng của khách sạn, đôi mắt không bị cặp kính che lại càng sáng rực hơn, lông mi thon dài khiêu gợi, vừa nhìn là biết không chịu thua Lê Mông một bước nào.

“Con không có miếng thịt lỗi đằng trước, lại càng không phải chuẩn 36D, cho dù có múa thoát y cũng không ma nào thêm xem. Với lại con có nhảy cũng không thể giấu được thân là học sinh mà lại trốn học bỏ trường, hẳn là phải đem con về trường cho chủ nhiệm nhảy dựng lên.”

Lê Mông liu lười một hồi, chợt bác bỏ: “Đừng mà, cô giáo sẽ yêu con mất.”

“So với chuyện múa thoát y, con phải buồn vì chuyện khác nhiều hơn,” Tưởng Khâm nói: “Sau khi ta với Cận Viêm ly hôn, con định ở với ai?”

Lê Mông biết cuộc nói chuyện này đã không còn hy vọng gì nữa rồi.

Cũng giống như những đứa trẻ khác khi được hỏi “cha và mẹ ly hôn con muốn ở với ai”, Lê Mông chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu là: Shit! Ông không muốn trả lời!

“Ta hy vọng con ở với Cận Viêm,” Tưởng Khâm nói.

“—A? Mẹ không cần con?”

“Cận Viêm là cha thân sinh của con.”

“Nhưng mẹ là mẹ con mà!” Lê Mông nhanh mồm nhanh miệng đáp lại, “Không phải mẹ thân sinh nhưng hơn hẳn mẹ thân sinh!”

Tưởng Khâm nhìn chăm chú bé một lúc, thở dài.

“Lê Mông,” anh mệt mỏi nói, “Con biết trên danh nghĩa con có 7% cổ phần của công ty giải trí Thời Tinh đúng không?”

“Thì sao.....”

“Công ty giải trí Thời Tinh không tung cổ phiếu ra thị trường, toàn bộ cổ phần đều do các cổ đông nắm giữ. Cận Viêm chỉ có 40% trong tay, con có 7%, ta có 12%, con có biết bên ngoài còn bao nhiêu phần trăm không?”

Lê Mông nháy mắt phản ứng liền: “41%!”

“Đúng rồi,” Tưởng Khâm nói, “Mấy con số này vừa khéo, Cận Viêm nhỉnh hơn những cổ đông khác một chút. Có thể nói, chỉ có con hoặc ta đứng cùng Cận Viêm thì quyền hành trong tay ba con mới an toàn.”

“Ngược lại, nếu con đi theo ta, sau khi phân chia tài sản xong Cận Viêm chỉ có 26%, mà làm người giám hộ trừ 26% ta được hưởng thì còn 7% kia của con nữa....”

“Vậy không phải càng tốt sao? Mẹ thành BOSS lớn rồi, có thể vào công ty đuổi hết mấy ả ngôi sao bám chặt trên người ba con đi mà....”

“Ngây thơ quá,” Tưởng Khâm nói, “Câu này có nghĩa là có thể có người khác nắm cổ phần nhiều hơn ta hoặc Cận Viêm, chỉ cần chớp được thời cơ, sơn hà đổi chủ là chuyện hoàn toàn có thể.”

Thế giới quan của Lê Mông nhất thời rung động, “Này... Mẹ... Mẹ đừng ly hôn với Cận Viêm mà!”

Tưởng Khâm cười lạnh.

Lê Mông mặc áo sơ mi đồng phục, ngũ quan vừa có vẻ ngây thơ vừa có nét tươi sáng của cả thanh niên lẫn thiếu niên, lúc nhăn mày đặc biệt giống Cận Viêm.

Có điều, Cận Viêm làm người ta cảm thấy sâu xa trầm lặng, còn Lê Mông chưa lớn, chỉ làm người ta cảm thấy phiền não.

“Là vì ả lần trước sao? Nghe nói đã xử đẹp rồi mà. Trong lòng Cận Viêm chỉ có mẹ, mẹ không biết lúc ba nói chuyện cùng chú Vệ mà tay chân đều run rẩy: “Cho cô ta bao nhiêu tiền cũng được, nhưng ngàn vạn lần không được để Tưởng Khâm biết, nếu không tôi sẽ nhảy lầu đó....”

“Ồ, anh ta nói thế sao?”

“So với vàng còn thật hơn ạ! Đáng tiếc là sau đó mẹ vẫn biết, lúc đó con thật sự muốn gọi người giả vờ chạy vài vòng bên ngoài cửa sổ canh chừng, lỡ như nhảy xuống thật thì biết sao?”

Tướng Khâm xoa xoa đầu Lê Mông nói: “Muốn nhảy đã nhảy rồi, ai mà nói muốn nhảy thì sẽ không nhảy, con đừng lo.”

Lê Mông đồng tình, nhưng lập tức cảm thấy không đúng: “Vậy rốt cuộc vì sao mẹ vẫn muốn chia tay ạ?”

Tướng Khâm nhăn mày lại, dường như vô cùng do dự.

Nhưng có một chuyện anh làm bạn nhỏ Lê Mông rất hài lòng: Cận Viêm hay thường nói “chuyện người lớn trẻ con đừng xen vào!” nhưng Tướng Khâm lại bày hết ra cho bé thấy thế giới của người lớn, lại còn hướng dẫn bé tự hỏi, rồi tự tìm đáp án.

Quả nhiên cuối cùng anh vẫn nói: “Ta cũng không biết.”

“Bắt đầu từ năm ngoái, ta đã chán hẳn rồi.”

“Ta cũng không biết vì sao, dường như hẳn không còn là Cận Viêm mười mấy năm trước mà ta biết, không biết từ lúc nào hẳn đã trở thành một người xa lạ.”

Lê Mông ngậy người.

“Có khi ta rất sợ,” Tướng Khâm nói, “Cận Viêm mà ta yêu mười mấy năm trời cuối cùng đã đi đâu, là hẳn thừa lúc ta không chú ý mà thay đổi hay là người đó chưa từng tồn tại, chỉ mỗi mình ta ảo tưởng?”

“Tướng, Tướng Khâm...”

“Lúc ả diễn viên kia nhắn tin nói ả mang thai con của Cận Viêm, ta cũng không cảm thấy bất ngờ, trong lòng chỉ cảm thấy được giải thoát.”

Tướng Khâm ngừng lại một chút, thở dài, câu nói phảng phất vừa ra đến cửa miệng lại tan ngay trong phòng.

“Trong đầu ta chỉ có một câu, cuối cùng thì chuyện này cũng tới rồi.”

Tối đến, khi Lê Mông về nhà đã thấy Cận Viêm nằm ngủ lả lác trên sofa, Vệ Hồng đỏ khóc đỏ cười, chỉ vào hai cái vỏ chai rỗng nói: “Đừng trách chú, ba cháu uống mãi không dừng, mỗi người uống một nửa đấy.”

Lê Mông hồ hững nói: “Chú cầm luôn cái chai đập lên đầu ba đi cháu cảm ơn, Tướng Khâm cũng sẽ cảm ơn chú, hôm qua mẹ muốn làm nhưng lại không thành.”

Vệ Hồng tò mò hỏi: “Mẹ cháu nói sao?”

Lê Mông nhún nhún vai, đi vào phòng mình ném cặp xuống.

“Cháu muốn ăn đầu heo chiên tôm, đậu hũ tẩm món, sườn xào chua ngọt với nấm mèo xào thịt, làm cho cháu luôn đi.” Vài giây sau bé ló đầu ra khỏi phòng, vênh mặt nói: “Chú mà không nghe là cháu méc ba cái ả diễn viên kia tìm thấy số mẹ trong điện thoại của chú, rồi nhắn tin cho mẹ nói ả mang thai đó.”

Trông mặt Vệ Hồng như nuốt phải cả quả dưa hấu.

“Lần sau có đi WC cũng nhớ mà mang đi động đi theo, vô dụng đại nhân ạ.”

Lê Mông dễ dàng hạ gục anh cả của làng giải trí ngay tại phòng khách, ung dung quay lại phòng mình chờ cơm.

Ăn cơm chiều xong Lê Mông đi tắm, khi ra phòng khách thì điện thoại đổ chuông, là một dãy số lạ.

“Alo?”

“Alo, phải Lê Mông không?” Giọng nói đầu giây kia rất nhẹ nhàng, “Cho gặp Cận tổng một chút được không?”

Lê Mông cảnh giác hỏi lại: “Cô là ai?”

“Nói cô là Triệu Tuyết thì Cận tổng sẽ biết.”

“Ba không biết —— Cô có việc gì không?”

Bên kia điện thoại như bị nghẹn một lúc, “À, thật ra là chuyện công ty, cũng không phải chuyện gì lớn, nếu không được thì cô gọi lại sau vậy.”

Lê Mông cười nói: “Chuyện công ty thì càng nên nói cháu biết, tốt xấu gì tiểu gia cũng là thái tử mà. Triệu Tuyết phải không? Cô làm ở bộ phận nào? Ai nói cho cô biết số điện thoại nhà cháu?”

Đương nhiên là Triệu Tuyết tiểu thư bị tiểu thiếu gia ngây thơ vô tri nhưng lựa sang trọng này làm cho kinh hãi, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nói: “Không có chuyện gì lớn cả, chỉ là hôm nay Cận tổng không đi làm, cô... bọn cô đều lo lắng.”

“Tiểu thư,” Lê Mông nói, “Tuy rằng cháu chưa gặp mặt cô, nhưng bây giờ cháu lấy danh nghĩa 7% cổ phần công ty nêu ra một quy tắc: Sau này trừ khi công ty đóng cửa, nếu không đừng gọi điện thoại đến nhà cháu. Nếu bị cháu phát hiện nữa, cô chắc chắn bị đuổi việc.”

Bên kia điện thoại im lặng như tờ.

Lê Mông từ tốn treo điện thoại.

“.....Ai vậy?” Đại khái là do tiếng nói chuyện làm Cận Viêm tỉnh, hẩn chằm chằm ngáp một cái, ngồi trên sofa đỏ au hai mắt, áo sơ mi mấy ngàn bạc không khác gì đồng giẻ lau ở trên người, thật không có khí chất.

“Gọi nhằm thôi.” Lê Mông chớp mắt nhìn ba mình, hừ cười hỏi: “Ai không ly hôn thì người đó làm con, nhỉ?”

Suýt chút thì Cận Viêm bị đứa con thân sinh hạ knock out, nhưng hẩn không có sức phát hỏa nữa.

“Trước khi đi chú Vệ có làm mấy món để trong tủ lạnh, muốn ăn thì tự lấy bỏ vào lò vi ba quay vài vòng. Còn muốn uống nữa không?”

Cận Viêm ngơ ngác lắc đầu.

“Cứ uống một chút nữa đi, không chừng uống vào rồi Tưởng Khâm sẽ quay lại đây.”

“.... Bạn nhỏ Lê Mông, con nói ác thế là do ai di truyền hả?”

“Nói ác thế xem ra còn tốt hơn bạo hành gia đình, con không động thủ đánh người, cũng không thượng cẳng tay hạ cẳng chân, lại càng không có bạn nữ nào chạy đến trước cổng nhà nói có em bé với con.....”

Lê Mông đắc ý rung đùi ngồi trong phòng khách, thưởng thức vẻ mặt hỗn hển của ba mình.

“Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông,” Cận Viêm hữu khí vô lực nói, “Ta hiểu con sắp mất mẹ nên rất sợ hãi và thống khổ, nhưng con tỉnh lại đi, ông đây nếu ly hôn thật, con lập tức sẽ biến thành thằng nhóc mồ côi đó hiểu không?”

Lê Mông nói: “Con có thể bức chết ba trước, rồi mang 40% cổ phần của công ty đi theo Tưởng Khâm sống. Mồ côi thì mồ côi, ít ra còn là cậu hai mồ côi có quyền có thế!”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm cảm thấy lúc này cũng không khác chết là mấy.

“Mỗi ngày Tưởng Khâm đều nấu cơm cho con, giặt đồ cho con, kiểm tra bài tập cho con, rồi còn chở con đi học, đón con tan trường. Người ta trên nhà dưới bếp đều đúng chuẩn một hiền thê lương mẫu, sao con phải tự kiếm cây treo cổ mình? Sao con không thể mang theo tiền của ba, công ty của ba hưởng tới một cuộc sống tốt đẹp chứ? Ba nói đi?”

Cận Viêm thực sự buồn muốn chết, bực mình nói: “Thứ nhất! Kiểm tra bài vở cho con là từ thời xưa thời xưa nào rồi! Học lên cấp ba còn muốn kiểm tra cái rắm á bạn nhỏ Tiểu Mông à!”

Về mặt ừ hử lăm bằm của Lê Mông giống Cận Viêm nào đó như tạc.

“Thứ hai! Đồng phục và quần áo của con không phải đều đưa đi cửa hàng giặt ủi hả? Tuần nào ông đây cũng phải tới đó một lần, còn Tưởng Khâm chỉ làm mỗi việc ký giấy! Cái này mà cũng nói là giúp con giặt quần áo!”

“Lầm bầm lầm bầm lầm bầm....”

“Thứ ba! Mỗi ngày ăn cơm xong bóng ông đây trong phòng bếp hì hục rửa chén đã bị con bỏ xó hả, hồi tiểu học học bài “Bối ảnh” của Chu Tự Thanh[1] chắc chỉ có chó trong bụng! Ta đây chỉ thấy con viết văn nhiệt tình khen mẹ nấu cơm mỗi ngày, sao không thấy viết cho người cha rửa chén ngày ngày này một câu hả?!”

“Lầm bầm lầm bầm lầm bầm....”

Cận Viêm giận dữ nói: “Đúng là nghịch trời, còn lầm bầm nữa thì cẩn thận tháng sau không có tiền tiêu vật! Nói cho con biết, lúc trước Tưởng Khâm nói với ta là cứ lầm bầm như vậy mẹ con rất muốn đánh người, bây giờ ta đã biết cảm giác này là thế nào!”

Lê Mông vừa muốn hừ một cái, bỗng nhiên nhớ ra trong nhà không còn Tưởng Khâm nữa, lỡ như bị bạo hành cũng không có ai nhảy ra can, thế là lập tức ngậm miệng.

Cận Viêm ngồi thở hổn hển cả ngày, lầm bầm: “Chuyện này không thể cứ để như thế được!”

Hắn nhặt di động lên, ngón cái xẹt qua xẹt lại trên màn hình, vẻ mặt mờ mịt không biết đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau mới hạ quyết định, đứng lên nói: “Ta đi ra ngoài một lúc, con ngủ sớm đi, sáng mai không được trốn học nữa.”

“Ba... Ba đi đâu?”

Cận Viêm như một con sói bị thương, nói: “Ông đây không sợ ly hôn, ông đây cái gì cũng không sợ! Nhưng ông đây nhất định phải biết vì sao ly hôn!”

[1] “Bối ảnh” của Chu Tự Thanh: Nói về cảm xúc của đứa con trai đối với bóng lưng của cha mình.)

BÓNG DÁNG SAU LƯNG

(BỐI ẢNH)

Chu Tự Thanh (1898-1948)

Chu Tự Thanh tự là Bội Huyền, người làng Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, sinh năm 1898, bệnh mất tại Bắc Kinh (1948). Tốt nghiệp khoa Văn-Triết trường Đại học Bắc Kinh (1920), ông dạy văn chương tại Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, và tại Dương Châu, tỉnh Giang Tô. Từ 1925 đến khi mất, dạy văn chương Trung Quốc tại Đại học Thanh Hoa. Những dịp nghỉ hè, ông sang châu Âu học tập. Tác phẩm rất nhiều, đủ thể loại...

Trích trong tập truyện Bối ảnh (xuất bản năm 1928), Bóng dáng sau lưng như có hơi hướm bức tranh thủy mặc Trung Hoa. Ở đó, chân dung người cha không được vẽ lại với cái nhìn thẳng vào gương mặt, vậy mà tưởng như ta có thể nhìn thấy diện mạo người cha ấy, ngờ ngợ như đã có lần gặp ông đâu rồi. Phải, cái dáng dấp hơi thô kệch nhưng rất đỗi tỉ mỉ trong những cử chỉ dịu dàng khi chăm chút cho đứa con.

Bố và tôi không gặp nhau đã hơn hai năm nay. Không bao giờ tôi quên được dáng người của bố nhìn từ sau lưng. Mùa đông năm ấy bà nội qua đời nhằm lúc bố mất việc. Quả tình họa vô đơn chí. Từ Bắc Kinh tôi ghé Từ Châu, định bụng gặp bố để về quê lo việc tang ma. Đến Từ Châu, nhìn sân nhà ngổn ngang đồ đạc, lại chạnh nhớ bà, tôi không cầm được nước mắt. Bố bảo: “Chuyện đã đến thế cũng chẳng phải buồn rầu. Còn may chưa đến nỗi cùng đường.”

Về quê nhà, cầm cố đồ đạc vẫn không đủ đâu vào đâu, bố phải vay tiền mượn bạc lo liệu ma chay. Những ngày ấy, cảnh nhà thực ảm đạm, phần vì tang tóc, phần vì bố mất việc.

Làm đám xong, bố đi Nam Kinh tìm kế mưu sinh, tôi về Bắc Kinh tiếp tục học hành. Hai bố con đi cùng một chuyến. Tới Nam Kinh, bè bạn tôi kéo đi chơi, cầm chân hết một ngày. Sáng hôm sau tôi qua sông đi Phố Khẩu, chiều đáp tàu hỏa đi Bắc Kinh. Bố bận việc, bảo không tiễn chân được. Anh dọn phòng của quán trọ vốn quen đường thuộc sá, bố nhờ đưa tôi đi. Bố dặn dò anh hai ba lượt, chu đáo tận kẽ. Rồi bố lại phân vân do dự hồi lâu, e rằng anh ta thiếu cẩn trọng. Thực tình năm ấy tôi đã hai mươi tuổi đầu, từng

lui tới Bắc Kinh một đôi lần, bố đâu phải bận lòng quá như vậy. Bần khoản hồi lâu, rốt cuộc bố nhất định đích thân đưa tôi lên đường. Tôi cảm mãi, bất tất phải thế. Nhưng bố bảo: “Không sao mà. Anh ấy đi thì chẳng tiện.”

Hai bố con qua sông đến ga. Tôi mua vé còn bố coi hành lý. Đồ đạc nhiều, phải tốn chút ít tiền trà nước cho mấy người khuân vác. Bố lại mất công kỳ kèo mặc cả với họ. Lúc ấy tôi cho rằng mình lanh lợi lắm mà bố thì thiếu hoạt bát, ắt phải có tôi xen vô mới được. Nhưng rồi bố cũng ngã giá xong và đưa tôi lên tàu. Bố chọn cho tôi một chỗ gần cửa sổ, căn dặn tôi dọc đường phải cẩn trọng, ban đêm phải coi chừng, kéo mà cảm lạnh. Bố còn gửi gắm anh phục vụ trên toa chăm sóc, giúp đỡ tôi. Tôi nghĩ bụng sao mà bố lắm cảm thế, mấy người phục vụ này chỉ biết có tiền, dặn họ cũng bằng thừa. Và lại tôi nay đã lớn, há không xoay xở một mình được ư? Chao ôi, bây giờ nhớ lại, sao hồi ấy tôi “thông minh” đến thế!

Tôi nói: “Bố ơi, bố về đi.” Bố nhác trông ra ngoài toa, bảo: “Con ngồi đây, chờ đi đâu, để bố mua mấy trái quýt.” Nhìn xa, bên ngoài hàng rào chắn các bậc thềm lên xuống của sân ga, tôi thấy có mấy người bán buôn vật vãnh chi đó. Đến được chỗ họ phải băng qua đường ray, leo qua hàng rào, rồi nhảy xuống. Bố người dầy da, tới được đó mà mua vài trái quýt thì mệt lắm. Tôi muốn đi thay nhưng bố không chịu, đành để bố đi vậy. Tôi thấy bố đội cái nón vải đen nhỏ, mặc áo ngắn đen, choàng ra ngoài manh áo xanh đen vì đang chịu tang bà tôi. Bố lom khom đi về phía đường ray. Bước qua đường ray rồi leo qua rào cũng chẳng dễ gì. Bố bám vào phía trên hàng rào và đu người lên, tấm thân dầy da nghiêng sang bên trái, vất vả lắm. Nhìn dáng bố phía sau lưng, mắt tôi bỗng nhòa lệ. Tôi vội vàng lau nước mắt, sợ bố và người ta bắt gặp. Khi ngược nhìn qua cửa sổ toa tàu, tôi thấy bố cầm trong tay mấy trái quýt chín đỏ. Lúc sắp băng qua đường ray, bố để quýt dưới chân hàng rào, rồi khó nhọc leo qua, xong lại cầm mấy trái quýt đi lên thềm ga. Bố sang đến bên này, tôi lật đật xuống đón. Bố theo tôi leo lên toa, rũ bụi đất bám trên áo, nom ra vẻ bằng lòng. lát sau, bố bảo: “Thôi, bố về nhé. Tới nơi nhớ biên thư bố hay.” Bố đi, tôi cũng xuống dõi mắt trông theo. Được mấy bước, quay lại thấy tôi còn đứng đó, bố giục: “Lên toa ngồi đi con. Trên đâu có ai!”

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, đến khi bóng dáng bố đã nhập nhòa vào đám đông tôi mới trở về toa, nước mắt lại trào ra.

Mấy năm gần đây hai bố con cứ phải bôn ba kiếm sống. Cảnh nhà mỗi lúc một suy sụp hơn. Bố từ thuở nhỏ đã phải sớm tự lập mưu sinh và cũng đã gây dựng được chút sự nghiệp. Ngờ đâu đến buổi xế chiều lại khốn đốn thế này. Bà qua đời, đã quần bách lại càng thêm quần bách, và bố không tự kềm chế được. Tâm tư u uất, chuyện vật vãnh trong nhà cũng đủ làm bố nổi giận. Lâu ngày bố đối xử với tôi có khác hơn khi trước.

Nhưng mới hai năm nay không gặp lại nhau, bố đã quên hết những chuyện chẳng hay ho gì đối với tôi, mà chỉ nhớ tôi, nhớ đám cháu nội. Sau khi tôi về Bắc Kinh, bố viết thư bảo tôi rằng: “Bố trong người cũng khỏe, hiếm hai vai nhức mỗi nhiều, cầm cái chén đôi đũa cũng khó khăn. Ngày đi chắc cũng sắp rồi...” Đọc tới đó, nước mắt tôi bỗng tuôn trào. Qua màn lệ nhạt nhòa, tôi hình dung bóng dáng sau lưng của bố, cái dáng dầy da trong chiếc áo khoác ngoài xanh đen, đội cái nón đen. Hồi ôi, biết đến bao giờ mới nhìn thấy bố nữa!

LÊ ANH MINH

3. Chương 3

Trong mắt mọi người xung quanh, Cận Viêm là cái thằng giang hồ bất trị.

Chuyện này ít nhiều gì cũng có liên quan đến gia đình hắn, thêm vào đó hắn làm việc trong ngành giải trí, không khỏi tiếp xúc với mọi hạng người. Bọn họ trà trộn vào bạch đạo, còn hắc đạo thì đập cho một cước, lễ tết năm nào cũng phải chi một khoản tiền cho họ, đồng thời cũng có một số người kính biểu hắn.

Mặc âu phục vào trông hắn cũng khá bảnh, không giống chó cho lắm, nhưng thực tế nội tâm hắn như thế nào, chỉ có lòng hắn rõ nhất.

Vậy nên lúc hắn nói: “Chuyện này không thể cứ để như thế được!” thì trong lòng hắn nhất định đã có chủ ý nham hiểm.

“Người đó là vợ anh, họ Tưởng, tên Khâm trong câu “Bố khâm đa niên lãnh tự thiết”[1]. Chiều cao 1m80, đeo mắt kính, lái một con Lexus bạc, làm nhân viên kế toán trong văn phòng.”

[1]“Bố khâm đa niên lãnh tự thiết”: Mền vải lâu năm lạnh tựa sắt. Trích trong bài thơ “Bài ca nhà tranh bị gió thu phá” của Đỗ Phủ, Khương Hữu Dụng dịch)

Cận Viêm gõ hai ngón tay lên tấm ảnh, tay nhẹ nhàng lướt qua hoa lê trên mặt bàn.

Côn Dương nheo mắt nhìn một lúc rồi hỏi: “Anh Cận, làm sao anh lại thích đàn ông, vừa nhìn đã biết người này là zai thẳng ưu việt mà.”

Hắn đổi giọng: “Gần đây anh nghi ngờ cậu ấy ngoại tình, hôm qua còn nói muốn ly hôn với anh. Anh muốn biết vì sao cậu ấy muốn ly hôn. Mà cho người theo dõi cậu ấy, thấy thằng nào dám động vào người của anh thì cứ đánh không cần nói nhiều, dù có là phụ nữ, nhưng khả năng này không cao lắm.”

Côn Dương ưng thuận: “Không thành vấn đề! Dám dụ dỗ vợ anh Cận em ngoại tình, đúng là không muốn sống nữa! Em mà bắt gặp được thì sẽ ném cả hai xuống lòng sông!”

Cận Viêm liền thay đổi sắc mặt: “Ném là ném thằng gian phu kia, ai kêu mày ném Tưởng Khâm hả?”

“.... Ồ?”

“Anh chỉ muốn nói với mày là, nâng cao đánh khẽ, đừng để vợ anh phát hiện, nếu không ông đây sẽ lột da mày!”

Công Dương nhất thời không biết nói làm sao, cả bọn đàn em dưới trướng đều hắc tuyến đầy đầu.

Giáp tiểu đệ tư duy logic mạnh, liền hỏi: “Chuyện này... Anh Cận, lỡ như họ chơi nhau trên giường, làm sao mà bắt được?”

“Mày ngu thế, không biết giả làm cảnh sát lên phòng kiểm tra sao? Nếu đúng là chơi nhau trên giường thì cũng đừng làm ầm lên, cứ trói thằng kia mang tới trước mặt anh, anh sẽ tự mình trị cả nhà nó. Còn cậu Côn, chuyện này mà làm tốt anh sẽ có thưởng, nhưng nếu làm không xong, coi chừng anh đến hủy biển vàng nhà mày, sau này đừng có mà lẫn lộn giữa đường.”

Cận Viêm có một ưu điểm lớn nổi tiếng, đó là nói là làm. Bắt tay làm ăn với hắn phần lớn đều thua thiệt. Cho dù có lời thì cũng miễn cưỡng âm thầm mà thôi, chỉ có hắn vừa vẽ vang vừa được lợi.

Chính là vì hắn trọng lời hứa.

Ngày xưa khi mới bắt đầu làm ăn hắn rất dễ tin lời người khác, lấy danh nghĩa công ty đem tiền cho người bảo lãnh mượn sáu mươi vạn. Cuối cùng người đó bỏ chạy, cục nợ chạy tới cửa nhà rồi mà hắn vẫn cứ ngỡ không chịu phá sản, còn suýt nữa phải bán nội tạng. Khi đó không giống như bây giờ, bán nội tạng tương đối có giá. Đang lúc hắn suy xét nên bán nội tạng nào thì Tưởng Khâm nghĩ ra cách tạo một khoản tiền, vội vàng giải thích khoản cấp cho hắn hiểu.

Cũng may trong công ty có cổ đông vì coi trọng hắn nên mới đầu tư tám mươi vạn vào, thấy hắn tuy rằng tuổi trẻ nhiệt huyết không làm được gì, nhưng là người có nguyên tắc, vợ cũng quy củ, gia đình hòa thuận đồng lòng, chung quy còn có ngày phát đạt.

Đúng là họ đã phát đạt, công ty giải trí Thời Tinh giờ đây là do người khác điều hành, họ đã có thể sai khiến kẻ khác.

Côn Dương không dám mảy may nghi ngờ, Cận Viêm mà nói muốn hủy biển vàng thì hắn có thể làm được.

Cận Viêm ra cửa hàng đồ cổ, ngồi trên xe hút thuốc khá lâu. Lúc này trời đen như mực, nhưng hắn không muốn về nhà, không biết vì sao trong lòng lại lười biếng không muốn làm việc gì, đến cử động cũng không.

Chiều hôm qua thấy bóng Tưởng Khâm đứng chiên trứng làm hắn kích thích như một con hổ động dục, nhưng bây giờ đã tan thành tro bụi, hoàn toàn nguội lạnh, mệt đến nỗi như vừa già thêm hai chục tuổi.

Thật ra với đàn ông thì việc này có nghĩa là, hắn rất có tư tưởng triết học.

Trước mặt bạn bè ra vẻ giàu có, ở công ty ra vẻ đại gia, trước giường vợ thì vĩnh viễn giả vờ là một cậu bé.

Tiền, quyền, sắc, thiếu cái nào cũng không được. Giống như ba đỉnh của hình tam giác, thiếu cái nào cũng không thể được, thiếu cái nào cũng sẽ đổ nát.

Thậm chí hắn cũng không muốn đến công ty, quan tâm thì sao thì sao chứ, ngày mai cho đóng cửa luôn, tất cả mọi người về ăn chính mình đi. Năm đó bản cùng muốn bán nội tạng hiện về, nếu không có cách khác thì bây giờ đi cũng không đi được đúng không?

Cận Viêm ấn mạnh đầu thuốc lá, đang định ngủ ở trong xe một đêm thì nghe tiếng gõ cửa xe.

“Anh Cận còn chưa đi à?” Côn Dương cùng với hai đệ tử đứng ở bên ngoài, cười xòa hỏi: “Tối nay không về trông tiểu thái tử à?”

“Tiểu thái tử với mẹ nó đồng lòng, còn không thêm mở to mắt nhìn bố nó.” Cận Viêm hỏi: “Tụi bay định đi đâu?”

“Em có thằng bạn mới mở quán bar, ngay tại lối rẽ trên đường, em dắt vài người qua đó ủng hộ cho nó. Anh Cận có muốn đi không? Nếu anh tới em sẽ bao cả quán, chúng ta cùng nhau vui vẻ.”

Vui cái rắm, vợ không cần ông đây nữa rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Cận Viêm bỗng nhiên sinh ra luồng khí uất ức, cho rằng Tưởng Khâm em có thể ra ngoài thông đồng với thằng mặt trắng thì dựa vào cái gì mà ông đây phải một mình ngơ ngác buồn bã trốn tránh như cái tên Dương Quá gốc ghéech chứ?

Ông đây phải gọi bạn gọi bè tùm năm tùm bảy lại đi tìm thú vui, gọi điện thoại cho mấy em ca sĩ thay phiên ăn chơi đàng ***! Ông cũng không phải là Lâm Đại Ngọc, trốn ở đây khóc cái rắm á, khóc ra thành bã vợ cũng không thấy mà hồi tâm chuyển ý!

“Đi!” Cận Viêm cam chịu nói: “Hôm nay anh cho bọn bay đi nhờ xe, lên đi!”

Côn Dương không giống với Cận Viêm —— Cận Viêm chủ yếu vẫn là người ở bạch đạo, một chân bị đen cũng là vì có chút liên quan đến gia đình, hướng chỉ trong giới giải trí không tránh khỏi các mối quan hệ phức tạp. Nhưng Côn Dương chính là tên cầm đầu thứ thiệt, mở tiệm đồ cổ chỉ để cho vui, thuộc hạ đi theo cả bấy, mấy năm đầu còn ra ngoài dùng mã tấu thu phí bảo kê địa bàn.

Vậy nên bạn bè của Côn Dương cũng đều như thế, vừa khai trương quán bar đã đưa một tốp nam nữ vào để PR, trước khi khai trương ba ngày đã có những vị khách lớn đặt chỗ.

Cận Viêm vừa vào quán bar, chủ quán đã cười ha hả hoan nghênh: “Hãy, anh Cận! Hôm nay quán ít khách, chúng ta phải uống với nhau no say mới được! —— Mau bật nhạc lên rồi gọi mấy em gái ăn mặc đàng hoàng ra đây, ai có thể ngồi được vào lòng quý nhân như anh Cận thì ngày mai anh sẽ thưởng cho một hồng bao thật dày!”

Cận Viêm một mặt được mấy em nóng bỏng dẫn vào ghế ngồi, một mặt thì cười nói: “Đạo này tiết trời không tốt, làm ăn sao rồi?”

“Haizzz... lỗ nặng lắm anh ạ. Chỉ có bạn bè đến đây động viên em thôi, mà làm sao em lấy tiền chúng nó được. Còn anh Cận thì sao?”

Cận Viêm xua tay không trả lời.

“Anh Cận, hình như khiếm tốn quá không giống với anh thì phải. Ai ai cũng đều biết anh đầu tư vào điện ảnh thì phim liên chiếu, mấy hôm trước em còn nghe nói trước cửa rạp chiếu phim dán tấm áp phích to lắm, Đoạn Hàn Chi nổi tiếng tự mình đạo diễn! Đội ngũ diễn viên đều là ngôi sao nổi tiếng! Mà em nói này, mấy em gái này chờ anh đã muốn điên lên rồi, anh xem xem ai vừa ý anh thì cho em biết, cả đời em cũng không quên đại ân đại đức của anh!”

Mọi người xung quanh cười rộ lên, mấy cô em gái ăn mặc túm thiếu cũng cười đến run rẩy cả người.

Cận Viêm hỏi cho có lệ: “Phải vậy không?” với cái mặt tỏ rõ sự cự tuyệt.

Ở thời điểm những năm trước khi hắn còn trẻ trung ngạo mạn, được nghe ai nói như vậy đều không tránh khỏi tự đắc, thế nhưng so với một người đàn ông đã qua ba mươi tuổi thì tâm trạng không còn giống nhau nữa, bây giờ hắn chỉ thấy hư không lạnh nhạt.

Quán bar này đúng là không hổ danh là nơi tập trung của mọi tầng lớp xã hội. Yên vị trên ghế chưa được bao lâu đã có mười mấy cô gái núi đồi phì nhiêu bước vào, có cô thanh khiết hoàn mỹ như hoa sen trắng, có cô nóng bỏng như hoa hồng đen, tất cả đều có tố chất nghề nghiệp ngang nhau, song họ không dán sát mình vào thân thể người khác mà chỉ ngồi một bên cất hoa quả niêm nở chào hỏi khách đến.

Thuộc hạ Cận Viêm nhìn những cô em gái này còn khiếp sợ hơn khi nhìn thấy quái vật, lúc các em bắt chuyện chỉ dám ngồi khẹp nép một bên. Chủ quán bar thăm dò ý xong, vỗ đùi nói: “Chắc anh Cận muốn xem những gì mới mẻ, đúng lúc chỗ bọn em vừa có mấy nhóc tuyệt vời lắm — Đây, gọi lên cho anh đây!”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, hút xong một điếu thuốc, quả nhiên mang đến ba bốn cậu nhóc hơn mười tuổi xinh đẹp trắng trẻo.

Côn Dương vừa thấy đã vui vẻ: “Ôi trời, mày đúng là cái gì cũng có! Lại đây cho anh xem khuôn mặt nhỏ nhắn này nào... Ôi... Này... Mày tìm đâu ra loại hàng ngon thế này hả?”

Chủ quán cười ha hả, đẩy mấy cậu nhóc lên: “Ra đó đi, châm thuốc cho anh Cận đi!”

Cận Viêm chỉ cười mà không nói.

Mấy cậu nhóc này quả thật xinh xắn, bước từng bước đi trung tính, nhìn sơ qua thật chẳng khác mấy cô gái kiều diễm là bao. Đặc biệt là có hai khuôn mặt đẹp cực kỳ, còn hơn cả Tưởng Khâm.

Nhưng mà Cận Viêm lại không thể có hứng thú với mấy cậu nhóc không kém con mình bao nhiêu tuổi này được., trong lòng có chút gượng gạo.

Chủ quán thấy hắn vẫn không xiêu lòng nên có vẻ nôn nóng, nháy mắt gọi một cậu nhóc xinh xắn nhất lên chủ động châm thuốc cho hắn. Cậu nhóc kia cũng sẵn lòng, lấy tay rút ra điếu Đại Trung Hoa rồi đặt lên miệng mình châm thuốc, then thừng hỏi: “Anh Cận hút một điếu không ạ?”

Cận Viêm vẫn mặc kệ cậu nhóc, trong lúc vô tình quét mắt nhìn qua thì bỗng nhiên sững sờ.

Cậu nhóc kia không biết vì sao, hỏi: “Anh Cận?”

Cận Viêm hơi hốt hoảng, trong đầu không biết đang nghĩ gì, vừa có bị thương, mà trong bị thương lại có chút nực cười chua xót.

—— Về bên ngoài của cậu nhóc này giống Tưởng Khâm lúc trẻ đến mười phần!

“Anh Cận?” Cậu nhóc tiến lùi không xong, ngại ngần hỏi: “Anh làm sao vậy, trên mặt em có gì à?”

“..... Cậu tên gì?”

“Em, em tên là Ôn Văn,” Cậu nhóc còn bổ sung thêm: “Anh có thể gọi em là Văn Văn.”

Cận Viêm lặng lẽ gật đầu, nhận lấy điếu thuốc hút một hơi, nói: “— Cậu ở lại.”

Đuôi lông mày của Văn Văn khẽ động, nét mặt lộ ra vẻ vui mừng, hào hứng lấy ra một cây tăm châm vào miếng dưa hấu đưa đến miệng Cận Viêm.

Sự ân cần này của cậu nhóc lại hoàn toàn khác xa Tưởng Khâm. Tưởng Khâm làm cho người ta có cảm giác mọi chuyện đều thần nhiên, chuyện gì cũng biết nhưng chuyện gì cũng không nói, nếu bạn phạm sai lầm, Tưởng Khâm sẽ lặng lẽ thay đổi, không nói lời trách móc, cũng không bực dọc, không lạnh nhạt và không bao giờ nổi giận.

Cận Viêm ghét nhất Tưởng Khâm như vậy.

Lúc nhàn rồi không phải làm gì hắn cũng đã nghĩ, nếu Tưởng Khâm cũng có thể chủ động, ân cần, dịu dàng như nước giống người khác thì sẽ như thế nào? Nhưng dù có nghĩ như thế nào, hắn cũng không thể tưởng tượng ra cảnh Tưởng Khâm cao cao tại thượng chịu cúi mình xuống thế nào.

Có đôi khi hắn điên lên, nghĩ phải bạo lực với Tưởng Khâm đôi chút, nhưng có lúc lại cảm thấy Tưởng Khâm như thế tốt hơn, nếu không sẽ không phải là Tưởng Khâm trong lòng hắn mười mấy năm trời.

Cận Viêm nhìn những người ngồi trên ghế qua làn khói trắng, bỗng thấy thật rầu.

“Anh Cận có tâm sự sao?” Văn Văn hỏi cẩn thận: “Nếu anh không cảm thấy phiền, em mời anh uống hai chén nhé?”

Cậu nhóc này biết cách trông mặt đoán ý, nhưng lại không nói ra. Cận Viêm thấy buồn cười, hỏi lại ngay: “Cậu thấy tôi buồn phiền gì sao?”

Văn Văn ngượng ngùng nói: “Tâm tư của khách quý như anh em sao có thể đoán được, chắc là chuyện làm ăn lớn?”

“À, không phải.”

“VẬY... Là chuyện bạn bè? Em thấy có mấy ông chủ quan hệ rộng rãi đi ra đi vào nơi này rất nhiều, hôm nay đi với người này, ngày mai lại đi với kẻ khác, so với bàn tính còn thay đổi nhanh hơn, em chắc chắn anh không gặp được bạn.”

“Cũng không đúng.”

Văn Văn thản nhiên nói: “VẬY em không biết. Anh Cận đừng trách cứ, em ít hiểu biết, ông chủ cũng hay nói em như vậy.”

Cận Viêm cười, thở dài nói: “———-Hiểu biết ít mới là tốt ấy!”

Cậu nói không đầu không đuôi này Văn Văn không thể nói tiếp được, đành ngồi cười bên cạnh, đột nhiên nghe hắn hỏi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, tết này em vừa tròn mười bảy tuổi, chẳng qua nhìn mặt non tí thôi. Ông chủ nói nếu khách có hỏi thì nói mười sáu, nhưng anh là bạn với ông chủ nên em nói thật.”

“Sao lại không đi học?”

Văn Văn nói một cách quen thuộc: “Gia đình bận cùng, có lúc em phải đi làm công. Anh Cận nếu muốn em được sống tốt thì cho em nhiều tiền bo vào, lần sau anh đến em sẽ đón tiếp đầu tiên.”

Cậu nhóc đùa làm Cận Viêm bật cười, nhưng nụ cười ấy không được mấy giây.

Văn Văn hàn huyên cùng hắn mấy câu xong không câu nệ nữa, lớn mật hỏi: “Vừa nãy khi thấy em anh có sững sờ một lúc, có phải mặt em làm sao không?”

Cận Viêm quay đầu lại nhìn cậu bé, thản nhiên nói: “Trông cậu rất được.”

“Vâng——— Em còn nghĩ là anh quen nhìn mình tinh rồi, tiêu chuẩn đặc biệt cao, hơn hẳn em là cái chắc. Anh dọa em sợ quá!”

Về mặt Cận Viêm phức tạp, một lúc sau mới nói: “Nói ra thì ngũ quan cậu cũng không tệ, nhiều diễn viên còn chưa bằng cậu.”

Văn Văn nghe thế càng thêm vui vẻ, nhích gần đến Cận Viêm thêm một chút, dường như dán mình lên cánh tay Cận Viêm hỏi: “VẬY anh Cận thích em ư?”

Câu này không hỏi thì không sao, hỏi rồi làm nét mặt Cận Viêm liền thay đổi.

Cả đời này hắn chỉ thích có một người, người đó chính là Tưởng Khâm.

Năm đó Tưởng Khâm mười sáu tuổi, được gia đình dạy dỗ tử tế, cha mẹ đều là thành phần trí thức, bản thân còn là học sinh ưu tú, có khen ngợi đến trăm triệu lời cũng không quá. Đứng thấy Lê Mông bây giờ một sung sướng hai phong cách đời Cận Viêm lấy xe đẹp chở đi học đã là sướng, vẫn còn kém xa Tưởng Khâm được nuông chiều năm đó nhiều lắm.

Khi đó cuộc sống của Tưởng Khâm như ở trên đỉnh, còn Cận Viêm thì thảm hại dưới đáy vực.

Nếu năm đó Tưởng Khâm không đi theo Cận Viêm đang trong tình trạng tồi tệ nhất thì một người thông minh có thể đọc lâu lâu một dãy số Pi cùng với gia đình dòng dõi nức tiếng của mình bây giờ chắc chắn sẽ không trở thành nhân viên kế toán bình thường.

Văn Văn thấy sắc mặt người đàn ông này lạnh dần, định bụng nói một vài câu, nhưng chưa kịp nói thì Cận Viêm đã đứng dậy, thản nhiên nói: “Tôi đi vệ sinh một lúc, cậu làm gì thì làm đi!”

“Anh Cận...”

Cận Viêm bước ra khỏi ghế, lúc ra cửa còn tiện tay ném điều thuốc lên sàn dẫm mạnh vài phát, động tác hung hãn làm Văn Văn đuổi theo ở phía sau ngơ ngác.

Đúng lúc này, phòng đối diện mở cửa ra, Tưởng Khâm cùng mấy đồng nghiệp mặc tây trang bước ra, nháy mắt hai người đã mặt đối mặt.

Cận Viêm dừng bước lại: “Tưởng...”

Tưởng Khâm hơi nhú mồm, ánh mắt chuyển lên người Văn Văn ở phía sau. Anh cứ ngây người như thế mấy giây, sau đó xoay người không nói không rằng, bỏ đi.

Cận Viêm đứng lại sững sờ.

“Tưởng Khâm, anh quen người đó à?” Một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy công sở đuổi theo phía sau, vừa cười vừa hỏi: “Không biết sao em thấy người đó rất quen, người đó vẫn còn đang nhìn anh đấy.”

“Cô nhìn nhầm rồi.”

Tưởng Khâm theo thói quen muốn đưa tay lên đỡ kính, đưa tay được một nửa mới nhớ ra cặp kính đã hỏng, bị ném vào thùng rác rồi. Thế nhưng anh vẫn không hạ tay xuống, tiện thể bóp bóp ấn đường^[2], trong nháy mắt móng tay đâm sâu xuống da, đau đến nỗi làm anh giật mình.

[2] Ấn đường: đường giữa cặp lông mày.)

Người đẹp quan tâm hỏi han: “Nếu không thì làm cái khác đi, em có người bạn là chuyên gia về mắt, giới thiệu cho anh được không?”

Tưởng Khâm lắc đầu lại bóp bóp ấn đường.

“Không được,” Anh nói, “Kính đó tôi đã đeo mấy năm, quen rồi.”

4. Chương 4

Văn Văn cảm thấy anh Cận có quyền có thể này thật sự rất kỳ lạ.

Cậu nhóc đứng trên hành lang nhìn người đàn ông nọ lẳng lặng không nói, vẻ mặt phức tạp làm người khác không đoán ra được chuyện gì, như vừa thất vọng vừa lo lắng, vừa tức giận lại vừa... sợ hãi!

Đúng, sợ hãi!

Văn Văn rất khó có thể tưởng tượng một người đàn ông như Cận Viêm thế này lại để lộ sự sợ hãi của mình, nếu dùng từ nào đó để so sánh thì thật giống như đang bị nắm thóp, vừa chột dạ vừa hổ thẹn, thẹn quá hóa giận không từ nào diễn tả được.

“Anh Cận, anh, anh có sao không?”

“...Không, không sao.”

“Anh quen người đó sao?”

Cận Viêm nhìn cậu nhóc kỳ quái, một lúc sau mới hỏi: “Cậu không nhận ra à?”

Phải rồi, diện mạo của Tưởng Khâm bây giờ đã thay đổi rất nhiều, nếu có ai còn nhớ rõ khuôn mặt của anh khi đó, trừ cha mẹ anh ra, phỏng chừng chỉ có mỗi mình Cận Viêm.

“Không sao,” Cận Viêm nói, “Chúng ta quay lại.”

Hắn mơ mơ màng màng quay về ghế ngồi, theo bản năng gọi hai ly rượu, cảm thấy trong đầu một mảng đen kịt. Văn Văn tuy rằng không rõ chuyện gì, nhưng vừa thấy Cận Viêm uống rượu thì rất vui vẻ, dù sao thu nhập của cậu nhóc trừ tiền boia thêm thì chỉ đến từ tiền hoa hồng bồi rượu, đặc biệt nếu kẻ có tiền nào có thể uống cả đêm thì cậu có thể thu được cả mấy ngàn.

“Nào anh Cận, em lại mời anh một ly,” Văn Văn ân cần nâng lên ly rượu hồng, lại hỏi: “Rốt cuộc người đó là ai vậy?”

Cận Viêm lạnh lùng nói: “Cậu trả tiền hay ông đây trả tiền, tôi đến đây để cậu tra hộ khẩu chắc?”

Văn Văn sợ hãi đôi chút, cười xòa: “Đương nhiên không phải, đương nhiên không phải, em tự phạt mình ba ly đền tội. Anh Cận có muốn tra hộ khẩu em không? Em để anh tra!”

Cận Viêm nào có gì muốn hỏi cậu nhóc, sau một hồi im lặng không nói, chỉ có uống uống và uống. Đến khi uống được nhiều rồi mới nghe hắn hỏi Văn Văn: “Tôi có nghe nói những chàng trai trẻ đều thích yêu sớm, cậu có thích ai chưa?”

“Em...” Văn Văn giật mình nói: “Thích thì đương nhiên cũng có, nhưng ở những nơi thế này... Anh Cận à, anh cũng biết, ở nơi này không có tình cảm thật đâu.”

“Vậy, tôi hỏi cậu. Ví dụ nếu cậu thích một người, mà người đó nghèo rách mồng tơi, không làm chuyện tốt, đã vậy còn hay gây ra họa khiến cậu liên lụy, cậu sẽ làm thế nào?”

Văn Văn chau mày nghĩ ngợi: “Không làm chuyện tốt là chuyện gì?”

Cận Viêm nhớ lại bản thân mình mười mấy năm trước còn là một thằng cận bã, nói chậm rãi: “Đánh nhau bỏ học, giao du xã hội đen, cùng anh em bang phái đi thu tiền bảo kê, mấy tháng đến đồn cảnh sát một lần...”

Văn Văn cười nói: “Chuyện này thì có sao, như vậy còn đỡ hơn bọn em.”

“Vậy nếu hẳn phải ngồi tù thì sao? Tất nhiên không phải cướp bóc, mà là vì nguyên nhân khác.”

“Phải xem thế nào, thi hành án xong làm lại là được rồi.”

Cận Viêm cảm thấy thú vị, hỏi tiếp: “Vậy nếu là giết người thì sao?”

Văn Văn ngẩn người ra, đôi mắt nhìn chăm chú vào Cận Viêm đang cười chế nhạo.

Lúc này cậu nhóc mới nhận ra ánh đèn đã tối mờ, bóng hình người đàn ông này như một con báo đang ẩn núp, tuy rằng nó đang ngủ đông nhưng lại nguy hiểm cực kỳ.

“Anh... Anh Cận,” Cậu nhóc run người lấy bầy nói: “Em nhát gan, anh... Anh đừng làm em sợ.”

Cận Viêm vẫn bất động nhìn cậu nhóc khoảng hơn mười giây, sau đó mới gật đầu.

“Đáng lẽ phải sớm biết, tuy rằng cậu trông giống cậu ấy, nhưng đừng khí lại không bằng một phần mười.”

“....Anh Cận?”

“Ngay từ đầu tôi đã biết tình cảm của cậu ấy đang phai dần, thế nhưng năm đó vẫn giữ được khẩu khí, cuối cùng phải lẫn lộn ở ngoài suốt mấy năm. Dù sao nói lại thì chuyện đó cũng tốt, một khi giữ vững được khẩu khí, gian nan nguy hiểm nào cậu ấy cũng có thể vượt qua, dù ai có can đảm thì cũng không bằng cậu ấy.”

Cận Viêm nhìn chăm chăm vào chai rượu, ánh đèn phản xạ lại chất lỏng màu đỏ tươi trông đẹp diệu kỳ, nhưng ánh mắt hắn lại vô định ở nơi xa xăm nào đó, phẳng phất như thấy được quá khứ rất xa xôi.

“Cả đời này tôi chưa phục người nào, khi còn trẻ ngông cuồng còn muốn đấu với trời, nhưng từ khi gặp cậu ấy tôi mới biết thế nào là khuất phục.”

“Tôi nói cậu biết, người ban nãy, chính là người mà thế gian hiếm có. Nếu một ngày nào đó cậu phải đối mặt với người như thế thì không cần phải nói gì, có thể chạy thì hãy chạy đi thật xa.”

Trong lòng Côn Dương thầm cảm thán Cận Viêm không có diễm phúc.

Dù cho tìm được một cậu nhóc xinh đẹp như hoa, giống vợ hắn vừa lạnh lùng vừa cứng ngắc, thế mà vẫn có thể lăn ra say mềm.

Say đến nông nổi này, đừng nói có thể đi được, ngay cả đứng lên cũng khó khăn. Côn Dương phải cùng mấy thằng đệ tử gắng sức gắng lực lắm mới đưa được Cận Viêm lên phòng, trước khi đi còn dặn dò Văn Văn: “Phải trông nom anh ấy cho kỹ, nhưng đừng có tơ tưởng gì. Anh Cận không phải loại đàn ông thương hoa tiếc ngọc, lúc điên lên rồi tìm cậu về vài đường lên mặt thì đừng có khóc.”

Trong lòng Văn Văn đã sợ Cận Viêm sẵn rồi, sao dám cả gan kê đơn hấn, vội vàng gật đầu đồng ý không làm gì.

Lúc này Côn Dương mới yên tâm rời đi, trước khi đi còn nghĩ loại đàn ông như anh Cận cũng hiếm có, tìm vợ vợ chạy, trước khi chạy còn cho rằng vợ ngoại tình, có lẽ phải khổ sở lắm mới có thể bức bản thân say như vậy.

Văn Văn không dám đi ngủ, sợ nửa đêm Cận Viêm tỉnh lại. Thế nhưng Cận Viêm ngủ say như chết, đến rạng sáng mới tỉnh được một lần, thấy cậu nhóc còn hỏi: “Tưởng Khâm đâu?”

“.....Tưởng Khâm đâu?!”

“..... Tưởng Khâm là ai?!”

Cận Viêm thấy cậu nhóc đột nhiên nở nụ cười, nụ cười đó quái lạ đến nỗi không nói thành lời: “Thành, cậu giả ngốc à? Tưởng Khâm chiên hay xào cậu anh đây cũng mặc!”

Nói xong hắn lại nhắm mắt ngủ tiếp, để lại cho Văn Văn một đống đầu chấm hỏi.

Tờ mờ sáng hôm sau, lúc Văn Văn vẫn còn ngủ gà ngủ gật trên bàn thì bỗng nhiên chuông điện thoại của Cận Viêm vang lên. Cậu nhóc thấy Cận Viêm vẫn còn chưa tỉnh nên cả gan với tay vào trong túi áo hắn lấy điện thoại ra nhìn.

Trên tin nhắn hiển thị “Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông.”

Bạn nhỏ là thế nào đây? Văn Văn cảm thấy buồn cười, chỉnh điện thoại về chế độ im lặng rồi trả lại, không quản nữa.

Di động trong túi rung lên từng hồi, đại khái khoảng năm sáu lần rồi ngừng hấn, làm Văn Văn lại giật mình. Sau đó ngủ được một lúc thì trời sáng hấn, cậu nhóc đang mơ màng được ăn sáng thì bị tiếng đập cửa ầm ầm bên ngoài đánh thức.

Phòng này là ở trong quán bar, trừ khi có bảo vệ đi theo, nếu không tuyệt đối không ai vào được. Văn Văn tưởng là thu ngân đến đây giục tiền, bèn ngáp ngáp vài cái rồi đi ra mở cửa, ngăn ngơ cả người.

Đứng ngoài cửa là người đàn ông đã gặp tối qua.

Lúc ấy ánh sáng mờ昧, anh lại đứng chung cùng các đồng nghiệp nên Văn Văn không nhìn rõ mặt anh. Hôm nay ở đây có ánh sáng đầy đủ, Văn Văn mới cảm nhận được người này đẹp trai thế nào.

Khuôn mặt hoàn hảo lại còn sâu sắc, lông mi dài, đôi mắt sâu sắc, mũi cao, nhìn sơ qua thì giống mẫu người sống lạnh lùng vô tình. Nếu lấy một cái khuôn để trên mặt anh, chắc chắn sẽ cho ra một tác phẩm như đá cẩm thạch được điêu khắc tỉ mỉ.

Đã thế anh còn rất cao. Trong nháy mắt cậu nhóc chỉ có một suy nghĩ trong đầu, chính là người này có làn da thật trắng, trắng như tuyết vậy, có phải là hiệu ứng của ánh sáng làm lóa mắt hay không?

“Xin hỏi anh có phải...”

Tưởng Khâm nói: “Đừng động đây.”

Tay anh bắt lấy cằm Văn Văn, cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt cậu nhóc mấy giây.

Mấy giây đó với Văn Văn thì thật dài —— cậu nhóc quên mất mình có thể gọi bảo vệ lên. Bá khí của Tưởng Khâm làm người ta phải khiếp sợ, y hết hồi tiểu học phạm lỗi bị thầy giáo nhìn chăm chăm, cậu nhóc không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

“Quả là...” Tưởng Khâm buông Văn Văn ra, chỉ nói hai chữ này.

“Xin hỏi anh có phải... Anh...”

Tưởng Khâm đẩy nhẹ cậu nhóc ra, động tác dứt khoát không do dự. Văn Văn thấy thế không dám hỏi nữa, trơ mắt nhìn Tưởng Khâm mang theo điện thoại vào, một tay kéo Cận Viêm còn đang ở trên giường ngồi dậy.

“Ồ không được! Đây đây, bảo vệ! Bảo vệ đâu?”

Sáng sớm trong quán bar im lặng dị thường, mặc dù âm vực Văn Văn không cao nhưng cũng đủ nghe được, phòng trực ban bắt đầu có động tĩnh, vài tên bảo vệ chạy lên hỏi: “Làm sao? Làm sao? Có chuyện gì?”

Văn Văn nhìn lại vào trong, thấy Cận Viêm đã tỉnh, Tưởng Khâm xách cổ áo hắn nhìn từ trên xuống, đến khi đôi mắt lơ mơ của Cận Viêm đã dần có tiêu cự, đột nhiên hắn giật mình.

Bảo vệ không nói gì, Cận Viêm sợ hãi nói khe khẽ: “Tưởng, Tưởng Khâm, sao em lại tới đây?”

Sau đó như nhớ ra điều gì, hắn gào lên hùng hồn: “Chuyện gì anh cũng chưa ——”

“Tối qua Lê Mông ra ngoài, sáng nay không đi học.”

Ngay lập tức Cận Viêm ngơ ngác.

“Đừng ngủ nữa,” Tưởng Khâm lạnh lùng nói, “Đứng dậy đi tìm nó với tôi.”

Cả người Cận Viêm vô lực, bị Tưởng Khâm túm cổ lão đảo ra khỏi phòng, Văn Văn cùng mấy tay bảo vệ bị hóa đá tại chỗ, không dám mở miệng nói một câu. Khi ra khỏi quán bar rồi Cận Viêm mới nhớ ra, run rẩy hỏi: “Tiền phòng anh còn chưa trả...”

“Tôi ký giấy cho anh rồi.”

‘Em trả?’

Một tay Tưởng Khâm mở cửa, tay còn lại nhét Cận Viêm vào ghế lái, nói ngắn gọn: “Ký tên anh.”

Cận Viêm: “.....”

“Đừng lo ra,” Tưởng Khâm nói, “Lái xe.”

5. Chương 5

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông trốn nhà ra đi thật ra là có ý đồ, bé để lại một phong thư trên đầu giường Tưởng Khâm:

“Ba, mẹ, con đã quyết định bỏ nhà ra đi, gia đình này đã không còn ấm áp cũng không có tình yêu! Con sẽ không đi học, không đến câu lạc bộ cờ vây, không đến hội tennis, không đến tiệm bánh ngọt, không đi ăn kem ly, không xuống công viên dưới nhà, không đến quán cà phê gần trường, không đến nhà hôm nọ chơi nữa.... Ba mẹ đừng đi tìm con, cứ để con tự sinh tự diệt đi! Con trai Lê Mông hai người thương yêu lắm thiết để lại.”

Cận Viêm phát biểu đánh giá con trai mình: “——— Thằng nhóc này thiếu đánh!”

Tối hôm qua Tưởng Khâm ở trong quán bar thấy Cận Viêm thì biết ngay hắn sẽ không về nhà. Lê Mông còn nhỏ dại, lại hay gây chuyện, thế nên Tưởng Khâm mới lo lắng bé ở nhà một mình, vội lái xe về ngủ một đêm.

Nào ai biết Lê Mông được nước lấn tới: tuy ba không cần nhưng mẹ cần ta, dù sao cũng luôn có người cần ta, ta đây gây áp lực một chút vậy.

Bây giờ nghĩ lại, Tưởng Khâm thấy đêm qua không về thì tốt hơn. Tính tình của Lê Mông rất giống Cận Viêm, được người khác chú ý sẽ huênh hoang, mà bị thờ ơ sẽ trở nên khó chịu. Nếu để bé ở nhà một mình cả đêm, đảm bảo bé sẽ không bao giờ ngoan ngoãn tắm rửa rồi đi ngủ.

Trong xe im lặng, Cận Viêm đau đầu như búa bổ lái xe, Tưởng Khâm không ngừng gọi điện thoại đến nhà bạn bè hỏi thăm. Vệ Hồng đóng phim suốt đêm không về, Đoạn Hàn Chi thì mang chó đến thú y khám, những bạn bè khác thì bận rộn, còn có một diễn viên mơ mơ màng màng nghe điện thoại: “Không biết anh Tưởng ạ, tối hôm qua em đi với bạn, trễ quá nên ngủ ở... Ngủ ở... Đây là đâu? Cô ai ai hả?”

Tưởng Khâm lặng lẽ cúp máy.

Cận Viêm dừng xe bên vệ đường: “Báo cảnh sát đi.”

Ngón tay tưởng Khâm đề lên bàn phím, nhấn 110. Đột nhiên Cận Viêm chạm vào tay anh, không đầu không đuôi nói: “Tối qua anh hơi quá chén, xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy.”

Tưởng Khâm không nói gì nhìn chằm chằm vào hắn.

Họ đã chung chăn chung gối bao năm rồi? Nếu câu này nghe còn không hiểu, quả thực uống phí IQ 160 của Tưởng Khâm.

Cận Viêm là như vậy, nếu trong lòng hắn áy náy muốn làm rõ chuyện gì thì hắn tuyệt đối sẽ không nói từng từ từng chữ mà sẽ tóm gọn lại. Ví dụ như hắn nói hắn quá chén, có nghĩa là hắn ngủ say như chết không thể đụng chạm với cậu nhóc kia, cũng có thể là hắn bị bạn bè lôi kéo không thể về trông con được, hoặc là hắn đang tự trách vì con bỏ nhà ra đi....

“Liên quan gì đến tôi,” Tưởng Khâm cúi đầu nói: “Thân thể anh cũng không phải của tôi.”

Anh giẫy tay Cận Viêm ra, đã ấn 110 nhưng không ai bắt máy, chợt Cận Viêm giật lấy điện thoại.

“Anh...”

“Tưởng Khâm,” Cận Viêm hỏi, “Em nói thật với anh, có phải đã có người khác không?”

Tưởng Khâm sững sờ, không nói một câu liền tát hắn một cái.

Cái tát này vừa nhanh lại vừa đau, nếu là bình thường thì Cận Viêm có thể tránh được. Nhưng lúc này còn chưa chuẩn bị tâm lý đã bị ăn tát, Cận Viêm thuận tay kéo lấy tay tưởng Khâm, nháy mắt đã kéo Tưởng Khâm từ ghế phụ lái sang bên này!

Từ nhỏ Cận Viêm đã kéo bè kéo lũ đi bắt nạt người khác, Tưởng Khâm là cậu ấm trong một gia đình khá giả làm sao có thể so sánh với hắn được? Tưởng Khâm dùng sức kéo tay trở về, nhưng Cận Viêm giữ lại càng mạnh hơn, Cận Viêm ở vị trí bên trên nhìn anh nói: “Em nói thật với anh đi, cho dù có cũng không sao cả, chúng ta có thể làm lại từ đầu...”

Sắc mặt Tưởng Khâm thay đổi, giận dữ nói: “Buông tay!”

Cận Viêm lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt thâm trầm nội liễm, hai bên gò má cũng căng ra.

Kỳ thật hắn như vậy rất đáng sợ, giống như một con dã thú không thể khống chế bản thân trước mặt con mồi.

Tưởng Khâm mở miệng, lúc nói chuyện mới phát hiện ra thanh âm khàn khàn của mình: “Cận Viêm, anh buông ra... Con còn chưa tìm được, anh muốn ở trong xe đánh nhau hả?”

“Mỗi lần chúng ta ồn ào lại bắt đầu đánh nhau, em ra tay cũng không nhẹ, vậy mà bọn họ đều nói anh bạo hành em —— Tưởng Khâm, em đúng là hay thật, làm cho ai nấy đều cho rằng em ôn hòa vô hại nhẵn nhụi, thật ra có ai biết được em tra tấn anh suốt chín tháng, tra tấn đến nỗi sống không bằng chết!”

Cận Viêm ngưng lại một chút, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia sáng khiến kẻ khác không rét mà run.

“Con người anh có nhiều tật xấu, nhưng đều là do em nuông chiều mà ra. Em không thể biến anh thành ra như vậy sau mười mấy năm trời rồi phút cuối đột nhiên nói em ghét anh, không cần anh, quay đầu đi tìm người khác được.”

“Anh đừng làm tôi bực mình, cẩn thận tôi sẽ xuống tay với anh thật đấy!”

Cận Viêm nheo mắt lại, hơi cúi đầu, khi nói chuyện môi như chạm vào trán Tưởng Khâm: “Vợ, anh thật lòng muốn cùng em chung sống hạnh phúc, không muốn đến phút cuối chỉ có một mình anh vui vẻ, còn em thì hận anh cả đời.”

Bạn nhỏ Lê Mông nói: “Ngay cả ông trời cũng ghét mình——!”

Buổi sáng ra khỏi nhà trời vẫn còn lạnh, vậy mà đến chiều đã nóng bức rồi. Bạn nhỏ cởi áo khoác ra ném thẳng lên cái ghế trong công viên, vô tình làm mất áo.

Lê Mông dậm lên nền đất khóc lớn: “Túi tiền vẫn còn bên trong mà a a a ——!”

Có câu “rồng gặp nước nông tôm bốn cột, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, phượng hoàng mất lông không bằng gà”... Cậu ấm không có túi tiền trong tay lập tức đau khổ, đứng trong công viên xa lạ không biết đi hướng nào. Không lẽ phải kiếm một cái chén bể ngồi bên vệ đường, vươn cái đuôi ra vẫy vẫy, xin tiền về nhà sao?

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông khóc đến nghẹn, cảm thấy cái đuôi vẫn rất quý báu, ngoài Tưởng Khâm ra dù có là Cận Viêm cũng chưa từng được sờ, nói gì đến chuyện phải triển lãm cho người lạ xem —— thật tổn hại đến tôn nghiêm cậu ấm này!

Sau một lúc lâu đi dọc bên đường, bầu trời dần dần tối đen, những ông lão ôm mèo dẫn chó đều đã đi cả, bên trong cửa hàng tỏa ra mùi thơm tôm hùm nướng cay phừng phực. Bạn nhỏ vừa mệt vừa đói, đành chống cằm ngồi bên vệ đường, bỗng nhiên thấy ở ngã tư đối diện có câu lạc bộ cờ vây, vài người mang theo hộp cờ đi vào bên trong.

Khi Lê Mông còn nhỏ là lúc công ty giải trí đang trên đà phát triển, Cận Viêm bận rộn lo làm ăn, chỉ có Tưởng Khâm là dạy bé vỡ lòng. Vì thế Tưởng Khâm từ chức ở nhà, không có thú vui khác, chỉ mụ mị chơi cờ. Tiếc rằng trong nhà chỉ có đứa con đang bú, không thể ra ngoài tìm bạn cờ, thế nên tận dụng luôn những người trong nhà chơi cờ với mình.

Thật ra Cận Viêm cũng cố gắng học, nhưng học bảy phần thì chỉ thông sáu phần ——còn lại đốt đặc cánh mai, Tưởng Khâm thấy gỗ mục không thể khắc được, chuyển mục tiêu sang bé con đang bập bẹ học nói – Lê Tiểu Mông ngày thơ vô tội. Kết quả phát hiện ra Lê Tiểu Mông còn xuất sắc hơn.

Chuyện này thật điên rồ, nên nhớ Tiểu Mông khi đó mới hai tuổi rưỡi, đang học đếm từ một đến chín mươi chín. Thế là tiểu thái tử đáng thương của chúng ta từ đó đều ở bên bàn cờ học ăn học uống đến nổi vấy ra cả bàn cờ, sơ sẩy một tí liền bị Tưởng Khâm dùng tờ báo đánh nhẹ vào lòng bàn tay.

Cứ như vậy từ hai tuổi đến sáu tuổi, Lê Mông phải đi học, Tưởng Khâm cuối cùng cũng được giải thoát. Anh vui vẻ cầm theo máy tính ra ngoài đi làm, về nhà đã thấy Lê Tiểu Mông bày quân cờ ra, mặc áo khoác nhỏ, thẳng người ngồi trước bàn cờ nói: “Mẹ, đến đây chơi cờ.”

Tưởng Khâm: “.....”

Vì thế Tưởng Khâm đau đớn hạ thủ khiến cho Lê Tiểu Mông sáu tuổi đại bại đến nỗi gào khóc thảm thiết.

Đó là khoảng thời gian hoàng kim trong sự nghiệp của một người đàn ông, cha mẹ đều bận rộn không có ai ở bên cạnh, Lê Tiểu Mông vừa cảm thấy hiu quạnh vừa cảm thấy cô đơn, mỗi khi tan học về đều đến câu lạc bộ cờ vây nhặt nhèo. Kết quả ngoài mong đợi, năm tốt nghiệp tiểu học, Lê Tiểu Mông giành giải vô địch của câu lạc bộ, trở thành thần đồng nhỏ tuổi nổi tiếng. Ngày nọ khi Cận Viêm đến đón con tan học, đi ngang qua câu lạc bộ lại thấy bé đưa bàn tay béo ụ ra chỉ vào cửa câu lạc bộ nói: “Ba, nơi này là của con!”

Cận Viêm trăm triệu lần cũng không ngờ năm đó con mình học gì không học mà lại học mình độc chiếm địa bàn, trong lòng vừa chua xót lại vừa sung sướng, cảm thấy giang sơn muôn đời đã có người kế thừa.

Tiểu học Lê Mông nhảy hai lớp, lên sơ trung nhảy một lớp, Cận Viêm nhét ít tiền cho con mình mới mười hai tuổi đã lên được trung học. Đại khái do tuổi còn quá nhỏ, nên móng không vững vàng nên thành tích Lê Mông ở trung học cũng bình thường, chỉ có cờ vây là xuất sắc.

Năm bé mười lăm tuổi đánh thắng Tướng Khâm, giành được quyền “chưa thành niên nên không phải làm việc nhà cũng như đồ rác”. Về sau chơi cờ với Tướng Khâm bé đều thắng trên 80%, cuối cùng bé chấp luôn Tướng Khâm quân đen 8,5 mục.

Kỳ thật Tướng Khâm có chút uất ức, vì anh đã không chơi cờ nữa, bây giờ anh đang mê mẩn tiểu thuyết trinh thám.

Cận Viêm thì lại cảm thấy áp lực đang lớn dần, có một người vợ chỉ số thông minh cao đã mệt rồi, vậy mà còn đột biến gen sinh ra thằng con thần đồng! Trong nhà quả thật không có địa vị!

Vì thế Lê Tiểu Mông bị đàn áp nghiêm khắc, ở nhà chỉ bắt học, không cho chơi cờ vậy. Đó cũng là tấm lòng cha mẹ của Cận Viêm, từ xưa đến nay chỉ nghe nói đi thi mới có thể vào cao đẳng đại học, chưa từng nghe nói chơi cờ cũng có thể, không chăm chỉ học hành làm sao đậu được? Tuy rằng trong nhà có tiền là có thể dứt lốt, nhưng muốn đậu trường hạng nhất thì phải tự đi thi!

Năm đó Cận Viêm nhờ Tướng Khâm liều chết ôm tập cho hắn mới đậu được đại học hạng ba, kết quả mới học được hai năm đã bỏ dở, thế nên Tướng Khâm đã không tiếc lời xỉ vả hắn. Sự can nhảm của vợ đã khiến Cận Viêm ăn sâu một tư tưởng, đó là con trai mình phải thi đại học! Không thi tương lai không hơn vợ được! Không thi ông đây lấy thất lạng đánh chết!

Từ đó về sau Lê Tiểu Mông không còn cơ hội vui vẻ bên bàn cờ nữa.

Tựa như tiểu thuyết trinh thám là tình yêu của Tướng Khâm, tình yêu của Lê Tiểu Mông đối với cờ vậy cũng rất chân thành và nhiệt huyết. Lúc có Cận Viêm quản thì không được chơi, nhưng bỏ nhà ra ngoài thì có thể.

Hơn nữa Lê Tiểu Mông đi trên đường đã lâu, biết được vào câu lạc bộ cờ là có thể kiếm được vài đồng nên đánh cược một phen. Trong người bé giờ không có đồng nào, có tiền là có thể ăn tôm hùm, có tiền là có thể ăn kem, có tiền sẽ nhanh chóng về nhà vậy đuôi với Tướng Khâm.

Lê Tiểu Mông dứt khoát quyết định, trà trộn vào câu lạc bộ cờ vậy vừa thấy ban nãy, quả nhiên bên trong đã có sẵn ba năm bàn cờ, ở giữa còn có màn hình quay lại mỗi ván cờ, có hai nhân viên công chức đang nhìn vào màn hình, trên tay cầm mấy cái đĩa nhỏ bằng tre được sơn màu đỏ, vàng, lam, lục, vân vân.

Bé nghênh ngang tiêu sái đi qua, đúng lúc có một người nhận thua đứng dậy, Lê Mông lập tức đặt mông xuống, mở miệng hỏi: “——Cược nhiều hay ít?”

Mọi người xung quanh đều nhìn bé kinh ngạc.

Nhìn gì vậy, không thấy như vậy rất đẹp trai hay sao? Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông lắc đầu tự kỷ, nói: “Chán các vị quá, muốn chạy thì chạy nhanh đi, người ta không có thời gian đâu.”

Ông chủ câu lạc bộ: “.....”

Mọi người xung quanh: “.....”

Lúc này, cách câu lạc bộ cờ năm trăm mét trên đường lớn, cuộc chiến ly hôn khiến đôi phu phu kia loạn hết cả lên.

Nếu bình thường đã đến mức này, chắc chắn người vợ sẽ bắt đầu khóc lóc, còn người chồng bắt đầu quát nạt, sau đó vợ chồng đại chiến, ở bên đường đấu võ.

Giờ phút này, Cận Viêm tình nguyện bị Tướng Khâm đánh một cái.

Nhưng Tướng Khâm không đánh hắn. Mặt Tướng Khâm trắng bệch, môi vênh lên, bàn tay run run lấy điều thuốc.

Màn đêm dần buông xuống, anh đứng bên vệ đường, lưng dựa vào cửa xe, Cận Viêm biết đó là vì anh không thể đứng được nữa. Nếu nói Tướng Khâm là cuộc sống của Cận Viêm, thì Lê Mông chính là tròng mắt của Tướng Khâm. Đứa bé này từ nhỏ đã thể hiện sự thông minh hơn người, Tướng Khâm đã nỗ lực dạy dỗ bé rất tâm huyết, không tiếc mình năm đó ở nhà chăm con. Sau này càng lớn Lê Mông càng giống Tướng Khâm, khiến anh xem bé như bảo bối của riêng mình.

Cận Viêm cho rằng đây chính là duyên phận của họ.

Trước đây khi nhờ mang thai hộ, Tưởng Khâm luôn canh cánh trong lòng vì chuyện mình không thành công, thế nhưng lúc Lê Mông vừa mới chào đời, khuôn mặt phúng phính của bé lại khiến anh rất vui. Cuối cùng khi Lê Mông khoảng bảy tám tuổi, phu phu hai người nghỉ ngơi bệnh viện nhằm kết quả, rõ ràng Cận Viêm không thể sinh ra một đứa con thông minh như vậy được.

Sau đó đi bệnh viện kiểm tra lại DNA, Lê Mông và Cận Viêm là cha con đến 99,9%, lúc này Tưởng Khâm mới bỏ cuộc, cho rằng ông trời đền bù mình năm đó thụ tinh trong ống nghiệm không thành.

Anh đã bỏ mặc gia đình, bỏ mặc tương lai mà ở bên hấn, cùng hấn chịu nhiều đau khổ, thế mà đến từng tuổi này lại mất đi đứa con duy nhất của mình.

Cuộc sống của Tưởng Khâm là một canh bạc, anh đem tất cả của cải bản thân đặt hết lên hai bàn tay trắng của Cận Viêm lúc đó, nhưng Cận Viêm đã chứng minh anh hoàn toàn thất bại.

Thật độc ác, Cận Viêm nghĩ.

Ngay cả bản thân hấn cũng nghĩ như vậy.

“Về nhà xem thế nào,” Tưởng Khâm hút xong điều thuốc vào lại xe ngồi, mệt mỗ nói: “Có lẽ nó đã về, nhưng không muốn nghe máy.”

Cận Viêm vỗ vỗ lưng anh, nói: “Sau này anh...”

Ngàn vạn lời nói dường như nghẹn lại trong họng, Tưởng Khâm nhắm mắt lại, rõ ràng không muốn nghe hấn nói thêm gì.

6. Chương 6

Lê Mông hoàn toàn không biết cha mẹ tìm mình đã phát điên rồi, cũng không biết Đoạn đạo diễn và chú Vệ Hồng đã lái xe dẫn chó lên đường, càng không biết giang hồ của nửa thành phố đã bắt đầu hành động.

Bé ngồi trong hội quán cờ đặc ý, mới đây đã phá được bấy rồng[1], giết chết 23 quân của đối thủ.

[1] Bấy rồng: Một hình cờ thật dài, quanh co uốn lượn dễ khiến chúng ta liên tưởng đến Rồng – một hình tượng thần thoại đứng đầu Tứ Linh (Long, Lân, Quy, Phụng).

Ông chủ hội quán giờ đây như bị sét đánh — ông mở quán này đã nhiều năm, nổi tiếng gần xa là người chơi cờ giỏi, trước đây suýt được tham gia vào đội tuyển quốc gia, thế mà hôm nay lại thua một thằng nhóc hơn mười tuổi.

Mà bản thân ông không khinh địch, nhóc con này chưa đến mười nước cờ đã vung đao, từ từ khiến tất cả miệt thị của ông đều tan biến. Sau đó ông cẩn thận đi từng nước cờ, hao tâm tổn sức bày ra trên bàn cờ một con rồng trắng, nhưng cuối cùng lại bị một đao đâm chết, nháy mắt đã mất 23 quân!

Hơn nữa nhóc con này còn chấp ông 7,5 mục!

Lê Mông đại diện cho tính cách của những kỳ thủ trẻ, suy nghĩ nhanh chóng, ra tay mau lẹ, di chuyển theo cảm giác, rất quyết đoán và gọn gàng. Lợi hại hơn là bé biết nhìn tổng quan bàn cờ, trước đó mười nước đã có mưu tính xuất đao, không lâu sau ngang nhiên chiếm đoạt giang sơn.

“Ta... Ta thua.” Ông chủ cúi gầm đầu, không can lòng hỏi: “Cậu em đã mấy đẳng rồi?”

Lê Mông cười nhưng không đáp: “Đưa tiền đưa tiền.”

Nhân viên dùng mắt xin chỉ thị ông chủ, sau đó lấy năm mươi đồng đưa cho bé.

Lê Mông không nói nhiều, cầm tiền xong chạy đi ngay. Lúc này trời đã tối, bụng bé gầm gào kêu đói, chạy nhanh về nhà mua đồ ăn là tốt nhất.

Ông chủ hội quán vội hỏi: “Cậu em định đi đâu, muốn ăn món gì?”

“Ăn cơm ạ!”

“Trong hội quán có bán, ở lại ăn không?”

Lê Mông quyết định, hy vọng trần trề hỏi: “Có tôm hùm nướng không?”

Ông chủ cười tươi, nắm tay bé nói: “Ăn tôm hùm gì nữa, ăn mì sợi đi rồi về chơi tiếp.... Từng nước cờ của em đều tỏa sáng rực rỡ, nói cho anh biết em làm thế nào...”

Lê Mông chán nản xoay người bước đi.

Đúng lúc này có một bàn tay chặn bé lại: “Cậu em, chờ đã.”

Lê Mông ngẩng đầu lên, thấy một người có dáng vóc trung bình, tướng mạo bình thường nhưng còn trẻ tuổi, mũi nhỏ, mắt nhỏ, đầu húi cua, khoảng chừng hơn 20 tuổi, cách nói chuyện như là người nước ngoài, ánh mắt không vừa.

“.... Anh có chuyện gì sao?”

Chàng trai trẻ khoát tay nói: “Mua cho nhóc này một túi tôm hùm nướng về đây.”

Đi sau chàng trai này còn có hai ba chàng trai khác, cũng có thể là bạn, hoặc là tôi tớ. Một trong những người đó vừa nghe xong liền gật đầu, sau đó bước ra khỏi hội quán.

“Cơm chiều của nhóc anh mời, muốn báo đáp thì chơi với anh một ván.” Chàng trai trẻ ngừng một lúc lại nói: “Anh không bắt nạt trẻ con, em cầm quân đen, chấp bốn mục rưỡi.”

Lê Mông nheo mắt lại, thấy Húi Cua ra vẻ mình là người bề trên, vênh vênh vào vào thì biết ngay đây là người có địa vị.

Bé là con trai của Cận Viêm, Cận Viêm chung sống với vợ của mình thế nào, phân công người khác làm việc ra sao, những việc này bé đã quá quen thuộc, khắc sâu vào trong tủy. Bé biết nếu mình cả gan đại dốt sẽ có chuyện gì xảy ra, cũng biết bây giờ chỉ có một thân một mình, tốt nhất không nên xung đột với “rắn độc”.

Lê Mông cười rồi nói: “Được.”

Húi Cua không nghĩ bé đồng ý nhanh như vậy, thành ra hơi hụt hẫng.

“Em còn nhỏ, không biết phép tắc, nếu có làm anh khó chịu thì ngàn vạn lần cũng đừng so đo với em nha.” Lê Mông duỗi tay hướng về bàn cờ, sáng khoái nói: “——Mời!”

Mọi người cảm thấy hiếu kỳ lập tức vây quanh bàn cờ cả hai ngồi. Ông chủ hội quán cũng đã cao tuổi, nhưng chưa từng thấy Húi Cua trẻ tuổi kia, hướng hồ khẩu âm của chàng trai rất lạ, sợ có chuyện xảy ra, cũng dừng chân ngồi lại không đi đâu.

Lê Mông hít một hơi thật sâu, cầm quân đen đi vào điểm sao[2]

[2] Điểm sao: 8 điểm đen xung quanh bàn cờ, giúp người chơi dễ định hình bố cục bàn cờ. Điểm sao ở trung tâm được gọi là Thiên Nguyên.)

Húi Cua đi vào tiểu mục[3].

[3] Tiểu mục: các giao điểm nằm kế bên sao và gần biên.)

Những nước cờ đầu của hai người đều không có gì nổi bật, tuy họ đều không phải là những người mới chơi, nhưng lại cực kỳ cẩn trọng. Lê Mông đã đi hết hai sao, Húi Cua chỉ còn hai tiểu mục, Lê Mông lập tức đi chéo, quân trắng nhảy, quân đen bay[4], động tác dứt khoát không do dự.

[4] Nhảy (khiêu), bay (phi): đi chéo cách ô.)

Chưa đến mười nước cờ, các quân đen đã tạo thành thế tuyệt lộ[5], quân trắng liên tục theo sát từng bước, nhất thời ở góc trên thay đổi liên tục làm những người xung quanh không theo kịp. Mười một nước tiếp theo Lê Mông đã chiếm được đất, Húi Cua cầm chén trà lên uống một ngụm, cười nói: “Cậu em phản ứng nhanh thật.”

[5] Tuyệt lộ: là một trong những chiêu thức quen thuộc ở giao điểm 3-4, phía trên bàn cờ. Sở dĩ gọi là tuyệt lộ là do đặc điểm của nó, xoay ngược hình sẽ thấy rõ hơn sự giống nhau.)

Lê Mông buồn rầu hỏi: “Em đói bụng, sao còn chưa có tôm hùm?”

Húi Cua không đáp, hạ mấy nước cờ chiếm đầy góc, nhưng bị quân đen chặn lại, cuối cùng dài ra.

Do tuổi nhỏ nên Lê Mông rất tàn nhẫn, liên tục chẹt khí[6] trong lúc Húi Cua lơ đãng, kết quả sau hai nước cờ Lê Mông đã phá được phòng thủ, cục diện rơi vào giằng co.

[6] Chẹt khí: Là nước đi khiến đám quân của đối phương chỉ còn lại một khí duy nhất. Quân hay đám quân đó gọi là “quân bị chẹt”.)

Một người đứng xem hỏi ông chủ: “Quân trắng còn có thể sống không?”

Ông chủ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Khó lắm.”

Thế nhưng Húi Cua không chịu thua, chạy quân[7] thành hàng.

[7] Chạy quân: Khi một đám quân có nguy cơ bị bắt hay đang bị chẹt thì nó phải tìm đường tháo chạy bằng cách nối dài đám quân của mình ra để có thêm khí. Việc nối dài này được gọi là chạy quân. (xem hình, quân Đen đang bị chẹt, Đen đặt quân có hình ngôi sao nối vào để chạy quân)

Lê Mông cầm quân bám theo, mày mặt nhăn nhó.

“Cái này có gì mà phải chạy quân dài như vậy, sao không trực tiếp áp luôn?” Người đứng kế bên nói nhỏ, nhưng lời chưa dứt, quân đen đã chuyển sang góc khác!

Húi Cua chấn động mạnh, trong lòng khó hiểu.

Nếu bây giờ bị Lê Mông áp, quân trắng có thể phi nước kiệu[8], sau đó Lê Mông nhất định chặn lại. Nhưng nếu chặn rồi, quân trắng có thể đi tiếp lên trên, như thế quân đen sẽ rơi vào bất lợi.

[8] Phi nước kiệu: Di chuyển quân theo đường chéo hình chữ nhật cách 1 đoạn được gọi là tiểu kỵ mã, giống như cách di chuyển quân mã trong cờ tướng.)

Vậy nên quân đen không áp nữa, di chuyển sang chỗ khác.

Chiêu thức ấy ngự ở góc dưới, lại nằm trong vùng trung tâm, thuận lợi phá hủy hàng rào quân đen đang che khuất đường đi quân trắng.

Mọi người vây quanh khen tẩm tấc, có người còn nói: “Thật là sáng suốt!”

Húi Cua biết nước đi đó không chỉ là sáng suốt — góc biên bị ăn, quân trắng đang từ có lợi sang bất lợi, quân đen rõ ràng có thể ăn đứt, thế nhưng lại di chuyển sang chỗ khác. Có thể thấy thiếu niên trước mắt đây không chỉ có thể giết quân, mà còn có thể nhẫn nhịn!

Húi Cua đã gặp nhiều cao thủ thiếu niên chuyên nghiệp, nhưng phần lớn đều tỏ ra sát khí bốn phương, hở ra là lạng dao mãnh sát. Khi chơi cờ với họ, nếu không lập bẫy để họ chết không còn manh giáp thì chính bản thân lại thất bại thảm hại. Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều đương kim cao thủ nổi tiếng bị đũa trẻ hơn mười tuổi bỏ xa.

Nhưng thiếu niên trước mắt lại không như vậy, những mưu tính của bé rất kín kẽ, làm người ta có cảm giác không hợp với tuổi.

Húi Cua dần dần không còn khinh miệt nữa, ở rìa góc trên đang song song hai thế cờ. Lê Mông mặt không biến sắc, sau 23 nước cờ đã có biến cố xuất hiện, nhanh tay đi loan tam[9].

[9] Loan tam: hay Khúc tam, “Khúc” = gãy, “loan” = chỗ quanh co.)

Trong lòng Húi Cua thầm nghĩ, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, sau đó đưa quân áp sát.

Được mấy nước nữa thì Lê Mông thật sự đói bụng, vẫn là còn nhỏ không thích dây dưa, nếu đi được sẽ đi nhanh vô cùng. Thật ra bé như vậy rất giống với những kỳ thủ thiếu niên của Trung Quốc hiện giờ, mà Húi Cua dường như chuyên nghiệp khác hẳn bé, mấy nước cờ ở vùng phía trên rõ ràng chiếm ưu thế.

Ông chủ hội quán hít sâu, thầm nghĩ người ngoại quốc này quả là cao thủ.

Ông đã từng cùng rất nhiều kỳ thủ Hàn Quốc đấu cờ, thanh niên húi cua này trông rất giống họ, đều giỏi cách tác chiến, có thể kéo dài, chiếm đất, có thể nói là rất ương ngạnh. Nhất là khi Húi Cua đi vào giữa bàn cờ thì đặc biệt hiếu chiến, Lê Mông suy nghĩ vài giây, rồi lại nhảy tiếp.

Húi Cua cười.

Cậu bé này rất cẩn trọng, nhưng cẩn trọng quá mức rồi.

“Cậu em, em không giết không được đâu.” Thanh niên nói, bỏ qua những quân cờ ở chính giữa.

Ông chủ thấy thế kinh ngạc nói: “Hay thật!”

—— Quân trắng từng nước từng nước cờ dần dần hình thành nên một con rồng lớn, hơn nữa còn có tiểu mục lúc ban đầu ở bên trên tương xứng, nháy mắt đã chiếm được tám phần ưu thế!

“Quân đen không ổn, không ổn rồi...” Những người xem xung quanh đồng thanh nói.

Húi Cua bình thản dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn xuống Lê Mông hỏi: “——Thấy sao?”

Lê Mông không để ý tới chàng trai, sẵn tay hạ một quân cờ.

Húi Cua nhìn lướt qua, như thấy đáng đáp KO[10], không khỏi “A” một tiếng —— Tại sao cậu em này muốn KO?

[10]KO: Trường hợp đặt quân có thể dẫn đến việc quay trở lại như tình huống ban đầu. Vậy nên để tránh việc này xảy ra lặp đi lặp lại, người ta đã đặt ra một quy tắc là “kiếp”. Quy tắc này nói rằng, không được phép lặp lại một trạng thái(vị trí quân và lượt đi) đã có trước đây ở bàn cờ, trừ trường hợp 2 người cùng nhường lượt đi. Nếu bên đen bắt bên trắng ở a, bên trắng không được phép bắt lại bên đen ngay lập tức mà cần phải đặt quân ở nơi nào đó khác.)

Nhìn kĩ lại, nước cờ này cùng với bước nhảy kia rất tương xứng, thì ra cũng là một con rồng lớn.

Con rồng này nếu trỗi dậy, trên bàn cờ sẽ có hắc bạch song long tàn sát lẫn nhau, nghĩ đến mà phấn khích. Trên mặt Húi Cua càng rạng rỡ, đoán thầm thiếu niên trước mắt đang ở trình độ ngũ đẳng hoặc lục đẳng, lúc mới nhìn qua thì cũng tam đẳng tứ đẳng rồi. Ông chủ như vậy cũng có thể hạ đo ván được, khi đấu cùng nhau, Húi Cua từng bước một ép cờ, quả nhiên suy yếu rõ ràng.

Thế nên Húi Cua không để ý nữa, hạ xuống một quân cờ muốn phá hủy con rồng chưa hình thành của Lê Mông.

Nào ngờ sắc mặt Lê Mông vẫn không đổi, ngay cả mí mắt cũng không động dấy.

Húi Cua vừa bỏ tay ra, bé chạm vào những quân cờ còn trong bát, nói thản nhiên: “Không phải anh nói không giết không được sao?”

Húi Cua sững sốt.

“Em đây, thật ra thích giết nhất. Nhưng giết một lần rồi sẽ nghiện, em thích nuôi quân trắng cho mập mạp, sau đó múa một đao——”

Lê Mông nhự nhàng hạ một quân đen xuống: “——giết sạch toàn bộ.”

Húi Cua lập tức thay đổi sắc mặt.

Sự sắp xếp của những quân cờ, nhìn sơ qua tưởng như không có liên quan bỗng chốc rõ ràng, một đao hung hãn đâm vào bụng rồng ——- thật là cương mãnh, thật là cẩn trọng, giống như thanh gươm của vương giả từ trên trời bay xuống, dù có là đất trời cũng không trụ được.

Húi Cua sững sờ người tại chỗ, một lúc lâu sau mới nói: “Sao, sao có thể...”

“Đi tiếp đi, còn chưa xong đâu.” Lê Mông ngược mắt mỉm cười: “—— Thấy anh có lòng mời em cơm chiều, hôm nay chấp anh 8,5 mục.”

Lúc Cận Viêm lái xe về nhà, đứng ở dưới lầu nhìn lên vẫn thấy trong nhà tối đen.

Tưởng Khâm ôm chút hy vọng cuối cùng bước lên nhà xem thử, vẫn chưa thấy Lê Mông về, lúc này đã không thể đứng được nữa.

Thấy anh ngồi trên sô pha không động đậy, Cận Viêm vô cùng khó chịu, bước đến cạnh anh nửa quỳ nửa ngồi bên sô pha, nhỏ nhẹ hỏi: “Cả ngày chưa ăn gì, anh làm cho em bát mì được không?”

“.....” Tưởng Khâm liếc nhìn hắn, không nói gì.

“Ngày mai anh đưa em đi làm kính mới, là lỗi của anh, anh ra tay mạnh quá.”

“.....”

“Tưởng Khâm,” Cận Viêm nắm tay anh, hạ giọng hỏi: “Em chờ qua đêm nay được không? Ngày mai, ngày mai thế nào anh cũng tìm Lê Mông về cho em. Ngoan nào, ăn chút gì rồi ngủ một giấc đi, ngoan.”

Tưởng Khâm đẩy nhẹ tay hắn ra.

Nét mặt anh chứa đầy mệt mỏi và nặng nề, như không thể chịu được gánh nặng lại còn phải đối diện với sự thật ác liệt, tàn nhẫn như vậy, trắng trợn như vậy, y hết một vở kịch cảm đảm máu.

“Không có.”

Cận Viêm nhất thời không rõ Tưởng Khâm đang nói gì: “—— không có?”

“Tôi không có ai khác bên ngoài.”

Cận Viêm ngẩn ngơ cả người.

“Chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, anh hẳn cũng biết tôi không nói dối. Chỉ có bản báo cáo tài chính của Thời Tinh khi đó...” Tưởng Khâm ngừng một lúc, thấp giọng nói: “Nhưng cũng là vì anh.”

Trong lòng Cận Viêm bỗng nảy sinh dự cảm không lành: “.....Phải, anh biết!”

“Chắc anh còn nhớ Triệu Thừa Cường.”

Cận Viêm nhú mày nói: “Nhớ.”

“Cả đời này trừ Thời Tinh giải trí ra, đó là người duy nhất tôi nói chuyện.”

Từ nhỏ Cận Viêm đã khốn khổ, cố gắng giãy dụa mới đến được vị trí hôm nay. Sự nhạy cảm của dã thú và trực giác đã nhiều lần cứu hắn trong tình thế nguy nan. Vệ Hồng từng miêu tả hắn là con dã thú rằng dài khoác áo da người, như vậy cũng đủ để thấy khứu giác của hắn nhạy cảm với nguy hiểm thế nào.

Ngay lúc này khứu giác hắn không ngừng cảnh báo làm hắn cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

“Tưởng Khâm, em để ngày mai nói sau đi, đêm nay thật sự...”

“Cứ để tôi nói xong.”

Cận Viêm không dám nói nữa.

“Nếu không có tôi, người ngồi trên vị trí lãnh đạo của Thời Tinh giải trí không phải là anh. Nếu không có tôi, chuyện Triệu Thừa Cường năm đó cũng đủ khiến anh chết đi sống lại ngàn vạn lần. Cận Viêm, cả hai chuyện này đều là tôi vì anh mà làm, hôm nay xem như anh làm ơn làm phước, cho tôi một con đường sống đi.”

Tưởng Khâm đưa tay lên che mắt lại, thanh âm lúc nói chuyện xen cả tiếng thở dài: “40% cổ phần trong Thời Tinh giải trí đều thuộc về anh, nếu anh có thể tìm được Lê Mông, Lê Mông trả lại anh. Tôi chỉ muốn 12% danh nghĩa của mình lấy một nửa gửi ngân hàng, xe của tôi đã bán rồi, căn hộ này để lại cho anh, tôi lấy căn nhà đang cho thuê ở phía tây kia.”

Cận Viêm choáng váng, trong đầu ong ong câu nói: “Cậu ta làm thật!”

“Đồ cũ và những thứ để dành được tôi sẽ mang bán, bởi vì tôi đang cần tiền. Anh cũng đừng không hiểu, lỡ như ngày nào đó tôi về đó sống, anh sang thăm cũng biết bên trong thế nào, thật sự là uống miếng nước cũng cần có tiền.”

Cận Viêm nói thất thanh: “Đừng đùa! Sao anh để em sống ở đó được!”

Tướng Khâm không quan tâm lời hắn nói, nhìn chăm chăm vào một điểm mờ hồ trong không trung nào đó, một lúc lâu sau mới phờ phiếm nói rằng: “Tôi thật sự đã quá mệt mỏi, Cận Viêm... Ở bên anh đã lâu như vậy, tôi thấy mệt mỏi lắm.”

Một cơn khủng hoảng nặng nề nháy mắt đã tràn vào lòng khiến hắn ăn nói loạn từ: “Cmn em đừng nói lời vô nghĩa với tôi! Tôi có khuyết điểm thật nhưng tuyệt đối không quá đáng! Chuyện năm đó đã là quá khứ rồi, cho dù có xảy ra lần nữa tôi cũng sẽ không để em có chuyện! Bây giờ không được nói gì nữa hết, tôi đưa em đi ăn rồi quay về ngủ, đừng có nghĩ này nghĩ nọ nữa! Mọi chuyện có tôi đây rồi!”

Tướng Khâm lặng im không nói.

Cận Viêm ở trong phòng đi qua đi lại như một con thú, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Không phải em hận tôi ở bên ngoài làm trò xằng bậy với kẻ khác, để ả gọi điện về nhà nói ả mang thai sao? Tôi biết rồi, tâm lý em sạch sẽ điểm này không đổi được! Tướng Khâm, cùng lắm sau này mỗi ngày tôi sẽ về nhà đứng bảy giờ, nếu có lần sau sẽ tự chặt đứt tay mình! Ông nói được thì sẽ làm được!”

Tướng Khâm gương mặt nhìn hắn, đang lúc Cận Viêm không chịu được mà thề độc thì anh chỉ cười một cái rồi nói: “Không phải.”

“.....Cái gì?”

“Không phải như vậy.” Tướng Khâm nói: “Ít nhất là lúc ban đầu không phải như vậy.”

Cận Viêm nhú mày, ba chữ “lúc ban đầu” làm hắn nhớ đến chín tháng trước đây, lúc Tướng Khâm bắt đầu khước từ hắn, “——— Vậy, em là vì...”

Tướng Khâm im lặng một hồi lâu, trong phút chốc, Cận Viêm như thấy được ánh mắt thống khổ của anh.

Điều này làm hắn ngạc nhiên.

Người mà mọi chuyện đều có thể nắm chắc trong lòng bàn tay, người mà không bao giờ kích động sai lầm, người mà vô cùng điềm tĩnh lý trí như Tướng Khâm mà cũng có thứ tra tấn, không ra quyết định được. Là người thường xuyên bị Tướng Khâm chinh đốn đúng sai, nếu không phải vào lúc này, Cận Viêm thật muốn thưởng thức dáng vẻ này của anh thêm lúc nữa.

“Tôi... Không thể nói với anh.” Tướng Khâm nói, “Tôi không có cách nào... nói cho anh biết.”

Trong lòng một mảnh tĩnh lặng.

Bóng đêm của con sông bên ngoài cửa sổ tràn vào, từ từ nhấn chìm hai người.

Lúc Cận Viêm như đang muốn nói thêm gì, bỗng nhiên điện thoại hắn reo lên, trên màn hình hiển thị số Vệ Hồng gọi đến.

“Này ông Cận, nói cho ông biết tin tốt này! Vừa nãy Đoàn đạo diễn lấy điện thoại lướt weibo có nhìn thấy một người đăng ảnh chụp Lê Mông, ở đường Vĩnh Khánh, trong hội quán đánh cờ với người Hàn Quốc!”

Cận Viêm lớn giọng hỏi: “Hội quán nào?”

“Thanh Tuyền... Khinh Tuyền... Ấy vợ ơi, là hội quán nào?”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng quen thuộc của Đoàn Hàn Chi: “Cậu gọi ai là vợ hả Vệ Hồng đồng chí? Chơi với Cận Viêm lâu ngày nên bị hắn hạ thấp IQ sao? Gửi thẳng weibo cho hắn đối với cậu rất khó rắc rối tạp hay sao?”

Vệ Hồng: “.....”

“Đã nói với cậu là đừng lo Cận Viêm xem weibo không hiểu mà, Tướng Khâm đã chính thức đá hắn đi chưa? Tôi tin tưởng IQ của Tướng Khâm. Gửi đi, nhớ ghi rõ một chút.”

Vệ Hồng: “.....”

7. Chương 7

Cận Viêm rống lên ra vẻ tuy mình không có chỉ số IQ cao bằng vợ, nhưng vẫn có thể xem weibo được!

Người viết tin này đích thị là một người chơi cờ có tinh thần bà tám, nội dung là: “Ồ kỳ xã đường Vĩnh Khánh đã gặp được “Huyết Thủ” Kim Daesung[1] của giới cờ vây Hàn Quốc! Kim thất đẳng đang đánh cờ với một bé shota, được tường thuật trực tiếp ngay tại chỗ Haha”

[1] Kim Daesung: Hán Việt là Kim Đại Thành, cơ mà vì trùng tên với anh iêu của mình nên mình chuyển qua tên tiếng Hàn luôn =))

Chưa đầy ba mươi giây sau, blogger lấy siêu năng lực của mình ra phát sóng trực tiếp lần nữa: “Khai cuộc Kim thất đẳng dẫn trước, bé shota trông rất mệt mỏi, nhưng đến trung bàn[2] đột nhiên rống lớn trời dậy, tàn sát nhau vô cùng ác liệt! Bé shota GJ[3] vô cùng!”

[2] Giai đoạn của một ván cờ: Khai cuộc, trung bàn và tàn cuộc.)

[3] GJ = Good Job. Ý câu này là blogger kia khen Lê Mông chơi hay lắm ^^)

Dưới tin này còn có một bức ảnh chụp hình bé shota — Lê Mông nghiêng mặt, nhú chặt mày lại, cầm cờ trường khảo[4], khoe môi nhếch lên y hệt lưỡi đao mang theo hơi thở lạnh lùng.

[4] Trường khảo: thường xảy ra ở trung bàn chiến, ý nói suy nghĩ rất lâu mới đi được nước tiếp theo.)

Mặt mũi Cận Viêm không xấu, thậm chí có thể nói là đẹp trai cực kỳ, nếu không làm sao năm đó có thể tóm gọn Tưởng Khâm chỉ mới mười mấy tuổi thành công.

Hiển nhiên Lê Mông được kế thừa gien tốt này, ảnh chụp được đăng đi đăng lại hơn sáu mươi lần, không thiếu những câu bình luận khen ngợi như “thật dễ thương” “đáng yêu quá!” — Đoàn Hàn Chi lấy từ khóa là “bé shota dễ thương” lùng sục, tình cờ thấy được weibo này.

Cận Viêm hỏi Vệ Hồng: “Dạo này Đoàn đạo diễn làm cái trò gì mà nặng lời thế hả?”

Lúc họ lái xe ra ngoài, Tưởng Khâm đã lướt weibo đến lần thứ ba, lần này là ảnh chụp kín cả bàn cờ: “Phụ trương đặc biệt! Trung bàn quân trắng tái tạo rồng lớn, bé shota không hề sợ hãi vùng đao ngang tàng. Nước cờ thần thánh[5] 157 của quân đen đã mở ra một kiếp nạn lớn, quân trắng 160 bắt đầu giai đoạn thu quan!”

[5] Nước đi thần thánh: Ngụ ý kỳ thủ trong quá trình chơi cờ đã lĩnh ngộ được tài năng tới cảnh giới như thánh thần, ở lúc quan trọng từng bước làm ảnh hưởng đến toàn bộ ván cờ. Đây cũng là nước cờ mà kỳ thủ nào cũng mong muốn đạt được.)

Bình luận kêu la oai oái: “Không thể được!” “Chắc chắn là giả!” “Phải xem xét lại là có PS hay không, nếu không chủ nhà cũng chụp ảnh Kim Daesung up lên đi!”

Tất nhiên cũng có người hỏi: “Bé shota đó là ai? Dường như chưa gặp ở giải đấu nào.” “Dạo này có rất nhiều người mới, không phải Kim thất đẳng cố ý nhường đó chứ!”

Cận Viêm và Tưởng Khâm cùng lúc đầu đau như búa bổ.

Nửa tiếng sau Đoàn Hàn Chi gọi điện đến, ngữ điệu sôi nổi: “Bé shota thu quan đại thắng, có muốn tôi giúp hai người tường thuật không?”

Tưởng Khâm hạ giọng nói: “Đừng huyền thuyên...”

“Cái này là do cậu không đúng Tưởng Khâm, cuộc sống vốn dĩ luôn biến động, không có trắc trở sao là cuộc sống được, bây giờ cậu đòi ly hôn với Cận Viêm không phải ầm ĩ lắm sao?” Đoàn Hàn Chi phấn khích bùng bùng trong điện thoại, nói tiếp: “Cuộc chiến thu quan bí hiểm cực kỳ, Kim thất đẳng thu quan rất hùng hồn, mà bé shota vẫn cương quyết vững vàng như núi Thái Sơn! Quân đen 201 mạnh mẽ vây lấy khoảng không, đúng là một tác sơn hà một tác máu! Kim thất đẳng trường khảo nửa tiếng, cuối cùng không chịu đựng được nữa, cúi đầu nhận thua!”

Tưởng Khâm nói cũng không buồn nói, chỉ đưa tay lên xoa ấn huyệt thái dương.

Đoàn Hàn Chi hài lòng nói: “Vệ Hồng qua đây gửi đoạn weibo này đi... lấy account của tôi mà chuyển, sau này có thể lừa Quan Phong thật ra tôi cũng biết chơi cờ vậy.”

Tướng Khâm yếu ớt nói: “Đủ rồi...”

Cùng lúc đó ở Thanh Tuyền hội quán, Húi Cua bị ăn mất hai quân trắng ở góc dưới, sắc mặt khó coi không giống người còn sống ——

Thu quan đại thắng bảy mục rưỡi, quả là thu quan như thần.

Ở Hàn Quốc chàng trai được gọi là “Huyết Thủ”, năng lực giết quân ở trung bàn nổi tiếng cả giới cờ vây tam quốc[6], hôm nay là lần đầu tiên thảm hại như thế, giống như một tên phản đồ đang tuyệt vọng. Hơn nữa, làm đám quân của chàng tan đàn xẻ nghé chỉ là một đứa trẻ, lúc thu quan ngang tàng cùng cẩn trọng vượt xa người thường, nháy mắt đã làm cho chàng có cảm giác đối thủ chắc chắn có được một tiền bối thân kinh bách chiến[7].

[6] Tam quốc cờ vây: Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản.)

[7] Thân kinh bách chiến: trải qua vô vàn những trận chiến khác nhau.)

Trong mắt Húi Cua giăng đầy tơ máu, bỗng ngẩng đầu lên hỏi: “Em học chơi mấy năm rồi?”

Lê Mông thành thật đáp: “Hai tuổi bắt đầu, cũng mười mấy năm rồi.”

“Em mấy đẳng?”

“Kỳ thủ nghiệp dư không thi lấy đẳng... Ba em không cho, sợ ảnh hưởng việc học.”

Húi Cua đứng lên, dáng vẻ dữ tợn kinh hồn, mấy người xem xung quanh thấy không ổn nên trộm lui xuống nửa bước, thì thào nói: “Cậu ta đúng là Kim Daesung?”

“Đúng vậy, tháng trước mới đến Trung Quốc thi đấu.”

“Trình độ đứa bé hạ gục Kim Daesung chắc cũng phải đến lục đẳng, thất đẳng!”

“Khó nói lắm, làm sao đảm bảo nó là dân chuyên nghiệp được?”

Húi Cua nhìn chằm chằm vào gương mặt của Lê Mông, muốn tìm ra được bằng chứng nói dối, thế nhưng mặt bé vẫn bình tĩnh thản nhiên, không hề sợ hãi.

Giống như phong cách chơi cờ của bé vậy: bé luôn đi chính xác từng nước cờ, cần chết thì phải chết, nên giữ thì giữ lại, hoàn toàn không bị đối thủ tác động làm lung lay thay đổi nước cờ của mình, vững vàng đến nỗi làm cho người khác phải lạnh tâm.

Không phải Kim Daesung đồ kị bé tài giỏi hơn mình, đúng ra mà nói những nước cờ của Lê Mông vẫn còn bị động và hạn chế —— dù sao bé còn nhỏ, không phải là cao thủ chuyên nghiệp luôn kiên đề từng bước, nhưng trời sinh cho phần kiên định quá đáng sợ, khiến chàng trai phải kinh hãi!

Chàng trai Hàn Quốc hít sâu vào, cuối cùng miễn cưỡng cúi người: “Thất lễ.”

Lê Mông lễ phép đáp: “Vâng, không sao.”

“Đây là danh thiếp của anh, anh tên là Kim Daesung, nếu về sau em vẫn còn chơi cờ, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Chàng trai Hàn Quốc đưa danh thiếp bằng cả hai tay, Lê Mông nhìn lướt qua một lượt rồi nhét vào túi quần sau, nghiêm túc nói: “Vâng thưa anh Kim, nhưng em không có danh thiếp anh có quan tâm không? Em tên là Lê Mông[8], Mông trong từ quả chanh chứ không phải dễ thương. Sau này anh sẽ không gặp lại em. Bởi vì em chắc chắn ba mẹ em sẽ không đòi ly hôn nữa!”

[8] Giải thích tên Lê Mông: Lí Mém , Mém của nínmém (cây chanh) chứ không phải Mém của màimém (dễ thương).

“.....” Kim Daesung nói: “Hả?”

Lê Mông vừa định nói tiếp, đột nhiên trước cửa hội quán vang lên âm thanh chói tai, sau đó là tiếng gầm gừ giận dữ của Cận Viêm: “Lê Tiểu Mông ——! Bước ra đây cho ta!”

Thoắt cái Lê Mông la lên một tiếng, nhìn ra cửa sợ phát khiếp: “Ba——! Mẹ——!”

Kim Daesung quay đầu lại bắt động.

Nước mắt Lê Mông chảy xuống phất phơ theo gió, cái đuôi dong đưa qua lại đến nỗi có thể làm thành quạt, nhanh như đạn ra khỏi nòng bắn vào ngực Cận Viêm, làm dạ dày hắn suýt nữa thì bay ra khỏi miệng.

“Ba, con sẽ không bao giờ... bỏ nhà đi nữa——! Ba đã lừa Tưởng Khâm về được rồi sao——! Nếu còn đòi ly hôn nữa là con bỏ mặc hai người, thật sự là ăn không tiêu mà ——! Đói bụng đói bụng quá, con muốn Tưởng Khâm làm cá chua ngọt——!”

Cận Viêm hóa đá tại chỗ. Lê Mông ngẩng đầu thấy mặt ba mình xám xịt mới xoay người cầu cứu Tưởng Khâm: “Mẹ....”

Tưởng Khâm mặt lạnh như sắt, vừa vén tay áo lên cao vừa từng bước đi tới.

Lông đuôi Lê Mông nháy mắt đã rơi rụng, hỏa tốc chạy ra phía sau Cận Viêm hét chói tai: “Tưởng Khâm muốn đánh con! Tưởng Khâm muốn đánh con! Không dạy vợ, lỗi của chồng! Ba, nhanh qua dạy mẹ đi ——! Tưởng Khâm xin mẹ đừng đánh con mà——!”

Tưởng Khâm túm lấy kéo Lê Mông ra, không nói không rằng liền cho Lê Mông một cái tát, suýt chút nữa là đánh con trai bất tỉnh tại chỗ.

“Không phục cũng được, Lê Mông.” Tưởng Khâm khàn giọng nói: “Đây là lần cuối cùng, ta đi rồi sẽ không còn ai đánh con, con muốn như thế nào thì sẽ được như thế ấy.”

Lê Mông được nuông chiều từ bé, chưa từng bị Cận Viêm làm tổn hại dù chỉ một đầu móng tay, nhưng cái tát kia của Tưởng Khâm không làm cơn giận dữ của bé bộc phát, mà như cốc nước đá dội xuống làm tâm bé lạnh lẽo.

“Tưởng Khâm... Tưởng Khâm con không dám... nữa... Mẹ vạn lần đừng đi, con không muốn bị người khác đánh...”

Lê Mông gào to khóc lớn làm nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống, lúc này tưởng Khâm mới khôi phục tinh thần, biết ở giữa đường đánh con là không hay nên không ra tay nữa.

May mà Cận Viêm kìm chế tốt hơn, chạy nhanh đến một tay kéo Tưởng Khâm một tay kéo con, nhét thẳng cả hai vào trong xe, trực tiếp đập chân ga về nhà.

Lúc này trời đã khuya, Lê Mông cả ngày chưa ăn cơm, ngồi trong lòng Tưởng Khâm thút tha thút thít, khóc đến đường như tắt thở. Cận Viêm không ngừng nhìn hai người qua kính chiếu hậu, một lúc sau mới nói: “Đêm nay về nhà ngủ cả đi.”

Tưởng Khâm không nói gì.

Lê Mông khóc nức lên, meo meo hỏi: “Ba mẹ làm lành rồi sao?”

Lần này cả hai vị đại nhân cùng im lặng.

“Con đã bỏ nhà đi rồi, vì sao hai người còn chưa làm lành?”

“.....”

Lê Mông có cảm giác như bị lừa: “Trong lúc có nguy cơ bị mất đi đứa con duy nhất mà hai người cũng có thể cãi nhau? Những gì TV nói đều là lừa gạt sao? Không phải là cả hai nên ôm đầu khóc rống, sau đó bắt tay giảng hòa, vừa tìm được con đã khóc lóc sám hối nói không nên đòi ly hôn khiến con tổn thương tinh thần sao?”

“.....” Cận Viêm hỏi: “Con thích hại thân hủ bạn nhỏ Lê Tiểu Mông?”

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông lén nhìn sắc mặt Tưởng Khâm, lập tức co người lại.

Trong xe im lặng như tờ, một lúc sau lá gan Lê Mông đã to lên được một chút, dựa người vào Tưởng Khâm nói: “Hôm nay con chơi cờ hay lắm, tiếc là hai người không được xem.”

“.....”

“Nếu sau này không phải đi học, ngày nào cũng chơi cờ thì vui quá.”

“.....”

“Nếu sau này con đoạt được một giải quán quân quốc tế, hai người không ly hôn nữa được không?”

“.....”

Cuối cùng tiểu thái tử cũng nổi giận: “Hai người đúng là cầm điếu vô dụng! Không muốn làm cha mẹ đương kim quán quân quốc tế hở?! Bây giờ nên tình tứ thế nào còn đợi con dạy sao? Mau mau mà chạy đến vừa ôm con vừa thề tốt làm lành đi!”

Cận Viêm một tay lái xe một tay đỡ trán, không muốn nói chuyện nữa.

Thật ra Tưởng Khâm đã sớm mở miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Lê Mông tương đối miễn cảm, hết nhìn ba lại nhìn mẹ bằng đôi mắt ngập nước.

“Không phải là quán quân quốc tế ta vẫn xem con là con mình...” Tưởng Khâm thở dài, hạ giọng nói: “Dù sau này có xảy ra chuyện gì thì vĩnh viễn cũng không thay đổi được.”

Lê Mông cố chấp hỏi: “Vậy hai người có ở với nhau nữa không?”

Cận Viêm nhìn qua kính chiếu hậu, biểu tình trên khuôn mặt Tưởng Khâm giờ phút này khó có ngôn từ nào có thể miêu tả được.

“Ta không biết,” Tưởng Khâm nói, “Người lớn cũng có rất nhiều chuyện không hiểu rõ, Lê Mông, con đừng bức ta.”

8. Chương 8

Tối hôm đó Tưởng Khâm ngủ trong thư phòng.

Cận Viêm đưa con về giường xong ngồi bên cạnh thở ngắn thở dài, không kìm lại được những suy nghĩ còn đang thổn thức.

Lê Mông mặc áo ngủ hoa, mong đợi hỏi: “Tưởng Khâm sẽ bỏ chúng ta đi thật sao?”

Cận Viêm không nói lời nào, một lúc lâu sau mới hỏi: “Mẹ nói không mang con đi theo huh?”

“Vâng, mẹ nói ba cần cổ phần của con.” Lê Mông đột nhiên tò mò: “Ba, ba nói xem Tưởng Khâm không tốt chỗ nào, vì sao còn ra ngoài tìm người khác?”

“Ta chỉ yêu một mình mẹ con.”

“Vậy vậy chuyện Từ Hiểu Tuyền là sao?”

Từ Hiểu Tuyền chính là ngôi sao đã gọi điện cho Cận Viêm nói ả mang thai, Cận Viêm căn bản không muốn xác nhận, phản ứng đầu tiên là đưa tiền, đưa tiền nhiều hơn nữa, chỉ mong Tưởng Khâm không biết chuyện này.

Không phải hấn sợ Tưởng Khâm biết sẽ đòi chia tay, mà thật ra lúc ấy dù có thế nào hấn cũng không thể tưởng tượng được sẽ có ngày Tưởng Khâm muốn chia tay hấn. Hấn chỉ cho rằng, mặc kệ đó có phải là sự thật hay không, nếu Tưởng Khâm biết được chắc chắn sẽ rất thương tâm.

Từ nhỏ Cận Viêm đã biết trên thế giới này có rất ít người đối xử tốt với hấn, mà Tưởng Khâm lại đứng hạng đầu.

“Lúc đó ta thật sự đã say,” Cận Viêm suy sụp nói: “Bây giờ nghĩ lại chỗ rượu kia cũng không hẳn là nhiều, nhưng nơi đó nói trong rượu còn trộn lẫn thuốc trợ hứng gì đó... Vấn đề là hôm đó Vệ Hồng cũng ở đó, uống cũng không kém ta, làm sao có thể đi bộ về được?”

Lê Mông khinh bỉ nói: “Suy cho cùng là do ba không đủ tự chủ.”

“Con thì biết cái gì, đi đêm sao có thể không gặp ma? Rượu chính là thứ hại thân, lớn lên đừng có mà dính vào.”

Cận Viêm tập trung suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Không phải, hôm nay mẹ con nói đến chuyện khác... Vấn đề là ta không nhớ nổi ta còn có chuyện gì có lỗi với mẹ con.”

Lê Mông lần lốc rồi đứng dậy: “Đúng rồi, đúng rồi, hôm đó con ra khách sạn tìm mẹ, mẹ nói bây giờ ba đã thay đổi rồi, còn nói cảm thấy ba rất đáng sợ! Ba đã làm chuyện xấu gì để cho Tưởng Khâm biết?”

Hai cha con mù mờ đối diện nhau, không lần ra được đầu mối nào.

Nhưng trực tiếp hỏi Tưởng Khâm thì không được — Tưởng Khâm hay nói chuyện ngụ ý khó hiểu, nếu vào thời cách mạng chắc chắn sẽ là một liệt sỹ mẫu mực.

Cận Viêm thuận miệng nói: “Làm sao ta biết được.”

“Mẹ còn ở thành phố này nữa không? Như vậy cuối tuần nào con cũng có thể tới thăm mẹ.”

“Không biết.”

“VẬY... Mẹ có họ hàng không?” Con người Lê Mông chuyển động, nói: “Con nhớ từ trước tới giờ chưa nghe Tưởng Khâm nói có người nhà.”

Cận Viêm hơi dao động, trong phút chốc bỗng nhớ tới cha mẹ Tưởng Khâm.

Đối với hắn ẩn tượng về đôi vợ chồng giáo sư kia đã mỏng dính như tờ giấy, chỉ có một lần sâu sắc nhất là lần hắn ở trên đường gặp Tưởng Khâm, chưa kịp nói xong câu nào thì mẹ Tưởng Khâm đã đến, hạ giọng hỏi: “Sao con có thể giao du với loại người này? Đi mau đi mau!” Nói xong ngẩng mặt liếc mắt nhìn Cận Viêm.

Khoảng khắc đó để lại cho Cận Viêm ấn tượng rất sâu đậm, thậm chí còn hơn cảnh tượng bọn họ cầm dao đuổi cả hai ra khỏi cửa đã mơ mơ hồ hồ, chỉ có cái liếc mắt kia vẫn còn in sâu trong tâm trí Cận Viêm.

Bắt đầu từ khi đó hắn đã không xem đôi vợ chồng thuộc thành phần tri thức kia ra gì. Khi Tưởng Khâm và hắn đi đến thành phố này làm ăn chỉ có hai bàn tay trắng, lúc khá khẩm hơn Tưởng Khâm mới gửi tiền về cho cha mẹ, nhưng không lâu sau hai vợ chồng này lại đối tài khoản, rõ ràng muốn ân đoạn nghĩa tuyệt.

Sau đó Tưởng Khâm nhờ thủ hạ của Cận Viêm — đó là một trong những lần duy nhất anh sử dụng quyền lực của Cận Viêm — điều tra xem cha mẹ đã rời đến chỗ nào rồi thường xuyên mua cái này cái nọ gửi người khác mang đi.

Nhưng những thứ Tưởng Khâm mua đều bị trả về, những ngày đó Tưởng Khâm không có ở nhà, Cận Viêm sai người ném đi, không để cho Tưởng Khâm biết được.

Nếu họ ly hôn, Tưởng Khâm còn nơi nào để về?

Nếu anh về nhà, cha mẹ có chấp hận hay không?

Trước đây Cận Viêm đặc biệt hận người nhà Tưởng Khâm, nhưng khi đã có tuổi, từ từ rồi cũng có thể lý giải được cái suy nghĩ thanh cao, giàu có, dòng dõi thư hương truyền thống của đôi vợ chồng kia. Hắn thử ước mình vào vị trí hai người kia, cảm thấy nếu Tưởng Khâm về nhà ít có thể được chấp nhận.

Không thể ly hôn được, lòng hắn nặng nề nghĩ.

Đêm đó Cận Viêm nằm trên giường một mình, mơ thấy một giấc mộng

Hắn mộng thấy mùa hè rất nhiều năm trước, dường như là lúc mình mới tám chín tuổi, hắn cùng bảo mẫu dọn đến một căn nhà trong ngõ nhỏ, đứa con trai của cặp vợ chồng hàng xóm đứng trước sân, làn da trắng nõn như một bé gái, đôi mắt ướt đen lay láy, tò mò nhìn vào bên trong.

“Này, em, em tên gì?”

“.... Em tên Tưởng Khâm.”

“Cái gì Tưởng? Thôi quên đi, đi, anh đưa em ra sông bắt cá.”

“Ồ, được.”

Tưởng Khâm bé nhỏ cứ như thế ngốc ngếch chìa lòng bàn tay ra cho Cận Viêm nắm, hai đứa trẻ cùng nhau chạy đi bắt cá, bắt ve, lấy tổ yến, chơi đùa cả mùa hè, cho đến khi ba mẹ Tưởng Khâm du học trở về, biết được chuyện hận đến nỗi không làm được gì.

“Mẹ đã nói với con thế nào rồi, phải tránh xa thằng nhóc bên cạnh biết chưa?”

“Bọn họ không phải người tốt, ba nó là... Mẹ nó cũng không phải vợ chính thức của ba nó. Có nói con cũng không hiểu, tóm lại gia đình chúng ta không thể dính vào chuyện này được!”

“Xem xem cả mùa hè con học được gì? Đàn dương cầm cũng không đàn, chữ viết cũng không luyện, đi ra giếng nước quỳ đi!”

“Cơm chiều xong mang bài tập ba giao cho ra làm đằng hoàng! Sau này không được tùy tiện ra ngoài chơi nữa!”

.....

Cận Viêm sống trong ngõ nhỏ hai năm, cho đến khi biết được tin mẹ hắn đã mất.

Đứa con riêng không có danh phận lập tức rơi vào hoàn cảnh bất lực: ba hắn chỉ thỉnh thoảng mới nhớ đến hắn, các anh em thì hận hắn không thể chết sớm đi.

Khoảng thời gian đó Cận Viêm rất thích nghe Tưởng Khâm đánh đàn.

Lúc Tưởng Khâm luyện đàn đều mở cửa sổ hậu viện ra, Cận Viêm như con khỉ leo lên trên tường, một lần nghe thấy Tưởng Khâm trong phòng luyện “Fur Elise”.

Khi đó hắn không biết tên bản nhạc này, chỉ cảm thấy rất dễ nghe. Sau đó hắn được nghe nhiều thể loại nhạc, thấy người ta đàn trong những buổi tiệc rượu xa hoa, nhưng không ai có thể đàn hay như Tưởng Khâm trong trí nhớ của hắn, quả là âm thanh của tự nhiên.

Năm Cận Viêm mười một mười hai tuổi đã trở thành đứa cầm đầu của bọn trẻ con đường phố. Hắn biểu hiện ra loại ghen điển hình của cha chú nhà mình: tàn nhẫn, quyết đoán, cương nghị, có băng đảng, trời sinh trở thành người cầm đầu cùng dã tâm. Lúc ấy Tưởng Khâm còn phải bắt buộc đi học, không thể theo chân hắn làm loạn trên đường, mà thật ra là Tưởng Khâm bị hắn che giấu. Mỗi lần bị đứa nào chặn đường trong ngõ nhỏ để chiếm tiền tiêu vặt, chỉ cần hô to một tiếng “anh Cận”, Cận Viêm ngay lập tức liền xuất hiện trên không, gọi là thần binh giáng xuống cũng không phải là quá.

Thời điểm đó bộ phim “Anh hùng xạ điêu” nổi tiếng khắp mọi ngõ ngách, Cận Viêm lén chạy đến phim trường xem, mỗi lần nghe Tưởng Khâm gọi mình là “Cận ca ca” liền dừng cảm hắn, cố tình gọi Tưởng Khâm là “Dung Nhi muội muội” mặc kệ anh phản đối bao lần. Biệt danh này cứ gọi đến khi Tưởng Khâm mười lăm mười sáu tuổi mới ngừng, vì lúc đó Tưởng Khâm đã lên trung học, nắm tay cực kỳ mạnh, Cận Viêm mà dám gọi thế nữa anh liền ấn đầu Cận Viêm xuống đất.

Khi đó Cận Viêm đã là tên cầm đầu nổi tiếng ở nơi này, khỏi nói phi gió cưỡi mây, chỉ cần hô một tiếng là bao thằng đáp lại. Vì dùng vũ khí tranh giành địa bàn, kéo bè kéo phái vác dao ra đánh nhau làm hắn năm lần bảy lượt phải vào trại cải tạo, cho dù là cảnh sát lớn tuổi nhất khi nghe tên hắn cũng cảm thấy đau đầu.

Nhưng Tưởng Khâm thì lại khác hoàn toàn: anh nhã nhặn tuấn tú, học hành giỏi giang, ba năm liền đều là học sinh xuất sắc, có thể đàn dương cầm chỉ bằng một bàn tay, hơn nữa tiếng Anh lại lưu loát trôi chảy, nghe nói cha mẹ sớm định cho anh ra nước ngoài du học.

Người như vậy mà có thể vật ngã Cận Viêm xuống đất, Cận Viêm bị đâm la oai oái, không kịp trả đòn.

Thật ra đó là chuỗi ngày u tối nhất trong cuộc đời Cận Viêm: sau nhiều năm tửu sắc vô độ thì cha già cuối cùng cũng chết dưới váy đàn bà, để lại vô số tài sản cùng hàng buôn lậu trị giá ngàn tỷ. Lúc này các anh lớn của Cận Viêm đều đã trưởng thành, không ai chịu ngồi không, ở trước linh đường cha già giành giật nhau.

Khi cha còn sống thì Cận Viêm vẫn được quan tâm một phần nào đó, nhưng chết rồi thật sự không có ai quản Cận Viêm. Nếu không phải Tưởng Khâm trộm lấy tiền tiêu vặt cho hắn, trộm cả tiền trong nhà giúp hắn đóng học phí thì có lẽ Cận Viêm đã bị trường trung học đuổi cổ, từ đó về sau chính tức trở thành tên côn đồ cướp bóc.

Nhiều năm sau có một lần ở trên bàn rượu, Cận Viêm ôm chặt Tưởng Khâm vào lòng rồi nói với anh em: “Thật ra ông trời đối xử với tao rất tốt! Khi còn nhỏ thì có mẹ, mẹ mất rồi thì có cha, cha mất rồi vẫn có anh Tưởng của bọn bay dạy dỗ chăm sóc cho tao. Không có anh Tưởng bọn bay, làm sao có tao của hôm nay!”

Mọi người cùng bàn đều nói phải, ai cũng đến chỗ Tưởng Khâm kính rượu làm cho anh đỡ khóc đỡ cười.

Cận Viêm lớn hơn Tưởng Khâm một tuổi, chuyện nhân thế cũng biết nhiều hơn. Khi đó ngày nào Cận Viêm cũng chạy tới phim trường không mục đích, có lúc thấy đoàn làm phim cấp ba hắn cũng chạy theo đứng ở phía sau xem, xem xong về nhà thì khí huyết sôi trào.

Nhưng mà không có em gái lý tưởng nào theo chân họ cả, nếu có thì chỉ là mấy em không mặn mà cho lắm. Mỹ nhân đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời Cận Viêm chính là “Dung Nhi muối muối” của hắn.

Năm mười lăm tuổi Tưởng Khâm đã bắt đầu phát dục, giọng nói trầm hơn và bắt đầu cao hơn, làn da trắng nõn như tuyết trắng, trong đôi mắt một màu hổ phách, lúc ở trường đều làm cho các bạn nữ sinh đỏ mặt tim thành thịch. Theo lý thuyết Tưởng Khâm không giống với những cô gái mình trần như nhộng trong những bộ phim cấp ba mát mẻ, thế nhưng Cận Viêm vẫn cảm thấy Tưởng Khâm xinh đẹp thế nào, mê người thế nào, mấy hôm vào mùa hè còn mặc áo cộc tay làm hắn chảy máu mũi bao lần.

Lúc đó vẫn chưa có khái niệm đồng tính luyến ái, Cận Viêm chỉ cùng với mấy người anh em làm cho nhau bắn. Nhìn thấy Tưởng Khâm lòng tham lại trỗi dậy, hắn nửa dụ dỗ nửa ép buộc Tưởng Khâm phải “thể nghiệm thể nghiệm” với hắn.

Thời thiếu niên, Tưởng Khâm luôn luôn có một loại tin tưởng mù quáng đối với Cận Viêm, vì thế vô tư cởi quần cởi áo ra mặc cho hắn sờ sờ. Kết quả là Cận Viêm ngốc nghếch ra tay không biết nặng nhẹ, nửa chừng còn làm tróc cả móng tay giữa khiến Tưởng Khâm đau đến nỗi không thể chịu được.

Cận Viêm hoảng hốt ôm thân anh, vất vả lắm mới làm anh bình tâm lại được, sau đó nói gì cũng không chịu tiếp tục.

Cận Viêm đành phải ôm anh tự làm, kết quả phát hiện ra chuyện này cũng không khó —— nhìn thấy mặt của Tưởng Khâm, hắn không cần làm gì mà cũng có thể sung sướng bắn ra.

Thế nên trong hai tuần liền Tưởng Khâm không thèm để ý đến hắn, bài tập cũng không cho hắn chép.

Đến khi tưởng khâm lên trung học, bạn của cha Tưởng Khâm là giáo sư người Mỹ đưa con mình sang Trung Quốc du lịch, lại còn ở nhà Tưởng Khâm nửa tháng.

Thiếu niên người Mỹ kia lớn hơn Tưởng Khâm hai tuổi, chiều cao khoảng 1m8, chơi bóng rổ rất hay, tóc ngắn màu vàng kim, một bên tai bấm hai lỗ. Khi ấy người nước ngoài đi trên đường không còn bị vây lại xem như động vật quý hiếm, thế nhưng ở trường trung học, thiếu niên Mỹ vẫn là một người lạ lẫm, ngày nào cũng có bạn học dừng chân đứng nhìn.

Đúng vậy, mỗi ngày hắn đều đón Tưởng Khâm tan học, tựa như một vật phát sáng đúng giờ đúng chỗ xuất hiện trước cổng trường.

Điều này làm cho Tưởng Khâm rất tức giận, bởi vì mỗi ngày tan học đều phải về với Cận Viêm trong khi cha mẹ đã quyết không cho qua lại với hắn. Thiếu niên Mỹ lại có đôi mắt sắc bén làm anh sợ mình sẽ bị tổ giác.

Thiếu niên Mỹ không biết ngại là gì, mỗi ngày đều chạy theo sau Tưởng Khâm tán gẫu chuyện trên trời dưới đất. Tuy rằng nói mười câu mới được đáp lại một câu nhưng thiếu niên vẫn nhiệt tình, không chút

phiền muộn.

Cận Viêm vì thế rất cay cú, trong mắt hắn, Dung Nhi muội muội là của hắn, bất luận là kẻ nào dù chỉ một cái liếc mắt cũng không được —— Vậy nên hắn giở trò khùng bố, may mắn là lần nào thiếu niên Mỹ cũng nhay bén nên mới trốn thoát được.

May mà Tưởng Khâm không để ý nhiều tới thiếu niên Mỹ, chỉ cần ba người đi với nhau, Tưởng Khâm sẽ nói chuyện với một mình hắn, hoàn toàn ra vẻ “tôi không biết nói tiếng Anh”. Cận Viêm còn cảm thấy may mắn vì trình độ tiếng Anh của Tưởng Khâm không giống với những môn học khác, nhưng hắn đã mau chóng phát hiện mình sai lầm rồi.

Đó là kỳ nghỉ hè đầu tiên ở trung học, sau khi thi cuối kỳ xong cả lớp đều ăn mừng, thậm chí có vài nam sinh còn rủ nhau ra quán bia. Xong xuôi Tưởng Khâm đi trước, thiếu niên Mỹ như thường lệ điên điên cuồng cuồng đuổi theo phía sau. Cận Viêm định đi đánh bi-a, đột nhiên lại có linh cảm, chạy dọc đường theo dõi Dung Nhi muội muội.

Kết quả là ở ngay trước ngõ hắn thấy thiếu niên Mỹ đang túm lấy Tưởng Khâm, khẩn thiết nói gì gì đó. Hắn cố sức căng tai ra nghe ngóng, thế nhưng lại không hiểu những câu tiếng Anh bay nhanh như gió, chỉ biết nhìn Tưởng Khâm đang ngây người, một lúc sau mới nói một chữ: “No.”

Thiếu niên Mỹ: “#%^&()@##^.....”

Tưởng Khâm: “No.”

Thiếu Niên Mỹ: “.....”

Tưởng Khâm: “No.”

Quả thực làm cho Cận Viêm cười bể bụng.

Sau đó thiếu niên Mỹ nóng lên, làm một chuyện mà khiến hắn suýt nữa nhảy dựng ra —— Giữ chặt tay Tưởng Khâm, cúi đầu xuống mặt hôn!

Trong nháy mắt tâm tình Cận Viêm trở nên phức tạp, cảm giác đầu tiên là: mình tin chắc thằng Mỹ này là người biến thái! Sau đó là: Chỉ có bản thân mình mới được hôn Tưởng Khâm mà sao thằng nhãi này dám?!

Ngay lập tức hắn vớ lấy viên gạch định nhảy ra thì thấy Tưởng Khâm đẩy thiếu niên Mỹ ra, không nói câu nào mà đâm thẳng vào ngực khiến thiếu niên văng xa hơn hai thước!

“Get away from me you jerk!”

Cận Viêm: “.....”

Sau này bạn bè trong giới giải trí đều không tin Cận Viêm có thể để ra được đứa con thông thạo ba thứ tiếng, thực sự phản nguyên tắc di truyền học. Đối với chuyện này Cận Viêm nghiêm túc giải thích rằng: “Mọi người không hiểu, nó mang gien của mẹ nó!”

Sau khi thiếu niên Mỹ khóc lóc về nước, cuối cùng Cận Viêm đã bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm bản thân mình —— hắn cũng muốn hôn Tưởng Khâm, muốn được thân thiết hơn nữa, làm chuyện hơn thế. Hắn không cho phép những nữ sinh khác tới gần Tưởng Khâm, bởi vì từ năm bảy tám tuổi có một nhóc con theo sau hắn đã là tất cả tài sản của hắn.

Cận Viêm không thầy tự hiểu cái gì gọi là đồng tính luyến ái, tuy hắn cũng thích những cô nàng thân hình nóng bỏng đẹp mắt, thế nhưng trong lòng hắn càng khao khát hơn thân hình của người anh em giống mình này.

May mắn lớn nhất của Cận Viêm là ở chỗ, bạn bè mười mấy năm trời của hắn đột nhiên quay mặt, không phải anh em thì trở mặt thành thù, chỉ có hắn dường như không suy sụp gì, mau chóng lừa được Tưởng Khâm lên giường.

Nhiều năm sau nghĩ lại hắn đặc ý hỏi: “Năm Tưởng Khâm, thật ra lúc đó em thích anh trước đúng không? Có phải cũng thấy anh vô cùng đẹp trai vô cùng tuấn tú?”

“Đúng vậy,” Tưởng Khâm thần nhiên nói: “Nhất là lúc anh mặc quần thủng đấy bắt tổ chim.”

Lần đầu tiên thảm hại của bọn họ Tưởng Khâm vẫn giữ trong lòng.

Đó là kỳ nghỉ đông năm lớp 11, cha mẹ Tưởng Khâm phải đi công tác, Tưởng Khâm bắt Cận Viêm đến nhà anh học bài, Cận Viêm lúc đó đã là tên lưu manh cầm đầu, rất có phong thái lão đại xã hội đen, hơn một nửa những ông bà chủ buôn bán trên phố đều sợ tên hắn. Nhưng chỉ cần Tưởng Khâm ra lệnh, dù Cận Viêm không muốn cũng phải vác cặp đến nhà học bài, muộn năm phút cũng không dám.

Đêm trừ tịch năm đó làm bài tập nghỉ đông xong, Tưởng Khâm tự mình làm hai món ăn, mở chai rượu vang, cả hai cùng ngồi dưới bầu trời pháo hoa ăn cơm. Đêm đó Cận Viêm uống say, ôm Tưởng Khâm mơ màng màng hỏi: “Ồ bên anh cả đời, được không?”

“Anh nói sáng rồi.”

“Không nói sáng. Nếu em đồng ý thì gật đầu, không cần miễn cưỡng.”

Tưởng Khâm im lặng một lúc lâu, rồi gật đầu.

Cận Viêm cảm thấy cả thế giới đều như pháo bông đầy màu sắc, trong phút chốc ngay cả mình mang họ gì cũng quên mất, trong đầu chỉ có một câu nói: Em đồng ý rồi, đồng ý rồi.

Hắn cúi đầu dốc sức hôn môi Tưởng Khâm, hơi thở hỗn loạn vừa vội vàng vừa thô lỗ, hai tay dùng lực mạnh, cơ thể run rẩy căng phồng lên. Tưởng Khâm muốn rút cổ tay ra nhưng suýt nữa bị hắn kéo đứt ngón tay, mở miệng ra quát rồi lại cắn đầu lưỡi anh.

Đó là lần đầu tiên bối rối và cực kỳ thảm hại của hai người, Cận Viêm hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến, còn Tưởng Khâm thì không biết phải làm gì. Lúc Cận Viêm tiến vào, anh quả thực giống như người bất tỉnh, chờ cơn đau dịu bớt mới cắn Cận Viêm một cái thật mạnh, suýt chút đã cắn bay miếng thịt trên vai hắn.

Dấu răng kia theo hắn cả một thời gian dài, cho đến khi Cận Viêm đã lớn mới từ từ biến mất. Nhưng hắn không cảm thấy thiệt thòi vì lúc ấy rất tuyệt vời —— ban đầu hắn cho rằng dù sao Tưởng Khâm cũng là con trai, nếu như lại bị chuyện này kích thích thì sẽ sung sướng không kém những cặp nam nữ trong phim cấp ba.

Nhưng sự tình không giống như hắn dự đoán.

Tưởng Khâm được nuông chiều từ nhỏ, làn da nhẵn nhụi tinh tế, lại vừa mát lạnh, lúc chạm vào thì như tơ lụa làm cho người ta thấy dễ chịu. Tuy anh hơi gầy một chút, nhưng cũng không gầy trơ xương như những thiếu niên đang dậy thì, cũng không giống Cận Viêm cơ bắp trải dài cuộn cuộn. Vóc dáng anh cân đối dẻo dai đến từng miếng xương miếng thịt.

Vì thế Cận Viêm hết sức thoả mãn hết sức kích động chơi đùa đến tận nửa đêm, khi Tưởng Khâm khóc đến khản giọng, sắc mặt trắng bệch mới miễn cưỡng dừng lại. Cuối cùng sang ngày hôm sau, Tưởng Khâm sốt đến ba mươi chín độ.

Cận Viêm phải chăm sóc anh cẩn thận nửa năm trời, thề thốt vô số lần, khó khăn lắm mới có lần thứ hai.

Những năm cấp ba đó Tưởng Khâm phải dùng đến cách này để uy hiếp Cận Viêm học tập, mà Cận Viêm dường như rất sợ bà xã, tóc tai dựng thẳng cả lên để nghe giảng. Kết quả giai đoạn ôn thi này sống không bằng chết, làm những người bán hàng trên phố cùng những chú cảnh sát không khỏi thấy lạ.

Đại khái là do ảnh hưởng bị Tưởng Khâm ép buộc trước khi thi, cuối cùng kết quả tuyển sinh của Cận Viêm chỉ hơn người chót bảng khoảng mười hạng. Theo lý giờ phút này hắn nên ngoan ngoãn vào các trường học nghề, nhưng bất ngờ thay, mấy ông anh của Cận gia lại nhét chút tiền cho hắn vào đại học.

Thì ra khi đó cuộc chiến gia tộc máu chảy thành sông của nhà họ đã hạ màn, ai cầm quyền thì cũng đã cầm quyền, ai giàu có thì cũng đã giàu có, ai mất mạng thì cũng đã mất mạng. Những người vẽ vang thắng cuộc cảm thấy dường như mình đã quên mất thứ gì, bỗng vỗ đầu nói: A mẹ nó! Hình như còn có một thằng em!

Dù sao Cận Viêm kém mấy ông anh của mình đến mười tuổi, còn là con riêng, lại không có người mẹ quyền thế, hoàn toàn không thể uy hiếp được bọn họ. Huống hồ bản thân hắn cũng có máu giang hồ trời cho, nếu có thể bồi dưỡng tình cảm, sau này sẽ là trợ thủ đắc lực.

Khi đó Tưởng Khâm đã thi đậu đại học trọng điểm của cả nước, lần đầu tiên từ năm bảy tuổi đến nay không quần lầy Cận Viêm nữa. Lúc đầu anh cũng không biết, cho đến năm hai đại học mới bất chợt phát hiện hình như Cận Viêm đã thay đổi.

Hắn không còn thiếu niên nông nổi, liều lĩnh, cậy mạnh hiếp yếu mà trở thành một người đàn ông chừng chạc và khôn ngoan. Mỗi quan hệ của hai người cũng thay đổi, Tưởng Khâm không còn là người đảm đương vai trò giám sát, chỉnh sửa, hướng dẫn nữa, ở trước mặt Cận Viêm lại ra dáng một sinh viên đại học.

Tưởng Khâm không biết trong hai năm này Cận Viêm đã điên cuồng tiếp thu năng lượng đến từ gia tộc hắc đạo của mình, dường như mỗi ngày đều thay da đổi thịt. Ở nơi mà anh không thể nhìn đến, Cận Viêm đã trở thành một người khác, một người mà từ trước đến giờ anh chưa từng thấy, chưa từng quen biết.

Cận Viêm trong lòng rõ ràng nhất, cố tình làm cho Tưởng Khâm không ý thức được sự thay đổi của mình.

Bởi vì hắn yêu anh —— nếu nói thời niên thiếu hắn thích Tưởng Khâm, thì đến bây giờ đã yêu anh rồi.

Thật ra nếu dựa vào tính cách của Tưởng Khâm, dù cho có thấy Cận Viêm đang chạy ở trên đường cũng không cảm thấy bất mãn. Có điều phản ứng của Tưởng Khâm tương đối chậm, sự việc xảy ra ngay lập tức thì anh có thể hoàn hảo ứng phó, thế nhưng khi khơi gợi lại việc đó thì anh sẽ chán nản và bị ảnh hưởng trong thời gian dài.

Cận Viêm biết rõ điểm này, nên không muốn mạo hiểm để Tưởng Khâm quay lưng bước đi vào lúc này.

Trong chuyện này, một chút mạo hiểm hắn cũng không thể.

Cho nên mỗi lần Tưởng Khâm đến thăm hắn vào kỳ nghỉ, hắn đều tỏ ra hết sức bình thường: hàn thuyên cùng bạn học, xem đá banh, ra ngoài uống rượu, đưa Tưởng Khâm đi chơi. Không thể nói cách này thành công mỹ mãn, tuy Tưởng Khâm cũng có chút nghi ngờ nhưng lại tiếp tục mù quáng, lựa chọn tin tưởng hắn mà không hề suy nghĩ.

Cùng lắm là vụ lộn xộn hồi năm ba đại học đã làm cho Cận Viêm ít nhiều bị ảnh hưởng, trở nên trầm tĩnh nhiều nhưng thật ra lại là chuyện tốt khiến anh yên tâm nhiều.

Như này không hợp với IQ của Tưởng Khâm cho lắm, vẫn tin tưởng ngu đại nhiều năm liền. Thậm chí khi chuyện của hai người vỡ lở, cha mẹ Tưởng Khâm vừa nhìn đã biết con mình yêu người này là cực kỳ nguy hiểm, không từ mọi thủ đoạn chia rẽ hai người, thế nhưng Tưởng Khâm vẫn không thấy Cận Viêm khác trước.

Nhiều năm sau anh mới phát hiện ra sự thật, điều này khiến anh phải bỏ nhà ra đi, trở thành thằng đàn ông không có sự nghiệp, thật ra anh đã không còn nghĩ đến chuyện đó nữa rồi.

Và thiếu niên ngày xưa bị anh bắt làm bài tập, cùng anh đứng ở sân thượng xem bắn pháo hoa vào đêm ba mươi tết đã trôi theo năm tháng, vĩnh viễn cách xa anh rồi, từ nay về sau chỉ có thể thỉnh thoảng nhớ lại thời niên thiếu xa xôi đó mà thôi.

9. Chương 9

Khi Cận Viêm tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn.

Lâu lắm rồi mới có một giấc ngủ dài như vậy làm hắn trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm thấy có người đang ở bên cạnh mình. Hắn đứng dậy mở to mắt ra, nhìn thấy Tưởng Khâm ngồi ở đầu giường, trên mặt chưa kịp giấu đi sự kinh ngạc.

“Anh làm em sợ?” Cận Viêm xoa nhẹ mặt: “Xin lỗi, anh tưởng là người lạ...”

“.....Không sao.”

Tưởng Khâm đang mặc một cái áo sơ mi ca rô màu xám nhạt màu cao cấp, buông thả hai khuy áo gần cổ vì vừa uống rượu, đôi môi điểm sắc hồng bóng loáng.

Cận Viêm dừng tầm mắt trên đôi môi ấy vài giây, cho đến khi Tưởng Khâm đứng dậy nói: “Tôi đến nói anh biết bữa sáng chuẩn bị xong rồi.”

“.....Ừ, cảm ơn.”

Thật may là Tưởng Khâm không ở trong phòng nhiều, nếu không Cận Viêm sẽ phải xấu hổ triển lãm cậu em đang chào cờ buổi sáng trước mặt Tưởng Khâm.

Ở trong phòng tắm vừa nghĩ đến Tưởng Khâm vừa tự mình giải quyết, Cận Viêm trong lòng tức giận vô cùng. Trên thế giới có rất nhiều đàn ông ở ngưỡng ba mươi thờ ơ với người vợ xinh đẹp của mình, nhưng trong đó tuyệt đối không có hắn.

Người muốn có thì không có được, người không muốn có thì cả ngày như ong bướm bay lượn xung quanh khiến Cận Viêm tâm thần phân liệt. Ngày nào giải quyết vấn đề buổi sáng xong hắn cũng nhìn chằm chằm vào gương nghiêng răng nghiêng lợi thề rằng đêm nay nhất định phải cưỡng bức vợ, nhưng đến đêm rồi hắn lại không thể đối diện với khuôn mặt lãnh đạm của Tưởng Khâm mà ra tay được.

Bữa sáng gồm có trứng chiên, thịt xông khói, trái cây và bánh mì. Tưởng Khâm cầm quyển tiểu thuyết trình thám lên xem, Cận Viêm gửi mail qua điện thoại, Lê Mông thì lại ăn ngon lành, xột xoạt như heo.

Cái tát ngày hôm qua hiển nhiên không nhẹ, đến hôm nay mặt bé vẫn sưng, Cận Viêm gửi mail xong ngẩng đầu lên nhìn thấy, giật mình nhận ra khuôn mặt kia giống Tưởng Khâm đến mười phần, nhất thời lại đau lòng.

Đây là bạn nhỏ Lê Tiểu Mông bất chấp mọi càn quấy, được Cận Viêm nuông chiều, dù là đầu ngón tay cũng không bị thương tổn do nguyên nhân nào: năm ngoái trong hội nghị bán đấu giá phi pháp bé bắt chước Cận Viêm ký tên lên thẻ tín dụng để mua một bàn cờ vây bằng ngọc giả với cái giá trên trời, chuyện này sau đó lập tức bị lộ, Cận Viêm nổi trận lôi đình, mới chuẩn bị đụng vào gia pháp đã thấy nước mắt bạn nhỏ Lê Mông tuôn ra như mưa, vừa khóc vừa nói “con sai rồi, ba đừng nói với mẹ” quả thực giống Tưởng Khâm khi còn nhỏ như tạc —— nháy mắt Cận Viêm đã thấy tội lỗi đầy mình, chạy đi mua ngay một ly kem về dỗ con.

“Con no rồi,” Lê Mông đẩy chén đĩa ra, ngoe ngậy đuôi nói: “Hai người ăn với nhau đi, con tới trường.”

Đột nhiên nhớ ra điều gì, Cận Viêm “khụ” một cái lại nói: “Tối nay ta với mẹ con không về ăn cơm.”

Cận Viêm ngẩng đầu rời mắt khỏi cuốn tiểu thuyết: “Huh?”

“Công ty họp cổ đông hằng năm, em đã đồng ý tham dự rồi.”

Đương nhiên Tưởng Khâm đã quên chuyện này, một lúc sau mới nhè nhẹ “A.....” lên.

“Tan sở xong anh lái xe qua đón em.” Cận Viêm quả quyết: “Cứ như vậy đi.”

Cũng như mọi công ty giải trí khác, Thời Tinh giải trí tiến hành họp hằng năm, hiển nhiên sẽ có những ngôi sao lớn, giới truyền thông, những nghệ sỹ mới tụ họp đến buổi lễ.

Cận Viêm là giám đốc điều hành, nhưng lại cố ý tự mình lái xe đi đón Tưởng Khâm tan sở trước khai mạc, khi hai người đến nơi thì đã trễ, cùng nghỉ ngơi ở đại sảnh đang có một ngôi sao bị dồn ép ký tên.

Tưởng Khâm mang theo máy tính xách tay, mặc tây trang công sở màu xám vội vội vàng vàng bước lên bậc thang, Cận Viêm lên trước nửa bước mở cửa ra, hai người tự nhiên đi qua đại sảnh, bước vào cửa phòng phục trang trước mặt bao người.

Trừ quản lý cấp cao của công ty và một số ít người bên ngoài, dường như không ai nhận ra được Tưởng Khâm, thấy cảnh tượng này đều rất lạ lẫm. Một thực tập sinh khó chịu quay qua hỏi người đại diện: “Anh Ba, người đi cùng Cận tổng là ai vậy, trông thật là ngạo mạn?”

Người đại diện suyt một cái làm đầu, nhỏ giọng nói: “Đừng hỏi, cứ giả vờ không thấy.”

Một nữ ngôi sao bên cạnh cười khẩy: “A Ba, anh cẩn trọng quá rồi, có gì mà không thể nói? Giám đốc của công ty thôi mà.”

Người đại diện vẫn bình tĩnh, nghe vậy chỉ cười, không nói lời nào.

Thực tập sinh kia không kìm nổi lòng hiếu kỳ: “Giám đốc? Sao em chưa thấy xuất hiện ở công ty khi nào?”

“Giám đốc ả mình đó cậu biết không? Chưa bao giờ lên tiếng, cũng không nổi bật, nhưng đứng cùng chiến tuyến với Cận tổng. Nghe nói Cận tổng có thể dâng toàn bộ tài sản của công ty cho người đó.” Nữ ngôi sao thần bí nói tiếp: “Biết người đó với Cận tổng có quan hệ thế nào không? Nói ra e làm cậu sợ.”

“Có lẽ nào...”

“Um hm,” Nữ ngôi sao nhướn lông mi, thâm ý nói: “Không biết là quan hệ này có từ trước khi thành cổ đông hay sau khi thành cổ đông mới có. Tóm lại là một nhân vật rất lợi hại, cậu chờ đại chọc vào.”

Thực tập sinh ngơ ngác gật đầu, nữ ngôi sao nhìn bộ dáng ngây thơ của cậu, tốt bụng nói thêm vài câu: “— cũng đừng đại dốt ở trước mặt người đó ve vãn Cận tổng.”

Tướng Khâm ngồi trong phòng phục trang đã thay xong áo sơ mi trắng, vest đen ở bên ngoài, ánh đèn chiếu vào làm đôi mắt màu hổ phách của anh thản nhiên trong suốt.

Nhân viên trang điểm kính cẩn hỏi: “Mặt anh tái nhợt quá, đánh chút phấn không ạ?”

Cận Viêm đứng sau lưng anh, vịn tay vào lưng ghế, cúi xuống nhìn mặt Tướng Khâm qua gương.

“Không cần,” hắn nói với nhân viên trang điểm: “Cậu ấy không thích.”

Nhân viên hóa trang nào dám nói nhiều, chạy đi thu dọn đồ đạc rồi ngượng ngịu lui xuống.

Căn phòng nhỏ hẹp trở nên yên tĩnh, Cận Viêm chậm chậm cúi đầu xuống hôn lên cổ Tướng Khâm. Tướng Khâm nâng tay lên, bị hắn bắt được, sau đó tiếp tục hôn lên má.

“Em xem, ở trước cổng khách sạn có hơn một ngàn bông hồng được chuyển bằng máy bay đến, trên trần đại sảnh được lắp đèn pha lê cỡ lớn, còn có rất nhiều nghệ sỹ và giới truyền thông, năm chúng ta bảy tám tuổi em có nghĩ chúng ta sẽ có một ngày như thế này không?”

Tướng Khâm nghiêng mặt tránh ra, lạnh lùng nói: “Tôi tình nguyện ở lại thời điểm đó vĩnh viễn.”

Cận Viêm lặng lẽ nhìn anh chăm chú, một lúc sau mới nở nụ cười nặng nề.

“Chuyện này không thể được, Tướng Khâm, theo thời gian ai cũng phải thay đổi, chỉ có em vẫn như ngày nào mà thôi.”

“Em ở trong này nghỉ ngơi một lúc đi, chín giờ gặp nhau ở hội trường.” Cận Viêm đứng thẳng, bỏ tay vào túi quần lấy ra một cặp kính gọng bạc tinh xảo đặt vào tay Tướng Khâm: “Kính này cắt theo số liệu thàng trước em đi đo mắt, hy vọng thị lực của em vẫn chưa thay đổi.”

Tướng Khâm hững hờ hỏi: “Làm sao anh biết thàng trước tôi đi đo mắt?”

Cận Viêm mở cửa phòng trang phục đi ra, nghe hỏi lại quay đầu vào cười nói: “Em xem, thật ra anh cũng biết rất nhiều chuyện, đúng không?”

Cửa vang lên một tiếng rồi khép lại.

Không biết Tướng Khâm suy nghĩ điều gì mà ngồi bất động tại chỗ rất lâu. Cho đến khi có người gõ cửa ở bên ngoài anh mới giật mình đứng dậy, cầm kính lên ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là một nữ ngôi sao xinh đẹp đang mặc một bộ trang phục dạ hội màu vàng, nhìn thấy anh không khỏi ngẩn người: “Xin lỗi, tôi tưởng là... A? Tướng tiên sinh?”

Tướng Khâm hoàn toàn không nhận ra cô ả, lãnh đạm gật đầu, đi ra.

Cô ả khiếp sợ xoay người, nhìn theo bóng anh trên hành lang, rồi biến mất trước cửa hội trường đầy màu sắc rực rỡ.

“Tướng Khâm,” ả thì thào nói: “Anh ta cũng... ở đây...”

Lúc Tướng Khâm đến hội trường, những quan khách nổi tiếng đều đã sốt ruột muốn ngồi, trên sân khấu là một cái bàn lớn chuẩn bị cho ban giám đốc, Cận Viêm vừa ngẩng đầu lên đã thấy anh, lập tức bước xuống trong tiếng phát biểu, dắt anh lên ngồi vào cái bàn đó.

Chỗ ngồi được sắp xếp cũng thú vị, tùy theo lượng cổ phần và vị trí trong công ty mà sắp xếp, bên phải Cận Viêm là người sáng lập đang nắm giữ 20% cổ phần, bên trái hẳn chính là Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm ngồi xuống mới phát hiện có một chỗ đã sắp xếp món ăn và dao nĩa, nhưng không có người ngồi, vị trí đó là của Lê Mông.

Rất nhiều người ở đây không biết Tưởng Khâm, nhưng lại biết đứa con tâm can Lê Mông của Cận Viêm. Tuy rằng bé mới mười lăm tuổi, thế nhưng báo chí đã gọi bé là ông chủ tương lai của nền giải trí.

Đoàn Hàn Chi cầm một ly whiskey, vô tư đi lên như nơi không người, cụng ly với Tưởng Khâm: “Lâu rồi không gặp, dạo này thế nào rồi?”

Tưởng Khâm nhấp ngụm rượu, cười nói: “Chắc Vệ Hồng đã nói với anh.”

“—— Chính xác. Vậy kết quả cuối cùng thế nào?”

Tưởng Khâm biết Hàn Chi đang hỏi chuyện ly hôn, im lặng một lúc mới nói: “Tôi đã muốn thì không thể thay đổi.”

Cận Viêm đang phát biểu trên sân khấu, Đoàn Hàn Chi giành lấy vị trí của hắn. Lễ tân tiểu thư không biết đó là Đoàn đại đạo diễn, e lệ hỏi: “Xin ngài ngồi đúng vị trí của mình được không? Vị trí này phải là...”

Đoàn Hàn Chi đột nhiên ngẩng đầu, nháy đôi mắt vừa đẹp vừa sắc nhìn cô chăm chú.

Lễ tân tiểu thư: “....”

“Tôi đã ngồi vào chỗ này.”

“.....”

“Thì chỗ này là của tôi.”

“.....”

Hai người đối diện một hồi, ba mươi giây sau lễ tân tiểu thư bỏ cuộc: “Ngài, mời ngài ngồi! Mời ngài cứ ngồi! Tôi tôi tôi tôi đi đổi ly rượu khác cho ngài ——!”

Tưởng Khâm: “.....”

“Bây giờ tôi đang rất tức giận,” Đoàn Hàn Chi nói với Tưởng Khâm vẫn không thể tin được: “Chỉ hù dọa một em gái thế mà lại mất hơn ba mươi giây.”

Tưởng Khâm bỗng thấy huyết thái dương nhức nhối.

Diễn văn mau chóng kết thúc, dàn nhạc thính phòng ở đại sảnh bắt đầu diễn tấu nhạc nhẹ. Cận Viêm bước xuống bục phát biểu, định ngồi nói chuyện với Tưởng Khâm, thế nhưng lại bị một dàn nghệ sĩ nổi tiếng vây quanh. Phóng viên tìm được mục tiêu liền chạy nhanh tới, cả bọn như muốn nhét đầy bút ghi âm vào mồm hắn.

Tưởng Khâm đứng từ xa nhìn, cầm ly rượu xoay người bước lên sân thượng.

So với khung cảnh náo nhiệt ở đại sảnh, gió đêm thổi trên sân thượng làm người ta vừa thấy đẹp vừa thấy lạnh mạn. Những hoa văn châu Âu được điêu khắc trên tường cùng với nước sơn màu đồng, trên lan can trồng đầy hoa hồng, còn có mùi hương thủy tiên thoang thoảng từ vườn hoa khách sạn bay đến. Bồi bàn mặc áo ghi lê cài nơ mang rượu đến, lịch sự lễ phép hỏi anh có cần dùng thêm sâm banh, nhưng Tưởng Khâm từ chối.

Anh có linh cảm Cận Viêm sẽ lại say bí tỉ, sau đó bản thân mình phải tự lái xe về nhà, tốt nhất vẫn không nên uống nhiều.

Thật ra nếu anh không muốn, không ai có thể quấy rầy anh được. Dù sao anh cũng đã quá quen thuộc với vòng lẩn quẩn này, diễn viên hạng hai hạng ba không thèm xem trọng anh, những nhân viên cấp thấp không thể nghĩ ra anh là ai, những nghệ sĩ lớn thì chỉ biết anh và Cận Viêm có chút quan hệ, nhưng không có vai trò quan trọng gì nên dĩ nhiên không lo lắng bắt chuyện.

Chỉ một số ít người biết anh chính là một trong số những người sáng lập Thời tinh giải trí, là một cổ đông quan trọng nắm giữ trong tay 12% cổ phần, là bộ não và trí tim của công ty cùng với lão tổng Cận Viêm.

Song khi anh quay đầu, nháy mắt lại thấy mỹ nữ mặc váy màu vàng ở cửa thủy tinh, đứng khoanh tay nhìn chằm chằm vào anh, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

“..... Cô có chuyện gì sao?”

Mỹ nữ cười sảng khoái, thông thả đi tới chìa tay ra, nói: “Cuối cùng cũng gặp được anh, Tưởng tiên sinh, tôi là Từ Hiểu Tuyên.”

Tưởng Khâm nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng nõn có đeo cái lắc hình vương miện bằng kim cương, không có ý đáp lại.

“Có lẽ là tôi nên gọi anh là Tưởng tổng.” Từ Hiểu Tuyên thu tay lại, cười nói: “Tưởng tổng là quý nhân, còn nhớ tôi không? Tôi là người gửi tin nhắn cho anh.”

Ánh mắt Tưởng Khâm khẽ động: “——— À, ấn tượng sâu sắc.”

“Từ khi biết anh là giám đốc công ty, tôi rất sợ hãi. Tuy rằng ở đây tôi cũng có chút địa vị, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày tranh giành đàn ông với đại BOSS — À không,” Từ Hiểu Tuyên dựa vào lan can, cười châm chọc vén tóc lên: “Xem tôi nói gì này, thật không phải. Thật ra cũng không phải là tranh giành nữa, suy cho cùng chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Tưởng tổng không để ý chứ?”

Tưởng Khâm ngậy người nhìn ả.

“Anh là đàn ông, chắc cũng biết sau khi đàn ông uống rượu sẽ có bộ dạng gì. Tôi nghe nói dạo này anh và Cận tổng cãi nhau thật sự rất buồn, trong lòng cảm thấy bất an.”

Tuy là nói như vậy nhưng trên mặt Từ Hiểu Tuyên không có một nét bất an.

“Tôi nghĩ tôi phải có trách nhiệm nói chuyện với anh, hy vọng anh đừng trách Cận tổng. Dẫu sao anh ấy cũng có nỗi khổ, công ty lớn như vậy với hàng trăm cái miệng ăn từ trên xuống dưới, không ai có thể đòi hỏi anh ấy nghiêm túc từng ly từng tí được, anh thấy đúng không?”

Tưởng Khâm dựa nửa người vào lan can, một tay nhét vào túi quần, vẫn nhìn ả chăm chú.

“Tôi nói như vậy có thể làm anh thấy khó xử.” Từ Hiểu Tuyên thay đổi cách nói chuyện, khéo léo rằng: “Thật ra sau khi chuyện đó chấm dứt... Tôi với Cận tổng cũng có nói chuyện vài lần. Hy vọng anh không để ý, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Nếu anh không tin, tôi có thể mời Cận tổng đứng ra làm chứng.”

Tưởng Khâm cười như rất vui vẻ, nói: “Không cần, tôi tin.”

Từ Hiểu Tuyên thở phào nhẹ nhõm: “Thật chứ? Vậy là tốt rồi. Trước đây tôi vẫn lo lắng nếu anh thấy tôi sẽ... Ôi, xem tôi nói này, thật là nhanh quá.”

Ả ngược mặt lên nhìn Tưởng Khâm, ánh mắt tinh xảo dưới ánh trăng làm động lòng người, một lúc sau mới dịu dàng hỏi: “Anh thật sự không muốn biết tôi và Cận tổng hàn thuyên chuyện gì sao?”

Tưởng Khâm phối hợp hỏi: “Hàn thuyên những chuyện gì?”

Từ Hiểu Tuyên lại cười, nói: “Cũng không có gì đặc biệt, nếu không tôi cũng sẽ không biết anh là cổ đông quan trọng của công ty, hơn nữa dạo này anh hay nổi giận với Cận tổng.”

Tưởng Khâm nhìn bộ dáng của ả, đột nhiên cảm thấy ngu ngốc vô cùng. Không phải là anh chĩa mũi nhọn vào tất cả phụ nữ và ả mà nói, nhưng chuyện của bản thân mình vậy mà nói ra hết từ đầu đến đuôi, mùi vị ngu xuẩn cứ phảng phất đâu đây.

Chợt nhớ đến chương trình hài kịch mà anh xem khi còn nhỏ, vở hài kịch không tiếng động trên màn hình trắng đen, lúc tất cả mọi người đều cười haha thì chỉ có một mình anh nhẩn mặt lại nghĩ hoặc, như đang rơi vào cảnh mộng rồi loạn mịt mờ.

Có lẽ không phải là thừa lúc bản thân không phát hiện mà thay đổi diện mạo, Tưởng Khâm nghĩ.

Có lẽ ngay từ đầu đã nhìn nhầm rồi cũng không chừng.

Từ Hiếu Tuyền cười trong chốc lát, ngẩng cao mặt nhìn Tưởng Khâm khoái trá: “Cho dù nói gì đi nữa, hôm nay có thể nói hết với anh, tôi tin là sau này sẽ không có hiểu lầm nữa. Hy vọng Cận tổng và anh có thể tha thứ tôi hấp tấp và liều lĩnh, có được không?”

Tưởng Khâm nhìn ả một lúc, sau đó ôn hòa nói: “Tôi muốn nói thật, có thể sẽ làm cô tổn thương.”

Từ Hiếu Tuyền hơi cười, dùng tay ra dấu mời nói.

“Từ tiểu thư, cho tới bây giờ tôi vẫn không xem cô là vấn đề.”

Từ Hiếu Tuyền thay đổi sắc mặt.

“Tôi không quan tâm làm sao cô biết tôi và Cận Viêm dạo này có xung đột, anh ta nói với cô cũng được, người khác nói cũng được —— Vấn đề của tôi và Cận Viêm đã bắt đầu từ rất lâu, hoàn toàn không có liên quan gì đến cô.”

“Tôi rất vui vì cô đã chủ động đứng ra nhận lấy trách nhiệm, cũng rất cảm ơn lời giải thích và sự khoan dung của cô. Một người phụ nữ sau khi mất đi đứa con mà có thể hiện lành rộng lượng thế này thật hiếm có, nhưng rất tiếc tôi không thể tưởng tượng được sự đau khổ này là thế nào, dù sao con của tôi vẫn đang sống tốt.”

Từ Hiếu Tuyền mặt mũi trắng bệch, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, môi run lên bần bật.

Tưởng Khâm mỉm cười vỗ vai ả: “Lần sau muốn gặp tôi tốt nhất nên hẹn trước, đừng quên tôi cũng là ông chủ của cô. Trong công ty có quy định là ai nắm 15% vốn chủ sở hữu trở lên sẽ có quyền hủy hợp đồng với nghệ sĩ, phải chứ?” Anh nói nhỏ vào tai Từ Hiếu Tuyền: “Thật ra vốn chủ sở hữu của tôi là 15,5%. Đừng quên tôi cũng là một ông chủ có nửa quyền giám hộ.”

Anh tỏ vẻ mặt đáng tiếc, nhún vai tao nhã.

Động tác này được anh làm trông rất đẹp mắt, lại phong độ khiến cho ai thấy tim cũng đều đập mạnh.

Từ Hiếu Tuyền thật sự nói không thành lời, trơ mắt nhìn Tưởng Khâm xoay người, bước về phía phòng khiêu vũ nguy nga lộng lẫy.

Cận Viêm vất vả đi lên cùng đám phóng viên vây quanh, còn chưa đi được hai bước đã thấy Tưởng Khâm tay dứt túi quần đi xuống, lúc ngang qua nhau chỉ bỏ lại một câu: “Lên sân thượng cùng với cô nàng kia đi, đừng để cô ta xấu hổ trước mặt mọi người.”

Cận Viêm ngờ vực nhìn, nháy mắt đã nổi giận, quát lớn thư ký của mình là Triệu Tuyết hỏi: “Sao Từ Hiếu Tuyền lại ở đây?”

Thư ký run rẩy nói: “Cô ta là nghệ sỹ được ký hợp đồng... Phòng nhân sự của công ty... đưa thiệp mời...”

“Đuổi cô ta ra cho tôi! Lập tức!”

Cận Viêm sửa sang lại áo, muốn đuổi theo Tưởng Khâm nhưng đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì: “—— Không phải lần trước tôi đã nói đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi rồi sao?! Bất kể là đài truyền hình nào, chọn lấy một nơi bất kỳ rồi ném cô ta đi đi! Nếu còn để cô ta tiếp xúc với Tưởng Khâm lần nữa, tôi sẽ cho toàn bộ nhân viên ở phòng nhân sự nghỉ việc!”

Triệu Tuyết không dám nói một câu, chỉ liều mạng gật đầu.

Cận Viêm đẩy mạnh một nhà sản xuất quen thuộc đang bám lấy mình, ba chân bốn cẳng chạy về phía Tưởng Khâm vừa đi qua.

10. Chương 10

Lúc Cận Viêm tìm được Tưởng Khâm thì anh đang dựa người vào cửa sổ khu vực được phép hút thuốc, phía sau là những ánh hải đăng phồn hoa ngàn dặm.

Thấy trong tay anh đang cầm một điếu Marlboro, Cận Viêm lặng lẽ dứt tay vào túi quần lấy ra một gói Vân Yên, châm thuốc xong đưa đến.

“Sao anh mang theo thuốc này?” Tưởng Khâm đổi thuốc cho hắn, chậm chậm phun ra một làn khói trắng, nâng cầm lên theo hướng đại sảnh hỏi: “— Ký với cô ta bao nhiêu tiền?”

“Hợp đồng là 200 vạn, cát xê 91 vạn.”

“Tôi cho anh 200 vạn, hủy hợp đồng với cô ta được không?”

Cận Viêm nhìn sâu vào mắt anh, hỏi: “Anh cho em 200 vạn, hủy hợp đồng xong, chúng ta không nói chuyện ly hôn được chứ?”

Tưởng Khâm vì vậy im lặng.

Cận Viêm không nhịn được hỏi: “Vừa rồi cô ta nói gì với em?”

“..... Không có gì. Nói tôi đừng trách anh chuyện trước đây. Tuy rằng bản thân hành động ngu xuẩn, nhưng lại tương đối xinh đẹp, làm tôi cảm thấy ngoài ý muốn.”

Cận Viêm cười lạnh: “Bởi vì em không biết, cô ta rất ranh mãnh, cho đến bây giờ những chuyện xảy ra sau khi anh say rượu đều tự cô ta nói. Còn chuyện gửi tin nhắn cho em nói đã có, anh không tin đàn bà mang thai dễ như vậy được. Ngày xưa lúc thụ tinh trong ống nghiệm phải mất bao lâu mới có được một Lê Mông?”

Tưởng Khâm vậy tàn thuốc, thờ ơ nói: “Lòng người như vậy, cũng không có gì kỳ lạ.”

Anh dừng lại một chút, bỗng hỏi: “Cô ta nổi tiếng nhanh như vậy, lúc đó Vệ Hồng cũng không theo kịp, hẳn hẳn là phải có người hậu thuẫn.”

Cận Viêm nhất thời không biết nói gì, chỉ cúi đầu hút thuốc, sau một lúc mới trầm giọng nói: “Anh nghĩ em có thể đoán được.”

“Sao?”

“Em cũng biết anh có rất nhiều anh em, ngày xưa làm chuyện gì cũng không nương tay, kết quả không ai có lấy một mụn con. Chỉ có chị anh sinh ra được một thằng con trai độc nhất, cưng chiều nó như châu như bảo suốt hai mươi năm liền, ngày nào cũng ăn chơi đàn đúm không biết làm gì, lớn tướng rồi vẫn quần lầy nữ sắc. Anh cả, anh hai cũng không dám giao việc cho nó giải quyết, sợ đến một ngày nó say tay sẽ làm gia nghiệp mất trắng.”

“Bắt đầu từ năm ngoái, thằng nhóc này điên cuồng mê đắm Từ Hiểu Tuyền, ngày nào cũng nhấc tới như bị ma ám, còn đưa cô ta rất nhiều tiền, khóc lóc chạy tới xin anh cho cô ta được diễn. Lúc đó chị anh điên tiết lên, lôi thằng nhóc ra đánh một trận... Anh vừa định đi tìm Từ Hiểu Tuyền, kết quả nó ở nhà nháo loạn đòi tự sát.”

Cận Viêm chưa bao giờ nói cho Tưởng Khâm chuyện trong giới hắc đạo, hẳn ở bên ngoài trông thấy người ta bị chém tay rút gân mặt không đối sắc, vậy mà về nhà ở trước mặt Tưởng Khâm, trông một chậu hoa bị chết cũng đau lòng cả ngày. Sau đó Tưởng Khâm sai Lê Mông lên đi mua một chậu hoa giống y đúc về, sợ Cận Viêm thương tâm quá nhiều.

Thực tế là, khi ấy chị của Cận viêm không chỉ có “muốn tìm Từ Hiểu Tuyền” mà còn dẫn theo vài hộ sĩ đi tìm cô ta. Mấy ông anh có cùng mối hận, có tiền bỏ tiền, có sức bỏ sức, Cận Viêm phải tự mình trả lại miếng đất ngon nhất, suýt nữa thì lên taobao tìm một cái hũ đựng tro.

Nhưng còn chưa động thủ thì thằng nhóc ở nhà đã lấy dây thừng ra thắt cổ, lúc đưa đến bệnh viện vừa khóc vừa làm loạn, trạng thái điên cuồng.

Cả nhà đều bị nó dọa, dù sao cháu trai cũng là cháu trai, ngày xưa các anh em nội chiến tạo nhiều nghiệt chướng nên đời thứ ba chỉ có hai mụn duy nhất, không thể vì một đứa con gái mà để thằng nhóc khổ sở được.

Vì thế Từ Hiểu Tuyền may mắn thoát chết — không chỉ may mắn thoát chết mà còn có địa vị hơn, không một ai dám ra tay với ả, nếu không thằng nhóc sẽ nhảy lầu cho bọn họ xem thật.

Tưởng Khâm thấy thú vị hỏi: “Vậy thằng nhóc có biết cô ta có một chân[1] với cậu mình không?”

[1] Có một chân: dân TQ ám chỉ hành động ngoại tình có qhstd.)

Cận Viêm cười khổ thấp giọng nói: ‘Em hãy tha cho anh đi.’

Khu vực hút thuốc tĩnh lặng, có mấy diễn viên nhỏ thấy họ đứng ở cửa sổ hút thuốc nói chuyện, rất muốn tìm cách đến gần, thế nhưng co rúm người không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

Tưởng Khâm hút xong điếu Vân Yên, tiện tay dập thuốc bên cửa sổ: “Tôi quay lại ăn chút gì, anh cứ tự nhiên đi.”

“Từ từ,” Cận Viêm nắm lấy tay anh: “—— Đêm nay cùng nhau về nhà chứ?”

“.....”

“Về đi, con em chắc chắn vẫn đang thức chờ em.”

“..... Nếu tôi nói không, anh sẽ thế nào?”

Cận Viêm hỏi lại: “Anh còn thế nào được? Anh còn biện pháp nào với em nữa?”

Đằng sau cặp kính là đôi mắt màu hổ phách đang nheo lại, một lúc sau Tưởng Khâm mới nói: “Tôi không biết, Cận Viêm.... Tôi không biết câu nói nào của anh là thật, câu nào là giả.”

Cận Viêm chấn động, Tưởng Khâm rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay của hắn, xoay người vào phòng tiệc.

Từ hành lang đến phòng tiệc kỳ thật phải đi qua một vườn hoa ngoài trời, đằng sau đài phun nước là cửa phòng khách sạn. Tưởng Khâm đi qua vườn hoa, đang định bước lên bậc thang, bỗng có vài vị khách từ cửa phòng khách sạn đi ra, một trong số đó vô tình lướt mắt, nhất thời sững sờ.

“Tưởng..... Khâm?”

Tưởng Khâm không để ý, người kia phải gọi vài tiếng anh mới ngẩng đầu.

“Anh...” Anh hít sâu vào, cả kính nói: “Phương Nguyên!”

Người kia hai ba bước đã đi qua vườn hoa, nói lớn: “Tưởng Khâm đúng không? Tưởng Khâm đúng không? Thật không ngờ trên đời này lại có chuyện như vậy! Có nhận ra anh không?”

Trong chốc lát Tưởng Khâm không biết phản ứng thế nào đã bị người kia ôm lấy.

“Cả nhà đều rất nhớ em! Đã bao lâu rồi không liên lạc, mọi người không biết em có còn sống hay không, cả dượng dì cũng không bao giờ nhắc đến... Em không thay đổi chút nào cả! Anh vừa nhìn đã nhận ra em!”

Môi Tưởng Khâm run nhẹ, một lúc sau thấp giọng nói: “Anh họ...”

Phương Nguyên vui vẻ xoay người ngoắc tay với những người khác: “Này, lại đây tôi giới thiệu! Tưởng Khâm, họ là đồng nghiệp của anh, bọn anh đang định đi ăn cơm, không ngờ lại gặp em! Hôm nay đúng là không vô ích.”

Mấy đồng nghiệp có cả nam lẫn nữ, trên mặt tươi cười chào hỏi, Tưởng Khâm cũng cười bắt tay với họ.

“Đây là đứa con duy nhất của dì dượng tôi, chúng tôi đã nhiều năm không gặp, khi còn nhỏ học đàn chung với nhau nữa——” Phương Nguyên quay đầu niềm nở nắm lấy tay Tưởng Khâm, hỏi: “Mấy năm qua em thế nào? Anh thấy khí sắc em không tồi, đang làm việc gì?”

“Nhân viên kế toán nhỏ thôi. Còn anh?”

Phương Nguyên như vô cùng thương xót, vừa than vừa giận: “Ngày xưa em thông minh nhất, học đàn cũng giỏi, nếu không... Hầy, không nói nữa, anh cũng chỉ là một viên cảnh sát nhỏ, mới được điều đến thành phố này.”

Tưởng Khâm nghe giới thiệu xong, chốc lát đã hiểu ra mấy đồng nghiệp kia cũng là cảnh sát, ánh mắt hơi động.

Nhưng anh chưa kịp nói gì, Phương Nguyên đã cầm tay anh hỏi: “Em đến đây cùng bạn à? Nếu không chúng ta gọi một bàn rượu ra từ từ nói chuyện? lâu như vậy không gặp, em chắc là không biết tình hình của dì dưỡng, trước khi tới đây anh đã đến thăm họ...”

Tướng Khâm giật mình, miệng chưa mở nhưng bả vai đã căng ra.

Cận Viêm cười vỗ vỗ vai anh: “— Đang nói chuyện gì mà vui vậy, đây chính là anh họ Phương Nguyên à?”

“Cậu là...”

“Ngại thật, tôi họ Cận.”

Phương Nguyên “a” một tiếng.

Chuyện năm đó Tướng Khâm bị đuổi ra khỏi nhà rất âm ỉ, bà con bạn bè ai ai cũng đều biết, lại quá quen thuộc với cái tên Cận Viêm. Bây giờ nhìn hai người đứng cùng một chỗ, lại nghe Cận Viêm gọi là anh họ, chuyện lúc đó không hiểu thì bây giờ cũng đã rõ.

Tướng Khâm không kịp ngăn cản Cận Viêm tự giới thiệu, chỉ im lặng không nói, nhìn Cận Viêm miễn cưỡng bắt tay với Phương Nguyên.

“Khó có dịp được gặp anh họ, hẳn là nên tiếp đón. Tiếc là hôm nay công ty họp thường niên nên không trốn được. Hay là anh để lại số điện thoại, hôm nào tôi sẽ đãi tiệc chào mừng?”

Phương Nguyên nhìn qua Tướng Khâm, Cận Viêm khẽ cười, không đổi sắc mặt ôm lấy vai anh.

“Được rồi, anh chờ điện thoại của cậu.” Phương Nguyên bất đắc dĩ trao đổi số điện thoại với anh, không yên lòng dặn: “Nhớ phải gọi cho anh, lâu lắm rồi mới gặp, chúng ta nhất định phải uống với nhau một chén!”

Tướng Khâm mỉm cười đồng ý, lúc này Phương Nguyên mới cùng đồng nghiệp bước đi.

“Anh họ của em là cảnh sát?” Bóng những người kia vừa khuất, Cận Viêm liền hỏi.

Tướng Khâm trầm mặc một lúc rồi nói: “Đừng nhảy cảm quá.”

“À, anh biết. Bà chị anh cũng định cho con mình vào làm cảnh sát, ăn cơm nhà nước thôi, công khai ra giá mười bốn vạn, tiền lương sáu ngàn một tháng, cơm ăn ở đồn cảnh sát cũng như mấy khách sạn gần đấy đều không mất tiền.”

Tướng Khâm bắt lấy tay hấn từ trên vai mình hạ xuống, hồ hững nói: “Anh cho là ai cũng giống nhà anh chắc.”

Tối hôm đó Cận Viêm uống say bí tỉ— phần lớn là do hấn cố ý, bởi vì hấn biết nếu mình say đến bất tỉnh, Tướng Khâm sẽ không bỏ hấn về khách sạn một mình mà sẽ lái xe đưa hấn về.

Tướng Khâm không tin tưởng ai lái xe, đây là thói quen xấu của anh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sáng hôm sau tỉnh lại hấn đã thấy mình nằm trên giường lớn trong phòng, lúc ra ngoài rửa mặt thì thấy Lê Mông vừa ăn sáng vừa xem hoạt hình, không thèm ngẩng đầu nói: “Tướng Khâm đi làm rồi. Ba giỏi thật đó Cận Viêm đồng chí, trước mặt vợ mà cũng uống say như vậy, Tướng Khâm phải mất bao công sức mới thay được áo ngủ cho ba đó nha.”

Cận Viêm cau mày nói: “Ông đây là vì không muốn con trở thành đứa trẻ mồ côi nên mới liều mình nốc hết nửa chai Mao Đài đó hiểu không hả?”

“Hiểu thì hiểu, nhưng mà lạ nha, lúc trước có người nói ai không ly hôn người đó là cháu chất mà, người đó tên gì sao con không nhớ ra vậy....”

“Ta tình nguyện làm cháu Tướng Khâm.” Cận Viêm bất chợt nhô đầu ra khỏi phòng tắm, nói cảnh cáo: “Không muốn mồ côi thì phải cùng ông đây ngoan ngoãn làm cháu chất đi, nếu không đừng trách ta không cảnh cáo trước!”

Cửa phòng tắm “rầm” một tiếng đóng lại, Lê Mông trừng mắt nhìn cái cửa một hồi, sau đó ngoáy đuôi hừ lạnh: “Đúng là nhân loại ngu xuẩn, không biết phải tỏ ra dễ thương mới là con đường duy nhất thông ra sao trời và biển rộng sao?”

Cận Viêm đã mấy ngày không đi làm đàng hoàng, sáng sớm giờ mao[2] đã đi tìm anh cả.

[2] Giờ Mao: 5h -> 7h sáng)

Anh cả họ Cận năm nay 50 tuổi, là một người hoài cổ điển hình, tên là Cận Vệ Quốc. So với Cận Viêm thì có thể rút ra một kết luận, chính là người năm đó chỉ cần hưởng thụ, đợi thời cơ đến mới ra mặt càn quét.

Bây giờ Vệ Quốc đồng chí hiện đang quản lý một đường dây buôn lậu, ban đầu là súng ống đạn dược, sau đó ngành dược phẩm ăn nên làm ra nên đi buôn lậu thuốc quý Đông y, có lần còn tặng huyết yến hảo hạn cho em dâu. Thế nhưng Tưởng Khâm không ăn, Cận Viêm sợ thứ này bổ quá nên định mang trả.

Hai anh em ngồi uống trà cùng nhau, Cận Vệ Quốc như thường lệ vẫn tiếp tục càm ràm là vì sao tình nhân đầy rẫy mà vẫn không có lấy một đứa con nên rất buồn tủi. Tiếp đó là mang cháu trai ra chỉ trích, cứ thế tự nhiên lại nói đến Tưởng Khâm.

Cận Vệ Quốc hỏi: “Em dâu vẫn không cho cậu chạm vào sao? Đã bao lâu rồi?”

Cận Viêm không muốn nói nữa, khoát tay vô lực.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, nếu không anh tìm cho cậu một em gái trẻ trung xinh đẹp vậy. Hầy, cậu cũng thật là, một loạt ngôi sao ở dưới trướng, cậu muốn có Ngọc Hoàn thì có Ngọc Hoàn[3], muốn có Phi Yến thì có Phi Yến[4], mấy thằng trai tơ anh tuấn cũng để đổi khẩu vị được, làm sao mà để ghen tới nửa năm?”

[3] Ngọc Hoàn: Tên đầy đủ là Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi) thời Đường Minh Hoàng. Là một trong bốn tuyệt đại mỹ nhân của Trung Quốc. ngày xưa có xem phim về bà này do TVB sản xuất, thích lắm luôn XD)

[4] Phi Yến: Tên đầy đủ là Triệu Phi Yến, thời vua Hán Thành Đế, nhờ vẻ đẹp và điệu múa như chim bay mà được lên làm hoàng hậu.)

Lại một lần nữa Cận Viêm có ý định cưỡng bức vợ trong đầu, thế nhưng nhanh chóng bị đàn áp.

Cận Vệ Quốc hớp ngụm trà, bỗng nhớ tới chuyện gì, thần bí nói: “Lần này anh ở Tây Tạng có làm ra mấy thứ, chắc chắn cậu chưa từng nghe qua. Đừng nói anh cậu không có nghĩa khí, cậu muốn thì anh cho một lọ.”

“Đừng nói nữa, lần trước anh đưa thiên châu gì gì đó, em cầm về nhà tiện tay để trên tủ đựng giày, kết quả bị Lê Mông tiểu đồng học nhìn thấy, tưởng là kẹo nên cho vào miệng ăn, bổ tới nổi máu mũi chảy cả đêm...”

“Ai bảo cậu để trên tủ đựng giày, anh đã nói cái đó chỉ cần một tí cũng xong đời, cậu... làm sao mà cháu cưng của tôi cái gì cũng ăn thế chứ?! Lần trước chị cậu sẩy ớt nó cũng dám ăn, mấy viên thuốc bổ ngực bọc đường của chị dâu cậu nó cũng cầm lên ăn, đời này còn thứ gì mà nó không ăn không?!”

Cận Viêm khổ tâm một hồi, trịnh trọng nói: “Không có.”

Cận Vệ Quốc: “.....”

Ông trời không thương Cận gia này, sinh được hai đứa cháu thì một đứa là tên ngu đốn, một đứa thì chỉ biết ăn. Phần mộ tổ tiên chắc chắn là bị chôn nhầm chỗ rồi.

Cận Vệ Quốc nói: “Cái lần này tốt hơn, cậu ngàn vạn lần đừng để cháu cưng ăn nữa. Biết ‘Mộng Diêm Hương’ không?”

“Thuốc mất ngủ?”

“Mất ngủ con mẹ cậu. Nói cho cậu biết, về nhà phải ấn đầu em dâu xuống ép uống một nắp, cuộc đời này sẽ chân chính là của cậu. Thật ra lúc mới làm anh cũng thấy lương tâm cắn rứt, suy nghĩ mãi không biết có nên tung ra không, cậu thích thì anh cho thử. Nhưng mà đừng nói mười mấy năm sau không cần người ta nữa, điều đó rất tàn nhẫn, không bằng đâm người ta một nhát chết luôn cho nhân từ.”

Cận Viêm đề phòng: “Anh muốn làm thuốc phiện?”

“Không phải thuốc phiện, người Tây Tạng dùng nó để trị chứng thất hồn, sau mới sửa lại công thức, trở thành thuốc kích thích hảo hạn. chỉ cần dùng một lần thôi là cả đời khó có thể cưỡng lại công hiệu của nó. Giải thích lại anh cũng không biết nói sao, đều là do mấy người trong phòng thí nghiệm kia làm, anh chỉ phụ trách góp tiền. Thế nào, có muốn không?”

“Không không không, anh ngàn vạn lần đừng dính vào...”

Cận Vệ Quốc hừ một tiếng, nói: “Động tâm đi.”

Cận Viêm bác bỏ: “Không cần.” Nói xong nâng chén trà lên hớp một ngụm.

“Thật ra là đã có người dùng rồi, tên là Tiêu Cao làm thuốc cùng anh chắc cậu cũng biết, hắn đi Tây tạng mang thuốc về, cho người trợ lý uống hết một lọ. Nghe nói hiệu quả tốt lắm.”

Cận Viêm vừa uống xong một ngụm lại phun ra: “Thì ra là có chuyện này thật!”

“Hả? Là sao?”

Cận Vệ Quốc không hiểu gì, chỉ nghe Cận Viêm ôi trời thật lâu mới đỏ mặt tía tai nói: “Có thể thấy vợ hắn bây giờ gầy đến độ như người tàn tật... Nghe nói tim đang đập bỗng nhiên ngừng lại, họ Tiêu điên loạn cả lên, thẳng tắp chạy sang Thụy Điển gửi mẫu máu để xem có tìm ra thuốc giải hay không. May mà thứ này không phải anh cho hắn, nếu không hắn mà phát hiện chắc chắn sẽ giết anh!”

“.....Hả?!”

“Lúc đầu em còn tưởng vợ hắn dùng thuốc phiện! Tưởng Khâm đúng là như dự báo thời tiết! Em nói anh mau chóng bỏ vụ này đi, Tưởng Khâm mà ra mặt thì em cũng không ngăn được đâu!”

Cận Vệ Quốc há to miệng, một lúc sau dùng tay làm động tác kéo khóa miệng, nói: “Anh đây quay về đốt hết thuốc.”

“Tốt nhất anh mau làm đi, bằng không Tưởng Khâm nhất định giúp anh đốt sạch.”

Cận Vệ Quốc gạt đầu lia lịa, bỗng rồi rầm hỏi: “Này... Cậu lại tiếp tục chịu ghen à?”

Cận Viêm cười khổ một tiếng, không nói gì.

“Cứ như vậy cũng không được, hay để anh tìm cậu ta nói chuyện. Như vậy làm sao mà sống, cậu cmn đã biến thành thằng sợ vợ mà cậu ta còn nháo loạn cả ngày? Anh cả khuyên giải giúp hai đứa, dù thấy mặt cháu cứng thì cũng không thể một đập vỡ đôi được.”

“....Em thấy anh vẫn là nên nghỉ ngơi đi.” Cận Viêm sao dám để người như anh cả “khuyên bảo” Tưởng Khâm, khoát tay nói: “Em đâu anh em là người hiểu nhất, tìm ra mọi chuyện thì... Tối nay em về nhà nói chuyện lại với cậu ấy.”

Cận Vệ Quốc vẫn còn muốn giúp đỡ, nhưng lại bị Cận Viêm khuyên nên về, hai anh em ngồi thưởng thức trà một lúc, chưa ăn cơm đã giải tán.

Tưởng Khâm không biết mình vừa thoát khỏi một kiếp nạn, tan sở xong dẫn đo về khách sạn.

Nhưng khi anh vừa bước ra khỏi cửa văn phòng đã thấy Lê Mông nghiêm mặt ngồi trên bậc thang vĩnh duôi, vừa thấy anh đã ba chân bốn cẳng nhào đầu vào, nói: “Mẹ——!”

Tưởng Khâm lập tức lách người, Lê Mông nhào đầu vào tường suýt chảy máu mũi.

“Mẹ không thương con...” Lê Mông bịt mũi lại, méo máo nói: “Ngay cả mẹ cũng không cần con...”

Thật ra sức mạnh của cái nhào đầu kia trừ Cận Viêm ra thì không ai có thể kháng cự được, mà Cận Viêm lúc đó cũng suýt phun hết ruột gan phèo phổi ra khỏi miệng. Vóc dáng của Tưởng Khâm như vậy, bị bé đâm trúng một cái là mất nửa cái mạng, hai cái thì thắng tiên luôn.

“Lê Tiểu Mông tiểu đồng học,” Tưởng Khâm nói, “Lần sau mà còn để ta thấy con dùng thuốc nhuộm tóc thì cẩn thận ta cạo trọc đầu, không tin cứ thử xem!”

Lê Mông tóc rối bởi một màu hồng nhạt oan ức nói: “Còn không phải vì mẹ với Cận Viêm ly hôn sao? Mẹ nghĩ một đứa trẻ đang trong thời kỳ trưởng thành mà gặp phải biến cố gia đình thì còn giữ được phẩm cách tốt đẹp sao? Nếu không xảy ra chuyện gì thì thiếu niên đâu có lạc lối, ngày mai con đem theo dao thái vào Carrefour[5] cướp xôi gà ăn!”

[5] Carrefour: Tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới, sau WalMart.)

Tướng Khâm bắt đầu xắn tay áo lên.

Lê Mông còn chưa kịp hét lên chạy trốn đã nghe thấy tiếng người từ bậc thang vọng lại: “——Tướng Khâm!”

Cả hai quay đầu lại nhìn, Phương Nguyên mặc đồng phục cảnh sát, tươi cười vẫy tay với họ.

“Anh đi trực ngang qua đây, không ngờ lại gặp em.” Phương Nguyên vừa nói vừa nhìn Lê Mông, quan tâm hỏi: “——Con em à? Giống em như đúc, chẹp chẹp, nhìn đôi mắt này.”

Tướng Khâm không biết trả lời thế nào, chỉ biết cười nhẹ đối phó.

Lê Mông nheo mắt xem xét Phương Nguyên, thấy dáng người cũng cao tương đương với Cận Viêm, cử chỉ tháo vát điêu luyện, giống hệt cảnh sát trong TV, đi trên đường nhất định sẽ có nhiều người ngoái lại nhìn.

Vì thế tiểu thái tử lập tức cảnh giác, các loại tình tiết cầu huyết trên TV liền hiện lên trong đầu bé, từ “con à, từ nay mẹ sẽ sống với chú này” đến “Lê Mông, gọi ba đi!”

“Tướng Khâm.....” Lê Mông kéo dài giọng, trong ánh mắt viết một loạt chữ: “Nếu mẹ bắt con gọi hẳn là ba thì con sẽ nhảy xuống bậc thang chết luôn cho hai người xem!”

11. Chương 11

Phương Nguyên không hề nhận ra suy nghĩ quái đản của bạn nhỏ Lê Tiểu Mông, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này có khuôn mặt thật giống Tướng Khâm hồi nhỏ, nhất là con người nhạt màu, vô tình cũng sinh ra cảm giác quý mến.

Nhưng Tướng Khâm chỉ cần liếc mắt đã nhận ra Lê Mông nghĩ gì, nhanh chóng vỗ nhẹ vào lưng bé: “Còn không mau gọi chú đi.”

Lê Mông há to miệng: “...Hả?”

“Khỏi, khỏi, trẻ con sợ người lạ, em đừng ép nó.” Phương Nguyên khom lưng xuống xoa xoa đầu Lê Mông nói: “Chú mời con ăn cơm được không? Vừa vặn đồn cảnh sát ở ngay gần đây, chú biết một quán thịt dê ngon lắm, vừa ăn vừa nói chuyện rất hợp.”

Lê Mông nói: “Chú chú chú chú chú chú chú chú?!”

Không phải Tướng Khâm đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình rồi hay sao mà tự nhiên mọc ra một người chú? Đây là vai vế họ hàng gì đây? À không phải, mình nên gọi người này là cậu mới đúng, tuy rằng gọi là cậu ruột cậu ruột đó, nhưng tự nhiên sau mười mấy năm có một người cậu từ trên trời rơi xuống hỏi ai bình thường cho được?!

Nguy hiểm hơn là chuyện ly hôn của ba mẹ còn chưa giải quyết, mẫu hậu đại nhân đột nhiên nói lại quan hệ với người nhà, thế này không phải đang định bỏ chồng bỏ con trốn đi sao?!

Lê Mông run rẩy nói: “Không không không không được, đột nhiên con nhớ ra sách bài tập còn để trên bàn làm việc Cận Viêm, sáng mai là nộp rồi, con phải đến lấy mới được.” Nói xong không chờ Tướng Khâm lên tiếng, ba chân bốn cẳng chạy đi thật xa, bộ dáng ba chớp ba nhoáng thật giống đuôi thỏ.

Tướng Khâm: “.....”

Phương Nguyên khẽ hỏi ân cần: “Cận Viêm đối xử với đứa con này thế nào?”

“.....Cứng lắm.”

“Ừ, vậy anh yên tâm rồi. Um.. Mấy năm nay người thân trong nhà đều lo em có sống tốt không, nếu em có thể lãnh lặn về nhà một chuyến thì tốt biết mấy.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, qua đồn cảnh sát vài phút, quả nhiên ở góc đường có một quán thịt dê, mùi hương thịt nướng và nước lèo nồng đậm.

Phương Nguyên là khách quen ở chỗ này, đặt một phòng ăn riêng, lại còn gọi thêm hai bình rượu, nhất định phải kéo Tưởng Khâm uống không say không về. Tưởng Khâm vốn không uống được nhiều, nhưng Phương Nguyên luôn cam đoan rằng nếu say sẽ lái xe đưa anh về tận khách sạn, nhiệt tình như vậy làm người ta không nỡ chối từ.

Mùi vị thịt dê ở đây quả thật rất ngon, mang ra hơn mười xiên thịt dê đầy thịt, cùng nhấm với rượu quả thật nói không nên lời. Phương Nguyên một bên không ngừng nói về chuyện lúc nhỏ cùng nhau chơi đuổi bắt trong ngõ, một bên liên tục rót rượu cho anh, chẳng bao lâu sau đã uống hết một bình.

Rượu để có tác dụng rất mạnh, lúc ngồi uống Tưởng Khâm còn chưa có cảm giác gì, nhưng khi đứng dậy đi WC thì trời đất quay cuồng, suýt nữa ngã ra khỏi chỗ ngồi.

Phương Nguyên cười to nói: “Nào nào nào, để anh đỡ em đi, em cũng thật vô dụng, tốt xấu gì cũng là người quý phái, mới uống hai ly mặt đã đỏ vậy rồi...”

Tưởng Khâm muốn nói là do xúi quẩy, nhưng chỉ vô lực lắc đầu, hai người đỡ nhau vào wc, rồi rửa mặt, lúc đi ra tỉnh táo lại nhiều.

Người uống rượu kị nhất say rồi lại say, Phương Nguyên cố tình chuốc thêm rượu, vừa ngồi xuống đã mở nắp bình thứ hai. Kết quả sau hai ly Tưởng Khâm đã không đỡ được, so với ban nãy còn thê thảm hơn, chỉ biết nằm dài tại chỗ xua tay.

Phương Nguyên cười nói: “Em như vậy không được, không thỏa mãn gì hết. Lần sau gọi thêm Cận Viêm nữa, em có biết hẳn uống được nhiều hay ít không?”

Tưởng Khâm không phản ứng lại, chỉ có thể gật gật đầu.

“Có khi Cận Viêm lại thấy chúng ta chướng mắt, haha, anh đã nhìn thấy hẳn ở trên báo, thật sự khác xưa nhiều quá. Bây giờ hẳn là phát đạt lắm? Kinh doanh gì thế?”

“Ai... Ai biết anh ta.”

“Hm... Lừa anh làm gì nữa, cả hai cũng đã kết hôn rồi, anh sao có thể kết hợp với dì dượng chia rẽ hai người nữa.”

Tưởng Khâm mỉm cười mơ màng: “Thật sự là không rõ, có rất nhiều chuyện anh ta gạt em.”

Phương Nguyên rót một ly rượu rồi uống cạn một hơi, nói rằng: “Bây giờ lắm kẻ có tiền ở ngoài mua vui, từ nhỏ em đã có phép tắc, ở chung với người như thế nên đề phòng. Trước đây anh có nghe vụ án đặc biệt ở thành phố H, một kẻ có tiền kinh doanh thuốc lá ngụy trang, thật ra là trùm ma túy lớn, bao dưỡng mười mấy nhân tình...”

Tưởng Khâm nghe xong cười rộ lên: “Cận Viêm làm gì có gan đó.”

“Anh biết anh biết, này đã là gì, chẳng qua gần đây hẳn trở nên giàu hơn, có thật là chỉ làm trong ngành giải trí? Có liên quan gì đến anh em họ hàng không?”

Tưởng Khâm lúc này đã quá say, huyết thái dương đau nhói, nghe vậy không suy nghĩ liền nói: “Muốn mượn tiền thì nói một câu, chuyện của Cận Viêm đừng dính vào, không tốt cho anh đâu.”

Phương Nguyên “ồ” một tiếng: “Vậy phải nói thế nào?”

“Anh ta là loại người... Là loại người không thể lại gần được. Câu nói kia phải nói thế nào đây, khoảng cách cũng là một vẻ đẹp...” Tưởng Khâm đưa tay lên che mặt, cồn rượu tạo thành một vệt đỏ kéo dài đến tận cổ, ngay cả da tay cũng ửng lên: “Chắc là em không uống được nữa... Hôm nay đúng là xá mệnh bồi quân tử...”[1]

[1] Xá mệnh bồi quân tử: Liều mình làm theo ai đó.)

Phương Nguyên chồm người lại nắm lấy tay anh, thấy đuôi mắt anh đỏ ửng lên, đầy mắt đường như ngập nước, hoàn toàn không có nửa điểm giả dối.

Phương Nguyên nháy mắt vài giây, bỗng hỏi: “Vậy em không ở bên cạnh họ sao A Khâm? Từ nhỏ em đã là một đứa trẻ tốt bụng, ngay cả con kiến cũng không nỡ giẫm chết.”

Tưởng Khâm lúc này đã không nghe được gì, cười ngơ ngác: “Thật ra em...”

Anh nhắm mắt lại, hơi thở từ từ kéo dài thêm.

Anh đã ngủ rồi.

Lê Mông nhảy xuống xe taxi, vừa đi vội vàng vừa gằm rống trước cửa tiền sảnh Thời tinh giải trí, đâm sầm vào bảo vệ khiến cả người lão đảo.

“Này! Này! Bạn nhỏ! Có biết ở đây không cho phép người không phận sự bước vào không?” Bảo vệ còn chưa kịp bắt lấy bé, đã thấy bé vọt vào thang máy nhanh như chớp, cũng không quay đầu lại nói: “Con tìm lão tổng của mấy chú! Không cần thiết đái con cảm ơn!”

Bảo vệ nóng lòng hét lên: “Bắt lấy nó mau!”

Tiếp tân tiểu thư cuống quýt ngăn Lê Mông lại, hỏi không ngừng: “Con tìm lão tổng nào hả bạn nhỏ?”

Cô gái trẻ thanh thanh tú tú, mang giày cao gót, Lê Mông cũng không nỡ va vào cô ta, chỉ đứng tại chỗ kiên định nói: “Con tìm Cận Viêm, con biết phòng đó ở đâu, các cô không cần dẫn đường, cảm ơn.”

“.....Con có hẹn trước không?”

Hẹn trước? Mười năm trước đưa tiểu gia đến với thế giới này có hẹn trước với con sao? Cãi nhau với mẹ muốn ly hôn còn biến con thành đứa trẻ mồ côi cũng có hẹn trước sao? Ở ngoài... bỏ nhí vụng trộm đánh vào nhà cũng có hẹn trước sao?

(Cận Viêm cả giận nói: “Bậy bạ——!”)

Lê Mông vẫy đuôi nói: “Không có hẹn trước, con là con của Cận Viêm.”

Tiếp tân tiểu thư: “.....”

Bảo vệ: “.....”

Bình thường Lê Mông không hay đến công ty, nhưng ai ai cũng biết có một vị tiểu thái tử mà chưa gặp qua một lần. Thế nhưng tiếng tăm của ông chủ tương lai thật vang dội, dù gì cũng là nhân vật chính phát tiền lương cho họ mười mấy năm trời, trong công ty tuy rằng không có ảnh của Lê Mông, nhưng đã có một truyền thuyết về bé —— Lúc chín tuổi đến công ty chơi vô tình ăn phải son môi của một nữ ngôi sao đến nay vẫn còn lưu truyền.

Tiếp tân tiểu thư không biết đây có phải là tiểu thái tử thật sự không, chỉ có thể nói: “Cô đi báo lại với thư ký, con ngồi chờ ăn gì đó một chút được không?”

Lê Mông lâu lâu nhìn lên bảng tên trên trước mặt cô gái, rõ ràng là có ý uy hiếp.

Tiếp tân tiểu thư run rẩy gọi điện, tiếp máy là thư ký Triệu Tuyết, vừa nghe thấy con trai Cận tổng đòi gặp, lập tức hiểu ra, nói: “Chờ một lúc, tôi đi xin chỉ thị.”

“Này, được rồi, bạn nhỏ...” Tiếp tân tiểu thư vừa nâng mí lên thì đã thấy Lê Mông như đuôi cá da trơn, chớp mắt đã chui vào thang máy.

“Này———! Con không thể vào được! Con chưa chứng thực thân phận mà đã...”

Lê Mông hiên ngang đi ra thang máy, theo quán tính đi đến trước cửa phòng Cận Viêm.

Nơi này đối với bé rất quen thuộc, tuy rằng hồi chín tuổi tới đây xong bị đưa ngay vào bệnh viện rửa ruột và sau này cũng không ghé qua nữa, thế nhưng dù chỉ một lần cũng đủ làm cả Thời tinh giải trí không thể nào quên được.

Triệu Tuyết vội vàng vàng từ chỗ thư ký tới: “Là Tiểu Mông phải không? Bây giờ có thể không vào được không, Cận tổng đang có khách...”

Lê Mông cảm thấy là lạ, hỏi: “Cô gọi tôi là gì?”

Triệu Tuyết: “.....”

“Về chỗ làm việc đi, đừng có lo chuyện bao đồng, ngoài ra nhũ danh của anh đây không phải là Tiểu Mông.”

Lê Mông hùng hồn xoay người gõ cửa, đập cửa ầm ầm gọi: “Cận Viêm đồng chí—! Mở cửa ra, con ba đến rồi đây—!”

Trong phòng “ầm” một tiếng, ngay sau đó Cận Viêm mở cửa ra, liếc mắt nhìn Triệu Tuyết lạnh lùng: “Không có gì, cứ để tôi xử lý.”

Triệu Tuyết khép nép rời đi.

Lê Mông vừa muốn mở miệng nói gì đó thì Cận Viêm đã nhìn bé hỏi: “Con tới đây làm gì?” Nói xong không đợi bé trả lời liền kéo luôn vào trong phòng.

Thật ra đây là một phòng nhỏ, ở cửa là lối vào và tủ đựng tài liệu, bên trong là một tấm kính ngăn cách với phòng lớn, Lê Mông vừa nhìn vào đã thấy có hai người đang áp chế một người quỳ dưới đất, trên mặt đá cẩm thạch loang lổ máu tươi.

Lê Mông sợ hãi, Cận Viêm vỗ vai bé, nói: “Đừng sợ, chỉ là giáo huấn kẻ đáng chết thôi.”

Người đàn ông kia khoảng chừng ba mươi tuổi, gương mặt tái mét như bị bệnh, nhìn vào có cảm giác vô cùng trống rỗng. Cận Viêm vẫn luôn chú ý giữ gìn hình ảnh của nhân viên cấp dưới, còn bỏ tiền công ty ra cho nhân viên sửa sang trang phục, mà người đàn ông này toàn thân rách nát, không giống người làm ở Thời tinh giải trí.

Người đó bị nhét vải vào trong miệng, bàn tay bị dao đâm xuyên qua, máu chảy xuống một chỗ nhưng lại không kêu đau được, bộ dạng đáng sợ vô cùng. Đứa bé được nuông chiều từ nhỏ như Lê Mông nhìn thấy đã xót, không chịu nổi liền quay sang hỏi: “Ba, y làm gì mà bị ba dày vò như vậy, không phải tội lớn thì bỏ qua đi, con còn có chuyện lớn hơn muốn nói với ba.”

“Y bán lậu ma túy trong quán bar của bác Hai,” Cận Viêm cười lạnh: “Không phải là thuốc kích thích hay thuốc lắc lặt vặt này nọ, mà là công khai bán heroin.”

Lê Mông sửng sốt.

“Năm mươi gram heroin trộn lẫn bảy tám phần bột tan và đường gluco, hôm trước có một thằng nghiện tiêm thuốc vào tĩnh mạch đã suýt mất mạng. Bác Hai của con đang định bán một nửa cổ phần công ty cho ta, chuyện này lớn nên ta phải xử lý.”

Cận Viêm vỗ vỗ vai Lê Mông, trầm giọng: “Ta với Tưởng Khâm chỉ có mỗi mình con, sản nghiệp cả nhà sau này chẳng phải đều là của con sao? Có một số việc con không nhất thiết phải làm, nhưng chắc chắn phải có dũng khí, biết chưa?”

Quả tim Lê Mông vẫn đang đập mãnh liệt, một lúc sau mới gật đầu nói: “Con biết rồi.”

Cận Viêm cười rộ lên, ra lệnh thuộc hạ: “Chém đứt một bàn tay.”

Thuộc hạ hần không chần chừ mà lập tức cầm bàn tay của tên buôn lậu ma túy hướng xuống mặt đất, nhấc tay lên hạ đao xuống, sau một tiếng cạch, cả bàn tay đều rơi xuống đất.

Tên buôn lậu la hét thảm thiết, nếu không bị giữ lại chắc chắn bây giờ đang nằm lăn lộn trên mặt đất.

Trên mặt Lê Mông thể hiện rõ ràng là bé không thể chịu đựng được nữa, quay đầu đi để không phải thấy cảnh máu me kia. Hai người thuộc hạ biết điều, dùng ánh mắt xin chỉ thị của Cận Viêm, sau đó một người kéo tên buôn lậu, một người cầm bàn tay trên mặt đất chạy nhanh ra khỏi văn phòng.

Cận Viêm kéo ghế ra ngồi đối diện con mình, hỏi: “Muốn uống nước không?”

Lê Mông lắc đầu thở dài: “Thật tàn nhẫn, ôi, có gì phải buồn ma túy chứ.”

Cận Viêm không nói lời nào, vào giây sau lại nghe Lê Mông cam chịu nói: “Đúng là không có cách nào.”

Cận Viêm nở nụ cười.

“May mà Tưởng Khâm không đến công ty, nếu không mẹ nhất định rất sợ. Ba này, ba biết không, hôm nay lúc con đi tìm Tưởng Khâm có thấy một cảnh sát tự xưng là bác của con, ba có biết người đó không?”

Cận Viêm gật đầu thờ ơ, nói: “Biết.”

“Hắn đi ăn cơm với Tưởng Khâm rồi, ba có định đi với họ không, không thì tối đến Tưởng Khâm lại về khách sạn thì biết làm sao? Con đã chuẩn bị tâm lý để trở thành một đứa con ngoan chuẩn bị bữa sáng cho ba mẹ rồi.”

“Hai người đó ăn ở đâu?”

Lê Mông nói địa điểm chung chung, Cận Viêm lấy điện thoại ra dò một lúc rồi nói: “Xong, cơ bản là ta biết ở chỗ nào rồi, chúng ta tới đó xem. Nhưng mà không được nói cho Tưởng Khâm biết chuyện vừa rồi, mẹ con rất dễ xúc động, kị nhất là gặp máu, chúng ta dừng để chuyện này phiền nhiều mẹ.”

Lê Mông gật gật đầu, đột nhiên lại hỏi: “Trước đây cũng có chuyện này sao?”

Cận Viêm thản nhiên nói: “Ngày nào cũng có, không lớn thì nhỏ.”

“Vậy... Tưởng Khâm có biết không?”

Cận Viêm không nói gì, một lúc sau mới cười âm lên: “Có nhất thiết phải vậy không? Ngày xưa đã lo lắng sợ hãi nhiều rồi, tại sao bây giờ lại không để cho mẹ thật vui vẻ, không lo không nghĩ đến hết đời này?”

Hắn xoa đầu Lê Mông, nói: “Đi nào, đi đón mẹ con về nhà. Đúng lúc chưa ăn tối, tiện đường sẽ mua cho con một cái hamburger thật ngon.”

12. Chương 12

Đối với những địa điểm xung quanh nơi làm việc của nhân viên kế toán nào đó thì Cận Viêm lại nắm rõ trong lòng bàn tay, ngay cả cái cây bên đường cũng biết chúng họ gì, nói gì đến một tiệm thịt dê.

Lúc Phương Nguyên dìu Tưởng Khâm ra khỏi quán, vừa ra đến bên đường chuẩn bị vẫy taxi thì có một chiếc Mercedes màu đen chậm chậm đến trước mặt họ, Cận Viêm thò đầu ra cửa xe nói: “Anh họ với Tưởng Khâm ra ngoài uống rượu sao lại không rủ tôi?”

Phương Nguyên cũng say rồi, bằng không sẽ không dễ dàng để lộ vẻ mặt sững sốt của mình, mau chóng trở lại tự nhiên nói: “Đang chuẩn bị gọi cho cậu đến đón người này, thật ngại quá, say cũng không ít...”

Tưởng Khâm lúc này đã không còn ý thức, có lẽ là vì hai trận nôn mửa ở trong quán ăn, đang nằm im lặng trong tay Phương Nguyên.

Cận Viêm bước xuống xe với khuôn mặt tươi cười tiếp nhận anh, rồi hỏi: “Mùi rượu trên người anh cũng đủ để đốt người đấy, hay là để tôi đưa về? Thời buổi bây giờ xe cộ nhiều mà cảnh sát lại ít, lỡ như có va quệt gì thì cũng không đùa được đâu.” Nói xong cũng không đợi Phương Nguyên trả lời, chớp mắt đã ôm lấy Tưởng Khâm đưa vào băng ghế sau, dặn dò Lê Mông: “Lấy khăn lạnh trong xô ra đắp lên trán cho mẹ, bằng không lúc xe chạy sẽ đau đầu.”

Lê Mông giòn tan đáp trả: “Ba à, bụng con đói quá! Ba mua hamburger trước cho con được không? Con muốn ăn loại thịt bò hai tầng!”

“Được, được,” Cận Viêm thờ ơ nói: “Giấy gói phải vứt ngay xuống đường, không được để cho Tưởng Khâm biết con lại ăn thực phẩm rác.”

Cả gia đình đã tập hợp đông đủ, Phương Nguyên không phải thẳng góc, biết điều nói: “Mọi người về nhà trước đi, Tưởng Khâm say như vậy nên cần nghỉ ngơi sớm, tôi gọi taxi về là được rồi.”

Cận Viêm nhiệt tình giữ lại, nhưng đành thua Phương Nguyên khách sáo, giằng co sau năm phút cũng đành đưa tay đầu hàng, cười chào nhau tiếc nuối nói lời tạm biệt.

Đến tận lúc đã vào ngồi trong xe, nụ cười trên gương mặt hắn vẫn chưa tiêu tán, thế nhưng ánh mắt dữ tợn vô cùng.

Lê Mông liên tục ngoái đầu lại nhìn hình bóng Phương Nguyên bước đi, một lúc sau lại nói: “Con thấy chú ấy là lạ thế nào ấy?”

“Ai mà biết,” Cận Viêm ngừng vài giây, lạnh nhạt nói: “Người nhà họ Tưởng không ai tốt đẹp.”

Nói xong quay đầu lại nhìn Tưởng Khâm, lúc anh đang mê man có hơi nhúu mày lại, dường như rất khổ sở, không biết vì sao lại cảm thấy bất an. Cận Viêm vuốt nhẹ lên ấn đường của Tưởng Khâm, mỉm cười tặc lưỡi.

Trên đường về nhà hiển nhiên phải mua cho Lê Mông một cái hamburger, tiểu thái tử từng miếng từng miếng ăn ngon lành, về đến nhà mang giấy gói vứt vào thùng rác, tự giác đi tắm rồi leo lên giường ngủ, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Vì thế nên Cận Viêm khen con ngoan lắm, còn đồng ý tăng tiền tiêu vặt tháng này gấp hai lần.

Tưởng Khâm mơ mơ màng màng được bế xuống xe, rồi cởi quần áo, lại bế đi tắm. Cận Viêm hầu hạ có chừng mực, khi hương vôi hoa sen lên tóc anh thì bị nước văng tung tóe cả người, tiện thể cởi luôn quần áo của mình để cùng nhau tắm.

Tưởng Khâm bị lấn qua lấn lại nhiều lần nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, ngỡ ngàng nhìn chằm chằm vào Cận Viêm cả buổi rồi mới ngập ngừng hỏi: “.....Anh là ai?”

Cận Viêm nghiêm túc nói: “Chồng của em!”

Tưởng Khâm nhìn hắn nghi hoặc, mắt đã từ từ có tiêu cự: “.....À, tốt quá!”

Tuy rằng anh đã kháng cự Cận Viêm lâu như vậy nhưng sự tin tưởng mù quáng từ tận xương tủy vẫn không thay đổi, vừa say rượu đã bị lộ ra, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ gật.

Không gian phòng tắm rất lớn, hai người ngồi đối diện nhau cũng không chật chội. Cứ như vậy Cận Viêm ôm lấy anh gội sạch đầu, hôn lên mi mắt rồi hôn mũi, lấy khăn tắm quấn quanh người anh xong lại tiếp tục hôn, hơi nóng bốc lên làm cổ ẩm ướt.

Có lẽ vì cảm thấy ngứa ngáy, anh mơ màng tránh né: “.....Cận Viêm?”

“Ừ?”

“Ngứa quá..... Anh đừng di chuyển nữa....”

“Ừ ừ, không di chuyển, không di chuyển nữa.”

Cận Viêm tiện tay lấy áo choàng tắm bọc anh lại, ôm anh về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt xuống giường lớn. Cả quá trình như vậy Cận Viêm rất dịu dàng, Tưởng Khâm vẫn ngây người dán mắt nhìn hắn, trông cực kỳ vô tội.

Cận Viêm hít sâu vào, cảm thấy trong hơi thở có lửa nóng, làm cho giọng nói của hắn như bị đốt cháy mà khàn khàn: “Em muốn uống nước không?”

“.....Có.”

Cận Viêm cầm chén trà lạnh dốc vào miệng mình, cúi đầu mớm cho anh. Tưởng Khâm thật sự rất khát, vùng vẫy làm một nửa tràn ra ngoài, chưa kịp mở miệng phản đối đã bị Cận Viêm đè xuống gối hôn lên mạnh mẽ.

Nụ hôn này quả thật mãnh liệt, ngay cả hơi thở cũng hoàn toàn bị cướp lấy. Cận Viêm cảm thấy bản thân mình dường như điên rồi, mọi người nói tiểu biệt thắng tân hôn, mà này cmn đã là chín tháng, còn hơn cả tân hôn, đúng là sống lại mà! Trong một giây nào đó hắn đã hận bản thân mình không thể ăn tươi nuốt sống Tưởng Khâm thêm được nữa.

Một tay hắn giữ lấy bả vai Tưởng Khâm, tay kia thì xoạt xoạt hai tiếng lột phăng áo choàng ném ra khỏi giường, ngay cả tiền diễn cũng không làm gì nhiều, chỉ lật người anh lại rồi lấy ngón tay thấm nước bọt cho

trơn một chút. Tưởng Khâm cứ ngỡ mình đang nằm mơ, khó chịu vùng vẫy một lúc, sau đó hô hấp như bị kẹt trong cổ họng —— Cận Viêm cứ thế cưỡng ép đi vào, suýt nữa làm lục phủ ngũ tạng của anh đều di dời vị trí.

Bởi vì bôi trơn không đủ mà Cận Viêm chỉ tiến vào được một nửa, bị kẹt thế này làm hấn quả thực muốn chết, gân xanh ở huyết thái dương đập liên hồi, hơi thở nóng hổi như lửa, trong lòng thầm nói cmn ông đây phải bùng nổ! Cmn đêch nhện được!

Còn chưa kịp cương lên, Tưởng Khâm đã thở ra phì phò, cảm thấy có vật lạ tiến vào thân mình kịch liệt, anh giãy dụa với tay lấy gối, thế nhưng gối chưa lấy được, Cận Viêm đã bắt lấy tay anh, nắm chặt trong lòng bàn tay của mình.

‘Thả lỏng nào... Ngoan... Thả lỏng nào...’ Cận Viêm vừa hôn anh vừa nói loạn xạ: “Không sao đâu, không đau đâu, ngoan ngoan hôn anh nào... Oái, anh sắp ra rồi...”

Tưởng Khâm không thở ra được, Cận Viêm vừa giống tên cướp của cứng rắn đâm vào, vừa giống máy xúc đất đang ra sức làm việc, suýt chút nữa làm anh vắng xa.

Không những thế, tên này hư hỏng cực kỳ. Hấn một bên nắm đầu Tưởng Khâm bắt hôn mình, một bên không ngừng dùng những lời nói bỉ ổi kích thích anh. Đường như Tưởng Khâm hiểu được hấn nói gì nên thẹn quá hóa giận, nhưng lại không thể kháng cự, chỉ biết trơ mắt ra nhìn mơ hồ. Cận Viêm nói anh làm thế nào thì anh làm thế nấy, dù thật sự không muốn cũng chỉ nghẹn ngào vài câu, nơi gần bó thô lỗ lại hoàn toàn ngược lại.

Nghe âm thanh kia như tiếng rên rỉ, Cận Viêm thấy mình toàn thân khô nóng, cậu em cương cứng như muốn nổ tung lên. Vì đã lâu không thân mật, nơi nhạy cảm cọ sát vào nhau làm hấn hưng phấn đến nổi khắc cốt. Hư không đói khát và dòng điện thỏa mãn có cường độ mạnh giống như một cơn lốc xoáy nhảy mất đã càn quét hấn.

Cận Viêm không giữ được bao lâu liền bắn ra lần đầu, còn Tưởng Khâm vì đau đớn quá nên ngay từ đầu chỉ cương lên một nửa. Lúc Cận Viêm phun trào trong cơ thể anh, dường như anh hít thở không được, môi run lên, đáy mắt như có hai dòng nước, trông vô cùng đáng thương.

Kỳ thật Cận Viêm thích nhất dáng vẻ anh lúc này, ngây ngô vô tội để mặc cho hấn bắt nạt, toàn tâm toàn ý tin tưởng vào hấn, làm lòng hấn tan thành nước.

“Em thấy oan ức à? Trách anh à?” Cận Viêm cầm cổ tay của anh, nhìn từ trên cao xuống, đến khi đã thưởng thức xong mới cầm cậu nhỏ của anh để trên đùi mình, cười mỉm nói: “Đừng nôn nóng, để chồng của em giúp nào.”

Có lẽ là nghe được Cận Viêm nói “chồng của em” nên thói quen bác bỏ ăn sâu vào máu lại trỗi dậy, Tưởng Khâm theo quán tính phản xạ có điều kiện, mơ màng nói: “Anh cút đi...”

Cận Viêm cúi đầu ngậm đầu lưỡi anh, thì thầm hỏi: “Cút đi đâu?”

Bàn tay hấn ở trên người Tưởng Khâm vô cùng thuần thực, rất nhanh đã khiêu khích Tưởng Khâm đến nổi khó mà hô hấp, toàn thân run lên, vòng tay ôm chặt bắp vai cường tráng của hấn. Phản ứng này làm Cận Viêm cảm thấy thành tựu to lớn, không một giây lưỡng lự, hấn cúi đầu xuống ngậm lấy bộ phận sắp bùng nổ của Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm là mẫu người nhu cầu tình cảm dẫn dắt nhu cầu sinh lý điển hình —— điều này có quan hệ mật thiết đến sự giáo dục từ nhỏ của anh. Chín tháng qua hầu như anh chưa phát tiết lần nào, hiện giờ Cận Viêm chỉ mới ngậm một xúu anh đã không chịu được, trong lúc rối loạn không ý thức được tiếng nghẹn ngào và thở dốc của mình có bao nhiêu lớn, lập tức lên cao trào bắn ra hoàn toàn.

Cận Viêm rất tự hào, lúc này như một con công đực xòe đuôi ra.

“Dễ chịu không, hửm? Còn đòi sống riêng nữa, nếu mà chịu ngủ cùng anh đây từ sớm thì đã chẳng có chuyện gì.”

Tưởng Khâm không ý thức được hấn đang nói gì, trong tai chỉ có tiếng ong ong, dư vị từ sự cao trào đã làm anh nói không thành lời, chỉ biết ngơ ngác nhìn Cận Viêm.

Cận Viêm thổi “phù” mờ ám, dùng ngón tay cái xoa xoa môi Tưởng Khâm hỏi: “Em có muốn thêm lần nữa không?”

Hiển nhiên Tưởng Khâm sẽ nói là không, cho nên Cận Viêm xem như là anh muốn, đắc ý ôm anh vào phòng tắm, cảm thấy ba mươi năm sống trên đời này chưa lúc nào thành công như vậy.

Đêm đó họ ở trong phòng tắm làm một lần, Cận Viêm liền nhanh chóng phát hiện Tưởng Khâm ở trong phòng tắm cũng có phản ứng, có lẽ là do hơi nước vây quanh khiến anh càng phóng túng, nhiệt tình phối hợp hơn. Lúc quay về giường Cận Viêm mát xa cho Tưởng Khâm, thế nào mà lại dây dưa thêm một hồi, lần cuối phát tiết kéo ra thật dài làm cả hai đều hít thở cũng không thông.

Hắn không nhớ những gì sau đó nữa, giấc ngủ ngọt ngào nhanh chóng chào đón, lâu rồi không thỏa mãn như thế làm hắn trong mơ cũng thấy bình thản, lúc tỉnh lại nhận ra tâm trạng bản thân cực kỳ thoải mái.

Tưởng Khâm say giấc vẫn chưa tỉnh, Cận Viêm hớn hờ dành cho anh một nụ hôn buổi sáng, sau đó đứng dậy mặc quần áo rồi rửa mặt.

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông ngồi trên bàn ăn oán niệm đầy bụng, nhìn cái đĩa trống trơn nói: “Chào buổi sáng, ba, bữa sáng phong phú quá nha.”

“So với hàng vạn bạn nhỏ ở Châu Phi và Mỹ La Tinh mà nói thì con còn được ăn là tốt lắm rồi, trong tủ lạnh có bánh bao đông lạnh tự lấy ăn đi, ngoan.”

Lê Mông giận dữ nói: “Muốn con giới thiệu cho Tưởng Khâm một người bạn trai mới biết nấu cơm không?”

Hai cha con đối diện nhau, ánh mắt tóe lửa giao nhau giữa không trung.

Hai mươi giây sau, Cận Viêm đại bại: “..... Ta đi chiên trứng vậy.”

Khi hai người vừa mới tốt nghiệp đại học, trong lúc khó khăn một nghèo hai trắng, Cận Viêm đã lựa chọn mì gói để duy trì sinh mệnh, thế nhưng Tưởng Khâm kiên quyết ngăn cản, cầm sách học nấu ăn lên học liền tám món. Cận Viêm vẫn luôn dương dương tự đắc, chưa từng nghĩ sẽ hồi đáp thứ gì, cho đến khi Tưởng Khâm gặp được một cậu ấm cũng tinh thông mỹ thực trong giới kinh doanh, một ngày ba lần bốn lượt tặng hoa mời cơm, lúc đó Cận Viêm mới cảm thấy nguy hiểm.

Cận Viêm đặt ra hai chính sách, thứ nhất đối ngoại là tiến hành phá bình, thứ hai đối nội là toàn diện trấn an.

Cụ thể các bước ở chính sách đầu tiên tạm thời không nói tới, nhưng ở chính sách thứ hai đại loại là cọt-bi mấy bài thơ tình ướt át để lấy lòng, nấu cơm nấu canh nhận làm việc nhà, vụng về học đàn xướng khúc tình ca, chăm sóc dịu dàng lúc trên giường...

Tưởng Khâm bị hắn dày vò hết một lượt thì quả thực từ tâm lý đến sinh lý đều bị hắn tra tấn dã man, điều duy nhất có thể lấy lòng anh chính là từ đó về sau anh không cần vào bếp nữa.

Tay nghề của Cận Viêm trong khoảng thời gian đó tiến bộ vượt bậc, đến cả cá chua ngọt — một món ăn khó nấu ở vùng phía Nam — cũng có thể làm được.

Sau khi Lê Mông lớn lên, công việc của Cận Viêm ở công ty ngày càng nhiều, Tưởng Khâm không thể gọi bảo mẫu đi mua thức ăn ở ngoài cả ngày, vậy nên quyết định xuống bếp. Cận Viêm vui vẻ ăn cơm vợ nấu, tay nghề càng ngày càng xuống dốc, chỉ đến khi tán tỉnh vợ thì mới xuống bếp cắt một miếng thịt bò hình trái tim, pha một ly cocktail, vân vân, dù sao chỉ nhìn được mà ăn không được.

Lê Mông u ám ngồi trên bàn ăn đợi nửa tiếng thì nghe thấy trong bếp một tiếng nổ, Cận Viêm bê hai cái đĩa màu trắng đi lên. Một cái đĩa thì có ít xà lách, cà chua, trứng chiên hình trái tim quen thuộc, trong đĩa còn lại thì là thịt xông khói béo ngậy cùng bánh mì nướng. Tuy rằng có hơi cháy nhưng nhìn cũng ngon, mùi hương thơm cực kỳ.

Lê Mông nhìn chăm chăm vào miếng socola hình trái tim trên phiến bánh mì, ghét bỏ nói: “Ba định uống rượu giao bôi với Tưởng Khâm hả ba? Rượu giao bôi là để cô dâu chú rể uống trước khi động phòng chứ không phải là sau khi bị chú rể hành hung mới uống nha.”

“.....Ăn cơm của con đi!”

Cận Viêm cởi tạp dề ra, thay một chiếc áo sơ mi màu tro trắng tấp, gài nút cổ tay bằng bạc, xịt nước hoa lên, nhìn qua gương thấy bản thân rất đẹp trai, rất có mùi vị đàn ông nên đặc ý chạy vào phòng ngủ gọi Tưởng Khâm dậy.

Ai ngờ vừa vào đã thấy Tưởng Khâm ngồi ở đầu giường, ần ần huyết thái dương đang đau như búa bổ, cả người chỉ mặc một cái áo ngủ trắng, nắng sớm rọi lên cái cổ mảnh mai dường như trong suốt, đầu hôn và đầu răng hiện lên rõ ràng.

“.....” Tưởng Khâm ngẩng đầu, đôi mắt tuyệt đẹp chớp nhìn Cận Viêm.

“Là em xin anh cần nha.” Cận Viêm nhanh miệng: “Lúc đó em khóc quá lợi hại nên anh không kịp tìm di động thu âm chứng cứ.”

Tưởng Khâm: “.....”

Tưởng Khâm vẫy tay, Cận Viêm không phòng bị mà đi đến, chưa kịp mở miệng trốn tránh trách nhiệm đã bị đâm ngã xuống đất.

Tuy rằng cú đâm này là vì cơ thể đau buốt nên hơi yếu, thế nhưng lại vô cùng chuẩn, vừa vặn làm máu mũi Cận Viêm chảy dài, như muốn rớt ra luôn vậy. Bị ăn đau, Cận Viêm nháy mắt phát hỏa, trở mình đứng dậy nhìn Tưởng Khâm gầm lên giận dữ: “Ông đây cảnh cáo em——! Em, mẹ nó, em.....”

Tưởng Khâm vẫn nhìn hẩn lạnh lùng.

“.....Mẹ nó, em.....Nếu còn không dậy bữa sáng sẽ bị Lê Mông ăn sạch!!!”

Tưởng Khâm nặng nề đi vào phòng tắm, một lúc sau chỉ nghe thấy âm thanh nước chảy.

Cận Viêm lúng túng băng mũi lại rồi tháo ra đi tìm khăn lạnh, ở trước mặt bạn nhỏ Lê Mông đang phát điên vì cười ngửa đầu cả buổi, vất vả lắm mới cầm máu được. Hắn từ nhỏ da dày thịt béo lại hay đánh nhau, chảy tí máu cũng không vấn đề, tinh thần tức khắc hưng phấn trở lại, chạy đi tìm Tưởng Khâm làm phiền.

Ai dè trong phòng ăn chỉ còn mỗi Lê Mông đang ngồi xĩa răng đầy thỏa mãn, trong phòng tắm cũng không có người.

Cận Viêm thở hồng hộc, mũi phun ra khói: “Mẹ con đâu?”

“À, thẹn quá hóa giận nên chạy rồi, con cũng chưa kịp nhắc mẹ ăn sáng. Cận Viêm đồng chí ba không sao chứ, Tưởng Khâm có đá ba đoạn tử tuyệt tôn luôn không?”

Cận Viêm phát hỏa: “Học đâu ra mấy câu nhăng cuội này!!!!”

Lê Mông như một con gà trống ngửa cổ cười khanh khách: “Ôi nguy rồi, ôi đau đớn quá đi, ôi không được, phải ra ngoài kiếm tình nhân thôi...”

Cận Viêm thật sự đau đầu. Tên lưu manh này cuối cùng cũng bị sắc dục tẩy não mà đau đớn phần nộ, cho nên máu mũi lại chảy ra càng nhiều.

Cho đến khi về văn phòng Tưởng Khâm mới phát hiện ra bản thân đang mặc cái áo thun vớ đại trong phòng tắm, quần thể thao, chân đi dép lê. Thảo nào lúc lái xe trên đường cảm thấy rất kỳ lạ, thế nhưng chỉ nghĩ đến sự đau đớn ở nơi nhạy cảm, vậy nên không phát hiện ra.

Tưởng Khâm cố gắng mở cửa phòng làm việc, đồng nghiệp nào đi ngang qua cũng có vẻ mặt kỳ lạ chào buổi sáng với anh.

Ở công ty lớn có điểm tốt như vậy: Cho dù trong bụng tò mò nhiều chuyện ngất trời, thế nhưng ngoài mặt vẫn là điệu bộ tinh anh mang giọng nói lãnh khốc. Trước đây Tưởng Khâm cũng lâm vào hoàn cảnh thế này, bị Cận Viêm đánh giá: “Bệnh hết đi! Ngoan ngoan nằm xuống để ông đây cho một shot là xong!”

“Vinson....?” Mỹ nữ phòng bên ló đầu, vẻ mặt phức tạp ngừng lại vào giây hồi: “Um, hôm nay nhìn anh thật... thoải mái.”

Tưởng Khâm thống khổ bất kham, nói: “Chào buổi sáng.”

“Vâng, chào buổi sáng.” Lệ Sa rút đầu về, vài giây sau bưng ly cà phê ra: “Vừa mới pha đó, chưa uống đâu, anh uống một chút không?”

Tướng Khâm lễ phép từ chối ý tốt này, tự mình xuống phòng trà pha một ly hỗn hợp gồm cà phê và trà, không có sữa và đường, một hơi cạn sạch như uống thuốc.

“Sau cổ anh có gì đó.”

Suýt nữa Tướng Khâm bị sắc phun hết ra hết nước thuốc trong họng, quay đầu lại nhìn thì thấy Lệ Sa đang dựa mình vào cửa, ánh mắt xa xôi.

“.....Cô nói gì?”

“Sau cổ anh có gì đó, có lẽ hôm nay anh nên mặc áo sơ mi có cổ sẽ thích hợp hơn.”

Tướng Khâm nhớ lại dấu hôn và dấu răng trên cổ mình, mặt đông cứng lại.

Trên khuôn mặt được trang điểm tinh tế của Lệ Sa lộ ra vẻ sầu bi cực kỳ hiếm thấy, hoàn toàn khác với hình tượng nữ tính chuyên nghiệp vô cùng khôn khéo dững mãi: “Bây giờ đi mua quần áo, tầng dưới có cửa hàng dành cho đàn ông... Haiz.”

Tướng Khâm nói cảm ơn, xấu hổ lách mình đi qua cô ta, lúc chuẩn bị vào thang máy đột nhiên nghe Lệ Sa thở dài: “Vinson...”

“Sao vậy?”

“Em nghe các luật sư tầng dưới nói dạo này anh đang chuẩn bị thỏa thuận phân chia tài sản ly hôn...” Lệ Sa ngưng một lúc, nói: “Em không cố ý muốn nghe.”

“Cho nên?”

“.....Không, không,” cô ta nói: “Xin lỗi anh, không có gì.”

Tướng Khâm phải trải qua một buổi sáng đáng xấu hổ mà xưa nay chưa từng có, tin tức giữa trưa lúc ăn cơm “sáng hôm nay anh chàng bằng sơn đẹp trai tầng thứ hai mươi tám mình đầy dấu hôn đi làm” như dòng điện lan truyền hết tòa nhà. Tốc độ cực kỳ nhanh, vậy nên khi Tướng Khâm ăn cơm xong quay lại thang máy bị ông chủ luật sư tầng dưới bắt gặp, tràn trề hứng thú hỏi anh: “Nghe nói công ty cậu có một tên đẹp mã lúc đi làm không thèm mặc quần áo hả?”

Sau khi trở về văn phòng, Tướng Khâm lên mạng quyết định tối nay ra khách sạn.

Nhưng đến lúc anh tan sở, vừa ra khỏi cổng đã thấy một chiếc Mercedes màu đen quen thuộc, Cận Viêm chống tay lên cửa kính xe, cơ bắp săn chắc, trên cổ tay vẫn là chiếc đồng hồ hiệu Vacheron Constantin bằng vàng thật, hào nhoáng như vậy làm ai ai đi đường cũng ngoái đầu lại nhìn.

Tướng Khâm nghe thấy hai thực tập sinh đứng đằng sau mình nói chuyện: “Nhìn kia, một đồng nhân dân tệ đang đứng bên đường kia.” “Không có gì làm hay sao mà đậu xe ở đường ngược chiều như vậy, cái biển cấm đậu xe to đùng thế kia mà không thấy sao?” “Có tiền thì phải đốt chứ, đang chờ vé phạt đây mà.”

Tướng Khâm di chuyển bàn chân, che mặt mình lại vội vàng kêu taxi.

Cận Viêm căn bản không cần nhìn, chỉ cần khịt khịt mũi là có thể nhận ra mùi vợ mình trong gió. Đang lúc hắn định khởi động xe đuổi theo taxi thì bị một cảnh sát cản lại: “Đậu xe trái quy định, ra đây nhận vé phạt. Giấy phép lái xe đâu?”

Cận Viêm: “.....”

“Trùng gì mà trùng, thấy anh đứng trước công ty người ta vào giờ tan tầm đã biết không phải người tốt. Nay, bộ dạng này cũng không trung thực, có chủ ý gì đây? Trên xe có thùng đựng xăng đúng không? Xuống xe làm kiểm tra một lát!”

Cận Viêm xuống xe chạy điên cuồng theo chiếc taxi vừa đi: “Mẹ nó em phải về nhà với ông! Lên giường với nhau sẽ không chối bỏ nữa!.....”

Đương nhiên Tưởng Khâm chưa kịp nghe gì thì cửa xe đã đóng, taxi lập tức xả khói chạy tăng tốc làm Cận Viêm vô duyên vô cớ bị sặc khí CO.

13. Chương 13

Hai tuần liên tiếp Tưởng Khâm không về nhà, gọi điện không nghe máy, nhắn tin không trả lời.

Cận Viêm nộ khí ngút trời, ở trong công ty vô lý ngang ngược, hờ ra là chữ người như chữ chó. Hôm nọ có một nam người mẫu làm vỡ hai cái ống kính, đúng lúc Cận Viêm đi ngang qua nhìn thấy, mắt sáng mắt sáng chết người ta ngay tại chỗ.

Không biết từ lúc nào trong công ty có tin đồn, nói hôm công ty họp thường niên Cận tổng tự mình lái xe đón một vị giám đốc, thật ra là người yêu của Cận tổng, thế nhưng hiện giờ hai người đang lục đục chia tay. Một lúc sau tất cả đều bình tĩnh đại ngộ — thì ra là hậu viện bị cháy! Thế nên không ai bảo ai, tất cả đều đi vòng vòng xung quanh Cận Viêm.

Cũng có vài người muốn một bước lên trời, cảm thấy mình có thể có cơ hội, ngày nào cũng trang điểm lộng lẫy rồi chạy lên văn phòng. Rồi có tin đồn Cận Viêm thích người đồng tính hơn người khác phái, vậy nên trong số đó cũng không thiếu những ngôi sao nam, người nào người nấy cũng vừa đẹp trai vừa nổi tiếng. Sau cùng Cận Viêm phiền chán, không muốn đến công ty nữa, cả ngày ở nhà nhìn Lê Mông làm bài tập, khiến bạn nhỏ Lê Mông thực đáng thương.

Tưởng Khâm ở khách sạn hai tuần, nhiều lần tan sở đều tình cờ gặp Phương Nguyên, Đã lâu anh không liên lạc với gia đình, thật ra trong lòng vô cùng nhớ, mỗi lần gặp Phương Nguyên đều dừng lại nói một vài câu, cuối tuần còn rủ nhau đi uống trà.

Hôm đó ở sở cảnh sát liên hoan, Phương Nguyên cứ khẳng khẳng Tưởng Khâm phải đi cùng. Thịnh tình không thể từ chối, tuy rằng Tưởng Khâm đang phải tích góp từng đồng. Mấy người cùng nhau vào quán thịt dê gọi một bàn thức ăn, nửa bàn rượu, ly qua chén lại uống không ít. Lúc ra khỏi quán, một cơn gió lạnh thổi qua làm Tưởng Khâm nhất thời đau đầu.

Có ột nữ cảnh sát uống không nhiều, xung phong lái xe đưa cả bọn về. Bảy tám tên đàn ông chen chúc trong một cái SUV, mùi mồ hôi bốc lên nồng nặc, Tưởng Khâm chỉ có thể liều mạng ló đầu ra ngoài cửa kính để thở.

Đúng lúc này điện thoại reo lên, anh không nhìn kỹ mà vội bắt máy: “Alo?”

Cận Viêm lạnh lùng hỏi: “Em lại uống rượu à?”

Nháy mắt Tưởng Khâm đã tỉnh táo lại, không biết trả lời như thế nào, bế tắc ở chỗ nào.

Trong xe đã yên tĩnh từ lúc nào, mọi người đều đang ngủ, không ai nói chuyện nữa, âm thanh của Cận Viêm ở đầu dây bên kia khá rõ ràng: “Tưởng Khâm, chuyện chúng ta mâu thuẫn là chuyện của chúng ta, em không thể bỏ mặc con được. Lê Tiểu Mông khóc đòi em mấy ngày rồi, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho nó, em không cần nó nữa sao?”

Bản lĩnh gây sự của Cận Viêm đúng là đạt tới trình độ thần thánh, mỗi lần cãi nhau Tưởng Khâm không thể thắng được hắn, lúc nào cũng bắt lấy lỗi sai của anh, mở rộng ra vô hạn, mặt thì hiện rõ ý “tuy rằng tôi là người sai nhưng em cũng không phải hoàn toàn đúng, vậy nên chúng ta mỗi người lùi một bước để hướng về tương lai tươi sáng đi”.

Vậy nên dần dần Tưởng Khâm lười cãi lại hắn, trực tiếp dùng bạo lực trừng trị. Cận Viêm ngàn không sợ vạ không sợ, chỉ sợ bạo lực, Tưởng Khâm sẽ phốt lờ hắn làm hắn bốc hỏa từng gang từng tấc, muốn tìm anh để sinh sự. Thế nhưng mỗi lần sốt ruột hắn lại bị ngắt đi, khiến bản thân bị mất mặt, cuối cùng chỉ có thể mặt dày lặn xuống hồ cho xong chuyện.

“Bây giờ em đang ở đâu? Có biết lần này Lê Mông thi toán giữa kỳ suýt tiêu rồi không? À, anh thì không sao, anh có thể tự chăm lo mình, thế nhưng con chúng ta còn nhỏ như vậy, em nhắn tâm nhìn con không đậu đại học rồi sau này không có cơm ăn à?!”

Cận Viêm ngừng một lúc, không nghe Tưởng Khâm nói lại câu nào, trong lòng không yên, dịu dàng nói: “Nhưng em đừng lo, anh đã dạy con rồi, em mau mau về nhà thì không có chuyện gì nữa. Nó chỉ thu hút sự chú ý của người lớn thôi, em mà không về trong lòng nó cảm thấy không an toàn, em phải hiểu trẻ con... Nó không trách em, em cũng đừng trách nó.”

Nếu trong xe không có nhiều người, Tưởng Khâm sẽ cười lạnh một cái. Lê Mông thi toán không được? Năm bé mười ba tuổi IQ đã là 160, đến trung học lại thi toán không được?

“Em biết không Tưởng Khâm, thật ra anh không trách gì em, em bỏ nhà đi giải sầu, chuyện này anh còn không hiểu sao?” Cận Viêm chuyển tông, nhấn giọng: “Anh cũng không bắt em phải về, nhưng con thật sự cần em. Anh thì không sao, thật sự không sao cả, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Tưởng Khâm không nhận được muốn mở miệng, lại phát hiện trong xe im như tờ, không biết bao nhiêu người ngủ thật, bao nhiêu người đang nghe anh nói chuyện, đành cắn răng nhận lại, lạnh lùng nói: “Để nói sau.”

Trong lòng Cận Viêm đại loạn: “Gì mà để nói sau! Rốt cuộc thì khi nào em về nhà! Đây Tưởng Khâm anh cảnh cáo em, anh đây không thích nói đùa!.....”

Tưởng Khâm ấn mạnh nút ngắt điện thoại.

Phương Nguyên ngồi cạnh anh lúng túng, một lúc sau ghen ngào: “Cận Viêm... vẫn hung bạo quá.”

“Ừ.”

“Vậy đêm nay em vẫn ngủ ở khách sạn à?”

“Ừ.”

Phương Nguyên trộm nhìn anh một cái, sau đó an ủi từng chút một: “Thật ra Cận Viêm rất thương con, chỉ nghe là biết. Phải rồi, Lê Mông theo họ mẹ à? Cận Viêm không nói gì sao?”

Tưởng Khâm hơi ngạc nhiên, không biết vì sao hắn ta lại nói điều này trước những người khác, thế nhưng không để ý lắm: “Lúc Lê Mông chào đời rất khó khăn, Cận Viêm vào chùa cầu nguyện, thắp hai nén hương cho sư Hải Đăng, ở trước tượng phật rút quẻ cầu họ.”

Trước khi sinh Lê Mông, Cận Viêm cũng không nghĩ nhiều đến chuyện đặt tên, chỉ muốn lấy tên hai người để đặt cho con, nhưng dù xếp thế nào tên gọi cũng chẳng giống ai. Sau đó Cận Viêm mới đi cầu họ, nghĩ thậm là không muốn phiền phức nữa, nhân tiện cũng cầu tên luôn, thế nên mới có cái tên “Mông”.

Phương Nguyên bình tĩnh đại ngộ, hỏi: “Vậy giờ em có còn liên lạc với mẹ Lê Mông không?”

Tưởng Khâm không tiện nói Lê Mông được nhờ mang thai hộ, chỉ cười nhẹ lắc đầu.

“A, không sao cả, thấy tình cảm của em và Cận Viêm tốt như vậy, cả nhà cũng an lòng.”

Có lẽ là do ảo giác mà Tưởng Khâm cảm thấy những gì Phương Nguyên nói dường như đang thăm dò, hơn nữa không khí trong xe rất kỳ lạ. Anh nhú mày, một lúc sau mới “ừ” đáp lại, nhắm mắt không nói nữa.

Đi được một vòng quanh thành phố, Tưởng Khâm nói xe dừng ở một khách sạn lân cận.

Chỗ này cách nhà Phương Nguyên còn khá xa, nhưng hắn ta nói muốn đi hóng gió cho tỉnh rượu, vì thế cũng xuống xe, còn đưa cho Tưởng Khâm một điều thuốc, hai người vừa tán gẫu vừa đi đến khách sạn.

Rốt cuộc không ai ngờ lại có chuyện xảy ra trước cửa khách sạn.

Lúc đó Phương Nguyên nói hắn uống nhiều quá nên hơi khát nước, Tưởng Khâm mời hắn ta lên uống chén trà, khi hai người bước vào cửa khách sạn thì đột nhiên có hai người trẻ tuổi lao tới, không nói không rằng liền kéo Phương Nguyên ra phía sau.

Chuyện xảy ra quá nhanh, Tưởng Khâm lại vừa uống rượu, không phản ứng kịp thời. Thật ra là Phương Nguyên đang tỉnh, thế nhưng do quá bất ngờ, chưa hoàn toàn nhận thức được chuyện gì đã bị kéo ra đường đánh một trận.

“Các người làm gì đây?” Tưởng Khâm vừa chạy lại vừa quát: “Dừng tay!”

Hai tên kia vẫn không nghe lời, một tên đẩy Tường Khâm ra xa, tên còn lại nhấc chân lên đá Phương Nguyên.

Nhưng Phương Nguyên nào để ai đá mình? Ban nãy là do hắn ta trở tay không kịp, nhưng bây giờ đã thấy cú đá kia liền nhanh tay chụp lấy mắt cá chân, đồng thời đập vào khuỷu chân khiến tên kia khụy gối xuống. Động tác liên tục dứt khoát, không có nửa giây chần chừ, nháy mắt đã ép tên kia quỳ gối trên mặt đường.

Tên còn lại thấy đồng bọn đang bất lợi, muốn chạy đến giải vây, thế nhưng bị Tường Khâm bắt lại không vùng vẫy được.

Thật ra Tường Khâm không có nhiều sức lực, hai tay chỉ có thể tát được Cận Viêm, đánh nhau chân chính thì hiếm khi nào. Cũng may mà tên kia không dám động thủ, giãy dụa một cái liền bị yếu thế, chính lúc giằng co đó bị Phương Nguyên đá một cái, suýt nữa phun ra máu.

Cả quá trình chưa đến một phút đồng hồ Phương Nguyên đã giải quyết xong mọi việc, phủi phủi tay hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Lúc này Tường Khâm hậu tri hậu giác phát hiện tim mình đập rất nhanh, một lúc sau mới khàn giọng nói: “Em... không sao.”

Có mấy người đi ngang cũng tò mò vây lại xem, không ai dám lại gần, chỉ đứng một bên chỉ trỏ.

Cả hai tên bị đá ngã lăn trên đường định bụng trốn đi, nhưng Phương Nguyên nhanh tay lẹ mắt bắt lại được, quát lớn: “Ai phải hai người tới đây? Muốn làm gì? Không nói thật ra đừng trách tôi kéo lên đồn!”

Tên kia cứng đầu mãi không nói, Phương Nguyên cũng không tra khảo nữa, lấy còng ra trói tay chúng lại.

Chúng lập tức dao động, liên tục xin tha: “Anh hai đừng nóng! Đừng nóng! Là bọn em có mắt như mù đụng phải anh, anh đừng tính toán với bọn em!”

“Đừng nói nhảm nữa! Nói, ai phải hai người tới, có thù oán gì với tôi?!”

Tên kia ấp úng mãi không chịu nói, đến lúc bị Phương Nguyên đánh vài cái mới nhả ra cái tên “Côn Dương”, nói Phương Nguyên đắc tội với Côn đại ca, còn chuyện khác thì không biết gì.

Phương Nguyên nói bản thân mình không quen biết người này, hỏi đi hỏi lại cũng không hỏi được gì. Tường Khâm giật mình nói: “Em nhớ có lần họ Côn này đã từng đến nhà chơi, còn tặng cho Cận Viêm một bức tranh thư pháp... Là Cận Viêm sai đến?”

Tên kia phủ nhận liên tục, sắc mặt thay đổi ít nhiều.

Không biết là do say rượu hay là do kinh hãi quá mức, Tường Khâm cảm thấy không thở được nữa, một lúc sau mới miễn cưỡng nói: “——Cận Viêm phải hai người theo dõi tôi phải không?”

Tên kia bị dọa suýt thì giải ra quần, nếu không bị Phương Nguyên giữ chặt, chắc hẳn lúc ấy sẽ quỳ gối dập đầu: “Xin anh thương bọn em, anh là cha, là mẹ em! Nếu để anh Cận biết bọn em làm hỏng chuyện, chắc chắn nào bọn em sẽ bay ra khỏi đầu! Anh hãy làm ơn làm phúc, bọn em thật sự không có sự lựa chọn, ăn cơm của anh Côn nên mới phải như vậy!.....”

Tường Khâm há miệng thở dốc, nhưng dường như không hít thở được gì, tức ngực khó chịu. Phương Nguyên thấy thế vỗ vỗ lưng anh hai cái, hỏi nhỏ: “Em không sao chứ?”

“Để... Để họ đi đi,” Tường Khâm thở hổn hển nói: “Đi ngay bây giờ.”

Phương Nguyên cũng không muốn làm chuyện xôn xao phố phường, đá một cái ý bảo chúng cút đi. Hai tên này sợ tới mức rét run, đứng lên chạy nhanh như chớp, không dám quay đầu lại nhìn.

“Gọi giúp em một cái taxi, em tới Thời Tinh.”

Phương Nguyên thấy sắc mặt anh tái nhợt, không đành lòng hỏi: “Em đến Thời Tinh làm gì?”

Không biết là do tức giận hay là do điều gì khác, Tường Khâm nói chuyện mà môi run run lên, nhả ra từng chữ: “——Em tìm Cận Viêm!”

Lúc Tường Khâm đến nơi, Cận Viêm đã biết mọi chuyện.

Tiếng Côn Dương nói đầu dây bên kia quả thật như sắp khóc: “Anh Cận, em thật sự không ngờ hai thằng này lại vô dụng như vậy, người đi cùng vợ anh thân thủ rất tốt, mẹ nó còn có cả còng tay, hai con thỏ để sợ quá nhận tội, nói ra mọi chuyện, ngay cả em cũng không chừa....”

Cận Viêm biết nếu Tưởng Khâm uống rượu thì chỉ có thể là gặp Phương Nguyên. Mà Phương Nguyên là cảnh sát —— theo hắc ta nói thì là cảnh sát nhân dân, đúng hay không tạm thời miễn bàn —— dù sao thì cũng có bản lĩnh, có thể tóm gọn hai tên côn đồ dễ như trở bàn tay.

Chuyện này chỉ có thể trách hắc ta nói chuyện này cho Côn Dương không đúng lúc, để Côn Dương sai hai thằng đệ tử làm hỏng việc, cuối cùng phải chịu mất mặt trước anh vợ.

“Cũng không thể trách em anh Cận ạ, nghe nói vợ anh cùng thằng đó vào khách sạn, anh nói trong tình huống nguy hiểm như vậy, khẩn cấp như vậy bọn nó không động thủ có được không? Ngoài động thủ còn có cách nào ngăn cản vợ anh vượt rào không? Khách sạn lớn như vậy dù giả làm cảnh sát cũng không dễ mà tìm. À đúng rồi, may mà không giả làm cảnh sát, cảnh sát thật gặp cảnh sát giả mọi chuyện còn vui hơn nữa....”

Cận Viêm vừa định quát câm miệng, điện thoại nội bộ reo lên, thư ký gọi: “Cận tổng, có một vị tiên sinh họ Tưởng đang đi thang máy lên tìm ngài, tiếp tân không ngăn lại được. À, còn có một vị họ Phương đi theo nữa.”

Cận Viêm tối sầm mặt mũi.

Tiếp tân không ngăn được? Cái gì là tiếp tân không ngăn được? Bảo vệ nhiều như vậy mà không ngăn được là sao?!

Mẹ nó ông đây như vậy mà bị vợ bắt tại trận trong văn phòng! Ông đây còn chưa kịp trốn! Một đám bảo vệ với tiếp tân rủ nhau nhảy lầu hết đi!!!!

Thật ra Cận Viêm đã hiểu nhầm nhân viên của mình rồi. Từ lúc Tưởng Khâm xuất hiện trong cuộc họp thường niên, khắp nơi đều loan truyền tin tức về thân phận của anh, tiếp tân có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám cản anh lại.

Với cả trong khoảng thời gian này Cận Viêm nóng nảy thất thường, trong công ty đồn rằng hắc ta bị Tưởng Khâm vứt bỏ, bây giờ Tưởng Khâm còn đưa một người đàn ông đến đây tìm hắc ta, không phải quá rõ ràng là tam giác tình yêu rồi sao? Cảnh náo nhiệt như vậy mà không thể xem được, nào ai dám liếc mình trở thành vật hy sinh?!

Vậy nên lúc Tưởng Khâm bước vào công ty, tiếp tân không dám cản lại một giây, ngược lại còn bưng trà cẩn thận đưa đến tận thang máy. Nhưng Phương Nguyên cảm thấy ánh mắt nhân viên Thời Tinh nhìn mình rất quái dị, có chút giống... như là nhìn kẻ thù ba.

Cận Viêm cuống quýt treo điện thoại, lòng vòng trong phòng ba lần, muốn trốn vào tủ quần áo nhưng chật quá không vào được, lại chạy vào WC nhưng nhớ ra di động còn ở trên bàn, quay lại lấy thì đã thấy Tưởng Khâm và Phương Nguyên trước mặt.

Cận Viêm quay phắc 360 độ, sau vài giây đã hiện lên vẻ mặt “ừ thì ông đây làm sai nhưng không thừa nhận để xem em xử lý thế nào”, tiện mồm nói: “Ôi vợ anh, hôm nay đến công ty thị sát à? Anh đã nói em phải đến từ lâu rồi, đã bao nhiêu năm...”

Tưởng Khâm tát một cái khiến hắc ta nghiêng mặt ngã xuống đất.

Cận Viêm bị đánh ngây người, nếu là bình thường hắc ta sẽ có phản ứng, một là đánh trả lại, hai là vùng dậy đề Tưởng Khâm xuống giường. Nhưng đó chỉ là những phản ứng của thời thanh niên lỗ mãng, sau đó phải thể độc biết bao lần Tưởng Khâm mới chịu về. Được vài lần phản ứng này cũng dần dần biến mất.

May mà đầu óc hắc ta tỉnh táo, biết Phương Nguyên còn đứng ở đây, cố nén lại sự kích động mà từ từ đứng dậy, hỏi: “Em làm gì thế này, không nói không rằng đã tát anh, em làm vậy anh họ còn xem anh ra gì nữa...”

Phương Nguyên cúi đầu, rút ra một điều thuốc.

Tưởng Khâm hỏi: “Anh sai người theo dõi tôi? Thấy tôi ở với ai khác liền xông ra đánh?”

Cận Viêm chết cũng không thừa nhận: “Em nói gì vậy, anh đâu có khả năng làm chuyện này. Hai người bị đánh sao? Để anh xem nào, có bị thương ở đâu không?”

Tưởng Khâm thay đổi sắc mặt, nhìn Cận Viêm chằm chằm, muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

Về mặt lúc này của anh làm Cận Viêm sờ sợ, giống như muốn thở mà không thở được, cơn tức nghẹn ở trong lòng, cực kỳ không tốt cho sức khỏe. Cận Viêm vừa chột dạ lại vừa áy náy, không dám quấy nhiễu nữa, chỉ biết dịu giọng hỏi: “Hai người khát nước rồi, vào đây uống trà rồi từ từ nói. Đêm khuya rồi, anh họ đừng gọi taxi, để tí nữa tôi lái xe chở về.” Nói xong khoác lấy vai Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm đẩy tay hắn ra, khàn giọng hỏi: “Cận Viêm, cả đời này anh không thể nói một câu thành thật với tôi sao?”

“Cái gì? Thành thật nói cái gì? Em nói anh họ là cảnh sát, không tránh được chuyện đắc tội với mấy tên côn đồ, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa, không tốt cho bản thân. Lại đây uống chén trà cho ấm đi, anh thế mà chưa đủ thành thật với em sao, vậy phải như nào mới là thật lòng...”

Nói xong Cận Viêm nắm lấy tay Tưởng Khâm, nhưng vừa chạm vào thì nhận ra bàn tay anh lạnh ngắt, cả người phát run lên, dường như hắn đang nắm một tảng băng vậy. Trong lòng Cận Viêm hoảng sợ, nghe Tưởng Khâm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Chuyện này không phải anh cũng làm sao, năm đó vì sao Tả Chí Kiệt bị chặt tay?”

Câu này nói rất nhỏ, Phương Nguyên chưa chắc đã nghe được, trong đầu Cận Viêm “âm” một tiếng.

Tả Chí Kiệt.

Cái tên này đã lâu chưa nghe, vốn đã quên rồi, không thể tưởng tượng một ngày lại được chính miệng Tưởng Khâm nói ra.

Hắn cứ nghĩ Tưởng Khâm sẽ không biết người đó là ai.

“Anh...” Cận Viêm nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống: “Em nói ai, anh không rõ.”

Tưởng Khâm nhìn hắn lạnh lùng, ánh mắt dường như rất đề phòng, rất đề phòng.

Đời này Cận Viêm nhìn thấy rất nhiều người mang vẻ mặt này, nhưng lại không ngờ sẽ có một ngày tận mắt thấy xuất hiện trên khuôn mặt Tưởng Khâm. Người gần gũi hắn nhất, tin tưởng hắn nhất, là trái tim là khối óc của hắn lại có ngày cảnh giác hắn không che giấu.

Cận Viêm trong lòng lạnh lẽo, khói lửa bốc lên đầu, bản tính tàn nhẫn xảo quyệt trỗi dậy, nhìn thấy Phương Nguyên mới dùng lý trí đàn áp xuống.

“Anh đừng kích động, tôi không phải trách anh.” Tưởng Khâm dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tôi chỉ trách chính mình, khi xưa mù quáng.”

Nói xong không đợi Cận Viêm phản ứng, quay đầu bước đi.

Phương Nguyên lúng túng gật gật đầu, vừa gọi vừa đuổi theo Tưởng Khâm.

Cận Viêm đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Tưởng Khâm đi vào thang máy mà không có sức lực đuổi theo, cả người giống như bị ngâm trong băng đá, trong đầu oang oang một câu: Cậu ấy phát hiện, cậu ấy phát hiện rồi.

Tả gia lúc đó là kẻ thù của Cận gia, còn Tả Chí Kiệt là người nắm ba phần quyền lực trong nhà. Có lần thấy Tưởng Khâm trong một bữa tiệc rượu, lấy tên giả liên tục gọi điện làm quen với anh, hành động rất phách lối, không biết nể nang ai.

Lúc ấy Tưởng Khâm không rõ thân phận của y, chỉ có cảm giác người này rất kỳ lạ, nhưng không để tâm lắm, bởi vì anh còn bận trăm chuyện của Thời Tinh giải trí vô cùng phức tạp, cái tên Tả Chí Kiệt anh nhớ được đã là tốt lắm rồi, làm sao nghĩ ra cách đối phó.

Thế nhưng Cận Viêm lại cảm thấy xúc phạm.

Người xưa có câu, cướp vợ thù không đội trời chung, là mối hận sánh ngang giết cha giết mẹ. Đàn ông đối với bạn đời luôn có một sự chiếm hữu và khống chế quái gở, không có liên quan gì đến tình cảm, dù có là tình cảm vợ chồng, một khi bị người khác cướp vợ thì tên đàn ông đó sẽ ***g lộn lên, nếu tình cảm “một đời một kiếp chỉ hai ta” thật sự khắc sâu thì rõ ràng đục khoét tim gan rồi.

Cận Viêm chính là loại người này, nếu ngày xưa tên người Mỹ kia không tự cuốn gói thì cũng sẽ bị Cận Viêm đuổi cùng diệt tận.

Tả Chí Kiệt không hề xem Cận gia ra gì, làm chuyện như thế mà chẳng nề nang ai, khi ấy có người còn tốt bụng bảo y biết điều một tí, y chỉ cười ha hả nói là dù sao hai người cũng không có hôn thú, bây giờ yêu đương tự do, sao mà không theo đuổi được? Hơn nữa Cận Viêm là như vậy, thấy mình không giữ được vợ, cho dù có hôn thú ông đây cũng có trách nhiệm chia rẽ hai người.

Cận Viêm biết tin nổi trận lôi đình, ủy thác một người trung gian, không biết là dùng cách nào mà kích bác Tả Chí Kiệt ván bài ba ngày, lấy tay đối phương ra đặt cược.

Thật ra khi đó trong hắc đạo phân ra làm bốn loại. Loại thứ nhất là loại “băng đảng” mà cảnh sát vẫn thường gọi, sản xuất súng ống, buôn lậu ma túy, bắt cóc giết người, mở sòng bạc, không có chuyện xấu nào mà không làm. Một băng gồm mấy chục người, có hai hoặc ba tên cầm đầu, có thể trở thành trùm ở một nơi là tốt rồi. Nếu bị bắt thì những tên chủ chốt sẽ bị xử tử, còn những tên tông phạm thì tùy mức độ nặng nhẹ, hai mươi năm đến mấy chục năm cũng có.

Loại thứ hai gần giống loại thứ ba, kinh doanh theo hình thức gia đình, chủ yếu kiếm tiền từ bạch đạo, nhúng một chân vào hắc đạo cũng là vì để có thêm điều kiện, nhập hàng bằng con đường bất hợp pháp, tuy nhiên hàng hóa bán ra phần lớn đều trong sạch. Một số không có điều kiện giải quyết trên mặt bàn thì nhờ thế lực hắc đạo đứng ra, phần lớn là dùng tiền và nhân tình để duy trì quan hệ với những quan chức chính phủ, ung dung đứng ngoài luật pháp.

Loại thứ ba cực kỳ phổ biến, có thể nói là chiếm 50% trong giới hắc đạo. Loại này tương phản với loại thứ hai, kinh doanh chủ yếu trong giới hắc đạo, bạch đạo chỉ để ngụy trang. Ví dụ như mở một tiệm giặt là, tiệm đồ cổ, đóng tranh thư pháp, câu lạc bộ đêm xa hoa... bạn đừng thấy trước cửa vắng tanh mà xem thường, đi vào bên trong sẽ thấy một sân nhảy, những nơi thế này đến 90% là để rửa tiền.

Loại thứ tư là trùm trong giới hắc đạo, các gia tộc cũng có thể kết thông gia với nhau để cùng kinh doanh, mỗi bên nắm nửa giang sơn, phát triển xuyên biên giới thậm chí xuyên lục địa. Loại này phần lớn đã thông đồng với chính phủ, lợi dụng tài nguyên của mình để giúp đỡ chính phủ, có được sự trợ giúp của một người hiền hách trong giới bạch đạo thì cho dù có bị kéo trăm năm cũng không rơi xuống được. Những tên trùm này sẽ không làm chuyện trái pháp luật, thậm chí còn giúp cảnh sát dẹp loạn hắc đạo, bởi vì mục đích chính là cân bằng thế lực, củng cố gia tộc, tất nhiên ai ai cũng phải đều chấp hành luật pháp nước nhà.

Năm đó Cận gia mới thuộc vào loại thứ ba, đến khi Cận Vệ Quốc lên làm chủ thì dần dần chuyển sang loại thứ hai. Còn Tả gia hoàn toàn là loại thứ ba.

Hai thế lực này tranh đấu với nhau vô cùng tàn nhẫn, vô cùng thâm thiết. Nguyên nhân là vì sự tương phản huyết thống gia tộc và hình thức kinh doanh, bản chất bên trong bất đồng mang đến những lợi ích trái ngược nhau. Trước đây ở vùng Đông Bắc đã từng có những cuộc tranh giành giữa hai gia tộc đối lập trên, trong vòng vài ngày số lượng người chết đã đến hàng trăm, những nơi phồn hoa buôn bán đắt hàng đến bảy giờ tối đã không thấy khách, khắp nơi đều thấy những chiếc xe đen chở toàn người với mã tấu, vừa thấy kẻ thù liền lao vào xử lý. Sau đó phần lớn thế lực của gia tộc loại hai rơi vào thảm bại, dường như toàn bộ đều phải tắm máu, cả gia tộc chỉ có hai đứa con nít được cấp bách gửi ra nước ngoài mới may mắn tránh khỏi hoạn nạn.

Sau việc đó, vận mệnh thế giới ngầm nháy mắt đã thay đổi đáng kể, thế lực giành được thắng lợi thôn tằm toàn bộ địa bàn, hợp nhất thành viên, giao dịch súng ống và thuốc phiện một tháng mấy lần. Thời điểm đó, ở đây chưa có thế lực “trùm” thuộc loại thứ tư đứng ra ngăn cản, trong tình huống hoàn toàn mất kiểm soát, nhà nước mới thành lập một tổ chuyên án đóng quân ở các địa phương, phải mất hơn nửa năm tình hình mới ổn định.

Có thể thấy hai thế lực này thù oán sâu nặng với nhau như thế nào. Rõ ràng đó là cuộc chiến tranh giành lợi ích, một đốm lửa nhỏ cũng có thể dẫn đến những chấn động dữ dội.

Vậy nên Cận Viêm tuyên chiến cũng là lẽ đúng, thậm chí hẳn còn mời một chuyên gia đứng ra làm bên thứ ba, chuẩn bị bàn rượu, chơi một ván bài kéo dài ba ngày cùng với Tả Chí Kiệt.

Đương nhiên họ không dùng đến tài sản của gia tộc, chỉ sử dụng tài sản cá nhân, lấy danh nghĩa bản thân ra mời cao thủ đến trấn giữ. Dù tài sản cá nhân trên danh nghĩa của Cận Viêm vô cùng ít ỏi nhưng hẳn mời được một cao thủ vô cùng lợi hại, đến chiều ngày hôm sau đã làm Tả Chí Kiệt thua không còn một xu trên người. Đến ngày thứ ba hẳn dẫn theo mười mấy tên hộ vệ được trang bị vũ khí cùng với hai vali tiền mặt, thưởng ngay hai trăm vạn cho con bạc nọ ngay tại chỗ, sau đó quay sang chặt tay Tả Chí Kiệt.

Tả gia sao có thể để chuyện đó xảy ra? Nhưng quy tắc là quy tắc, cũng giống như loại địa vị của gia tộc họ, một lời được nói ra chính là cái đinh đã nhổ, chữ nào chính là chữ nấy.

Tả lão gia không đành lòng nhìn thẳng con độc nhất mất một cánh tay, dùng một ngàn vạn để chuộc tay cho Tả Chí Kiệt. Cận Viêm đương nhiên mặc kệ, trời sinh tâm hắc làm bằng sắt thép, dù mắt có thấy tiền chuộc cao đến nỗi không nói thành lời thì vẫn nhất quyết không mở miệng. Họ Cận cũng không ngồi một chỗ, mang theo không ít người xếp thành một hàng bên trái cửa lớn, cuối cùng mọi chuyện không thể vẫn hồi, thật sự cắt hết năm ngón tay của Tả Chí Kiệt.

Chuyện này làm tổn thương nghiêm trọng đến nhuệ khí Tả gia, Tả Chí Kiệt được đưa ra nước ngoài làm phẫu thuật nối tay, sau đó không còn nghe tin tức gì, có lẽ đã định cư ở nước ngoài.

Ngược lại Cận gia nhờ cơ hội này mà phát lên, chiếm được không ít lợi ích và danh vọng. Tại thời điểm đó Cận Vệ Quốc mới ý thức được, tuy thẳng em này trôi nổi bên ngoài từ nhỏ thế nhưng mới thực sự là người của Cận gia, huyết thống tàn nhẫn và vô tình không thể nào là giả được.

Cận Viêm thì không nghĩ nhiều như vậy, hẳn chỉ an tâm rằng tình địch đã bị tổng cổ đi thật xa, sau này sẽ không có tên côn đồ nào dám nhìn trộm vợ hắn nữa. Chỉ duy nhất một điều là không thể để Tưởng Khâm biết chuyện, với tính cách của anh, nếu biết được chắn chắn sẽ có phiền toái lớn.

Vậy nên hắn vẫn luôn lừa gạt Tưởng Khâm, cũng không cho phép những người xung quanh nhắc đến. Tả Chí Kiệt hay dùng tên giả, Tưởng Khâm không để ý nhiều đến y, sau khi y biến mất anh cũng không cảm thấy gì, mơ hồ một lúc lại quên bống.

Đã qua bao nhiêu năm rồi, tựa như vô số chuyện tình hắn lừa Tưởng Khâm vậy, Tả Chí Kiệt đã trở thành một quá khứ xa xôi mà hắn không có hứng thú cũng không muốn nhắc lại. Khi hắn nói Côn Dương cho người theo dõi tình địch, hẳn không nghĩ là Tả Chí Kiệt còn tồn tại, cũng không thể tưởng tượng là Tưởng Khâm không phải hoàn toàn không biết chuyện gì.

Rốt cuộc vì sao Tưởng Khâm biết được chuyện này, là ai đã nói?!

Cận Viêm thấy lòng mình lạnh lẽo từng cơn, sự sợ hãi ăn sâu vào xương cốt lan dần lên sống lưng. Không chỉ là Tả Chí Kiệt, mà —— trừ Tả Chí Kiệt ra, Tưởng Khâm còn biết chuyện gì?

Trừ Tả Chí Kiệt ra, Tưởng Khâm còn biết ít hay nhiều?

Cận Viêm cầm điều thuốc mà ngón tay run lên bần bật, bấm quẹt mấy lần cũng không ra lửa. Cuối cùng hắn vút bật lửa đi, xé điều thuốc chậm chậm cho vào miệng nhai, một lúc lâu sau mới nhổ phụt ra.

14. Chương 14

Tính cách của Tưởng Khâm và Cận Viêm hoàn toàn trái ngược nhau, theo nguyên cứu mà nói, Tưởng Khâm rất quan tâm đến hai chữ “thận trọng”, dù là làm gì thì cũng phải có kế hoạch cụ thể rồi mới làm, nếu không nắm chắc 99% trong tay thì nhất quyết không làm. Một khi biết được những kế hoạch tâm huyết của mình bị lộ tẩy, có thể uy hiếp đến cơ hội của bản thân thì anh lập tức buông thả tất cả, không có nửa điểm do dự.

Thật ra đây không phải yếu đuối, mà là chín chắn, vô cùng nhẫn nại, đâu phải ai cũng là tráng sĩ mà có dũng khí chặt đứt tay mình. Về điểm này thì hoàn toàn trái ngược với Cận Viêm, hắn rất thích mạo hiểm, gan to mật lớn, có lòng hiếu kỳ mà người xưa thường gọi là “Thái Cực quý nhân”[1]. Dù tình huống đã nguy cấp thế nào, hắn cũng có thể cắn răng nhẫn nhịn, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc mà phát hiện ra con đường sống sót.

[1] Thái Cực quý nhân: chủ về thông minh hiểu học, tính cách chính trực, nếu được sinh vượng (Thân vượng) thì ý chí kiên cường, phúc thọ song toàn, nếu không phải quan cao trong triều thì cũng là người giàu sang giữa muôn dân.)

Ví dụ như chuyện cho người đi theo dõi, nếu là Tưởng Khâm nói Cận Viêm bám đuôi Lê Tiểu Mông, thấy bé tan học nhưng không ngoan ngoãn về nhà mà ra quán net chơi game, không may bị Lê Tiểu Mông phát hiện làm ầm lên (“Ba mẹ không tôn trọng nhân cách của con! Xâm phạm quyền riêng tư của con! Con muốn viết đơn lên tòa tước bỏ quyền giám hộ của hai người oa oa oa oa oa!”), thì nhất định Tưởng Khâm sẽ gọi Cận Viêm quay trở về, sau này cũng không dùng chiêu theo đuôi theo dõi này nữa.

Nhưng nếu là Cận Viêm, hắn sẽ không dừng lại.

Hắn cảm thấy lý do bản thân mình bị phát hiện, là do tố chất hai tên côn đồ kia quá kém, Côn Dương làm việc không hiệu quả. Đương nhiên là bản lĩnh của Phương Nguyên nằm ngoài dự liệu, nhưng không phải là tất cả.

Vì vậy hắn đi tìm Côn Dương đánh cho một trận tơi bời, sau đó đi gặp bên trung gian, mời chuyên gia đứng đầu trong nghiệp vụ theo dõi, qua hôm sau tiếp tục bám theo Tưởng Khâm.

Hắn không cần biết Tưởng Khâm đã biết những gì, là ai nói cho anh. Cận Viêm có trực giác nhạy bén đáng sợ của loài dã thú, bí mật này chắc chắn là nguyên nhân chính mà Tưởng Khâm đòi ly hôn — thậm chí có lẽ Tưởng Khâm không chỉ biết mỗi chuyện của Tả Chí Kiệt, anh nhất định còn biết thêm vài chuyện chết người nữa, mà những chuyện này đã vượt qua luân lý làm anh không thể tiếp nhận được, nếu không anh sẽ không có thái độ kiên quyết ly hôn như vậy.

Chuyên gia vừa ra tay đã có kết quả, người lần này mời đến được hưởng lương cao đúng là có thể tìm ra chút manh mối.

—— Tả Chí Kiệt đã từ Mỹ trở về.

Cận Viêm nghe xong mà lạnh cả người, câu tiếp theo của chuyên gia theo dõi như vút hắn vào ba mươi chín ngày đầu đông:

“Người này trở về từ hơn nửa năm trước, hơn nữa đã có tiếp xúc với Tưởng tiên sinh.”

Tưởng Khâm đẩy cửa phòng trà ra, đi đến chỗ ngồi quen thuộc, pha một ấm Thiết Quan Âm, làm hai món ăn nhẹ.

Vài giây sau đã thấy một người đàn ông đeo găng tay, mặc tây trang màu bạc đến trước mặt anh, kéo ghế ra ngồi xuống nói rằng: “Tưởng Khâm.”

“.....Tả tiên sinh.”

Tả chí Kiệt cười, nâng chén trà lên ngửi hương thơm: “Đã lâu không liên lạc, dạo này thế nào? Cận Viêm làm ăn có được không?”

“Nhờ phúc.”

“Hắn là như vậy, đã muốn làm gì thì sẽ không từ nan. Thế nào, lần trước tôi nói ngày xưa Cận Viêm có nhúng tay vào nhà họ Tưởng mà cậu không tin, bây giờ đã hỏi được gì chưa?”

Tưởng Khâm hồ thẹn, một lúc sau nói: “Vẫn chưa hỏi.”

“Là không có cơ hội hỏi hay là căn bản không muốn hỏi?” Tả Chí Kiệt vừa cười vừa nói: “Tôi hiểu, có một số chuyện đã qua, hỏi lại cũng không để làm gì. Hơn nữa có hỏi cũng không hỏi được gì, cùng một sự kiện nhưng trăm miệng nói khác nhau thì cũng trở nên bất đồng, vậy xem cậu giải quyết thế nào.”

Y nhấp ngụm trà, nhìn Tưởng Khâm thích thú.

Hai tay Tưởng Khâm đặt trên mép bàn, móng tay được chăm sóc cẩn thận như phát ra ánh sáng, ngón tay chơi đàn từ nhỏ đặc biệt thon dài, chỉ là lạnh lẽo không chút hơi ấm.

Anh ngậy người nhìn ngón tay mình thật lâu, không biết là suy nghĩ chuyện gì, một lúc sau mới nói: “Tôi không cần phải hỏi, chuyện này, nghĩ thông rồi cũng gần như biết rõ nguyên nhân... Nhưng mà Tả tiên sinh vất vả từ xa đến đây, không phải chỉ nói mấy câu đó chứ.”

Tả Chí Kiệt không phủ nhận, nhún nhún vai nói: “Tôi đến nói lời từ biệt với cậu.”

“Anh phải về Mỹ à?”

“Phải, Tả gia đã không còn gì. Nhờ hồng phúc của anh chị em Cận gia, bây giờ họ đã là độc nhất vô nhị. Chắc chắn cậu không thể tưởng tượng được dưới tay Cận Viêm hiện tại có bao nhiêu người, sau khi Tả gia thua cuộc, thế lực của hắn mạnh lên đến nỗi không ai ngờ, giống như công ty giải trí Thời Tinh vậy, mười mấy năm trước cậu hao tâm tổn sức giúp hắn đánh cả thiên hạ, không chừng bây giờ trong mắt hắn đã chẳng là gì.”

Tả Chí Kiệt ngừng một lúc lại nói: “Cậu đừng nghĩ tôi nói như vậy là chia rẽ tình cảm, trong khoảng thời gian này Cận Viêm gần như không đến công ty, nếu Thời Tinh giải trí có vấn đề gì thì sẽ giao cho thuộc hạ giải quyết, chuyện này chắc cậu cũng thấy rõ. Nếu là mấy năm trước hắn có dám làm như vậy không? Lúc đó công ty này chính là vốn sinh tồn của hắn, hà, còn giờ hắn đã có nhiều tiền rồi, chuyện làm ăn ở Cận gia đều là do hắn sai khiến thuộc hạ.”

Tưởng Khâm hơi nhíu mắt lại, im lặng không nói gì.

“Tôi phải đi rồi, gia đình tôi cũng không còn là đối thủ của Cận Viêm. Cậu có tin là với thủ đoạn của Cận Viêm, một ngày nào sẽ nhìn thấy xác tôi ở trên đường cao tốc, ngay cả nguyên nhân cái chết cũng không điều tra được hay không?” Tả Chí Kiệt tự giễu, nói: “Tôi thực sự không phải chia rẽ tình cảm hai người, Tưởng Khâm, tôi thành tâm thành ý nói ra, tất cả đều từ đáy lòng.”

Một hơi cạn sạch cốc trà, đang định đứng lên rời đi thì Tưởng Khâm rút ra một tờ chi phiếu trong túi quần ra, đặt nhẹ lên mặt bàn cho y.

Tả Chí Kiệt mặt nhẹ biến sắc: “Đây là...”

“Tôi chỉ có chút ít,” Tưởng Khâm nói, “Không giúp được anh nhiều.”

Anh đứng dậy bước đi, Tả Chí Kiệt nhìn bóng anh hét lớn: “Cậu làm gì vậy, muốn bù đắp cho tôi sao? Tưởng Khâm——”

“Không biết”, Tưởng Khâm nói, “Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

Anh ra khỏi quán trà, cho đến khi biến mất ở ngoài cửa kính cũng không quay đầu lại nhìn.

Tả Chí Kiệt ngồi sụp xuống ghế.

Vào lúc này tiết trời vô cùng ẩm áp, trong không khí mang theo hơi thở ẩm ướt đầu hạ, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ rọi lên sàn gỗ của quán trà, phảng phất những hạt bụi lơ lửng trong không khí.

Cứ như vậy vài giây y dường như chẳng biết đây là nơi nào, quên mất bản thân mình còn tồn tại, tất cả hận thù và ám ảnh đều tan biến như chưa từng tồn tại kể từ khi ai đó quay lưng đi.

Y gắng sức che mặt lại, dường như không hề nghe thấy tiếng thở dài của bản thân mình.

Tả Chí Kiệt vẫn ngồi bất động tại chỗ một hồi lâu, mãi đến khi cốc trà đã nguội hẳn mới đứng dậy đi vệ sinh, chuẩn bị ra khỏi quán trà.

Quán trà lúc này cũng không đông lắm, trong nhà vệ sinh trống không, y cúi đầu rửa tay mà lòng đầy tâm sự, sau đó nghe tiếng cửa bị mở ra, có người đi vào.

Y không để tâm lắm, vừa mới chuyển người bả vai đã bị ai đó vỗ: “Tả tiên sinh?”

Tả Chí Kiệt theo bản năng “ừ” một tiếng, chưa kịp quay đầu lại đã bị người đó đẩy ngã vào bồn nước, dùng bàn tay cứng như sắt bịt miệng y lại, cả người bị khống chế. Những hành động này diễn ra chưa đến nửa giây, vừa nhanh vừa mạnh căn bản không thể phản kháng được!

“AAA...” Tả Chí Kiệt không giãy dựa được, chỉ biết nghe người đó quát thẳm: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng! Bên ngoài quán trà toàn là người của Cận Viêm, anh muốn bọn họ nhảy vào ngay bây giờ à?”

Tả Chí Kiệt ngẩn người.

“Nhìn anh như vậy, khó trách Tả gia lụn bại.” Người đó buông tay, lãnh đạm ra lệnh: “Nếu biết thức thời thì thành khuôn hợp tác, bằng không chỉ trong ba ngày, Cận Viêm sẽ biến anh trở thành cái xác vô danh trên đường cao tốc. Bây giờ thì ngậm miệng lại, thay rồi áo rồi đi theo tôi.”

Tả Chí Kiệt run rẩy hỏi: “Anh... Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi cảnh cáo...”

Tuy mặc quần áo bình thường thế nhưng từ trên xuống dưới người đàn ông này đều có một khí thế mà không ai có thể kháng cự được, nghe y nói như vậy chỉ cười lạnh: “Tĩnh mộng đi. Thủ đoạn đó của anh chỉ có thể đối phó với được với cậu em họ xinh đẹp của tôi thôi.”

Tả Chí Kiệt còn muốn nói gì đó, nhưng người đàn ông đó đã ném cho y một cái túi đựng trang phục nhân viên quán trà, sau đó nhảy lên cửa sổ phía trước quạt thông gió, ra hiệu cho Tả Kiệt Kiệt cũng mau nhảy lên.

Cận Viêm đeo headphone, cầm súng trong phòng cách âm đầy lỗ, điều chỉnh cò súng, nhắm vào bia bắn ra một viên đạn.

Một tên thuộc hạ mang máy tính bảng vào cho hắn xem các thông số, nhìn hắn gật đầu, sau đó đưa cho chuyên gia súng ống.

Cận Viêm điều chỉnh cò súng sang bắn liên thanh, lần này một phát được chín phẩy năm điểm, một phát được chín điểm tròn.

Thuộc hạ vừa mang máy tính bảng ra thì có người vội vã đẩy cửa phòng bắn ra, chạy đến cạnh Cận Viêm mở laptop, trên màn hình là dòng chữ: “Chuyển lời cho Cận tiên sinh, Tả Chí Kiệt chạy rồi.”

Cận Viêm mặt không biến sắc, ngón tay bấm cò liên tục, tất cả đạn trong băng đều bay ra ngoài, không nhìn bia đạn mà tháo luôn headphone xuống, hần bước ra ngoài.

Tất cả mọi người cúi đầu không dám nói một câu, cho đến khi hắn ra khỏi cửa rồi tất cả mới thở phào nhẹ nhõm.

“Làm sao Tả Chí Kiệt trốn được?”

Cận Viêm dùng bông gòn lau các ngón tay, trông vô cùng chăm chú, khi hỏi câu này hắn thậm chí còn không ngẩng đầu.

Nhưng giọng hắn rất trầm, khiến cho những thân tín theo hắn nhiều năm không khỏi run lên một trận.

“Bọn em đứng trước quán trà chờ, một lúc sau Tưởng tiên sinh đã ra nhưng Tả Chí Kiệt không có đuổi theo. Tưởng tiên sinh mở cửa xe ra, bọn em không dám ngăn anh ấy lại, cũng không dám xuất hiện, nên trốn ở phía bên đường. Chờ anh ấy đi rồi, bọn em lại ra bao vây quán, thế nhưng chỗ ngồi đã trống không...”

“Có lục soát chỗ đó chưa?”

“Rồi ạ, không ai thấy y đi ra cả, tiền là Tưởng tiên sinh trả.”

Cận Viêm lấy một cái tấm bông ngấm vào dung dịch axit nitric, đưa cho nhân viên xét nghiệm xem còn dính thuốc nổ hay không. Sau vài phút không nói gì, hắn mới gật đầu tỏ ý không sao, sau đó đứng dậy cúi tay ra.

“Anh Tưởng của các cậu,” Cận Viêm nói, “Mấy năm nay rất hay mềm lòng, lại dễ tin người, vậy mà phòng anh như phòng trộm, làm như anh giống loại người độc ác thủ đoạn lắm không bằng.”

Thân tín biết hẳn nói như vậy là nghi ngờ Tưởng Khâm chạy trốn cùng Tả Chí Kiệt, nhưng khẩu khí không giống như đang bắt măn.

Vì thế cậu ta động não, tự động xem thường hai chữ “dễ tin”, nói: “Tưởng tiên sinh thật sự dễ mềm lòng, tết năm ngoái các anh em cùng ra ngoài ăn cơm, vào bàn gọi món nào khỉ và cá sống sốt, anh ấy nghe thấy rõ ràng không đành lòng, còn bỏ tiền ra mua khỉ và cá về thả hết.”

Cận Viêm cười rộ lên, nói: “Ừ, thật ra anh cũng được nghe kể.”

Nụ cười này của hắn tuy rằng ngắn ngủi, nhưng là thật tâm. Thân tín đã theo hắn bao năm, biết Tưởng Khâm ngay cả con kiến cũng không nỡ giết, cũng nỡ nụ cười theo sau.

“Tiếp tục đi tìm Tả Chí Kiệt, nhưng đừng để Tưởng Khâm bắt gặp. Không phải y về Mỹ sao, còn nói lung tung nữa tiễn hắn lên đường ngay lập tức.”

“Vâng, em hiểu rồi.”

“Dạo này Tưởng Khâm hay đi đâu?”

“Vâng, Tưởng Khâm tiên sinh sống rất có quy tắc, đi làm xong tan sở thì chạy bộ, đến cuối tuần đi đánh tennis. Chỉ duy nhất một chuyện, hôm đó rời khỏi quán trà xong thì gửi một kiện hàng đến thành phố S.”

“Kiện hàng?”

“Vâng, tất cả đều là thuốc bổ nhân sâm các loại, người nhận là...”

“Người nhận là cha mẹ.” Cận Viêm cười lạnh: “Đã bao năm rồi vậy mà còn không quên đi ông bố bà mẹ xem thể diện còn quan trọng hơn con trai mình, biết làm vậy chỉ tốn công, vậy mà năm nào cũng gửi. Cứ chờ xem, xem cuối cùng ai mới thật sự tốt với em.”

Thân tín biết người đó chính là Cận Viêm, không thể là ai khác được nên chỉ cười mà không đáp lại.

Hai người từ phòng thí nghiệm ra xe ngồi, mấy tên thuộc hạ theo sau thì lên hết trên chiếc SUV ở phía trước, lúc không còn ai ở xung quanh Cận Viêm đột nhiên hỏi: “Dạo này Tưởng Khâm ăn uống thế nào?”

Câu hỏi này làm thân tín hoang mang: “Vâng.... Trong khách sạn có sẵn bữa sáng, đến trưa thì thường đi ăn với đồng nghiệp.”

“Còn buổi tối?”

“Xin lỗi đại ca, bọn em không để ý lắm, Tưởng tiên sinh hay gọi thức ăn ở ngoài...”

Cận Viêm có chút bất mãn, hỏi: “Vậy tinh thần cậu ấy thế nào? Dạo này trời nhiều gió, có hay bị ho không?”

Những điểm này nào ai đi theo dõi mà để tâm tới, thân tín không dám nói không biết, chỉ trả lời mơ hồ: “Không ạ, tinh thần của Tưởng tiên sinh rất tốt.”

“Cậu ấy có ra ngoài uống rượu với Phương Nguyên không?”

“Không thấy Tưởng tiên sinh uống rượu, có điều hôm qua thấy Tưởng tiên sinh ra ngoài mua mấy thứ với tên cảnh sát Phương Nguyên. Cũng không có gì nhiều, vài cái đệm với một cái tủ, còn lái xe mang về tận nhà hắn.”

Cận Viêm suy nghĩ chốc lát, nhíu mày hỏi: “Vậy Phương Nguyên có thật sự chỉ là cảnh sát nhân dân?”

Thân tín khẳng định: “Bọn em đã nhờ quan hệ điều tra rồi, quả thật hắn ta là cảnh sát nhân dân từ thành phố S điều đến, hơn nữa đúng là dì của Tưởng tiên sinh có một đứa con trai, chắc chắn không sai ạ.”

Cận Viêm cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng không phát giác ra được, chỉ biết gật gật đầu.

Bỗng nhiên lại nghĩ ra chuyện gì, hắn căn dặn: “Hôm nào mang vài bức ảnh của Tưởng Khâm về cho anh, mới hai tuần không gặp mà ông đây cứ nghĩ lung tung.”

Thân tín ha ha cười, nghĩ rằng chuyện này có gì khó, vì thế lập tức nói vâng.

Phương Nguyên quả thật đang chuyển nhà.

Lúc vừa đến đây hẳn ta ở một mình trong ký túc xá của sở cảnh sát, nhưng Phương gia và Tưởng gia có giao tình không ít, nhanh chóng mượn được tiền thuê một căn hộ có ba phòng ngủ một phòng khách, Tưởng Khâm còn giúp chuyển đồ.

Vì muốn cảm ơn anh, Phương Nguyên có mời ra ngoài uống rượu, thế nhưng Tưởng Khâm bị rần cồn một lần rồi, nói gì cũng kiên quyết không đi.

Tưởng Khâm ở nhà sắp xếp rất khéo tay — còn Cận Viêm chỉ biết phá hoại, Lê Mông thì là heo con, một đôi công thụ cùng đứa con đang trong tuổi dậy thì, nếu trong nhà không ai biết dọn dẹp, chắc chắn cả ba sẽ phải ở trong chuồng heo!”

Anh giúp Phương Nguyên mua giấy dán tường và tranh vẽ tường, giúp hẳn ta bố trí sofa và bàn trà, lại giúp hẳn ta mua đèn xông hương để trong nhà, ngay cả vật dụng trên giường cũng giúp nốt.

Chưa đến một tuần sau ngôi nhà đã có hình có dạng, Phương Nguyên mời vài người đồng nghiệp về ăn mừng tân gia, nướng hai vỉ thịt dê thơm ngon ở trong bếp, khắp phòng chật đầy vỏ bia rỗng.

Tưởng Khâm đã gặp đồng nghiệp của Phương Nguyên vài lần, vậy nên rất quen thuộc, nói chuyện cũng không khách sáo. Anh xắn tay áo lên ngang khuỷu, cầm lon bia dựa vào quầy bar phía sau phòng khách, vừa để ý đến lò nướng vừa nhìn mọi người đi xem phòng, không để bụng những lời bình phẩm tùy tiện.

Phương Nguyên không khách khí đuổi họ ra khỏi phòng ngủ, tập trung lại ở phòng khách chơi bài hát karaoke, sau đó chạy vào bếp lấy sâm banh ra uống.

Tưởng Khâm đưa một xâu thịt bò đã nướng thơm: “Thử xem thế nào.”

“A, không tồi nha! Phía trên này thêm vào gì thế?”

“Ít mật ong.”

Tưởng Khâm nhấm nháp bia, dùng kim sắt lấy vỉ nướng ra thành thạo, để toàn bộ thịt lên bàn ăn hình chữ nhật, sau đó thêm vài vỉ cọng rau thơm. Phương Nguyên thấy anh vô cùng chăm chú, không khỏi ngỡ ngàng.

“Được rồi, mang ra cho mọi người ăn đi.” Tưởng Khâm ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: “Mặt em dính gì à?”

Phương Nguyên giật mình: “Không có. Anh đang nghĩ... Mùi vị này thật thơm, chắc em vẫn hay làm.”

Tưởng Khâm bật cười: “Em có một đứa con bụng không có dây đang dậy thì, anh hiểu mà phải không?”

Phương Nguyên cười theo, mang thức ăn lên cho đồng nghiệp, lại nhớ đến nhà bếp, cầm bia tựa người vào cửa nhìn Tưởng Khâm cắt trái cây.

“Anh không đánh bài à?” Tưởng Khâm không ngẩng đầu lên hỏi.

“Chơi nhiều rồi cũng chán. Anh nghĩ hay là em cũng đưa Lê Mông đến đây ăn cơm đi? Cũng lâu rồi em chưa gặp nó.”

“.....Nó có Cận Viêm chăm rồi.”

“Nhưng nó là con ruột em mà.”

Tưởng Khâm nhẹ bóc vỏ cam, một lúc sau nhỏ giọng nói: “Không phải.”

Phương Nguyên sững sốt: “Không phải?”

“Cận Viêm mới là cha ruột của nó.”

Tức khắc Phương Nguyên nhớ đến Lê Mông, bé có đôi mắt giống Tưởng Khâm như đúc, không thể tin được: “Sao có thể, nhìn nó với em rất là... Cận Viêm sao có thể là cha nó được? Cận Viêm sao có thể sinh ra đứa con như vậy?”

“Bọn em đã làm xét nghiệm rồi.” Tưởng Khâm thản nhiên nói, “Mặt mũi có thể là sau này bị ảnh hưởng, thật ra ở phương diện tính cách, Lê Mông như một bản sao của Cận Viêm vậy.”

Anh quay người rửa dao gọt hoa quả, Phương Nguyên nhìn theo bóng anh tha thiết, đột nhiên cảm thấy vô lý cực kỳ: “Em với Cận Viêm ở bên nhau mười mấy năm, gia đình và tương lai thì mặc kệ, ngay cả con mình cũng không có, em bị làm sao vậy? Hắn lại đối xử với em không tốt, cả ngày ở trong công ty giải trí đàn đúm...”

“Đừng nói nữa,” Tưởng Khâm đột nhiên ngắt lời hắn ta: “Đầu óc em bây giờ hỗn loạn lắm... chính mình cũng không hiểu rõ.”

Phương Nguyên nhìn vào mắt anh, quả thật không thể nói nên lời, sau đó cười miễn cưỡng nói: “Trách sao dì dưỡng nói em chỉ có thể đi theo học thuật, với tính cách này mà làm công việc khác... thật sự có thể bị người ta nuốt chửng! Bảo sao sống chung với Cận Viêm lâu như vậy mà vẫn bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay!”

Tưởng Khâm thả dao vào bồn rửa chén, lên tiếng: “Đã bảo đừng nói nữa!”

Lúc anh quay lại Phương Nguyên mới nhận ra nhìn anh rất khó coi, khuôn mặt tái nhợt dường như trong suốt, đôi môi mím lại cứng nhắc, không có một giọt máu nào.

Trong phòng bếp im lặng đáng sợ, tiếng huyền não từ bên ngoài truyền vào làm phong nền cho tình huống khó xử này.

“.....Em cần chút yên tĩnh.” Tưởng Khâm vội vàng lau tay, bước qua Phương Nguyên ra ngoài.

Giây phút giao nhau, Phương Nguyên kích động gật đầu, như muốn giữ tay anh lại, nhưng không nhúc nhích được.

15. Chương 15

Cho đến khi các đồng nghiệp cáo từ, Tưởng Khâm mới bước ra khỏi thư phòng, tiễn họ về nhà với Phương Nguyên.

Phương Nguyên nghiêng mặt trộm nhìn, thấy cử chỉ anh vô cùng khéo léo, trong ánh mắt có điểm lạnh lẽo, nhưng rất khó nhìn ra được cảm xúc.

Phương Nguyên thầm cảm thấy ngoài ý muốn. Vốn luôn nghĩ có thể nắm bắt được tâm sự của Tưởng Khâm, những gì anh suy nghĩ đều nằm trong dự liệu, bây giờ lại phát hiện ra lúc Tưởng Khâm lạnh lùng thì bản thân mình bỗng chốc vô tận.

Các đồng nghiệp đều đã về nhà, Tưởng Khâm không nói không rằng ở trong phòng bếp thu dọn chén bát, Phương Nguyên chần chờ một lúc, đang định bước lên giúp đỡ thì di động trong túi vang lên.

“Alo, mẹ à?” Trong bếp tín hiệu không tốt, Phương Nguyên đi nhanh lên ban công, đầu dây bên kia mẹ Phương ôn tồn hỏi han: “Chuyển nhà thế nào rồi, có ở được không? Công việc bận rộn thì cứ thông thả, khi nào có thời gian về đây ăn bữa cơm được?”

Phương Nguyên cười nói: “Con vừa bố trí ổn thỏa rồi, nào có ngày nghỉ đâu mà về. Tuy là phòng cho thuê nhưng cũng ổn, mẹ có nhớ cậu em họ con của dì không, cậu ấy đi đi lại lại giúp con nhiệt tình lắm.”

Đối với mẹ Phương mà nói thì Tưởng Khâm cũng chỉ là “con nhà người ta”, tuy là có quan hệ huyết thống nhưng đã lâu rồi không gặp, hướng chỉ chuyện ngày xưa đã qua lâu rồi, có phản cảm gì cũng đều pha nhạt.

“Ồ, khéo thế à? Con vừa đến thành phố H đã gặp nó à?”

Phương Nguyên “ạ” một tiếng, không trả lời nhiều.

“Bây giờ nó thế nào? Nếu nó có khó khăn thì phải giúp đỡ, dù sao các con chỉ có một mình, cũng không dễ dàng gì...”

“Con biết rồi.”

“Này này A Nguyên, nếu hôm nay mẹ không gọi điện cho con thì con cũng không gọi điện về nhà, nuôi con lớn như vậy rồi mà một chút lương tâm cũng không có... Con không phải ngắt lời mẹ, mẹ nói vài câu thì sao

nào? Nói con biết, may mà hôm nay mẹ gọi, dượng dì con đang ở nhà chúng ta ăn cơm này. Ba con với mấy lão chiến hữu trong ngành công an câu được rất nhiều cá chép...”

Đột nhiên phát giác điều gì, Phương Nguyên xoay người lại nhìn, Tưởng Khâm đang nắm chặt khung cửa ban công, trên mặt là sự mất mát khó có thể miêu tả.

Về mặt này xuất phát từ tận đáy lòng, bị ai sâu sắc, giống như nỗi khổ tâm khổng lồ đang nghẹn ở cổ họng, thống khổ đến nỗi không che giấu được.

Phương Nguyên giật mình, gọi anh lại: “Em đến đây.” Xong lại nói với mẹ Phương: “Mẹ nói dì ra nghe điện thoại đi, Tưởng Khâm ở ngay cạnh con.”

Mẹ Phương không nghĩ nhiều, theo quán tính gọi em gái mình ra nghe điện thoại.

Ngón tay nắm vào khung cửa của Tưởng Khâm run lên, phải qua một vài giây mới bước đến, cũng không cầm lấy điện thoại, Phương Nguyên tăng âm lượng đưa đến trước mặt anh.

Anh thở gấp, cuối cùng run rẩy gọi một tiếng: “.....Mẹ?”

Chờ đợi là lâu như thế, nhưng chỉ cần vài giây là kết thúc sự tuyệt vọng, cuối cùng đầu dây bên kia do dự lên tiếng: “..... A Khâm?”

Giọng nói của mẹ Phương già đi rất nhiều cùng một chút bất ổn, ngập ngừng một lúc rồi hỏi: “Dạo này con... khỏe không?”

Toàn thân Tưởng Khâm như nhũn ra, tay chân lạnh cứng lại, Phương Nguyên tức thời đưa tay vỗ vỗ vai anh.

“Vâng, con khỏe lắm. Mẹ với ba thì sao? Hai người...”

“Ba mẹ cũng khỏe lắm.”

Đột nhiên cả hai đều im lặng, như có gì đó muốn nói, lại không biết nói thế nào.

Môi Tưởng Khâm run lên bần bật, bộ dạng bình tĩnh trầm ổn nói năng cẩn trọng của ngày thường đều biến mất không sót lại gì. Phương Nguyên vẫn khoác vai anh, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy chóp mũi đã đỏ ửng và giọng nói nghẹn ngào, dưới đáy mắt như có một lớp nước trong suốt.

Phương Nguyên cố tình đứng bên cạnh để tìm hiểu mọi chuyện. Tưởng Khâm và cha mẹ đã mười mấy năm không nói một câu. Lễ tết anh gọi về thì cha Tưởng và mẹ Tưởng tự động cúp máy, sau đó đổi số, Tưởng Khâm không có dũng khí gọi lại.

Đây là lần đầu tiên anh được nghe giọng người thân, kể từ ngày tốt nghiệp đại học bỏ nhà chạy trốn với Cận Viêm.

“Con... Con có gửi cho ba mẹ mấy thứ, mua cho ba mẹ bồi bổ, cha mẹ có ăn được không? Mẹ với ba lớn tuổi rồi, con không thể ở bên cạnh... phụng dưỡng hai người...”

Tưởng Khâm nói nhăng nói cuội, lặp đi lặp lại khiến mẹ Tưởng cũng trở nên rối loạn, nghe được một câu liền “ừ” một câu, sau cùng nói: “Ba con ra ngoài hút thuốc rồi... ba nói ba cũng khỏe lắm...”

Phương Nguyên vỗ vai Tưởng Khâm, cầm lại điện thoại nói nhỏ: “Dì, con Phương Nguyên đây. Cậu ấy đang khóc.”

“Ừ, ừ, nó...”

“Con sẽ chiều cố cậu ấy, dì và dượng cứ yên tâm.”

Trong lòng mẹ Tưởng vẫn chưa vượt qua được trở ngại, bỗng nhiên nghe thấy giọng con mình, phút chốc đều quên hết ghê lạnh bao năm. Bây giờ tỉnh táo lại, nghĩ về chuyện trước đây, trong lòng vô cùng phức tạp, không biết nói gì nữa.

“Hôm nay tạm thời như vậy đi, dì và dượng chăm sóc bản thân cho tốt, hôm khác con lại gọi cho hai người.”

Phương Nguyên xã giao vài câu rồi cúp máy, quay đầu nhìn thấy Tưởng Khâm đang tựa người vào ban công, bàn tay vô thức nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào trong da thịt. Gần đây anh gầy hẳn đi, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy, đôi mắt màu đồng vốn dĩ như ánh mặt trời lại ngập đầy nước, thế nhưng không có tiếng khóc nào, chỉ có nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống hai má.

“Dì dưỡng có tuổi rồi, từ từ rồi sẽ tha thứ cho em, em đừng sốt ruột.” Phương Nguyên vỗ vai an ủi anh: “Huyết thống là thứ không thể chối bỏ được.”

Tưởng Khâm vừa gật đầu vừa lấy tay lau nước mắt, sự thất thố này làm anh xấu hổ vô cùng, anh xoa người lại bước vào phòng khách.

Phương Nguyên theo bước anh, nghĩ gì đó rồi dừng lại.

Hắn ta nhìn theo bóng anh, trong lòng phức tạp. Trước đây vẫn luôn có ác cảm và coi thường cậu em xinh đẹp này —— một người đàn ông vừa đồng tính lại vừa thanh tú, nghe sao cũng cảm thấy khinh miệt, muốn trêu ghẹo vài lần. Đây đã là bản tính ăn sâu vào xương tủy, nhất là với công việc này, sự ác cảm càng thêm rõ ràng.

Vốn hắn rất ghét một số cảnh sát mới vào nghề, gặp chuyện gì cũng mau ra nước mắt, khóc lóc không khác gì đàn bà. Thế nhưng cậu em vẫn bị mình coi rẻ đây, nước mắt rơi xuống là vội vàng tránh ra làm hắn ta muốn theo sau nhìn đôi mắt đó.

Giống như là bị nghiện, không thể kìm chế được.

Phương Nguyên châm điều thuốc, vô thức cầm lấy điện thoại, một lúc sau tâm trạng mới ổn định lại.

Cận gia và rất nhiều gia tộc kinh doanh khác đều có những mối quan hệ mờ ám, điều này họ ngầm hiểu với nhau, thứ duy nhất còn thiếu chính là bằng chứng.

Nhưng đối với Tưởng Khâm, họ đã có cái nhìn khác. Có người nghĩ anh cùng Cận Viêm sống cùng nhau mười mấy năm trời, ở Cận gia có địa vị không nhỏ, không chừng còn là nhân vật chủ chốt. Nhưng có người lại cho rằng từ trước đến nay anh chỉ là một nhân viên kế toán bình thường, sống tự do ở bên ngoài Cận gia, xem anh là chủ chốt để nắm thóp Cận gia chỉ tổ phí công.

Cũng có người cho rằng Cận Viêm mở ra một công ty giải trí có ảnh hưởng lớn như vậy, ngày nào cũng được vô số thiếu nam mỹ nữ vây quanh mà đến bây giờ vẫn không có chuyện xấu nào lọt ra ngoài thì có thể thấy tình cảm với người bạn đời hợp pháp rất sâu đậm. Tưởng Khâm tuy rằng không quan trọng lắm, nhưng Cận Viêm lại vô cùng quan trọng, có sức ảnh hưởng cực lớn đến nay Cận Viêm vẫn chưa hoàn toàn bước vào hắc đạo, có lẽ là do sự tồn tại của Tưởng Khâm cản trở hắn.

Phương Nguyên nhớ lại hôm đó ở khách sạn nhìn thấy Cận Viêm, con người này sẽ vì lưỡng lự nào đó mà ngừng bước lại sao?

Nếu nói như vậy, cuối cùng hai người này sẽ chia tay thật, hay sẽ quay lại với nhau?

Phương Nguyên không thể tưởng tượng sau khi rời xa Tưởng Khâm, Cận Viêm sẽ có bộ dạng gì, nhưng chắc chắn sẽ không còn lưỡng lự nữa.

Từng thấy trong cục cảnh sát có rất nhiều người như thế, ánh mắt tự tin vô cùng nham hiểm. Cận Viêm cũng như vậy, không chừng đến phút cuối sẽ biến thành một kẻ liều mạng điên cuồng.

Phương Nguyên cười lạnh không thành tiếng, phun ra một làn khói trắng.

Tuy Phương Nguyên nói năng lỗ mãng hay làm Tưởng Khâm bực mình, nhưng chính hắn ta là người đầu tiên xúc tiến Tưởng Khâm nói chuyện với ba mẹ sau mười mấy năm trời, vậy nên rất nhanh liền được tha thứ.

Trong nhà hiện tại có hai phòng ngủ, một thư phòng, một phòng bếp và một phòng khách nhỏ, không gian rộng lớn là thế nhưng không muốn cho thuê nữa, nên mời Tưởng Khâm đến ở.

Thực ra Tưởng Khâm cũng nghĩ như vậy, anh ở khách sạn đã chán rồi, chi phí đắt đỏ không nói, lại không có đầy đủ các vật dụng, mỗi ngày nằm trên cái giường lớn là lại mất ngủ. Dù sao Phương Nguyên cũng là

họ hàng của anh, anh cũng không phải không thanh toán tiền nhà, sống chung một nhà cũng là hợp tình hợp lý.

Tướng Khâm chỉ định ở đây tạm vài tuần, thế nhưng khi tin tức này lọt vào tai Cận Viêm, hần lập tức ném cái gạt tàn thuốc ra xa.

“Tướng Khâm muốn chuyển đến nhà tên cảnh sát kia?!” Cận Viêm thậm chí còn không thèm dùng đến cái tên Phương Nguyên, giận dữ nói: “Cứ như vậy mà đến ở? Không quay về nhà thu dọn đồ đạc?”

Thân tín nơm nớp lo sợ nói: “Tên cảnh sát kia dù sao cũng là họ hàng của anh Tướng, ở chung với nhau cũng có gì ạ...”

“Mẹ nó câm họng!”

Cận Viêm quả thật bức đến xuất huyết. Hần ở trên giang hồ đã lâu, chuyện bắn thủ giết cũng đã gặp, cũng biết một khi con người xấu xa thì sẽ không có giới hạn, huyết thống thân tình gì gì đó thật sự ngay cả cái rắm cũng không bằng. Giữa nam và nữ mà loạn luân thì sẽ khiến người ta ghen hống nhìn trần trời, huống chi là DNA không biết xóa đi quan hệ anh em họ hàng?

Phương Nguyên nhìn đứng đắn thật đấy, nhưng cũng chỉ là nhìn mà thôi. Nhân tâm lòng dạ, ai mà biết bên trong hần gian xảo thế nào? Xem hần kinh tế đầy đủ, tuần tú lại tài năng, vậy mà hơn ba mươi rồi mà vẫn chưa có vợ, có trời mới biết hần bị làm sao!

Cận Viêm đứng trước chuyện vợ mình quả thật không dám mạo hiểm: ngày trước Tướng Khâm đã từng cảnh cáo hần không được hút thuốc trước mặt con nữa, nếu không tối đến sẽ không cho hần vào phòng ngủ, câu này chỉ nói một lần, thế mà Cận Viêm nghiện thuốc hơn hai mươi năm giới hạn lại một nửa sau đó Tướng Khâm bắt gặp ba mươi cái chứng từ súng quân đội hần mua ở Vân Nam, hỏi hần để làm gì, hần nói là hóa đơn ghi sai rồi, là súng thể thao mới đúng — thật ra ngay cả đầu súng Tướng Khâm còn không nhớ như thế nào, quay đi liền quên mất. Nhưng để đề phòng tai họa bất trắc, mấy đêm liền Cận Viêm tự mình chuyển súng quân đội đến Vân Nam, đổi lấy một đồng súng bắn chim không đáng đồng tiền quay về, một đi một về tổn thất lên đến bảy con số.

Bảy con số hần nhịn được, vì đề phòng Tướng Khâm có thể phát sinh nghi ngờ.

Sau này Tướng Khâm bắt hòa với hần, không cho hần ngủ chung giường nữa, suốt chín tháng Cận Viêm không dám chạm vào một đầu ngón tay của anh. Thật ra nếu có thể dùng vũ khí đánh nhau Cận Viêm ắt hẳn sẽ có lợi thế, nhưng cãi nhau với Tướng Khâm thì chỉ có hại chứ không có lợi. Vậy nên hần biết, trong lúc đó mà sử dụng bạo lực thì tình cảm hai người sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Tình cảm Tướng Khâm dành cho hần một đi sẽ không trở lại, Cận Viêm có một tá lá gan cũng không dám mạo hiểm.

Vậy nên vừa nghe được tin Tướng Khâm đến ở nhà Phương Nguyên, hần liền cuống cuống lên.

Nói Phương Nguyên là đưa vẹo táo võ thấp kém cũng đúng, nhưng vấn đề là ở chỗ người này làm cảnh sát đã lâu, vừa tuần tú đẹp mã, lái xe trên đường không thiếu phụ nữ ngoái đầu nhìn, muốn quyến rũ những cậu con trai xinh đẹp cũng khá dễ dàng. Từ nhỏ Tướng Khâm đã có vẻ bề ngoài thu hút, hỏi Cận Viêm làm sao có thể yên tâm để Tướng Khâm và Phương Nguyên sống cùng nhau?

Nếu Phương Nguyên không phải là anh họ của Tướng Khâm thì Cận Viêm đã cho ngay đạn và chuột chết vào hòm thư nhà hần ta rồi!

Cận Viêm nghĩ, nhất định đã đến lúc hành động — mà hành động thế nào mới là vấn đề, xử lý Phương Nguyên cùng lắm chỉ là bắt con chuột, thế nhưng bắt chuột thế nào để không làm vỡ bình ngọc, chuyện này quả thật nan giải.

Cuối cùng nghĩ thế nào mà trái cũng muốn phải cũng muốn, cảm thấy biện pháp triệu hồi Phương Nguyên trở về quê nhà cũng không tệ. Cận gia có quan hệ mật thiết với một số cảnh sát cấp cao, Phương Nguyên chỉ là một cảnh sát nhân dân bình thường, chắc chắn có thể điều đi được.

Nhưng hần còn chưa hành động, một tin khác truyền đến làm hần phải xù lông lên.

— Lần này Tướng Khâm gửi đồ về cho cha mẹ không bị trả lại.

Không bị trả lại!

Cận Viêm như đang ngậm một đồng máu trong cổ họng. Hắn đâu có ngu mà nghĩ là cha Tường và mẹ Tường bắt đầu thông suốt, nhìn nhận hai người. Nhớ ngày xưa, nếu không có Tường Khâm ngăn lại, chắc hẳn đã chết dưới cái chặn giấy của cha Tường rồi. Cho dù họ có thông suốt thì chỉ nhìn nhận mỗi Tường Khâm mà thôi, không thể nào là hắn.

Vì sao chịu nhận đồ Tường Khâm gửi? Cận Viêm dùng đầu ngón tay để nghĩ cũng biết được đáp án: là vì Phương Nguyên biết nhà họ bắt hòa nên muốn phá vỡ khuôn hoàng, mẹ Phương Nguyên là chị của mẹ Tường Khâm, câu trước câu sau không cần nói gì cũng hiểu thấu được nhau!

Hai vợ chồng xem thể diện như sinh mệnh kia, có trình độ học vấn cực kỳ uyên bác mà lại nhìn người bằng nửa khốe mắt, cảm thấy đứa con trai nhiều năm lạc lối của mình cuối cùng cũng đã quay đầu — nói cách khác, chính là cuối cùng cũng đã chia tay với tên côn đồ không học vấn không nghề nghiệp, trở về về là thằng con trai yêu thích phụ nữ như bao thằng con trai bình thường khác.

Điều này sao có thể không làm Cận Viêm phun máu!

Hắn không chờ được nữa. Gì mà triệu hồi Phương Nguyên về lại quê nhà, gì mà đánh chuột nhưng không làm vỡ bình ngọc, lúc kế hoạch hoàn thành thì thức ăn cũng nguội lạnh rồi! Hiện tại cái hắn cần là NHANH! Nhân lúc Tường Khâm còn chưa hoàn toàn công khai chia tay với hắn, phải mau mau giành lợi thế trước mới được!

Hôm đó lúc Tường Khâm đang ngồi họp thì đột nhiên Lê Mông gọi đến.

Anh đã ấn nút từ chối ngay từ cuộc gọi đầu tiên, nhưng là tiểu thái tử có một tính cách thế này: Nếu ai đó mà dám từ chối cuộc gọi của nhóc, nhóc sẽ gọi lại gọi lại, thậm chí trong vòng nửa giờ đồng hồ không ngừng gọi mấy chục lần, hoặc là phải tắt máy, còn không cứ chờ điện thoại hết sạch pin.

Trước đây Tường Khâm nghĩ nhóc thật kiên nhẫn vì kiên trì gọi điện đến nửa tiếng, sau này mới phát hiện nhóc cài đặt chế độ tự động gọi lại, hơn nữa một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều mang sạc điện thoại bên người.

Dám đối nghịch với tiểu thái tử, sẽ có ngày bị thiên lôi đánh ra thành trăm mảnh...

Sau mười ba cuộc gọi, Tường Khâm đầu đau như búa bổ cuối cùng cũng nghe máy, Lê Mông bi phần nói: “Mẹ mẹ không thương con sao!”

Tường Khâm: “.....”

“Không về nhà! Không làm bữa sáng! Không đón con tan học! Không ký tên bài thi cho con! Tường Khâm đồng chí, con trịnh trọng thông báo với mẹ là mẹ đã phạm vào tội vứt bỏ! Mẹ sẽ bị nhân dân khiển trách!”

Tường Khâm: “.....”

“Dừng cương trước vực, quay đầu là bờ, con của mẹ Lê Tiểu Mông đang đứng trên bờ chờ mẹ đây! Nó cực kỳ ngây thơ thánh thiện, đơn thuần thiện lương, thuần khiết như hoa sen trắng trên đỉnh Thiên Sơn vậy, mẹ nhẫn tâm vứt bỏ vậy sao sao sao sao sao sao sao!”

“.....” Tường Khâm nói: “Hỗn Thế Ma Vương bạn nhỏ Lê Tiểu Mông, không nói đằng hoàng thì ta cúp máy.”

“Đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng——!” Lê Tiểu Mông mềm nhũn, đáng thương hỏi: “Cuối tuần này sinh nhật con mẹ về không?”

“.....Về.”

“Cận Viêm hứa dẫn con đến công viên trò chơi chơi thuyền hải tặc, mẹ có thể đi được không?”

Tường Khâm trầm mặc một lúc, cái đuôi của Lê Mông như muốn xuyên qua đường dây điện thoại vẫy vẫy trước mặt anh: “Đi với con đi mà, Cận Viêm nói nếu mẹ mà không đi ba cũng không có hứng thú cho con đi. Mẹ có biết dạo này Cận Viêm đồ đốn thế nào không, ba trốn mẹ đi uống rượu say khướt, có hôm vào wc bị ngã rồi ngủ trong đó cả đêm, con thấy như vậy còn cầm cuốn sách khóc theo nữa... Như vậy làm sao

con có thể sống thoải mái hử Tưởng Khâm đồng chí! Có ba mẹ ngớ ngẩn như vậy, kiếp trước con tạo nghiệp chuồng gì aaa!”

Tưởng Khâm bắt đầu nhức óc, một lúc sau hỏi: “Vậy gặp nhau lúc mấy giờ, ở đâu trong công viên trò chơi?”

Lê Mông reo lên một tiếng, lúc lắc cái đuôi nhỏ nói nhanh thời gian và địa điểm, sau cùng dặn dò: “Ngồi thuyền hải tặc xong con muốn ăn bánh sinh nhật nữa, mẹ đừng có bỏ chạy đó!”

“Rồi, rồi.”

“Nhất định phải tới đó, không được phép cho con leo cây đâu.”

“Ừ, ừ.”

“Tưởng Khâm,” Lê Mông thương tâm hỏi: “Mẹ sẽ không bỏ rơi con chứ?”

Tự thân nuôi một đứa trẻ nhỏ như búp bê đến khi trưởng thành như vậy, Tưởng Khâm bất tri bất giác mềm lòng, dịu dàng nói: “Ta vĩnh viễn cũng không vứt bỏ con.”

Lê Mông nhanh miệng nói: “Con cũng vĩnh viễn không vứt bỏ Cận Viêm. Vậy nên mẹ đừng đòi ly hôn nữa nha.”

Tưởng Khâm mặt đầy hắc tuyến cúp điện thoại.

Ngày sinh nhật của Lê Mông, tiết trời ẩm áp, ánh nắng rực rỡ chiếu lên từng ngọn cây, hương thơm kẹo ngọt từ công viên trò chơi thổi ra đến tận cổng.

Tưởng Khâm tương đối xem trọng ngày này, từ xa xa đã thấy Cận Viêm nắm tay Lê Mông ngồi trên bậc thang chờ.

Cận Viêm nhìn trẻ hơn so với tuổi thực tế, mặc một cái áo sơ mi trắng, quần jean, tay đeo một cái đồng hồ, làn da ngăm đen vì quanh năm tập thể dục ngoài trời, cơ bắp rắn chắc hiện lên rõ ràng, khiến cho các thiếu nữ không thể không quay đầu nhìn.

Thú vị nhất chính là trên đầu hấn và Lê Mông mỗi người một cái mũ lưỡi chai đội ngược, một lớn một bé hai kẻ dở hơi, không màng thiên hạ mà ngồi trước cổng công viên ăn kem.

Tưởng Khâm đứng một chỗ nhìn hấn, trong lòng ngẩn ngơ.

Cứ như vậy làm anh nhớ lại thời niên thiếu của ngày xưa, cái thời coi trời bằng vung, ngang ngược hống hách, nhưng là một Cận Viêm vô cùng dịu dàng. Hấn chẳng quan tâm ai nhìn mà ngồi trước cửa lớp chờ Tưởng Khâm tan học, vừa thấy anh liền chạy tới, vỗ lên đầu Tưởng Khâm nói: “Dung muối, gọi Cận ca nghe nào!” Vạt áo đồng phục của hấn luôn bỏ ra ngoài quần, tay áo bẩn thỉu, ống quần luộm thuộm, thể nhưng nụ cười khôi ngô bất cứ lúc nào cũng có thể tỏa ra hóc-môn nam tính.

Bất cứ ai nói gì không vừa lòng, hấn liền ném gạch rút dao, đánh cho người đó lên bờ xuống ruộng. Nhưng đến khi trời mưa, hấn sẽ không nói không rằng mà ôm Tưởng Khâm chạy lẹ. Những lúc tản bộ, hấn sẽ đi ở mé bên ngoài. Cùng nhau lên xe buýt, hấn sẽ nhường Tưởng Khâm ngồi ở ghế, còn bản thân mình thì đứng ở bên cạnh, bộ dáng lưu manh nhìn anh cười.

Có lần Tưởng Khâm nhặt được một con chuột nhỏ trong trường, gốc hồ hồ ôm theo. Khi đó trời đang mưa to, đến khi Cận Viêm tìm được thì phát hiện anh không mang dù, liền cởi áo khoác trùm lên đầu anh cùng chú chuột nhỏ, một mình đội mưa ngoài trời, vừa mắng anh xem đã nhặt cái gì, vừa dọa dẫm hôm nào sẽ kiếm một con mèo hoa, nuôi nó rồi cho nó làm thịt con chuột này.

Cả hai cùng nhau đi trong mưa, tựa như cả đời đều muốn được như vậy.

Người mà anh cống hiến hết tình cảm cả đời, người mà anh dành cho những năm tháng vàng son, người đã mang theo tất cả sinh mệnh và hy vọng của anh, khiến cho anh chẳng còn lại gì, người đó chính là Cận Viêm.

Anh mang tất cả những gì bản thân mình có ra, đào bới tất cả chỉ trừ mạng sống này, cho đến khi hai bàn tay trắng mới phát hiện thì ra ai cũng đều biết, người đàn ông đứng trước mặt mình đây, đã mang một khuôn mặt khác.

—— Cảm giác này đúng là sờn cả tóc gáy, khủng khiếp hơn nữa thì cũng vậy thôi.

Trong phút chốc, Tưởng Khâm kích động muốn bỏ đi, anh không biết phải tiến lên mở miệng như thế nào
—— Cận Viêm và anh nói chuyện với nhau, sẽ nói về chuyện gì, rốt cuộc là anh tự cho mình hiểu rõ Cận Viêm hay là mọi người cùng quen biết với một Cận Viêm khác?

16. Chương 16

“Ồ, em đến sớm như vậy à?” Thấy Tưởng Khâm, Cận Viêm có chút bất ngờ: “Anh vừa nói chắc phải chờ em đến trưa nên đi ăn cơm trước. Nhưng vậy cũng tốt, Lê Tiểu Mông tiểu ma vương cứ khóc lóc đòi tìm em mãi từ sáng đến giờ.”

Lê Tiểu Mông nâng đuôi lên vẫy dè dặt.

“Nếu em đến rồi thì vào thôi, ngồi thuyền hải tặc trước đã.” Cận Viêm bỏ mũ lưỡi trai trên đầu Lê Mông xuống, tiện tay đội lên đầu Tưởng Khâm.

Hắn tự nhiên như vậy, làm Tưởng Khâm tiến lùi không xong, chần chừ một lúc mới theo sau hắn.

Hầu hết những người có chỉ số thông minh cao đều mắc phải một tật xấu, đó là hay cân nhắc, nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện không thể cân nhắc được, càng suy nghĩ kĩ lưỡng thì càng xuất hiện thêm nhiều vấn đề, cũng dễ phạm sai lầm hơn.

Ngược lại có những người trực giác rất tốt, giống như Cận Viêm hay dùng trực giác nhạy bén của mình để quyết định vấn đề, trong khi đó Tưởng Khâm và Lê Mông có chỉ số thông minh vượt hơn 160 sẽ suy nghĩ vấn đề đó rất lâu. Ví dụ hôm Tưởng Khâm và Cận Viêm đi Macau đua ngựa, Cận Viêm chỉ cần hai giây đã quyết định nên đặt cược con ngựa nào, trong khi Tưởng Khâm lấy giấy bút ra tính toán hơn mười phút, cuối cùng cũng chọn cược con ngựa đó...

Một nhà ba người cùng nhau xếp hàng mua vé lên thuyền hải tặc, buổi trưa trong quán cơm rất đông người, ai cũng không muốn ăn cơm xong mới lên ngồi, sẽ ới hết toàn bộ thức ăn ra. Lê Mông là đứa nhỏ không chịu ngồi yên ham ăn ham uống, ăn kem xong lại mua thêm mấy xâu trái cây, chia cho ba mẹ mỗi người một xâu. Cận Viêm vẫn như ngày nào, lấy xâu trái cây của Tưởng Khâm bỏ hết dâu tây ra, nhét dưa hấu của mình vào cho anh.

“Em liên lạc lại với ba mẹ rồi à?”

Tưởng Khâm nhét một tay vào túi quần, tập trung ăn dưa hấu, nghe Cận Viêm hỏi như vậy liền ngẩn người, phòng bị: “Gửi mấy thứ về nhà thôi.”

Cận Viêm tự nhiên hỏi: “Hai ông bà có khỏe không?”

“.....Không có vấn đề gì.”

“Em đừng nghĩ gì, anh chỉ ngẫu nhiên hỏi thôi. Lê Tiểu Mông mỗi năm một lớn, nuôi con mới biết lòng cha mẹ mà.”

Tưởng Khâm liếc nhìn Cận Viêm nghi hoặc.

“Bản thân anh tự sinh tự dưỡng, từ trước đến nay không có cảm giác gì, chỉ khi có con rồi mới có thể cảm nhận được một số điều. Aiz, đàn ông có tuổi quả nhiên đa sầu đa cảm, không nhận thức được chính bản thân mình.”

Tưởng Khâm thấy những câu này mà thốt ra từ miệng Cận Viêm thì quái lạ quá, nhưng hắn nói cũng có lý, làm anh không thể không ngừng động tác lại.

Xếp hàng đã tới lượt họ, Cận Viêm mua ba cái vé, quay đầu lại kéo anh hỏi: “Em làm sao vậy? Đi thôi.”

Tưởng Khâm tạm thời áp chế suy nghĩ lại, ba người cùng nhau đi đến thuyền hải tặc khổng lồ.

Lê Mông chính là đồng hàng vô dụng, đòi đi công viên trò chơi là nhóc, ở trên thuyền hải tặc ới lên ới xuống ới đen trời cũng là nhóc. Cận Viêm một tay túm gáy nhóc chạy nhanh đến thùng rác, một tay bịt mũi mình

lại, mùi hôi kia xộc lên khiến hần khôn khổ vô cùng: “Con lại ăn thêm gì nữa vậy Lê Tiểu Mông! Bộ phận tiêu hóa không làm việc à? Buồn nôn chết mất!”

Lê Mông nghe vậy phản bác ngay tức khắc: “Là ai ở nhà không thèm nấu cơm? Con muốn ăn cơm trưa tình yêu mà có được ăn không? Ờ... Mẹ đưa con bình nước mau lên...”

“Bạn nhỏ Lê Mông,” Tưởng Khâm nói, “Mẹ con hiện giờ đã bị biển người mênh mông chôn vùi rồi, chỉ có đến ngân hàng trứng mới tra ra được tung tích, con muốn ta gọi điện thoại cho người ta đưa bình nước cho con à?”

Lê Mông mở miệng muốn nói lại, nhưng bị Tưởng Khâm nhét bình nước cứng ngắc vào khiến nhóc tròn tròn con mắt lên —— tiểu thái tử đầu óc phát triển từ chi yếu đuối, cách đối phó duy nhất là không nói lời nào, dùng vũ lực giải quyết.

Kết quả giải quyết xong tiểu thái tử lại (thật thần kỳ) ăn uống nhiều hơn, nào là há cảo tôm, nào là xiu mại, nào là bánh bao. Hai tên đàn ông cộng lại hơn bảy mươi tuổi mà bị nhóc kéo như kéo co xuống nhà ăn, trên đường chọc giận vô số ánh mắt, cuối cùng chỉ có thể ngồi xuống ăn đồ điểm tâm.

Cận Viêm oán giận: “Ăn cái này làm sao no được, nhìn xem bánh chéo có tí, cho mèo ăn còn nhiều hơn vậy... Nói con nghe này bạn nhỏ Lê Tiểu Mông, trên đời này cái gì đẹp cũng đều vô dụng, chỉ có đứa trẻ hư mới bị mấy cái sở thích nông cạn như vậy mê hoặc...”

Lê Tiểu Mông giận dữ nói: “Muốn ăn hamburger cứ việc nói thẳng!”

Cận Viêm đứng dậy muốn đi ngay nhưng bị Lê Mông phán cho một câu: “Mẹ con rất là đẹp, ý ba nói mẹ nông cạn phải không?”

Cận Viêm hoảng sợ, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm tiếp.

Ăn xong năm miếng há cảo tôm và một nồi bánh chéo, Cận Viêm cảm thấy mình không thể chịu thua như thế được: “Không đúng nha Lê Tiểu Mông, mới này ta nói cái gì đẹp, mẹ con là cái này cái nọ à, rõ ràng là...”

Lê Mông nói: “Á à! Bây giờ ba lại nói mẹ không phải là cái này cái nọ! Đàn ông dám mắng thẳng vào mặt vợ đúng là rất có khí phách! Con thực sự cảm thấy kiêu ngạo cho ba đó Cận Viêm ạ!”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm ném bay đôi đũa: “Muốn bị ăn đòn hả Lê Tiểu Mông!”

Cha con hai người hộc véo nhau một đồng trong nhà ăn, Tưởng Khâm giả vờ không thấy, trả lại list rượu cho nhân viên phục vụ. Cô gái rụt rè hỏi: “Không sao chứ ạ? Có cần gọi bảo vệ không?”

“Không sao,” Tưởng Khâm nói, “Họ chỉ đang cãi xem ai đúng ai sai về một người phụ nữ mười mấy năm trước mà thôi.”

Cô gái quả nhiên sồn da gà: “Vậy... rốt cuộc... đúng không?”

Tưởng Khâm nhìn cái đuôi lẩn qua lẩn lại trên mặt đất của Lê Mông: “Khó mà nói được.”

Ba người cơm nước xong xuôi, Cận Viêm gọi một cú điện thoại kêu người ta mang bánh kem đến, Tưởng Khâm tự tay cầm mười sáu ngọn nến (Cận Viêm bình luận: Thật ra chỉ cần cầm sáu cái là được rồi, ba cái cũng được.), sau đó cả nhà cùng cắt bánh.

Một mình Lê Tiểu Mông ăn hết hai phần ba cái bánh ngọt.

“.....” Tưởng Khâm hỏi: “Không sao chứ hả?”

Lê Mông ăn đến bụng tròn vo, thâm trầm nói: “Đây chính là lẽ sống của con mà.”

Cận Viêm không thích ăn đồ ngọt, cũng không có ý thức cộng đồng ngồi trên ghế hút thuốc. Tưởng Khâm đột nhiên cảm thấy là lạ, quay đầu lại phát hiện ra hần đã khoác tay lên lưng ghế mình từ bao giờ.

Đuôi mắt đằng sau thấu kính của Tưởng Khâm nháy lên.

“Mỗi vai, đổi tư thế.” Cận Viêm bình thản giải thích.

“.....” Tưởng Khâm không nói gì quay đầu lại, bỗng cảm thấy bên ngoài cửa sổ thấp thoáng bóng người.

Nhìn lại thì chỉ thấy một người thợ chụp ảnh đang cúi xuống bãi cỏ chụp bồ câu. Ánh sáng chớp lên vài cái, người đàn ông kia chậm rãi bước đi.

“Chủ quán! Tính tiền!” Cận Viêm bật dậy, giật lấy cái muỗng còn đầy bánh trong tay Lê Mông: “Ăn nữa vào viện đấy! Trong bụng trừ dạ dày không có cơ quan nào khác à! Lại đây ta bảo, cứ ăn uống linh tinh mà không thêm tập luyện thì hậu quả là sau năm ba mươi tuổi thân hình sẽ béo phệ ra, biến thành một ông chú trung niên không ai thèm...”

Lê Mông phản bác tàn ác: “Ba có biết để đại não hoạt động cần phải tốn rất nhiều chất ngọt không hả ba! Không phải não của ba cho đến bây giờ chưa từng hoạt động chứ? À đúng rồi, Tưởng Khâm nói với con là ngày xưa ba chỉ sử dụng khuôn mặt và hình thể để quyến rũ mẹ, dựa vào IQ của Tưởng Khâm mà nói, xem như là đem trí tuệ cao cấp so sánh với nhục dục thoái hóa đi....”

Cận Viêm suýt chút thì bị chính nước dãi của mình làm sặc chết: “Mẹ con nói lúc nào?!”

“Mùa hè tám năm trước, đêm nào trước khi ngủ cũng kể chuyện cũ cho con nghe, hình như là vào tháng bảy, tối đó con ăn sữa chua dâu tây với thịt gà đầy bụng...”

Tưởng Khâm điềm tĩnh nói: “Quên rồi.”

Cận Viêm ghét nhất là bị thế này: Tưởng Khâm và Lê Mông trời sinh có một trí nhớ vô cùng ăn khớp, chỉ cần nhớ về một khoảng thời gian nào đó thì có thể lôi ra một loạt những chi tiết liên quan khác, ví dụ như hôm đó mặc gì, ăn gì, nói gì, nhìn gì. Nếu hôm đó bạn phạm lỗi gì, vậy thì nguy rồi, hai người đó có thể thuật lại tất cả những sai lầm của bạn hoàn chỉnh mà không thiếu điều gì, đừng hi vọng sau bao năm họ sẽ quên đi....

Nhưng mà nếu là sai lầm của mình, chỉ cần năm phút sau họ sẽ quên đi sạch loáng, ngay cả vụn cũng không còn sót lại.

Tưởng Khâm vẫn thản nhiên uống trà dưới con mắt sáng ngời của hai cha con: “Thật sự đã quên.”

“.....” Cận Viêm giận dữ: “Ít nhất ta cũng có cái mặt và thân thể đáng giá.”

Lê Mông dùng ánh mắt “ba thật ngoan cố” nhìn hẩn, lão đảo vịn tường ra khỏi nhà ăn. Bởi vì ăn quá no, ra đến cửa cửa còn bị vấp vào chân bàn, thiếu chút phải lăn ra khỏi quán ăn.

Chiều đến, Lê Mông lại kiên quyết đòi lên thuyền hải tặc, Tưởng Khâm nghi ngờ nhóc muốn thừa cơ hội này giải quyết đồng thức ăn trong dạ dày, vậy nên Cận Viêm một phiếu bác bỏ đi thuyền hải tặc.

Để bồi thường, hai người không còn cách nào khác là đi xem cừu cùng với Lê Mông.

Cừu ơi là cừu, cừu là tâm can của Lê Mông, là tình yêu lớn nhất của Lê Mông!

Công viên trò chơi có gì mà làm Lê Mông thương nhớ đến như vậy? Là bởi vì trong công viên trò chơi có cừu! Ba con cừu mỗi con có một cặp sừng màu lam, lục, đỏ trên đầu lông tơ bao bọc toàn thân dày ơ là dày, cái mặt lạnh lùng mông lắc lự, kết hợp cùng âm nhạc ở trong tủ trưng bày chậm chậm đong đưa đuôi, quả thật đã khiến cho trái tim nhỏ bé của Lê Tiểu Mông phải tan chảy.

“Bây giờ thì em biết vì sao anh phải mua hai cái mũ chưa?” Cận Viêm lạnh lùng nói.

Phu phu hai người đứng giữa hàng trăm các bé nhỏ đang phấn khởi xếp hàng, Tưởng Khâm không nói gì, lúc sau kéo mũ xuống thấp hơn.

Ba con cừu điện tử này đã từng khiến Cận Viêm phải làm trò cười cho thiên hạ: lúc chúng vừa được đưa đến công viên trò chơi, Lê Mông như phát điên lên, om sòm lẫn lộn đủ mọi mảnh khoque ở trước tủ trưng bày, khóc oa oa thật lớn đòi mang cừu về nhà cho bằng được, nếu không thì trái tim nhóc tan vỡ mất. Cận Viêm chịu không được tiếng khóc của con, nhóc mà khóc thì tim hẩn cũng vỡ ra, vậy nên mới tìm quản lý khu vui chơi thương lượng xem có thể mua ba con cừu này được hay không.

Kết quả phát hiện mọi chuyện không hề đơn giản, các thiết bị điện tử và tử trưng bày là một chỉnh thể gắn liền nhau được kết nối với màn hình máy chiếu do máy vi tính điều khiển, cùng với các thiết bị công kênh ở phần background, cơ bản là ban công ở nhà không thể chứa nổi, chỉ có thể đặt ở biệt thự vùng ngoại ô của Cận gia mà thôi. Tuy rằng chỉ có ba con cừu mặt lạnh kia đốt cháy trái tim Lê Mông, thế nhưng trong đó có tổng cộng bảy con cừu, muốn mua thì phải mua hết, phải chi ra một số tiền khổng lồ.

Cận Viêm đập bàn nói mua! Mn! Không thấy Lê Tiểu Mông khóc ngất luôn rồi sao! Mau ra giá để ông đây trả tiền!

Thế nhưng quản lý công viên vẫn không chịu bán.

Người ta nói, trong này còn có cả bằng hiệu của công viên, phải tốn rất nhiều chi phí mới mang đến được, để cho tất cả em nhỏ đều có thể thấy —— Cận Viêm nói cmn muốn kiếm tiền vé vào cổng đây mà.

Cuối cùng nâng giá lên gấp hai lần, thế nhưng họ vẫn không đồng ý bán. Trong khi đó Lê Tiểu Mông ở nhà làm loạn đủ các kiểu: tuyệt thực rồi tự sát rồi đêm hôm khuya khoắt mặc áo ngủ giả vờ làm âm hồn ngồi ngẩn ngơ ở đầu giường cha mẹ..... Sau đó bị Tưởng Khâm túm lại nện cho một trận.

Cận Viêm vẫn không nở thấy con đau lòng. Với hắn mà nói, Lê Mông chính là Tưởng Khâm thời niên thiếu mà hắn còn mang nợ, khi ấy hắn không có cách nào bù đắp cho Tưởng Khâm được, vậy nên bây giờ hắn phải đền bù lại cho Lê Mông. Tâm lý áy náy đó làm Lê Tiểu Mông đòi gì được nấy, hầu như chưa có gì hắn nói chữ không.

Vậy nên Cận Viêm cho thủ hạ đi tìm người phụ trách có liên quan để “nói chuyện riêng”, thái độ đừng quá cứng nhắc, giải quyết trong hòa bình là tốt nhất, nếu không được thì mới tính chuyện khác. Không ngờ tên thủ hạ kia là người trong quán bar của anh hai họ Cận, đã quen làm khùng bố rồi, ban ngày ban mặt cư nhiên lại uy hiếp người ta.

Tốt xấu gì Cận Viêm cũng có tiếng trong giới giải trí, cùng lắm thì chỉ một chân nhúng chàm, chuyện riêng của gia đình luôn được giữ kín chặt chẽ —— các tờ báo lá cải đang lo không tìm được tin tức giật gân nào của hắn thì bắt được tin hắn tìm mọi cách mua thiết bị trong công viên trò chơi, vậy nên xào nấu qua lại mấy ngày liền.

Quả thật là tin tức ngàn năm mới lọt ra khỏi cửa một lần, ai ai cũng đều biết Cận Viêm tiêu tốn vô tận, gây chiến khắp nơi, không ngại sử dụng thế lực ngầm của mình, chỉ vì ba con cừu trong công viên trò chơi!

Người giữ chuyện riêng tư càng kín thì dù chỉ một tin tức nhỏ được tuồn ra cũng đủ làm công chúng phấn khích. Hơn nữa người trong gia đình Cận Viêm thà thân thuộc với giới giải trí còn hơn kiêng kỵ, thậm chí ngay cả những ngôi sao có nhiều scandal cũng bị kích động, người nào người nấy cũng chăm lo thật tốt để dài cổ chờ tin tức: Vì sao Cận tổng thích cừu như vậy, hắn có sở thích quái đản nào sao? Mẹ ruột của con hắn là ai, hắn đã kết hôn chưa?

Tin đồn càng ngày càng lớn, Cận Viêm không thể đàn áp lại được, định đến tòa soạn báo phóng hỏa giết người. Đang lúc hắn chuẩn bị xắn tay áo lên nhúng sâu vào tội ác thì Tưởng Khâm ra mặt, đánh cho Lê Mông một trận tơi bời, sau đó đưa cho nhóc một cái chăn vẽ đầy hình cừu cho nhóc ôm ngủ tiếp đó lại đánh cho Cận Viêm một trận tơi bời nữa, rồi dẫn theo mấy tên thủ hạ Cận gia đến tòa soạn ngồi nửa giờ, lúc về thì vấn đề đã được giải quyết.

Tuy rằng nguồn lửa đã không còn, thế nhưng ngọn lửa vẫn còn cháy rất lâu mới tắt. Phải mất nửa năm sau đó Cận Viêm mới thoát khỏi những tin đồn như “Kẻ luyến vật, X biến thái”, từ đó trở đi hắn có mối thù sâu sắc với ba con cừu chỉ biết lắc đầu vẫy đuôi này, mỗi lần nhìn thấy chỉ hận không thể đi đường vòng.

Lê Mông dành cả buổi chiều dính chặt vào tử trưng bày, cho đến khi trời tối gió lạnh mới lưu luyến từ biệt ba con thú cưng của mình —— trước khi đi còn liên tục hướng về người phụ trách để xác nhận rằng cừu không thể bán.

Lúc này đã đến giờ cơm chiều, ban sáng trời còn trong lành quang đãng, không biết từ khi nào mây đen đã dày đặc, không khí ẩm ướt, có lẽ trời sắp mưa.

Mọi người trong công viên trò chơi đều lần lượt ra về, cả ba nhà cũng chậm chậm xuống bãi đỗ xe. Mưa đầu hạ kéo đến nhanh chóng, vừa đi được nửa đường thì trời mưa to, cả ba cùng nhau chui vào một chỗ có

mái che đứng tạm.

Buổi sáng lúc ra ngoài Tưởng Khâm đi một đôi giày vải, không may đến tối lại bị dính nước, bây giờ trong vớ đã ướt sũng. Từ lối đi bộ đến bãi giữ xe có một bãi đất trũng, anh cúi đầu xuống định đi tiếp thì bỗng nhiên Cận Viêm nói với Lê Mông rằng: “Đứng yên ở đây” rồi xoay người bế Tưởng Khâm lên, bước vào trong mưa.

Tưởng Khâm phút chốc ngậy người, tỉnh táo lại liền giẫy dụa: “Cận Viêm! Anh làm gì vậy!”

“Đừng động đây! Nếu không tôi vứt em xuống bây giờ!”

Chỉ vài giây ngắn ngủi mà kéo dài vô tận, lại dường như phải kết thúc, cho đến khi được thả xuống Tưởng Khâm vẫn chưa phản ứng lại được, cả người lão đảo suýt ngã xuống đất.

Cận Viêm đỡ anh một cách tự nhiên: “Cẩn thận.”

Điều duy nhất trong đầu Tưởng Khâm lúc này là ngó nhìn xung quanh, trông thấy Lê Tiểu Mông đang ngồi xổm dưới mái hiên đếm kiến, đếm rất tập trung, đến nỗi hồn lìa khỏi xác.

“Em vừa động đây anh đã không đứng vững rồi”, Cận Viêm châm chọc, “Thêm mấy năm nữa thì thành ông già mất.”

Tưởng Khâm không biết nên nói gì, sau một lúc mới nhỏ giọng trách cứ: “Anh lại muốn được lên báo à?”

“Lên thì lên chứ, đâu phải chưa từng lên lần nào.” Cận Viêm gật gù không suy nghĩ, chợt hoàn hồn lại hỏi: “Em đang quan tâm anh?”

Khi một người dốc hết tâm trí của mình để lót đường cho một người khác thì sự quan tâm dành cho người đó sẽ trở thành bản năng, giống như sự quan tâm của Tưởng Khâm dành cho Cận Viêm đã trở thành thói quen vậy, chẳng có lý do gì để ngừng lại, nhưng anh tuyệt đối sẽ không nói ra.

Anh cũng không biết phải nói như thế nào.

Tưởng Khâm trừng mắt nhìn Cận Viêm, xoay người lấy chìa khóa xe.

Cả nhà từ biệt nhau tại bãi đỗ xe, Lê Mông sau khi nước mắt nước mũi bắt Tưởng Khâm thề rằng sẽ sớm về nhà mới chịu cụp đuôi lại để Cận Viêm kéo lên xe.

Tưởng Khâm nhìn ánh đèn xe từ từ đi xa khỏi mình, không biết thế nào lại khó chịu. Lý trí anh biết rằng điều này thật vô lý, nhưng Lê Mông đáng ra phải là con ruột của anh, cho dù là về tình cảm hay về huyết thống kế thừa gia sản thì đối với nhóc đây vẫn là lựa chọn tốt nhất và Cận Viêm, có thể đã sớm cách xa anh, trong khi anh hoàn toàn không ý thức được.

Anh ngồi trong xe châm thuốc, nghe tiếng mưa rơi tầm tã bên ngoài cửa sổ, nhìn đốm lửa mờ ảo trong xe dần dần tan biến, xong lại thở dài khởi động xe.

Cả ngày hôm nay tương đối bình lặng, Phương Nguyên không hỏi vì sao anh không đi làm, anh cũng không chủ động nói sau khi về nhà anh đọc sách một lúc, rồi lên mạng check mail, ngủ được một tí thì phải dậy đi làm.

Đến phòng kế toán, anh phát hiện ánh mắt Lisa nhìn mình rất kì lạ.

Nghiêm khắc mà nói thì Tưởng Khâm có chức vị cao hơn cô ta, phòng làm việc không cùng một chỗ, rất ít khi nói chuyện với nhau. Nhưng hôm nay mỗi lần gặp Lisa ở hành lang, sắc mặt cô ta rất phức tạp, đến khi trời tối Tưởng Khâm không chịu được nữa mới dừng lại hỏi: “Cô có gì muốn nói với tôi sao?”

Lisa muốn nói nhưng lại thôi, vài giây sau mới mở miệng: “Anh.... có thể đến xem máy tính của em không?”

Tưởng Khâm lòng đầy nghi vấn đi vào phòng làm việc của cô ta, thấy trên máy tính đang mở ra một website, có vẻ như là trang chủ của một tờ báo giải trí, trên tiêu đề được in đậm hàng chữ: Ông chủ của Thời Tinh Giải Trí phơi bày cuộc hôn nhân đồng tính mười năm!

Phía dưới trang này là những tấm ảnh chụp hôm qua ở bãi đỗ xe, Cận Viêm cúi xuống nâng Tưởng Khâm lên, rảo bước qua vũng nước còn Lê Tiểu Mông thì kéo ống quần đi theo phía sau, nét mặt vô cùng tự nhiên và thoải mái, trong tay nhóc còn đang cầm móc khóa hình con cừu bằng thủy tinh.

Trong tai Tưởng Khâm ầm một tiếng, đầu óc trống rỗng.

Có lẽ là vì ngại ở trang chủ không đủ nên phía bên dưới còn đăng một loạt ảnh nhỏ: Cận Viêm khoác tay lên lưng ghế anh trong nhà ăn hai người sánh vai đứng trước tủ trưng bày, Lê Mông dán người vào tấm thủy tinh xem cừu đến chảy dãi cả nhà cùng ăn kem trước quán điểm tâm, Cận Viêm quay đầu mỉm cười với anh, nụ cười kia được chụp vô cùng rõ nét...

Trang web đưa tin này sử dụng rất nhiều từ ngữ vô cùng sống động, phóng viên còn lục lại lịch sử chuyện xấu những năm gần đây của Cận Viêm, phơi bày thân phận Tưởng Khâm là cổ đông lớn của Thời Tinh Giải Trí còn trích dẫn tin tức hôm công ty họp thường niên, Cận Viêm tự mình đi đón Tưởng Khâm đến dự cuối bài còn có một người tự xưng là “người nội bộ” có “tin tức nhanh nhạy” cho biết các nhân viên ở Thời Tinh Giải Trí đều biết Cận tổng kết hôn lâu rồi, tình cảm rất vững vàng, không hề có tai tiếng nào, con trai Lê Mông của cả hai sau này chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân tiếp theo.

Lisa hỏi thận trọng: “Anh thật sự cùng người này...”

Tưởng Khâm khẩn trương muốn nói, nhưng không nói được một từ.

Anh bỗng nhớ đến tên thợ chụp ảnh ngoài bãi cỏ ngày hôm qua, đáng lẽ phải phát hiện từ khi đó! Có thợ chụp ảnh nào mà rảnh rỗi đi chụp bồ câu vào ngày nghỉ không chứ!

“Đây là sự thật?” Lisa nuốt nước bọt, nói: “Lúc em lướt web vô tình nhìn thấy... tin tức này tự động bật ra...”

“Là thật.”

Lisa sửng sốt, Tưởng Khâm đứng dậy, không quay đầu lại ra khỏi phòng: “Xin lỗi, tôi đi gọi điện thoại.”

Lisa nhanh chân đuổi theo đến cửa phòng, thấy anh lấy điện thoại ra, bóng hình hiện lên rồi biến mất ở ngã rẽ cầu thang.

17. Chương 17

Lúc Cận Viêm nhận được điện thoại của Tưởng Khâm thì nghe thấy giọng anh có vẻ không bằng lòng.

“Hả? Em nói cái gì? Anh không nghe rõ, anh đang ở trong buổi lễ khai máy cho bộ phim mới, còn mang theo một hộp tiền phát cho từng người trong đoàn làm phim nữa.... Em nói gì? Cái gì trang chủ?”

Tưởng Khâm đổi giọng: “Anh không biết chuyện này?”

“Xin em đó vợ à, mỗi lần anh mở máy tính lên là phải giải quyết biết bao chuyện, làm sao có thời gian xem mấy cái trang báo linh tinh kia... Đừng lo đừng lo, em nói anh biết là trang nào, anh mở ra xem cái.”

Tưởng Khâm nói địa chỉ trang web ra, một lúc sau Cận Viêm kinh ngạc nói: “Ồi!”

“.....Góc chụp không tệ, viết cũng không sai, nhưng gan to mặt lớn thật.” Cận Viêm đánh giá xong lại nói: “Em đừng hoảng, nội trong ngày hôm nay anh dọn hết đồng tin tức này.”

“Vậy cái người tự xưng là người trong công ty anh là ai?”

“Vợ à, chuyện này em còn không biết sao, nếu không phải là ai đó nguy trang là nhân viên của công ty thì cũng là do đám phóng viên bịa đặt để câu khách. Tin tức nửa thật nửa giả như vậy, có ai rảnh mà đi truy cứu xem người đó có tồn tại thật hay không?”

Tưởng Khâm đứng trước cửa sổ hành lang, nhìn qua kính thấy bóng dáng đồng nghiệp, thấp giọng nói: “Cận Viêm, anh thử là anh không biết gì chứ?”

“..... Anh công khai bản thân như vậy có lợi lộc gì?” Cận Viêm ngừng một lúc lại nói: “Được rồi, nếu anh làm chuyện này thì ra đường sẽ bị sét đánh, xe đâm chết, được chưa?”

Tướng Khâm giận dữ: “Anh im đi!”

Cận Viêm lập tức cười haha, nói chỉ là đùa thôi, không phải thật không phải thật, bảo anh hãy mau chóng buông thả trái tim mình đi.

Đầu óc Tướng Khâm hỗn loạn, không cách nào chịu đựng được. Như cảm nhận được sự quá lớn của mình, Cận Viêm thở dài nói: “Vợ à, tối nay em đừng đến nhà anh họ nữa, trở về với Lê Tiểu Mông đi, trước mắt em cũng đừng đi làm. Không phải em còn nghỉ đông sao, chờ mọi chuyện êm thấm rồi đi làm lại. Anh cam đoan tất cả đồng nghiệp biết chuyện của em sẽ im lặng, được không? Ngoan.”

Tướng Khâm biết hiện giờ ngoài cách nghe Cận Viêm thì không có cách nào khác, đành ngậm đồng ý đề nghị của hắn.

Cận Viêm cúp máy cười toe toét, ngẩng đầu thấy cả đoàn làm phim đang ngồi trên bàn tiệc nhìn hắn.

“Mấy trang báo lá cải có mắt như mù, dám chọc giận chị dâu các cậu.” Hắn thần nhiên gấp thức ăn cho vào bát, vừa ăn vừa nói: “Hôm qua dắt con đi công viên trò chơi, không biết thế nào mà bị chụp ảnh, đăng báo cả thấy.”

Vài người biết chuyện thì gật gật đầu, đa số còn lại thì không biết gì, chỉ có thể mở to mắt ra nhìn, không ngờ rằng hắn thẳng thắn thừa nhận như vậy.

Một nhà sản xuất cười haha nói: “Sao lại như thế hả anh Cận, dạo này không đề cao cảnh giác nữa à?”

Cận Viêm cũng bật cười.

Một nam diễn viên bên cạnh cũng góp lời: “Khó trách không thấy anh Cận ra ngoài vui chơi với các chị em, thì ra là đã có người ở nhà rồi. Có dịp thì đưa đến đây ăn bữa cơm được không ạ?”

“Cậu ấy trạch lăm, rảnh rồi thì lấy điện thoại ra đọc tiểu thuyết, lại còn là cái thể loại giết người gây án máu me đầm đìa, khiến anh sợ khiếp được. Có lần đạo diễn Đoàn thuê một đĩa phim kinh dị cho cậu ấy xem, sau đó cậu ấy kéo anh xem cùng, nói với anh là ‘thả lỏng thả lỏng’. Anh liền hỏi lại, muốn thả lỏng thì lên giường với anh đi, em kéo anh ra coi phim kinh dị là có ý gì vậy?”

Cả bàn tiệc cùng cười lớn. Cận Viêm nhấp một chút rượu, lại nói: “Anh nói nếu em không sợ thì sao không dám xem một mình? Cậu ấy chối sống chối chết, còn cảnh cáo anh không được nói tầm phào nữa. Đến khi đã ấn nút play rồi, trời ạ, cậu ấy véo anh suýt rơi cả miếng thịt, lúc con quỷ xuất hiện cậu ấy còn làm đổ nguyên chén trà nóng xuống đống quần anh, làm anh đây suýt nữa...”

Tất cả các diễn viên và nhà sản xuất cười nghiêng ngả không ngừng lại được, có mấy người biết thức thời ra sức nịnh nọt: “Tình cảm của anh Cận với chị dâu thật tốt quá, được bao nhiêu năm rồi ạ?”

“Ôi chuyện này dài lắm, bọn anh quen nhau từ thời tiểu học. Mọi người thấy tiểu thái tử nhà anh dường như không lớn được nhưng bằng tuổi nó bọn anh đã cùng nhau lăn lộn khắp nơi rồi.”

Hôm nay Cận Viêm không giống ngày thường, trước đây không bao giờ nói đến chuyện gia đình, hiện giờ lại phá lệ, hơn nữa ai đến kính rượu cũng không từ chối. Một vài nghệ sĩ cố tình mời rượu để làm quen, hắn cũng cầm lấy uống, không có chút miễn cưỡng nào.

Cũng có người tỉnh táo, thấy Cận Viêm chỉ lo ngồi nói chuyện mà không có ý định tìm người viết bài đăng lên trang web kia, liền hiểu ra vấn đề.

Nhưng đang ở trên bàn rượu nên không ai dám vạch trần hắn, chỉ đến khi bữa tiệc đã tàn mới có người trộm hỏi nhà sản xuất: “Hôm nay anh Cận rất vui thì phải, còn người đăng bài đó...”

Nhà sản xuất khinh bỉ: “Cái thằng đăng bài đó mới vui thì có. Chuyện này còn nhiều uẩn khúc, quan tâm làm gì, trông mong anh Cận ly hôn à?”

Mấy người đó lập tức ghen hòng, nhà sản xuất cười lạnh nói: “Nếu ông chủ của chúng ta ly hôn thật thì mọi người đừng mong có một tương lai tươi sáng. Ta mà vào địa ngục thì sẽ kéo theo tất cả các người, anh Cận chính là loại người này.”

Tướng Khâm đến nơi làm việc xin nghỉ đồng hai tuần, phòng nhân sự còn chưa hiểu chuyện gì thì có một nữ nhân viên kể cho biết, thế là lập tức chuẩn bị thủ tục cho anh.

Tướng Khâm gọi điện cho Phương Nguyên nói tối nay có việc không về, sau đó lái xe quay về nhà.

Lê Mông thấy ba mẹ không có ở nhà thì bỏ bê bài tập không thêm làm, trốn lên mạng chơi cờ. Kết quả Tướng Khâm mở cửa bước vào làm nhóc giật nảy mình, nhảy ra ôm đùi Tướng Khâm nói: “Mẹ! Con hứa sẽ đi làm bài tập ngay! Cho con chơi xong ván cờ này đi!”

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông của chúng ta cả đời này không nghiêm túc với cái gì, một đứa trẻ mười lăm tuổi học cấp ba, thành tích các bài kiểm tra cũng chỉ tạm tạm, hôm thi hóa học còn vẽ hẳn một bức tranh con rùa vào bài làm đi học kinh doanh cùng Cận Viêm thì chỉ biết chạy nhảy ăn uống khắp tiệc rượu, tiền tài thu chi thế nào căn bản không thêm để ý lớn tướng thế rồi mà chỉ có niềm vui duy nhất là được chơi với cờ, cơ thể thì gầy sọt, cũng không biết thức ăn vào bụng rồi trôi hết đi đâu, làm cho người lớn phải lo lắng.

Nhưng mà Lê Tiểu Mông, đối với cờ vậy là nghiêm túc thật sự. Đưa cho nhóc một cuốn sách dạy đánh cờ, nhóc có thể không ăn không uống mà nghiên cứu cả ngày.

Tướng Khâm liếc nhìn đồng sách vở, thở dài nói: “Hai tháng nữa thi tuyển sinh rồi, có biết là phải đạt thành tích thế nào không?”

Lê Mông run tay, miệng lẩm bẩm như người vô tích sự, gì mà lại muốn cho nổ tung cả trường học.

Tướng Khâm khom người xuống nhìn máy tính, một lúc sau đánh giá: “Nhưng khả năng chơi cờ càng ngày càng khá.”

“Vâng! Đúng rồi!” Lê Mông đắc chí nói: “Chờ một lát nữa thôi, xong ván này con sẽ đi học bài ngay!”

Tướng Khâm nhìn lên góc trái màn hình có dòng chữ “Thập Phiên Khoái Kỳ: Ván thứ bảy[1]” nên cũng không muốn lật tẩy nhóc.

[1] Thập Phiên Khoái Kỳ (Thập Phiên Kỳ): hình thức quyết đấu cờ vây trong vòng mười ván. Tuy nhiên hình thức đấu cờ này rất tốn thời gian nên dần dần ít ai tham gia.)

Khi Cận Viêm về đến nhà thì Lê Mông đã đại thắng với tỉ số 8-2, vênh đuôi đi học bài, từ trong thư phòng vọng ra tiếng đọc anh văn tê tâm liệt phế Tướng Khâm ngồi trên sô pha trong phòng khách, ấn đường sâu thẳm khuôn mặt nhăn nhó, không rõ là vì tin tức kia phá hoại hay là vì đứa con làm phiền.

Anh tiện tay vớt cà vạt lên sô pha, mở ba cái cúc áo, quần tây vừa vặn làm tôn lên đôi chân dài, dáng ngồi vô cùng gợi cảm. Cận Viêm thay quần áo xong, nhìn không được với tay sờ soạng xương quai xanh của anh.

Tướng Khâm liếc mắt lườm hắt, Cận Viêm nói nhăng nói cuội: “Sao người em lạnh thế này, anh mở máy sưởi lên nhé.”

Nói xong hắt nhìn ra ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ, cười giương.

“Tin tức kia xóa bỏ hết chưa?”

“À, chưa. Nhưng đừng lo quá, ai rảnh đâu mà dán mắt vào mấy bức ảnh ấy để biết em là ai, cho dù có biết thì thế nào, chúng ta đã được chứng nhận rồi mà.”

Tướng Khâm cau mày nhìn hắt, Cận Viêm dường như chưa tỉnh, rót hai chén trà xong ôm anh phân trần: “Hôm đó lúc đánh nhau anh kích động quá, xin lỗi em, em tha lỗi cho anh được không?”

“.....Ừ.”

“Em xem chúng ta sống chung đã lâu rồi, Lê Tiểu Mông là một tay em nuôi lớn, bây giờ nó có lông có cánh rồi, ly hôn có gì tốt?”

Tướng Khâm không nói gì, nhắm mắt lại.

Cận Viêm nói ngay: “Anh biết em để ý đến thái độ của bác trai và bác gái, vậy đi, hôm nào chúng ta cùng về thành phố S, anh quỳ trước cửa nhà em ba ngày ba đêm, bảo đảm hai ông bà sẽ hồi âm chuyển ý thế nào? Em xem ngay cả quỳ anh cũng có thể chịu đựng...”

Trời sinh Cận Viêm có khí phách đàn ông vô cùng, bảo hấn quỳ xuống không bằng giết hấn, huống gì bây giờ hấn đã có địa vị, đi đâu cũng được mọi người tôn kính lấy lòng, đồng ý làm những chuyện thế này cũng không dễ dàng.

Tướng Khâm tròn tròn mắt nhìn hấn, dường như rất khó chịu, một lúc sau mới nói: “Tôi hỏi anh một chuyện.”

—— Thôi rồi.

Cận Viêm phút chốc căng thẳng cả người, tay cầm chén trà đến móng cũng biến sắc.

Dường như Tướng Khâm rất khó khăn, mấy lần định nói nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Cận Viêm biết anh càng như vậy thì chứng minh điều anh muốn hỏi lại càng quan trọng, bình thường Tướng Khâm ăn ngay nói thẳng như những chiến sĩ cách mạng, chỉ có vấn đề thật sự rất phức tạp mới làm anh do dự như thế này.

Một lúc sau, Tướng Khâm cuối cùng cũng hỏi nhỏ: “Cận Viêm, anh có nhớ không, ngày xưa chú Ba của tôi đang khỏe mạnh, vậy mà tự nhiên trúng gió...”

Lông mày Cận Viêm run rẩy dữ dội.

Ngay lúc đó hấn bỗng cảm thấy toàn thân rét buốt, mồ hôi lạnh thì nhau chảy xuống.

“Trước kia thái độ ba tôi không cương quyết như vậy, nhưng sau đó... thậm chí còn cầm dao chém tôi...”

“Em nghi ngờ anh đã làm gì với gia đình em sao?” Cận Viêm trấn an, “Tướng Khâm, tình hình lúc đó em cũng biết, anh chỉ là tên lưu manh không tiền không thế, còn chú Ba em lại kinh doanh rất khá giả. Em nghĩ anh dựa vào cái gì để chống đối gia đình em? Anh có bản lĩnh đó sao?”

Tướng Khâm nhìn hấn ngơ vực, không nói gì.

“Nói hơi khó nghe, nhưng ở thành phố S anh không có bất kỳ thứ gì, mà gia đình em lại là dòng dõi thư hương, là người nổi tiếng trong xã hội, lương tâm em thế nào mà có thể nghi ngờ anh? Em có bằng chứng gì?”

Cận Viêm ngừng một lát, nhìn sắc mặt Tướng Khâm, lại đổi giọng: “Phải, anh rất hận chú Ba ngày xưa xúi giục ba em tống anh vào đồn cảnh sát, nhốt em ở trong nhà. Thế nhưng cùng lắm chỉ là chửi rửa vài câu, sao có thể ra tay thật chứ? Chuyện tranh chấp bằng miệng này em cũng đừng trách, tính anh bao năm qua vẫn như vậy. Chú Ba em là loại người xấu xa thủ đoạn, anh mắng chửi vài câu thì có sao?”

Tướng Khâm thì thào: “Vậy vì sao lúc ấy ba tôi...”

“Ba em hận tôi em cũng không phải không biết! Được rồi, tôi thừa nhận tôi có nói mấy câu quá đáng trước mặt ba em, nhưng người đang nóng nảy phát ngôn khó nghe em cũng có thể hiểu được mà đúng không? Không phải Lê Tiểu Mông cũng suốt ngày kêu gào đòi cắt đứt quan hệ cha con nếu còn bắt nó làm bài tập sao?”

Tướng Khâm nhìn người đàn ông này, sự hiểu biết bao năm qua làm anh có thể nhận ra cảm xúc giờ phút này của hấn là thật, những gì nói ra cũng là thật. Nhưng những lời này lại không khớp với những gì anh điều tra được vào năm ngoái, hai sự thật trái ngược nhau không ngừng đấu đá trong đầu, làm anh rối rắm vô cùng.

“..... Cơ thể chú Ba lúc nào cũng khỏe mạnh, gan to mật cũng lớn, thế nào lại...”

Cận Viêm lập tức ngắt lời Tướng Khâm: “Em nói như vậy là không được, ông ta trúng gió sao lại trách anh, không lẽ ra đường vấp phải hòn đá cũng đổ lỗi cho anh à?”

Tướng Khâm chăm chú nhìn người đàn ông này thật lâu, Cận Viêm ngồi xuống, nói nghiêm túc: “Tuyệt đối không có!”

Tưởng Khâm dựa người vào sô pha, ấn đường sâu thẳm, một tay vô thức vịn về ống quần.

Cận Viêm trông thấy thèm thuồng, rất muốn nắm lấy bàn tay anh để lên đùi mình. Theo như những gì hắn biết về Tưởng Khâm trong mười mấy năm qua, những lúc anh đang bận khoản sẽ vô thức vịn về một thứ gì đó, cử chỉ kia vô cùng thân thiết, nếu đúng thời điểm thì đã có thể thoải mái hưởng thụ.

Nhưng mà bây giờ không đúng thời điểm, địa điểm cũng không đúng. Cận Viêm hít thở thật sâu, cảm thấy vẻ mặt đã điều chỉnh phù hợp rồi mới thành khẩn nói: “Tưởng Khâm, nếu em không tin cũng không sao, hôm nào chúng ta cùng về thành phố S, em cứ việc đối chất với ba mẹ. Lần này cho dù họ có lấy dao kề cổ anh cũng bằng lòng, chỉ cần có một chữ đối trá, anh sẽ không ngăn cản em quyết định ly hôn nữa, được không?”

Tưởng Khâm như muốn nói gì ngay, nhưng cuối cùng chỉ thở dài.

Anh thì thào: “Được rồi.”

Cận Viêm bây giờ mới được thả lỏng.

Căn cứ vào sự hiểu biết của hắn đối với Tưởng Khâm, không cần biết có lấp liếm được chuyện xưa hay không, trước mắt cứ coi như đã qua rồi.

Tưởng Khâm hỏi: “Anh có ăn không? Tôi nấu ít cháo.”

Cận Viêm vội vàng đứng dậy tỏ ý muốn đi nấu cơm, sau đó bưng lên hai món, hai người ngồi đối diện ăn cơm, xong đâu đó Tưởng Khâm dọn chén bát mang đi rửa, Cận Viêm khom người sửa lại mấy bồn hoa.

Mấy bồn hoa này trên danh nghĩa là do Tưởng Khâm chăm sóc, nhưng thực tế là do Cận Viêm mua về, tưới nước, xới đất, tỉa cây, bắt sâu, còn thường xuyên chụp ảnh đăng lên mạng. Sỡ dĩ cho rằng “Tưởng Khâm chăm sóc” là vì có lần Tưởng Khâm đã nói: “Cận Viêm, nhà của chúng ta có nên trồng một ít hoa hay không?”

Buổi tối, sau khi kiểm tra bài tập cho bạn nhỏ Lê Tiểu Mông xong, Tưởng Khâm liền đi ngủ trước. Ngày hôm nay nhiều chuyện chấn động hòng phách quá nên cơm nước xong thì thấy mệt mỏi. Cận Viêm mang sữa đến cho anh, nhìn anh uống hết cốc, sau đó ngồi cạnh giường lặng lẽ nhìn anh ngủ, cuối cùng mới đứng dậy ra ngoài ban công gọi điện thoại.

Ban công bằng thủy tinh có thể cách âm, hắn đóng cửa lại, khi điện thoại được kết nối hắn hoàn toàn không khống chế giọng nói của mình —— mà thật ra hắn cũng không khống chế được, lửa giận từ trước bữa cơm chiều đến giờ mới được giải tỏa, lúc anh Hai hắn bắt máy thì bị chấn động đến nỗi suýt rơi ống nghe.

“Trước đây lúc ở thành phố S anh gọi thẳng nào làm vậy?! Bây giờ lôi nó ra ngoài làm thịt đi! Tay chân ô ư ư vậy mà còn định chờ năm mới à! Anh hỏi em? Cmn anh còn hỏi em? Tưởng Khâm biết hết rồi! Chơi với chó đi! Làm sao em biết được cậu ấy biết thế nào!”

“Nếu ông đây mà bị bỏ rơi,” Cận Viêm hung tợn nói: “Thì ông đây sẽ kéo các người xuống mồ chung, đừng ai mong thoát. Ông mà thê ly tử tán, các người cũng thê ly tử tán ông mà mất tất cả thì các người đừng mong sống tốt. Mn, anh nói đám tay chân của anh căng da mắt ra mà chờ xem!”

Anh Hai đang ăn cơm, theo quán tính há hốc miệng mồm, cơm rơi xuống toàn bộ.

Đang luống cuống tìm giấy ăn, định phân bua vài câu thì “phịch” một tiếng, Cận Viêm đã vứt điện thoại.

18. Chương 18

Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tưởng Khâm.

Hôm sau anh ở nhà, không đi làm. Ban sáng lúc đi tập thể dục thấy sạp báo trước cổng công viên có một dây tin tức giải trí mới nhất, trên đầu ghi rõ

Tưởng Khâm chưa kịp thở xong đã cầm tờ báo vừa thấy lên, bên trên là bức ảnh ôm nhau đi trong mưa bị đăng lên web, còn ở dưới là ảnh hôm qua Tưởng Khâm từ trong công ty đi ra, một mình lái xe lòng đầy phiền muộn.

Tưởng Khâm theo quán tính muốn mua hết cả sạp báo, nhưng may mắn là anh vẫn còn chút lý trí, buông tờ báo xuống chạy đi.

Cận Viêm đã ra ngoài, Tưởng Khâm về nhà thì thấy trống không, chỉ có Lê Tiểu Mông đang đứng trước gương đánh răng chậm chạp, nhìn thấy anh tự giác vươn đuôi lên vẩy.

Giọng nói Tưởng Khâm vẫn ổn định: “Cận Viêm đi làm chưa?”

“Không biết, nhưng mà đồng chí Cận Viêm nói hôm nay có mấy bữa tiệc. Mẹ lái xe Lotus chở con đến trường được không?”

“.....Lê Tiểu Mông, sửa ngay cái tật xấu này đi!”

Lê Tiểu Mông hừ một tiếng, phần nộ ra ngoài chen chúc trên xe buýt.

Tưởng Khâm ngồi trong thư phòng một lúc, hút ba bốn điếu thuốc mới thấy tỉnh táo, sau đó lên mạng gõ tên Cận Viêm vào để tìm kiếm thông tin. Song, sự tình lại diễn ra ngoài dự đoán, vốn là nghĩ những tin tức kia sẽ mau chóng được dọn sạch, thế mà một tin cũng không biến mất, nhưng trên trang chủ của trang web kia đã thay bằng tin tức mới, cứ như chưa có gì xảy ra.

Mấy năm nay internet phát triển mạnh nên luôn đi trước báo chí một bước, không thể nào ngăn chặn được, báo chí cứ như thế mà đăng lại nguyên si. Dù sao Tưởng Khâm không phải người thuộc giới giải trí, nghĩ mãi không ra câu trả lời, bèn gọi điện cho Cận Viêm.

Nhưng Cận Viêm đã khóa máy, không biết là đang họp hay là vì lý do khác. Anh gọi đến Thời Tinh Giải Trí, điện thoại trong phòng Cận Viêm được trực tiếp nối đến chỗ thư kí, là Triệu Tuyết.

“Xin chào, đây là phòng tổng giám đốc công ty Thời Tinh Giải Trí, tôi là thư ký Triệu Tuyết, xin hỏi ngài muốn...”

“Tôi là Tưởng Khâm. Chuyển máy cho Cận Viêm giúp tôi.

Triệu Tuyết sững sờ, ngẩng đầu lên thì thấy Cận Viêm đang đứng trước cửa phòng, dùng khẩu ngữ ra hiệu “nói tôi không có ở đây”.

“Cận tổng... không có... ở đây...”

“Anh ấy ở đâu?”

Triệu Tuyết nhìn Cận Viêm, dựa vào khẩu ngữ mà nói: “Cận tổng đang họp, ngài có cần chuyển lời không ạ?”

“Không cần, cảm ơn.”

Tưởng Khâm vẫn kìm chế tốt, nhưng nói xong câu cuối thì đã có chút nóng nảy và mất kiên nhẫn. Triệu Tuyết vừa cúp máy đã thấy Cận Viêm chạy nhanh vào phòng, cầm lấy laptop, máy tính bảng, di động, chìa khóa, ví tiền và áo khoác vừa đi ra thang máy vừa nói: “Tưởng Khâm đến thì nói tôi tới phim trường! Di động hết pin nên tắt nguồn! Công ty có chuyện gì thì cứ hỏi Tưởng Khâm, đừng đi tìm tôi!”

“Cận tổng, ngài...”

“Nếu cậu ấy hỏi mấy hôm nay tôi có gặp người của tòa soạn không thì nhất định nói không có!” Cửa thang máy sắp đóng lại, đột nhiên Cận Viêm nhô đầu ra lớn tiếng: “Nói thêm với cậu ấy là căn tin hôm nay có món bơ tôm cậu ấy thích ăn, ở lại ăn đi!”

Triệu Tuyết không kịp nói gì, cửa thang máy đã đóng lại.

Quả nhiên nửa giờ sau, cửa thang máy mở ra, Tưởng Khâm một thân sơ mi trắng giản dị và quần jean màu sáng cùng chiếc chìa khóa trên tay bước ra.

Tưởng Khâm ít khi đến công ty, nhưng lần nào anh đến cũng xảy ra chuyện lớn. Còn nhớ lần trước anh đến đây thì bị kịch “Cận tổng bị bỏ rơi tàn nhẫn” truyền khắp cả công ty, thậm chí các thư kí còn lén chụp ảnh Phương Nguyên, đặt trên bàn để so sánh với Cận Viêm. Lần này thì anh đến khi mọi người chưa kịp chuẩn

bị, làm các nhân viên lười biếng ý không có sếp trong công ty giật nảy mình, thậm chí một số người còn nói không nên lời, thấy Tưởng Khâm thì run như cây sậy.

May mà Tưởng Khâm không để ý đến họ, đi đến phòng Cận Viêm trước, đưa tay ra mở cửa.

Trong phòng như vừa bị gió bão quét qua, có thể thấy Cận Viêm lúc đi rất vội vàng, mấy tập hồ sơ vút lung tung, giấy mỗi nơi bay một tờ.

Tưởng Khâm chỉ quét mắt qua rồi quay lại hỏi: “Người đâu?”

Triệu Tuyết cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh và chuyên nghiệp: “Cận tổng đến phim trường rồi.”

“Phim trường nào?”

“..... Là phim trường của bộ phim mới, phải tuyên truyền cho nhanh, vậy nên...”

“Có phải Đoàn Hàn Chi làm đạo diễn?”

“Vâng, Tưởng tiên sinh.”

Con người màu mỡ phách nhàn nhạt nhìn chằm chằm vào Triệu Tuyết khiến cô dường như bị ảo giác. Vài giây say anh lấy di động ra, nhấn một dãy số.

Lúc đầu Triệu Tuyết không biết anh gọi cho ai, cho đến khi nghe anh nói: “Alo, Hàn Chi, Cận Viêm đến phim trường của anh à?”

Trong chốc lát mồ hôi Triệu Tuyết đã chảy xuống thành hàng.

Vài giây sau anh cúp máy, lại hỏi: “Cận Viêm đi đâu?”

Triệu Tuyết ấp úng một hồi: “..... Tôi không biết.”

Tưởng Khâm gật đầu, đi vào phòng Cận Viêm. Trước khi đóng cửa anh bỗng hỏi: “Gần đây Cận Viêm có gặp người của tòa soạn báo không?”

Triệu Tuyết lập tức nói: “Không có!”

Tưởng Khâm nhìn thẳng vào cô ta mà không nói gì, sau vài giây chậm rãi nói: “Triệu tiểu thư, có thể là Cận Viêm sẽ thưởng tiền cho cô nếu cô nói dối hộ anh ta, nhưng tôi cũng có thể vì bị lừa mà đuổi việc cô.... Nói lại lần nữa, gần đây Cận Viêm có gặp người của tòa soạn báo không?”

Ánh mắt sau thấu kính lạnh lẽo như băng, Triệu Tuyết thật sự bị ép đến nỗi không nói nên lời, một lúc sau thừa nhận: “Tôi không biết.”

Tưởng Khâm gật đầu, đóng cửa phòng lại.

Trong phòng Cận Viêm có một ô cửa sổ thông với chỗ ngồi của thư kí và một bức tường bằng thủy tinh có thể nhìn ra hành lang. Tưởng Khâm ngồi vào sofa, lấy máy tính bảng ra xem. Rất nhiều nhân viên lấy cớ để lên tầng cao nhất, giả vờ đi qua đi lại trên hành lang, thừa cơ thăm dò anh.

Tưởng Khâm nhận thức được chuyện này. Ban đầu anh không để ý, nhưng càng lúc càng nhiều nhân viên, Triệu Tuyết thấy anh đột nhiên đứng dậy, đi đến phía sau bàn làm việc của Cận Viêm, ngồi xuống bất động.

Dáng ngồi của anh mẫu mực và thoải mái vô cùng, hai chân thon thả bắt chéo lên nhau, lưng thẳng vai ngang, ngón giữa bên phải lướt nhanh trên máy tính bảng, tay trái vô thức vờ về huyết thái dương. Cái áo sơ mi đơn giản bằng vải cotton màu trắng càng tôn lên dáng vẻ, như thể có một loại khí chất bức người nào đó, không cần phải ngồi cùng những anh tài giày da âu phục, chỉ một mình anh cũng đủ tạo nên cảm giác mãnh liệt kia.

Triệu Tuyết biết đây chính là người đã sáng lập và bảo tồn hệ thống tài chính của Thời Tinh, sau khi công ty đã phát triển bền vững thì rời khỏi công ty. Vậy nên người trong phòng tài chính thấy ghi chép của những năm đầu vô cùng cẩn thận, quả thật sạch trong như nước, không hề có sơ hở nào.

Một số người phỏng đoán rằng bởi vì trong tay anh có cổ phần của công ty nên Cận Viêm không thể chia tay với anh được, nhưng những ai thân thiết với Cận Viêm đều biết, hẳn thực sự yêu người này.

Có người này đứng ở hậu đài Cận Viêm mới có thể nắm chắc quyền lực trong tay mình. Người này mà bỏ đi thì sự nghiệp, gia đình, tình cảm và tương lai đều trong vòng nguy hiểm.

Tưởng Khâm vẫn cứ ngồi trong phòng đến tận trưa, Cận Viêm gửi tin nhắn cho thư kí: “Cậu ấy đi chưa?”

Triệu Tuyết phản hồi: “Vẫn chưa.”

“Cậu ấy ăn chưa?”

“Cũng chưa.”

“Gọi cơm lên cho cậu ấy.”

Triệu Tuyết đang định nhắn tin lại thì có một người giao thức ăn rụt rè hỏi: “Có một vị tiên sinh họ Tưởng gọi một phần cơm hải sản...”

Tưởng Khâm mở cửa đi ra thanh toán, mang theo túi cơm vào trong, trước khi đóng cửa không quên dặn dò: “Nói với cô nhà bếp pha cho tôi một cốc cà phê, cho kem gấp đôi.”

Điện thoại lại vang lên tin nhắn của Cận Viêm: “Gọi chưa?”

.....Không có ngài người ta cũng không bạc đãi bản thân mình..... Triệu Tuyết nắm chặt di động trong tay, quả thật không muốn nói gì.

Đến chiều biết mình không thể trốn được, Cận Viêm mới thông thả về phòng.

Hắn vắt áo khoác lên tay, nới lỏng cà vạt trên cổ, trong cặp vô vãn văn kiện, thật sự rất giống bộ dáng cả ngày mệt nhọc ở bên ngoài, bước tới cửa liền ngạc nhiên hỏi: “Tưởng Khâm em đến rồi à? Sao không gọi cho anh?” rồi quay sang phía thư ký mắng mỏ: “Đúng là một đám ngồi không ăn lương vô tích sự! Người ta đến cũng không biết gọi điện thoại báo lại! Có mắt hay không hả?!”

Tưởng Khâm im lặng chờ hắn mắng xong mới với tay lấy tờ báo đưa cho hắn.

Cận Viêm vừa thấy tờ báo, thở dài: “Cmn thật phản thiên, phải gọi ngay cho ông tổng chúng nó mới được!”

Tưởng Khâm lạnh lùng nói: “Tôi tìm anh cả ngày.”

“Ây da tại em không chịu đến quản lý công ty nên anh mới bận đến nỗi không kịp thở, điện thoại gọi không được cũng không thể trách anh nha. Không thì ngày mai em theo anh đến công ty làm đi, em ngồi lên ghế tổng tài, anh đứng bên cạnh làm ‘thư kí’ được không?”

Trong đáy mắt Tưởng Khâm thấp thoáng ý cười, nhưng nhanh chóng nghiêm mặt: “Gọi điện thoại đi!”

Bây giờ gọi điện thoại cũng đã muộn, các loại báo giải trí đều được bán vào buổi sáng, một khi đã đăng lên thì rất khó ngăn chặn, trừ khi được chỉnh sửa trước khi xuống xưởng in ấn. Hôm nay Cận Viêm mất tích cả ngày, chờ cho đến tối thì báo đã được bán hết, bây giờ không có khả năng ngăn chặn được.

Cận Viêm giả vờ mắng nhiếc ông tổng tòa báo một lúc, bắt đối phương phải thề là ngày mai phải đưa tin đính chính, sau đó gọi điện thoại cho mấy tay nhà báo để làm trò trước mặt Tưởng Khâm, xác nhận không ai dám đăng tin này lên nữa rồi mới cúp điện thoại than thở.

“Em không biết đầu vợ à, hôm nay anh ra cửa đã được chào đón rất nhiệt tình, ai ai cũng bám lấy anh dò la tin tức về em. Những diễn viên người mẫu trước đây nhìn thấy anh thì hai mắt sáng lên, hôm nay lại trốn biệt.” Cận Viêm lắc đầu nói: “Thật đáng thương, bây giờ anh đã giảm giá trị, còn bị em ghét bỏ.”

Tưởng Khâm thản nhiên nói: “Vậy sao? Mỹ nữ ở phòng làm việc bên cạnh cũng không yêu thương nhưng nhớ tôi nữa.”

Cận Viêm bỗng chốc giật mình.

“Đi thôi, đã đến giờ đón Lê Tiểu Mông tan học.” Tưởng Khâm cầm chìa khóa đứng dậy, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Chưa, đón Lê Tiểu Mông rồi cùng đi ăn thịt dê nướng.”

Đã lâu rồi phu phu hai người mới hòa hợp, cùng bước ra khỏi phòng làm việc với nhau, khi ra đến bên ngoài cả tòa nhà đều trộm nhìn họ qua khe cửa, cho đến khi Cận Viêm sung sướng vẫy tay với thư ký: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, thông báo cho tất cả các nhân viên được tan sở sớm.”

Tưởng Khâm đi thang vào thang máy — Nếu anh chậm trễ động tác, không chừng sẽ có nhân viên vì kích động quá mà chạy lại ôm đùi anh cũng không chừng.

Cận Viêm hừ lạnh với mấy cô gái theo vào thang máy, chợt nghe Tưởng Khâm hỏi nhỏ: “Hôm qua anh...”

“Hả?”

“Hôm qua anh đã đồng ý, đi thật à?”

Cận Viêm nghĩ một lúc mới nhớ ra lời mình nói ngày hôm qua, phải cùng anh trở về thành phố S đối chất cùng cha mẹ anh, cầu xin cha mẹ anh tha thứ.

Hóa ra vì thế mới ở đây chờ. Cận Viêm cười thầm, dịu dàng nói: “Thật chứ.” Chúng ta cùng mang Lê Tiểu Mông về để cho bác trai bác gái trông thấy thành quả bao năm qua của em. Lần này cho dù họ có lấy dao ra chém anh cũng không đi, cùng lắm anh với em quỳ trước cửa nhà cho đến địa lão thiên hoang thì thôi.”

Tưởng Khâm khụ một tiếng, dường như có chút chờ mong, nói: “Tôi định cuối tuần sau đặt vé máy bay.”

Cận Viêm vui vẻ gật đầu đồng ý, thích thú dán mắt vào những con số đang từ từ hạ thấp xuống.

Cuối tuần sau, nói cách khác thì chỉ còn mười ngày.

Cận Viêm chớp mắt, ý cười lạnh như băng lướt qua khuôn mặt, nháy mắt đã biến mất không còn.

Biểu cảm đó xuất hiện trên khuôn mặt hắn trông thật xa lạ, nếu Tưởng Khâm có bắt gặp, e là sẽ nghĩ bản thân mình bị ảo giác.

19. Chương 19

Tối đó Lê Tiểu Mông thấy cả cha lẫn mẹ cùng đón mình tan học thì vui sướng đến nỗi quên hết tất cả chuyện đời, còn ăn hơn bốn mươi xiên thịt dê cùng một lúc, làm Cận Viêm sợ quá suýt nữa đã chở nhóc vào bệnh viện.

Cả nhà đi bộ ra bãi đỗ xe, bỗng điện thoại của Cận Viêm vang lên. Không suy nghĩ nhiều, hắn bắt máy ngay: “Alo?”

“Anh Cận, hàng bọn Campuchia cung cấp cho chúng ta toàn là nước, bây giờ tất cả đang tập trung ở bến tàu, anh chạy ra xem được không?”

Tưởng Khâm đang lái xe, dường như nghe được chữ có chữ không, hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Ngay lập tức Cận Viêm vô cùng chu đáo hỏi thăm đến mười tám đời của tên làm thuê này, mặt cười haha: “Trê rồi không đi được! Mọi người cứ vui vẻ đi! Đừng dồn ép đạo diễn Đoàn quá, cẩn thận anh Vệ đến tận cửa tính sổ!”

Tên làm thuê đầu dây bên kia lơ mờ hiểu: “Anh Cận...”

Cận Viêm nói với Tưởng Khâm: “Không có gì, gọi anh đi uống rượu thôi”. Nói xong gác máy luôn.

Trên đường về nhà, điện thoại Cận Viêm không ngừng nhận cuộc gọi, tên làm thuê kia đã sắp điên lên rồi. Cuối cùng ngay cả Cận Vệ Quốc cũng phải gọi cho hắn, Tưởng Khâm vừa lái xe vừa quay sang nhú mày hỏi hắn: “Sao cứ có cảm giác điện thoại anh đang rung?”

Cận Viêm không còn cách nào, đành nhắc máy: “Alo, anh cả?”

Cận Vệ Quốc lớn tiếng: “Mày đang làm cái trò gì thế hả! Lính làm thuê của mày gọi đến tận nhà anh! Mấy tên Campuchia vô công rồi nghề ở bến tàu từ chiều rồi, sống hay chết nói một câu đi!”

“Anh cả,” Cận Viêm uy hiếp: “Em vừa cùng cháu trai và em dâu anh ăn cơm xong, bây giờ đang về nhà, không muốn đi đâu nữa.”

Tướng Khâm ngờ vực nói: “Anh cả đã gọi, vậy phải đi chứ. À, nói cảm ơn giúp tôi tổ yến hôm nọ.”

Cận Viêm áp a áp ứng, lại hung tợn: “Tướng Khâm nói cảm ơn thuốc bổ lần trước anh cho, mặc dù cậu ấy với Lê Mông không dùng.”

Cận Vệ Quốc dờ khóc dờ cười: “Anh biết rồi, nói tổng quản nhà cậu không cần phải cảm ơn... Mn, lần này ông đây đi thay, lần sau những việc nặng nhọc thế này thì đừng hòng.”

“Anh xéo đi!” Cận Viêm ấn mạnh phím kết thúc cuộc gọi.

Như những gì Cận Viêm đã hứa, hôm sau tất cả các tờ báo đều không có tin tức gì, mọi chuyện như tảng băng chìm xuống nước, bởi vì trọng lượng tảng băng quá nặng, chìm quá sâu nên ngay cả bọt nước cũng không còn.

Tướng Khâm nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, ngày ngày trôi qua đều nhàn nhã nên vô cùng chờ mong trở về thành phố S, tối hôm đó còn định thử gửi thư điện tử cho ba xem thế nào.

Ai ngờ đến cuối tuần, Phương Nguyên đột nhiên gọi đến, tiếng nói rất tồi tệ: “Tướng Khâm, em có biết tuần san giải trí của thành phố S không?”

Tướng Khâm hoang mang, chỉ biết nghe: “Tuần san giải trí của tuần này toàn đăng tin về em và Cận Viêm, ngay cả con em cũng đăng lên. Có lẽ lâu rồi em không về nên không biết, tuần san này được in với số lượng lớn, ngay ở dưới nhà di dưỡng cũng có bán, hiện giờ đã xem hết rồi!”

“.....Anh nói cái gì?”

“Là mẹ anh gọi nên anh mới biết được, dưỡng tức giận lắm! Tờ báo đó không chỉ đăng rõ mặt em, mà còn đăng cả tên lẫn quê quán, còn có nhân viên của Thời Tinh nói rằng hôm nọ em đến công ty tìm Cận Viêm, sau đó ra ngoài ăn cơm chiều, rất thân mật rất ấm áp vân vân...”

Tướng Khâm dường như không nói nên lời, sau một lúc mới hỏi: “Anh có thể gửi mấy tuần san đó cho em được không?”

Loại tuần san giải trí ở địa phương như thế này phát triển rất mạnh mẽ, Phương Nguyên gọi cho đồng nghiệp của mình ở thành phố S, tạo áp lực hồi lâu người ta mới chịu gửi về đây, nói với Tướng Khâm rằng: “Ra nhìn hòm thư đi.”

Tướng Khâm bước ra nhìn sơ qua, đứng ngồi không yên.

“Có chuyện này không biết nói thế nào, dưỡng mới vừa có dấu hiệu khỏe lại, vậy mà chuyện này lại như đâm lại vào phế quản... Tối hôm qua đi gọi cho mẹ anh khóc lóc cả buổi, nói cuối tuần sau đừng có về, đừng để cho mấy thím hàng xóm nhìn thấy em...”

Môi Tướng Khâm run lên bần bật, ngón tay lạnh buốt, thân thể suy nhược, cảm điện thoại muốn đứng lên, thế nhưng lão đảo suất ngã xuống ghế.

“Phương Nguyên,” Tướng Khâm thì thào, “Anh gác máy một lúc, em gọi cho Cận Viêm.....”

Phương Nguyên nói lạnh lùng: “Đừng hoảng, em thật sự không biết hay cố ý không muốn biết vậy? Chuyện này ở đây bị ém xuống không còn tin tức, vậy sao ở thành phố S lại chiêng trống trầm rộ, em nghĩ ai có thể có thể lực đứng sau sai khiến như vậy? Ngay từ đầu Cận Viêm đã không hề lo lắng gì, hẳn có con có gia đình có sự nghiệp, hẳn không sợ phơi bày mà ngược lại càng có lợi cho hắn. Mà em thì sao? Em vì chuyện này mà xung khắc với di dưỡng, lại đang tính đến chuyện ly hôn, nếu bây giờ tin tức hai người đã cưới nhau mười năm mặn nồng thì em còn ly hôn được nữa không?”

Phương Nguyên thở dài lại nói: “Anh không tin em không phát hiện được, Tướng Khâm, Cận Viêm dùng cách đó cũng không đẹp đẻ gì, hẳn biết em chắc chắn sẽ nghi ngờ. Nhưng mà hắn rất hiểu em, biết em còn có tình cảm với hắn, trong tiềm thức em luôn suy nghĩ tốt đẹp về hắn, thậm chí còn tự nguyện tìm cơ giải vây giúp hắn. Chỉ cần em không có được bằng chứng, mà hắn kiên quyết phủ nhận, em sẽ dần dần đánh mất ngờ vực của bản thân mình.”

Tưởng Khâm á khẩu không thể trả lời.

“Hắn dùng cách này có rất nhiều lỗ hổng, nhưng lại vô cùng hiệu nghiệm với em.” Phương Nguyên ngừng một lúc, lại tiếp: “Hắn thật sự có cách đối phó với em.”

Ánh mặt trời ngày hạ vào buổi chiều xuyên qua tấm màn chiếu thẳng vào thư phòng khiến mặt sàn bằng gỗ sáng loáng lên. Rõ ràng là tiết trời ẩm áp như vậy nhưng sao Tưởng Khâm chỉ thấy bản thân như đang bị chôn trong đá, sự lạnh lẽo theo từng khớp xương lan ra toàn thân.

“Em còn... muốn thấy bằng chứng.” Tưởng Khâm khàn giọng nói, “Mặc kệ là thế nào, Phương Nguyên... em muốn thấy bằng chứng.”

Lời này nói ra, ngay cả anh cũng thấy yếu ớt vô lực.

Phương Nguyên hoàn toàn không ngạc nhiên: “Bằng chứng? Dễ thôi. Mang máy tính của Cận Viêm đến đây, anh sẽ xin cảnh sát ở phòng điều tra điện tử giúp em giải mã, rồi khôi phục lại toàn bộ email đã bị xóa bỏ, tự khắc em sẽ có bằng chứng.”

Tưởng Khâm mở miệng, nhưng lại không nói ra lời nào, sau một lúc mới lên tiếng: “..... Bỏ đi.”

Chắc chắn là anh không thể đưa máy tính của Cận Viêm cho người khác được. Dù Phương Nguyên có là họ hàng, nhưng vẫn là cảnh sát.

Tưởng Khâm dựa hẳn người vào lưng ghế, ngay cả sức lực để thở cũng không có. Trong phút chốc anh cảm thấy trong lòng mình toàn là hận ý, vừa nhắm vào Cận Viêm, vừa nhắm vào chính mình.

“Cứ mang máy tính ra đây là dễ nhất rồi, loáng một cái là có bằng chứng. Sao vậy, em sợ trong máy tính hắn có gì đó phi pháp sao?”

Tưởng Khâm không nói.

Phương Nguyên cũng không khuyên bảo nữa — khuyên nữa sẽ bị lộ tẩy, chợt nghe thấy tiếng hô hấp tưởng như không thể nghe thấy được, vừa nhẹ vừa dồn dập, bỗng có cảm giác không nói nên lời: “Tưởng Khâm, khi chúng ta còn nhỏ, em lúc nào cũng quyết đoán đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, còn bây giờ sao mà ngược lại... do dự nhiều như vậy?”

Tưởng Khâm tự giễu: “Anh nói thẳng là giống đàn bà cũng được.”

Tim Phương Nguyên đập chậm nửa nhịp.

“Em đi ra ngoài một lúc, tận mặt hỏi Cận Viêm.” Tưởng Khâm đứng dậy nói: “Lúc về sẽ gọi cho anh, đêm nay có thể sang đó tá túc, để cửa cho em.”

Phương Nguyên cười: “Được rồi, rất hoan nghênh em.”

Từ sớm Cận Viêm đã hô hào hôm nay mình phải tổ chức họp báo, còn lời Vệ Hồng đến làm nhân chứng. Vệ Hồng nổi tiếng là một người đàn ông tốt, đáng tin vô cùng, đứng kế bên gật đầu lia lịa: “Đúng đó Tưởng Khâm, Hàn Chi cũng đi nữa. À mà, không có cô gái nào đâu, toàn là mấy bà thím thôi, anh đã do thám trước rồi.”

Lê Mông cũng đồng tình: “Vào vai quân do thám quả nhiên là sở trường của chú Vệ Hồng... diễn đạt lắm cơ.....”

Thật ra Tưởng Khâm không quan tâm trong họp báo có cô gái nào hay không, trên đường đi đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, máy móc lái xe, máy móc phanh xe lúc gặp đèn đỏ, đến nơi họp báo rồi liền đóng cửa đi xuống, đi đến nửa đường mới phát hiện không mang chìa khóa xe ra.

Tưởng Khâm vòng về, ngón tay run rẩy lục lọi chiếc chìa khóa trong ví.

Song, ngay cửa bãi đậu xe ở phía sau truyền lên âm thanh của Cận Viêm. Tưởng Khâm ngẩng đầu, thấy ngay hắn đang cầm di động vội vàng vàng đi vào.

Đang lúc Tưởng Khâm định mở miệng gọi thì đã thấy hắn đứng cạnh chiếc Merce, bất chợt mở miệng quát lớn: “Đmn! Bắt nó trối lại ngay cho ông!”

Tiếng quát này rất dữ dằn, làm Tưởng Khâm ngẩn người ra, chưa kịp có phản ứng lại thì Cận Viêm đã bước vào xe dập cửa rồi.

Giây phút đó Tưởng Khâm không biết phải làm sao, ma xui quỷ khiến thế mà nào không gọi hấn nữa, chỉ trơ mắt nhìn Cận Viêm ra khỏi bãi đỗ xe, rồi chậm chậm theo đuôi hấn.

Chiếc Mercedes màu đen đang dần lẩn trong dòng phương tiện hối hả, ngược lại chiếc Lexus của Tưởng Khâm dưới ánh mặt trời lại bóng loáng lên, anh không dám đi gần Cận Viêm quá, chỉ dừng ở một khoảng cách an toàn nhất định. Theo đuôi tầm hai mươi phút, Cận Viêm chuyển đầu xe lên đường cao tốc.

Hấn muốn đi đâu? Hấn muốn bắt ai?

Trong xe không mở điều hòa, mồ hôi tuôn như nước khiến áo sơ mi Tưởng Khâm ướt đẫm, thế nhưng anh lại không có cảm giác. Trong thời khắc đó, anh còn hy vọng là Cận Viêm đi gặp hồng nhan tri kỷ nào đó — Tiềm thức anh cho rằng, thà là hấn ra ngoài mua vui còn tốt hơn nhiều so với câu hỏi mà anh sắp có đáp án.

Hấn đi đâu, làm gì?

Dù là Thời Tinh Giải Trí hay là Cận gia, ở đâu hấn chẳng có gia tài.

Tưởng Khâm tắt hệ thống định vị, dựa vào ghế ngồi rất lâu, toàn thân cứng nhắc như một pho tượng đá. Gió chiều thổi qua quốc lộ nóng bức, xung quanh nhà xưởng bám đầy bụi bặm, anh vẫn bất động nhìn thẳng, cho đến khi mồ hôi chảy vào mí mắt mới cảm thấy đau xót mà nhắm mắt lại.

Cận Viêm dừng xe trước cửa kho hàng, xông nhanh vào.

Mấy tên làm thuê đã sớm biết chuyện, cả bọn cầm như hén đứng dựa vào tường, thấy hấn vội cuống quýt chào. Cận Viêm không chờ họ mở miệng đã hỏi: “Thằng oắt kia đâu?”

Tên thủ hạ chỉ vào cái ghế trong góc kho hàng, có một cậu nhóc khoảng mười bảy mười tám tuổi, nước da ngăm đen đang bị trói trên ghế, miệng bị nhét khăn, mồ hôi đầy đầu, trong ánh mắt hiện rõ sự hận thù của dã thú.

“Nó tên gì?”

Tên thủ hạ nói cẩn trọng: “Ông chủ của bọn Campuchia nói nó tên là Trát Tây, mọi chuyện đều do nó làm, xin anh xử lý nó.”

Cận Viêm cười lạnh: “Cái thằng Cát Miệt kia càng lúc càng lộn xộn, dám sử dụng trẻ con nữa.”

Hấn bước đến gỡ miếng vải trong miệng Trát Tây ra, suýt nữa đã bị cậu cắn. Cận Viêm bực mình, tát cho cậu một cái, quát âm lên: “Muốn chết à?!”

Trong yết hầu Trát Tây phát ra những tiếng gằn gừ giận dữ, ánh mắt dữ tợn, giống như một con chó sói vừa mới trưởng thành đã khiêu chiến trở thành đầu đàn.

“Đại ca Cát Miệt của mày đã giao mày cho tao rồi, sống hay chết đều do tao quyết định. Tốt nhất mày nên nghe lời tao, nếu không tao cho mày hấn một cái hố trong kho hàng này.”

Cận Viêm khụy gối xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt Trát Tây: “Hôm trước ở trên thuyền là đứa nào giấu dao muốn giết tao?”

Trát Tây cắn răng một lúc, rồi nhả ra hai chữ tiếng Hán không lưu loát: “Là tôi.”

“Không phải mày, thằng đó cao hơn.”

“.....Là tôi!”

“Nói thật đi.” Bỗng nhiên Trát Tây rống lên, nước bọt chưa kịp văng lên mặt Cận Viêm thì đã bị hấn tát một cái vẹo đầu.

“Cát Miệt hy sinh mày trở thành tên thế tội thì đã nghĩ là có thể che giấu chuyện giết tao rồi. Tao không biết mày với Cát Miệt đã thỏa thuận gì, nhưng cái đám Campuchia vô công rồi nghề kia đều không phải thứ gì tốt đẹp, nếu có hứa cho mày núi vàng núi bạc gì đó, chưa chắc là đã làm được.”

Cận Viêm đứng dậy lấy một con dao nhỏ từ sau lưng ra, không do dự mà đặt lên cánh tay Trát Tây.

“Tao đếm đến ba, nói tên thằng kia ra cho tao. Nếu không nói thì một miếng thịt rơi xuống, nếu vẫn không nói thì tiếp tục cho đến khi cánh tay này không còn thịt nữa thì thôi. Cho dù mày có mạnh miệng thì để xem mày còn cứng đầu bao lâu.”

Trát Tây nổi cơn thịnh nộ, giãy dụa mãnh liệt muốn rút cánh tay về, thế nhưng dây thừng trói rất chặt, chỉ cần ngo ngoáy thì lưỡi dao trên tay hắn sẽ vẽ ra từng đường máu.

Cận Viêm lắc đầu cười khẩy: “Đã rơi vào tay tao rồi mà còn muốn chết vui vẻ, đừng có mơ.” Nói xong lập tức đếm đến ba, nhân tiện xẻo một miếng thịt, chớp mắt máu tươi trên cánh tay của Trát Tây đã tràn ra theo miếng thịt bị cắt.

Dù có là mình đồng da sắt cũng không thể chịu nổi tra tấn này, Trát Tây đứng bật dậy kêu lên thảm thiết, giống như một con cá đầy máu đang nẩy mình lên. Cận Viêm cau mày lại tát thêm cái nữa, lần này ngay cả hàm răng cũng muốn bay ra ngoài: “Câm Miệng! Nếu không muốn chết thì nói thật ra!”

Trát Tây bị thảm từng tiếng gào đứt quãng, âm thanh ồm ồm đến dọa người, miếng cường có thể nghe là: “Muốn giết thì giết! Làm đi!”

Cận Viêm dù đang cáu nhưng vẫn cười, bỗng nhiên có một tên làm thuê từ ngoài cửa chạy vào: “Anh, anh Cận! Không xong rồi! Trước cửa có một vị họ Tưởng nói muốn gặp anh, không ai dám ngăn lại....”

Mây phong của Cận Viêm bỗng giạt lên.

Hắn xoay người lại, trong ánh nắng nhợt nhạt đã thấy Tưởng Khâm đứng trước cửa kho hàng, trên mặt không có cảm xúc, cũng không có một giọt máu.

Khoảnh khắc đó Cận Viêm thật sự không thể tin vào đôi mắt mình, lâu thật lâu sau mới run rẩy hỏi: “Em... Sao em lại đến đây?”

20. Chương 20

Tưởng Khâm đã muốn vào thì tất cả những ai có mặt đều không thể ngăn lại.

Không phải tất cả những tên làm thuê đều biết mặt Tưởng Khâm, nhưng ít nhiều cũng đã từng nghe nói Cận gia có một vị họ Tưởng, mắt đeo kính, dáng vẻ ưa nhìn, trông rất điềm đạm, đi một chiếc xe Lexus màu bạc... Người đó chính là linh hồn và sinh mệnh của Cận Viêm, trăm triệu lần cũng không làm trái được.

Vậy nên khi anh đã đỗ xe ở bên ngoài kho hàng, đứng trước mặt những tên làm thuê nói “Tôi họ Tưởng, muốn tìm Cận Viêm” thì những tên làm thuê hung thần ác sát chỉ dám chặn anh lại cho có lệ: “Không được đâu, anh Cận nói bây giờ không muốn gặp ai” rồi nhìn Tưởng Khâm từng bước vào trong như chưa hề nghe thấy gì, bọn họ co rúm lại.

Cận Viêm không hề can thiệp bọn làm thuê rằng khi thấy Tưởng Khâm đứng trước cửa thì phải phản ứng như thế nào. Mà thực tế hắn cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày Tưởng Khâm sẽ tìm đến đây, giống như thần binh từ trên trời bay xuống vậy, đang lúc hắn không nghĩ mình bị phát hiện thì ngay lập tức xuất hiện sau lưng.

Ngay lúc đó Cận Viêm như phát giác, đứng như trời trồng một chỗ mà nhìn Tưởng Khâm, trong kho hàng không ai dám nói gì, im lặng đến nỗi ngay cả một cái kim khâu rơi xuống đất cũng nghe được.

Thật ra Tưởng Khâm đã nhanh chóng mở miệng, nhưng không phát ra tiếng nói nào. Có lẽ là anh muốn bước tới, nhưng vừa cử động cả người đã lão đảo.

Cận Viêm quát lớn: “Đỡ người đi bọn bay!”, ngay sau đó một người bước lên định đỡ Tưởng Khâm.

Nhưng chưa kịp chạm đến, Tưởng Khâm đã gạt ra, khàn giọng hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Anh... Về nhà rồi anh giải thích với em. Về, về nhà trước.”

“Chuyện này là sao?”

“Về nhà trước, về, về nhà trước.”

Tướng Khâm đẩy Cận Viêm ra, như thể ngày hôm nay mới là lần đầu quen biết hắn, nhìn hắn bằng con mắt hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn không thể chấp nhận được. Một lúc lâu sau anh mới nói khẽ: “Nói cho tôi biết chuyện này là sao.”

Giọng nói lúc này thật lạnh lẽo.

Một tên làm thuê đứng bên cạnh áp úng nói: “Anh Tướng, chuyện này... Anh đừng tức giận, chúng nó không tốt đẹp gì, vậy nên thật sự không có cách nào...”

Cận Viêm liền cắt ngang: “Câm miệng!”

Tướng Khâm lạnh lùng nói: “Tôi hỏi cậu à!”

Tên làm thuê kia suýt nữa bị dọa chết, thấp thỏm trốn sang một bên.

“Tướng Khâm, em nghe anh giải thích, vì anh với tên đại ca của bọn Campuchia kia hợp tác... hợp tác có chút mâu thuẫn, thật ra anh chỉ...”

Tướng Khâm ngắt lời hắn: “Anh nói dối.”

“Anh cũng không muốn làm gì với thằng oắt này, chỉ là giúp đỡ Cận Vệ Quốc một tay thôi, chuyện này thật sự không liên quan tới anh...”

“Im đi!”

Tướng Khâm đi nhanh đến chỗ Trát Tây, Cận Viêm kinh hồn bạt vía muốn cản lại nhưng bị anh đẩy mạnh ra.

Trát Tây bị tổn thương đến mạch máu, trên cả cánh tay toàn là máu. Tướng Khâm nhặt con dao nhỏ Cận Viêm làm rơi trên mặt đất, cắt phăng dây thừng đang trói buộc cậu, lạnh lùng nói: “Đi theo tôi.”

Trát Tây như đã điên rồi, đứng dậy liền nhắm vào Cận Viêm muốn đánh. Thế nhưng chưa kịp chạm vào đã bị Tướng Khâm đạp xuống đất, túm tóc lên: “Tôi nói cậu đi theo tôi, không nghe thấy hả?”

Một khi Tướng Khâm đã trở nên lạnh lẽo thì có một bá khí cực kỳ đáng sợ, tất cả đều bị anh áp chế và không ai dám lộn xộn. Trát Tây đang định ngọ nguậy, bị anh nhìn vài giây, trong lòng bỗng nổi lên một nỗi sợ hãi.

Tướng Khâm túm lấy cậu đứng dậy, đi ra khỏi kho hàng. Cận Viêm đuổi ở phía sau được vài bước, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Trát Tây ngồi ở băng ghế phía sau, cắn miệng không kêu một từ. Cậu có một vóc dáng điển hình của người dân khu vực Đông Nam Á, gầy gò vô cùng nhưng rất rắn chắc, làn da đen, đường nét rõ ràng, cả người đầy máu nhưng bộ dáng nhanh nhẹn dũng mãnh dị thường, so với Cận Viêm hai mươi năm trước có khi còn ngang ngược hơn.

Tướng Khâm lặng lẽ lái xe về nhà, vào cửa rồi đẩy cậu xuống xô pha, tìm hộp thuốc tẩy cho cậu: “Tự băng bó đi.”

Trát Tây im lặng thoa cồn, lấy bông ngăn ở miệng vết thương, ngồi trên xô pha không nói tiếng nào.

Tướng Khâm kéo ghế ngồi đối diện, “Cậu tên gì?”

“....Trát Tây.”

“Con lai?”

“Không biết.”

“Làm gì mà Cận Viêm muốn giết cậu?”

“....” Trát Tây nhìn anh một cái lại quay đi.

Tướng Khâm hít sâu vào, hỏi: “Cậu làm việc cho ai?”

“Cát Miệt.”

“Hợp tác gì với Cận Viêm?”

Trát Tây ngáp ngừng một lúc, Tưởng Khâm lạnh nhạt nói: “Tốt nhất không nên giấu diếm điều gì, tôi có thể cứu cậu ra, cũng có thể cho cậu chết thảm hơn.”

“....Hắn chi tiền, chúng tôi giúp hắn vận chuyển hàng hóa. Lấy hàng ở trên biển, rồi đưa đến những bến tàu hắn nói. Có lần đến tận phía Bắc lấy hàng, trèo qua núi tuyết, đưa hàng đến nơi hắn chỉ định.”

“Những thứ hàng đó là gì?”

Trát Tây kháng cự: “Tôi không biết.”

Tưởng Khâm khinh thường, gần từng chữ: “Cậu có biết.”

Trát Tây im lặng không nói tiếp.

Tưởng Khâm cứ như vậy mà nhìn cậu với ánh mắt áp bức mạnh mẽ. Không khí trong phòng khách căng thẳng đến nỗi một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy tung, tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc như muốn gõ vào những dây thần kinh đang bị kéo căng, vài giây ngắn ngủi lại dài vô tận làm người ta hít thở không được.

“...Thuốc lá và đạn dược,” Trát Tây bất đắc dĩ phải nói, “Còn vô số ngọc thạch nữa.”

Tưởng Khâm thay đổi sắc mặt tức thì.

“Ngọc thạch được chuyển từ Myanmar về, nhập vào phương Nam qua các địa đạo. Năm ngoái còn chuyển một pho tượng Phật bằng ngọc bích, nghe nói đá quý như vậy ở Myanmar rất hiếm, để điêu khắc thành tượng Phật hầu như không có. Còn những khối ngọc thừa để làm thành bộ bàn cờ ngọc bích. Sau đó hắn bảo chúng tôi tìm giúp loại ngọc đen ngọc trắng, nói là để mài thành quân cờ. Thế nhưng ngọc đen khó tìm, đến nay vẫn chưa thấy.”

Tưởng Khâm choáng váng đầu óc, dường như không nói câu nào.

Quả thực năm ngoái Cận Viêm có mang về một pho tượng Phật bằng ngọc bích, xanh trong như nước thật sự bức người, ban đêm đèn đóm tắt hết nhưng vẫn một mình phát ra ánh sáng màu xanh nhạt trên mặt bàn. Cận Viêm nói là đang chuẩn bị một số tiền lớn để mua lại, lúc đó ngọc bích đang là con sốt, đầu đầu cũng đẩy giá lên cao, đương nhiên Tưởng Khâm tin là thật.

Sau đó ngọc bích được chuyển vào két sắt trong ngân hàng trên danh nghĩa của Lê Mông. Lê Mông từ nhỏ chỉ biết há miệng chờ sung, trông mong bé theo con đường kinh doanh phỗng chừng vô vọng, đánh cờ lại không kiếm được tiền làm cha mẹ để lại chút gì đó cho con cũng là hợp tình hợp lý.

Khi đó Tưởng Khâm còn cảm thấy khả năng mua được ngọc bích đẹp như vậy trong phiên đấu giá rất là hiếm, cần phải biết là mấy năm gần đây ngoài thị trường hầu như không mua được ngọc bích hảo hạng thế này. Ngọc thạch ở bên ngoài bị hét lên với giá trên trời, tỏa sáng dưới ánh đèn truyền thông trong chốc lát, nhưng những chuyên gia thực sự có mắt nhìn lại chẳng có mấy ai.

Ngọc thạch hảo hạng của Myanmar hầu hết đều bị buôn lậu ra nước ngoài, nếu muốn mua một miếng ngọc đẹp thực sự, phải tìm đến chợ đen. Những viên ngọc bích mà các nhà sưu tập xem như bảo vật thế này hầu hết là do những người buôn lậu mang theo qua các rừng cây không bóng người, có lúc chỉ vì chắc chắn sẽ giao ngọc thạch hạng nhất đến đúng địa điểm mà bị chết bảy tám người vốn là chuyện thường. Có thể dễ dàng tìm thấy rất nhiều thi cốt của những người buôn lậu từ vài thập niên trước ở trong rừng, thường là vài trăm thi thể chất cùng một chỗ, bên dưới những xác chết đó toàn là ngọc.

Trước đây Tưởng Khâm có xem một quyển sách tương tự như vậy có nói, cuộc đời của một viên ngọc quý không thể không dính liền với máu và nước mắt của những tên buôn lậu. Khi đọc những dòng ấy, Tưởng Khâm cứ thút thút mãi, còn đọc cho Cận Viêm nghe, sau đó bị hắn lấy ra cười nhạo với lý lẽ “ăn no rồi rửng mỡ đi lo cho người khác như vậy không bằng quan tâm đến chồng em nhiều hơn một chút đi”.

Bây giờ mới biết, thì ra Cận Viêm cũng giống như những người đó thôi.

Vậy lúc nghe anh cảm thán, Cận Viêm nghĩ điều gì trong đầu?

Những năm qua nhìn anh một lòng tin tưởng, Cận Viêm có cảm giác gì?

Bỗng nhiên Tưởng Khâm phát hiện thì ra cuộc sống của mình đã bị vùi trong những lời nói dối, những gì dường như rất quen thuộc đều là giả. Nhớ đến từng chuyện từng chuyện một trong quá khứ, đã biết bao năm nhắm mắt vờ như không thấy sơ hở và không hề nghĩ đến một điểm đáng ngờ theo bản năng, tựa như có vô số nhát dao đâm vào người cùng lúc, nhát trước nhát sau, chớp mắt cả người anh đầm đìa máu tươi.

Cuộc đời ngớ ngẩn đến thế này, thật sự là như một vở hài kịch mà sau mười mấy năm anh mới phát hiện thì ra diễn viên chính là mình.

Tưởng Khâm loạng choạng đứng lên, ngón tay run rẩy lấy bật lửa, một lúc lâu mới châm được thuốc.

“Ở trên bàn có thuốc kháng sinh, tự lấy uống đi.”

Trát Tây nhìn anh cảnh giác, nhưng Tưởng Khâm không phát hiện ra, nhanh chóng đi vào thư phòng đóng cửa lại.

Ba mươi giây sau, ở trước cửa có tiếng lộc cộc, Lê Tiểu Mông lén lén lút lút đi vào.

Một ngày cuối tuần tươi đẹp như vậy, hai vị phụ huynh không có ở nhà, Lê Tiểu Mông có thể ngoan ngoãn ngồi ở nhà làm bài tập sao?

Đáp án cũng giống như câu hỏi có thể từ nay về sau không đến công viên trò chơi thăm cừu nữa hay không hoàn toàn giống nhau. Hiển nhiên là NO a!

Tưởng Khâm vừa đi, Lê Mông liền lén chạy ra công viên đấu ba ván cờ. Quân trắng không chấp mực tàn sát đối phương điên cuồng chín mực rưỡi, sau đó nhóc chợt nhớ ra là phải về nhà, vừa đến dưới lầu đã phát hiện xe Tưởng Khâm đậu chói xóa trước mặt.

Lê Tiểu Mông bị dọa hồn bay phách tán, sợ vào nhà đối mặt với Tưởng Khâm, bèn đứng dưới cầu thang lẩn quẩn. Đến chừng nửa giờ, bức rèm trong thư phòng được kéo ra, nhóc mới lén vào nhà.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tưởng Khâm không có ngoài phòng khách mà ở trong thư phòng. Lê Mông nhón chân tọt vào phòng ngủ thì bỗng nghe tiếng người phía sau: “.....Này.”

Lê Mông bị vấp ngã nhào xuống tức khắc.

Trát Tây hỏi: “Ai đây?”

Lê Mông: “.....”

Lê Mông sợ quá chạy đến bịt miệng cậu: “Câm mồm lại cho tôi a tôi mới là cậu ả danh chính ngôn thuận trong nhà này mẹ nó anh là ai là ai nói mau đừng lên tiếng đừng để Tưởng Khâm phát hiện tôi đã về aaaaaa——!”

Trạng thái điên cuồng như đồng củi vô dụng của Lê Mông phát ra lực sát thương kinh người, suýt nữa Trát Tây bị nhóc ăn tươi nuốt sống.

Lê Mông vểnh tai ra nghe, xác nhận trong thư phòng không có tiếng động rồi mới buông ra, chạy đi thay quần áo ở nhà nhanh như chớp, sau đó ngủ trang bằng bộ dáng đang làm bài tập về nhà. Lúc sau không chịu nổi nữa, nhóc chạy đến nhìn chăm chăm Trát Tây hỏi: “Anh là ai vậy?”

.....Trát Tây.”

“Anh là dân tộc thiểu số à?”

“.....”

“Anh đến nhà của tôi để làm gì?”

“.....”

“Anh không đến bệnh viện sao?”

“.....”

“Vết thương của anh là ai do ai làm?”

Cuối cùng Trát Tây cũng có thể đợi đến vấn đề có thể trả lời, buồn bực đáp: “Ba nhóc.”

Lê Mông không chút sợ hãi, gật đầu đồng ý: “À, vậy chắc chắn là anh đã làm gì đó để ba bực mình.”

“.....”

Trát Tây không biết phải đáp lại thế nào.

Lê Mông thăm quan sát vị khách không mời mà đến này: đường nét khuôn mặt sâu thẳm, ánh mắt hơi hung dữ, làn da ngăm đen, quần áo rách nát, cơ đùi đặc biệt gầy gò. Tuy rằng đang ngồi trên sofa nhưng lại không thả lỏng tư thế mà rất căng thẳng, giống như lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên được.

Mỗi ngày đều tiêu hao một lượng lớn thức ăn mà não bộ chỉ hoạt động nhờ đường như Lê Mông đương nhiên không có mấy thứ cơ bắp này nọ, từ nhỏ nhóc đã là một đứa trẻ vô ưu sống trong nhung lụa, cả người da thịt đầy đủ, hồng hào khỏe mạnh.

Vậy nên Lê Mông càng nhìn Trát Tây càng cảm thấy mới lạ, không không chế được sự tò mò mà ngồi trên sofa nhìn người ta chăm chú, sau đó lên tiếng: “Anh đói không?”

Trát Tây lắc nhẹ đầu.

Lê Mông bình bịch chạy xuống bếp, lấy thức ăn còn sót lại bỏ vào một cái bát lớn, cho vào lò viba hâm nóng. Tuy là thức ăn dư trong tủ lạnh, thế nhưng toàn là đồ ăn ngon, hâm nóng lên có hương thơm vô cùng, hầu hết Trát Tây không nhận được rung chuyển.

Thật ra đã mười mấy tiếng cậu không ăn, nhưng thói quen thận trọng bao năm qua trên giang hồ đã ăn sâu vào máu.

Cậu cố gắng... không nhìn bát cơm kia.

Lê Mông thấy cậu không động đũa, không biết vì sao lại cảm thấy mất mát, nhẫn nhịn nói: “Bánh ngọt của tôi cũng chia cho anh.”

Lê Mông rất thích ăn bánh kem, trong tủ lạnh lúc nào cũng có một cái thật lớn, ai muốn ăn cũng phải xin phép. Có lần Cận Viêm muốn ăn thử một miếng vị xoài, kết quả không có gì đáng ngạc nhiên, bị nhóc từ chối vô tình.

Lê Mông chạy đi cắt bánh, để trước mặt Trát Tây với đôi mắt mong chờ: “Anh ăn đi.”

Trát Tây nhắm chặt mắt lại, một lúc sau nói khàn khàn: “Nhóc ăn trước đi.”

“Tôi còn rất nhiều...”

“Nhóc ăn trước,” Trát Tây lạnh lùng nói, “Tôi muốn nhìn nhóc ăn trước.”

Lê Mông phút chốc hiểu ra, đành tũ thân ăn mỗi thứ một muỗng. Trát Tây thấy nhóc thật sự không làm sao, lưỡng lự vào phút rồi mới từ từ ăn lấy một muỗng cơm.

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một chén thức ăn đầy trong vòng mấy giây đã sạch bóng, từ “lang thôn hổ yếu” cũng không thể diễn tả được sự nhanh chóng và mãnh liệt như dã thú vồ mồi thế này. Lê Mông há miệng đứng cạnh bên nói: “Anh vậy mà ăn còn nhanh hơn tôi nữa...”

Quả thật Trát Tây giống như cả đời chưa được ăn bao giờ, Lê Mông lại đi lấy thêm bát cơm và một bát canh nữa, cậu đều ăn hết. Cuối cùng ăn hết cả mấy miếng bánh ngọt, nếu không phải Lê Mông nhất quyết không cho ăn nữa, phỏng chừng ngay cả bánh ngọt trong tủ lạnh cũng bị cậu ăn sạch.

“Anh... Anh thật sự không sao chứ?”, Lê Mông vô cùng lo lắng: “Chắc Cận Viêm không bỏ đói anh nữa tháng chứ?”

Trát Tây lắc đầu, nói nhỏ: “Chỉ là ba ngày không ăn, tôi không sao.”

“Vì sao ba ngày không ăn chứ?”

“Phải chạy”

“Vì sao phải chạy?”

Trát Tây nhìn nhóc, giải thích ngắn gọn: “Ồ quê không có thức ăn. Có lúc phải ăn bốn cân mì, ở trong rừng nhiều ngày, chỉ uống nước, không có nước thì đun bùn lên thay thế.”

Lê Mông hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được cuộc sống như vậy là thế nào, trong lòng chua xót: “Hic, anh đâu cần phải đắc tội với Cận Viêm, đi theo tôi là được rồi... Làm em trai của tôi đi, sau này tôi sẽ che chở anh, ngày nào cũng ăn thịt ăn cá.”

Trát Tây không đáp lại.

Lê Mông xúi giục cậu: “Tôi còn phát lương cho anh nữa, không cần làm gì nhiều, mỗi lần bị Tướng Khâm mắng thì ở bên cạnh cãi lại với tôi là được.... À anh biết lái xe chưa, có thể chở tôi đến trường bằng chiếc Lotus được không, hàng ngày giúp tôi mua cơm trưa, chạy vặt vân vân vân vân nữa, đơn giản lắm nha.”

Trát Tây gỡ bỏ bông gạc trên cánh tay ra, trên miệng vết thương còn đang chảy máu, nhưng cậu không quan tâm.

“Tôi đi đây.” Cậu đứng dậy nói, “Tạm biệt.”

Lê Mông sững sờ, khi có phản ứng lại rồi lập tức lùi bước.

Nhưng động tác của Trát Tây nhanh như chớp, nháy mắt đã tóm được Lê Mông lại, một tay lấy ra chùm chìa khóa trong túi Lê Mông, một tay bịt miệng nhóc lại, sau đó ném cả Lê Mông lẫn chìa khóa lên sô pha.

Lê Mông phẫn nộ: “Này!”

Trát Tây đã cao chạy xa bay rồi, không thèm quay đầu lại vẫy tay chào nhóc nữa.

Lê Mông không kịp nói gì, chỉ thấy cậu mở cửa cầu thang thoát hiểm, sau đó biến mất vào bên trong.

21. Chương 21

Bữa cơm chiều hôm đó Cận Viêm không về nhà, Tướng Khâm cũng không nói với Lê Mông là có chuyện gì xảy ra.

Anh biết Lê Mông đã để Trát Tây trốn mất — ban đầu Lê Mông không muốn thả người để có thể vui vẻ với người bạn mới, thế nhưng dù Trát Tây không lấy mất chìa khóa mà mở miệng yêu cầu muốn đi thì Lê Mông cũng không giữ lại.

Đứa bé này lớn lên ở nhà họ Cận, có thể từ nhỏ đã tiếp xúc với bóng tối, nhưng đối nhân xử thế lại hoàn toàn có thiện ý.

Nếu nhóc lớn lên cùng với Cận Viêm, hiển nhiên bây giờ sẽ khác. Có lẽ Cận Viêm cũng hiểu rõ điều này nên từ lúc Lê Mông còn nhỏ đã không xen vào vấn đề giáo dục của nhóc, hoàn toàn giao cho Tướng Khâm quản lý.

Cơm chiều ăn ở bên ngoài xong, Lê Mông ngoan ngoãn tắm rửa rồi đi ngủ Tướng Khâm mặc đồ ngủ ngồi ở phòng khách, lặng lẽ suy ngẫm mọi chuyện trong bóng tối.

Trời đã gần sáng, Cận Viêm vẫn chưa về.

Thật ra chuyện này cũng bình thường. Có rất nhiều chuyện một khi đã bị phơi bày thì Cận Viêm phải giành giật từng giây một để vùi lấp dấu vết — phần lớn dấu vết đều bị xóa sạch, rất nhiều người bị bịt miệng, vô số tài liệu hóa đơn bị tiêu hủy một khi xuất hiện lại trước mặt Tướng Khâm, hẳn phải chắc chắn rằng tất cả bên ngoài đã sạch sẽ, cho dù Tướng Khâm đã biết tất cả thì cũng không nói được nửa từ.

Đây là thủ đoạn làm ăn của Cận Viêm, Tướng Khâm đã biết từ trước. Hắn từng dùng thủ đoạn nghiệt ngã này để nghiền nát đối thủ đến tro cốt cũng không còn.

Tướng Khâm biết thủ đoạn này hiện đang dùng cho chính mình.

Rạng sáng, anh lại tra xét một lần nữa, nhưng dù có đào xuống tận ba thước đất, cũng không tìm được thứ mà Cận Viêm không muốn cho mình xem. Thời điểm đó, từng câu từng chữ hắn nói ra đều cố tình gây nhiễu.

Quả thật đến gần sáng Cận Viêm mới đẩy cửa vào, có vẻ sau một đêm tinh thần vô cùng mệt mỏi nên lười mở đèn lên, chỉ muốn vào phòng ngủ thay quần áo.

Nhưng nhìn kĩ lại thấy Tưởng Khâm ngồi trên sô pha, nhất thời sợ hãi: “Em... Sao em còn chưa ngủ?”

Tưởng Khâm dù ngạc nhiên nhưng vẫn bình thản nói: “Tôi đang đợi anh.”

“Đã trễ thế này còn đợi gì nữa, mau đi ngủ đi, có gì ngày mai nói...”

“Cận Viêm, cha mẹ tôi đã thấy tin tức trên báo rồi.”

Cận Viêm căng thẳng, bản năng đã thứ lập tức thức tỉnh, nháy mắt đã nghĩ ra lý do thoái thác: “Báo nào?”

“Mẹ tôi nói cuối tuần đừng về nữa, anh thắng rồi.”

“Sao lại không về nữa? Anh đã thông báo cho cả công ty rồi, cuối tuần này không về thành phố S, những thứ đã chuẩn bị mang theo...”

Tưởng Khâm mệt mỏi nói: “Bây giờ mà anh cũng không thể nói được một câu thật lòng thật dạ với tôi sao?”

Cận Viêm không ngờ anh sẽ tuôn ra một câu như vậy, phút chốc không biết nên phản ứng thế nào.

“Thằng nhóc tên Trát Tây kia đã được Lê Mông thả rồi. Nó nói nó chỉ là thủ hạ của một tên buôn lậu người Campuchia, tên là Cát Miệt, từ Đông Nam Á đến biên giới phía Nam tuần hàng vào. Anh mua bán đá gốc[1] với người Myanmar, bảo họ vận chuyển hàng đến biên giới phía Nam, đổi lại anh sẽ cung cấp súng ống và vốn tiền lớn cho họ, nhưng khi phát hiện ra đó là hàng kém chất lượng, anh lại bắt họ đền mạng.”

[1] Đá gốc: Đá ở tình trạng như ban đầu, chưa được mài dũa.)

Cận Viêm muốn nói gì đó, nhưng bị Tưởng Khâm cắt ngang:

“Anh có nhiều thủ hạ điều luyện, năm nào cũng liệt kê ra một loạt quan chức để biếu tiền, đầu tư vào những bộ phim điện ảnh vô tội vạ, càng không kiếm được tiền anh lại càng đầu tư nhiều... Cận Viêm, Thời Tinh Giải Trí mới chỉ phát triển được mấy năm, nguồn tài chính không thể lớn mạnh như vậy được. Tôi đã nghĩ là có chỗ không đúng, nhưng mà tôi không dám nghĩ, tự lừa bản thân là do anh kinh doanh rất giỏi.”

Tưởng Khâm ngừng một lúc, nói tiếp: “Bây giờ tôi mới biết vì sao trước đây anh quyết tâm dốc thân vào giới giải trí, là vì có thể giúp anh rửa tiền[2].”

[2] Rửa tiền: Hợp pháp hóa tiền bất hợp pháp bằng cách đầu tư dự án, công trình, góp vốn cho các doanh nghiệp... Tưởng ca nói Cận ca rửa tiền là do ảnh buôn lậu súng với đá quý, sau đó lấy tiền đó đầu tư vào các dự án phim ảnh, trong khi công ty không có tiền

Cận Viêm thay đổi sắc mặt.

“Lời thề lúc trước với tôi, anh còn nhớ không? Lúc Triệu Thừa Cường chết.”

“Tưởng Khâm, đến mai rồi chúng ta nói tiếp chuyện này. Muộn rồi, em không thể thức đến sáng.” Cận Viêm đến gần kéo anh dậy, nhưng bị Tưởng Khâm rút tay về, dù mệt nhưng vẫn rất khỏe.

Phút chốc Cận Viêm chột dạ, cố gắng chống đỡ: “Đêm hôm khuya khoắt không chịu đi ngủ mà nói đến chuyện này làm gì? Quá khứ đã qua rồi, anh chỉ sợ em lại hay nghĩ...”

“Anh đã thề với tôi, về sau nhất định làm ăn đàng hoàng, cho dù tạm thời không có tiền cũng không sao, cho dù cả đời không có tiền cũng chẳng ngại. Anh có biết vì sao tôi phải gánh lấy chuyện của Triệu Thừa Cường không? Bởi vì tôi biết những gì hắn nói rất mập mờ, phải có người giúp hắn lập giấy báo tử. Để anh được sạch sẽ, tôi có thể gánh vác tất cả.”

Tưởng Khâm hít sâu vào, giọng nói run rẩy: “Tôi sẵn sàng vì anh gánh vác tất cả tội danh, nhưng anh so với tưởng tượng của tôi còn xa lắm.”

Cổ họng Cận Viêm như có gì đó chặn lại, không thể nói được gì. Hắn biết Tưởng Khâm đã nói đến như vậy, có nghĩa là còn một ít cơ hội vẫn hồi. Nhưng về tình cảm thì vô phương tiếp nhận, chỉ có nỗi tuyệt vọng và không cam lòng tràn đầy.

“Anh... Anh lúc đó cũng có thể tự mình gánh vác, nhưng em không hề hỏi ý kiến anh đã tự mình....”

“Lúc ấy anh đang hoảng loạn,” Tưởng Khâm lạnh giọng nói.

Cận Viêm biết anh nói không sai. Bản thân bây giờ có quyền có thể cao ngang trời, thể nhưng năm ấy cùng lắm chỉ lấy dao ra đùa giỡn mấy phát, là một thằng nhóc chưa từng thực sự nếm trải mùi đời.

Lúc ấy tay chân hắn như đông lại, chỉ biết run rẩy đứng một chỗ. Nếu không có Tưởng Khâm, cái chết của Triệt Thừa Cường đã bại lộ.

Cũng vì chuyện đó, Cận Viêm đã bắt đầu thay đổi cách nghĩ về Tưởng Khâm. Trước đây hắn chỉ cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ Tưởng Khâm, bởi vì anh vô cùng mỏng manh yếu đuối, không thể chịu đựng chuyện gì sau đó phát hiện ra lúc đối mặt với tình cảnh khốn cùng thì anh vô cùng quyết đoán, cùng với sự bình tĩnh luôn được áp đảo, ngay cả bản thân cũng không theo kịp.

Tưởng Khâm là loại người này: Anh đã yêu ai thì sẽ chỉ biết đến người đó, lấy hết sức lực bản thân để vì người đó ra sinh vào tử, ngay cả mạng sống cũng không từ nhưng một khi đã không yêu, thì dù có vì anh tìm chết anh cũng không cảm động.

Sự lạnh lẽo trong lòng Cận Viêm từ xương tủy chậm chậm lan ra toàn thân, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ: “.....Thật ra anh chỉ muốn tạo dựng sự nghiệp, kiếm chút tiền cho em có một cuộc sống thật tốt, nửa đời sau sẽ không phải hối hận...”

Tưởng Khâm kiên quyết ngắt lời: “Đó là dã tâm của anh, đừng viện cớ nữa!”

Bên ngoài cửa sổ đang là bóng đêm đen kịt trước lúc bình minh, xa xa là ánh đèn đường trên phố mờ mờ. Gió đêm lặng lẽ thổi qua ngọn cây, thỉnh thoảng có vài chiếc xe qua lại, phát ra những âm thanh xa xôi mơ hồ.

Dường như Cận Viêm không thể nói gì được nữa, tuyệt vọng đứng im tại chỗ, một lúc sau mới khàn giọng nói: “Anh yêu em, Tưởng Khâm, xin em đừng rời bỏ anh...”

Đó là tiếng yêu đầu tiên sau bao năm hắn có thể nói ra rõ ràng.

Tưởng Khâm vẫn bất động nhìn hắn thật lâu, ánh đèn trên bàn chột rọi sâu vào đáy mắt: “Nhưng mà Cận Viêm, tôi sợ anh.”

22. Chương 22

Tưởng Khâm đã hoàn toàn chuyển đến nhà Phương Nguyên.

Trên thực tế anh chỉ mang theo một ít hành lý, mấy năm qua Cận Viêm mua cho anh rất nhiều thứ này nọ, thể nhưng không phải thứ gì cũng từng dùng. Hơn nữa có vài thứ vừa nhìn đã biết là hàng buôn lậu, không biết sau này còn rước thêm phiền phức gì.

Phương Nguyên rất hoan nghênh Tưởng Khâm đến nhà mình. Nhưng mà Tưởng Khâm không phải đàn bà, sẽ không có chuyện khóc lóc thảm thương nói hết nước hết cái cho người khác, anh chỉ ở trong phòng hút thuốc râu rĩ cả ngày. Có lúc Phương Nguyên thấy anh ngồi lặng im một chỗ, lấy giấy bút ra tính toán toán gì đó, tính xong liền đứng lên ném cả giấy lẫn bút đi.

Phương Nguyên đi làm quá nhàn rồi, ba ngày đi đánh cá thì hết hai ngày phơi lưới, thể là liên tục cùng Tưởng Khâm hàn thuyền đến tận khuya.

Đêm hè mát mẻ dễ chịu, có hôm vừa đi làm về Phương Nguyên đã thấy Tưởng Khâm cởi trần, chỉ mặc cái quần jean, chân không ngồi trên ghế ở ban công. Với con mắt của một người đàn ông ba mươi tuổi mà nói thì Tưởng Khâm giữ dáng rất tốt, vai rộng eo thon, da trắng nõn nà, không như Phương Nguyên chỉ có cơ bắp, Tưởng Khâm thịt thà săn chắc, cùng tấm lưng thẳng, đôi chân dài đặc biệt khỏe khoắn. Đôi mắt Phương Nguyên nhìn trệ vài giây, nghĩ thầm rằng có lẽ bây giờ không còn ai thích đàn ông cơ bắp nữa, bởi vì các thiếu nữ đã chạy theo loại đàn ông thể này rồi.

Tưởng Khâm không nhận ra điều này, cầm bia quay lại hỏi: “Về rồi à? Trong nồi có chè đậu xanh.”

“Cả ngày ăn chè, em cũng phải ăn gì đó đàng hoàng đi chứ?”

“Thời tiết nóng quá mà.”

“Quán dê nướng lần trước ngồi cũng được, ra đó nữa không?”

Tưởng Khâm hồ hững, nói: “Anh muốn ăn thì ngày mai em nướng cho.”

Phương Nguyên múc chè đậu xanh, kéo ghế ra ban công ngồi, trong gió đêm thích thú hít sâu vào: “Mẹ nó, vậy mới là sống chứ.”

“Ban ngày lại đi tuần à?”

“Đừng nhắc nữa, suýt chút anh đã thành mực khô nướng rồi. Ngày mai nghỉ làm ở nhà xem đá bóng. À, anh mới biết có một quán nướng ngon lắm, tối mai chúng ta qua đó ăn thử không?”

Tưởng Khâm cười nhẹ, nói: “Em sao cũng được.”

Ánh mắt Tưởng Khâm trước sau đều một mỗi, giống như là không để ý đến chuyện gì, sống cũng không có nhiệt huyết.

Phương Nguyên nhú mày nhìn anh, sau một lúc hỏi: “Em nhớ Cận Viêm sao?”

“.....Không biết.”

“Hôm đó Cận Viêm có gọi hỏi anh là em thế nào, anh nói em khỏe. Em định làm sao đây? Nếu hẳn nhận lỗi em có về không?”

Phương Nguyên vẫn nghĩ Tưởng Khâm đang giận chuyện Cận Viêm mua chuộc truyền thông thành số S phơi bày mọi chuyện, so với chuyện Tưởng Khâm đã phát hiện được, thì lừa dối nghiêm trọng đến đâu cũng không quan trọng.

Tưởng Khâm không thể nói cho Phương Nguyên biết Cận Viêm đã buôn lậu và rửa tiền nhiều năm, anh ngừng uống và đáp: “Còn có chút chuyện gạt em... Có thể lần này, thật sự không vãn hồi được.”

“Em định ly hôn thật sao?”

“.....”

“Anh thấy người như Cận Viêm không có khả năng đồng ý đâu.”

Phương Nguyên chăm chú nhìn vào gương mặt Tưởng Khâm, muốn tìm thấy chút dấu vết của sự yếu đuối, thế nhưng sau một lúc lâu chỉ thấy ánh mắt anh chất chứa bi ai, không hèn nhát, cũng không hối hận.

“Phương Nguyên,” anh nhẹ nhàng nói, “Thật ra em muốn hỏi anh một chuyện....”

“Huh? Em nói đi.”

Có lẽ là khó mở miệng nên sau một lúc mới nói: “Em có một người bạn biết rõ về nhà họ Cận, nói là ngày xưa Cận Viêm từng xích mích với gia đình mình. Sau đó em nghĩ đến chuyện chú Ba đột nhiên trúng gió....”

Phương Nguyên nướn mày.

“Lúc đó em có nghe cha mẹ nói bóng nói gió là nếu không có Cận Viêm thì chú Ba sẽ không trở nên như thế. Anh cũng biết khi đó chú Ba làm ăn phát đạt, còn muốn bắt nhốt Cận Viêm....Anh có nghe mẹ anh nói gì không....”

“Cận Viêm kéo người đi tìm chú Ba, uy hiếp giữ im lặng chuyện của em. Cuối cùng hai bên không ai nhường ai, nên mới đánh nhau.” Phương Nguyên nói ngắn gọn: “Người họ Cận ai cũng tàn nhẫn, chú Ba không đánh lại.”

Tưởng Khâm nhắm chặt mắt lại.

“Sau đó chú mời ba mẹ em đứng ra can thiệp, nhân tiện xử lý mấy tên không phép tắc của nhà họ Cận để giết gà dọa khỉ. Nghe nói Cận Viêm khi đó đã hung ác, làm di dượng giận dữ vô cùng, sau đó cảm thấy vô cùng nhục nhã.” Phương Nguyên hỏi: “Cận Viêm không nói với em?”

Tưởng Khâm lắc đầu vô lực.

“Anh cũng nghĩ là em không biết, lúc ấy em rất kiên quyết ở bên hắn.”

“Bộp” một tiếng, Tưởng Khâm ném lon bia ra ban công, nói nhỏ: “Trách sao những thứ em gửi về cho cha mẹ đều bị cắt vụn rồi trả lại hết...”

Phương Nguyên không thể tin được: “Cắt vụn?”

“Ừ, mấy cái áo lông cừu, sau đó là được nhờ người mua ở Tây Tạng. Trong đó còn có nhân sâm này nọ, đều bị cắt vụn hết ra rồi gửi lại.”

Phương Nguyên ngạc nhiên cười: “A Khâm, em đừng trách anh lắm chuyện, mặc dù tính cách dì dượng hơi kỳ lạ, nhưng sao có thể hủy hoại những thứ em gửi rồi trả lại được? Huống gì có lần nói chuyện với mẹ anh, dì dượng bảo là chưa từng mở những kiện hàng em gửi về...”

Đột nhiên ý thức được điều gì đó, Tưởng Khâm lạnh cả người.

Đúng rồi, nhiều lúc hàng bị trả về không có ở nhà, chính là Cận Viêm ký nhận.

Cận Viêm cố ý không muốn nói cho anh biết kiện hàng bị trả lại —— lúc vô tình nhìn thấy ở nơi nào đó trong nhà, thì đã bị phá hủy mất rồi.

Nếu anh không hỏi thì Cận Viêm sẽ không nói, mà nếu anh hỏi, Cận Viêm sẽ an ủi rằng anh đừng nghĩ nhiều, sau đó nói qua loa vài câu để đối phó. Cử chỉ nhỏ nhoi nhưng mập mờ này xảy ra thường xuyên khiến Tưởng Khâm ngẫm hiểu rằng, những thứ này đã bị hư tổn trước khi bị trả lại, sợ dĩ Cận Viêm giấu đi, là vì không muốn để Tưởng Khâm thấy mà thương tâm.

Thật ra điều này lại càng làm Tưởng Khâm cảm thấy áp lực hơn, anh luôn thấy ba mẹ vẫn rất giận mình, mãi mãi không thể tha thứ. Sự thống khổ và áy náy tội độ này như tra tấn anh, khiến tất cả dũng khí đều tan biến cả.

“A Khâm, em đúng là “chuyện trong nhà chưa rõ mà chuyện ngoài ngõ đã tường”, dì dượng không phải thuộc thành phần bảo thủ cao ngạo sao? Chuyện gửi trả lại nhân sâm đã bị cắt vụn...” Phương Nguyên cười phì, nói: “Em nghĩ kĩ lại xem, họ có thể làm vậy sao?”

Tưởng Khâm muốn mở miệng nói, lại không phát ra câu nào.

Trong khoảnh khắc kia anh dường như không có cảm giác gì, bị lừa gạt nhiều quá rồi, vậy nên tất cả phần nợ đều chết trong tuyệt vọng, lặng lẽ không nói thành lời.

Một tay Tưởng Khâm che mắt, nằm dài ra ghế dựa đầu lên cao. Động tác đó không hề có chút lực, thể nhưng đường nét từ cổ đến ngực thật là đẹp, khiến Phương Nguyên nhất thời không thể dời mắt.

“.....Cảm ơn anh đã nói cho em biết.” Tưởng Khâm chống tay vịn đứng lên, mệt mỏi nói: “Em đi ngủ trước.”

“—Ừ, em đi đi.”

Tưởng Khâm không quan tâm, mở cửa thủy tinh bước vào phòng khách.

Tim Phương Nguyên đập như trống dồn, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân vào phòng tắm mới bình tĩnh lại được. Vài giây sau nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng lại, hắn mới thở ra một hơi dài.

Gió thốc vào người khiến hắn khó chịu, vừa thấy Tưởng Khâm buông lon bia xuống, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại cầm lên uống. Đến khi ngà ngà say thì bia đã hết, Phương Nguyên ngẩn người, tiện tay ném lon bia xuống dưới.

Suốt nửa tháng Tưởng Khâm ra ngoài không có tin tức, gọi điện thoại không được, gửi tin nhắn không trả lời, Cận Viêm biết chuyện này không thể lặng yên như vậy, bây giờ chỉ là sóng êm trước bão tố mà thôi.

Sự thật chứng minh hắn vô cùng hiểu rõ Tưởng Khâm.

Sáng hôm đó khi thức dậy hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, trên đường lái xe mà trong lòng cứ buồn bực, suýt chút đâm vào cột điện. Đến công ty rồi cảm giác này lại càng mãnh liệt, cho đến lúc vào phòng làm việc, thấy trên bàn đặt một tờ giấy triệu tập của tòa án:

—— Bản sao văn kiện thủ tục ly hôn.

Ngón tay Cận Viêm run run lên, lật qua lại xem vài tờ, rồi đột nhiên ném mạnh xuống đất, sau đó cầm chén trà đập vỡ màn hình máy tính.

Tiếng loảng xoảng truyền ra xa, có mấy người ở phòng thư ký chạy đến, thấy Cận Viêm hung thần sát khí đứng trong phòng thì không ai dám bước vào.

“Cút hết đi,” Cận Viêm thở gấp, bắt chợt hét lên: “Cút hết ra ngoài cho ông!”

Cả bọn luống cuống kéo nhau ra ngoài.

Cận Viêm suy sụp ngồi xuống đất, không biết ngần ngơ bao lâu, lại nhặt lấy tờ đơn ly hôn.

Vào năm họ làm chứng nhận, hôn nhân đồng tính vừa được hợp pháp hóa, có rất nhiều điều khoản chưa được hoàn thiện. Còn bây giờ tương quan pháp luật đã dần hoàn chỉnh, dù là kết hôn hay ly hôn, đều không khác gì trình tự với hôn nhân dị tính.

Ban đầu Tưởng Khâm đã muốn thỏa thuận ly hôn, tài sản và quyền nuôi con đều viết trong đơn thỏa thuận. Chỉ cần Cận Viêm không ký tên, theo luật mà nói, họ không thể ly hôn được. Trừ khi Tưởng Khâm chứng

minh được họ đã sống riêng biệt một năm trở lên — Dù thế cũng vô dụng, làm sao có thể chứng minh được cả hai người trong vòng một năm trời không hề phát sinh quan hệ? Cho dù có thể được, Cận Viêm cũng sẽ có cách khiến chúng trở nên vô hiệu.

Trì hoãn chính là bí quyết trong các tranh chấp ly hôn, rất nhiều cặp vợ chồng chỉ vì bị trì hoãn mà nhiều năm không ly hôn được, cuối cùng không ly hôn nữa. Cận Viêm cũng là định làm theo cách này, cuối cùng lại không ngờ, Tưởng Khâm vẫn kiên quyết như thế.

Không thỏa thuận, mà đưa thẳng ra tòa.

Làm sao cậu ấy có thể tự mình nghĩ ra cách thức này, nhất định là có người mách.

Nhớ tới Phương Nguyên, Cận Viêm không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Ông đây không chọc không ghẹo mày, cũng không giết tổ tông mười tám đời nhà mày, mn mày suốt ngày ngóng ông đây thê ly tử tán là sao!

Nếu không phải bị mấy tờ văn kiện này uy hiếp ra tòa thì lúc này Cận Viêm đã gọi điện bảo người đi làm thật mười tám đời nhà Phương Nguyên. Hắn cầm mấy tờ bản sao nhìn nhìn, lập tức khí huyết sôi trào, lại giận dữ ném mạnh xuống đất.

“Gọi cho công ty cố vấn pháp lý,” Cận Viêm ngồi trên sàn nhà đá hoa lạnh lẽo gọi điện, hung tợn nói: “Nói là tôi cần một luật sư dân sự, ông đây có thể phải ra tòa ly dị.”

Mọi người trong phòng thư kí đều bị hắn làm cho giật mình, lập tức chạy nhanh đi tìm luật sư.

Không lâu sau có hai luật sư chuyên về ly hôn đã tự đến trước cửa Thời Tinh Giải Trí, vừa ngược mắt lên thì thấy phòng làm việc của ông tổng như vừa bị bão tố quét qua, cái gì vỡ được thì đều đã vỡ, khắp nơi toàn là mảnh thủy tinh, bàn làm việc khổng lồ vậy mà bị đẩy lệch đến bốn mươi lăm độ. Cận Viêm ngồi sau bàn, trước mặt là bảy tám cái gạt tàn thuốc, về mặt tầm tối đầy bản sao văn kiện sang phía luật sư.

Văn kiện này đã bị đập tới đập lui thành đồng giấy lộn, nếu không được đóng đinh chắc chắn, có lẽ bây giờ đã rời khỏi gáy luôn rồi.

Luật sư đã từng nghe kể về người chủ hung thần này rồi, trong lòng không khỏi sợ hãi, ngồi bên một góc sofa xiên vẹo, cẩn trọng hỏi: “Ngài... có muốn thống kê tình hình tài sản trước hay không?”

Cận Viêm cầm điều thuốc, khàn giọng hỏi: “Cậu hỏi tình hình tài sản của tôi để làm gì?”

“Giúp ngài chủ động giành được phần lớn tài sản ạ. Lúc quan tòa...”

Một cái chặn giấy suýt trúng vào mặt luật sư bay qua, “bộp” một tiếng đập vào mặt tường vỡ thành những mảnh nhỏ: “Ông gọi mày tới là để mày nghĩ ra biện pháp không ly dị! Ông đây không nghĩ tới chuyện ly

dị Mn ai cần phân chia tài sản, ly dị rồi ông đây cần tài sản cái rắm á! Hiểu rõ chưa! Không hiểu thì đổi người!”

Thương thay cho vị luật sư, sợ tới mức suýt nữa ngã khỏi sô pha mà dán mặt xuống đất.

“Các người gặp quan tòa ly dị không phải một ngàn lần thì cũng tám trăm lần, các người là người chuyên nghiệp. Cả đời tôi đây rất coi trọng những người có tri thức.”

Cận Viêm tỉnh táo lại, đảo mắt nhìn mặt các luật sư, giọng nói lạnh lẽo như dao mổ: “—Mười lăm ngày sau bắt đầu mở phiên tòa, các người bảo đảm thắng kiện cho tôi. Ông đây không ly dị, các người muốn gì chỉ cần nói một câu là được. Ông đây mà mất vợ, sau này đừng mong sống yên ổn.”

Cận Viêm đứng dậy, đem tàn thuốc còn sót lại nhấn xuống mặt bàn.

“Chỉ cần thắng kiện, các người dùng cách gì cũng được —— mục tiêu của ông là mn không ly dị, nhớ kĩ câu nói này.”

23. Chương 23

So với sự nhiệt tình hiện giờ của Cận Viêm mà nói thì Tưởng Khâm cả ngày chỉ biết ngẩn ngơ.

Vốn anh không có cách nào đi làm được, cũng không có nhiều bạn bè để liên lạc như Cận Viêm, một mình đi xem phim chiếu rạp chẳng có ý nghĩa gì, ngồi trong nhà hàng xung quanh chật kín đôi lứa cũng rất khó xử.

Anh vô thức lau lau quét quét nhà Phương Nguyên cho thật sạch, giặt giũ đồ đạc, ngày nào cũng mua hoa tươi về thay, học nấu các món ăn khác nhau, điều này khiến cho Phương Nguyên vừa lo vừa mừng.

Khả năng bố trí nội thất của anh thật sự không ai có thể theo kịp, rảnh rỗi không có gì làm bắt đầu ở nhà sắp đi xếp lại. Có hôm về nhà Phương Nguyên đã thấy anh đổi tất cả màn hình cửa thành màu xanh lá nhạt, vỏ sô pha và khăn trải bàn đều là vàng nhạt trên bàn ăn có lọ hoa bách hợp mới mua, xung quanh toàn là những món ăn vừa nấu xong còn nóng hổi, đột nhiên hắn cảm thấy một hơi thở cũng không vận được, trong lòng thầm nghĩ được đối xử như vậy, một người đàn ông kết hôn rồi chưa chắc đã được hưởng thụ thế này.

Mỗi ngày Tưởng Khâm đều bố trí phòng ốc một kiểu, hôm nay thì là mùa hè lộng gió trong lành, ngày mai thì là phong cách cổ điển dạt dào ý thơ Phương Nguyên chỉ biết đi theo đằng sau nhìn theo, sau đó mười ngày, cuối cùng anh cũng không thể biến tấu được gì, đành ngừng lại.

Ngày lại thì Tưởng Khâm lại trong phòng đọc sách. Kinh, sử, tử, tập[1] không có loại nào không đọc. Một ngày nọ Phương Nguyên bắt gặp anh đang đọc Hồng Lô Mộng.

[1] Kinh, sử, tử, tập (cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập)

Phương Nguyên có hơi sợ hãi.

“Em cứ vậy không được đâu, tối mai anh có mấy người bạn độc thân rủ đi club, anh thấy anh nên mang em theo cùng, nếu còn ở trong nhà cả người em sẽ mọc đầy nấm mốc.”

Tướng Khâm nghe nói đến mình, nói vô tội: “Đâu có, ngày nào em cũng tắm mà.”

Suýt chút nữa Phương Nguyên học ra máu, ôm mặt quay đi.

Đến hôm sau họ thực sự tham gia họp mặt hội độc thân, trong một câu lạc bộ sang trọng nổi tiếng, nghe nói là phải có quen biết mới có được chỗ. Tâm trí Tướng Khâm vẫn chưa ổn định, vừa bước ra khỏi cửa đã đòi mua thêm hai bình hoa mới, bị Phương Nguyên nhét thẳng vào xe.

Cả bọn vừa ăn cơm vừa hát karaoke, phòng cách âm của câu lạc bộ cao cấp quả nhiên cách âm tốt, bên trong reo hò ầm ĩ cả ngày, vậy mà bên ngoài vẫn không hề hay biết.

Tướng Khâm bỏ đi mát xa toàn thân, suýt nữa ngủ quên trên giường mát xa. Có mấy người kéo anh ra hát karaoke, nhưng anh không có hứng thú, đành mặc thêm quần áo ra ngoài hút thuốc.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra ngoài đã thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen ở cuối hành lang, dẫn theo hai người đi vào phòng ăn, trong đó có một hình bóng mà dù nhắm chặt hai mắt anh vẫn có thể nhận ra —— là Cận Viêm.

Người kia và Cận Viêm có vài phần giống nhau, Tướng Khâm nheo mắt nhìn hai giây, là Cận Vệ Quốc.

Hai anh em cùng ngồi ở đây, đang định làm gì?

Trước đây Tướng Khâm có giúp Cận Vệ Quốc ghi chép sổ sách nên biết lão đang làm gì. Nói về buôn lậu, nó đã giúp Cận lão gia làm giàu, sau khi chết đã truyền lại cho Cận Vệ Quốc. Lúc đầu Tướng Khâm không biết Cận Viêm cũng dính vào, sau khi biết được trong lòng phiền muộn nhưng không nghĩ đến nhiều, bây giờ thấy hai anh em nhà này ở cùng một chỗ mới giật mình thông suốt, Cận Viêm có thể vận chuyển nhiều ngọc thạch như vậy từ Myanmar về, tám chín phần là do Cận Vệ Quốc dụ dỗ.

Cận Viêm học được hai năm đại học liền bỏ dở, không thể không có công của anh em trong nhà.

Tay chân Tướng Khâm rét run, đứng trong bóng tối ở hành lang, chỉ nghe thấy tiếng nhạc du dương ở tầng dưới truyền lên, cùng với tiếng hô hấp dồn dập của mình.

Chợt Cận Viêm đứng dậy đi ra, Cận Vệ Quốc đưa hắn ra cửa, vỗ mạnh lên vai hắn nói vài câu gì đó, xa quá nên không nghe rõ. Hai người đứng hàn thuyên tầm năm phút, Cận Viêm gật gật đầu, xong xoay người rời đi.

Cận Vệ Quốc nhìn hần xuống cầu thang mới quay lại phòng, để lại hai người vệ sĩ bận đồ đen đứng trước cửa.

Tướng Khâm hút vài hơi thuốc, từ trong kích động hoàn toàn tỉnh táo lại, trở nên vô cùng minh mẫn, bình tĩnh. Anh vút nửa điều thuốc Vân Yên vào góc tường đầy bụi, từ sau chậu hoa bước đến, đứng trước hai người vệ sĩ nói: “Tôi muốn gặp đại ca Cận Vệ Quốc của các người, để tôi vào.”

Cận Vệ Quốc không phải muốn là gặp, vệ sĩ lắc đầu: “Anh có hẹn trước không? Không có không được vào.”

“Vậy bảo ông ta ra đây gặp tôi.”

Hai người vệ sĩ nhìn nhau ngờ vực, đột nhiên nghe Tướng Khâm quát: “Không có mắt hay sao, ngay cả tôi cũng không biết? Tránh ra!”

Người bên trái ngẩn người, lại cười nói: “Xin lỗi xin lỗi, ngài cứ từ từ, tôi vào hỏi một tiếng.” Nói xong quay người vào trong.

Đây chính là kinh nghiệm mà Tướng Khâm đúc kết được khi nói chuyện với người họ Cận, loại người thuê mướn này mất thường để trên đầu, căn bản sẽ không từ từ nói chuyện với người khác.

Thật ra đây là hình ảnh thu nhỏ trong xã hội hiện đại, ở trong kinh doanh càng thể hiện rõ ràng hơn nữa. Dù là gọi điện hay là gặp mặt đều rất ít người có thể nói chuyện bình thản, lễ phép nhiệt tình, thậm chí có muốn nói thẳng ra cũng phải giả vờ quanh co, để người khác xác nhận lại mấy lần. Nếu bạn không ra vẻ kiên nhẫn thì bạn cũng đừng nên mở miệng nói chuyện.

Những từ như “xin”, “cảm ơn” cũng trăm triệu lần không được nói, nếu nói bạn sẽ bị mất khí thế, người ta sẽ không xem bạn ra gì. Cho dù muốn nói thì cũng phải nói bằng giọng điệu thờ ơ lãnh đạm, giống như người ăn mày vậy, có như vậy ở trên thương trường mới không bị người khác coi thường.

Tướng Khâm từng rất mâu thuẫn, thế nhưng Cận Viêm nói là bây giờ ai ai cũng vậy, nếu em không vượt lên thì đi đến đâu cũng có kẻ chặn đường, bắt nạt kẻ yếu đã thành bản năng của rất nhiều người.

Quả nhiên thấy Tướng Khâm nói những lời này, các vệ sĩ nhìn anh bằng con mắt khác ngay, cung kính khoanh tay đứng ở một bên. Không bao lâu người kia đã trở ra, cười xòa nói: “Thật xin lỗi, xin lỗi, đại ca nói là lập tức mời ngài vào.”

Tướng Khâm đẩy cửa vào.

Trong phòng này tương đối sang trọng, nhưng đèn quá mờ, có vài người đứng hoặc ngồi bên sofa, không biết là đang làm gì. Cận Vệ Quốc ngồi ở góc tối phía trong, thấy anh liền đứng dậy: “Ngồi đi, ngồi đi! Sao em lại đến đây, Cận Viêm vừa mới...”

Tướng Khâm ngồi đối diện lão, tự rót nửa chén rượu để trước mặt Cận Vệ Quốc.

Ngay cả Cận Vệ Quốc cũng không ngờ đến điều này, trong lòng trống rỗng ba phần.

“Tôi thấy rồi.” Tướng Khâm thản nhiên nói.

Không hổ danh là người từng trải, con mắt Cận Vệ Quốc đột nhiên thay đổi, thành khẩn nói: “Ây da Tiểu Tướng, không phải anh hai nói em, dạo này thế nào mà muốn ly hôn với Cận Viêm? Hai người ở cùng nhau nhiều năm rồi, tốt xấu gì cũng từ hai bàn tay trắng gây dựng nên, làm sao mà tới tuổi trung niên rồi lại nói bỏ là bỏ được? Cận Viêm có lỗi gì với em thì em đánh nó là được rồi, nó vẫn luôn đặt em và tâm vào trí mà. Cho dù không nhìn ra tâm tình của nó, em cũng phải nghĩ cho mặt mũi đứa con, tha thứ cho nó một chút đi...”

Tướng Khâm im lặng không lên tiếng, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Cận Vệ Quốc.

Đối diện với ánh mắt như vậy khiến da mặt tái nhợt đi, Cận Vệ Quốc không nói được nữa, từ từ mở miệng, cười gượng nói: “Ý anh là, anh đã giã bày hết rồi, muốn khuyên hai em nên suy nghĩ lại cẩn thận.”

“Thật không?”

Cận Vệ Quốc cúi đầu nhấp rượu.

“Anh hai,” Tướng Khâm cười lạnh nói, “Dạo này Cận Viêm làm ăn buôn bán với một người Campuchia tên Cát Miệt, anh có biết không?”

“.....”

“Đá ngọc thạch mua được ở Myanmar bị Cát Miệt tráo thành hàng thứ phẩm, Cận Viêm nổi giận, đánh nhau với bọn họ. Anh ta được anh dẫn dắt vào con đường buôn lậu lâu rồi, đã bao giờ bị người khác qua mặt? Chắc chắn sẽ không chịu để yên. Đến lúc không thể vãn hồi, có một thằng nhóc tên Trát Tây bị đẩy ra làm người thế tội, suýt nữa bị chôn sống.”

Tướng Khâm ngấm nghĩa ly whiskey, lãnh đạm hỏi: “Tôi thấy cách thức này rất quen thuộc, bây giờ mới nhớ ra, có phải là học anh hai không?”

Cận Vệ Quốc muốn nói gì đó, há mồm chớp mắt lại thay đổi ngôn từ: “À, thật ra nó chỉ vô tình dính vào thôi, em đừng lo lắng nhiều. Điểm này của em thật sự không tốt...”

“Anh hai, những lời lừa ma gạt quỷ thế này anh nên lấy lại đi. Tôi là nể mặt mũi Cận Viêm mới gọi anh một tiếng anh hai, sau này đã chia tay với Cận Viêm, gặp anh chưa biết xưng hô thế nào đâu.”

Cận Vệ Quốc suýt nữa bị ghen mà chết tươi.

Tướng Khâm nói: “Tôi với Cận Viêm quen nhau từ lúc học tiểu học, nếu không phải là tôi, anh ta đã ngồi trại cải tạo mấy năm trung học rồi. Lúc đó anh ta không có mẹ ruột, cha đẻ có cũng như không, ngày ngày ở cạnh anh ta chính là tôi. Tiếp đó lão già nhà các người chết dưới váy đàn bà, anh ta không có tiền đến trường mỗi ngày, là tôi trộm tiền mang ra ngoài, nếu không năm đó đã phải ngủ dưới vòm cầu rồi.”

“.....Chuyện này anh biết, em thật là.....”

“Sau đó chúng tôi trốn tới thành phố S, trong người không có một đồng, chán nản vô cùng, xuống tàu còn bị sốt cao, phải cắn răng đi hơn mười dặm đường từ ga tàu vào nội thành. Lúc Cận Viêm khai trương công ty, tình hình kinh tế khó khăn, chủ thuê nhà cuối tuần nào cũng đến đòi tiền, trong tay chúng tôi không có gì để trả nợ, anh có biết trong thời gian đó Cận Viêm gần như suy sụp không? Không có tôi che chắn ở phía trước, có lẽ anh ta đã nhảy xuống sông rồi. Tiếp đó Cận gia dính lú tới xã hội đen, Cận Viêm cũng bị kéo theo, nguy hiểm hết lần này đến lần khác, ngay cả tã lót của Lê Mông cũng suýt mua không được...”

Cận Vệ Quốc quả thật không dám nghe, chỉ cười nhạt nói: “Anh biết, anh biết.”

“Anh mà biết cái gì? Tôi vì người đàn ông này hao tâm tổn huyết, vậy mà người anh hai như anh, lại dẫn dắt anh ta vào con đường này.”

Trong phòng không ai nói chuyện, tất cả đều ngừng thở không dám phát ra tiếng nào.

Tướng Khâm nói: “Anh hai, anh không có con, không vướng không vấp, anh đuổi chân ra cùng lắm chỉ là chuyện một nén nhang. Đừng trách tôi nói thẳng, Lê Mông vẫn cần Cận Viêm nuôi, nếu anh ấy bị bắn chết thì Lê Mông phải làm sao? Tôi thật không biết đã đắc tội gì với anh, kéo Cận Viêm xuống nước còn chưa đủ, mấy năm sau lại muốn làm tổn thương Lê Mông vô tội?”

Cận Vệ Quốc cúi lên, nói: “Anh không có, anh....”

Căn bản là Tướng Khâm không cho lão có cơ hội nói chuyện, bật người đứng lên lạnh lùng nói: “Đúng, quả thật chúng tôi phải chia tay, nhưng những gì Cận Viêm nợ tôi đời này vẫn chưa rõ ràng, mạng sống của anh ta có ít nhất một nửa là của tôi. Nếu anh dám đẩy anh ta vào đường chết —— lúc đó dù tôi còn sống hay đã chết, chắc chắn cũng sẽ tìm anh liều mạng.”

Tướng Khâm nhìn bốn phía, tiện tay lấy con dao gọt hoa quả, đâm mạnh xuống mặt bàn phía trước Cận Vệ Quốc.

Vì dùng lực quá mạnh nên mũi dao cắm sâu xuống bàn, chuôi dao vẫn còn lay động, khiến mặt Cận Vệ Quốc trắng bệch.

Mọi người đứng dậy định đi về phía bên này, nhưng vừa thấy Tướng Khâm quay lại trừng mắt, họ không

dám bước lên nữa.

“Anh hai, nếu anh không tin cứ đi hỏi Cận Viêm, Tưởng Khâm tôi liều mạng với ai, thì ai mới phải chết.”

Cận Vệ Quốc không nói được nửa chữ, chỉ thấy Tưởng Khâm cúi người xuống xem xét ánh mắt lão, ánh mắt anh vô cùng bức người, giống như muốn móc tươi con mắt lão.

“Tốt nhất anh nên nhớ kĩ những lời này.”

Môi Cận Vệ Quốc run rẩy, như muốn nói gì đó, nhưng dũng khí đã bị đóng băng.

Tưởng Khâm xoay người bước ra khỏi phòng, không ai dám cản lại.

24. Chương 24

Chuyện bị Tưởng Khâm uy hiếp, Cận Vệ Quốc suy nghĩ nửa đêm vẫn quyết định không nói cho Cận Viêm biết. Vui gì mà vui, một (nửa) ông lớn xã hội đen bị người khác uy hiếp là chuyện có thể diện lắm sao? Huống hồ Tưởng Khâm đối với Cận Viêm, là xuất phát từ tim gan mình, vì Cận Viêm mà uy hiếp Cận Vệ Quốc, nói ra tên gốc cũng không cho rằng Tưởng Khâm sai.

Dựa vào lương tâm mà nói, Cận Vệ Quốc vẫn thấy Tưởng Khâm thật sự không có lý lẽ. Đàn ông mà, phải tạo dựng sự nghiệp chứ, hơn nữa tổ tông họ Cận đều dựa vào buôn lậu mà kiếm cơm, hoặc là giàu sang sung sướng hoặc là bị chém đứt đầu, đều là số mệnh mỗi người rồi.

Nếu Cận Viêm giống anh ba của nó thì không lâu nữa sẽ thành trái trứng thối cũng phải, nhưng vấn đề là Cận Viêm làm rất tốt, vượt bậc cha anh, trời sinh ra để theo con đường này.

Cận Vệ Quốc nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nếu Tưởng Khâm thật sự muốn ly hôn với Cận Viêm, vậy thì cứ ly hôn đi. Mấy năm nay không biết biến Lê Mông thành cái dạng gì, nó là hy vọng duy nhất của nhà họ Cận, lớn đến vậy mà y như đứa con nít. Tưởng Khâm đi rồi một mình Cận Viêm nuôi con, không chừng có thể dạy bảo thành bé thành một Lê Mông mới.

May mà Cận Vệ Quốc không nói chuyện này cho Cận Viêm biết, nếu không Cận Viêm chắc chắn sẽ cởi giày tháo mũ đánh nhau với lão.

Đạo này thần kinh của Cận Viêm căng thẳng tột độ. Bây giờ hẳn mới cảm nhận sâu sắc được câu nói trước đây của Tiêu Cao rất đúng: Người khôn ngoan mãi mãi không thể để đối phương hy sinh vì mình quá nhiều, cho dù người ta có cam tâm tình nguyện hiến dâng, bạn cũng phải trăm triệu lần ngăn cản!

Hắn nói vợ bạn hy sinh cho bạn cũng vì người ta yêu bạn, nhưng sự hy sinh này không phải không có giá, người ta không phải đứa ngốc, bản thân hy sinh ít hay nhiều chẳng lẽ không biết được? Từng li từng tí đều ghi nhớ kĩ. Lúc người ta yêu bạn, là người ta nguyện ý, nhìn thấy bạn vui người ta cũng vui. Nhưng nếu

có một ngày bạn làm chuyện có lỗi với người ta, vậy thật đáng tiếc, cảm xúc mạnh mẽ lúc đó có thể khiến người ta cực kỳ tuyệt tình và vô lý, đến khi đó người ta nói đi là đi, bạn có đi tìm năm châu bốn bể cũng không tìm được.

Sau khi hôn nhân đồng tính được hợp pháp hóa thì những lời này lại càng trân quý, là vì thường thì phụ nữ sẽ vì con hoặc vì ba mẹ mà tiếp tục nhẫn nhịn, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nhưng đàn ông sẽ không có sự bần khoản này, dám có lỗi với tôi, tôi cho anh đi ngay, mẹ nó anh tự mình chính dây treo cổ đi!

Đây là kinh nghiệm Tiêu Cao tự đúc kết bằng xương bằng máu, sau đó hắn mới nói rộng ra là, mô hình sống chung lý tưởng của các cặp vợ chồng chính là, ai không thể chịu đựng được mất mát thì người đó càng phải cố gắng nhiều. Mai sau cho dù bạn có làm gì có lỗi với đối phương thì người ta cũng sẽ xem xét lại mười mấy năm cống hiến của bạn, mọi chuyện vẫn có khả năng cứu vãn.

Lúc ấy Cận Viêm nghĩ mấy lời này đều rất nhảm nhí —— đã làm chuyện “có lỗi với đối phương” thì căn bản không phải là người. Nói dễ nghe thì là thần kinh có vấn đề, khó nghe thì chính là không bằng cảm thú.

Mà người bệnh tâm thần tổng kết kinh nghiệm của bản thân thì cũng chỉ nghe được một nửa của một nửa, còn đa số đều bay vào thùng rác.

Nhưng mà bây giờ hắn bỗng nhiên rất tỉnh táo, cảm thấy những lời này thật cmn đúng quá! Không gì có thể đúng hơn! Thử nghĩ nếu hắn và Tưởng Khâm đổi vị trí, từ đầu đến cuối người hy sinh đều là hắn, vậy Tưởng Khâm có giận dữ như thế không? Có quyết tâm phải chia tay không?

Khó chịu vô cùng! Làm thế nào có thể ra tòa lúc này được!

Hiện tại mỗi đêm Cận Viêm đều ngủ không được, mắt nhắm rồi mà tâm không tịnh.

Kiên tụng ly hôn tuy lớn mà nhỏ, cái chính là quan tòa phán quyết thế nào. Nghe nói có người đã thống kê được rằng, tỷ lệ những người đồng tính dưới bốn mươi tuổi ly hôn cao hơn những người dị tính rất nhiều, quan tòa phán quyết rất chuẩn. Nếu trong hai vợ chồng có một người sống chết đòi ly hôn, nếu không được sẽ đâm đầu chết tại tòa án, dù cho người còn lại không bằng lòng, quan tòa vẫn có khả năng lớn là phán quyết ly hôn.

Luật sư đề nghị với hắn là: ứng biến tại chỗ rất quan trọng, nếu có thể chứng minh được cho quan tòa thấy là tình cảm vợ chồng hai người không hề tan vỡ, chỉ là Tưởng Khâm nhất thời giận dữ nên mới yêu cầu ly hôn, như vậy là có thể bác bỏ đơn xin ly hôn của nguyên đơn.

Đối với các vị quan tòa, Cận Viêm mất rất nhiều công sức. Hắn đi hỏi thăm ai là thẩm phán, cho người đến trước cửa tặng lễ vật, ai ngờ lại bị trả về. Hắn nghĩ chắc là chỉ có lễ vật thì không đủ, lúc định mang vàng ra biếu thì bị luật sư cản lại, nói rằng hắn không nên biếu nữa, nếu như thẩm phán nghĩ hắn ý có tiền mà ngang ngược hống hách thì chắc chắn sẽ phán ly hôn.

Cận Viêm buồn đến rụng tóc, lòng nói thế này là thế quái nào vậy, biếu quà cho ông mà ông không nhận,

phá mười tòa miếu cũng không thể phá một cuộc hôn nhân[1], đạo lý đơn giản như vậy mà còn không hiểu sao!

[1] Phá mười tòa miếu cũng không thể phá một cuộc hôn nhân: Đây là quan niệm nho giáo phong kiến TQ. Ý là chia rẽ hôn nhân người khác là chuyện rất độc ác, còn hơn cả phá miếu. Khuyến rằng người ta nên hướng thiện, đừng phá chuyện nhà người ta. (khổ thân mấy ông thẩm phán xét xử ly hôn =)))

Mười lăm ngày chuẩn bị rất nhanh đã trôi qua, ngày mở phiên tòa, tiết trời oi ả mướt mồ hôi, Cận Viêm mặc âu phục đen thối cả vạt, mồ hôi trong áo sơ mi chảy ra ào ào.

Cuối cùng đến nơi thì vẫn chưa đến lượt họ, còn đang xét xử một cặp đồng tính nam cũng tầm tuổi họ. Trong lòng Cận Viêm ngập tràn cay đắng, chỉ có xem người khác đau khổ mới có thể làm tâm tình dịu lại, vậy nên chạy đi xem phán xét. Chỉ thấy người bị tố vô cùng quá đáng, nói là nhà cửa và xe lúc mua đều đứng tên hắn, tiền mặt đã chuyển đi hết, ly hôn rồi một phân tiền cũng không để lại. Người khởi tố giống Tưởng Khâm vô cùng, cũng là một nhân viên kế toán, cũng rất kiên cường, nói rằng lúc tiêu tiền mới biết là loại cặn bã, không được đồng nào cũng muốn ly hôn!

Quan tòa thấy tính cách người này sòng phẳng lưu loát như vậy, lại thấy bên khởi tố muốn ly hôn, bên bị tố có được toàn bộ tài sản chắc cũng không có ý kiến gì, vậy là đập bàn, các người ly hôn.

Có lẽ bên bị tố hoàn toàn không nghĩ mọi chuyện đến nước này, lúc này đứng trước tòa án rống lên giận dữ rằng như vậy mà phán ly hôn! Vấn đề tài sản còn chưa thỏa thuận mà đã phán ly hôn! Tôi không đồng ý! Tôi có chết cũng không đồng ý!

Quan tòa nói về vấn đề thỏa thuận tài sản, anh xem đối phương đã thỏa hiệp rồi, tài sản đều thuộc về anh, anh có cái mẹ gì không đồng ý nữa?

Người kia suýt nữa khóc thành tiếng, hét ầm lên rằng ông đây muốn kháng án! Ông đây về rồi sẽ kháng án ngay! Phá mười tòa miếu cũng không thể phá một cuộc hôn nhân, cmn các người quá ác độc.....

Cận Viêm xem đến tái cả mặt, ra ngoài lại hỏi hai vị luật sư: “Bây giờ xin đối thẩm phán có được không?”

“Không dễ đâu ạ, hơn nữa vị thẩm phán này còn trẻ, mà thẩm phán nữ và thẩm phán trẻ nếu phán ly hôn thì có sức thuyết phục rất lớn, bây giờ có hơi khó giải quyết...”

Cận Viêm nổi nóng: “Thỏa thuận tài sản không được thì chúng ta còn có đứa con! Lê Tiểu Mông còn chưa trưởng thành! Hai người không nghĩ đến phương diện này sao?”

Luật sư nói ngài đừng cố, bây giờ quyền nuôi nấng trong hôn nhân đồng tính vẫn chưa toàn diện! Dưới mười bốn tuổi thì xét theo điều kiện kinh tế, huyết thống đứa trẻ, mong muốn của cha mẹ các loại. Nhưng trên mười bốn tuổi thì phải xem xét ý kiến đứa trẻ. Trừ khi ngài đứng trước tòa án vì quyền lợi của tiểu thái tử mà đấu tranh, bằng không đừng đùa.

Cận Viêm đau đầu muốn vỡ ra, luật sư vỗ vỗ vai hắn nói: “Ông chủ, bây giờ ngài chỉ có thể dựa vào tình cảm mà chống đỡ, nếu có thể đứng trước tòa làm cho Tưởng tiên sinh mềm lòng, đồng ý cân nhắc thêm một khoảng thời gian nữa, vậy quan tòa sẽ tạm thời không phán ly hôn. Nếu mấy tháng nữa lại mở phiên tòa thì chúng ta cũng đủ thời gian chuẩn bị rồi.”

Cận Viêm hỏi: “Vậy nếu cậu ấy không chịu thì sao?!”

“Không chịu cũng không sao, chỉ cần anh ta không cần thì sẽ không chết. Quan trọng là quan tòa, quan tòa cảm thấy hai người vẫn còn tình cảm, mà ngài không giống người vừa rồi ngang ngược.... Nếu như vậy, có khả năng lớn sẽ dời lại phúc thẩm.”

Mồ hôi Cận Viêm tuôn ra càng nhiều, áo sơ mi có thể vắt được một chậu nước.

Hắn ngồi trong tòa án chờ cho mau đến phiên tòa, Tưởng Khâm cùng một người im hơi lặng tiếng bước vào. So với Cận Viêm trang phục anh bình thường vô cùng, áo sơ mi trắng giản dị, quần jean bạc màu, cùng với khuôn mặt ưu tú phù hợp với cặp kính khoan bên mắt, làm cho người ta vừa yêu vừa ghét.

Về mặt của anh có hơi tiêu tụy, lúc này Cận Viêm đang tiến vào tòa án, bắt gặp đôi mắt thâm đen của anh không khỏi ngáy người một lúc.

Quan tòa xử lý mấy vụ ly hôn này không đến một trăm thì cũng là tám mươi, phần đầu tiên là chứng thực thân phận, đã quen để cho nguyên đơn nói lên yêu cầu.

Tưởng Khâm đem toàn bộ nội dung trong đơn ra nói lại lần nữa, cuối cùng là: “Tình cảm với bị đơn đã tan vỡ, không thể cứu vãn, xin được giải trừ quan hệ.... Tôi nói xong rồi.”

Cận Viêm nghe xong bốc hỏa, không đợi quan tòa yêu cầu hắn biện hộ hắn đã nói ngay: “Tôi không đồng ý!”

Quan tòa “khụ” một tiếng.

“Chúng tôi đã quen biết nhau gần ba mươi năm, năm hôn nhân đồng tính được hợp pháp hóa chúng tôi thuộc nhóm đầu tiên có giấy chứng nhận, có thể nói hôn nhân đã mười mấy năm rồi, tình cảm nào có thể tan vỡ đơn giản như vậy? Với lại chúng tôi còn có một đứa con, năm nay chưa đủ mười tám tuổi, Tưởng Khâm với đứa con...”

Quan tòa lại “khụ” tiếng nữa.

Cận Viêm sửa lời: “Nguyên đơn và thằng nhóc có tình cảm vô cùng sâu đậm, trong thời kì trưởng thành của con nhỏ mà ba mẹ ly hôn thì có biết bao thương tổn? Tôi không đồng ý ly hôn!”

Quan tòa hỏi: “Đứa bé với nguyên đơn có quan hệ huyết thống không?”

Vậy nên luật sư của Cận Viêm đem chứng minh DNA trình lên, cùng với bằng chứng năm xưa vì nuôi dạy Lê Mông mà Tưởng Khâm từ chức ở nhà mấy năm.

Không thể không nói công tác chuẩn bị của họ vô cùng hoàn hảo, Tưởng Khâm có thể có tình cảm sâu sắc với Lê Mông hoàn toàn không cùng huyết thống như vậy, chắc chắn theo khía cạnh khác sẽ chứng minh anh và Cận Viêm có tình cảm vô cùng mặn nồng.

Quan tòa tin vào bằng chứng, hỏi Tưởng Khâm: “Nguyên đơn có nói gì không?”

Tưởng Khâm uể oải nói: “Tôi từ bỏ quyền nuôi con, có thể trợ cấp mỗi tháng theo quy định.”

Một phát trúng tâm.

May mà Lê Tiểu Mông không có ở đây, nếu có chắc chắn đã khóc om sòm bên dưới hàng ghế quan sát rồi.

Cận Viêm vội hét toáng: “Cho dù không nói đến đứa con, nguyên đơn cũng không có đủ bằng chứng chứng minh tình cảm chúng tôi tan vỡ đến mức không thể cứu vãn. Mấy hôm trước chúng tôi còn bàn bạc kế hoạch trở về thành phố S để thăm cha mẹ cậu ấy, vé máy bay cũng mua rồi, cùng ngày cùng chuyến cùng chỗ ngồi, làm sao có thể làm giả được? Trước đây thỏa thuận ly hôn tôi cũng không ký, vì tôi còn yêu cậu ấy, tôi không muốn mất cậu ấy...”

Luật sư chạy đến mang vé máy bay lên, không phải là giả, quan tòa lại tin: “Nguyên đơn nói gì không?”

Tưởng Khâm trầm mặc một lúc, không nói câu nào.

Khi tất cả đều nghĩ anh đã từ bỏ thì đột nhiên lại nghe nói: “Bị đơn ngoại tình với người thứ ba....”

Ngay lập tức máu Cận Viêm sôi lên.

“.....Còn làm người ta có thai.... Tôi có tin nhắn của người thứ ba chứng minh.”

Luật sư đỡ dẫn cả người, không ngờ Tưởng Khâm còn có chêu này.

Quan tòa vừa thấy tin nhắn, đang xác thực là đúng với sự thật lại nhìn thấy hồ sơ ghi bị đơn thân phận là ông chủ ông ty giải trí, người thứ ba là một nữ nghệ sĩ trẻ, nhất thời phần nộ.

Cmn cái này so với abcxzy một người còn tội đồ hơn, abcxzy người ta chẳng qua là do hai người không

hài hòa dẫn tới khắc khổ liên tiếp làm tình cảm bị hao mòn, còn cái này rõ ràng là ở bên ngoài... A! Bên ngoài.... không tính đi, còn khiến con người ta có thai nữa! Có thai không tính đi, ông còn tới tòa án ầm ĩ cái gì mà “Tôi còn yêu cậu ấy tôi không muốn mất cậu ấy”, đây là tòa án, ông đến đây để diễn kịch sao!

Luật sư hoàn toàn không nghĩ là trước đây Cận Viêm đã phạm phải sai lầm này, trong lòng thầm mắng là ông chủ sao ông không nói đến chuyện này?! Đây chính là nhân tố quan trọng để quan tòa có quyết định phán ly hôn hay không đó nha! Tưởng Khâm nếu tàn nhẫn nữa thì bây giờ không còn là tố tụng bình thường, mà là do đối phương có sai lầm to lớn không thể chịu đựng được nên yêu cầu ly hôn đó!

Quan tòa hỏi: “Bị đơn có gì biện hộ không?”

Cận Viêm ấp a ấp úng, quay lại nhìn luật sư.

Luật sư chìa hai tay ra, tỏ vẻ tôi thật sự hết cách, ông đâu có nói cho tôi biết chuyện này, bây giờ bảo tôi phải nói sao đây? Ngay cả đối tượng bên ngoài của ông... tôi còn không biết là ai mà!

Cận Viêm choáng váng quay lại, một lúc sau mới lí nha lí nhí: “Đây là do tôi sai, nhưng tôi đã sám hối với nguyên đơn rồi, với lại từ sau lần đó tôi không có tái phạm nữa. Con người nào phải Thánh Hiền, ai chẳng lầm lỗi?[2], tôi không thể chấp nhận chỉ vì một sai lầm mà khiến gia đình tan vỡ được.....”

[2] Nguyên văn: “Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá, trích từ câu nói của cổ nhân, đầy đủ là:

“Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá?

Quá vật đan cải, thiện mạc đại yên!”

Nghĩa là: “Con người nào phải Thánh Hiền, ai chẳng lầm lỗi?

Chẳng sợ sửa đổi, còn gì tốt hơn!”)

Hắn vừa muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy Tưởng Khâm quay đi.

Trong giây phút đó, trên mặt Tưởng Khâm xuất hiện vẻ không đành lòng, anh gỡ mắt kiếng xuống, lấy tay dụi mắt, môi mím chặt lại.

Cận Viêm bỗng chốc hiểu ra: Cậu ấy không đành lòng!

Bởi vì không phải do vấn đề này mà cậu ấy muốn ly hôn! Hơn nữa cậu ấy biết chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ hủy hoại danh dự của Cận Viêm, cho nên vốn không định lấy tin nhắn ấy ra làm bằng chứng!

Sự tình phát triển đến lúc này đã tạo cho Tưởng Khâm một áp lực tâm lý rất lớn. Phơi bày chuyện của Cận Viêm và nữ nghệ sĩ nọ chỉ là do anh bất đắc dĩ, thật sự không muốn làm, cũng như tuyến phòng thủ tâm lý chắc chắn của anh đã có sơ hở.

Trong lòng Cận Viêm nói ông đây không sợ bị em lật tẩy, chỉ cần em có sơ hở, tôi vẫn còn có cửa!

————— Mấy luật sư kia không phải đã nói phải làm cho đối phương mềm lòng rồi xuống nước sao, ông đây ở trong ngành giải trí lâu như vậy để làm gì? Nhìn Vệ Hồng đóng phim nhiều như vậy rồi, ông đây đã sớm không thầy vẫn giỏi. Vả lại bây giờ vẫn còn cơ hội, thu phục em chỉ là chuyện nhỏ!

Nháy mắt, ánh để Cận Viêm đã nhập vai, môi hé ra, đầy ghen ngào: “Những gì nguyên đơn nói tôi đều thừa nhận....”

Quan tòa còn chưa có phản ứng, đã thấy đôi mắt hấn đỏ lên, nước mắt tuôn xuống như mưa:

“Cầu xin quan tòa.... cho tôi thêm cơ hội nữa, tôi nguyện dùng cả đời còn lại bù đắp sai lầm, bù lại những tổn thương tâm lý tôi gây ra cho nguyên đơn!”

Từ quan tòa đến thư kí đến các thành viên trong hội đồng xét xử đều choáng váng mặt mày, người nào người nấy cũng há hốc miệng mồm, lại thấy Cận Viêm khóc không ra tiếng, nhưng vì khóc rất nhập tâm nên lạc giọng: “Tưởng Khâm, anh không thể không có em, tình cảm mười mấy năm trời sao có thể nói bỏ là bỏ?! Hãy cho anh... một cơ hội cuối, anh nhất định dùng hết quãng đời còn lại bù đắp sai lầm này, anh, anh...”

Cả người Tưởng Khâm đông cứng lại, thậm chí không biết nên phản ứng thế nào.

Cận Viêm khóc đến đỏ mặt tía tai, bước nhanh từng bước về phía trước, chưa ai kịp ngăn lại thì bỗng tắt hắt “bụp” một tiếng quỳ gối xuống đất:

“Tưởng Khâm em nhẫn tâm vậy sao, em nhẫn tâm bỏ ngôi nhà này mà đi sao! Anh yêu em, anh không muốn ly hôn, nếu ly hôn anh đập đầu chết ngay tại đây! Cầu xin quan tòa.... hãy cho chúng tôi thêm một cơ hội nữa!”

Quan tòa: “.....”

Tất cả quan tòa đều mang vẻ mặt “= =”

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, Tưởng Khâm theo bản năng lùi ra phía sau nửa bước, chân chạm vào cạnh ghế.

Tai anh lùng bùng, cơ thể mềm nhũn, không tự chủ mà ngồi phịch xuống.

25. Chương 25

IQ cao ngất trời của Tưởng Khâm cũng không thể tưởng tượng Cận Viêm có thể quỳ xuống.

Lúc ấy cả người anh đông cứng lại, không nghe rõ Cận Viêm nói gì, lỗ tai ong ong cả lên.

Quan tòa thấy bị đơn khóc ngon lành quá, mà mặt nguyên đơn thì như bị sét đánh, đến đường cùng đành tạm giải lao, để Cận Viêm bình tĩnh lại.

Nhưng Cận Viêm đột nhiên thay đổi sắc mặt, mặt mày bình thường trở lại, đứng lên tìm nơi không người dận dò luật sư: “Tìm người quen của chúng ta trong tòa án để mua lại bằng ghi hình cuộc thẩm vấn vừa rồi, giao cho bộ phận PR, mua mấy tờ báo mạng, phát tán lên internet cho nóng sốt.”

Mặt luật sư tái lại: “Cho lên mạng? Không được đâu ông chủ, tốt xấu gì ngài cũng đường đường là....”

“Ông đây đường đường là một thằng đàn ông bị vợ bỏ,” Cận Viêm nói, “Mất mặt nào cho bằng cái mất mặt này? Cho lên!”

Cận Viêm thầm vui trong lòng, trong lòng hẳn biết rất rõ: Tưởng Khâm yêu hẳn, có thể vì hẳn mà bỏ mạng sống hẳn cũng yêu Tưởng Khâm, có thể vì Tưởng Khâm mà không biết xấu hổ!

Không phải ai cũng có thể đối mặt với cái sự không biết xấu hổ, ở vị trí này của Cận Viêm, vừa có tiền vừa có thể vừa có quyền, còn dám ở trước mặt mọi người mà kéo hết da mặt xuống, vậy là vô địch rồi.

Khi phiên tòa được mở lại, vẻ mặt Tưởng Khâm có chút hoảng hốt, những ngón tay lúc ký tên xác nhận danh tính còn run rẩy. Cận Viêm nhìn thấy có hơi đau lòng, nhưng nghĩ lại rằng đây mới chính là lúc quyết định thành bại, ở thời điểm then chốt thế này không thể mềm lòng, vậy nên quét định nhin lại.

Vợ yêu à, anh thật sự không muốn bức em đâu, chỉ là mẹ nó anh không muốn cả đời cô đơn quanh quẽ một mình!

Quan tòa đọc những chứng cứ được trình lên, thấy Cận Viêm không có dấu hiệu khóc lóc nữa, thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Nguyên đơn có vật chứng gì cần bổ sung không?”

Tưởng Khâm như giả câm giả điếc, khi quan tòa hỏi lại lần nữa mới chầm chậm lắc đầu.

Luật sư của Cận Viêm lập tức đứng lên, nói đương sự của tôi có vật chứng muốn trình lên.

Trước đây họ đã thu thập được mấy quyển album ảnh trong nhà Cận Viêm, trong đó có bức ảnh hai người tươi cười rạng rỡ khi nhận được giấy chứng nhận kết hôn còn tìm thấy bài văn viết về ba và mẹ của Lê Mộng thời tiểu học sau đó mang lên một vài bộ quần áo cũ của Cận Viêm, nói là do Tưởng Khâm mua ngày

trước, cũng mùi mẫn nói rằng lúc đó cuộc sống hai người vô cùng khó khăn, vậy mà nguyên đơn có thể để dành tiền mua cho bị đơn mấy bộ đồ, chứng minh tình cảm nguyên đơn đối với bị đơn là sâu sắc cỡ nào, sao có thể vì một lần khiếm khuyết mà phán ly hôn được?!

Quan tòa hỏi Tưởng Khâm rằng quần áo kia có phải do anh mua không, mặt Tưởng Khâm trắng bệch ra, nhìn một lúc mới nói: “Tôi không nhớ ra.”

Trong lòng Cận Viêm thấp thỏm.

Trí nhớ của Tưởng Khâm cực kỳ biến thái. Những tài liệu tới tay anh, mỗi một con số anh đều nhớ rõ ràng. Người khác cho số điện thoại cũng chỉ nghe một lần là nhớ, giống như cái danh bạ điện thoại vậy. Mười mấy tuổi anh đã đọc vanh vách hơn ngàn số lẻ đằng sau số Pi, hơn hai mươi năm không ôn luyện, hiện tại vẫn có thể đọc lâu lâu ngàn số đó.

Thế mà bây giờ lại nói không nhớ ra có phải mình đã mua những món đồ này hay không.

Anh nói không phải tôi không không nhớ rõ, mà là tôi không nhớ ra. Hai câu này có ý nghĩa khác nhau, chứng tỏ anh đã cố gắng suy nghĩ, nhưng không thể nhớ được.

Quan tòa thấy sắc mặt Tưởng Khâm không tốt, chần chờ một lúc rồi cùng các thẩm phán âm thầm trao đổi vài câu, lại hỏi: “Hai người có chấp nhận điều giải không?”

Nếu lúc này tiếp tục biện hộ, Cận Viêm vẫn còn vô vàn kịch bản để tuyển chọn, dù chọn trúng kịch bản nào cũng có thể được đề cử giải Oscar. Nhưng nhìn Tưởng Khâm như vậy, trực giác mách bảo anh đã đến giới hạn rồi, nên không dám làm gì quá khích nữa, thành thật nói: “Tôi bằng lòng điều giải.”

“Nguyên đơn cũng bằng lòng điều giải chứ?”

“.....” Tưởng Khâm trầm mặc một lúc, khàn giọng nói: “Tôi bằng lòng.”

Vậy nên lúc điều giải, địa điểm được chuyển dời đến một phòng riêng, chỉ có mấy thẩm phán cùng hai đương sự có mặt. Cận Viêm vừa ngồi xuống đã tuyên bố: “Muốn anh làm gì cũng được, anh không ly hôn.”

Tưởng Khâm mặt mày đáp: “Anh làm vậy có nghĩa gì đâu.”

Cận Viêm muốn nói lại lập tức, nhưng phát hiện anh đang lấy tay đỡ trán, không rõ biểu tình, vẻ mặt khó coi.

Anh không thể nói ra toàn bộ những gì Cận Viêm đã làm, vậy nên chỉ lấy hai lý do chính, một là do có người thứ ba xen vào làm tình cảm tan vỡ, hai là tính cách không hợp nhau.

Nhưng lý do thứ nhất không đủ để có thể ly hôn, bởi vì họ đã kết hôn hơn hai mươi năm rồi, chỉ có một lần quan hệ ngoài luồng, hơn nữa thái độ nhận sai rất tốt, quan tòa sẽ không dễ dàng phán ly hôn.

Lý do thứ hai thì không thuyết phục: Hai người nói tính tình không hợp, có gì chứng minh hai người thật sự không hợp? Lúc nghỉ giải lao bị đơn còn quỳ xuống, nói rõ là muốn nối lại tình cảm, ý nguyện không muốn chia tay đã được biểu đạt mạnh mẽ.

Quan tòa thấy nguyên đơn không còn lời nào để nói, bị đơn lại tích cực nhận điều giải nên đành nói: “Bằng không hai người cứ tái hợp nửa năm, nếu nguyên đơn vẫn muốn ly hôn, nửa năm sau lại đến phúc thẩm.”

Cận Viêm lập tức cam đoan: “Tuyệt đối không có lần sau! Cảm ơn quan tòa đã cho tôi thêm một cơ hội làm người! Sau này tôi nhất định sẽ sống thật tốt, không bao giờ.... gây rắc rối cho chính quyền nữa!”

Quan tòa chỉ thấy có vô số con cừu Alpaca[1] chạy qua, mặt quay về chuẩn bị thư điều giải.

[1] Alpaca, giống cừu Nam Mỹ, anh em song sinh với loài lạc đà không bướu)

Cận Viêm sợ sự tình có biến, liền chạy theo ra phòng xét xử. Đến trước cửa vẫn không yên lòng, lại thấy Tưởng Khâm nghiêng người dựa vào ghế, hai mắt nhắm chặt, dường như muốn khóc.

Hắn mỉm cười, gọi nhỏ: “Vợ ơi?”

“.....Anh cùng lắm.....”

Lời nói Tưởng Khâm vì nghẹn ngào mà không rõ, Cận Viêm hoảng hốt: “Vợ à, em nói sao?”

“.....Anh cùng lắm chỉ lợi dụng tôi, ngay cả tôi anh cũng có thể...”

Ngay lập tức Cận Viêm đã hiểu ý anh.

Anh biết Cận Viêm đã nắm được điểm yếu của mình. Nếu nói ra tòa là một cuộc chiến, anh sẽ nhớ về tình cảm xưa cũ mà không đành lòng, ngay từ đầu kết quả đã làm như vậy.

Mà điều làm trái tim anh nguội lạnh chính là, Cận Viêm thật sự xem đây là một cuộc chiến, hơn nữa còn chuẩn bị đầy đủ tất cả, ra vẻ thâm tình như biển, thực ra lại mưu kế không từ thủ đoạn.

Không thể trách cứ động cơ của Cận Viêm, nhưng toàn bộ quá trình hắn đã bày ra mưu tính đáng sợ của mình, khiến người ta không rét mà run.

Nói thêm là, nếu thủ đoạn này sử dụng với người ngoài, họ sẽ nói Cận Viêm lòng dạ khó lường. Nhưng bây giờ hắn đang đối mặt với Tưởng Khâm, trong lúc phán xét lý hôn đặc biệt dễ làm người ta không khống chế được cảm xúc, nếu là người thường đã sớm nói ra sự thật —— mà hắn còn có thể cẩn trọng, diễn đủ loại kịch tuồng, mà từ đầu đến đuôi đều chính xác, có thể nói tâm cơ đáng sợ đến nhường nào!

Cận Viêm trầm mặc một lúc, đến trước mặt Tưởng Khâm, quỳ một gối hỏi: “Anh không có ý như vậy, theo anh về nhà được không?”

Tưởng Khâm còn chưa hết ngẹn ngào, nhưng thái độ vô cùng bình tĩnh: “Anh nói dối.”

Cận Viêm không nói nên lời.

Quan tòa đã chuẩn bị xong thư điều giải, gọi cả hai người vào ký tên.

Cửa phòng khép hờ có thể nghe rõ tiếng nói chuyện ở ngoài phòng xét xử, trong phòng tĩnh lặng vô cùng, ánh nắng rọi vào cửa kính chiếu xuống sàn nhà, khiến cây ngô đồng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

“Cho dù lý hôn thì em vẫn yêu anh, Tưởng Khâm, thật ra sâu trong tiềm thức em luôn tự trách mình, cho rằng mình đã không dẫn anh đi con đường đúng đắn. Áp lực khổng lồ này đã khiến em tưởng tượng ra một Cận Viêm xa lạ khác, vậy là em nghĩ, sự thay đổi của anh là vì anh của hiện tại đã cướp lấy vị trí người em yêu, đó không phải là lỗi của em, nếu không em sẽ bị bức điên lên.”

Tưởng Khâm quay đầu đi, nhưng Cận Viêm lại lấy tay đẩy nhẹ lại, nhìn vào ánh mắt anh.

“Tuy rằng em không ý thức được sự tự trách mãnh liệt đang tra tấn mình, nhưng em phát hiện, lúc em lừa gạt bản thân mình, cảm giác thống khổ sẽ được giảm đi. Vậy nên mỗi ngày em đều không ngừng ảo tưởng, cuối cùng đã tự thôi miên bản thân mình, khẳng định anh đã bị thay thế. Nhưng khi “Cận Viêm” biến mất em lại cảm thấy bị thương, đồng thời oán hận anh chiếm lấy vị trí đó, nhưng lại bất lực. Cuối cùng em chỉ có thể chọn một con đường, đó là rời xa anh, bởi vì chính anh là nguồn gốc mọi thống khổ của em.”

“Thật ra lý trí em biết sự ảo tưởng này vô căn cứ cực kỳ, Cận Viêm vẫn là Cận Viêm, anh của quá khứ với anh của hiện tại không có gì khác nhau. Lý trí và ảo tưởng cùng trú ngụ, lúc thì cái này nhiều hơn, lúc thì cái kia nhiều hơn khiến thái độ của em thay đổi liên tục, cuối cùng không hạ quyết tâm được.”

Lúc này Tưởng Khâm đã muốn đứng dậy đi, Cận Viêm lại ấn anh ngồi xuống, nói thầm: “Có nhớ Lê Mông hỏi em vì sao phải chia tay không? Em không thể trả lời đầy đủ được đúng không? Bởi vì áp lực tinh thần quá lớn khiến em không thể suy nghĩ được, giống như vừa rời ở phòng xét xử, nói năng lộn xộn với quan tòa....”

Một tiếng “bộp” vang lên, đầu Cận Viêm bị đánh lệch một bên.

Tưởng Khâm đứng bật dậy, động tác dường như quá nhanh nên hơi lảo đảo. Mũi anh run lên bần bật, không

nhìn lại Cận Viêm mà chạy nhanh ra khỏi phòng.

26. Chương 26

Kết quả cuối cùng của buổi thẩm vấn là, song phương vẫn còn khả năng khôi phục quan hệ, tòa án tạm quyết định không ly hôn.

Mấy luật sư kia quả nhiên không phải chỉ ngồi chơi xơi nước, đăng mấy bản ghi chép trong quá trình thẩm vấn lên mạng, chẳng cần đến báo mạng làm gì, đoạn ghi hình bỗng nhiên trở thành “hot”. Điện thoại Cận Viêm được update những tin tức nóng hổi nhất, mở lên toàn thấy tiêu đề là: Tướng thuật trực tiếp thẩm vấn ly hôn đồng tính Tra nam quý xuống cầu xin không ly hôn hình ảnh preview là trên mặt quan tòa treo đầy hắc tuyến.

Đoạn video này dài đến bốn phút mười chín giây, kể từ khi Cận Viêm khóc ròng quý xuống, đến khi quan tòa không thể chịu được nữa tuyên bố giải lao mới hết. Vì tầm nhìn bị che khuất nên Tướng Khâm chỉ lộ sườn mặt, trông hoàn toàn ngây dại, vẻ mặt mù mờ không biết phải làm sao, có người thẩm phán tốt bụng cho anh cốc nước.

Cận Viêm dương dương tự đắc thưởng thức xong, lại xem đến phần bình luận, chỉ thấy toàn là: “Cái này.... Hình như hơi làm quá!” “Quý trong tòa án cũng không phải dễ dàng đâu, cho người ta thêm cơ hội đi.” “Hahahahaaaa tra nam tiểu lâm quá nha, đang làm nghề gì á?” “Tiểu thụ thật mê man thật đáng thương quá o()o...”

Mấy tờ báo mạng tốc độ khá nhanh, không lâu sau đã lục lọi ra được thân phận của Cận Viêm, sau đó liệt kê ra xuất thân giàu có và địa vị quyền thế cùng đủ mọi tin đồn. Từ từ những bình luận dần đổi hướng, đại đa số mọi người đều cho rằng chỉ một lần ăn phở vẫn có thể miễn cưỡng tha thứ, hơn nữa người có địa vị như vậy mà nói quý liền quý, rõ ràng là rất thành tâm sám hối.

Tốc độ lan truyền của tin nosgluc nào cũng nhanh chóng mặt, dần dần không chỉ trong giới giải trí, mà tất cả bạn bè đều biết anh Cận bị vợ đưa ra tòa đòi ly hôn. Đoạn video quý xuống khóc lóc được lan truyền rộng rãi, hầu như những tên tay trong và những ông trùm đã bị Cận Viêm xử đều vội vàng download xuống, xem xong tỏ ra rất khoái trá.

Cận Viêm mặc kệ mưa sa bão tố, ta vẫn tự do tự tại ra khỏi tòa án còn ngâm nga ca hát, trên đường về nhà gọi điện thoại cho Lê Mông hạ chỉ: “Mau thu dọn đồ đạc trốn sang nhà chú Vệ Hồng đi, mẹ con đang rất phẫn nộ, đừng có mà giáp mặt.”

Lê Mông khuôn trương hỏi: “Ba thành công à?”

“Chính vì ta thành công nên mẹ con mới phẫn nộ như thế. Nếu không con nghĩ là có chuyện gì hả?”

Lê Mông cuống quýt hỏi: “Nhưng mà chú Đoàn Hàn Chi đáng sợ lắm.... Nếu con ở nhà có bị Tướng Khâm đánh hay không?”

Cận Viêm suy nghĩ một lúc, đành thừa nhận: “Nếu con quấy quấy đuôi chúc mừng thắng lợi thì có thể lắm.”

Lê Mông không thêm dong dài nữa câu, lập tức cầm theo điện thoại, phóng thẳng vào phòng ngủ lấy ví tiền (trong đó có các loại thẻ tín dụng), hai quân cờ Vân Nam (vật chơi cờ may mắn), móc khóa hình con cừu bằng thủy tinh (có thể lúc lắc đuôi), đồ ngủ hoa (chưa thấy bao giờ hả đồ đầu đất?) bỏ vào một cái bao nhỏ, nhào thẳng ra khỏi cửa.

Tiểu thái tử có trí thông minh vô cùng phát triển, nhưng tứ chi mềm yếu vô cùng, thuộc loại sợ mạnh hiếp yếu không tiền đồ. Khi còn nhỏ bị bỏng tay cũng khóc cả ngày trời, càng khóc lại càng hưng phấn. Nếu ở thời chiến chắc chắn sẽ là một tên nhát cáy điển hình.

Cận Viêm đã đoán đúng. Về học tập hẳn không được thông minh, nhưng đối với tâm lý của Tưởng Khâm thì nắm rõ trong lòng bàn tay. Nếu lấy Tưởng Khâm làm mẫu nghiên cứu, hẳn thật sự có thể viết được hẳn một quyển tâm lý học.

Về đến nhà Tưởng Khâm như muốn ngất đi, thậm chí cũng không biết phải làm gì, chỉ đứng trong phòng ngủ lóng ngga lóng ngóng nửa giờ mới nhớ ra phải thu dọn các thứ.

Lần này anh thu dọn toàn bộ đồ đạc, dường như tủ quần áo đã không còn gì lúc hành lý đã trở thành mớ hỗn độn mới nhớ ra còn chưa đặt vé, vội vàng tìm di động gọi đến cho công ty hàng không nhưng di động lại biến mất, anh cũng không nhớ ra là lấy điện thoại bàn để gọi, chỉ bực dọc lục lọi cả người mình, cuối cùng mới nhớ ra là để quên trong xe.

Cận Viêm về đến nhà đúng lúc anh đang gọi điện cho công ty hàng không, hẳn không nói câu nào, lập tức giật ngay cái di động, tiện tay ném lên sofa.

“Em không được đi đâu cả, đây mới là nhà em.”

Tưởng Khâm thực sự nói không nên lời, muốn động tay động chân với Cận Viêm, nhưng cổ tay cứ run lên bần bật. Vài giây sau anh lại quay người đi lấy điện thoại, nhưng bị Cận Viêm ngăn lại một cách dễ dàng, kéo thẳng lên giường ngủ.

Lần này rất nhanh gọn — lúc Cận Viêm nổi giận lực tay thật sự đáng sợ, khác xa hoàn toàn với những lúc cười vui đùa giỡn. Tưởng Khâm dù có giấy dựa thế nào cũng không thể thoát khỏi, trong lúc vùng vẫy bị khuỷu tay Cận Viêm vô tình đánh trúng cằm, ngã mạnh xuống giường.

Cú chạm đó không hề nhẹ, Tưởng Khâm không nói được gì, ôm mặt thành một cục.

“Ồ đây sao? Có đau không?” Cận Viêm ngồi trên giường, ôm anh vào lòng ngực thật chặt, lấy tay xoa lên vị trí bị đụng trúng.

Một lúc sau Tưởng Khâm mới thở được, sau đó đưa tay ra giáng cho Cận Viêm một quyền lệch hẳn người.

Đánh xong anh cũng không ở lại, lao ra khỏi phòng, mở tủ rượu ra, lấy đại một chai Lafite.

Cận Viêm nhìn thấy chai rượu, nhất thời hoảng loạn: “Trời ơi là trời! Thế này thì chết người mẹ nó rồi! Em đứng lại trước đã, đổi sang chai rỗng đi rồi....”

Lời còn chưa dứt, chai rượu vang kia đã bay đến, Cận Viêm ôm đầu lăn xuống giường, phút chốc chai rượu rơi xuống vỡ tung ra.

“Mẹ em.... Dừng tay dừng tay.... Đm! Em dám!”

Cận Viêm vừa kêu la thảm thiết vừa giẫm lên thủy tinh đầy sàn chạy ra ngoài, chưa kịp ra đến cửa đã thấy chai Lafite thứ hai bay qua đỉnh đầu, cái gương đằng sau lập tức rơi xuống đất.

Tướng Khâm lại bước tiếp sang tủ rượu bên kia, Cận Viêm cảm thấy không xong rồi, nếu tiếp tục nữa ông đây nhất định sẽ bị ném trúng, vậy nên nhanh chân chạy đến ôm lấy Tướng Khâm ra khỏi phòng.

Cả hai người đều bị những mảnh thủy tinh nhỏ dính vào, lúc ra đến phòng khách cả người Cận Viêm đều ướt sũng, đưa tay ra mới thấy trên lòng bàn tay có một vết thương tương đối sâu. Hắn vội chạy đi nhìn Tướng Khâm, thấy anh mặt mũi vẫn hoàn hảo, chỉ có một vết xước nhỏ ở cổ.

“Tay em không sao chứ? Tại sao không mang tất?” Cận Viêm cúi đầu nhìn anh đi tất, rồi run rẩy kéo tay anh ra xem, cả bàn tay đều là chất lỏng màu đỏ, không rõ là rượu hay là máu. Hắn lấy tay Tướng Khâm chà sát vào quần áo mình mấy lần, lật qua lật lại xem xét, xác định là không có vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm, “Em nói xem em đang làm cái gì, bàn tay này quý báu bao nhiêu, vừa có thể chơi đàn vừa có thể chơi cờ...”

Tướng Khâm thở hổn hển liên hồi, nháy mắt đã lên cơn: “Mẹ anh buông ra! Cút đi! Dừng ép tôi phải giết chết anh!”

Cận Viêm vỗ nhẹ anh nói: “Thôi đi, cầm dao giết cá còn không dám, em muốn giết ai.”

“Mẹ anh chết đi.....”

“Mẹ anh xuống mồ bao năm rồi, em cũng không nên kéo dây, ngoan nào.”

Tướng Khâm đứng lên muốn đi, Cận Viêm lập tức lao ra khóa cửa, động tác còn nhanh hơn báo. Tướng Khâm không tranh lại hắn, đành trở vào đi tìm chìa khóa, còn chưa kịp xoay người đã thấy Cận Viêm chạy nhanh như chớp vào phòng ngủ, nhảy qua đồng thủy tinh vỡ, rút ra một chùm chìa khóa ở trong áo khoác của Tướng Khâm.

Tướng Khâm như ý thức được gì, giận dữ nói: “Đưa cho tôi!”

Anh đến trước cửa phòng ngủ đẩy ra, Cận Viêm vừa tách chìa khóa cửa ra khỏi chùm chìa khóa, vừa ngăn cửa không cho anh vào. Hai người giằng co nhau một lúc, Cận Viêm thắng, đem chìa khóa ra trước cửa sổ, không nói năng gì liền ném thẳng ra ngoài.

Tưởng Khâm trong phút chốc như đã hóa đá. Vài giây sau đột nhiên anh có phản ứng lại, quay đi tìm chìa khóa của Cận Viêm.

Cận Viêm đắc ý nói: “Ồ trong ngực anh này.”

Tưởng Khâm lên lầu tìm Lê Mông, Cận Viêm nói: “Con trai chúng ta không có ở nhà.”

Tưởng Khâm thật sự điên lên, đứng trên cầu thang lầu một rất muốn nhảy xuống.

Vậy mà Cận Viêm còn khoanh tay đứng nhìn: “Nhảy đi, em nhảy đi!”

Trên thế giới còn có một loại người khiến cho thần phật không tức không giận không chịu được. Phẩm chất được bồi dưỡng hơn hai mươi năm của Tưởng Khâm đã bị hủy hoại trong giây lát, anh quay lại vác thùng máy tính của Lê Mông lên ném xuống cầu thang, dùng hết sức mình nhắm vào Cận Viêm.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số linh kiện máy tính rơi vỡ ra khắp phòng. Cận Viêm trốn không kịp, bị cái CPU đập trúng, kêu thảm một tiếng rồi ngã nhào xuống sofa nằm bất động.

Cơn giận của Tưởng Khâm vẫn chưa nguôi, anh đi thẳng xuống lầu rồi lục lọi chìa khóa trong ***g ngực Cận Viêm.

Đột nhiên Cận Viêm trợn tròn hai mắt, lấy ra chìa khóa trong ngực mình trước khi Tưởng Khâm bước xuống, nhét thẳng vào miệng!

Thủ đoạn này thật sự ngoan độc, dọa Tưởng Khâm mất hồn mất vía, chỉ biết đứng lặng ở cầu thang: “Anh... anh... nhả ra cho tôi!”

Cận Viêm ngậm chìa khóa nói ú ớ: “Vậy em đừng lại đây.”

Tưởng Khâm chậm chậm đi lên lầu, dáng vẻ vừa cảnh giác vừa cứng ngắc. Cận Viêm nheo mắt thương thức một lúc, rồi nhổ chìa khóa ra tay: “Từ hôm nay trở đi chúng ta không ai được ra khỏi cửa, chỉ ở nhà trong thế giới của hai người. Chính vì không có thế giới của hai người nên chúng ta mới có mâu thuẫn, bây giờ ông đây ở nhà hai mươi mấy tiếng mỗi ngày với em, đảm bảo em sẽ không có ý kiến gì.”

Cổ họng Tưởng Khâm như ứ đọng máu, rất muốn nhổ ra phun thẳng vào mặt Cận Viêm.

“Cũng đừng có gọi Lê Mông đến mở cửa, ban nãy em vừa đập phá sách dạy đánh cờ hai tháng trời nó mới đánh xong, nó tìm em liều mạng cũng không chừng.” Cận Viêm cúi xuống nhìn đồng linh kiện máy tính, cảm thán: “Nói không chừng còn có manga và trò chơi nó sưu tập mấy năm trời, tsk tsk, em thật ác quá.”

Tưởng Khâm quả thật không còn cách nào, phần nộ nói: “Đến tột cùng là anh muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào.”

“Mẹ nó anh tột cùng là muốn thế nào?!”

“Không thế nào.....” Cận Viêm nhìn sắc mặt anh, chợt thức thời sửa lời: “Anh đi nấu cơm cho em.”

Tưởng Khâm vừa định nói mẹ anh nấu cho chó ăn đi! Nhưng lại không nói ra được, Cận Viêm như biết được anh muốn nói gì, trừng mắt lên quát: “Tưởng Khâm em đừng quá đáng! Anh ra ngoài làm ăn thì em bực dọc, anh ở nhà với em em lại không vui! Có thôi đi không! Không nói nữa, tối nay ăn tôm hùm.”

Nếu không có khoảng không ngăn cách với cầu thang, Tưởng Khâm đã bóp cổ Cận Viêm. Có lẽ trực giác cho thấy bản thân đang gặp nguy hiểm, Cận Viêm rút đầu lại cười giả hòa, nói: “Em không thích thì chúng ta đổi món khác, ăn cơm thập cẩm được không? Ngoan, ăn xong anh rửa chén, rửa xong sẽ xem Resident Evil với em.” Nói xong cong mông lên chạy thẳng vào nhà bếp mặc tạp về vào.

Tưởng Khâm giống như oan hồn vất va vất vưởng đi vào phòng ngủ, ngồi dưới sàn nhà đầy thủy tinh, thất tha thất thiếu.

Anh vẫn không chấp nhận được lúc bị Cận Viêm dùng vẻ mặt lạnh lùng không chút lưu tình nào vạch trần, điều này không chỉ khiến sâu trong tiềm thức anh cực kỳ khó chịu, mà còn khiến anh rất nhục nhã. Lý trí lên tiếng nói là anh biết Cận Viêm đúng, nhưng tình cảm lại cảm ghét vô cùng, nói đúng hơn là oán hận: rõ ràng là anh sai, dựa vào cái gì mà nói tôi không đúng?

Tưởng Khâm là người vô cùng thông minh và nhạy cảm, còn theo chủ nghĩa hoàn mỹ, có yêu cầu rất khắc nghiệt với bản thân, nếu xảy ra chuyện gì đó anh sẽ nghĩ ngay đến trách nhiệm của mình đầu tiên. Nhiều khi có chuyện theo khách quan mà nói thì không liên quan đến anh, nhưng tự bản thân anh lại cho là có, ngay lúc này trong lòng anh sẽ tự trách mình. Nếu có người vạch trần sự tự trách này của mình, anh sẽ thẹn quá hóa giận, cảm thấy thế giới nội tâm đã bị người khác phá hủy.

Ngoài điều đó ra, anh còn tự làm mình bị áp lực tâm lý —— trong suốt ba mươi năm đầu cuộc đời mình, áp lực tâm lý này đã khiến anh trở nên vô cùng mạnh mẽ, Cận Viêm có thể thấy nội tâm anh có sự bình tĩnh áp đảo, ngay tại thời điểm quan trọng có thể làm người khác sợ không nói nên lời.

Nhưng khả năng chịu đựng của người nội tâm cũng có giới hạn, mạnh mẽ như Tưởng Khâm cũng không ngoại lệ. Nó khiến anh ép buộc mình phải đè nén sự nóng nảy và nỗi sợ hãi, cùng với những cảm xúc tiêu cực, một ngày nào đó sẽ giải tỏa ra gấp bội.

Bây giờ chính là thời khắc đó.

Cận Viêm vào vai lưu manh đã đủ rồi, không dám táy máy gì nữa, chỉ chăm chăm chú chú nấu cơm: “Vợ ơi! Ra đây ăn gì tí đi.”

Trong phòng ngủ vang lên tiếng nổ, là do Tủng Khâm đập cửa.

Cận Viêm đề tiện cầm bát cơm chạy tới trước cửa ngồi xổm: “Vợ à, em ra đi, cả ngày không ăn gì rồi, cần thận bụng đói quá là đau dạ dày, không làm gì được đâu. Có cá hấp và cơm thập cẩm..... Được rồi, anh thừa nhận cơm thập cẩm hôm qua là mua ở ngoài siêu thị, nhưng ngon không kém đâu.”

Cánh cửa ầm một tiếng, chắc là ở bên trong ném ra thứ gì.

Cận Viêm lại ồn ào: “Được rồi, chúng ta không ăn cơm thập cẩm mua trong siêu thị nữa, ngày mai anh cho người đi tìm đậu đỏ, nấu chè đậu đỏ cho em. Đáng tiếc là trong nhà không còn mỡ lợn, nếu không rang lên cũng thơm ngon lắm.... Quên mất là ăn nhiều mỡ lợn không tốt cho sức khỏe, lần trước chúng ta đi kiểm tra sức khỏe đường máu hơi cao....”

“Cút!”

“.....” Cận Viêm ngạc nhiên nói: “Cái này cũng không được nói? Đường máu hơn cao thì có gì phải ngưỡng?! Da mặt em mỏng quá đi, nhìn anh này, trong công ty ai cũng biết anh phải ăn ít đường, đến tuổi này còn cách nào khác đâu, chúng ta cũng không phải đang ở tuổi Lê Mông....”

Trong phòng ngủ truyền ra âm thanh tức giận của Tủng Khâm: “———Câm họng lại! Cút đi cho tôi!”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm quay về phòng khách như một cô dâu nhỏ, ngoan ngoãn ăn hết cơm, sau đó phần cơm lại cho Tủng Khâm, rồi rửa sạch bát đĩa.

Hắn có hơi lo lắng cho Tủng Khâm khi để anh ở một mình trong phòng ngủ đầy thủy tinh nên đã thử ra ngoài ban công, nhưng không có chỗ nào leo lên cửa sổ vào phòng ngủ nên lại thôi, sau đó hắn lại nghĩ có khi nào ngủ trước cửa phòng ngủ tốt hơn không, nhưng nghĩ lại, lỡ như ban đêm Tủng Khâm đói bụng muốn ăn gì đó, vừa mở cửa ra đã thấy hắn ngay trước mặt, vậy làm sao được? Vậy nên phải hậm hực vứt bỏ kế hoạch này.

Rơi vào đường cùng, Cận Viêm đành về thư phòng giải quyết công việc, vừa mới mở máy tính lên đã có hàng trăm lá mail, tất cả đều do bạn bè gửi đến:

“Anh Cận, anh quỳ trong tòa án thật à? Đoạn clip đó có phải giả không?”

“Chắc chắn là giả đó anh Cận! Ai dám mang anh ra đùa giỡn em san bằng cả nhà nó!”

“Đoạn clip này lên đầu trang mấy ngàn lần rồi, anh Cận số đỏ rồi.....”

Có một bức là của Cận Vệ Quốc gửi tới, trong thư chỉ toàn dấu ba chấm và một câu: “Chị chú đã hẹn trước với bác sĩ khoa thần kinh rồi, rảnh thì tới kiểm tra đầu óc đi.”

Cận Viêm mở trang web video lên, quả nhiên đang ở trang đầu, hơn nữa trên mấy diễn đàn lớn còn có người viết bài kể lại chuyện ông chủ Thời Tinh Giải Trí vì lãng nhăng ở ngoài mà bị buộc ly hôn, phải quỳ lạy khóc rống trong tòa án để cầu xin bà xã hồi tâm chuyển ý vô cùng hào hứng.

Những lời truyền nhau thế này so với mấy tờ báo mạng đúng là lợi hại hơn, thậm chí có bài còn lục lại tấm ảnh Tưởng Khâm từng chụp cho một tờ báo trước đây, rất nhanh đã leo lên đầu trang, tiêu đề chỉ có ba chữ —— Xứng đôi không?

Cận Viêm sắc nước phun ra đầy màn hình.

Bài viết này chỉ trong một thời gian ngắn đã có vô số phản hồi, tuyệt đại đa số đều cho rằng rất xứng đôi: Tưởng kể toán thì cả ba trăm sáu mươi độ đều anh tuấn tự nhiên, gương mặt trắng nõn lạnh lùng thanh tú, được rất nhiều phụ nữ yêu mến còn ông chủ công ty giải trí cũng có thể miễn cưỡng xem là cao ráo đẹp trai, tuy mọi người đều muốn nhìn cho rõ hần thuộc loại nào, nhưng trong clip hần khóc thê thảm quá thành ra phá hỏng cả gương mặt....

Cận Viêm kéo thanh cuộn xuống, đột nhiên nhìn thấy một phản hồi khiến hần hóa thạch ngay tức khắc:

“Không xứng, hoàn toàn không xứng đôi. Mấy người đứng là một lũ ngốc, lẽ nào không nhìn thấy nước mũi ông chủ kia chảy ra tèm lem hết sao? Vậy mà cũng có thể bảo đẹp trai?”

——— Cái gì mà nước mũi! Làm sao có nước mũi được! Đích thị là bôi nhọ ông đây! Cận Viêm vừa phát hỏa vừa trợn mắt, chợt nhận cầu thành một đường thẳng: ID của kẻ bình luận kia là “Tôi là Đoàn Hàn Chi”.

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm nổi trận lôi đình ném bài viết sang cho Vệ Hồng, sau đó gọi điện hỏi: “Này ông quản giáo vợ thế nào vậy hả? Nước mũi ở đâu, ông nói Đoàn đạo diễn chỉ cho tôi xem?!”

Vệ Hồng là một người hiền lành, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy nước mũi, vậy nên chạy đi xin chỉ thị Đoàn Hàn Chi. Không lâu sau phía bên kia vang lên giọng nói của Đoàn Hàn Chi, vô cùng bức bối: “Tôi đã nói không có Tưởng Khâm hần không xong mà, chỉ số IQ thật làm cho người ta lo lắng. Cậu nói hần giấu lại xem, tôi làm sao mà có thể lấy tên thật để bình luận, kẻ gửi bài chắc chắn là Quan Phong.”

“.....”

“Nhân tiện nói thêm, ‘Tên của tôi là Quan Phong’, đó mới thật sự là tôi, công nhận thông minh quá đi haha.”

“.....”

Ngay lúc này đây trong lòng Cận Viêm như bị sét đánh. Một hồi sau hắn mới run rẩy bấm qua trang tiếp theo, quả nhiên lại thấy “Tôi là Đoàn Hàn Chi” bình luận:

“P/S: Khóc lóc quỳ lạy cũng vô dụng, nếu kế toán viên có thể vứt bỏ tra công nhất định sẽ tìm được người khác tốt hơn. Dù sao thì, trang phục của kế toán viên rất có thẩm mỹ, không biết có hứng thú đến công ty người mẫu phát triển sự nghiệp không?”

Cận Viêm: “.....”

Trong lòng Cận Viêm tràn đầy ý niệm trả thù đời, muốn phun ra một tràng đậu xanh rau má, từ này về sau quên đi đoạn clip này.

27. Chương 27

Mấy ngày hôm nay Tưởng Khâm thật sự muốn rửa ầm lên.

Suốt cả một tuần anh không được ra khỏi cửa, không biết Cận Viêm giấu chìa khóa ở chỗ nào di động đã hết pin, mà cục sạc cũng đã bị Cận Viêm ném đi máy tính không lên mạng được, thiết bị định tuyến không hiểu vì sao ở trong nước....

Anh rảnh rồi không có gì làm chỉ có thể ngồi xuống đọc sách, một lần nữa lại đọc hết Kinh – Sử – Tử – Tập, hơn nữa lại tìm thấy Hồng Lâu Mộng trong thư phòng.

Cận Viêm theo nguyên tắc “địch bất động ta bất động, xem ai kiên nhẫn hơn”, cũng nhốt mình ở nhà cả ngày, trừ việc làm nội trợ, ngoài ra những việc khác đều mặc kệ.

Một người đàn ông có thể dành toàn bộ thời gian để làm việc nhà ngoài tám tiếng phải ngủ ra, kỳ thật đó cũng là một sự vĩ đại. Khả năng nấu nướng của hắn cũng trong thời gian này tiến bộ lên rất nhiều, những nguyên liệu có trong tủ lạnh hắn đều mang ra thực hành, thậm chí nửa túi đậu đỏ tàng trữ trong phòng cũng bị hắn lấy ra —— sau bốn giờ vật lộn không ngừng, mang lên một chén chè đậu đỏ vừa thơm vừa ngọt, Tưởng Khâm ăn đến không còn gì.

Hiện tại Tưởng Khâm đã hoàn toàn thay đổi chiến lược —— đại khái là anh vẫn cảm thấy nếu không ăn gì thì chính là tra tấn bản thân mình, mà tra tấn mình thì có lợi cho địch quá, vậy nên làm theo cách ngược lại, từ tuyệt thực chuyển sang ăn sạch tất cả. Cận Viêm vừa làm cá chua ngọt xong, để lên bàn vào nhà

bếp rửa tay, đi ra đã thấy bụng cá không còn gì, chỉ còn mỗi đầu cá và đuôi cá.

Rau củ trên bàn cũng vậy, nội trong một phút đồng hồ đã hoàn toàn biến mất, canh sườn sau khi múc ra khỏi nồi chỉ toàn là xương, hơn mười cân dưa hấu trong tủ lạnh chỉ còn lại vỏ, một gói sô cô la lớn chỉ còn lại cái túi không..... Những chuyện này lại không cần phải nói.

Cận Viêm xấu xa nghĩ em cứ ăn đi, ăn đi, ăn thật nhiều vào. Một ngày nọ hắn thấy Tưởng Khâm đang nằm ngủ trong thư phòng, hắn tiến đến sờ soạng người anh, quả nhiên thấy trên tay đã có chút cơ bắp, sờ vào mềm mềm thật thích.

Cận Viêm sờ như chưa bao giờ được sờ nhiều như vậy, trong lòng thầm nghĩ em quả không phụ mong muốn của anh, mấy ngày ngu ngốc ở nhà này rất có giá....

Nhưng kế hoạch tà ác này của Cận Viêm đã bị đổ vỡ hoàn toàn sau một tuần lễ, nguyên nhân là Đoàn Hàn Chi đã mò tới cửa.

Đoàn đạo diễn là khách tinh của Lê Mông, nhìn thấy Đoàn đạo diễn, cái đuôi Lê Tiểu Mông chỉ biết run lên bần bật, sau đó bị ôm gọn trong lòng đùa giỡn vuốt ve các loại. Sau một tuần mà vẫn không thấy Cận Viêm đến đón con, Đoàn đạo diễn tò mò hỏi vài câu, không ngờ Lê Mông khai ra tất cả.

Giám giữ ngược đãi vợ gì gì đó thật sự là những lời lẽ nặng nề, Đoàn Hàn Chi bị những lời đao to búa lớn này làm ngơ ngác, một lúc sau mới hỏi: “Ý con là, Tưởng Khâm bị nhốt không ra khỏi nhà được?”

Lê Mông thành thật nói: “Con đoán là vậy.”

Đoàn Hàn Chi cảm thấy dường như bản thân đã không còn chịu được nữa, những lời nói khó nghe như vậy, nhưng trong đầu không nghĩ đến chuyện báo nguy và đi giải cứu con tin mà gọi điện cho Quan Phong để chia sẻ tin tức trước — có thể nói trong giới nghệ sĩ những chuyện như thế này phải thật chú ý, một chút lơ là cũng có thể bị dân chúng quay lưng.

Vậy nên Đoàn đạo diễn đeo kính đen, dẫn theo Lê Mông, triển khai tuyệt thế khinh công bay qua đám phóng viên đứng trước cửa nhà, nhảy vào xe đi đến nhà Cận Viêm. Trên đường đi còn gọi đến nhà hàng quen thuộc (“Alo, khách sạn XX à, anh cho một dàn đầu bếp nấu mỗi loại thức ăn một phần đem đến chung cư XX tầng XX, giao ngay hóa đơn.... Lê Mông lại đây, nói mã số thẻ tín dụng của ba con cho họ biết đi.”), khi họ vừa đến thì đã có một toán bồi bàn đang cung kính cầm thức ăn trên tay đứng trước cửa nhà Cận Viêm.

Đoàn Hàn Chi rất hài lòng, nói: “Tuy là thức ăn của mấy người cũng thường thôi, nhưng phục vụ có thể miễn cưỡng chấp nhận được, xin cứ tiếp tục như thế.”

Các bồi bàn ba quỳ chín lạy, từ từ lui ra.

“.....” Lê Mông nói: “Đến bây giờ mà chú còn không bị các đồng chí phục vụ đánh chết thì đúng là một kì tích đó chú Đoàn Hàn Chi.”

Đoàn Hàn Chi nói con nói như vậy là sai rồi, Quan Phong còn sống thì sao chú chết được, nói xong lấy hai cây gậy sắt đã chuẩn bị từ trước trong xe ra (đạo cụ ở phim trường, đánh nhau xong thì để lại), một cây đưa Lê Mông cầm, một tay chính mình cầm, cả hai bắt đầu bùm bùm bùm cửa nhà Cận Viêm.

Âm thanh đó qua thật nhức nhối đầu óc, ngay cả người chết cũng có thể bật dậy được. Trong vòng ba mươi giây những người hàng xóm xung quanh như bị cháy mông ầm ầm kéo nhau lên tầng trên kháng nghị, nhưng ghen không nói ra được, bị Đoàn Hàn Chi trừng mắt hung tợn, phút chốc đã trở về trong yên lặng.

Ngay sau đó cửa chính bất ngờ mở ra, Cận Viêm rống lên: “Mấy người làm gì ở đây.....”

Đoàn Hàn Chi thu gậy không kịp, trả lời bằng cách đập gậy lên đầu Cận Viêm —— nháy mắt Cận Viêm đã ngã chổng vó xuống đất.

“.....” Đoàn Hàn Chi vội rút gậy lại, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

“Trong xe anh có sạc điện thoại không, di động của tôi hết pin.” Tưởng Khâm biết rõ mình phải đi qua Cận Viêm, vừa đi vừa nói: “Nếu có usb wifi thì cũng đưa đây, Lê Mông lên thư phòng lấy máy tính xách tay của ta xuống đây. À đúng rồi, gọi điện thoại đến đại lý hàng không đặt giúp tôi vé máy bay đến thành phố S, càng sớm càng tốt, tôi lập tức đi liền. Đây là những món gì? Tại sao lại có mùi thì là? Tôi không ăn thì là mà. Lê Tiểu Mông sao còn đứng đó?”

Lê Mông yếu ớt cõ trên bờ tường không có tinh thần nhũn cả đầu gối, lập tức ngoan ngoãn đến thư phòng lấy laptop của Tưởng Khâm, phe phẩy cái đuôi kính dăng hai tay.

Đoàn Hàn Chi trầm mặc một lúc rồi nói: “Tưởng Khâm, đi rồi tôi giới thiệu một người họ Quan cho cậu làm quen. Tổ tiên hai người đều từ hành tinh Namek[1] tới, chẳng qua ghen của hắn tội hơn so với ghen cậu mà thôi.”

[1] Hành tinh Namek: là một hành tinh hư cấu trong loạt truyện tranh và phim hoạt hình Bảy viên ngọc rồng. Có tọa độ tại 9045XY[1], nơi đây là hành tinh quê hương của Kami (thượng đế), Đại ma vương Piccolo, Dende, cùng với những người Namek khác.)

Tưởng Khâm lạnh lùng bước ra khỏi cửa nhà, Cận Viêm lao đảo đứng dậy, uất ức nói: “Các người đi đâu?!”

Tưởng Khâm không quay đầu nhìn mà đi thẳng vào thang máy, căn bản không có ý niệm trả lời. Đoàn Hàn Chi suy nghĩ, an ủi: “Tôi không để kế toán nhà cậu đi thành phố S đâu, tôi dẫn cậu ấy đi tắm suối nước nóng.”

“Đừng đùa, thế giới hai chúng tôi đang đẹp....”

“Đó là giam người phi pháp, nếu ra tòa nữa là phán lý hôn chắc. Già đầu như vậy rồi mà không biết suy nghĩ, Tưởng Khâm bỏ đi cậu phải làm sao bây giờ hả, tôi thật lo lắng cho cậu.” Đoàn Hàn Chi ngừng một lúc, đại khái là để nhìn kĩ vẻ mặt như tận thế đến nơi của Cận Viêm, dịu giọng lại nói: “Được rồi, thật ra là Quan Phong bệ hạ mời bạn bè đến dự party suối nước nóng.... Cậu cũng muốn đi hả, cho Quan Phong chữ ký của cậu là hân cho cậu vào thôi.”

“.....Hắn lấy chữ ký của tôi làm gì?”

“Còn không phải vì người ta thích xem phim lãng mạn sao,” Đoàn Hàn Chi nói: “Hắn khen cậu hôm đó ở tòa án diễn hay vô cùng.”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm không nói gì thêm, đi dép lê, khóa cửa nhà, mặc áo khoác vào. Khi vừa đến bên dưới đã thấy Tưởng Khâm mở cửa xe Đoàn Hàn Chi vào ngồi, Cận Viêm kéo cổ tay Lê Mông, nhét vào trong xe của mình, giẫm ga chạy thẳng.

Đoàn Hàn Chi bị tốc độ khủng bố này làm cho cả kinh, chỉ kịp mở miệng nói một tiếng: “Này...”

Vạn người mê Đoàn đạo diễn lần đầu tiên chứng kiến một người đàn ông có bao nhiêu động lực khi đuổi theo vợ, trước đây còn từng Vệ Hồng đoán xem một người đàn ông như Cận Viêm làm sao để có được Tưởng Khâm, họ nghĩ ra rất nhiều khả năng, cuối cùng thống nhất với nhau là Cận Viêm đã dùng thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi, thậm chí có thể phạm pháp (vậy nên Vệ Hồng đã phải đọc Luật hình sự trong giai đoạn truy cứu trách nhiệm) nhưng hôm nay chợt hiểu ra rằng, có lẽ Cận Viêm không cần phải phạm pháp, mà chính sự tồn tại của hắn đối với Tưởng Khâm đã là phạm pháp rồi.

Bộ luật hoàn thiện trong tương lai chắc chắn sẽ tạo cho Cận Viêm một cái tội danh, gọi là “Tồn tại chính là phạm pháp.”

Đoàn Hàn Chi vốn chỉ nói đưa Tưởng Khâm đi tắm suối nước nóng, chỉ là nói mà thôi, cuối cùng đành đổi ý, nghĩ thầm rằng nhất thiết phải đi suối nước nóng, cố gắng gắn kết tình cảm hai người mặn nồng trở lại vậy.

Vậy nên Đoàn đạo diễn gọi lại cho Quan Phong nói có hơn hai người đến, Quan Phong hỏi: “Ai?”

“Ông tổng của Thời Tinh Giải Trí, Cận Viêm.”

“Chuyện nhỏ như vậy không cần gọi cho tôi.”

“..... Còn có kế toán viên đã kéo hắn ra tòa.”

Bên kia điện thoại lặng im một lúc, nghe phong phanh tiếng Quan Phong nói với trợ lý: “Hellen, đi chuẩn bị hợp đồng người mẫu đi.”

Đoàn Hàn Chi đặc chí cúp điện thoại, quay đầu lại nói với Tưởng Khâm: “Mỗi lần tôi tưởng tượng ra cảnh Quan Phong nhận điện thoại thì cảm thấy sáng khoái vô cùng, cậu biết không, hắn nói bức xạ di động sẽ làm kích thích làn da, mỗi lần nhận điện thoại về mặt đều như chết đến nơi vậy.....”

Tưởng Khâm bức tức nói: “Di động vốn có bức xạ! Còn nữa, tôi muốn đến thành phố S, anh đưa tôi đi đâu?!”

“Ngâm người xong lại đi nha, ngâm xong anh sẽ đến thành phố S cùng em ăn bánh bao Nam Tường nha, ngoan.”

Tưởng Khâm chợt thấy giọng điệu này quen tai vô cùng, nổi giận: “Từ ‘ngoan’ này không phải dùng lúc này, anh đã học gì từ tên Cận Viêm kia vậy?! Thật là không biết nói sao, thật là.....”

“Không dùng được sao?” Đoàn Hàn Chi nói vô tội, “Lê Mông nói với tôi là nó thường xuyên nghe thấy ba mẹ ở trong phòng ngủ nói câu này mà.”

Nếu nói da mặt Cận Viêm dày như vách thành thì da mặt Đoàn Hàn Chi giống như con tàu trong bộ phim hoạt hình Robotech.

Tưởng Khâm bị nhốt trong nhà uất ức của tuần, đã sớm bị sự tức giận làm cả người nhũn ra, giờ phút này trừ muốn học máu ra thì không còn cảm giác gì.

28. Chương 28

Đoàn Hàn Chi (lần đầu tiên sau 10 năm) tự mình lái xe với tốc độ cao trong ba giờ liền, đến một trang trại rượu vang có suối nước nóng.

Khi Tưởng Khâm xuống xe, mặt mũi trắng bệch, anh chống tay vào cửa kính nôn ọe rất lâu, sau đó mới đấu tranh nói được: “Anh phải bị người Mỹ thu hồi giấy phép lái xe mới đúng.....”

Đoàn Hàn Chi nghiêm mặt nói: “Cậu sai rồi, không phải ai cũng có thể uống say đến không biết trời trăng mà vẫn có thể phóng xe 180km/h, hơn nữa sau va chạm còn có thể sống sót một cách thần kỳ. Thật ra kỹ năng lái xe của tôi là số một đấy chứ, chỉ có các cậu không nhận ra thôi!”

Tưởng Khâm: “.....”

Lúc này đã thấy xe Cận Viêm xuất hiện ở đầu đường, Tưởng Khâm không muốn dây dưa với hắn nên lập tức hỏi thúc Đoàn Hàn Chi đi mau. Cận Viêm từ đằng xa đã thấy bóng vợ mình, đột nhiên không còn để ý đến chuyện chi, đâm xe vào đường ngược chiều nên đành phải đi ngược lại để đến bãi đỗ xe. “Két—————”

tiếng lốp xe ma sát với mặt đất chói tai vang lên, xe còn chưa dừng hẳn đã mở toang cửa ra đuổi theo.

Chỉ có Lê Mông là đáng thương, lúc xe quay vòng 360 độ nhóc liền bị cụng đầu, chỉ biết ôm hai thái dương than khóc: “Con đổ máu rồi, ôi ôi.....”

Sau đó nhóc nhìn vào gương chiếu hậu dốc sức vén tóc lên, một lúc sau mới tìm được trên trán một miếng xước bằng nửa cái móng tay út.

“.....chắc chắn là sẽ có máu chảy ra đó!” Lê Tiểu Mông đau thương muốn chết nói.

Suối nước nóng vô cùng trắng lệt, kiến trúc nơi đây tương đương với một khách sạn năm sao, cửa ra vào rộng đến nỗi hận không thể cho xe tải hạng nặng vào, đại sảnh cao đến gần mười thước, mỗi một chi tiết cũng đều hận không thể bỏ nhào ra hết to: “Tôi rất có giá!”

Cận Viêm xây xẩm mặt mày vọt vào, thế nhưng lại bị nhân viên chặn lại ở đại sảnh.

Bảo vệ lễ phép hỏi: “Tiên sinh, thiệp mời của ngài đâu?”

“Mặt của ông đây cũng chính là thiệp mời!”

Bảo vệ: “.....”

Đang lúc bảo vệ muốn kêu người đi vác tên thần kinh này ra ngoài thì bỗng nhiên từ đằng sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Hellen.”

Có thể tiêu diệt toàn độ sư thái và đại đệ tử núi Nga Mi, là nữ đặc vụ có bản lĩnh dũng mãnh không gì không thể làm được, thông thạo thiên văn địa lý và tinh tường các công việc vặt, đi giày cao gót nhưng vẫn có thể đánh đấm chạy thi chạy cả trăm mét đến nỗi Lưu Tường còn cảm thấy xấu hổ..... chính là Hellen tiểu thư (P/S: hiện tại đang là trợ lý của tổng giám đốc công ty giải trí Minh Hoa) bộp một phát nhanh như điện, chớp mắt đã dán chặt lên trán Cận Viêm một cái thiệp mời mạ vàng.

Quan Phong nói: “Bây giờ mặt của cậu chính là thiệp mời.”

Hellen khiêm tốn cúi người lui ra.

Cận Viêm chậm rãi lấy thiệp mời xuống, đưa cho bảo vệ, bảo vệ điếng người quay đi.

Quan Phong mặc một cái áo choàng tấm trắng tinh, hai má cũng trắng bệch như băng như tuyết, cả người hoàn mỹ không như người đang sống —— quả thật không giống người sống, với phong cách xuất quỷ nhập thần này của hắn, nếu giả sử bây giờ đang là ban đêm, trái tim non nớt của bảo vệ và Cận Viêm đã sớm

phát bệnh.

“Hellen,” giọng hần lạnh như băng, “Đưa Cận tổng vào phòng lấy quần áo, sau đó dẫn đi khử trùng.”

Hellen tuyệt đối tuân thủ mọi mệnh lệnh của ông chủ mình đưa ra mà không hề thắc mắc, vậy nhưng Cận Viêm lại từ chối ngay: “Không cần phiền phức như vậy, tôi tới để tìm Đoàn Hàn Chi. Anh có thấy anh ta ở đâu không?”

“.....Tắm suối nước nóng rồi.”

“Nhanh vậy sao?! Được rồi chuyện này không quan trọng.... Anh có thấy một người đi bên cạnh anh ta cao tầm này, mặc một bộ quần áo màu đen, đeo mắt kính, trông tầm ba mươi tuổi không?”

Quan Phong lịch sự nhìn hần ngờ vực.

“Mắt cậu ấy màu nhạt, tóc tai đại khái như này.... Nhìn lướt qua trông trẻ hơn tuổi một tí, tôi nghĩ hôm nay cậu ấy mặc một cái quần jeans màu đen nhưng hơi ngả sang xanh....”

Quan Phong liên tục tỏ ra ngờ vực, ngay cả lông mi cũng chưa hề chớp một cái.

“Mẹ nó đừng giả ngu với tôi, chắc chắn cậu ấy ở cùng một chỗ với Đoàn Hàn Chi, làm sao mà anh không thấy? Chẳng lẽ vừa vào đến nơi Đoàn Hàn Chi đã đẩy cậu ấy xuống nước cho chết?”

“Tôi không biết,” Quan Phong nói chậm rãi, “Tôi chỉ thấy lạ là vì sao cậu không nói thẳng ra là Tưởng Khâm đi.”

Cận Viêm: “.....”

“Cậu ấy với Đoàn Hàn Chi tắm suối nước nóng rồi.”

Cận Viêm: “.....”

“Bây giờ tôi đến gia nhập với họ.”

Chợt Cận Viêm chạy như bay vào bên trong. Quan Phong nheo nheo mắt, Hellen lập tức thấy chết không sợ vọt đến trước mặt Cận Viêm — một trợ lý trời sinh chuyên nghiệp như vậy chính là bước đột phá lớn của con người, động tác của cô mạnh mẽ như hổ vồ mỗi khi Cận tổng đáng thương của chúng ta suýt nữa thì bay ra ngoài.

“Chưa qua ba lần khử trùng mà đã muốn nhảy vào xuống suối nước nóng của tôi? Nằm mơ đi.” Quan Phong không thèm quay đầu lại nhìn mà lập tức đi thẳng, tuy rằng cả người hắn đều mặc màu trắng thể nhưng tấm lưng kia lại giống một con dơi màu đen khổng lồ đang tung cánh bay.

Cận Viêm suýt thì cầm điện thoại ném vào đầu Quan Phong, nhưng đã trễ rồi.

Hellen đồng cảm nói: “Vui lòng không vùng vẫy, thưa Cận tổng. Nếu muốn vào ngâm nước nóng phải có thẻ từ trong tay tôi để mở cửa, vui lòng đi theo tôi khử trùng.”

“..... Mẹ cô đừng nói với tôi là Tưởng Khâm đã khử trùng chỉ trong mấy phút.”

“Chuyện này thì không ạ....” Hellen do dự: “Thật ra ông chủ chúng tôi sẽ chỉ định vị khách nào khử trùng, còn giống Đoàn đạo diễn và Tưởng tiên sinh thì không cần, bởi vì họ đạt được hai yêu cầu của ông chủ....”

Cận Viêm khó mà tưởng tượng được, hỏi lại: “Hai yêu cầu nào?!”

“Chỉ số thông minh vượt hơn 130 hoặc có thể đáp ứng một số tiêu chuẩn về vẻ đẹp.” Hellen nói, “Chỉ số thông minh của Tưởng tiên sinh qua ải, khuôn mặt của Đoàn đạo diễn cũng qua ải ngài vẫn là theo tôi đi khử trùng thì hơn.”

Ngay từ đầu Tưởng Khâm đã thấy đang lúc mùa hè mà đi tắm suối nước nóng thì thật là kỳ lạ, cho đến khi bước vào mới biết đang xảy ra chuyện gì.

Ở bên ngoài suối nước nóng có một phòng đặc biệt, nhiệt độ luôn luôn ở mức 3 độ C, đầu tiên người ta sẽ bắt bạn nhảy vào đó, cho đến khi cả người bạn đông cứng lại như một cây kem thì họ sẽ nhét bạn vào một cái xe con chuyên biệt, chở đến suối nước nóng, y hệt mấy miếng sủi cảo đông lạnh bị ném vào nước nóng vậy.

Đúng là tâm thần nặng!

Đối với hết thảy mọi chuyện trên đời này Đoàn Hàn Chi đều có thể thích ứng được một cách tự nhiên, bây giờ đã vui vẻ bơi lội trong suối nước nóng. Còn Tưởng Khâm chôn vùi cả người vào nước ấm, vô cùng một mỗi biếng nhác, thật sự không muốn động đây.

Lúc Quan Phong vào nhìn thấy một cảnh tượng thế này: Đoàn Hàn Cho đeo kính bơi, thản nhiên nằm trên mặt nước, tứ chi bung ra bốn phía, nhìn sơ qua giống như một cái xác chết trôi hoàn hảo vậy nhưng thái độ hùng dũng như vậy làm Tưởng Khâm không thể nhìn vào được, anh đành tìm kính đeo vào, lấy di động ra đọc tiểu thuyết.

..... Trước khi Quan Phong xuống nước đã do dự vài giây không biết nên “di chuyển mấy hòn đá để Đoàn Hàn Chi chết ngộp trong nước” hay là “thật ra hắn đã chết rồi phải mang đi thiêu hủy luôn”.

Tưởng Khâm thấy nước chuyển động, nhìn lên thấy Quan Phong, ngạc nhiên vài giây rồi hỏi lịch sự: “Muốn xem cùng không?”

“Nói cái gì?”

“Trình thám huyền bí.”

“Không cần, cuộc đời của tôi đã là bộ tiểu thuyết huyền bí nhất rồi.”

Đang lúc Tưởng Khâm muốn cúi đầu tiếp tục đọc truyện thì đột nhiên Quan Phong hỏi một cách nhàn nhã: “Sau khi ly hôn với Cận Viêm, cậu đồng ý ký hợp đồng người mẫu không?”

“.....Hả?”

“E là không kịp huấn luyện, nhưng làm người mẫu thì vẫn có thể. Tuy bây giờ tôi không dẫn theo nghệ sĩ nào, nhưng nể mặt bạn bè sẽ tiếp nhận cậu.... Điều kiện tiên quyết là cậu vẫn ăn nói thông minh như vậy. Phải biết là tôi đã có thừa những người mẫu sáng loáng nhưng não tàn, tất cả bọn đều chết ngu chết xuẩn, ngày đó tôi đã để Hellen ném hai cái thùng rác xuống bên dưới công ty vỡ tan bành.”

Tưởng Khâm ho khan nói: “Không... Không cần, cảm ơn, tôi không có hứng thú với giới giải trí... Nhưng nếu công ty anh cần kiểm toán ngoài giờ thì có thể tìm tôi.”

Quan Phong gật đầu đáng tiếc —— tuy là cái mặt than của hắn ngàn năm không có một biểu tình, thế nhưng ánh mắt thần bí kia đã lộ rõ vẻ tiếc nuối.

“Nói về kiểm toán ngoài giờ, có phải gần đây cậu đã ly hôn?” Đoàn Hàn Chi đột nhiên bay đến ngồi cạnh họ, lười biếng nhắm một mắt mở một mắt hỏi: “—— nghe nói tất cả tài sản đều để lại cho tên kia phải không, ngay cả tiền gửi cá nhân cũng không giữ lại. Tên kia với Vệ Hồng là bạn thân lâu năm, phút chốc đã lan truyền ra khắp nơi, hôm đó tôi còn lên weibo để cổ vũ cậu ấy nữa....”

Sau một lúc trầm mặc, Quan Phong vẫn thấy cái xác chết trôi kia mở miệng ra nói đúng là rất khiêu khích tính nhẫn nại của mình, vậy nên quyết định nhắm tịt hai mắt lại nói: “Không cần phải lo, tôi đã cho cậu ấy một cái hợp đồng người mẫu.”

Đoàn Hàn Chi bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt “chúng ta thật đúng là người tốt mà” theo dòng nước chậm chậm nhẹ nhàng sang bờ bên kia.

Quan Phong được yên tĩnh nên tự nhiên quay lại đánh giá Tưởng Khâm —— nhìn chung so với mặt bằng người mẫu hiện nay thì khuôn mặt này rất hài lòng, vậy nên nhìn anh thân mật hỏi: “Nếu như cậu nói là vì cậu không ly hôn được nên mới không làm người mẫu thì tôi sẽ chỉ cậu một cách đảm bảo có thể ly hôn. Cậu chỉnh sửa lại những chứng cứ Cận Viêm buồn lậu súng với ngọc thạch một tí, rồi lấy quần áo của Cận Viêm đi xét nghiệm phản ứng khói thuốc súng hay lấy biên bản chuyển khoản đều được, sau đó nộp lên tòa

án. Đảm bảo vụ kiện của cậu sẽ từ dân sự chuyển thành hình sự. Tiếp theo cậu gọi điện cho tôi, tôi sẽ nhờ người bạn trong tòa án phán Cận Viêm chung thân hoặc chết từ từ....”

Tưởng Khâm suýt thì cắn phải đầu lưỡi mình: “Làm sao anh biết Cận Viêm buôn lậu?!”

“Chuyện này có gì mà không biết,” Quan Phong thần nhiên nói, “Nếu không phải ngày trước tôi lợi dụng đạo cụ đóng phim để buôn lậu từ Pháp về nước thì các công ty giải trí hiện nay chẳng biết đầu tư phim ảnh để rửa tiền đâu.”

Tưởng Khâm: “.....”

Hai người đối diện trước màn khí nóng ẩm, một hồi sau Quan Phong vỗ vỗ vai Tưởng Khâm.

“Tôi hiểu cảm giác của cậu, cậu kể toán ă. Nhưng theo tôi thấy, từ lúc cậu bắt đầu đòi ly hôn, tất cả tài sản phi pháp của nhà họ Cận đều bị thu hẹp lại, thậm chí trước khi ra tòa Cận Viêm còn bỏ mất phi vụ kiếm tiền bằng cách kinh doanh cá cược đã nằm trong lòng bàn tay. Sau ngày cậu thua kiện đến giờ, việc làm ăn của nhà họ Cận hoàn toàn trì trệ, chuyện này trước nay chưa từng xảy ra.”

“Có lẽ cậu là người ngoài cuộc nên không biết, để tôi giải thích: Nếu tất cả sông bạc đều đóng cửa không kinh doanh nữa thì ngày đầu tiên chỉ tổn thất một đồng tiền, qua ngày hôm sau là hai đồng, ngày thứ ba là bốn đồng, ngày thứ tư là mười sáu đồng... Sau nửa tháng số tiền tổn thất không thể tính toán được. Quyền lực trong thế giới ngầm lúc nào cũng có thể bị kẻ khác vượt qua được, hệ thống nhà họ Cận xây dựng nên rất nhanh sẽ bị sụp đổ mà quyền lực chỉ còn là chuyện nhỏ, vì tất cả mạng người và của cải chôn cùng với hệ thống này là một con số mà cậu không thể chấp nhận được.”

Quan Phong ngừng một lúc, lại nói: “Đổi lại là tôi tôi tuyệt đối sẽ không vì người khác mà đánh đổi từng này, bởi vì tôi là người theo chủ nghĩa lợi ích tối cao. Vậy nên Cận Viêm có thể kéo dài đến ngày hôm nay, tôi thật sự có chút khâm phục.”

Tưởng Khâm nhìn người trước mặt không chớp mắt, khí nóng ngưng tụ thành sương đọng trên tròng kính. Anh gỡ kính ra chậm rãi lau sạch, thần nhiên nói: “Tôi cũng rất phục.”

Quan Phong vỗ vỗ anh an ủi: “Không phải vội, cứ suy nghĩ cho kĩ một lần nữa. Chuyện nhà hai người tôi không thăm dò, nhưng hôm nay cả bọn làm ăn ngồi với nhau nên nói đến đôi câu.”

Tưởng Khâm gật đầu, thở dài.

Anh vẫn vô cùng uất ức, nhưng Quan Phong không nói thêm nữa, quay người với lấy cái khăn phủ lên đầu, rồi tìm di động kiểm tra mail.

Có lẽ là do ngâm mình trong nước quá thoải mái nên trong lúc này thần kinh căng như dây đàn của Tưởng Khâm cuối cùng đã được nới lỏng ra, thậm chí còn hơi buồn ngủ. Nửa mơ nửa tỉnh anh lại nghĩ đến những

lời Quan Phong nói, cười khỏ một tiếng.

Trên đời này không còn ai có thể hiểu rõ Cận Viêm hơn anh, người đàn ông này mãi mãi sẽ không hy sinh một cách mù quáng, hẳn không phải loại người như vậy. Ví dụ nếu có hai món đồ, mỗi món trị giá năm đồng nếu Tưởng Khâm chỉ có chín đồng, vậy anh sẽ chọn món đồ mình thích và bỏ qua món mình không thích. Nhưng phản ứng của Cận Viêm chính là dùng chín đồng này mua cả hai món đồ, nếu người bán không đồng ý, vậy hẳn sẽ tìm mọi cách để người ta đồng ý.

Trong suy nghĩ của Cận Viêm không có “lựa chọn”, hẳn lúc nào cũng muốn tất cả, không có khả năng vì cái này mà hy sinh cái khác. Bạn nói quy tắc hay điều kiện với hẳn, đều hoàn toàn vô nghĩa.

Vậy nên bây giờ nhìn hẳn hy sinh chuyện làm ăn thăm bại đến thế này, ngay cả Quan Phong cũng không thể chịu đựng mà ra nói chuyện, Tưởng Khâm biết chuyện không chỉ có vậy.

Đoàn Hàn Chi tung tăng trong nước nửa tiếng, biếng nhác đứng dậy đi ăn cơm. Quan Phong thì bị Hellen chạy đến xin vài chỉ thị, cuối cùng kéo khăn mặt xuống, mặt không biểu cảm đứng dậy ra ngoài.

Trước khi đi cũng không quên mời: “Đi uống cùng nhau không?”

Tưởng Khâm lắc đầu, “Không đi, tôi muốn tự suy nghĩ vài chuyện.”

Quan Phong đi rồi, Tưởng Khâm thả người vào dòng nước, trong đầu nghĩ đến rất nhiều chuyện linh tinh, mãi mà không thể sáng tỏ, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng và mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, đến lúc đang thiu thiu ngủ, đột nhiên anh cảm thấy dòng nước khẽ lay động, giống như có người đang đi về bên này.

Ban đầu anh tưởng là Đoàn Hàn Chi ăn cơm xong quay lại, trở về làm cái xác chết trôi sông. Nhưng tiếng động này càng ngày càng lớn, hơn nữa lại vang lên không ngừng, giống như có người đang đến rất gần mình.

Trong lòng Tưởng Khâm cảm thấy kỳ lạ, từ cơn buồn ngủ mở mắt ra, nghe thấy âm thanh tiếng cười quen thuộc vang bên tai.

———— là Cận Viêm.

Khóe mắt Tưởng Khâm giật một cái, bất ngờ quay đầu lại quả nhiên đã thấy Cận Viêm đứng trong nước, trên người hoàn toàn không mặc gì, ngón tay để trên môi ra hiệu “suyt”: “Anh không thèm đi khử trùng nhàm chán, nên lên trộm thể mở cửa của cô bé kia. Đừng kêu lên, nếu không Quan Phong thần kinh kia sẽ gọi người ném anh ra ngoài.”

Tưởng Khâm hỏi theo quán tính: “Khử trùng cái gì?”

“Ngồi trong phòng có tia hồng ngoại nửa tiếng. Đúng là đầu óc có vấn đề, anh thấy không có ai nên mới chuồn ra đây.”

Cận Viêm nhàn nhã dựa vào vách núi, vòng tay ôm lấy cả người Tưởng Khâm, mỹ mãn nói: “Ông đây là đến tìm vợ, không thèm dong dài với mấy tên người Mỹ kia. Vậy em ở một mình đang nghĩ cái gì? Không phải thăm mắng anh chứ?

Tưởng Khâm lập tức đẩy hấn ra đi lên bờ.

Nhưng mới được một hai bước đã bị Cận Viêm kéo lại: “Đừng đi! Em mà ra họ sẽ khóa cửa lại, anh sẽ bị nhốt trong này. Em thật mẹ nó nhẩn tâm nhìn anh ngâm nước một mình cả đêm sao?”

Tưởng Khâm vừa định nói sao tôi phải không đành lòng, tôi thật sự không nên nhẩn tâm à! Cuối cùng lại bị Cận Viêm mơ hồ nhìn ra đáp án, hấn lập tức ngắt lời nói: “Không nói nữa, lại đây cho anh hôn một cái.”

Nói xong kéo mạnh Tưởng Khâm đặt trên vách núi, cúi đầu hôn xuống thật mạnh. Hôn xong còn nếm đi nếm lại hai lần, nghi hoặc hỏi: “Sao lại có mùi lưu huỳnh nhỉ?”

29. Chương 29

Tưởng Khâm giận sôi lên, gằn giọng mắng: “Ở đây là suối nước nóng, có lưu huỳnh là đương nhiên!”

“Chỉ là cái bể lớn mà thôi, anh không tin Quan Phong có thể tìm được một cái suối nước nóng ở nơi khỉ ho cò gáy này.” Cận Viêm vừa đặt Tưởng Khâm lên vách núi, vừa liêu lĩnh xoa xoa bóp bóp: “Ủm để anh hôn một cái, bên này cũng hôn một cái... Em trốn cái gì! Ôi chết tôi rồi...”

Hấn giống như con gấu xù đầu vậy, vừa ngửi vừa gặm, rất nhanh đã xấu xa cứng lên. Điềm xấu trong lòng Tưởng Khâm càng thêm rõ ràng, vừa định mở miệng ngăn lại thì phát hiện ra giọng nói của mình đã trở nên hỗn loạn: “Anh... Anh ra kia đi, đừng gần như vậy...”

“Ra kia thì làm được gì? Hôm nay ông đây không làm một trận với em, ông sẽ đổi sang họ em luôn.”

Bỗng chốc Tưởng Khâm cảm thấy , xong còn rất khó chịu, bởi vì Cận Viêm phóng khoáng chẳng hề mặc gì, hơn nữa lại còn động thủ kéo khăn tắm của Tưởng Khâm xuống. Hạ thân hai người cứ như vậy ở trong nước ấm cọt cọt lui, cọt đến nỗi Tưởng Khâm cũng đã có cảm giác.

Cận Viêm còn ra vẻ uyên bác mà giải thích tại chỗ: “Lão Tử[1] đã nói ‘thực sắc tính dã’[2], tổ tiên học thức nhà em cũng đã thừa nhận hôm nay em phải để anh làm một trận, em còn ở đó rụt rè làm gì.” Nói xong nhanh chóng làm động tác khuyếch trương.

[1] Lão tử: Thật ra bình thường thoát ra từ miệng Cận Viêm thì có nghĩa là ông đây/bố mày. Thế nhưng trong câu này Cận Viêm thật ra không phải muốn nói bản thân mình, mà là nói về một ông tên Lão Tử =))

[2] Thực sắc tính dã: là câu nói của Khổng Tử: Thực (ăn uống) và Sắc (chuyện nam nữ) là bản tính của con người.)

Tướng Khâm giận dữ nói: “Ai thừa nhận anh là tổ tiên tri thức! Không hiểu cũng đừng ở đó.....A.....”

“Anh đâu có nói mình, anh nói Lão Tử rõ chưa? Là ông già rất nổi tiếng thời xưa ấy — Ôi chao xem chồng xem nuôi em tốt chưa này, sờ miếng nữa nào, tách chân ra tí....”

Tướng Khâm phát hỏa: “Đó là Khổng Tử!”

“Không cần biết là gì Tử, nói đúng câu đó là được rồi, em quản người ta họ Lão hay họ Khổng để làm gì?” Cận Viêm đã bị sắc dục xông não, thèm ăn đến nỗi há miệng ra là có cả đồng nước bọt chảy xuống. Cũng may ở đây là suối nước nóng, hơi nước đều làm xung quanh trở nên nhạt nhòa, nếu không Tướng Khâm nhìn thấy chắc chắn có thể phục hồi lý trí, nói không chừng còn muốn lên bờ lấy thất lưng quất hấn.

Từ nhỏ Cận Viêm đã phát hiện Tướng Khâm thuộc hiệp hội những người ưa nhìn[3], có rất nhiều tật xấu. Nếu bạn muốn lừa Tướng Khâm, bạn phải dỗ bằng những lời ngon tiếng ngọt, mặc kệ đó là những lời nào, tốt nhất là phải khiến khuất phục trước mị lực của bạn — không quan trọng đó là mị lực nào. Lấy điều này làm tiền đề, thời niên thiếu Tướng Khâm đã từng bày ra những chiêu trò như làm nũng, đùa giỡn, mong chờ được dung túng, thậm chí còn vui mừng.

[3] Good-look club: Đại khái là hội những người có vẻ bề ngoài ưu tú, trai anh tuấn, gái mỹ miều. Có thể xem là mấy cái bình bông di động ấy, vậy nên Cận Viêm mới bảo có nhiều tật xấu.)

Cận Viêm là ai chứ? Bị hấn nắm được điểm yếu thì nhất định phải chết.

Nếu hấn biết Tướng Khâm thích thế, hấn sẽ không nỗ lực thể hiện như vậy. Chỉ cần Tướng Khâm có dấu hiệu thả lỏng, hấn liền chớp lấy thời cơ tấn công, cho đến khi Tướng Khâm nhận thua mới thôi.

Tướng Khâm bị làm cho vô cùng quần bách, vùng vẫy đi vùng vẫy lại cũng không thoát ra được, lại không dám nói to tiếng, phải đề phòng có người đi vào, tay chân thật sự lỏng lẻo không biết để chỗ nào. Còn Cận Viêm là tên vô sỉ, mặc kệ có bị người ta phát hiện hay không, chỉ lo cắm đầu vào mặt Tướng Khâm mà gặm nhấm, còn liếm láp hai bên tai của anh.

Trong suối nước nóng vô cùng trơn trượt, nhưng lại dễ dàng kích thích con người, thế nên đã nhanh chóng khuếch trương gần xong. Trong lúc dây dưa, bắp đùi Tướng Khâm hơi co giật, không có sức lực, bị Cận Viêm dễ dàng nâng lên cắn vào.

Tư thế này rất dễ dàng tiến vào, Tướng Khâm dẫn nén hơi thở của mình, bám vào vách đá.

“Ngoan, ngoan.” Cận Viêm vừa thở hổn hển vừa dỗ dành anh, lấy tay anh từ trên vách đá thô ráp để xuống dưới, cùng lòng bàn tay của mình đan vào nhau. Ngay tại thời khắc hấn đã đi vào hoàn toàn, ở trong nước

ấm thoải mái đến ngây ngất, hần kim lòng không được mắng một câu: “Con mẹ em...”

Tướng Khâm rất muốn quay lại hỏi hần là anh đang chửi mẹ ai? Nhưng lại không kịp, Cận Viêm như uống phải thuốc kích thích điên cuồng ra vào, động tác mạnh đến nỗi làm cho lưng Tướng Khâm đâm phải vách đá. Tướng Khâm có hơi đau, cảm thấy chắc chắn làn da mình đang bị trầy xước, nhưng mở miệng ra chỉ có những tiếng rên rỉ thoát ra, ngay cả bản thân cũng tự thấy phiền tình.

Cận Viêm bị những âm thanh này kích thích, bỗng nhiên xoay người Tướng Khâm lại, cắn lỗ tai anh và cười hỏi: “Cho em ăn ngon được không?”

Mắt kính Tướng Khâm bị chạm vào nước ấm, gương mặt hồng hồng lên, môi lại đỏ đến nỗi có thể chảy ra máu, sau một lúc mới run rẩy trả lời: “Coi chừng tôi đâm chết anh...”

Cận Viêm bị câu nói kia chọc cho tức giận, không lý lẽ nói: “Ông đây đâm chết em trước!” Nói xong mãnh liệt đi vào, đến tận nơi sâu nhất, sau đó miễn cưỡng rút ra một tí.

Cảm giác cơ thể chậm chậm ma sát nhưng dứt khoát khiến Tướng Khâm bị kích thích run người — lúc ở trên giường nhất định anh sẽ không thừa nhận cảm giác này, nhưng vì quan hệ ở trong nước mà mỗi lần ra vào đều trơn trượt tự nhiên, sự kích thích cũng càng mãnh liệt. Cận Viêm dường như không hề phí sức lực mà cũng có thể khiến toàn thân Tướng Khâm hưng phấn, mở miệng muốn nói mấy câu nhưng đều không nói được, lúc sau không chịu đựng nước mới nói: “Anh muốn làm thì làm đi! Trêu... trêu chọc cái đờ gì!”

“Thì ra em không thích làm chậm,” Cận Viêm cúi xuống hôn nhẹ lên tóc anh, cười nhạo: “Em cũng thật khó hầu hạ.”

Tướng Khâm bị khoái cảm mãnh liệt tấn công mọi lúc mọi nơi làm đầu óc trống rỗng, trong lỗ tai toàn tiếng ong ong, hoàn toàn không thể nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình. Trong lòng Cận Viêm đắc ý vô cùng, vì thế lấy tay che kín miệng anh lại, đồng thời thúc mạnh vào bên trong.

Ban đầu hần còn muốn trêu chọc Tướng Khâm, nhưng khoái cảm nhanh chóng ủa đến cũng khiến hần không chịu đựng được, cảm giác ấy giống như được đại dương bao phủ, ùn ùn kéo đến không ngăn cản được. Hần bắt đầu ra vào thô bạo, trong lòng chỉ có một cảm giác, đó là ông đây chết cũng xứng đáng! Mẹ nó, đời này thật không phí!

Cuối cùng Cận Viêm cũng không thể nhịn được nữa, không biết bản thân cuồng loạn kiên trì được bao lâu, lập tức cảm thấy mình đã bắn toàn bộ vào cơ thể Tướng Khâm. Sinh lý và tâm lý đều được thỏa mãn khiến hần đến cao trào rất lâu, đến khi đã bắn ra hết mà vẫn còn dư vị quanh quẩn lại, cả người từ trên xuống dưới ngay cả từng lỗ chân lông đều sáng khoái không chịu được.

Cận Viêm uể oải cúi xuống hôn môi Tướng Khâm, lại ngửi mái tóc anh: “bây giờ anh cảm thấy mùi lưu huỳnh cũng rất thơm, chà chà.”

Tướng Khâm bị tảng đá ngăn lại đau không chịu được: “Mau thả tôi ra!”

“Không được, lại một lần nữa nào.... Đừng động đây! Trên lưng em có nốt đỏ, có phải bị dị ứng không! Để anh giúp em kiểm tra nào!”

Cận Viêm còn chưa động được vào sợi lông của vợ mình thì đã bị một đập trôi theo dòng nước ra xa. Tưởng Khâm tức giận ngút trời đỡ lưng quay lên bờ, bước chân mềm oặt không nói, lại còn bị tảng đá kia đâm vào xương cụt, không biết có bị làm sao hay không.

Cuộc đời thật sự là một đồng máu chó. Một tuần trước anh vẫn còn đứng trước tòa án thì là phải rời xa thành phố này, bắt đầu một cuộc sống mới, một tuần sau anh lại ở suối nước nóng đây dựa vào người đàn ông này, đã vậy còn không cảm thấy nhục nhã, thời điểm lên đến cao trào còn cảm thấy thích thú.

Tưởng Khâm thật sự muốn lấy đá đập vào đầu mình chết đi.

Cận Viêm như nàng dâu phạm phải lỗi lầm mà ngoi lên mặt nước, vội vã lấy khăn tắm, đi theo sau ông Tưởng Khâm: “Em yêu đừng để cảm lạnh, lau nào, lau người nào.”

Tưởng Khâm giận dữ đoạt lấy khăn tắm, quấn nhanh lên người mình.

“Nào em yêu có mỗi lưng không, anh mát xa cho em! Ôi chân em sao thế kia, để anh thổi thổi cho nào...”

Tưởng Khâm xấu hổ vô cùng, dùng hết sức lực để không chế bản thân không kéo khăn tắm ra ném lên đầu Cận Viêm.

Cận Viêm bỗng cảm thấy không lạnh, vội theo sau tỏ ra dễ thương, Tưởng Khâm đi bước nào hấn đi bước nấy, Tưởng Khâm mở cửa ra ngoài, hấn cũng đi theo ra ngoài, đến khi tới phòng thay đồ không có bóng người được vài bước hấn mới chợt kinh hãi: “Chết mẹ rồi! Ông đây còn chưa mặc quần áo nữa!”

Tưởng Khâm nhìn lại hấn, gió thổi qua JJ mát mẻ, nhất thời đen mặt: “Anh để quần áo ở đâu?!”

“.....Không biết... Vừa rồi thích quá nên quên rồi...”

“Quần áo để đâu mà cũng không nhớ?!”

“..... Đâu phải anh cố ý!” Cận Viêm then quá hóa giận rít gào: “Ông đây thấy em ngâm nước một mình, kích động quá nên cởi phăng quần áo! Có thể đã chìm xuống dưới nước rồi! Em muốn anh quay lại vớt lên à!”

Tưởng Khâm lấy áo choàng tắm trong tủ mình ra, ném khăn tắm lên mặt Cận Viêm, lạnh lùng nói: “Che lại cho tôi.”

Trong thời điểm tội lỗi này mà trong đầu Cận Viêm lại có suy nghĩ: Xem vợ tôi chăm lo tôi thế nào kia, động tác vụng về lúng túng ban nãy không phải ngạo kiều[4] thì là cái gì?

[4] Ngạo kiều (aka Tsundere): người mà bên ngoài rất mạnh mẽ, thậm chí có phần bạo lực nhưng bên trong lại rất e thẹn, nhút nhát, yếu đuối.)

Đây không phải là biểu hiện làm nũng chồng điển hình hay sao? Vậy nên hẳn vô cùng thỏa mãn, lúc này như hóa thành một tên lưu manh: “Ông không che, ông tư bản, cứ để vậy ra ngoài khoe khoang, há há....”

“Con mẹ nó anh là người của tôi——!” Tưởng Khâm gào lên: “Che lại cho tôi!”

Phập một tiếng Cận Viêm bị cái mắc áo móc giữa lỗ mũi, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống đất, run rẩy một lúc rồi mới đứng lên lấy khăn mặt che lại.

Quan Phong (lần đầu tiên sau 10 năm), có lòng tốt, dựa vào nguyên tắc khuyên bảo vợ chồng nên hợp không nên ly, sắp xếp cho Tưởng Khâm và Cận Viêm vào một gian phòng.

Đương nhiên lúc ra lệnh này Quan Phong cũng không hề hay biết cặp vợ chồng kia đang ở trong suối nước nóng yêu dấu của mình làm chuyện gì, nếu biết được thì đừng nói đến phòng ốc gì, lập tức nhét hai người vào bao bố chôn ngoài nghĩa địa là chuyện có thể tưởng tượng.

Về phần con chồng bạn nhỏ Lê Tiểu Mông thì, nhóc đang bị các chị phục vụ nắn bóp, ở trong phòng khử trùng tắm rửa sạch sẽ một trăm lần là một trăm lần, rồi mặc vào bộ quần áo ngủ hình gấu con, xịt nước hoa thơm phức (mùi mà Quan tổng thích), sau đó bị chị Hellen xách cổ đưa đi thị tắm.

Quan Phong hòa ái dễ gần —— cho dù biểu cảm trên khuôn mặt ngàn năm không đổi —— nói: “Đừng hiểu lầm, là chú với đạo diễn Đoàn, nhóc con ngồi xem được rồi.”

Lê Mông như bị sét đánh trúng đầu, sợ vãi quần hét tướng: “Con còn chưa thành người lớn mà! Mấy chú có nhân phẩm không! Ba ơi mẹ ơi con muốn về nhà——!”

Đạo diễn Đoàn dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kéo nhóc trở lại, đặt nhẹ vào ghế ngồi.

Sau đó Quan Phong nháy mắt, lập tức Hellen đã biến ra một cái thắt lưng trói chặt Lê Mông trên ghế —— cả quá trình xảy ra lưu loát nhanh gọn, hiển nhiên là người lành nghề.

“Kỳ thật chú không hiểu tại sao con phản kháng,” Quan Phong nói, “Chỉ là ngồi xem thôi, đâu phải tự mình vào trận.”

Đoàn Hàn Chi cũng phụ họa: “Đúng rồi, đến lúc đó chỉ cần phán thắng thua thôi.”

“Mặc dù chú thắng đạo diễn Đoàn là chuyện thường tình.”

“Đừng nói hươu nói vượn nữa Quan Phong, nếu không làm anh thua khóc cha gọi mẹ ngày mai tôi đổi sang họ anh. Hellen đi giúp ông chủ cô chuẩn bị sổ hộ khẩu đi, ngày mai hẳn sẽ đổi sang họ Đoàn, à mà cô gọi mấy tiếng Đoàn tổng luyện tập trước đi...”

Quan Phong và Đoàn Hàn Chi bốn mắt nhìn nhau, phút chốc trong không trung đã có một tầng điện phát ra.

Lê Mông nước mắt nước mũi tèm lem cực lực giãy dụa: “Đừng đùa con mà phán thắng hay thua chuyện này chị Hellen cũng làm được——! Được rồi vậy bây giờ con nói thẳng con không phải là người con là yêu quái nếu trời con lại con sẽ biến thân đó——! Huhuhu đáng sợ quá ba ơi mẹ ơi con muốn về nhà.....”

Đoàn Hàn Chi lạnh lùng nói: “Biến thân đi, sợ con chắc? Quan Phong còn là chúa tể hành tinh Namek kia.”

Quan Phong: “.....”

Lê Mông ngăn người ra, mắt chớp chớp, chợt khóc đến tê tâm liệt phế: “Đừng đùa con mà phán thắng hay thua chuyện này chị Hellen cũng làm được——! Được rồi vậy bây giờ con nói thẳng con không phải là người con là yêu quái nếu trời con lại con sẽ biến thân đó——! Huhuhu đáng sợ quá ba ơi mẹ ơi con muốn về nhà.....”

Đoàn Hàn Chi: “Đừng ăn gian chữ nữa được không?”

Gương mặt băng sơn ngàn năm bất động của Quan Phong cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, không thể tin được lắc lắc đầu, từ mép giường đến bên cửa sổ kính, nhìn xuống bộ bàn cờ bằng gỗ tử đàn trên bàn trà: “Gọi người chuyên nghiệp đến xem chú và Đoàn Hàn Chi giết cờ sao mà khó khăn vậy? Tuy là trình độ tương đối kém, nhưng thật sự thành tâm thành ý muốn học chơi cờ với con mà.”

Kết quả lời này lập tức bị Đoàn Hàn Chi nhạo báng: “Nói ‘tương đối thấp’ thì có lỗi với lương tâm quá đi Quan Phong, là ai lần trước bị tôi tiêu diệt hơn ba mươi quân ấy nhỉ?”

“Rõ ràng là phạm quy, tôi đã nói với anh là quy tắc chơi cờ vậy không giống cờ ca rô...”

“Anh không biết cờ vây chính là cờ ca rô biến tấu sao, đã vậy còn dùng luật cờ đam[5] mà chơi cờ vây thì có tư cách gì nói tôi ăn gian?”

[5] Cờ đam: Khi bắt đầu chơi thì 2 bên quân trắng và quân đen sắp thành 3 hàng ở mỗi bên (chỉ sắp ở ô đen), khi đi mỗi quân chỉ được tiến 1 ô cũng chỉ trên ô đen, và chỉ tiến về phía trước, khi ăn thì khi 2 quân đen và quân trắng đối diện nhau nếu có ô trống ở phía sau thì quân đang đi được ăn, khi quân trắng hoặc quân đen tiến tới hàng cuối của bên đối diện thì trở thành hậu có thể quay ngược lại được, khi một bên ăn hết quân của bên kia thì sẽ thắng.)

“Vậy ra anh cũng biết mình ăn gian? Hellen lấy kem tẩy da chúng ta vừa mới nghiên cứu ra tặng cho đạo diễn Đoàn một hộp đi, da mặt hần cần phải bôi liên tục hai mươi bốn giờ một ngày trong vòng ba mươi năm!”

“Hellen cô nói cho tôi biết tóm tắt là vì sao Quan tổng phải tốn công nghiên cứu kem tẩy da, da mặt của hần mà không bôi một ngày thì sẽ dày thêm ba tầng có phải không? Để tôi sờ xem da mặt anh đã dày thêm bao nhiêu rồi Quan Phong, chắc buổi sáng tẩy da phải mất mười mấy tiếng nhỉ...”

Vù vù vù vù, vù vù vù vù.

Lê Mông khổ sở quay lại cầu cứu Hellen: “Chị gái xinh đẹp cởi trói cho em đi, em đi tìm cái vĩ đập ruồi trừ hại cho dân!”

Cơ mặt Hellen bỗng tê liệt.

Xem ra thế giới này luôn có những sinh vật độc đáo mới xuất hiện — Hellen, đại diện xuất sắc nhất của toàn thể ngành thư ký rộng lớn, trầm mặc thật lâu, sau đó thương xót xoa đầu Lê Mông nói: “Quen rồi thì ổn thôi...”

30. Chương 30

Cận Viêm vốn tưởng là, nếu ở với nhau trong cùng một phòng thì chuyện đồng sàng cũng là điều hiển nhiên. Ai ngờ sự thật đã khiến hần máu chảy thành sông: Tưởng Khâm là loại người xuống giường liền trở mặt.

Lúc bị ánh nắng ban mai chiếu vào đánh thức, hần phát hiện ra nửa phần giường to lớn bên cạnh trống rỗng, Tưởng Khâm vẫn mặc áo choàng tắm hôm qua, cuộn người trên ghế xếp ngoài ban công. Dù ban công được phủ kính toàn bộ nhưng thời tiết bên ngoài không lúc nào ấm áp, Cận Viêm nắm lấy một tay anh, hoàn toàn lạnh lẽo.

Cận Viêm suýt vì đau lòng quá độ mà chết tươi, liền ôm Tưởng Khâm lên giường bọc chăn lại, nước mắt nước mũi xụi xụi nói vợ ơi cho dù em có giận anh cũng đừng lấy bản thân mình ra trút giận chứ, chồng em vừa mới chăm cho mồm mím mà...

Tưởng Khâm vừa bực vừa tức, trở người mặc kệ hần.

Cuối cùng Cận Viêm trông anh ngủ nửa giờ, sau đó bắt đầu đến bữa sáng. Tưởng Khâm ngủ rồi lại ngủ, ra ngoài đi ăn trong tinh thần sảng khoái. Cận Viêm bám sau anh như nàng dâu mới về, chỉ sợ lơ là một chút là vợ mình sẽ về nhà mẹ đẻ.

Thời điểm này trong suối nước nóng không còn bao người, lúc họ đi ngang vườn hoa thì tình cờ gặp Quan Phong và Đoàn Hàn Chi, cả hai đều mặc áo choàng tắm đi đến suối nước nóng.

Vẫn là Tưởng Khâm nhanh miệng, hỏi theo quán tính: “Mới sáng sớm đã đi đâu?”

“Ngâm suối nước nóng.” Quan Phong nói: “Đạo diễn Đoàn thì làm xác trôi sông.”

Phút chốc Tưởng Khâm bỗng giật mình, cẩn trọng hỏi: “.....Suối nước nóng này.... mỗi ngày thay nước một lần à?”

Cận Viêm muốn ngăn lại nhưng không kịp, Quan Phong lấy làm lạ nói: “Không, tầm hai ba ngày, bình thường ít ai đến tắm...”

Một trận sét giáng xuống, chớp mắt đã khiến Tưởng Khâm tan thành tro.

“Thật, thật ra.... Hôm qua chúng tôi.....”

Tưởng Khâm lắp ba lắp bắp chưa nói xong một câu, đã bị Cận Viêm kéo ra phía sau, tươi cười niềm nở vẫy tay với Quan Phong: “Đi đi, đi đi, buổi sáng ngâm nước nóng là khỏe mạnh nhất đó! Bây giờ bọn tôi đi ăn sáng không quấy rầy hai người nữa thân chào”, sau đó kéo Tưởng Khâm chạy mất.

Quan Phong mù mịt không hiểu gì, quay người bỏ đi.

Trong lòng Tưởng Khâm như muốn nổ tung lên, rất muốn quay lại ngăn cản họ, thế nhưng ý định vừa mới manh nha đã bị Cận Viêm dập tắt hoàn toàn: “Đừng đùa nữa! Em có biết Quan Phong là tay thiện xạ bách phát bách trúng không! Nếu em muốn bị trùm bao bố vút xuống sông Hoàn Thành rồi đến năm sau cảnh sát mới phát hiện thì em đi đi! Đừng tưởng Quan Phong thấy em thật thà thì sẽ khoan hồng để Hellen giữ lại xác cho em!”

“.....” Tưởng Khâm nói: “Thế thì quên đi vậy.”

Vậy nên mới nói vào những lúc này đạo đức Tưởng Khâm sẽ luôn cùng nhất trí với Cận Viêm, đừng ai nói ai là Bạch Liên Hoa.

Cận Viêm bắt chước nhất cử nhất động của Tưởng Khâm, ngồi xuống bàn cà phê trong vườn hoa ngoài trời, mặt đối mặt cùng ăn bữa sáng.

Trong lòng Tưởng Khâm vô cùng khó chịu, chỉ cần thấy Cận Viêm là cảm giác này càng thêm rõ ràng, vậy nên anh lại cúi đầu lấy điện thoại ra đọc tiểu thuyết.

Cận Viêm đang muốn chuyển dời sự chú ý của Tưởng Khâm lên mình, nhưng miệng còn chưa mở thì chuông điện thoại vang. Vừa nhìn thấy số hiển thị hẳn liền từ chối, vài giây sau lại vang lên, lại từ chối.

Tưởng Khâm cuối cùng cũng nhìn lên: “Nghe đi.”

Cận Viêm đờ người vài giây, lúc tiếp điện thoại thì nghe thấy tiếng đàn em réo: “Anh Cận! Anh chạy nhanh về thành phố H một chuyến đi, bao nhiêu ngày không mở cửa các anh em cũng không biết anh làm sao! Trong kho tồn đọng rất nhiều ngọc thạch rất cuộc chúng ta có bán cho người khác nữa không?”

“..... Gọi tôi đi nhậu à? Không không không, mọi người cứ đi đi, Cận Viêm hòa nhã nói, “Bây giờ tôi đang nghỉ phép ở nước ngoài, đến khi về nhất định gọi mọi người đi ăn cơm.”

“Gì mà uống rượu? Anh nói cái gì? Người trông sổ sách nói tổn thất của mấy ngày nay đã quá lớn, nếu còn không bán thì sẽ hết mùa....”

Tưởng Khâm lạnh nhạt nói: “Mở to lên.”

Cận Viêm bị xao nhãng, chưa kịp có phản ứng lại thì đã thấy Tưởng Khâm vươn tay ra.

Hắn theo quán tính đứng bật dậy, không thấy Tưởng Khâm với lấy điện thoại nữa, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn hắn.

Cận Viêm hít sâu vào, biết không qua được ải này, chỉ có thể mở lớn âm lượng.

Âm thanh của tên đàn em kia lập tức phóng to lên: “Còn nữa mấy ngón tay của lãnh đạo tỉnh đã bấm dập rồi, bây giờ chỉ cần anh gạt đầu, bọn em sẽ lập tức đem toàn bộ những người mặc quân trang vào núi, đến chỗ không người giao súng cho người mua. Đối phương cũng đồng ý là sẽ chờ chúng ta trong rừng già một tháng rồi, nếu có gì nguy hiểm thì sống chết tự chịu....”

Tưởng Khâm ngây người.

Cận Viêm lại chỉ thấy mồ hôi lạnh ồ ạt chảy xuống, một lúc sau mới miễn cưỡng ngắt lời: “Để nói sau, chuyện này không vội.”

“Trời ơi anh Cận sao lại không vội, dạo này thế nào mà gan anh nhỏ đi vậy? Em nói với anh, có đến mười người mặc quân trang, các anh em đều rất sành sỏi, anh đặt một trăm hai mươi cái tâm....”

Cận Viêm nổi nóng: “Tao đã bảo để nói sau rồi!” Sau đó lập tức tắt máy.

Trong vườn hoa tĩnh lặng, gió thổi lay động ngọn cỏ, phát ra âm thanh xào xạc rất nhỏ. Tưởng Khâm đặt tay lên chén trà, ngồi bất động một chỗ, khuôn mặt sắc lạnh, cả một hồi lâu vẫn không nói gì.

Không khí tĩnh lặng nhưng cực kỳ áp lực, Cận Viêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, mớ cơ bắp trên

người cũng căng ra.

Hắn đứng tại chỗ nắm di động, thậm chí còn có cảm giác chỉ cần thêm chút lực là có thể bóp nát di động không chừng.

“..... Nếu anh nói muốn làm, vậy thì làm đi.” Cuối cùng Tưởng Khâm cũng mở miệng, “Nếu có ngày anh bị giải lên pháp trường xử bắn, tôi sẽ không mặc kệ Lê Mông, chuyện đó anh yên tâm.”

Anh thở dài, buông dao nữa, xoay người đi.

Cận Viêm cảm thấy trong người mình vừa nóng vừa lạnh, ngơ ngẩn vài giây rồi lấy lại phản ứng, lập tức xông lên giữ lấy Tưởng Khâm: “Đừng đừng đừng, em... nghe anh giải thích. Thật ra dạo này anh đã ít buồn bán rồi, hàng trong kho đều là từ trước còn đọng lại chưa xử lý, tổn thất lớn như vậy anh còn chưa chớp mắt...”

Hắn nhìn sắc mặt Tưởng Khâm, bực tức: “Anh biết chắc chắn em nghĩ anh nói dối.”

Tưởng Khâm lạnh lùng nói: “Không, lần này là thật.”

Cận Viêm không biết hôm qua Tưởng Khâm có nói chuyện với Quan Phong, bất chợt trong đầu có một suy nghĩ: Mẹ kiếp, sao lần này lại phân biệt được?!

“..... tổn thất của anh bây giờ chỉ là tạm thời, Cận Viêm, anh sẽ không từ bỏ. Nếu hôm nay tôi đồng ý về với anh, ngày mai anh nhất định sẽ cho mở kho hàng, thanh lý hàng hóa, tiếp tục để cho đám người kia liều mạng vận chuyển ngọc thạch với súng đạn cho anh.”

Cận Viêm muốn nói gì đó đã bị Tưởng Khâm xua tay bảo hắn câm miệng: “Có thể anh sẽ phải hy sinh, nhưng tất cả sự hy sinh của anh đều có mức độ. Bây giờ anh muốn cứu vãn hôn nhân nên buông tha tiền tài và công việc nhưng nếu anh nhận ra rằng hôn nhân không thể cứu vãn nữa thì anh sẽ lập tức ngừng hy sinh.”

“Xét cho cùng, chuyện kia vừa có thể đem đến cho anh một món lời kếch xù vừa có thể giúp anh đứng vững trong giới kinh doanh, với anh đó mới là quan trọng nhất.”

“Vì hai mươi năm tình cảm của chúng ta, tôi mới hiểu anh như vậy.”

Tưởng Khâm làm động tác “ngắt cuộc đối thoại”, quay lưng bỏ đi xa.

Bước chân anh dẫm lên mặt cỏ tạo ra âm thanh lạo xạo. Thời tiết vô cùng trong lành, ánh nắng rọi vào mái tóc anh, phát ra ánh sáng màu nâu vàng nhạt nhợt.

Cận Viêm nhìn bóng anh, thoáng sinh ra ảo giác, tựa như Tưởng Khâm vẫn là cậu bé ôm sách đi ngang qua sân thể dục mười năm trước, ánh mắt đơn thuần nhưng lại mạnh mẽ, tất cả yếu hèn đều không có gì thay đổi.

Thời gian trôi nhanh như dòng nước chảy, hắn đã lội đến bờ bên này rồi mới phát hiện ra Tưởng Khâm vẫn còn đứng ở bờ bên kia.

Cho dù hắn muốn quay lại, cũng không tìm được đường.

31. Chương 31

Trong vài ngày ở suối nước nóng, Tưởng Khâm vẫn muốn mua vé máy bay về thành phố S, nhưng vì Cận Viêm và Lê Mông thay phiên theo dõi sát sao mà từ bỏ ý định.

Qua một tuần, anh nhận được điện thoại Phương Nguyên gọi đến từ thành phố S, lo lắng hỏi: “Đã lâu không liên lạc, em khỏe không?”

Tưởng Khâm cười khổ: “Vẫn còn chưa tức chết... Anh thế nào?”

“Anh vẫn vậy. Gần đây anh định về thành phố S, em có về với anh không?”

Trong đầu Tưởng Khâm đã vội vàng đồng ý, thế nhưng nghĩ kĩ thì lại nản lòng: “Em về cũng có làm được gì đâu, ba mẹ em thế nào anh cũng biết đấy... Gần đây họ có liên lạc với ba mẹ anh không?”

“À, cuối tuần có đến nhà anh ăn cơm, dưỡng có vẻ rất giận dữ, dì thì đã thông suốt hơn, hỏi em sống có tốt hay không. Anh bảo mẹ anh nói cho dì dưỡng biết những thông tin kia đều không phải sự thật, là do phóng viên bịa đặt, nghe xong dì có hơi lo lắng cho em.”

Dù sao Tưởng Khâm cũng là con người, trái tim lập tức ấm lên: “Mẹ em lo lắng cho em?”

“Ừ, anh nói với dì dưỡng là em ra tòa ly hôn với Cận Viêm nhưng không được. Đừng lo, đây không phải lỗi của em, là do Cận Viêm làm quá thôi.”

Đâu phải chỉ làm quá, mà thật sự chính là vô lại!

“Nếu em muốn về, anh sẽ mua vé máy bay giúp em. Bây giờ em đang ở chỗ nào? Ở cùng với ai?”

Tưởng Khâm nói ra địa điểm suối nước nóng, còn nói rõ tên Quan Phong và Đoàn Hàn Chi, Phương Nguyên vô cùng kinh ngạc: “Đoàn Hàn Chi là đạo diễn nổi tiếng đây mà, nghe nói đạt rất nhiều giải thưởng ở nước ngoài... Còn Quan Phong có phải là ông tổng của công ty giải trí Quan Thị không? Em cẩn thận với người này một tí, có tin tức bên lề nói là những năm hắn du học ở Pháp từng tham gia xã hội đen, sau này về

nước mới thành lập công ty giải trí, đem hết những gì học được ở nước ngoài vào trong nước. Năm ngoái ở nước ngoài có sự kiện đấu súng đó em biết không? Mục tiêu chính là hắn, thân thể kẹp giữa hai làn đạn mà còn không chết, thật là trâu bò.”

Tướng Khâm thầm nghĩ anh không cần nhắc nhở, em không chỉ biết hắn có liên quan đến xã hội đen mà còn biết hắn đến từ hành tinh Namek, dạo này vì không phục khí hậu ở địa cầu mà bị làn da nhạy cảm kia giày vò sống dở chết dở.

Phương nguyên đã dặn dò nhiều lần nhưng vẫn lo lắng, nói: “Nếu không thì anh đặt vé máy bay trước cho em, rồi đến suối nước nóng đón em. Chuyện này đừng nói với Cận Viêm vội, để hắn không phách lối, em thấy thế nào?”

Tướng Khâm không hề lưỡng lự, cảm kích nói: “Vậy làm phiền anh.”

“Không cần cảm ơn, đều là người trong nhà.”

Phương Nguyên cúp điện thoại, lặng lẽ dựa vào cửa sổ hút thuốc. Phía sau hắn là vài cảnh sát đang nhìn nhau, trong đó có một cảnh sát trẻ tuổi cười cười nói: “Sếp cũng thật là, còn chưa hành động mà đã rục rịch di dời dân chúng rồi, muốn em nói tay kế toán kia kết hôn với Cận Viêm đã hơn mười năm mà không vậy bần thì ai mà tin đây?”

Phương Nguyên cũng không nổi giận, cười bảo: “Em họ của tôi mọi người đều gặp rồi, không nhìn ra cá tính của nó sao? Đáng tiếc là Cận Viêm không theo nghề diễn viên, bằng không sẽ ẵm được danh hiệu ảnh đế, trình độ giấu giếm thật sự đáng nể.”

“Còn phải nói, đến em còn phải bội phục Cận Viêm, đúng là tình yêu mà. Anh nghĩ xem ai mà muốn bị người chung chạ chung gối dối trá suốt hai mươi năm, tiêu tốn biết bao tâm huyết biết bao sinh lực? Cái này còn đo phải tình yêu thì là gì?”

Vài người rầm rộ hô phải.

Một nữ cảnh sát không đồng ý: “Không thể nói vậy, có ai bắt Cận Viêm phải nói dối người chung chạ chung gối suốt hai mươi năm đâu? Còn không phải là muốn thỏa mãn ham muốn cá nhân mình? Các anh nghĩ lại xem, nếu một ngày họ các anh phát hiện thật ra vợ mình là đại tỷ xã hội đen, những dịu dàng hiền thực kia đều giả vờ để lừa gạt các anh thì các anh còn có thể thần nhiên ngồi đây nói về tình yêu sao?”

Các nam cảnh sát đều mặc kệ, cả bọn bảy miệng tám lưỡi phản bác, văn phòng bỗng chốc sôi sùng sục như một nồi cháo.

“Làm gì vậy làm gì vậy!” Phương Nguyên hét lên vài lần mới làm cả bọn bình tĩnh lại, nhìn sang vẻ mặt không phục của nữ cảnh sát, lắc đầu cười nói: “Cũng có chút đúng, Cận Viêm có được vị trí của ngày hôm nay cũng không thể không có công của Tướng Khâm. Nếu bây giờ hắn tùy tiện vứt bỏ người se tơ kết tóc với hắn hai mươi năm trời, thì đừng nói trong lòng bản thân hắn có cảm giác gì, mà đến người ngoài còn

thấy sờn gai óc, sau này còn ai dính líu tới hắn nữa?”

Cảnh sát trẻ đã nói trước đó gật gật đầu, nói như thật: “Điều này em đồng ý với sếp. Còn nữa, nếu không phải đạo này Cận Viêm cuống quít lo chuyện ly hôn, cả sản nghiệp cũng hờ hững, thì chúng ta đâu dễ dàng bắt được sơ hở của hắn?”

Câu này làm Phương Nguyên hơi bức bối, nhưng không tiện phản bác lại, chỉ thuận miệng nói: “Cô ả trong công ty Cận Viêm cũng tốn không ít sức, đừng xem nhẹ công sức cô ta.”

“Haha, cô ta cũng đâu tốt bụng gì....”

Mọi người lại được dịp ầm ĩ một trận, nữ cảnh sát kia hỏi: “Sếp, anh thật sự đến tuổi nước nóng đưa em họ của mình về thành phố S à?”

Phương Nguyên thản nhiên thừa nhận: “Tôi không muốn liên lụy đến cậu ấy. Nếu cậu ấy có vấn đề gì thì bắt giữ, từ từ điều tra cũng được.”

Phá án lúc nào cũng phải tùy cơ hành động, mọi người không bàn tán gì, chỉ có nữ cảnh sát kia lo lắng: “Vậy anh có thể sẽ gặp Quan Phong hay không?”

Văn phòng bỗng tĩnh lặng.

Sự tồn tại của Quan Phong vô cùng kỳ lạ. Mọi người chỉ biết Quan đại công tử là đại diện tiêu biểu cho việc giải trí kết hợp với xã hội đen, còn những vấn đề khác, không có bất kỳ kẻ nào trên đời này có thể tìm được chứng cứ về một mafia Quan Phong.

Hắn vĩnh viễn tự do bên ngoài xã hội đen, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn không liên quan đến hắn, hồ sơ hình sự của hắn cũng giống như khuôn mặt không tỳ vết kia của mình.

Nhưng chỉ cần có người truyền tin thì có thể biết được năm xưa Quan Phong ở Pháp có bao nhiêu thói nát sinh hoạt riêng tư năm hai mươi tuổi ở Pháp nói ra còn có thể làm cho người thiếu đạo đức nhất cũng không thể chấp nhận, nghe nói khi còn ở Paris, có vài lần vệ sĩ của hắn không nổ súng, cũng không coi pháp luật ra gì mà bỏ ma túy vào thức uống trong hộp đêm rồi mang hắn đang bất tỉnh nhân sự ra ngoài.

Đếm bây giờ vẫn còn một số công ty dính líu đến xã hội đen ở Pháp chia lợi nhuận cho hắn — chia lợi nhuận đại diện cho cổ phần của công ty, đại diện cho quyền kiểm soát — dù không ai biết là vì sao.

Người cảnh sát trẻ như muốn nói gì đó nhưng bị Phương Nguyên chặn lại.

“Chúng ta không thể động vào Quan Phong được, bây giờ không phải lúc. Mọi việc đều có trọng tâm, bắt được nhà họ Cận chúng ta đã đạt tiêu chí của cấp trên rồi, nhà họ Quan không phải mục tiêu của chúng ta

lúc này.”

Câu nói này có lý vô cùng, cảnh sát trẻ vẫn còn muốn nói nhưng thấy mọi người kín như bưng nên đành ngậm miệng hậm hực.

“Vậy thứ sáu tuần này tôi đến suối nước nóng đón tướng Khâm, về thành phố S rồi sẽ liên lạc với mọi người, chuyện nhà họ Cận chờ tôi quay về rồi quyết định.” Phương Nguyên nhìn quanh một lượt, cuối cùng nói: “Chuyện này chỉ có thể thành công, không được thất bại.”

Đương nhiên Tướng Khâm sẽ không nói chuyện mình về thành phố S cho Cận Viêm biết — theo như tính khí trước giờ của Cận Viêm, hấn mà không phá thói chuyện này thì hấn không mang họ Cận.

Hơn nữa sau cuộc gọi bị vạch trần hôm nọ, hấn thẹn quá hóa giận không lời nào diễn tả được, mấy hôm nay toàn sức toàn lực gây phiền toái cho Tướng Khâm. Tiếc là Tướng Khâm lúc nào cũng thấu hiểu hấn, mấy ngày nay không nói chuyện với hấn, đến giờ ngủ thì đi ra ngoài chơi cờ với Lê Mông. Cận Viêm thở phì phò không tìm được người, chỉ có thể một mình hờn dỗi.

Vậy nên chuyện thứ sáu Tướng Khâm rời đi không ai biết được, nhưng trước khi đi có đến chào Quan Phong. Thật ra Quan phong có ý khuyên hòa hảo, tiếc là bị làn da mẫn cảm gây phiền toái muốn chết đi sống lại, ngày nào cũng ngâm mình trong nước thuốc đến nói cũng chẳng buồn mở miệng, nghe xong gật đầu tỏ vẻ mình biết rồi, ngoài ra không đề cập đến vấn đề khác.

Quả nhiên đến đêm ngày thứ sáu Phương Nguyên lái xe đến suối nước nóng, gọi điện cho Tướng Khâm, Tướng Khâm thấy Cận Viêm không có bên cạnh, nói xong liền đi ra ngoài.

Nhưng trên đường ra ngoài lại tình cờ gặp Lê Tiểu Mông đang phe phẩy cái đuôi đùa giỡn trong vườn hoa, Lê Mông vừa thấy Tướng Khâm, lập tức hoảng hốt: “Mẹ mẹ muốn đi đâu?”

“.....” Tướng Khâm hỏi: “Ta không biết, bằng không ta gọi điện đến ngân hàng trưng hỏi cho ha?”

“Không phải mẹ ruột nhưng hơn hấn mẹ ruột mà.” Lê Mông nhanh mồm nhanh miệng phản bác xong, lo lắng đến gần: “Mẹ, mẹ về thành phố H ư? Mẹ cứ vậy mà mặc kệ Cận Viêm ư? Cận Viêm thì không cần, nhưng mẹ mang con đi đi, con cam đoan mỗi ngày đều sẽ ngoan ngoãn nhảy thoát y cho mẹ xem.”

Đuôi mày Tướng Khâm run rẩy.

“Con sẽ nhảy thật mà, lần trước trong trường có hội diễn người ta còn khuyến khích con lên nhảy đó. Mặc dù ở đây có suối nước nóng con cũng không rời mẹ đâu, mang con đi đi con đảm bảo sẽ không nói cho Cận Viêm biết.”

Nói xong Lê Mông còn ngửa cổ uy hiếp: “Nếu không bây giờ con sẽ hét lên là ‘Cận Viêm phu nhân của ba chạy rồi ba còn không ra đuổi đi!’”

Tưởng Khâm: “.....”

Tưởng Khâm hít sâu một hơi, nhìn Lê Mông như hận không thể vươn đến mặt mình đang lúc lắc cái đuôi nhỏ, miễn cưỡng nói: “Con... nếu muốn thì cùng đi.”

Lê Mông vui sướng reo hô, chạy vọt lên phòng lấy ví tiền (có thể tín dụng), hai quân cờ Vân Nam (vật chơi cờ may mắn), móc khóa hình con cừu bằng thủy tinh (có thể lúc lắc đuôi), đồ ngủ hoa (chưa thấy bao giờ hả đồ đầu đất?) cho vào bao đựng đồ nhỏ bé.... Cả quá trình y hết lúc nhóc rời nhà chạy nạn đến chỗ Đoàn Hàn Chi, ai ai cũng nhìn thấu cả rồi.

Thế nên lúc Phương Nguyên ở trong xe nhìn thấy sau mông Tưởng Khâm còn có thêm một cái đuôi nhỏ đang đưa —— chính là Lê Mông thì thực sự hoảng sợ.

“Đưa nó về cho ông bà xem,” Tưởng Khâm đầu đau như búa bổ giải thích, “Hơn nữa nếu không cho nó đi thì sẽ gặp rắc rối.... Lúc em ra ngoài thì bị phát hiện.”

Lê Mông đắc ý quét mắt qua Phương Nguyên, trong ánh mắt ẩn chứa hàm ý “đồ ngốc ngếch dám đấu cùng tiểu gia”.

Phương Nguyên không nói gì, một lúc sau mới rằng: “Lên đi, bây giờ vừa kịp lúc ra sân bay.”

Tưởng Khâm lên xe, vậy nên Lê Mông cũng vào theo vào rồi mới phát hiện có gì đó không đúng, kinh hãi hỏi: “Về thành phố H mà còn phải đi máy bay sao?!”

Phương Nguyên chuyển tâm lái xe, Tưởng Khâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lê Mông suy sụp: “Thành phố H cách đây 16km mà hai người cũng không biết? Hai người muốn đưa con đi đâu?!”

Phương Nguyên tiếp tục chuyển tâm lái xe, Tưởng Khâm tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

“A a a không muốn đi nữa đây là hai người bỏ trốn hả bỏ trốn còn mang con cái đi nữa sao! Rốt cuộc là đi đâu tốt xấu gì cũng phải cho tiểu gia hiểu chút ít chứ? Hu hu hu ba ơi mẹ ơi con sợ lắm con muốn về nhà ——!”

Cuối cùng Tưởng Khâm cũng mở một mắt, thờ ơ nói: “Đi thành phố S.”

“.....”

“Là con tự đòi đi.”

Tưởng Khâm tiếp chiêu xong, lại tiếp tục ngủ.

Lê Mông “= =”, mãi mới có thể nghẹn ngào một câu tê tâm liệt phế: “—Mẹ.... Mẹ nói.... Mẹ nói gì cơ——?”

Thương thay cho Lê Tiểu Mông, lần đầu gặp ông bà ngoại, hoàn toàn choáng váng.

Cận Viêm vốn chỉ cần tìm Quan Phong là sẽ biết được chuyện Tưởng Khâm rời khỏi vào thứ sáu.

Nhưng kể từ khi Quan Phong làn da mẫn cảm ngâm nước nóng xong, hắn vẫn mờ mịt chột dạ trong lòng, từ xa trông thấy Quan Phong đã nhanh chóng rẽ hướng khác, vậy nên đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất phát hiện tình địch.

Đợi đến lúc hắn từ Hellen biết được Quan Phong làn da mẫn cảm thật ra là do Đoàn Hàn Chi cố ý bầu cổ áo hắt xi vào trong thì đã quá muộn.

Sáng thứ sáu tỉnh lại, phát hiện không thấy vợ đâu, con cũng không thấy Cận tổng điên loạn chạy trên hành lang thỏa thích hù chết mấy chục người, sau đó mới thấy Quan đại công tử uể oải ngâm mình trong suối nước nóng, Quan Phong mới thản nhiên nói: “Kể toán nhà cậu đi thành phố S thăm cha mẹ rồi, đêm qua anh họ của cậu ấy đã tới đón.”

Cận Viêm chỉ cảm thấy từng đợt sét đánh trên đầu mình, suýt chút nữa đã cháy đen thành than.

“Lại nói,” Quan Phong hỏi, “Mấy hôm nay cậu vẫn trốn tránh tôi, là vì chuyện cậu đóng cửa kho hàng làm tổn thất công việc làm ăn của tôi mà áy náy sao?”

Cảm giác buồn nôn bỗng tràn thẳng lên não, Cận Viêm rất muốn nói là không phải ngay lập tức! Là vì hôm đó ông đây đã đề vợ xuống suối nước nóng của người mà vui vẻ! Vậy nên người hãy mau chóng cho thay nước đi nếu không kinh tởm đến thế nào hahahaaaa——!”

Sau đó mới thấy đôi cánh vô hình phía sau Quan Phong — vừa khổng lồ mà vừa đen nhánh chỉ có loài dơi hút máu mới có được —— chớp mắt đã tỉnh ngộ, thành khẩn gật đầu đáp: “Đúng là như vậy.”

Quan Phong gật gật đầu: “Cậu nên giải thích từ sớm.”

Nói xong tiếp tục trầm mình trong thuốc nước, ừng ực ừng ực phun ra một làn bọt khí.

Cận Viêm quan sát hắn thêm một lúc, đột nhiên rất muốn mang đến đây một thùng gỗ, châm lửa, rồi cây tre xuyên vào tin chắc là nửa tiếng sau đã có thể tiếp đón Đoàn Hàn Chi cùng ngồi ăn thịt dơi nướng, ăn không hết có thể cho vào bịch, mang đến thành phố S cho vợ và con nhỏ ăn tiếp.

Nỗi sợ duy nhất đó là con dơi này có gien lây bệnh, lỡ như ăn vào mà bị đột biến gien thành người hành tinh Namek thì biết phải làm sao. Cho dù không đột biến gien, chỉ cần ở hành tinh Namek đang có dịch cúm hay gì đó thì cũng chết chắc a.

Cận Viêm do dự một hồi, cuối cùng xoay người gọi điện thoại đặt vé máy bay.

32. Chương 32

Tuy là Cận Viêm rất muốn lập tức bay đến thành phố S nơi có vợ có con mình ở đó, thế nhưng ước muốn là một chuyện, còn hiện thực lại là chuyện khác, cuối cùng Cận Vệ Quốc buộc phải rống lên:

“Nếu mày dám thì cứ đi thử xem! Mấy ngày nay không ra cái gì! Nếu không lên tiếng thì toàn bộ anh em đã tưởng mày chết quách rồi! Chiều nay lập tức về thành phố H cho tao, ngoan ngoãn xử lý hết toàn bộ số hàng còn lại, xong việc rồi mày muốn đến thành phố S nhảy thoát y cũng được.”

Cận Viêm nói em không phải Lê Tiểu Mông nhảy thoát y cái gì, anh cả muốn thì tự nhảy đi, ngoan nhé.

Cận Vệ Quốc gần như ném văng điện thoại: “Mày dám không về, không về tao phái người đi trói mày về! Lại còn muốn vội vàng đi thành phố S để đầu thai chắc, con mày theo sát mẹ nó như sam, còn gì để lo lắng? Có thể nguy hiểm gì? Chờ vài hôm nữa để em dâu người giận đi chứ bây giờ mà chần tằm mắt nó thì chẳng phải tìm chết à?”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm bị Quan Phong (sai khiến Hellen) đuổi đánh nên đành không cam lòng mà trở về thành phố H. Nếu hắn không về Quan Phong thật sự có thể lệnh Hellen lấy súng máy bắn phá cửa phòng hắn, hai người bọn họ làm cái chuyện này chẳng hề có tí áp lực nào.

Tướng Khâm trở lại thành phố S, xuống máy bay có hơi choáng váng.

Đã nhiều năm anh không về, ánh nắng mặt trời đang rọi trước mắt anh thậm chí còn làm anh mờ mắt như không phải là thật.

Phương Nguyên nắm chặt tay anh: “Đừng sợ, anh đã nói với mẹ anh rồi, bảo mẹ từ từ nói cho ba mẹ em biết. Đêm nay cứ ở nhà anh đi, tối mai chúng ta hẹn ba mẹ em đến khách sạn nói chuyện.”

Tướng Khâm không nói gì, Lê Mông thì kinh hồn bạt vía đeo bao nhỏ trên lưng đi sau anh.

Cho đến khi đã ngồi trên taxi, Tướng Khâm mới khôi phục tinh thần, lắc đầu nói: “Em với Lê Mông ở nhà anh không thích hợp cho lắm, ngày mai mọi người hẹn gặp nhau ở đâu? Đêm nay em ở khách sạn là tốt nhất, ngày mai gặp mặt cũng tiện.”

Dù sao năm xưa anh cũng là người giúp Cận Viêm thành lập Thời Tinh Giải Trí, mai danh ẩn tính đã nhiều năm nhưng chung quy vẫn còn khí thế. Phương Nguyên không còn cách nào níu kéo anh, đành để anh tùy ý mình.

Vậy nên Tưởng Khâm và Lê Mông cả đêm ngủ ở khách sạn. Nói là ngủ, thật ra cả đêm anh đều không chợp mắt, chỉ ngồi ở ban công khách sạn rút từng điếu thuốc, đến sáng hôm sau trong mắt toàn tơ máu.

Bộ dáng lúc này của anh dọa cho Lê Mông sợ chết, vậy nên nhóc vô cùng ngoan ngoãn, lúc ăn sáng còn chạy ra ngoài mua bịch sữa đậu nành nóng hổi về, bên lên muốn làm cho Tưởng Khâm vui lên.

Đến chiều Tưởng Khâm tắm rửa, thay áo sơ mi, đi đến khách sạn đã hẹn từ trước. Anh trịnh trọng như vậy là chuyện hiếm lạ nên khiến Lê Mông cũng không dám phớt lờ, nhóc trầm tư suy nghĩ nửa ngày nên mặc trang phục nào, cuối cùng lon ton đến trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố S chọn được một bộ âu phục màu đen.

Không thể không nói “người đẹp vì lụa”, Lê Mông vốn đã là một cậu nhóc xinh đẹp với đôi mắt phượng và chiếc cằm nhọn, mặc áo sơ mi trắng vào, khoác áo vest đen lên, bộ quần áo vừa vặn vô cùng, đưa tay nhắc chân đều phong độ tuyệt đỉnh, cô gái bán hàng còn đỏ mặt xin vài tấm ảnh.

Kết quả Tưởng Khâm nhìn thấy nhóc cũng phải hoảng sợ —— chung quy thằng nhóc này vẫn có hai bệnh, một là quần áo phải vừa dài vừa rộng và làm bằng cotton, hai là áo hoodies phải dài ngang đầu gối. Vậy nên khi mặc âu phục mang giày da vào, quả thật xứng danh một tiểu thiếu gia quý tộc.

Phương Nguyên và ba mẹ mình đến trước mười lăm phút. Mẹ hắn là bác của Tưởng Khâm, lúc nhỏ thường hay gặp, sau khi lên đại học thì bất hòa, tính ra đây là lần gặp đầu tiên sau mười mấy năm. Hai ông bà nhìn thấy Tưởng Khâm cũng không nhận ra được, một lúc sau mới run rẩy hỏi: “Đây... đây là A Khâm sao?”

Tưởng Khâm cúi gầm mặt xuống, Lê Mông cũng bắt chước theo, khuôn mặt nhỏ bé thiếu dạy bảo.

“..... Đây là con trai của cháu à? Ngẩng mặt lên cho bà xem, cháu tên gì?”

Tưởng Khâm nói: “Đây là con của cháu, gọi là Lê Mông.”

Bà Phương kéo lấy tay Lê Mông, quả thật không biết nói gì, mãi sau mới lau nước mắt nói: “Vừa nhìn bác còn tưởng là cháu khi còn bé, thật là, đã bao năm rồi, đã bao năm rồi...”

Họ cùng ngồi trên ghế, vừa ngen ngào vừa chờ ông Tưởng bà Tưởng đến. Bà Phương dù sao cũng là bác, không ngừng hỏi han Tưởng Khâm mấy năm gần đây sống có tốt không, lại cầm tay Lê Mông cảm thán không thôi, hai bên đều rất ăn ý mà không hề đề cập đến cái tên Cận Viêm.

Thời điểm gặp mặt đã gần đến, vậy mà vẫn không có dấu hiệu ông Tưởng bà Tưởng sẽ đến. Qua mười lăm phút sau, Phương Nguyên gọi điện thoại đến nhà họ nhưng không ai bắt máy. Gọi cho ông Tưởng thì bị

dập máy, gọi cho bà Tường thì dường như không tiện nói chuyện, hồi lâu mới thở dài nói: “Ông già nổi giận đây mà, anh... anh khuyên nhủ tiếp cho.”

Mặt Tường Khâm trắng bệch ra.

Phương Nguyên nhìn thấy không đành lòng, dỗ dành: “Dượng vốn trái tính trái nết, mấy năm nay đối nhân xử thế lại càng hà khắc, chắc là bây giờ còn đang ở nhà cáu gắt. Chúng ta cứ chờ thêm đã, tí nữa sẽ gọi lại cho dì xem sao.”

Thế nhưng nửa tiếng sau, Phương Nguyên lại gọi tiếp, đến cả bà Tường cũng không bắt máy.

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua, sắc mặt Tường Khâm cũng ngày càng khó coi. Bầu không khí trên ghế ngồi cũng dần trở nên căng thẳng, Lê Mông hé miệng cũng không dám, đành nghịch ngợm lớp áo bọc ghế.

Bà Phương lau mắt, nén giận nói: “Ba cháu tính tình như vậy đấy, mẹ cháu cũng đã thường xuyên trách ông ấy rằng cứ nói đình là đình mao là mao, hoàn toàn không biết biến đổi. Con cái vất vả mới về nhà một chuyến, vậy mà còn bày đặt không để ý là sao?”

“.....Ba cháu vẫn vậy.....” Tường Khâm ngừng một lúc, cười gượng nói: “Gọi món trước đi, không thể để mọi người chịu đói được.”

Phương Nguyên tiếp lời: “Hôm nay con mời, ai cũng đừng hòng tranh.”

Tường Khâm chẳng buồn tranh với hấn, chỉ cười cười mà không nói lời nào. Anh đã đem thẻ tín dụng đặt ở quầy tính tiền trước, cũng đã dặn dò nhân viên khách sạn khi mang đồ ăn lên liền quẹt thẻ, mang món nào lên thì quẹt món đó, xong xuôi rồi sẽ ký tên.

Lúc vừa tốt nghiệp đại học Tường Khâm cũng không hiểu được, nhưng Cận Viêm đối nhân xử thế đã thành tinh rồi, đôi lần đã dạy anh cách ứng phó với các hoàn cảnh khác nhau. Cứ vậy bao năm mưa dầm thấm đất, anh cũng ngày càng cẩn thận ở phương diện này.

Bà Phương cũng không phản đối việc ăn cơm trước, thân là trưởng bối nên gọi trước mở màn mấy món ăn, lại bảo Lê Mông gọi mấy món mình thích. Lê Mông thông hiểu chọn món hơn so với nhà họ Phương, cũng biết bữa ăn này là do Tường Khâm trả tiền, thực đơn vừa đến đã dễ dàng chọn lựa, đọc tên mấy món hải sản cho cô phục vụ ghi vào, yêu cầu thực hiện, còn đặc biệt nghiêm túc dặn dò: “Giám đồ chị mang lên đây cho em xem trước rồi mới cho vào súp cá mập nha.”

Khách sạn này nấu ăn không tồi, thế mà Tường Khâm chỉ thấy nhạt như nước. Ăn với nhà họ Phương được một bữa, anh lấy cớ vào nhà vệ sinh, ra đến cửa thì nháy mắt với Phương Nguyên.

Phương Nguyên ngẫm hiểu, vài giây sau cũng ra ngoài, hỏi: “Em có kế hoạch gì?”

“Anh cũng thấy đấy, ba em nhất quyết không chịu gặp em.” Tưởng Khâm cười khổ, nói: “Nếu đêm nay em không trở lại, phiền anh đưa Lê Mông đến nhà anh ngủ. Tuy nó lớn thế rồi nhưng bọn em chưa từng để nó ngủ qua đêm một mình, dường như tâm lý nó chỉ là đứa trẻ mười một mười hai tuổi, em rất lo lắng.”

Phương Nguyên còn muốn nói gì, nhưng bị Tưởng Khâm ngăn lại:

“Em không có nhiều thời gian, không thể chờ đợi thêm được. Nhiều lắm hai ba ngày nữa Cận Viêm sẽ đuổi đến, nếu hấn đến thì mọi chuyện sẽ không xong. Anh cứ tin em, hấn có khả năng biến chuyện đang tồi tệ trở nên không thể cứu vãn được.”

Phương Nguyên giật mình, gật gật đầu.

Tưởng Khâm rời khỏi khách sạn, ở trên vỉa hè gọi taxi.

Lúc lên xe, lái xe hỏi anh nơi đến, anh ngần người một lúc mới chậm rãi nói ra địa chỉ.

Đó là khu nhà vô cùng yên tĩnh, là nơi có phong cảnh mỹ lệ tuyệt trần, dạo này có rất nhiều giáo sư đại học J dọn đến ở kể bên còn có một trường trung học không tệ lắm, tình hình an ninh ổn định. Lúc Tưởng Khâm xuống xe sắc trời đã tối mù, xung quanh đèn đường giăng kín, một dãy nhà trắng ngói đỏ ẩn mình trong hàng cây xanh lá, ánh đèn rọi vào lại càng đẹp mắt.

Tưởng Khâm theo trí nhớ mò mẫm đến trước cửa nhà, chân chừ cả buổi, mãi mới đứng dưới hiên ấn chuông cửa.

Một tiếng “tách tách”, bà Tưởng nhắc điện thoại lên, run rẩy nói: “Ai đó?”

“.....”

“Ai đó?”

Tưởng Khâm khàn giọng nói, “Mẹ, là con.”

Trong điện thoại bỗng yên lặng.

Tiếng hút thở ở hai bên xen lẫn vào nhau, lát sau bà Tưởng nói: “Con... con về trước đi.”

Trong chốc lát nước mắt Tưởng Khâm đã rơi xuống, không hề báo trước, bản thân anh cũng không phát hiện ra giọng nói nghẹn ngào của mình: “Mẹ... Con xin mẹ, mở cửa cho con.”

Bà Tường rất lâu cũng không nói gì, khoảng chừng vài phút sau, mới lặng lẽ treo điện thoại.

Tường Khâm đứng dưới mái hiên, giống như một pho tượng đá cứng ngắc, hồi lâu vẫn không động đậy. Giây phút đó anh cảm thấy như tất cả đều khoảng không, nước mắt thấm đầy khuôn mặt, đọng lại ở má rồi từ từ rơi xuống, nhưng anh không bật ra tiếng nào, thậm chí còn không có cảm giác là mình đã khóc rồi.

Anh đứng đó thật lâu thật lâu, sau mới lặng lẽ treo điện thoại.

Tường Khâm lui về sau nửa bước, động tác vô cùng thong thả, nhưng cũng rất kiên định, lập tức quỳ xuống.

Tường Khâm quỳ là quỳ cả đêm.

Thật ra ở vị trí anh quỳ, người trong nhà có thể nhìn thấy từ cửa sổ. Nửa đêm bà Tường ngủ không được nên đi ra nhìn một lần, sáng hôm sau tỉnh dậy thật sớm, không nén được lại nhìn lần nữa.

Ông Tường thì lại không nhìn, lúc ăn sáng cầm tờ báo đập bùm bụp, rồi bỗng nhiên vứt bát cơm xuống bàn một cách dữ tợn: “Mất mặt, mất mặt quá!”

“Đều tại ông tối qua không đi! Nếu không thì sao ra nông nỗi này! Bây giờ mới nói mất mặt, con trai hai mươi năm trời không về nhà thì không mất mặt à!” Bà Tường đập mạnh đĩa xuống bàn, làm chao trong bát suýt nữa văng lên mặt ông Tường: “Ông không cần mất mặt, bây giờ cho con vào nhà đi! Có gì từ từ nói, nhờ nó đã chia tay với thằng kia rồi thì sao!”

“Rõ ràng báo chí đã đưa tin....”

“Không phải Phương Nguyên đã nói là do báo chí thổi phồng lên sao? Ông cũng đâu phải là không qua lại với giới truyền thông, không biết chuyện gì xảy ra với bọn nhà báo à!”

Ông Tường kéo mạnh cửa thư phòng, ở bên trong thở dài: “Nghịch chướng, nghịch chướng mà!”

Trong nhà họ Tường thì ông Tường là chủ gia đình, ông không mở miệng thì bà Tường cũng không dám cho con vào nhà.

Kết quả Tường Khâm đã quỳ một đêm còn quỳ thêm một ngày, ban ngày có vài người trong khu đi qua, nhìn anh lấy làm quái lạ, nhưng Tường Khâm thì không thấy.

Thật ra anh không còn sức lực mà nhìn kẻ khác, đầu gối quỳ trên đá cứng cũng không dễ chịu gì, khi bình minh lên cả hai đầu gối đã hoàn toàn không có cảm giác, cả ngày đều ngơ ngẩn ngẩn.

Chập tối Phương Nguyên gọi đến nhà họ Tường, từ bà Tường biết được chuyện gì đã xảy ra, sợ hãi quá nên

cùng với Lê Mông vội vàng đến nhà họ Tưởng. Từ đằng xa đã thấy Tưởng Khâm quỳ trơ trọi, đầu tựa vào cửa hiên, Phương Nguyên không nói không rằng mà đi lại đỡ anh dậy, thế nhưng anh chỉ mở mắt ra mơ màng một lúc liền ngất đi.

Phương Nguyên tái mặt: “Tưởng Khâm! Em có sao không?!”

Lê Mông bước đến sờ tay anh, bình tĩnh nói: “Sốt rồi, đứng lên trước rồi nói.”

Phương Nguyên lập tức gọi vào nhà, bà Tưởng nghe xong có chút hoảng loạn, vội vàng mở cửa hiên ra. Phương Nguyên ôm Tưởng Khâm đi lên lầu, nửa đường gặp bà Tưởng, mặt đầy lo lắng chờ trước cửa nhà.

Bà nhà thấy đứa con hai mươi năm không gặp mặt, mặc kệ con mình đã khiến mình xấu hổ bao nhiêu thì cảm xúc đầu tiên vẫn là đau lòng. Mà bà cũng không phải là ông lão kia, chạy nhanh đến giúp Phương Nguyên đỡ người xuống sô pha, lại chạy đi pha nước đường rồi nói: “Mau uống đi, mau uống đi.”

Phương Nguyên vừa cho Tưởng Khâm uống nước đường, vừa ấn mạnh vào nhân trung, làm đi làm lại vài lần Tưởng Khâm mới khôi phục ý thức, thở nhẹ gọi một tiếng: “Mẹ...”

Mắt bà Tưởng đỏ lên, lau lau khóe mắt nói: “Sớm biết như vậy hà tất trước kia như thế, ôi, lúc đó mẹ đã nói...”

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng “hừ” phía sau, ông Tưởng đứng trước cửa phòng khách đau đớn vô cùng.

Ông già này cả đời dạy học, trước đây tự cao tự đại, ở trong trường tài trí hơn người, vừa tách biệt vừa xa cách với xung quanh nên đặc tội không ít người. Về già tính nết lại càng quái gở, có lẽ là do bị con trai độc nhất phản nghịch nên bi thương cả đời, mỗi lần thấy con nhà ai lấy vợ lại than ngắn thở dài.

Phương Nguyên sợ ông nói điều gì khó nghe, vội vàng ngắt lời ông: “Sao dựng lại ra đây rồi? Tưởng Khâm bất tỉnh ở dưới nhà, vừa vận con đến kịp, liền mang lên đây. Nếu đêm đến chú dì thấy không tiện, con đưa cậu ấy về nhà mình được không?”

Ông Tưởng lạnh lùng nói: “Nghịch tử! Mày còn về làm gì!”

Bà Tưởng vung tay muốn cãi, lại nghe Tưởng Khâm hỏi nhỏ: “.....Là ba ư?”

Anh thật sự quá mệt rồi, ngay cả mắt cũng không mở lên được, hỏi xong câu này lại mơ mơ màng màng.

Ông Tưởng thấy sắc mặt con mình tái nhợt như tờ giấy, thở dài một hơi, ngồi xuống cái ghế bành bằng gỗ.

Lúc này đột nhiên ông chú ý đến Lê Mông, thằng bé này mặc áo phục màu đen sơ mi màu trắng, trông tuấn

tú cực kỳ, đang cảnh giác nép sát bên người Tưởng Khâm, dè dặt quan sát ông và bà Tưởng.

Lê Mông khôn khéo vô cùng, bước đến trước mặt ông.

Ông Tưởng càng nhìn càng cảm thấy như mình đang bắt gặp hình ảnh Tưởng Khâm năm mười tuổi, theo quán tính hỏi: “Cháu tên gì?”

“Lê Mông, Lê trong Lê Minh, Mông trong Ninh Mông.”[1]

[1] Lê Mông : trong (lê minh – bình minh, rạng sáng), trong (ninh mông – cây chanh)

“Cháu... cháu là ai?”

Lê Mông nhìn ông Tưởng, lại nhìn bà Tưởng, đột nhiên quỳ rạp xuống mặt đất, ngẩng đầu nói: “Ông nội bà nội! Cháu là cháu trai của hai người! Ba cháu vẫn luôn nhớ về hai người, hai người đừng trách ba có được không?”

Âm thanh này quả thật trong trẻo vang dội, giống hệt Tưởng Khâm thời niên thiếu, ông Tưởng bà Tưởng phút chốc sững sờ.

33. Chương 33

Tưởng Khâm nằm trên sofa đến tận chiều hôm sau mới có thể miễn cưỡng đứng dậy xuống lầu.

Đầu gối anh sưng to, dường như không còn cảm giác, đã cứng ngắc còn không thể gập duỗi, chỉ có thể vịn tường chậm rãi đến thư phòng.

Ông Tưởng đang ngồi trên ghế gỗ lim, thấy anh hơi bất ngờ, lại lập tức thở dài: “Tội gì con phải xuống xuống dưới này! Cứ nằm nghỉ cho khỏe không được sao?”

Tưởng Khâm không nói gì mà định quỳ xuống, bà Tưởng từ ban công vào thấy vậy bèn cản lại: “Đừng động đây đừng động đây! Còn trẻ thì phải cẩn thận không lại mang tật.”

Bao năm qua Tưởng Khâm chưa từng được nghe mẹ nói như vậy với mình, đôi mắt lập tức đỏ lên. Ông Tưởng trông thấy xót xa vô cùng, mềm giọng nói: “Lớn vậy rồi mà còn không hiểu chuyện, lỡ như đầu gối có vấn đề thì biết làm sao? Nếu trước đây... làm gì có ngày hôm nay...” Nói xong cũng thấy bản thân mình khó chịu: “Đúng là của nợ mà.”

Nước mắt Tưởng Khâm đã nhạt nhòa rơi xuống, sau một lúc nghẹn ngào mới có thể gắng gượng phát ra âm thanh khàn khàn: “Vâng... là con bất hiếu... Bây giờ nói gì cũng đã muộn, cả đời con, thật sự xin lỗi ba mẹ...”

Suy cho cùng bà Tưởng cũng là phụ nữ, tâm tư yếu mềm không chống đỡ được, suýt nữa đã ôm đứa con hai mươi năm không gặp khóc rống. Ông Tưởng nhìn họ thở dài, được một lúc lại đứng lên đi pha trà, đưa cho đứa con và người bạn già mỗi người một cốc, miệng lầm bầm: “Không giống nhau! —Không giống nhau!”

Tưởng Khâm khóc, thật sự là muốn đem hết nước mắt hai mươi năm qua tích tụ rơi xuống. Trước đây trong sách anh đọc có viết rằng một người vì thương tâm quá độ mà khóc đến mù hai mắt, nhưng không hiểu vì sao, đến hôm nay mới cảm nhận được khóc là có cảm giác gì, mọi thứ ngay trước mặt đều nhạt nhòa, mở to mắt ra cũng thấy cay cay.

Cuối cùng Lê Mông cũng chạy đến ôm hai mẹ con khóc cùng, đo xem ai khóc to hơn ai. Đứa trẻ này càng khóc càng to, lại kéo kéo góc áo ông Tưởng nói: “Nội ơi nội đừng trách ba con nữa được không? Ba vẫn luôn nhớ đến ông bà, thường hay một mình lên thăm ảnh ông bà khóc đó.”

Ông Tưởng nhất thời xúc động, không hề phát hiện Tưởng Khâm đã xa nhà hai mươi mấy năm trời thì làm sao có ảnh cha mẹ, chỉ biết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Lê Mông mà đau lòng không nguôi.

Khóc lóc thấm thương đến giờ cơm chiều, Lê Mông vô cùng ngoan ngoãn cùng bà Tưởng ra ngoài nấu cơm. Chỉ còn hai cha con ngồi đối diện nhau ở thư phòng, bầu không khí đột nhiên căng thẳng.

Ông Tưởng uống trà cả buổi, bỗng tự nhiên mở miệng hỏi: “Mấy năm nay đang làm việc gì?”

“Làm nhân viên kế toán cho một công ty, lần này về đã xin nghỉ dài hạn, bảo là không biết chính xác khi nào về.” Vì khóc lớn mà giọng Tưởng Khâm khàn đi, thấp giọng nói: “Vốn nghĩ nếu không được vào nhà thì sẽ ở luôn ở thành phố S, tìm một công việc khác.”

“Nhân viên kế toán?” Ông Tưởng hừ một tiếng, “Kinh tế khó khăn lắm à?”

Thu nhập làm nhân viên kế toán đối với Tưởng Khâm mà nói thì cũng lắm chỉ đủ cho mình và Lê Mông mua đồ ăn vặt, đi xem cừu mà thôi. Thu nhập chính của anh là từ 12% cổ phần ở Thời Tinh Giải Trí cùng với lợi nhuận thu được từ đầu tư đồ cổ.

Nhưng nếu giải thích thì sẽ dính líu tới Cận Viêm, Tưởng Khâm sợ ba anh giận, nên chỉ nói mơ hồ: “Tạm được ạ.”

“Thật ra ba đã lường trước là con sống không đến nỗi, những thứ thuốc men và nhân sâm con gửi về đều là hàng quý hiếm.” Ông Tưởng ngừng một lúc, đang nói lại chuyện: “Nhưng như vậy cũng không đúng! Con là một thằng đàn ông, kiếm được biết bao tiền biết bao miếng ăn, không thể phụ thuộc vào người khác được! Con sống ngày ngô đến bây giờ, chỉ rơi vào hai chữ, hồ đồ!”

Tưởng Khâm không muốn cãi nhau với ba mình, chỉ gật đầu nói phải.

Ông Tưởng thấy anh nghe lời, cũng bình tĩnh lại: “Cũng may con không quên dạy dỗ thằng bé. Bất kể thân

thế mẹ nó thế nào, con cũng nuôi dạy nó không tệ, rất có khí khái của nhà họ Tưởng.”

Tưởng Khâm kinh ngạc trong lòng, định hỏi sao lại nói đến mẹ đẻ của Lê Mông? Nhưng nghĩ lại, từ nhỏ Lê Mông bịa chuyện đã không hề chớp mắt, có khả năng đêm qua đã rù rì gì đó với ông bà rồi.

“Chuyện mẹ nó cũng qua rồi, con đừng để trong lòng. Thằng nhóc này cũng giống con ngày xưa rất có tương lai, đã lên cấp ba rồi à? Thành tích học tập thế nào không bàn đến, nhưng khả năng chơi cờ đúng là trời phú.” Ông tưởng suy tư một lúc, cũng không biết suy nghĩ điều gì, một lúc sau lại quả mắng dữ dằn: “Ngu ngốc! Sao lại không biết bồi dưỡng!”

Tưởng Khâm ngạc nhiên nói: “Bọn con... Con vẫn muốn nó thi đại học....”

“Con không cần sửa lời, ba biết chắc chắn là chủ ý của thằng họ Cận kia! Nó xuất thân từ đâu, không dạy hư thằng nhỏ đã may rồi, con còn dám cho nó quyết định tương lai thằng nhỏ?” Ông Tưởng đập lên tay vịn, giận dữ nói: “Ngu ngốc, thật ngu ngốc!”

“Ba....”

“Trước hai mươi tuổi mà không thành danh thủ quốc gia thì cả đời vô vọng! Lúc con còn nhỏ ba mẹ luôn muốn con học cờ, thế nhưng con thật sự không có khả năng trời phú nên mới đành bỏ. Bây giờ vất vả lắm mới sinh được thằng con giỏi giang thế này, con lại trì hoãn đến tận bây giờ! Con xem nó cũng lớn rồi!”

Thật ra ông Tưởng nói cũng quá bất công, từ lúc Tưởng Khâm còn nhỏ họ đã yêu cầu anh rất cao, cái gọi là không có khả năng trời phú chính là không thể đạt được tiêu chuẩn họ đưa ra trong vài ngày ngắn ngủn mà thôi.

Thực tế sau khi trưởng thành Tưởng Khâm tự học chơi cờ vậy, còn có thể dạy Lê Mông đến trình độ “gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ” như bây giờ, có thể nói năng lực chơi cờ bây giờ đã hơn hẳn người thường.

Thế nhưng không có cách nào phân bua với ông Tưởng được cả, ông lão gầm gừ trách mắng cả buổi, ra quyết định: “Từ nay về sau đứa trẻ này sẽ do ba dạy bảo, đừng đứa nào động vào. Nếu nó muốn đến trường thì cứ cho đi, nhưng chơi cờ phải được ưu tiên. Sau này con làm việc ở đây ba sẽ đưa nó đến học viện cờ vây thành phố S, viện trưởng ở đó là bạn ba đã quen lâu năm, muốn chiếu cố gì thì cũng là chuyện nhỏ.”

Tưởng Khâm không ngừng kêu khổ, trong lòng thầm mắng không biết thằng oắt này đã nói gì với ông bà mà một lúc lại mẹ đẻ một lúc lại chơi cờ? Mới có một ngày ngắn ngủi thế nào đã có thể làm lòng hai ông bà mềm ra như nước rồi!

Ông Tưởng thốn thức một lúc, không biết làm sao gạt bỏ tâm tư, âm thầm nói: “Thằng nhóc này với con lúc nhỏ thật sự không khác nhau mấy, chỉ mong là không giống con sau này.... Ba thấy đáng tiếc nó, mặt mày mũi nó đúng là rất giống trong tấm ảnh chụp con lúc hơn mười tuổi, hôm qua mẹ con ôm nó khóc nửa đêm....”

Nói xong ông run rẩy mở ngăn kéo ra, lấy quyển album ảnh cũ ra, từ từ bật đèn lên, cảm xúc tựa hồ vô tận. Động tác lật tẩm ảnh cũ của ông rất cẩn thận, Tưởng Khâm trông thấy chợt có cảm giác chua xót tràn lên yết hầu, như có một khối u trong cổ họng khiến anh không thể nói thành lời.

“Ông trời phù hộ họ Tưởng không tuyệt hậu, cho ba với mẹ con một niềm hy vọng. Dù cho sau này con có cùng thằng họ Cận kia chạy trốn, ít nhất ba mẹ còn có đứa cháu, đến lúc chết cũng không phải không có người nhặt xác...” Ông Tưởng nói xong cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Tưởng Khâm vốn muốn nói thẳng thân thế của Lê Mông, dù sao chuyện này cũng không lừa mãi được, sau này nếu vỡ lở thì không thể cứu vãn. Nhưng nhìn thấy cha già khổ sở như vậy, chuyện muốn nói cũng không nói lên được.

“Con xem, con xem lại mình đi cái thằng vô lương tâm, lúc đó sao có thể nói là hiếu thuận với cha mẹ được? Làm sao có thể nhẫn tâm bỏ trốn với thằng họ Cận kia hơn mười năm trời! Đúng là ba với mẹ con đuổi con ra khỏi nhà, nhưng con cũng không về nhà thật sao? Ba mẹ nuôi con đến hai mươi tuổi, con không có lưu luyến gì sao?”

Ông Tưởng nâng tay lau mắt, đồng thời run rẩy đưa quyển album cho Tưởng Khâm, khiến anh thấy một góc đã bị ố vàng, nhưng rõ ràng ảnh chụp vẫn còn được giữ gìn cẩn thận. Tẩm màng kia rõ ràng đã được vuốt đi vuốt lại nhiều lần, ánh đèn chiếu xuống mơ hồ, trong ảnh một nhà ba người tươi cười trong vầng sáng mờ mờ lung, y hệt như ký ức năm xưa.

Trong lòng Tưởng Khâm chật vật vô cùng, cố gắng kìm nén không biểu lộ, chỉ biết chăm chú nhìn xuống bức ảnh.

Ai ngờ ngay lúc ánh mắt chạm vào, đột nhiên như bị sét đánh ngơ ngẩn cả người.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là: Mới có một ngày ngắn ngủi, làm sao ba mẹ mình có thể có ảnh chụp với Lê Mông rồi?

Không, không đúng, đây là ảnh cũ.... Nhưng người trong ảnh sao lại là Lê Mông?

Một suy nghĩ hoang tưởng hiện lên trong đầu giống như quái vật đang nổi trên mặt nước, từ từ lộ diện hình dáng đáng sợ. Tưởng Khâm dường như không thể động đậy, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của mình trên tấm ảnh, như thấy được quái vật, cả cơ thể run rẩy không ngừng.

“Ba...” Anh gọi theo quán tính, “Không... Lê Mông nó.... Nó là con Cận Viêm mà...”

Ông Tưởng phát bực nói: “Mày bị sốt à? Là con của mày mới đúng! Vừa rồi còn định nói với mày ngày mai đưa Lê Mông đi đổi tên nữa! Rõ ràng là người nhà chúng ta, mang họ khác là có ý gì?!”

Tưởng Khâm lấy bẫy đứng lên, nhưng đầu gối yếu ớt lại loạng choạng ngồi xuống.

Cuối cùng ông Tưởng cũng phát hiện có gì không đúng, hoảng sợ hỏi: “Con làm sao vậy? Còn có gì không đúng?”

“Bọn con đã từng xét nghiệm DNA,” Tưởng Khâm ngỡ ngàng nói: “Lê Mông và Cận Viêm có quan hệ huyết thống đến 99%, tuyệt đối không thể sai được.”

“Nói nhăng nói cuội! Thằng nhóc này giống con như đúc!”

“Nhưng mà....”

“Gì mà DNA, con có tự mình xét nghiệm không? Có tận mắt thấy ra kết quả không? Ba không tin cái gì mà DNA! Bây giờ làm giả có khó khăn gì! Hơn nữa thằng nhóc này giống con như vậy, đừng cho là ông già này không nhớ tên họ Cận kia ốm béo thế nào! Trừ khi tên đó đột biến gen, còn không mà sinh được một thằng con thế này, ông đây mang họ nhà nó!”

Trong lỗ tai Tưởng Khâm ong ong, nhớ lại quá trình xét nghiệm DNA năm đó, lại nhớ đến thái độ né tránh của Cận Viêm khi đặt tên cho Lê Mông, vô số sự việc hỗn loạn hiện lên chớp nhoáng, cuối cùng dừng lại ở hơn mười sáu năm trước, lúc họ ôm Lê Mông từ bệnh viện ra, anh buột miệng nói đùa là có thể bệnh viện nhầm rồi, Cận Viêm nhìn anh mỉm cười.

“Không đâu,” người đàn ông nọ thản nhiên nói, “Anh đã kiểm tra từ đầu đến cuối cận kề rồi, tuyệt đối không có sai sót.”

Lê Mông ăn cơm tối xong, nũng nịu bà cả buổi rồi mới chịu tắm rửa lên giường ngủ.

Nửa đêm tỉnh giấc bỗng thấy trên đầu giường có người, nhóc trợn mắt lên nhìn, thì ra là Tưởng Khâm.

Lê Mông lập tức vươn đuôi ra ngoe ngậy, hỏi: “Bây giờ mẹ muốn khóc sao? Con trai đáng yêu anh tuần thông minh có thể cho mẹ một cái ôm miễn phí.”

Tưởng Khâm nhìn nhóc không nói không rằng, ánh mắt vô cùng kỳ lạ. Cho đến khi Lê Mông thấy sợ, mới hắng giọng, hỏi: “Buổi sáng con nói gì với ông bà mà làm họ nhớ về quá khứ?”

“À, chuyện này dễ. Con nói với ông bà là mẹ với một phụ nữ họ Lê sinh ra con, cuối cùng người phụ nữ hư hỏng kia vứt bỏ mẹ đi theo người khác giàu hơn!”

Tưởng Khâm: “.....”

“Một mình mẹ với con lẻ loi, vô cùng đáng thương, nê sinh ra bóng đen tâm lý sợ hãi hết tất cả phụ nữ trong thiên hạ! Một mình cô đơn trải qua biết bao nhiêu năm là biết bao nhiêu năm a! Trong những năm tháng gió thổi mưa sầu ấy, chỉ có một mình Cận Viêm một lòng không đổi mà còn thêm nhiều chiều cố,

cúi cùng cũng đã từ từ lay động trái tim thương tổn của mẹ! Cuối cùng một nhà ba người chúng ta lại sống với nhau rất hạnh phúc đó!” Lê Mông đắc ý bật ngón cái: “Con mẹ thật giỏi quá đi! Vừa có thể giải vây cho mẹ vừa làm tăng thiện cảm cho Cận Viêm, hẳn là hai người nên tăng tiền tiêu vặt cho con lên gấp đôi mới đúng đó!”

Tưởng Khâm: “.....”

Tâm trạng đau xót của Tưởng Khâm nháy mắt đã bật vô âm tín, thầm nghĩ muốn đem thằng con này đánh cho một trận tới bời.

“Khoan khoan, mẹ muốn làm gì?” Lê Mông vô cùng nhạy cảm, lập tức lui đến góc giường: “Sử dụng bạo lực với nhi đồng là không đúng nha Tưởng Khâm nha, mẹ cũng không được làm bậy đâu nha, gấp hai lần không được thì cộng thêm năm cũng được... Được rồi con biết cộng thêm năm cũng không được, vậy mua cừu cho con chắc không có vấn đề gì đâu! Con có thể nuôi ngoài ban công nha!”

“..... Đã nói bao nhiêu lần là không ở ban công được!” Chợt Tưởng Khâm thấy vợ vẫn vô cùng, mệt mỏi nói: “Lê Tiểu Mông ta thực sự phục con....”

Lê Tiểu Mông nói thầm trong miệng: “Rõ ràng là ở ban công được.”

Tưởng Khâm quả thật không biết nói gì nữa, một lúc sau đứng dậy, nói: “Đi ngủ sớm đi, ngày mai ta mang con đến bệnh viện.”

“Đến bệnh viện làm gì?”

“Chính giữa,” Tưởng Khâm nói mơ hồ, “Gần đây thành phố S có dịch cúm.”

Lê Mông vừa nghe thấy chích đã bủn rủn tay chân, nhưng lại nghe đến dịch cúm, ngáp ngừng một lúc rồi tủi thân nói: “Được rồi... chỉ có bọn nó mới không bị cúm, xác suất chúng ta bị cúm cao vô cùng... Ôi thật ngưỡng mộ Cận Viêm, từ xưa đến giờ không hề vướng phải bệnh hiểm này.”

Sau khi Tưởng Khâm ra ngoài, Lê Mông đóng cửa tắt đèn, lấy gối đầu đập bùm bụp, nằm trong bóng tối tròn tròn mắt đến sáng, chợt mặt ủ mảy chau nói: “Tiểu gia mất ngủ———! Huhuhu.....”

34. Chương 34

Hôm sau quả nhiên Tưởng Khâm đưa Lê Mông đi thử máu.

Sau hai ngày ở thành phố S chơi đùa điên loạn, ông Tưởng bà Tưởng thật sự nâng niu đứa cháu mình như hoa như trứng, muốn gì được đấy, đi đến đâu cũng hơn hử ra mặt, được họ hàng thân thích quây vòng Tưởng Khâm bình thường luôn khắt khe với đứa con cũng không phản đối, nhìn Lê Mông nháo loạn, mặc kệ nhóc muốn đi đâu thì đi.

Còn anh giống như bù đắp lại cho bao năm bất hiếu, ngày nào cũng mua này mua nọ mang về nhà, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà đã khiến anh dường như phải lấy thế tín dụng ra dùng.

Ngày thứ ba, cả nhà ăn cơm chiều xong đi dạo vòng quanh trung tâm thương mại, đi ngang qua quầy bán ngọc, bà Tưởng nhìn chăm chú vào một miếng ngọc hình phật, Tưởng Khâm vội đi vệ sinh, hai phút sau ký giấy mua đứt miếng ngọc hình phật với giá lên đến sáu con số không.

Bà Tưởng vừa mừng vừa giận, sau đó lại đau lòng, nói: “Có tiền cũng đừng phung phí như vậy, tuổi con còn trẻ, phải biết tích phúc, rõ chưa?”

Tưởng Khâm nói: “Chuyện nhỏ thôi ạ, con vẫn còn nhiều, chỉ là không mang theo.”

Đôi mắt Lê Mông xoay tròn, lập tức dựa sát vào người anh làm nũng: “Tưởng Khâm con muốn mua cái móc khóa con cừu, mua cho con đi.”

Ông Tưởng hào phóng tức thì, nói: “Cháu muốn mua gì? Ông nội mua cho cháu!”

“Cháu muốn...” Lê Mông nghĩ lại không ổn, cúi đầu nói: “Thôi cháu không muốn nữa.”

Tưởng Khâm vỗ vỗ đầu nhóc nói nhẹ nhàng: “Chờ hai ngày nữa sẽ gọi điện đặt cho con một cái, mấy hôm nay không có thời gian.” Lại quay đầu lại nói với ông Tưởng: “Là một cái móc khóa thôi ạ, nhưng hình dáng rất đặc biệt, phải tìm người làm theo yêu cầu. Lúc trước đã hứa làm cho nó một cái, còn tìm người sẵn rồi.”

Ông Tưởng lấy làm lạ: “Còn phải làm theo yêu cầu? Cái đó đáng giá lắm sao?”

Tưởng Khâm mập mờ nói: “Độc đáo thôi ạ.”

Lê Mông thật sự tinh mắt, lúc ra khỏi trung tâm thương mại thừa dịp không ai để ý liền đem cái móc khóa nọ về.

Cả nhà yên ổn qua hai ngày, ngày thứ ba, một mình Tưởng Khâm đến bệnh viện, ngồi dài ở ghế đợi kết quả xét nghiệm.

Hôm trước đến đây làm xét nghiệm, bác sĩ nhìn về phía Lê Mông ở đằng xa, đảo mắt lại cười với Tưởng Khâm nói: “Hai cha con giống nhau như vậy mà còn xét nghiệm làm gì? Cậu lo lắng quá rồi!” Lúc ấy Tưởng Khâm không thể giải thích được, chỉ biết cười khổ.

Lúc nhận được kết quả xét nghiệm rồi, vẫn là ông bác sĩ kia, vừa thấy anh đã nở nụ cười: “Tôi nói cậu đừng lo lắng quá mà.”

Rõ ràng là kết quả xét nghiệm vẫn còn ở trong phong bì, Tưởng Khâm cúi đầu định mở ra, nghe thấy lời này, bàn tay có hơi run rẩy.

“Xóa đi sự nghi ngờ cũng hay, có thể yên tâm sống.” Bác sĩ vỗ vai anh: “Đừng để cho con cậu biết, nếu không nó sẽ rất đáng thương. Tôi đã từng trải nên hãy nghe tôi nói, thời đại bây giờ muốn cả gia đình sống với nhau hòa thuận, đúng là chuyện không dễ dàng gì.”

Tưởng Khâm gạt đầu máy móc nói cảm ơn, từ từ đi ra cổng bệnh viện, ánh nắng ấm áp rọi vào người anh, nhưng anh chỉ thấy lạnh lẽo đến thấu xương.

Cuối cùng anh ngồi trên băng ghế trong hoa viên bệnh viện mở giấy xét nghiệm ra, chỉ cần liếc nhìn vào, đôi tay đã không còn vững vàng.

Rõ ràng trong lòng đã biết, nhưng khi thấy chữ đen trên giấy trắng, vẫn bị sốc mạnh.

Tưởng Khâm thấy cách đó không xa bên khoa sản phụ có người hộ lý mang đứa trẻ sơ sinh đến cho cha mẹ, thấy một người phụ nữ có thai đang được chồng mình dìu đi tản bộ, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngớ ngẩn. Anh vẫn cảm thấy Lê Mông không khác con mình sinh ra là mấy, đủ để bù lại thiếu sót cả đời không có con này, nhưng đến giờ khắc này, anh mới giật mình phát hiện, thật ra không phải như vậy. Thì ra có hay không có quan hệ huyết thống, thật sự không hề giống nhau.

Anh ngăn người cả buổi, vì trong lòng có biến động mà sinh ra áy náy cùng hổ thẹn, đang từ từ tuôn ra từ đáy lòng.

Cho đến nay anh mới phát hiện là so với bản thân mình Cận Viêm lại càng cưng chiều Lê Mông hơn. Mà đúng hơn là, Cận Viêm tuyệt đối cưng chiều Lê Mông, thật sự là muốn sao thì sẽ không cho trắng, mà muốn trắng thì sẽ cho kim cương. Lê Mông từ nhỏ đã ham chơi, có lần làm vỡ bình sứ phải tốn bao tiền mới mua được, Tưởng Khâm chịu không được muốn đưa tay lên đánh, nhưng phản ứng đầu tiên của Cận Viêm là kiểm tra xem tay con mình có bị mảnh sứ đâm vào hay không. Sau đó Lê Mông còn bắt chước Cận Viêm ký tên mua bộ bàn cờ bằng ngọc giả với giá trên trời, cuối cùng hai giọt nước mắt còn chưa rơi xuống, Cận Viêm đã đau lòng dắt con ra phố ăn kem.

Biết bao lần Tưởng Khâm đã nghĩ, dù là cha ruột cũng không đạt đến trình độ này của Cận Viêm.

Lúc Lê Mông học tiểu học, không biết làm bài tập số học, mang tới hỏi Tưởng Khâm, Tưởng Khâm giải thích đến lần thứ hai đã nản. Cận Viêm tan sở về nhà mệt mỏi muốn chết, thế nhưng vẫn ôm Lê Mông giải thích cả buổi một vấn đề nhỏ nhất hết lần này đến lần khác, không hề mất kiên nhẫn.

Sau đó Lê Mông trưởng thành, từ cấp một lên cấp hai rồi nhảy liên tục ba lớp, trình độ của Cận Viêm có thể nào cũng chỉ dạy được đến đây, đành để Tưởng Khâm bắt đầu dạy nhóc chương trình cấp ba, rồi dạy nhóc chơi cờ để rèn tính kiên nhẫn. Cận Viêm chỉ phụ trách công việc kiếm tiền nuôi con, lúc nào trông thấy thứ gì tốt đẹp đều mua về trên danh nghĩa Lê Mông, nói là để đầu tư cho tương lai của con.

Còn rất nhiều rất nhiều lần, Tưởng Khâm cảm thấy công ty không nhất thiết phải nhận thêm nhiều dự án, như vậy vòng quay vốn cũng sẽ nguy hiểm, nhưng Cận Viêm vẫn làm. Cận Viêm nói con của chúng ta trời sinh không biết chuyện kinh doanh, bây giờ tạm thời thì thấy nó giàu sang đấy, nhưng tương lai thì phải làm sao? Dù có núi vàng núi bạc trong tay, chỉ sợ mình chết rồi con cái không đủ tiền để sống.

Lúc ấy Tưởng Khâm chỉ cảm thấy nửa khóc nửa cười, dần dà cũng không buồn nói nữa. Bây giờ ngẫm lại, trái tim như bị ai bóp lại khó chịu cực kỳ.

Tình yêu của Cận Viêm phải đến thế nào mới có thể làm được những việc này?

Hắn nghĩ sẽ có một ngày Tưởng Khâm và Lê Mông rời xa hắn sao?

Hắn đã linh cảm cho tương lai của chính mình, sẽ chỉ có hai bàn tay trắng, một mình cô đơn đến già sao?

Tưởng Khâm khom lưng, tay nắm chặt áo, thở cũng thở không được.

Đột nhiên anh nhớ đến nhiều năm trước, có hai đứa trẻ cùng nắm tay nhau, ngồi ở đầu ngõ nắng ấm, trên mặt Cận Viêm có nét bi thương: “Anh không có cha, cũng không có mẹ.”

Đó là những câu nói không hề lừa gạt cũng không hề kim nén hiềm hoi trong đời Cận Viêm, mang theo sự chua xót trong từng từ từng chữ.

Đứa trẻ đó từ lúc xuất hiện trên cõi đời này đã chỉ có một mình đơn độc, không có cha mẹ, không có anh em, không có người thân, không có bạn bè. Tưởng Khâm tối về còn có ba mẹ chăm nom lên giường đi ngủ, còn Cận Viêm chỉ lẻ loi một mình, quay về căn phòng nhỏ đen kịt lạnh lẽo, một mình lặng lẽ chờ cho đến sáng.

Cứ như vậy mà đứa bé đó sống qua bao năm.

Tưởng Khâm khó chịu đến nỗi không thể nói được, thậm chí trong phút chốc lại cảm thấy muốn khóc, nhưng mà chẳng có nước mắt rơi.

Lê Mông không biết bản thân mình bị làm xét nghiệm, hiện giờ đã có thể vô tư nắm lấy đuôi ngựa của ông bà thuận lợi, sau vài ngày đã củng cố được vị trí kim tôn không thể lay động của mình trong nhà họ Tưởng.

Tưởng Khâm về nhà không nói gì, buổi chiều ăn cơm vẫn tỏ ra bình thường, chỉ có lúc đã về phòng, bàn tay lặng lẽ tìm kiếm điện thoại, trông như muốn gọi cho ai đó, nhưng cuối cùng vẫn không gọi.

Cứ như vậy đã qua một tuần, ở trường Lê Mông tổ chức đăng ký thi tuyển sinh, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho Tưởng Khâm, hỏi con anh rốt cuộc còn đi học hay không. Vừa tắt máy ông Tưởng đã hỏi có chuyện gì vậy, Tưởng Khâm kể lại, ông Tưởng lắc đầu kiên quyết nói: “Tuyển sinh thì năm nào cũng thi

được, nhưng chơi cờ thì không thể lỡ. Cháu trai ta mới vào viện cờ có mấy ngày mà đã thắng giảng viên thất đẳng không chấp mục, đâu chỉ là kỳ tài?”

Nói xong không nhận được oán trách: “VẬY mà con không cho nó vào viện cờ vậy sớm, điều kiện ở thành phố H so với ở đây tốt hơn nhiều! Đến cùng cũng là con hồ đồ, cứ để cho tên họ Cận kia quyết định, nó có gì giỏi giang!”

Tướng Khâm thân nhiên đáp: “Anh ấy đã dạy Lê Mông rất nhiều bài học, mọi lựa chọn đều là đúng.”

Ông Tưởng sững sờ, lại nghe anh nói tiếp: “Thật ra Cận Viêm chỉ ít học một chút thôi, nhưng lại thành thạo nhân tình, thấu hiểu thế gian, không ai có thể thông minh hơn anh ấy.”

Ông Tưởng theo thói quen định phát hỏa, nhưng đã thấy Lê Mông đứng ngay cạnh mình, vừa gật gù tán thưởng vừa cầm hai que kem đi tới đi lui trước mặt, muốn nổi nóng cũng không nổi nóng được.

Đêm đến, mí mắt Tưởng Khâm nháy liên tục, mặc dù anh không mê tín, nhưng trong lòng khó tránh khỏi bất an.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài bầu trời âm u, anh mở cửa sổ ra cho thông thoáng, nhưng lại nhìn thấy trên bộ cửa sổ có hai con chim non đang đánh nhau.

Tướng Khâm nhìn hai con chim đó một lúc lâu mới phát hiện ra đó là hai con chim khách.

Cả ngày bình yên vô sự. Đến chiều tối sau khi ăn cơm xong, theo thường lệ Lê Mông chơi cờ cùng với ông Tưởng, lại còn vượn đuôi về phía bà Tưởng xin đường ăn. Tưởng Khâm mang đồ ăn vào bếp, vừa mới rửa xong toàn bộ chén đĩa, đang cho tất cả vào chạn, thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Giây phút đó không biết đã xảy ra chuyện gì mà tay Tưởng Khâm run lên, chén thủy tinh rơi xuống đất vỡ nát.

Bà Tưởng hỏi: “A Khâm con không sao chứ? — Cháu ngoan ngồi chơi cờ! Bà ra mở cửa!”

Nói xong đứng dậy đi ra cửa, hỏi người bên ngoài: “Ai đấy?”

“.....Là con.”

“Hả? Ai?” Bà Tưởng không nghe rõ, nhưng Lê Mông đã bắt đầu nhảy rộn lên: “Mở cửa, mở cửa!”

Bà Tưởng theo quán tính mở cửa ra.

Bà chưa kịp thấy người bên ngoài có bộ dạng thế nào thì Lê Mông đã phi nhanh ra ngoài như đại bác, chưa nói câu nào đã ôm lấy một bên đùi, thắm thiết mùi mẫn nói: “Ba——! Cuối cùng ba cũng đến rồi! Tiểu gia đây nhớ ba muốn chết!”

Cận Viêm vỗ nhẹ đầu Lê Mông, cười với bà Tưởng, gương mặt nhả nhận hỏi: “Chào bác gái, đã lâu không gặp bác, con đến thăm bác và bác trai.”

Nói xong cũng không để tâm đến ánh mắt ngây dại như phỗng của bà Tưởng, tiếp tục hỏi: “Tiện thể cho hỏi, Tưởng Khâm có đây không?”

35. Chương 35

Tưởng Khâm vội vàng ra khỏi bếp, vừa chạm mắt Cận Viêm, bỗng nhiên trái tim nảy lên như điện giật.

Cận Viêm ngược lại thì nhân mô cầu dạng[1], mặc áo sơ mi, thắt cà vạt, bên dưới là quần tây đen, tay xách theo hai túi đồ, nhìn vỏ hộp bên ngoài có thể thấy là những thứ xa xỉ. Lúc trông thấy Tưởng Khâm mắt hơi nheo lại, vừa như có chút vui mừng vừa như không có ý tốt, bộ dáng quen thuộc này dù cho có nhầm mắt lại Tưởng Khâm cũng mừng tượng ra được.

[1] Nhân mô cầu dạng (): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.)

“Con ngoan, mang những thứ này vào biếu cho ngoại.... cho ông bà của con.” Cận Viêm đưa quà biếu cho Lê Mông, lúc nâng tay lên Tưởng Khâm mới thấy rõ khuy măng sét[2] trên tay áo hắn, anh dờ khóc dờ cười.

[2] Khuy măng sét (Cufflink): là một cặp cúc (thay cho cúc áo) dùng để cài vào áo sơ mi có cổ tay gấp.)

Cặp khuy măng sét kia được làm bằng titan đính kim cương, thường dùng trong những trường hợp quan trọng. Thường ngày Cận Viêm ngại nó quá nặng tay nên cứ vứt vào ngăn kéo không thèm để ý. Có lần Lê Mông mở ngăn kéo của hắn ra chơi đùa, trượt tay khiến một khuy rơi xuống cống thoát nước, Tưởng Khâm phải tìm người móc cống cả ngày mới tìm được cái khuy bé xíu ấy.

Không ngờ hôm nay Cận Viêm lại cài nó lên, đây là muốn cho ông Tưởng bà Tưởng thấy hắn rất có tiền, hay là muốn bày tỏ... ừm, thành ý?

Tưởng Khâm chưa phát hiện khoe miệng mình có ý cười, nhưng Cận Viêm lại thấy, cũng nhìn anh cười lại.

“Cậu... Cậu đến đây làm gì?” Cuối cùng bà Tưởng cũng nhận ra là người nào, giận dữ nói: “Nhà chúng tôi không chào đón cậu! Đi đi!”

Bà vừa đóng cửa, Cận Viêm lấy tay chặn lại: “Bác gái, đã lâu không gặp mà bác còn khỏe như vậy à? Giọng nói cũng to quá. Bác trai đâu, ơ? Chơi cờ à? Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông, cuối cùng con cũng gặp được đối thủ

rồi.”

Ông Tưởng giận đến nổi cả người luống cuống, sau một lúc mới run rẩy nói: “Cậu là ai, cút ra ngoài đi cho tôi!”

“Được, đi ạ, con cút ngay đây.” Cận Viêm đặc biệt tốt tính, vẫy tay với Tưởng Khâm nói: “Vợ yêu, mình ra ngoài đã lâu rồi, cũng nên về thôi nhỉ? Rảnh rồi chúng ta lại đến thăm hai cụ, anh sẽ đi cùng em.”

Bà Tưởng nghe xong giận quá, dùng sức đóng cửa lại. Nhưng Lê Mông là đứa phản đồ ăn cây táo rào cây sung, vừa nắm lấy lưng áo bà Tưởng kéo vào trong, vừa to miệng: “Bà ơi bà cho ba vào uống một ngụm nước thôi, cháu muốn xem TV với bà có được không?”

Bà Tưởng giận đến choáng váng, nhân cơ hội này Cận Viêm chen chân vào cửa, sau đó cả người đều vào được.

“Cậu... cậu định làm phản có phải không? Cẩn thận tôi báo cảnh sát!” Ông Tưởng đứng lên định lấy điện thoại, nhưng Cận Viêm đã nhanh miệng: “Bác trai, bác bình tĩnh chút. Con với con trai bác có giấy chứng nhận đăng hoàng, bác làm sao nói với cảnh sát là con tự tiện xâm phạm được?”

Ông Tưởng bị chữ “giấy chứng nhận” kích thích không nhẹ, Cận Viêm lại bồi thêm một câu: “Chờ cảnh sát đến, con sẽ nói con là con dâu về nhà, bị các người bội tình bạc nghĩa. Dù sao bác cũng biết con là người không biết xấu hổ, bác có thể mất mặt với con không?”

Câu này nghiêm trọng, Tưởng Khâm lập tức quát: “Cận Viêm!”

Lúc này Cận Viêm mới ra vẻ ngượng ngùng, phi đến cạnh sofa, ngồi đối diện với ông Tưởng, cười nói: “Bác đừng phản ứng quá khích, thật ra con chỉ đến thăm hai bác thôi.”

Ông Tưởng cứng họng không nói nên lời, hồi lâu sau chỉ tay vào Tưởng Khâm giận dữ nói: “Mày, mày còn đứng đó nhìn nó đối xử với cha mẹ mình như thế à? Còn không mau đuổi đi!”

Tưởng Khâm bất đắc dĩ nói: “Ba, anh ấy thật sự không có ác ý.”

“Bác nghe con, Tưởng Khâm hiểu rõ hơn con.” Cận Viêm chìa tay ra, Lê Mông tinh mắt lập tức chạy vào bếp pha chén trà, Cận Viêm nhận lấy rồi cung kính đặt xuống trước mặt ông Tưởng.

“Là thế này bác ạ, những năm gần đây con thật sự không bạc đãi cháu trai và con trai bác, không nề mặt tăng thì cũng phải nề mặt phạt, Lê Mông đã lớn thế này rồi, bác còn nhẫn tâm đuổi con ra ngoài? Bác xem làn da Tưởng Khâm còn mịn màng như vậy, chứng minh tình cảm chúng con tốt đẹp bao nhiêu....” Cận Viêm quay đầu lại, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Tưởng Khâm sao em gầy như vậy?”

Tưởng Khâm nửa cười nửa mỉa, dùng ánh mắt bảo hẩn nghiêm túc lại.

Cận Viêm nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau.” Nói xong quay lại lấy ra một cái hộp trong túi quà ra cho ông Tưởng: “Nghe nói bác thích sưu tầm quạt cổ, cái này là do con nhờ người ở nước ngoài mua giúp, không biết bác có vừa ý không?”

Ông Tưởng đưa tay ném cây quạt, lại bị Cận Viêm ngăn lại, đành chán nản dựa vào thành ghế: “Đúng là gia môn bất hạnh, nghiệp chướng, nghiệp chướng mà...”

“Bác trai, bác bình tĩnh nghe con nói —— Ở bác gái bác đứng lên làm gì? Ngồi, ngồi xuống đi.”

Cận Viêm không chờ bà Tưởng cự tuyệt đã kéo bà Tưởng ngồi xuống ghế, rồi cũng ngồi xuống ghế một lần nữa, vô cùng thoải mái duỗi hai chân ra, uống ngụm trà.

“Con thừa nhận trước đây con rất ngang ngược, làm ra nhiều chuyện khiến hai bác khó chịu. Công ty của chú Ba bị người ta đến gây sự, con cũng giúp họ, nhưng không ngờ là chú ấy lại trúng gió như vậy. Chuyện này khiến Tưởng Khâm canh cánh trong lòng mấy năm, mà con cũng rất áy náy, hy vọng có thể bù đắp lại cho hai bác.”

Ông Tưởng giận dữ còn chưa mắng lời nào, Cận Viêm đã bình thản nói tiếp: “Con cũng không mong hai bác chấp nhận con, nhưng con xin hai bác đừng gây khó dễ cho Tưởng Khâm. Dù sao cậu ấy cũng là con ruột của hai bác, vì theo con mà phải ăn kham sống khổ, nhưng bây giờ con đã có năng lực cho cậu ấy một cuộc sống tốt đẹp, con hy vọng cuộc đời cậu ấy không còn gì hối tiếc nữa. Nếu hai bác chỉ vì cậu ấy chung sống với con mà từ mặt cậu ấy, ắt hẳn cả đời này cậu ấy sẽ phải sống trong hối tiếc.”

Hẩn xoa cằm Lê Mông, không câu nệ nói: “Nuôi thằng nhóc này bao nhiêu năm, cuối cùng con cũng cảm nhận được tấm lòng cha mẹ là thế nào. Nếu cả đời này Tưởng Khâm cứ sống trong áy náy, hai bác làm cha mẹ sao nhẫn tâm?”

Ông Tưởng run rẩy không nói nên lời, một lúc sau giận dữ: “Nói cái gì.... mà vợ vẫn!”

Bà Tưởng dùng sức đập vào tay vịn ghế, quay đầu rống Tưởng Khâm: “Con thật sự muốn cùng sống chung với tên này sao? Thà rằng không sống cùng hai ta, cũng nhất định xấu mặt với nó?”

Tưởng Khâm còn chưa nói gì, đã bị Cận Viêm cắt ngang: “Đừng, bác đừng mắng Tưởng Khâm. Cậu ấy là đứa con có hiếu, bác nói như vậy cậu ấy rất khó xử. Nếu cậu ấy thật sự vô tâm đã vứt cha mẹ, bác còn dám hỏi cậu ấy thế sao?”

“Cậu... Cậu ăn nói mà không nhìn trưởng bối...” Bà Tưởng cả đời dạy con đèn sách, khi trẻ đã dốc hết lòng chỉ bảo con, thế nhưng hiện tại bị Cận Viêm làm khó lại không có cách nào khác ngoài tức giận đến ngất đi ngắt lại.

“Không phải con không xem trưởng bối ra gì, chỉ cần từ nay về sau nếu hai bác cho phép, ngày lễ tết con sẽ đến biếu quà, trong nhà xảy ra chuyện gì chỉ cần gọi một tiếng con sẽ đến. Tưởng Khâm thật ra rất kính trọng hai bác, chỉ cần hai bác trao cho cậu ấy một chút ánh nắng là cậu ấy có thể rực sáng rất nhiều ngày, vậy hai bác xem có cho cậu ấy ánh nắng hay không.”

Bằng hiểu biết về Cận Viêm của Tưởng Khâm, anh biết những lời này rất là chân thành, ý như “Tôi nói chắc chắn tôi sẽ làm được”.

Nhưng ông Tưởng bà Tưởng lại không biết, nghe xong cảm thấy như đang chửi thẳng mặt mình, còn gì có thể chịu đựng được nữa? Nếu không phải có Lê Mông cản lại, ông Tưởng có thể đã đứng tại chỗ đánh người.

“Được rồi, hôm nay con đến chỉ nói vậy thôi, nói xong rồi thì đi vậy.” Cận Viêm đứng lên, trịnh trọng nhìn ông Tưởng bà Tưởng: “—— Nếu hai bác muốn khuyên Tưởng Khâm chia tay với con, vậy thì đừng phí công vô ích. Tưởng Khâm và con đã yêu nhau hai mươi năm, kết hôn đã mười mấy năm, tình cảm sâu đậm đến mức hai bác không thể tưởng tượng được. Con người không phải cây cỏ, làm sao vô tình? Hai bác muốn cậu ấy chia tay là phải khiến cho cậu ấy chia tay, hai bác xem cậu ấy là người hay là con chó nuôi trong nhà?”

Nói xong lắc đầu, bỏ lại một câu cho Lê Mông: “Chăm sóc mẹ con.” Xong rồi xoay người ra cửa.

Người này vừa đi vừa nhàn nhã, trước khi đi còn không quên khép cửa lại, trước khi khép cửa còn không quên nháy mắt với Tưởng Khâm, giờ cái di động vừa lấy ở tổng túi ra.

Đờ mờ anh còn không đi mau! Tưởng Khâm thật sự bất đắc dĩ.

So với năm xưa khi Cận Viêm đến rồi lại bị đuổi đi, cảnh tượng nhà họ Tưởng hỗn loạn rồi tung, thì bây giờ yên ắng lạ thường.

Ông Tưởng bà Tưởng đều không phát hỏa, chỉ ngồi dựa vào ghế thở dài, vẽ mặt đau khổ xoa ngực.

Tưởng Khâm đứng giữa phòng khách, nhẹ nhàng đi đến chỗ Cận Viêm vừa ngồi rồi ngồi xuống, khàn giọng hỏi: “Anh ấy không biết cách nói chuyện, con sẽ bắt giải thích lại.”

“Mày còn không muốn đoạn tuyệt quan hệ với nó à? Còn trơ mắt nhìn nó chống đối ba mẹ? Không biết kiếp trước làm nên nghiệp chướng gì mà sinh phải đứa bất hiếu như mày.....”

“Con đã sống cùng anh ấy mười mấy năm,” Tưởng Khâm nhỏ giọng cắt ngang lời mẹ, nói: “Khoảng thời gian đau khổ nhất đều có nhau.”

“Đó là do mày tự chọn! Nếu không chạy trốn với nó, làm sao phải chịu khổ! Gia đình chúng ta sao đến nông nỗi này!”

Tưởng Khâm trông thấy ánh mắt oán hận của bà Tưởng, chợt hỏi: “Mẹ, mẹ bắt con với Cận Viêm chia tay mà không để ý đến cảm nhận của bọn con phải không?”

“Mày đã u mê quá rồi! Mày không bình thường! Mày...”

“Khoảng thời gian đen tối nhất đời con, hạnh phúc nhất đời con, đáng nhớ nhất đời con đều là ở bên cạnh Cận Viêm. Mẹ và ba đều là đấng sinh thành của con, Cận Viêm là người con yêu, Lê Mông là con của con, tất cả đều là người quan trọng nhất đời này của con, không ai kém ai cả. Mẹ bắt con rời xa Cận Viêm, cũng giống như Cận Viêm bắt con đoạn tuyệt với gia đình, đều là những chuyện con không thể chấp nhận được.”

Tưởng Khâm ngừng một lúc, trầm giọng: “Hai mươi năm trước ba mẹ bắt con chia tay, con không chia tay vì con yêu anh ấy. Hiện tại ba mẹ vẫn phản đối, con cũng không chia tay, nhưng không còn là vì tình yêu nữa. Ở bên anh ấy mười mấy năm, anh ấy đã là một phần quan trọng trong sinh mệnh con, con không thể vứt bỏ một nửa sinh mệnh của mình được.”

Ông Tưởng vô cùng đau đớn, đập mạnh lên mặt bàn: “Mày, tốt nhất là nên——”

Đúng lúc này di động để trên bàn của Tưởng Khâm bỗng có tin nhắn, anh nhìn lướt qua, đứng dậy và nói: “Con đi ra ngoài một lúc.”

Ông Tưởng cuối cùng cũng mặc kệ, chán nản nói: “Tốt nhất là mày chết quách ở ngoài đi!”

Tưởng Khâm đi được mấy bước, trong nháy mắt cả người đông cứng lại.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Anh mở cửa đi ra ngoài, không quay đầu lại.

36. Chương 36

Khi Cận Viêm đang ngồi trong tiệm trà chờ Tưởng Khâm thì lấy điện thoại ra gọi cho Quan Phong.

Từ trước đến nay Quan Phong nói chuyện qua điện thoại luôn luôn lời ít ý nhiều, nếu có thể chấm dứt cuộc trò chuyện trong mười giây tuyệt đối không kéo dài đến giây thứ mười một, giống như trong một giây đó di động có khả năng phóng xạ làm làn da hắc lão hóa thêm mười năm vậy. Nhưng sau mười giây họ bàn bạc chuyện ăn uống với nhau, vào giây thứ mười một, Cận Viêm nói mình vừa đến nhà Tưởng Khâm thưa chuyện, Quan Phong phá lệ nghe hắc kéo dài thêm năm phút, không hề có ý muốn ngắt cuộc gọi.

“Chuyện kể toán viên nhà cậu với Vệ Hồng không khác nhau lắm,” cuối cùng Quan Phong cũng nói, “Tôi thật không có ấn tượng tốt với cha mẹ Vệ Hồng, nói cậu nghe, đến giờ họ còn nghi ngờ đồng quần áo nhà cửa của đạo diễn Đoàn thật ra đều là của Vệ Hồng mua hết, vì chuyện này mà ầm ĩ mấy lần.”

Suýt nữa Cận Viêm đã không thể hồi phục tinh thần.

“Nhưng mà về mặt này đạo diễn Đoàn ứng xử tốt hơn cậu nhiều, Vệ Hồng ra mắt cũng đã lâu, tiền kiếm ra được hơn một nửa đều bị người nhà tìm đủ mọi cơ moi móc, mà đạo diễn Đoàn còn chưa nói gì. Thật ra đạo diễn Đoàn được giáo dục rất tốt, đối xử với Vệ Hồng cũng không tệ, mẹ đạo diễn Đoàn còn nhận cậu ta làm con nuôi.”

Cận Viêm không chịu đựng được nữa lên tiếng: “Tôi nói cho anh hay, dù cha mẹ của Vệ Hồng có ghét bỏ thì cũng chỉ ghét bỏ mỗi mình đạo diễn Đoàn, với con mình thì không nhẫn tâm như vậy. Anh xem cha mẹ Tưởng Khâm không chỉ hận riêng tôi, mà thấy con mình là như thấy kẻ thù, chuyện này giống nhau sao? Năm xưa họ phản đối tôi với Tưởng Khâm còn có thể hiểu là họ quá yêu con mình sợ con theo tôi sẽ chịu khổ. Bây giờ chúng tôi sống với nhau hai mươi năm rồi, tên ngốc cũng biết vợ chồng sống với nhau hai mươi năm cũng đã hơn nửa cuộc đời, vậy mà họ còn ra lệnh cho Tưởng Khâm phải chia tay, anh nói xem sao họ có thể nhẫn tâm như vậy?”

Quan Phong kinh ngạc: “Trước đây cậu không như vậy à? Còn nói nhà họ Tưởng ỷ thế hiếp người, không tốt đẹp gì, hận đến nỗi không muốn Tưởng Khâm quay về nữa sao?”

“Này, tôi thấy cậu ấy thương tâm quá tôi không chịu nổi.”

“Vậy mà cũng không chịu được, nếu buộc phải gặp mặt thì cậu làm sao?” Ngữ khí Quan Phong bắt đầu chống đối: “Có biết nửa năm trước vì sao tôi không hợp tác với công ty Viễn Dương Cự Luân của Hongkong không?”

“Tôi nghe đạo diễn Đoàn nói những người như anh không bao giờ ăn mặc tử tế khi đàm phán....”

“À, cái đó cũng là một trong những nguyên nhân.” Quan Phong nói, “Nguyên nhân chính cũng là do Vệ Hồng bội họ. Vốn là có một diễn viên thể thao nọ, đưa con cả của Viễn Dương Cự Luân và người này đang sống với nhau, tình cảm vô cùng tốt đẹp. Cuối cùng sau khi bị người nhà phát hiện, uy hiếp không được, đành bắt người này trói lại giết chết, còn lừa cha mẹ người ta là người ta đã ra nước ngoài — cũng may Vệ Hồng dư thừa tinh thần trọng tình trọng nghĩa, trong bữa tiệc cưới của con họ năm ngoái, Vệ Hồng cũng được cầm thiệp mời, vừa thấy tên người kết hôn trên giấy liền vội xông lên đánh chết chú rể.... Nếu không có đạo diễn Đoàn đứng gần đấy thì mọi chuyện cũng không êm xuôi được như vậy.”

Cận Viêm ngạc nhiên: “Thì ra scandal Vệ Hồng đánh người năm ngoái là có thật à?”

“Ừm, thật đáng thương, nếu không bị Vệ Hồng đánh, chú rể kia đến giờ chắc còn chưa biết người yêu của mình đã chết. Sau đó hẳn ta đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, bây giờ không biết ở đâu. Thật ra tôi thấy, làm người như vậy nhu nhược quá, sao hẳn không cắt cổ chết theo người yêu đi?”

Cận Viêm ngây ra không nói một lời.

“Tôi nghe Vệ Hồng kể chuyện này, liền dẫn người về, vẫn là không nên làm ăn với người nhà này thì hơn.”

Quan Phong lắc đầu, nói tiếp: “Dù sao người nhà của kế toán viên không giết cậu, cùng lắm chỉ có chú Ba cậu ấy muốn tống cậu vào tù thôi, vậy nên nếu nhịn được thì nhịn đi. Có gì đến lẽ đến tét lại mang kế toán viên về nhà khấu đầu, cha mẹ cậu ấy thích nhận thì nhận, không muốn nhận hai người cũng không ngại con mất họ, không phải tốt hơn sao?”

Cận Viêm trầm mặc cả buổi mới nói: “Được, A Quan đại công tử, hiếm khi thấy anh nói nhiều thế, vậy kể thêm mấy thứ quà cáp động lòng người đi.”

“Đó là chuyện tôi khinh thường nên lấy ra dạy dỗ các cậu.” Quan Phong lạnh lùng nói: “Cậu nghe theo đi Cận tổng, sau này đòi tôi dạy tôi cũng không dạy cho đâu.”

Ngay sau đó có tiếng chuông điện thoại ở đầu bên kia vang lên, Hellen cung kính hỏi: “Quan tổng tôi mang đến rồi, bây giờ xử lý luôn sao?”

“Ừm, đây là cái gì?”

“Kem chống lão hóa, tôi thấy ngài nói chuyện điện thoại lâu quá nên tự chủ trương đi lấy cho ngài một hũ.”

“Để xuống.”

Cận Viêm: “.....”

Vừa đúng lúc Tưởng Khâm đẩy cửa tiệm trà vào, sau khi nhìn quanh một vòng thì bước nhanh về bên này. Cận Viêm nói nhanh vào điện thoại một câu: “Tưởng Khâm đến rồi không nói nữa.” Sau đó tắt bật cúp máy.

Nghe thấy tiếng bên kia như có như không, có vẻ Quan Phong cũng không muốn nói thêm điều gì.

Cận Viêm hắng giọng để thông cổ, thậm chí còn nâng tay lên sửa lại cà vạt. Tưởng Khâm đến trước mặt hắn, còn chưa kịp đặt mông xuống ghế đã nghe hắn vội vàng nói: “Vợ ơi, chúng ta mang Lê Mông về nhà đi.”

Tưởng Khâm chỉ quay đầu qua nói với nhân viên: “Đồng Đỉnh Ô Long.”

Sau khi nhân viên xoay người bước đi, Tưởng Khâm mới quay đầu lại nhìn Cận Viêm, ánh mắt có hơi quái lạ.

Cận Viêm bỗng chốc căng thẳng: “Không phải em trách anh nói chuyện không tôn trọng bác trai bác gái đó chứ? Anh sẽ giải thích, vừa rồi đã được Quan Phong giảng giải một lúc, bây giờ lập tức về nhà em giải thích.”

“.....Ừ.....” Tưởng Khâm nói mập mờ: “Không nói chuyện này vội.”

“Vậy em còn giận anh không? Anh thừa nhận có rất nhiều chuyện anh gạt em, vậy đi, nếu em đồng ý dù xảy ra chuyện gì cũng không ly hôn, anh sẽ không giấu diếm em bất kỳ chuyện gì, có được không?”

Cận Viêm thấy Tưởng Khâm không nói câu nào, chịu không được liền bốc hỏa: “Ôi em nói đi chứ, anh, anh sẽ đi ngay, ly hôn thật sự mất nửa cái mạng, xem như em thông cảm với anh không được sao?”

Lúc này đầu óc Tưởng Khâm vô cùng hỗn loạn, anh không biết phải nói về chuyện Lê Mông như thế nào. Tất cả các chức năng ngôn ngữ đã biến mất, cả những kỹ năng đàm phán, chiến thuật tâm lý đều không còn sử dụng được nữa.

Anh thấy Cận Viêm đang ra sức khẩn cầu, cuối cùng cũng theo quán tính nói một câu: “Chuyện của Lê Mông.... tôi đã biết rồi.”

—— Câu nói này quả thật vừa đơn giản vừa mộc mạc, nếu như là ở trên TV thì phần mở đầu rục rờ hẳn là sẽ bị người xem ném cà chua vào.

Tưởng Khâm dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Tôi đưa Lê Mông đi làm xét nghiệm huyết thống, tuần trước đã có kết quả.”

Cận Viêm ngây ngốc ngồi tại chỗ, trong giây lát như mất cả chức năng ngôn ngữ.

“Lê Mông là con của tôi, vì sao không cho tôi biết?”

“.....”

“Anh không nghĩ sẽ có ngày bị tôi phát hiện sao?”

Bây giờ đối lại là Cận Viêm hỗn loạn đầu óc.

Hắn nhìn Tưởng Khâm ngơ ngàng, tay chân run lên, không thể động đậy. Lúc nhân viên mang trà ra cho Tưởng Khâm còn nhìn hắn lấy làm lạ.

“Tưởng Khâm.....” Cận Viêm thì thào, “Anh....”

Hắn cầm chén trà lên uống một ngụm, trà còn đang nóng, vậy mà hắn uống vào rồi vội nuốt luôn, sau đó ngấn người vài giây, bỗng nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Tưởng Khâm quỳ xuống!

May mà chỗ họ đang ngồi khuất sau bồn hoa, trái phải không có ai, chỉ có người nhân viên kia còn chưa đi khuất, ngoái đầu nhìn thì bị đá kích mạnh.

Tướng Khâm vội vàng đứng dậy kéo Cận Viêm lên: “Anh điên rồi à, mau đứng lên!”

“Anh.... Anh sai rồi, anh sai rồi, em đừng vì vậy, em đừng vì vậy mà..... Tướng Khâm, hãy nghe anh nói đã, em hãy nghe anh nói....”

Tay Tướng Khâm rất khỏe, nhất định kéo Cận Viêm đứng lên: “Tôi nghe anh! Nhưng anh đứng lên trước đi!”

Cận Viêm nói lộn xộn: “Em hãy nghe anh nói, anh.... Anh sai rồi, anh sai rồi còn không được sao....”

Hắn bị Tướng Khâm đẩy xuống ghế, rồi đổ chén nước lạnh vào miệng, một lúc sau mới khôi phục tinh thần, bắt lấy tay Tướng Khâm nói tuyệt vọng: “Em không có cách nào tha thứ được cho anh có phải không?”

“Anh phải nói là vì sao trước đã! Tôi chưa nói là sẽ không tha thứ cho anh!”

“Anh nói, anh nói, anh nói hết.” Cận Viêm hít sâu mấy lần, vẫn nắm chặt tay Tướng Khâm không buông, một lúc sau mới nghẹn ngào: “Năm ấy thụ tinh trong ống nghiệm, anh nói đã nói với bệnh viện là... anh không làm....”

Tướng Khâm kinh ngạc: “Cho nên năm đó chỉ có mỗi tôi làm?”

“Phải... Đúng vậy, anh không muốn có con. Anh như thế này.... Anh cũng biết lúc đó mình không ra gì, con cái giống cha mẹ, lỡ như sinh con gái thì tốt, sinh ra con trai lại giống như anh thì biết làm sao?”

Đây là lần đầu tiên Tướng Khâm nghe chính miệng Cận Viêm nói “Anh cũng biết anh không ra gì”, như thế đây là lần đầu quen biết người đàn ông này.

“Sau đó em thụ tinh trong ống nghiệm thành công, anh thật sự rất vui, vui như tết đến vậy.... Anh muốn có đứa con của em, trông giống như em hồi còn nhỏ. Khi đó anh đã để em chịu nhiều thiệt thòi, anh muốn bù đắp tất cả cho con em. Cha mẹ em không cần em, nhưng con em sẽ yêu gia đình mình nhất. Không phải con cái là sinh mệnh kéo dài của cha mẹ hay sao, sau này hai ta đều già cả chết đi, sinh mệnh em vẫn còn có thể tiếp tục kéo dài....”

Yếu hèn Tướng Khâm chưa xót, nhỏ giọng nói: “Được rồi, anh thật mẹ nó hết thuốc chữa.”

Cận Viêm lấy tay che mắt lại, mãi mới có thể tiếp tục nói: “Anh không dám nói cho em biết, khi ấy cũng là bất đắc dĩ. Anh là tên đồn mạt không một xu dính túi, mà em chỉ cần trở về, là có một gia thế trình độ cao, chắc chắn sẽ tìm được một cô gái ở với em cả đời. Nếu em sinh con, còn quan tâm đến Lê Tiểu Mông

nữa hay sao? Đến lúc đó anh gần đất xa trời, mà một nhà ba người của em ở bên nhau, thì Lê Tiểu Mông phải làm sao đây?”

“Đừng hỏi vì sao anh nghĩ xa như vậy, lúc ấy anh cũng không biết làm sao, cứ như người điên vậy, cả một thời gian dài nghĩ này nghĩ nọ, suy tính rất nhiều.... Về sau lại nghĩ vẫn là mình nên nuôi đứa bé này, anh nhất định sẽ cho nó những gì tốt đẹp nhất, nó chính là đứa con duy nhất của anh.”

Tưởng Khâm muốn nói anh đúng thật rất điên, nhưng không nén lại sự chua xót được, không thể nói thành lời.

“Hơn nữa chuyện tương lai không ai biết được, anh chỉ có thể chắc chắn cả đời này anh không rời xa em, nhưng không thể chắc chắn em không rời xa anh. Lỡ như em ra đi, chúng ta ly hôn, chắc chắn em sẽ đưa con mình đi theo, anh đây chẳng phải cả vợ lẫn con đều không còn? Anh sống còn ý nghĩa gì nữa? Anh chạy ngược chạy xuôi, sống còn ý nghĩa gì?!”

Tưởng Khâm như muốn nói gì, đột nhiên hai tay Cận Viêm đều nắm chặt tay anh, khuôn mặt nói: “Bây giờ anh sẽ về giải thích với hai bác, em nói anh làm gì cũng được! Chuyện của Lê Mông là anh sai, anh biết lỗi rồi, đừng ly hôn nữa được không?”

Đôi mắt Tưởng Khâm hoe đỏ lên, mấy giây sau thở dài ra và nói: “Em không trách anh.”

Trong khoảnh khắc ấy Cận Viêm còn tưởng mình nghe nhầm.

“Cận Viêm.... Em chỉ cho anh một cơ hội. Hôm nay ngay tại đây, anh mang hết những chuyện gặt em bao năm qua nói hết, chỉ cần anh dám nói, bất kể là chuyện gì cũng được tha thứ. Nhưng rời khỏi đây rồi, nếu em phát hiện ra còn chuyện gì, bất kể là lớn hay nhỏ cũng không thể tha thứ được.”

Tưởng Khâm dừng một lúc, chậm rãi nói: “———— Anh nói đi.”

Từ lâu Cận Viêm đã biết bình thường Tưởng Khâm sẽ không quyết định gì, nhưng khi có chuyện xảy ra, anh đều có thể chống đỡ được.

Nhưng thái độ Tưởng Khâm hôm nay vẫn nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn hé miệng mấp máy hồi lâu mới có thể thừa nhận: “— Chỉ cần anh nói, em có thể chấp nhận tất cả?”

Tưởng Khâm gặt đầu trong im lặng.

Trong phút chốc Cận Viêm cũng không biết nói từ đâu, theo thói quen cầm chén trà lên uống, uống hết nửa chén lại nhai lá trà, nuốt mạnh xuống.

“Lúc anh bắt đầu buôn lậu, vốn là vì gia đình anh mà vận chuyển sủng. Chắc khoảng bảy tám năm.”

“Sau lại cảm thấy súng đạn rất nguy hiểm, không thể dây vào được, lúc đó lại tình cờ quen với Quan Phong, bắt đầu sử dụng lộ tuyến và người của gia đình anh vận chuyển ngọc thạch. Bọn anh còn có tay trong ở Myanmar, hay mời chuyên gia đến xem ngọc, xem xong mới lấy hàng, lấy rồi dùng đá ngụy trang bên ngoài, thông qua địa đạo bí mật ở Quảng Tây đưa vào trong nước. Một số ngọc thạch hảo hạng ở Myanmar không được phép xuất khẩu, bọn anh cũng dùng cách này đưa vào trong nước.”

“Thật ra gia đình anh cũng có người cung cấp cho đường dây buôn lậu những người bảo vệ có vũ trang, gần đây anh cũng làm như thế, nhưng sau khi bị em nghi ngờ, trong lòng anh rất sợ hãi, liền rút hết người về, từ nay trở đi chỉ chuyên tâm vận chuyển, để Quan Phong nuôi mấy tên bắn tỉa hộ tống trên đường đi. Bọn anh ở tỉnh nào cũng có người, chỉ cần không làm gì quá đáng, mấy tên chính quyền cũng không quản.”

Cận Viêm hít vào một hơi, cúi đầu nói: “Thật ra tôi buôn lậu sẽ bị xử án tử, nhưng dân không thấy quan không hay, giá ngọc thạch trên thị trường có thể giảm xuống, không như trước đây có tiền cũng không thể mua ngọc thạch hảo hạng, vậy nên những tên cấp cao cũng cảm thấy hạnh phúc. Cùng lắm là cũng có mấy tên hận bọn anh đến thấu xương, sợ đi lần trước anh đặt vé đi Malaysia rồi mà lại không cho em đi vì nhận được thông báo có người muốn lấy mạng anh.”

Tưởng Khâm thở dài: “Anh thật là...”

“Anh biết trên đời này, người có thể nói anh đừng làm những chuyện này, người cùng anh đồng cam cộng khổ không từ, cũng chỉ có một mình em. Thật ra so với em, người nhà của anh không hẳn đã lo lắng cho anh — những chuyện trong giới hắc đạo bình thường anh đều giải quyết, không phải gần đây họ đã gác kiếm hết rồi sao? Có ai ngu ngốc đâu?”

Tưởng Khâm khàn giọng trách cứ: “Biết rồi mà anh còn làm?”

Cận Viêm cười khổ một tiếng, nói: “Ban đầu anh nghĩ, kiếm được chút ít lời lãi sẽ thôi, chỉ cần giải quyết kinh tế khó khăn trước mắt là bỏ ngay. Nhưng ai cũng có tham vọng, có được nhiều lời thì muốn có nhiều lời hơn, có nhiều lời hơn rồi thì muốn có cả thiên hạ, hướng chi kiếm tiền dễ dàng như vậy, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ? Được thưởng thức hương vị miếng bánh từ trên trời rơi xuống, em có thể không chờ nó rơi xuống nữa hay không?”

Câu này có tình có lý, Tưởng Khâm chỉ biết thở dài.

“Chờ anh nghĩ đã đến lúc phải từ bỏ, đã có rất nhiều anh em theo anh, người trong nhà cũng phụ thuộc vào anh, anh muốn buông cũng không buông được. Tính em thì ương bướng, nói chuyện này với em khác nào chờ chia tay, vậy nên anh không dám nói, nghĩ thầm là chờ một ngày có thể thoát khỏi con đường này hoàn toàn sẽ nói với em. Kết quả năm này qua năm nọ, năm nọ qua năm kia, cuối cùng cũng bị em phát hiện.”

Cận Viêm lắc đầu, nói chua xót: “Nói dối giống như một quả bóng tuyết, càng lăn càng lớn, càng lớn lại càng không lấy lại được. Vì lỡ nói dối một lần, lại phải nói dối thêm nữa để che giấu lại. Cuối cùng giữa chúng ta chỉ toàn là dối trá, ngay cả bản thân anh cũng không có dũng khí đứng trước gương soi lại mình.”

Hắn úp tay vào mặt, so với khi bình thường thì giống như hai người hoàn toàn khác biệt, thậm chí có phần

đáng thương.

Tưởng Khâm nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cận Viêm....”

“Anh cũng không biết em có giận hay không, có thể hôm nay em nói em tha thứ, nhưng một ngày nào đó nghĩ lại em sẽ không tha thứ được.... Anh thật sự không có cách nào khác, em nghĩ xem nếu em với Lê Mông rời xa anh, anh dù có núi vàng núi bạc, về sau biết để làm gì? Đừng nói sau này sẽ có người nguyện theo anh, bọn họ không vì tiền bạc cũng vì danh lợi, có ai thật lòng? Nếu anh không cho họ bất cứ thứ gì, biết đâu có ngày bị họ bỏ độc cho ăn....”

Cận Viêm như vừa trút được gánh nặng, đột nhiên bả vai hõm xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Tưởng Khâm từ bên đối diện cúi người qua bên này, trao hân một cái ôm.

“.....Tưởng Khâm.....”

“Cho dù trước đây anh nói thật với em, em cũng sẽ không chia tay với anh.” Tưởng Khâm dừng lại trên bả vai hân một lúc, lại nói: “So với những chuyện anh làm thì em không thể chịu đựng được việc anh dối em.”

Từ góc độ này Cận Viêm có thể thấy được áo Tưởng Khâm kề sát má mình, chất vải mềm mại màu tro tàn, không biết vì sao có một mảng tối màu.

Mãi một lúc sau Cận Viêm mới ý thức được, đó là nước mắt của mình.

“Chúng ta về nhà của em trước đi, anh hãy thành thật nhận lỗi sai với ba mẹ, sau đó chúng ta về thành phố S, chờ ba mẹ có thể chấp nhận được. Chuyện làm ăn của anh, bây giờ không thể từ bỏ ngay được, chúng ta từ từ cắt đứt từng bước.”

Trong khoảnh khắc ấy Cận Viêm cảm thấy dường như những gánh nặng bao năm vác trên lưng bỗng chốc biến mất, tuy rằng con đường trước mắt còn nhiều gian nguy, không có gì có được dễ dàng.

Tựa như hân đang ở trong một bụi toàn gai, muốn chạy nhưng không chạy ra được, muốn kêu cứu lại không dám kêu cứu, cho đến khi hân gần như rơi xuống vực, bỗng nhiên có một bàn tay chìa ra kéo hân lại. Chỉ cần hân đi theo sự hướng dẫn của đối phương, chắc chắn sẽ có thể đi ra khỏi bụi gai của sự tin tưởng, giống như trời băng đất tuyết bỗng nhiên có ánh mặt trời, ấm áp đến nỗi khiến cả người run rẩy.

“Chúng ta đi.” Tưởng Khâm vỗ lên vai hân, nhỏ giọng nói: “Anh lau sạch mắt đi, đừng để người ngoài xem thường.”

Cận Viêm thuận tay lau khóe mắt, nâng chén trà lên uống cạn một hơi. Tưởng Khâm thanh toán xong, quay lại vỗ tay bảo hân cùng đi với mình.

Hai người sánh vai nhau đi ra tiệm trà, lúc này bầu trời đã đen kịt, Tưởng Khâm gọi điện đến một khách sạn trước, sau đó giải thích với Cận Viêm rằng: “Về nhà em gặp ba mẹ trước, nếu họ vẫn không thể chấp nhận, ít ra anh còn có chỗ ngủ qua đêm.”

Thậm chí anh không cần hỏi cũng biết Cận Viêm xuống máy may xong là đến thẳng nhà mình, không đến khách sạn.

Cận Viêm biết anh làm gì cũng chu toàn, liền gật đầu tin tưởng.

Tưởng Khâm đứng trên bậc thang nhìn hắn, còn như muốn dặn dò gì, thì vẻ mặt biến sắc, nói cũng không kịp nói, lập tức đẩy mạnh Cận Viêm ra!

Cùng lúc đó có tiếng nổ “bùm”, Cận Viêm bị ngã xuống mặt đất, đứng dậy quay về phía âm thanh vừa phát ra, bỗng sắc mặt thay đổi: “Chạy mau!”

Có một đám người tụ tập phía bên kia đường, đầu sỏ là một tên cầm súng, còn lại cầm dao, dường như là những tên Campuchia đã từng giúp họ Cận giao dịch với bọn buôn lậu, đang hùng hổ đuổi sang bên này!

Tưởng Khâm bình tĩnh nói: “Đi theo em, em có xe!”, sau đó kéo Cận Viêm theo. Ngay lúc này lại thêm một tiếng súng vang lên, những người đi đường phát ra tiếng hét chói tai, một viên đạn bắn trúng cửa kính tiệm trà khiến những mảnh thủy tinh vỡ vụn, thật sự hỗn loạn vô cùng!

“Bên này!” Tưởng Khâm nhấn đầu Cận Viêm xuống, từ vị trí phó lái nhảy sang vị trí lái xe, cũng vì đang cấp bách nên chưa phân công ai lái, Tưởng Khâm ngồi vào lập tức giữ vô lăng, ngay cả dây an toàn cũng không kịp thắt, ô tô chạy như tên lửa trốn ra ngoài!”

37. Chương 37

Ở nơi tiệm trà, đêm hôm khuya khoắt trên đường không có bóng người, Tưởng Khâm đạp chân ga đến mức tối đa, nhìn sang kính chiếu hậu thấy hai tên Campuchia ngồi trên Honda đang đuổi theo sát nút.

Cận Viêm nổi nóng: “Thằng chó Cát Miệt này! Đúng là điên rồi!”

Tưởng Khâm đạp vô lăng: “Mấy ngày không có em ở thành phố H anh đã làm gì?”

Câu hỏi này thật sự hời hợt tim đen, Cận Viêm ngập ngừng: “Anh vội muốn tìm em, hành động có hơi cực đoan...”

Nháy mắt xe Tưởng Khâm đã phóng vù, bỏ lại một khoảng cách xa, nhưng vài giây sau đã nhìn thấy ánh đèn xe Honda ở giao lộ. Cận Viêm quay đầu lại nhìn một giây, nhíu mày: “Không xong, một chiếc ở đằng sau rồi, chiếc còn lại có thể bám bên hông chúng ta.”

“Gần đây có một đồn cảnh sát...”

“Không được, bọn chúng đều là những thằng ôm bom liều chết, dám nổ súng ở Trung Quốc đại lục, có thể đã dự định chết chắc. Em không biết bọn chúng giết người không chớp mắt, lại chạy đến đồn cảnh sát, chắc chắn chúng sẽ đuổi theo giết em trước rồi mới nói....”

Bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Tưởng Khâm lái nhanh như tên bắn, lại lách sang bên trái để tránh một chiếc xe đang đi tới. Vì thân xe bị nghiêng quá độ, dây an toàn của Cận Viêm đập mạnh vào cửa kính bên phải, còn Tưởng Khâm chỉ bị xô dịch vị trí, dồn sức xoay vô lăng một vòng, xe gầm lên tức khắc rồi chạy thẳng.

“Em không sao chứ Tưởng Khâm?”

Tưởng Khâm chưa kịp trả lời thì đột nhiên chiếc xe bám hông bọn họ chạy lên phía trước, sau đó đảo chiều, rồi chĩa mũi súng vào cửa kính.

Tưởng Khâm nghiêm giọng: “Nằm xuống—!”

Hai người đồng thời cúi đầu, một tiếng “bùm” vang lên.

Tốc độ của xe cộng thêm tốc độ viên đạn đã làm cửa kính xe bị vỡ chỉ trong chốc lát, rơi xuống toàn bộ, theo quán tính đổ lên đầu họ.

Cận Viêm gảy vụn kính ra, lấy ra chiếc điện thoại trong ***g ngực để gọi cho anh Hai. Trong lúc nguy cấp này hẳn không có thời gian để “alo”, trực tiếp rống vào điện thoại: “Bọn em đang ở khúc giữa đường Hoàn Thành! Gần đồn cảnh sát thành phố S! Đang bị bọn Campuchia đuổi giết, anh mẹ nó mau ra!”

Tiếng kính vỡ ồn ào vô cùng, giống như mưa to làm nhiễu đường truyền, một lúc sau Cận Viêm mới nghe tiếng anh Hai trong điện thoại: “Cái gì? Cậu nói cái gì?”

“Tôi X mẹ anh! Ông nói ông đang ở giữa đường Hoàn Thành, bị bọn Campuchia đuổi giết! Mau ra!”

Anh Hai nổi nóng: “Mẹ tao chết rồi! Đứng yên tại chỗ mười phút!”

Anh Hai họ Cận ở thành phố S có mấy em trai rất hợp ý, vậy nên có ba ngày thì hết hai ngày vui vẻ với các em. May mà lúc này lão đang nằm trên đùi một em xem TV, nếu không chờ Cận Viêm gọi đến trung tâm cá độ bóng đá ở thành phố S, nơi lúc nào cũng có thể có người đến, thì đừng nói có đủ tiếp viện hay không, bọn họ đến nơi cũng vừa lúc hấn và Tưởng Khâm bị mang đi hỏa thiêu rồi.

Cận Viêm vừa chôn đầu xuống ghế vừa gọi điện thoại gian khổ, lại liên lạc với họ Cận ở thành phố S mượn người và xe, liên hệ đến tuyến đường tốt, hẹn nhau ở cuối đường sẽ có xe khác hộ tống trong lúc này thì

Tướng Khâm nhanh chóng ngoặt đường, mỗi lần ngoặt lại làm đầu Cận Viêm đụng vào cửa xe, đau không nói nên lời.

Thật vất vả mới sắp xếp xong, Cận Viêm cúp điện thoại, thét lên: “Tướng Khâm em không sao chứ?”

Tướng Khâm dường như nói gì đó, nhưng gió lớn quá không nghe rõ.

“Em không sao chứ? Tướng Khâm! Tướng Khâm!”

Tướng Khâm bình thản như nước, nói: “Em không sao.”

Ban đầu Cận Viêm sợ như sắp chết, không dễ gì có thể thở phào nhẹ nhõm được, thế mà chiếc Honda kia lại điên cuồng hướng về phía này, chốc lát đã ở ngay trước mắt!

“Cẩn thận——“

Cận Viêm còn chưa nói xong, Tướng Khâm đã lao xe ra khỏi vị trí, nháy mắt đã dạt vào vỉa hè. Cận Viêm chỉ cảm thấy đuôi xe bị va chạm một chút, vậy mà cả người đều bị bật lên cao. Sau đó xe của họ va chạm quanh chiếc Honda, từ vỉa hè quay lại đường lớn.

Tướng Khâm dừng cũng không dừng, lập tức chạy như bay.

“Đờ mờ cái đầu này.... Tướng Khâm chiêu ấy của em tuyệt lắm, lúc lấy bằng không thấy em luyện...”

Tướng Khâm không phản ứng lại, bỗng hô lên: “Cúi đầu xuống!”

Cận Viêm phản xạ có điều kiện khom người xuống, ngay lúc đó cửa sổ đằng sau bị nổ, trong xe tràn đầy xác đạn.

Giây phút đó thật không phải đùa, lực bắn đạn của súng bắn tĩa đến gấu cũng phải chết nữa là chiếc xe nhỏ hẹp thế này, chỉ cần sượt qua cũng rất miếng thịt chứ chẳng chơi. Nếu ai mà bị đồng đạn đó bắn trúng người, chắc chắn người đó sẽ đứng trên bờ vực sinh tử.

Sau gáy Cận Viêm chợt lạnh chợt nóng, nhân tiện lấy tay sờ thử, chỉ thấy đầy máu. May mà hộp sọ không bị làm sao, chỉ bị viên đạn sượt qua rồi đâm vào cửa xe.

“Tướng Khâm em vẫn ổn chứ? Tướng Khâm!”

“..... Dừng kêu. Đằng trước có đèn.”

Cận Viêm vừa giương mắt lên đã thấy cuối đường có một loạt đèn xe chói lọi, khoảng vài ba người đứng đầu. Hắn chỉ nhìn loáng thoáng cũng nhận ra: “Là xe hộ tống của nhà chúng ta! Nhanh! Lái sang bên đó! Nhanh!”

Tướng Khâm đạp ga đến mức cao nhất, xe chạy điên cuồng đến nỗi thổi bay những thứ có trên đường, phút chốc đã đến trước mặt đoàn xe. Một số người nhanh chóng đổi xe để mở đường cho hắn. Sau đó mấy chiếc Land Rover nổ ga ầm ầm, nhắm thẳng hai chiếc Honda mà phóng đi với tốc độ kinh hoàng.

Trên đường phát ra tiếng nổ lớn, ánh sáng bốc cháy từ bình xe của hai chiếc Honda dội ra thật xa.

Cận Viêm bị vài ba người khiêng xuống xe, bỗng vết thương ở gáy đổ máu ào ào. Xe của họ đã bị móp méo không nhìn ra hình dạng, Cận Viêm cũng không giãy dụa, ngoái đầu hỏi thúc Tướng Khâm: “Cẩn thận, ra đây nhanh!”

Tướng Khâm lại nắm chặt vô lăng, thở gấp một hồi, lại ngẩng đầu nhìn Cận Viêm, như muốn nói gì nhưng không nói được.

Thời khắc đó lại đang có ánh lửa rơi vào, hào quang trong mắt anh khác biệt lạ thường, khiến con người ta phải sợ hãi.

“Tướng Khâm em làm gì vậy? Xuống mau đi! Em....”

Tướng Khâm thở hổn hển, nâng tay lên che bụng, lão đảo đứng dậy.

— Lúc anh đứng lên, mảnh áo sơ mi ở bụng đã bị nhuộm đỏ hoàn toàn.

Bỗng chốc Cận Viêm như điên lên, đá văng những người đang dìu đỡ hắn, chạy lại ôm Tướng Khâm ra khỏi xe: “——— Mau gọi người đến đây! Gọi cấp cứu! Nhanh! Nhanh!”

Tiếng hắn vang lên chói tai, ngay cả anh Hai nghe xong cũng sờn tóc gáy.

“Im lặng, im lặng, Cận Viêm....” Tướng Khâm ho liên tục mấy tiếng, nhưng chỉ có một ít máu từ khóe miệng tràn ra, “Không sao đâu.... Không sao.”

Cận Viêm cố gắng ngăn máu chảy ra từ bụng, run rẩy hỏi: “Là ban nãy ở trên đường sao?”

“Ở trước quán trà, khi đó em chưa có cảm giá gì... Đừng sợ, không sao đâu....”

Có người chạy tới chạy lui, có người kêu gọi, có người đánh điện thoại cho bác sĩ, cảnh tượng náo động như thủy triều lên, khiến tất cả mọi người dần bị chìm xuống.

Cả người Cận Viêm run lên bần bật, lắp đi lắp lại: “Em cố gắng lên, cố lên... Anh xin lỗi, xin lỗi, là anh hại em....”

“Không sao,” Tưởng Khâm nói dứt quãng, “Đừng để em nói nhiều, ảnh hưởng cấp cứu.”

Mấy tên hiệu chuyện nhanh chóng tiến đến giúp Cận Viêm ngăn miệng vết thương ở bụng Tưởng Khâm, thế nhưng máu vẫn chảy ra ồ ạt, thoáng chốc cả mặt đất cũng được phủ một tầng đỏ thẫm.

“Nếu em không được..... Cận Viêm, anh ngẩng đầu lên.... Nghe em nói.”

Tưởng Khâm cố đưa một bàn tay lên, nâng mặt Cận Viêm dịu dàng.

Lúc này đây mặt anh tái nhợt như trang giấy, trong vẻ mệt mỏi lại có sự kiên định không ngờ, giống như hai mươi năm qua họ chung sống với nhau, Cận Viêm đã quen với từng li từng tí của anh.

“Nếu em không được, tài sản của em, tất cả đều để cho ba mẹ em, nhờ anh hãy... phụng dưỡng cho ba mẹ thật tốt, đừng khiến ba mẹ tức giận....”

Cận Viêm nghẹn ngào không nói thành lời, chỉ biết gật đầu thật mạnh.

“Em bất hiếu.... anh xem nếu ba mẹ muốn, thì ba mẹ hãy nhận nuôi một đứa con khác.... hoặc là nói Lê Mông chăm sóc ông bà đến khi qua đời.... Khụ khụ.... Bảo ban Lê Mông nghe lời ông bà, chơi cờ thật giỏi... Khụ khụ khụ!”

Máu từ phổi tràn lên yết hầu, Tưởng Khâm “khụ” đến co quắp người, tiếng “khụ” lại mỏng manh vô cùng.

Có lẽ là vì dây thanh quản bị chèn ép mà giọng nói của anh vừa khàn vừa kỳ lạ, thậm chí nhiều từ phát âm không rõ.

Cận Viêm ôm chặt lấy anh, dán mặt vào cần cổ lạnh lẽo của anh, nghe anh thì thào: “Đừng khóc, Cận Viêm, đừng khóc....”

Anh chợt ý thức được gì, từ từ quay đầu sang, hôn lên tóc Cận Viêm.

Giống như là lần cuối hôn người mình yêu.

“.... Đừng như vậy nữa, Cận Viêm. Em yêu anh.”

Sau khi xe cứu thương chạy như bay đến đã băng gạc cầm máu lại cho Tưởng Khâm, lúc này hơi thở của

anh vẫn còn nhưng không được rõ ràng. Trong phút chốc lại có người đến gỡ tay Cận Viêm ra, nhưng gỡ thế nào cũng không được, cuối cùng đành phải hợp sức nhiều người để kéo Cận Viêm ra sau, đưa Tưởng Khâm lên cang.

Có rất nhiều máu chảy ra, chảy từ mặt đất lên đến trong xe.

Cận Viêm ngồi sụp xuống mặt đất, muốn khóc mà lệ không chảy, trong cổ họng có tiếng nức nở vô thức, âm thanh tang thương vô cùng.

Hắn từng nghĩ làm những chuyện này, chắc chắn sẽ bị treo cổ trên lưỡi dao, nói không chừng sẽ có ngày bị kẻ thù giết chết trên đường, hoặc có thể trong lúc sống mái với nhau mà bị bắn chết, thậm chí là có thể bị tử hình trên pháp trường. Nhưng tất cả những trường hợp này hắn đều chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, hễ có chuyện là ra tay ngay, còn có ý thức phải trả giá.

Hắn nghĩ bản thân mình không sợ bị báo ứng.

Nhưng hắn không nghĩ đến, người thay hắn gánh vác toàn bộ báo ứng này, lại là Tưởng Khâm.

38. Chương 38

Tưởng Khâm bị mảnh đạn sắc bén đâm vào bụng, nguy cơ bị vỡ mạch không lớn. Nhưng trên đường tháo chạy gặp nhiều chấn động, mảnh đạn trong bụng di chuyển qua lại, cắt nát vô số mạch máu xung quanh.

Bởi vì mất máu quá nhiều, lúc đến bệnh viện rồi anh hoàn toàn mất đi ý thức. Cận Viêm vội vã liên lạc tới những nơi liên quan ở thành phố S, lúc đến bệnh viện cũng bị đẩy vào phòng mổ.

Cận Viêm tái mặt, đưa một dãy số cho tên thủ hạ: “Gọi vào số này, nói cho họ biết là con trai họ đã xảy ra chuyện, đang cấp cứu ở bệnh viện tỉnh, có đến hay không.”

Tên thủ hạ ngần người, rồi mới nhận ra đây là cha mẹ Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm không giữ liên lạc với người nhà, bao năm qua ai ai cũng đã tận mắt nhìn thấy. Có tin đồn là Cận Viêm cướp vợ từ tay người nhà ở quê, cũng có tin đồn là hắn lừa con người ta, gì cũng có cả.

Theo như lời Cận Viêm nói về phản ứng của cha mẹ Tưởng Khâm mà nói, những lời đồn này có tám chín phần là thật.

Tên thủ hạ vừa nơm nớp lo sợ vừa gọi đi, còn suýt nữa làm rơi điện thoại: “Xảy, xảy ra chuyện gì? Nó bị làm sao? Bị trúng đạn?”

“Anh Tưởng đang cấp cứu ở bệnh viện tỉnh, còn chưa có kết quả. Nếu hai bác muốn đến thăm.....” Cũng

may đầu óc tên thủ hạ còn linh hoạt: “Bằng không bác cho cháu địa chỉ, cháu kêu xe đến rước?”

Bà Tường run rẩy còn chưa nói được lời nào, Lê Mông đứng ở đằng sau đã hét lên địa chỉ. Tên thủ hạ vừa nghe thấy tiếng của tiểu thái tử, lập tức đứng thẳng người: “Vâng! Tôi lập tức cho xe đến!”

Lê Mông gào lên: “Tôi nhớ kỹ giọng chú rồi! Mười phút sau mà còn chưa đến, tiểu gia đây tìm chú tính sổ!”

Lúc này Cận Viêm đang ở bên ngoài phòng phẫu thuật, ông Tường vừa nghe thấy bốn chữ “ở bệnh viện tỉnh”, bỗng nhớ đến có rất nhiều hàng xóm đang làm việc ở khoa chỉnh hình, lỡ may có ai đó bắt gặp, bọn họ không giấu mặt đi đâu được. Nhưng bà Tường lại bị Lê Mông túm áo kéo ra ngoài, trong tình thế cấp bách này đã quên mất vấn đề trên.

Lúc họ đến nơi, phòng cấp cứu vẫn đỏ đèn, Cận Viêm ngồi trước cửa ngơ ngác, cả người trĩu nặng.

Lê Mông run run rẩy rẩy hỏi: “Ba, mẹ con đâu?”

Cận Viêm nhìn nhóc bằng đôi mắt hoe đỏ, nói không nên lời.

Lê Mông kéo cổ tay hắn không ngừng, lẫn trong giọng nói dường như có tiếng nước nở: “Mẹ con đâu? Tường Khâm đâu? Mẹ sao rồi? Ba nói thật cho con đi!”

Cận Viêm vuốt nhẹ đầu nhóc, một lúc sau mới ngập ngừng nói: “Ta thật có lỗi, lúc hai ta đi cùng nhau, bọn Campuchia kia....”

Bà Tường lên tiếng hỏi: “Không phải nó bị cậu làm liên lụy sao? Không phải nó đỡ đạn cho cậu sao? Từ nhỏ nó đã ngoan như thế thì làm sao đắc tội với ai được?! Cậu nói đi! Nói đi! Tôi sẽ không để yên cho nhà họ Cận!” Bà Tường vừa rơi nước mắt vừa muốn bước lên, lại bị bọn thủ hạ cản lại, suýt nữa làm bà vấp ngã, bấy giờ mắt bà đã đỏ hoe, bà gào lên: “Lại còn muốn đánh người nữa! Tên họ Cận kia cậu không phải là người! Cậu dám hại chết con tôi, tôi sẽ không để cậu yên, tôi....”

Ông Tường vội vàng tiến đến che miệng bà lại: “Đừng làm ồn! Còn chưa đủ mất mặt sao!”

Đang lúc mọi người náo loạn ầm ĩ, bỗng phát ra một tiếng kêu thất thanh — không biết là do kinh hoàng hay là sợ hãi, Lê Mông nhắm mắt lại rồi ngã xuống yếu ớt.

Trùng hợp là anh hai họ Cận ra ngoài giải quyết công việc, đang cùng một toán người từ thang máy bệnh viện đi ra, ngẩng đầu lên liền thấy đứa cháu độc nhất dòng họ đang bất tỉnh, một bà lão tóc tai bù xù đuổi theo Cận Viêm muốn đánh, bác sĩ cầm ống thở oxy chạy tới.... Cả một đám người lộn xộn.

Lê Mông bất tỉnh vài phút cũng từ từ hấp thụ oxy mà tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã có một hàng lệ rơi xuống.

Cận Viêm nhìn thấy lại đau lòng, nắm tay nhóc nói: “Tưởng Khâm sẽ không sao đâu.”

Với gương mặt tái nhợt, Lê Mông gật đầu: “Tưởng Khâm..... bị thương ở đâu?”

“Bị đạn bắn vào bụng, lái xe lại quá nhanh nên viên đạn xoáy vào sâu hơn....”

Cận Viêm không nói tiếp được nữa.

Nếu không phải vì Tưởng Khâm lái xe như bay dẫn hần trốn thoát, bằng không hiện giờ hần là cái tên Đông Nam Á không muốn sống này mới phải là người nằm trong phòng phẫu thuật. Hoặc là rủi ro hơn, đã có một xuất trong nhà xác rồi.

Hần đã từng thề cả đời này sẽ không để Tưởng Khâm chịu khổ nữa, mà hần cũng thường làm như vậy, tất cả tài sản đều dưới quyền sở hữu của gia đình, mua gì cho Tưởng Khâm cũng phải chọn đi lựa lại mấy lần, chỉ cần Tưởng Khâm hơi đau đầu hần đã lo lắng cả buổi.

Mặc dù khi nóng giận cả hai sẽ lời nhau ra đánh một trận, nhưng số lần hần bị Tưởng Khâm đánh cũng không ít. Năm ngoái Tưởng Khâm giận hần, chín tháng không cho hần chạm đến dù chỉ một đầu ngón tay, hần cũng thật sự không dám giở trò.

Hần muốn thực hiện lời hứa của mình, đôi khi cũng rất dắc ý, cảm thấy mình chăm sóc Tưởng Khâm chu đáo lắm. Trên đời này có rất nhiều đàn ông tự cho mình là tốt, nhưng mấy ai có thể cho vợ một cuộc sống thoải mái, trung thành cả đời, thề không thay đổi, lại còn có thể vừa làm việc nhà vừa giặt quần áo cho con vừa nấu cơm như hần chứ?

Nhưng hần chưa từng nghĩ, mỗi khi cuộc sống bị đe dọa, người đứng ra nhận lấy mọi trách nhiệm, nhận lấy toàn bộ thương tổn, đều là Tưởng Khâm.

Lê Mông được sắp xếp đến một phòng bệnh tạm thời gần phòng cấp cứu, tất cả mọi người đều đứng ở bên ngoài, Cận Viêm ngồi cạnh giường con ngơ ngác, thầm nghĩ nếu lần này Tưởng Khâm không qua được thì phải làm sao — Tưởng Khâm có gì đều trao hết cho cha mẹ, còn mình có thể trao tất cả cho Lê Mông trên danh nghĩa của Lê Mông không thiếu tài sản, nhưng là một cậu ấm được cưng chiều từ bé, chưa từng biết đến nỗi khổ thế gian, nếu một ngày nó xài hết rồi thì phải làm sao? Ai sẽ lo cho nó? Hần và Tưởng Khâm ở trên trời cũng không an lòng đâu.

Lại nghĩ đến cha mẹ Tưởng Khâm, dù bây giờ họ sẽ chăm sóc cho Lê Mông hộ, nhưng ông bà già rồi còn có thể sống thêm được bao năm? Lại nói nhà họ Tưởng còn có vài người họ hàng, nhưng không mấy tốt đẹp thấy Lê Mông còn nhỏ không biết gì, lỡ may cướp mất tài sản của nó thì phải làm sao?

Thật ra nhà họ Cận cũng có thể trông cậy một phần, nhưng lỡ may có một ngày, người nào đó rừng mớ đi xét nghiệm ADN, phát hiện Lê Mông không phải người thân của mình thì sẽ tiêu tùng. Xét về tình cảm có thể trông non nó tiếp hay không thì chưa bàn tới, nhưng tài sản sẽ bị tổn thất trước tiên. Một đứa trẻ vừa mất cha vừa mất mẹ, thứ gì có thể không có chứ tiền nhất định phải có!

Cận Viêm ngậy người một chỗ, bỗng nghĩ đến một cách. Hắn có thể bán Thời Tinh Giải Trí cho Quan Phong, giá thấp cũng không sao chủ yếu là khiến cho Quan Phong nợ hắn một mối ân tình sau này số tiền đó sẽ là một số tiền lớn, Quan Phong sẽ giao nó lại cho Lê Mông, sẽ đưa thằng nhóc đi đến nơi xa xôi nào đó như Pháp chẳng hạn, ở đó Quan Phong có những mối quan hệ vững chắc, bảo hộ Lê Mông chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn tuyệt vọng là thế nhưng lại cảm thấy đây là lối thoát duy nhất, điều còn bần khoản duy nhất chính là di ngôn của Tưởng Khâm, nói muốn Lê Mông chăm sóc ông bà trước lúc qua đời. Ông Tưởng bà Tưởng năm nay đều đã bảy mươi, có lẽ sẽ sống thêm được khoảng mười năm nữa... Lỡ may không sống đến thì sao? Để Lê Mông khóc tang họ, Cận Viêm không ngại, vấn đề là người nhà họ có nhân cơ hội đó khinh thường Lê Mông?

Con người sợ nhất nghĩ ngợi lung tung, nghĩ xong lại cảm thấy tất cả nguy hiểm đều ở ngay trước mắt. Cận Viêm khốn đốn vô cùng, muốn ôm Lê Mông khóc rống lên, nhưng nước mắt còn chưa rơi xuống đã nghe tiếng cửa mở: “Chú ở đây khóc lóc làm gì? Không có vợ bên cạnh lại nhát thế này sao?”

Anh Hai nhà họ Cận mở miệng là lại thích đâm chọc vào nỗi khổ người khác, Cận Viêm đỏ hoe mắt vừa muốn rống lên thì thấy lão sốt ruột bảo: “Phẫu thuật xong rồi, phải chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt! Các bác sĩ đang ráo riết tìm người nhà ký tên, vậy mà chú chỉ biết trốn vào đây khóc nhè?!”

Bỗng nhiên Cận Viêm đứng dậy, động tác mạnh đến nỗi chớp mắt đã làm vỡ bình truyền nước glucose của Lê Mông.

“Ào” một tiếng, cả mặt đất đều là nước glucose và vụn thủy tinh. Lê Mông không nói lời nào rút kim ra ngay, đi theo Cận Viêm cũng đang choáng váng ra ngoài — đứa nhóc này chỉ mang vớ vào chân, cũng không biết có đâm phải mảnh thủy tinh nào hay không.

Anh Hai họ Cận không kịp né người, suýt nữa bị cả hai đâm vào, quay đầu lại đã thấy Cận Viêm chop lấy bác sĩ, khuôn mặt đỏ bừng không nói thành lời, một lúc sau mới run rẩy hỏi: “—— người còn sống không?”

“Còn, còn sống, nhưng tình trạng chưa ổn định, đêm nay mới quan trọng.....” Bác sĩ sợ run người, nói cẩn trọng: “Anh kí tên vào đây.... Không không phải ở đây, là ở đây.”

Cận Viêm dùng hết sức lực, cầm lấy bút rồi lại làm rơi bút. Hắn nhặt bút lên ký tên, nhưng lại bị rơi lần nữa. Lê Mông đỏ hoe mắt nhặt bút lên đưa cho Cận Viêm, nói: “Ba, ba phải bình tĩnh, còn chưa lấy được đầu tên Campuchia kia đâu.”

Anh Hai họ Cận thâm tán thưởng, không hổ là nòi giống nhà mình.

Lúc này Cận Viêm mới ký tên được, rửa mặt về thì bản thân không còn run rẩy nữa, nhưng không kìm được đành lang thang ngoài hàng lang phòng chăm sóc đặc biệt.

Hiện tại không cho phép bất kỳ ai vào thăm Tưởng Khâm, dù hắn có khoét một cái lỗ ở trên tường cũng

không vào được. Cận Viêm vắt vả lấm mới buộc mình tỉnh táo lại, gọi thủ hạ đến nói ra một số tiền, rồi mua mấy loại thuốc tốt, bỏ tiền vào trong hộp thuốc, đến phòng bác sĩ đưa cho mỗi người một hộp, ngay cả hộ sĩ cũng có phần.

Ở bên ngoài đều là những tên xã hội đen hung thần — tuy rằng không mấy dữ tợn và tác phong chỉnh tề, nhưng chung quy vẫn bắn giết nhau, có lẽ không phải hạng xoàng. Bác sĩ dù muốn từ chối cũng không dám mở miệng, bèn run rẩy nhìn Cận Viêm phát tiền, xong đầu đó lập tức tăng tốc.

“Chuyện đêm nay kinh động cả thành phố, phải mất từng này bọn nhà báo mới im lại.” Anh Hai họ Cận ra dấu tay, nói tiếp: “Quan đại công tử xem ra cũng có tình, nắm trong tay nhược điểm của thành phố S, gọi điện bảo người ta tạm thời không nhúng tay vào chuyện này.”

Cận Viêm hút thuốc, ảo não nói: “Vậy mà cũng xem là có tình? Đường dây Campuchia kia là do hẩn chuyển cho em, bây giờ em còn chưa bay về thành phố H cho hẩn một nhác chết tươi là do em kìm chế tốt! Nếu thật sự có tình, hẩn phải đem bọn Campuchia vừa bắn bọn em tối nay ra đây cho ông xả giận!”

“.....Người đã mang tới rồi,” Anh Hai nói với vẻ mặt kỳ quái, “Quan đại công tử đúng là rất hiểu chú.”

Cấp phó của Quan Phong gọi điện thoại, lịch sự đề nghị, rằng người Campuchia là người nước ngoài, chưa làm rõ được mọi chuyện đã bắt người đi thì không tốt, bằng không tạm thời thôi nhét chút tiền tạm thả họ ra, đến khi tìm được chứng cứ thì bắt lại cũng không muộn đâu.

Quan Phong tung hoành cả hắc lẫn bạch đạo, có thể nói là trùm trong giới giải trí, người tài trong tay vô số, không biết có bao nhiêu yếu điểm của quan lớn. Cấp phó gọi đến cục cảnh sát báo thả người, bọn Campuchia vừa ra khỏi trại tạm giam đã bị anh Hai họ Cận tóm lại lôi về thành phố S, trói chặt lại, chỉ chờ xử lý.

Cận Viêm lập tức dẫn theo mấy tên thủ hạ hung dữ nhất, rạng sáng đã theo xe đi đến một cửa hàng. Từ cửa hàng đi vào có một cánh cửa nhỏ, đi qua là đến một con đường, mấy tên Campuchia đang bị trói lại đến cửa quây cũng khó khăn trong một khu cách biệt, có lẽ đã bị xử phạt trước rồi, khắp đường bốc mùi hỗn hợp máu và chất thải kinh khủng.

Cận Viêm vào cửa xong chỉ nói hai câu đầu tiên là: “Thằng nào nổ súng?”

Chủ tiệm cúi đầu gọi một tiếng “ông chủ”, chỉ tay vào cái tên bị đánh thảm thiết nhất, nói: “Chính là nó.”

Cận Viêm cầm dao lên, giơ tay chém đứt một cánh tay của người đó!

Cận Viêm ngẩng đầu lên trong tiếng hét thảm thiết, câu thứ hai là nói với thủ hạ tâm phúc của mình: “Trước khi trời sáng phải hỏi cho ra Cát Miệt đang trốn ở đâu, nếu không thì không cần giữ bọn này lại.”

Sáng hôm sau trở lại bệnh viện, tuy rằng Cận Viêm đã tắm táp kỹ càng, nhưng vẫn đọng lại mùi lạ, hết

như vừa quệt vào đồng sắt gỉ ở chỗ nào.

Tên thủ hạ trông coi Tường khâm ở bệnh viện đã gọi điện cho hắn lúc hắn còn đang trên đường, bảo là tình hình đã ổn định, nhưng phải theo dõi thêm, chưa ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt được.

Cận Viêm khàn giọng nói: “Phải đút thêm tiền vào, nhiều hơn lần trước, tuyệt đối không ít hơn.”

“Em hiểu rồi anh Cận, chỉ cần đưa tiền cho bệnh viện là được.”

Xe đứng trước cửa bệnh viện, lái xe mở cửa ra, Cận Viêm chợt thấy cha mẹ Tường Khâm vội vàng bước ra ngoài. Ông Tường nhìn thấy hắn, lập tức kéo vợ mình ra xa, nhưng bà Tường chỉ đứng đó nhìn Cận Viêm oán hận.

Hành động đó dường như là đang muốn hỏi tội, ông Tường kéo đi mấy lần, thế nhưng bà Tường vẫn bất động. Vậy nên Cận Viêm cũng dừng bước lại, thấp giọng hỏi: “Bác gái?”

“Tên họ Cận, chờ đó cho tôi! Cậu hại con tôi, lên trời sẽ gặp báo ứng, cậu cứ chờ đấy!”

Cận Viêm liếc nhìn sang ông Tường, chợt trong lòng phát lạnh, muốn nói gì đấy nhưng bà Tường dường như không để ý, cuối cùng lại thôi.

“Tôi khổ sở thế nào mới nuôi con lớn từng này, cậu lừa nó đã đành, còn gây ra họa bắt nó phải chịu trách nhiệm! Nếu không có cậu bây giờ nó đã sống rất tốt! Nếu không có cậu, sao nó có thể nằm ở đây! Là cậu cố tình, cố tình lấy nó ra chắn tai chắn họa, cậu sẽ bị quả báo!”

Cận Viêm vừa mới mở miệng, bà Tường đã quát nạt: “Cậu đến từ đâu thì rút về nơi ấy đi, con tôi tôi tự chăm sóc! Nếu cậu còn muốn lấy xương lấy thịt nó ra làm lá chắn, tôi liều mạng già này cũng không tha cho cậu! Rút, rút đi!”

“——tôi rút rồi bác có thể chăm sóc cậu ấy?” Cận Viêm cười lạnh một tiếng, lại hỏi: “Nếu bác trai không cho phép, bác vẫn tự quyết định?”

Không khí lúc này căng như dây đàn, giọng nói thản nhiên của Cận Viêm như đang xem nhẹ quá khứ. Bà Tường nghe những lời này của hắn lại không hiểu gì, xả ra một tiếng khinh miệt: “Cậu khỏi phải nói gì nữa, đừng nghĩ có thể lừa con tôi tiếp!”

Cận Viêm lắc đầu không buồn nói, quay lại nói với lái xe: “Đưa ông bà đây về đi.”

Lái xe bước đến, muốn dìu bà Tường, lại bị bà giận dữ hất tay ra. Ông Tường chạy đến kéo lấy bà Tường, hai người cùng dìu nhau, đi thẳng không quay đầu.

“Cận tổng, vậy....” Lái xe nhìn hẩn khó xử, chỉ thấy mặt hẩn lạnh như nước, trong lòng có hơi lo sợ: “Cận tổng đừng quan tâm đến những lời bà ấy nói, không chừng là do bà ấy hồ đồ mới nói như thế....”

“Bà ấy có thể nói như vậy chứng tỏ là bà ấy vẫn rất thương con mình. Nếu có ngày Lê Mông vì bảo vệ người khác mà bị thương, tôi cũng sẽ như bà ấy thôi.”

Cận Viêm ngừng lại một lúc, bỗng cười lạnh: “Tuy nhiên nằm ngoài dự đoán của tôi là ba Tưởng Khâm, vào lúc này, rõ ràng là có người quen trong bệnh viện mà còn....”

Lái xe nghe với vẻ tò mò, Cận Viêm không nói nữa, chỉ lắc đầu thở dài.

Nhóm thủ hạ bản lĩnh nhất của nhà họ Cận rạng sáng đã xuất phát đi bắt Cát Miệt – thủ lĩnh bọn Campuchia nhưng đến chiều vẫn chưa có tin tức gì.

Tưởng Khâm nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, ban sáng có vài lần xảy ra tình trạng suy hô hấp, may mà bác sĩ đến kịp thời, đến chiều đã qua cơn nguy hiểm.

Thần kinh Cận Viêm giống như sợi dây thun đã căng ra hết cỡ, chỉ cần kéo thêm một chút nữa, có thể sẽ “phụt” đứt đoạn.

Chờ đợi thật quá sốt ruột, đến chiều tiết trời lại âm u. Thành phố S vốn hay có gió lớn, lần này lại lớn hơn nữa, từ cửa bệnh viện nhìn ra, những cái cây vững chãi nhất đều bị nghiêng đến ba mươi độ, cành lá thay phiên đập vào cửa kính, âm thanh đó khiến cho người ta phiền não vô cùng.

Mây đen ào đến che phủ bầu trời, những hạt mưa trũ nặng rơi xuống rồi bỗng chốc trút nước xối xả. Xa xa có tia sét quét ngang không trung, rồi một lúc sau mới nghe thấy tiếng chớp nổ đùng.

Cận Viêm châm một điếu thuốc, ngẩng đầu thấy biển hiệu cấm hút thuốc trong bệnh viện, lặng lẽ dập tắt đi.

Lê Mông ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, không nói chuyện với ai, cũng không cho phép ai đến gần mình trong bán kính mười mét. Trưa nay nhóc không ăn gì, ngay cả nước cũng không uống, giống như chỉ cần chịu khổ hơn bình thường một tí, Tưởng Khâm sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Cuồng phong thét gào rồi cũng đi qua, cành cây đập vào tấm kính sau chỗ nhóc ngồi, “bộp” một tiếng vang. Lê Mông hơi chút giật mình, quay đầu lại ngỡ ngàng, nhìn cành cây múa loạn dưới bầu trời u ám, tấm kính phản chiếu gương mặt tái nhợt như giấy của nhóc, nửa giọt máu tươi cũng không có.

Bỗng như nhóc nhìn thấy thứ gì, bật dậy khỏi băng ghế.

Xa xa trước cổng bệnh viện có một người đang cuộn tròn lại, nép mình vào bậc thang, dường như đang ôm

một cái hộp vào lòng. Lê Mông neho mắt lại nhìn, khẽ “a?” một tiếng.

Nhóc chần chờ một lúc, rồi xoay người đi xuống dưới.

Cận Viêm nhìn con mình lấy làm lạ, mà nhóc chỉ nhìn hẩn như nhìn một du hồn lướt qua. Hẩn ra hiệu bằng mắt cho thủ hạ, lập tức một tên đứng dậy vội vàng đuổi theo tiểu thái tử.

Cả đường đi Lê Mông không nói tiếng nào, ra khỏi tòa nhà là một vườn hoa ngoài trời, bây giờ đã hoàn toàn ngập trong nước. Thủ hạ cố gắng cầm ô che cho tiểu thái tử, mà nhóc càng đi nhanh qua vườn hoa, đi đến bậc thang trước cổng bệnh viện, không biết ở đâu lại có một chàng trai mười bảy mười tám tuổi đang co quắp bất động.

Lê Mông ngồi xổm xuống, hỏi nhẹ nhàng: “—Trát Tây?”

Trát Tây nhìn nhóc, rồi lát sau nở nụ cười, đưa cho nhóc cái hộp trong lòng mình: “Nhặt được đấy, cho nhóc.”

Ở trong hộp là một bé cừu con vừa mới sinh ra, còn bẩn lấm lem.

“Ba nhóc đâu?” Trát Tây đứng lên khỏ sở, nói: “Tôi tìm hẩn có việc.”

39. Chương 39

Hình như Trát Tây bị thương, từng bước đi khập khiễng. Lê Mông muốn dìu cậu, vừa đặt tay lên thì thủ hạ đã vội vàng mở miệng: “Này....”

Trát Tây lặng lẽ rút tay ra. Tuy động tác rất khẽ, nhưng ý cự tuyệt cũng rất rõ ràng.

Vậy nên thủ hạ mở ô, Lê Mông ôm cừu con, Trát Tây dầm mưa đi phía trước.

Trên hành lang bệnh viện còn có mấy thủ hạ đứng chờ, trước đây đã từng gặp qua Trát Tây, biết cậu và bọn Campuchia là một phe, lập tức ngăn lại. Nhưng lời còn chưa nói, Lê Mông đã nghiêm mặt: “Đừng qua đây!”

“Tiểu thiếu gia, người này cùng với bọn Campuchia....”

“Chuyện lớn như vậy, để người ta ăn xong rồi nói.” Lê Mông quay đầu nháy mắt với một thủ hạ: “Mua cho anh ta một chút đồ ăn, rồi dẫn đến bác sĩ kiểm tra, tiện thể mua cho tôi ít sữa dê.”

Lập tức có một thủ hạ hiểu chuyện nhanh chóng tiếp nhận cái hộp mà tiểu thái tử đang ôm, mang cừu con

đi tắm và uống sữa.

Lê Mông trầm mặc một lúc, bỗng lẩm bẩm: “Tưởng Khâm đã cứu anh ta, dù thế nào cũng không thể để chết được.”

Trát Tây cầm mấy cái bánh mì ăn ngấu ăn nghiêng, xem ra là đói thật, lại còn ừng ừng uống hết hai cốc nước. Ăn xong vội lau miệng, thủ hạ muốn dẫn cậu tới chỗ bác sĩ, cậu chỉ lẳng lặng lắc đầu: “Đưa tôi đến gặp Cận tổng.”

Tên nhóc này rất có khí chất của một con sói, kiên định cương quyết, lẳng lẽ kiêu lời, độc lai độc vãng.

Thủ hạ bỗng thấy sợ hãi, bèn giao cậu lại cho người khác, còn mình lên tầng trên tìm Lê Mông.

Lê Mông đang ngồi cùng Cận Viêm ngoài hành lang phòng chăm sóc đặc biệt, thủ hạ nói đầu đuôi chuyện Trát Tây, Cận Viêm cau lên ngay: “Thằng nhóc này đến đây làm gì? Trói lại nhốt cùng với bọn kia đi!”

“Nó nói muốn gặp anh, hỏi nó có chuyện gì, nó lại cắn răng không nói...”

“Không nói thì đánh chết đi! Ông đây ghét nhất loại người như nó!”

Thủ hạ vâng dạ ngập ngừng, bỗng Lê Mông quay sang nhìn Cận Viêm.

“.....” Cận Viêm im lặng vài giây, lại nói: “Quên đi. Nó đang ở đâu? Đưa đến phòng bệnh tạm thời hôm qua đi —— Lê Tiểu Mông! Con không được đi theo!”

Lê Mông giận dỗi ngồi phịch xuống ghế.

Hôm qua Lê Mông ngất xỉu được đưa đến một phòng bệnh tạm thời, thiết kế tương đối xa xỉ, còn có phòng khách và bàn trà. Cận Viêm bố trí thủ hạ canh giữ ngoài cửa, còn mình đi vào ngồi xuống sofa, lạnh lùng hỏi: “Mày muốn nói gì?”

Nhìn Trát Tây như đã bị đánh một trận, trên mặt còn vết bầm tím, chân không đứng thẳng được, quần áo nát bươm, trên người còn ướt nước mưa. Bộ dáng này nhếch nhác hơn so với bất kỳ kẻ nào, cậu đứng thẳng lưng, làm lộ ra cơ thể thiếu niên gầy gò, làn da ngăm đen và cơ bắp rắn chắc.

Phong thái cậu đứng đó y hệt Cận Viêm hai mươi năm trước, nhưng Cận Viêm không có sự tang thương và cô độc này.

Cận Viêm nhìn cậu vô cùng ngứa mắt, châm chọc: “Lại bị Cát Miệt đẩy ra chịu tội thay? Có phải lần này đưa ra điều kiện cao quá, nên bị hấn tấn cho một trận?”

Trát Tây thản nhiên nói: “Tôi trốn tới.”

“Tôi tìm tao nương tựa?”

Trát Tây không nói lời nào.

Cận Viêm đột nhiên đứng dậy: “Người đâu! Mang thằng này ra ngoài đánh chết!”

Bọn thủ hạ ủa nhau chạy vào, bắt lấy người, nhưng sắc mặt Trát Tây chưa hề biến đổi, chỉ nhìn Cận Viêm chăm chăm mà nói: “Tôi muốn trao đổi.”

“Trao đổi cái gì, bán tâm hay là bán thân? Nói cho mày biết, lần này ông làm chuyện tốt giúp Tưởng Khâm tích đức, làm thịt mày rồi sẽ hiến hết nội tạng, giao thi thể mày cho đại học y được làm giải phẫu, kiếp sau đầu thai đừng liên can với Cát Miệt——“

“Tôi biết Cát Miệt ở đâu.” Trát Tây nói, “Anh không muốn giết hấn báo thù ư?”

Cả phòng im lặng.

Bọn thủ hạ đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, Cận Viêm liếc mắt nhìn tâm phúc của mình, cả bọn hiểu ý cúi người lui ra.

Cận Viêm quay lại nhìn Trát Tây, lạnh lùng nói: “Nhóc con, cậu xem thường tôi quá đấy. Mười giờ trước tôi đã cho người đến Nam Kinh xâm nhập địa bàn bí mật của Cát Miệt, bây giờ chắc đã xong việc rồi.... Đừng có mãi mãi cho rằng thông tin của mình có giá trị hơn người, bởi vì chuyện cậu biết, người khác cũng có thể biết, nếu cậu muốn ra giá, mãi mãi cũng chậm chân hơn người khác.”

Trong mắt Trát Tây không hề có biến động nào, chỉ có sự điềm tĩnh lần đầu xuất hiện hai người đối mặt, cậu nói ba chữ: “Anh sai rồi.”

“.....”

“Anh cũng biết mình sai rồi,” Trát Tây thản nhiên nói, “Bằng không anh nói nhiều như vậy để làm gì.”

Cận Viêm nhìn vào ánh mắt cậu tỏ vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó, tâm phúc vừa bước ra lại bước vào, nói thầm vào tai Cận Viêm: “Ông chủ, chúng tôi đã kiểm tra, những người đi Nam Kinh không bắt được Cát Miệt, nửa tiếng trước đã cùng một tên buôn lậu vợ tiền chạy rồi.”

Cận Viêm gật gật đầu tỏ ý biết rồi. Tuy là trên mặt có nét biến đổi rất nhỏ, song vẫn lộ vẻ u ám lạnh lẽo.

Thủ hạ cúi đầu ra ngoài, trước khi ra còn đóng cửa cẩn thận.

Trát Tây vẫn như cây thương đứng thẳng, trong ánh mắt không hề có sự dao động.

“Cậu muốn gì?” Cuối cùng Cận Viêm cũng nhìn về phái Trát Tây, “Tốt nhất không nên đòi hỏi nhiều, bây giờ tâm trạng tôi không tốt.”

“Tôi chỉ muốn giữ cái mạng này.”

“Còn gì không?”

“Không còn. Lộ trình của Cát Miệt chỉ có tôi biết, tôi nghe lén hắn nói chuyện với tên buôn lậu kia. Tôi có thể đưa các người đến Quảng Tây, bây giờ xuất phát vẫn còn kịp.”

Cận Viêm nheo mắt lại, “Cậu phản bội Cát Miệt, bán tin của hắn cho tôi, vậy mà không có yêu cầu gì? Nhóc con, nếu tôi ở vị trí của cậu, ít nhất cũng muốn một trăm vạn.”

“Anh Tưởng đã cứu tôi.”

Trát Tây nói những lời này với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, ánh mắt sắc lạnh như băng mà cũng rất vững vàng. Cận Viêm đã từng gặp qua vô vàn người, hắn biết khi nói dối sẽ như thế nào, cho dù không thể chắc chắn tên nhóc này nói thật toàn bộ, thì độ tin cậy chắc chắn cũng trên 90%.

“—— cấp cho cậu một đội quân lập tức xuất phát, mấy ngày có thể bắt Cát Miệt về?”

“Năm ngày, may mắn thì bốn ngày.”

Cận Viêm trầm mặc vài giây, cuối cùng nói: “Ra ngoài chờ đi, tôi gọi người chuẩn bị cho cậu.”

Trát Tây xoay người bước đi.

Bất chợt giọng nói Cận Viêm vang lên sau lưng cậu: “Nếu bắt được Cát Miệt về tôi sẽ cho cậu 100 vạn, nhưng nếu cậu chết giữa đường, một mảnh giấy tôi cũng không đốt cho cậu, nghe rõ chưa?”

Trát Tây dừng chân một lúc, nhưng không quay đầu lại, rồi bước ra khỏi phòng.

Cận Viêm đắm chiêu nhìn theo bóng dáng cậu, qua vài phút mới gọi điện cho mấy thủ hạ vào. Đây đều là những tâm phúc của hắn, làm chuyện gì cũng mau lẹ, nhưng lần này nghe bảo một thằng nhóc Campuchia mười bảy mười tám tuổi dẫn đường thì có hơi do dự: “Anh Cận, thằng nhóc này tin được hay không còn

chưa chắc....”

“Tao biết.”

“VẬY mà anh....”

“Trên đường đi bọn bây trông chừng nó,” Cận Viêm lạnh lùng nói, “Nếu phát hiện có gì bất thường thì cứ đánh chết nó rồi chạy.”

Trát Tây đứng trên hành lang, xương đùi càng ngày càng đau đến khó có thể chịu đựng được.

Cậu chần chờ vài giây, nhìn xung quanh thấy không có ai, mới từ từ dựa người vào tường, lặng lẽ nhắm mắt.

“.....Anh nói cho Cận Viêm biết tin của tên Campuchia kia sao?”

Trát Tây giật mình quay mặt qua, thấy Lê Mông đang ôm cừu con, ngồi xếp bằng ở ngã rẽ phía sau bồn hoa.

Cừu con nọ đã được ăn uống no say, bộ lông trắng tinh được tẩy đến bóng bẩy, vô tư ve vẩy cái đuôi cong trên tay Lê Mông. Trát Tây nhìn chăm chăm vào Lê Mông một lúc, không chịu được đành hỏi: “Sao nhóc biết được?”

“Nếu anh không cung cấp thông tin có giá trị thì chắc chắn Cận Viêm sẽ không để anh đứng đây yên lành, mà thông tin có giá trị với chúng tôi lúc này, duy nhất chính là tên Campuchia kia ở đâu.”

“Ừm....”

“Có lẽ anh còn chủ động yêu cầu mang thêm người.”

Trát Tây cau mày không thể ngờ.

“Tôi chỉ đoán thôi.” Lê Mông ôm cừu con, nói: “Đi đường cẩn thận, hành động thật thà, đây là lời khuyên của tôi, tốt nhất anh hãy dùng cả tính mạng mình mà nhớ.”

Nhóc xoay người đi thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt. Trên hành lang u ám chỉ vài tia sáng, trong giây phút nhóc nghiêng mặt, Trát Tây dường như thấy được vẻ mặt rất quen thuộc.

Cậu ngẫm nghĩ thật lâu, mới giật mình nhớ ra, vẻ mặt ấy không khác gì vẻ mặt của Cận Viêm.

Chập tối mưa ngừng rơi, bầu trời âm đạm như một cái vung khổng lồ. Nhóm thứ hai được trang bị kỹ càng xuất phát đi bắt Cát Miệt, họ sẽ ghé qua thành phố H, ở đó Quan Phong đã phái thêm hai tay súng bắn tỉa được nuôi từ lâu, chờ sẵn ở bến xe thành phố H.

Chiều tối bà Tưởng lại vào bệnh viện, nhưng ông Tưởng lại không lộ diện. Bà lão không chịu nói chuyện với Cận Viêm, cả buổi chỉ đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, đến bữa cơm tối mới thở dài rời khỏi.

Cận Viêm muốn đi tiễn bà, thế nhưng còn chưa nhấc chân lên, đột nhiên y tá túc trực trong phòng chăm sóc đặc biệt đứng bật dậy, chạy về phía giường Tưởng Khâm.

Cận Viêm lúc này hồn phi phách tán, suýt chút nữa đã đẩy cửa lao vào trong! May mà có mấy y tá đứng ở bên ngoài, một người vội vàng nói: “Tiên sinh, anh không thể vào! Bên trong là phòng vô trùng, anh vào sẽ ảnh hưởng bác sĩ cấp cứu.”

“Cấp cứu? Cậu ấy bị làm sao?” Cận Viêm phát hỏa: “Vậy các người cấp cứu đi, bác sĩ đâu? Bác sĩ! Bác sĩ!”

Cận Viêm quay đi tìm bác sĩ, mấy tên thủ hạ chạy đến bảo vệ hắn, tình hình này khiến các bác sĩ vừa đến nơi sợ xanh mặt. Kết quả Cận Viêm cứ nói nhăng nói cuội, thủ hạ bên cạnh sốt ruột hét lên điên cuồng: “Tại sao bây giờ bác sĩ mới đến?! Mau vào cấp cứu cho bệnh nhân đi! Nhanh lên! Còn đứng đó ngơ ngác cái mẹ gì! Nhanh đi chứ!”

Bác sĩ vội vã vào phòng chăm sóc đặc biệt, tình hình bên ngoài hỗn loạn như cảnh gà bay chó sủa. Cận Viêm không có cách nào khống chế được bản thân, đi theo phía sau muốn xông vào phòng chăm sóc đặc biệt, y tá thấy vậy chạy nhanh đến chặn cửa phòng lại không cho hắn vào. Trong tình cảnh hoảng loạn này, y tá trưởng cầm mũ quất vào người Cận Viêm, quát: “Ồn cái gì mà ồn! Cả người anh toàn là vi khuẩn! Nếu bệnh nhân có xảy ra chuyện gì thì đều là do anh, anh vào thử xem?!”

Cận Viêm bị đánh chợt tỉnh lại, vừa cuống quýt lui ra vừa thì thào: “Tôi không vào, tôi không vào nữa.”

Y tá trưởng trừng mắt nhìn hắn, đóng “ầm” cửa lại.

Sự chờ đợi này mỗi một giây đều khiến người ta dày vò, Cận Viêm trơ mắt nhìn các bác sĩ vây quanh giường bệnh Tưởng Khâm, cố nhón chân nhìn vào bên trong, nhưng chỉ có thể từ khe hở trông thấy một bàn tay của Tưởng Khâm buông xuống bên giường.

Chỉ vài phút ngắn ngủi mà kéo dài như đến vài năm, hai mắt Cận Viêm đỏ lên, hận không thể cầm súng đập nát kính thủy tinh xông vào cuối cùng khẩu súng mất cả buổi đi tìm, vậy mà chỉ có thể gỡ cái đồng hồ đang đeo ra, ném mạnh vào cửa kính!

Đồng hồ vỡ nát tan tành rơi xuống, vừa lúc các bác sĩ đi ra, trông thấy liền hoảng sợ: “Anh Cận, anh bình tĩnh lại đi, bệnh nhân....”

“Còn sống không?!”

“..... tình trạng đã ổn định, ban này có tỉnh lại một lần.”

Cận Viêm: “.....”

“Nếu đêm nay không có gì xảy ra thì mai có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường.” Bác sĩ nhìn cái đồng hồ, dè dặt nhắc nhở: “Thế này.... Cửa kính phòng chăm sóc đặc biệt của chúng tôi tương đối cao cấp, có phải anh nên kiểm chế một chút không?”

Cận Viêm: “.....”

Lê Mông lặng lẽ đẩy Cận Viêm ra sau, ngẩng mặt lên hỏi bác sĩ: “Có thể viết hóa đơn cửa kính rồi mang đến đây được không? Có thể nó sẽ không lành lặn được quá sáng mai, đêm nay chúng tôi chuẩn bị tiền sẵn....”

Bác sĩ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lời nói này rất phải: “Được, vậy tôi đi ngay.” Nói xong còn sợ hãi nhìn lên sang Cận Viêm, rồi vội vã chạy đến phòng tài vụ.

40. Chương 40

Anh Hai là người duy nhất có học trong nhà họ Cận.

Mà đã có học thì khác hẳn với các anh em khác trong nhà. Ví dụ khi có chuyện gì xảy ra, phản ứng đầu tiên của anh Cả là: “Lôi ra ngoài đánh chết!”

Chị Tư thì ra lệnh: “Lôi ra ngoài đánh chết!”

Cận Viêm sau bao năm được Tưởng Khâm khai sáng mới dùng được não, có thể nghe đối phương biện bạch một hai câu, sau đó cũng: “Lôi ra ngoài đánh chết!”

Còn anh Ba là một tên nhát cáy, chỉ có người khác lôi lão ra ngoài đánh chết mà thôi.

Nhiều khi đối diện với người trong nhà mình, anh Hai cảm thấy áp lực cực kỳ.

Anh Hai có khuôn mặt của người trí thức rõ ràng, nước da nhạt màu, đeo mắt kính, ánh mắt có thần. Hình thể vừa chuẩn, bận áo sơ mi đen quần tây đen đứng bên kia trông rất giống những người đi làm bình thường trong phim.

Nhìn từ vẻ bên ngoài, anh Hai chắc chắn là người tài. Nhìn từ địa vị và tính cách mà nói, xem như là chuẩn

thuần 1. Trước đây mỗi lần đến Thời Tinh Giải Trí tìm Cận Viêm anh Hai đều câu mắt một tiểu ca sĩ, còn vô số mỹ thiếu niên xếp hàng xung quanh khóc lóc muốn đi theo. Sau đó lại bao nuôi mấy em zai ở thành phố S, rảnh rỗi thì chạy đến nằm lên đùi người ta xem TV, nói nôm na là thả lỏng đầu óc.

Anh Hai họ Cận cũng có IQ đáng gờm, có thể tin cậy hơn so với anh Cả, cẩn thận hơn so với chị Tư, bình tĩnh hơn so với Cận Viêm. Đây là người duy nhất có thể tìm được đề tài chung để nói chuyện với Tưởng Khâm, trước kia hễ rảnh rỗi còn tìm nhau chơi đánh cờ, không so thắng bại.

Mấy hôm nay Tưởng Khâm gặp chuyện chẳng lành khiến Cận Viêm như phát điên lên, anh Hai là người đầu tiên phát hiện trong lòng Cận Viêm rối bời. Anh Hai nhanh chóng quyết định tiếp nhận toàn bộ những gì Cận Viêm phụ trách, bước đầu tiên chính là nối liên lạc với Quan Phong, sắp xếp mọi chuyện ở thành phố S êm thấm vô cùng, hơn nữa còn kiếm thêm được một vài mối quan hệ, tốt đẹp đến nỗi có thể xưng huynh gọi đệ. Bước thứ hai là hạ lệnh tiêu hủy toàn bộ sổ hàng phạm pháp, vô số đá ngọc có giá trị nói hủy liền hủy, còn tất cả súng đạn đều bị cho vào lò nấu chảy. Những công việc trên đều hoàn thành trong vòng bốn ngày, ngoài hành động quả quyết còn có ý thức chính trị nhạy bén là điều hiển nhiên.

Đến ngày thứ năm, Tưởng Khâm tỉnh lại.

Lúc tin này tới được Cận Viêm là hắn đang cùng anh Hai trao đổi công việc, vừa nghe xong bỗng như phát cuồng, nhảy dựng lên chạy ào ra ngoài. Anh Hai né không kịp, bị giẫm lên chân còn bị đẩy ngã ra không thương tiếc, suýt chút đã bị gãy xương sườn, đến khi có người đỡ dậy mới nổi giận lôi đình: “Mẹ mày chạy cái gì? Ai không biết còn cho rằng Tưởng Khâm mới để đấy!”

Cả đường đi cận Viêm hối thúc lái xe điên cuồng, đến bệnh viện rồi mở cửa xe ra lại bị trật chân. Nhưng vì hắn mừng rỡ quá đổi đến nỗi không có cảm giác đau chân, chạy thẳng một mạch đến phòng bệnh, trên đường đi ai nấy cũng ngoái lại nhìn hắn, đều tưởng hắn là bệnh nhân khoa tâm thần chạy loạn.

Cận Viêm thật vất vả mới đến được trước phòng bệnh, đẩy cửa ra hô: “Tưởng Khâm!”

Bà Tưởng đang bưng bát canh cho Tưởng Khâm ăn, nghe vậy lập tức nhăn mặt: “Cút ngay đi! Không phiền cậu đến thăm con tôi.”

Tưởng Khâm dựa người vào giường, sắc mặt tái nhợt, mỉm cười với Cận Viêm.

Cận Viêm mừng rỡ đến nỗi không còn quan tâm được đến điều gì, chủ động cầm lấy muỗng: “Ày da bác gái, bác nghỉ một chút đi, để con cho để con cho. Đây là canh cá lóc sao? Mùi thơm quá, thảo nào Tưởng Khâm cứ nhớ bác mãi. Bác đã ăn chưa? Nè người đâu mau mời bác gái xuống dưới hầu hạ!”

Bà Tưởng muốn tranh với Cận Viêm, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Cận Viêm gào rú cướp lời. Tưởng Khâm không có sức nói chuyện, nhưng trông ánh mắt như không muốn can lại, Cận Viêm cẩn trọng đút cho anh một muỗng canh, anh cũng mở miệng ra hớp.

Bà Tưởng thấy đôi vợ chồng anh ơi em à lại phát cáu, lái xe vội vã đến đỡ bà: “Ồ kia bác gái, bác kiểm chế

một chút, cháu đưa bác tới quán Kim Bích kêu ra một bàn thức ăn ngon được không? Bác ở đây từ sáng rồi, phỏng chừng cũng đã mệt, gọi thêm mấy cô em mát xa cho bác nhé?”

“Tôi không đi! Tôi.....”

“Những em gái này tuy hơi mạnh tay nhưng là số một đấy, đảm bảo bác sẽ thông thái sáng khoái, ngọc thể vạn an, thanh xuân vĩnh trú, long phụng trình tường....[1] Nào nào nào bác gái, mát xa xong chúng ta lại về bệnh viện, Cận tổng cam đoan sẽ hầu hạ anh Tường thỏa đáng, bảo đi hướng đông tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, kêu đánh chó tuyệt đối không mắng gà.....”

[1] Ngọc thể vạn an: Cơ thể luôn khỏe mạnh, an lành.’ Thanh xuân vĩnh trú: tuổi thanh xuân mãi mãi ở lại -> không già đi./ Long phụng trình tường: rồng và phượng đến báo điềm lành.)

Bà Tường giận dữ đã bị lái xe đưa ra ngoài.

Tường bối vừa đi Cận Viêm lập tức trở về vẻ mặt lưu manh, cúi xuống hớp một ngụm canh cá lóc, rồi miệng chạm miệng truyền cho Tường Khâm. Uống hết canh không còn lại gì, mới vui vẻ hài lòng hỏi: “Ai nói yêu anh cả đời? Hửm? Ai?”

Tường Khâm điềm tĩnh nói: “Em không nhớ.”

“Không thể nào, IQ cao đến 160 của em có thể lưu trữ toàn bộ ký ức mà.....”

“À đúng rồi, Từ Hiểu Tuyền.” Tường Khâm nghiêng đầu suy nghĩ, “Có thể còn có Trương Hiểu Tuyền, Vương Hiểu Tuyền gì gì nữa, em không nhớ lắm.”

Cận Viêm hôn mạnh anh một cái, nói: “Những người này anh không yêu, anh chỉ yêu Tường Khâm thôi.”

Sắc mặt Tường Khâm tái nhợt tiêu tụy, thậm chí môi cũng thâm lại, nhưng ánh mắt lại dịu dàng rực rỡ. Ánh nắng chiếu vào sâu trong đồng tử của anh, dường như bao bọc lấy thân ảnh Cận Viêm trong màu hổ phách ấy.

Cho dù anh không nói thành lời thì Cận Viêm cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp.

Đó là tình yêu của Tường Khâm.

Sự thật chứng minh chỉ cần đã có một đứa con tồn tại, đôi vợ chồng đừng nghĩ đến việc có thể thất thiết mặn nồng.

Lê Mông đang ở khách sạn gần bệnh viện, lúc Tường Khâm tỉnh lại nhóc còn đang ngủ, ngủ dậy mới hay

tin, lúc này mới bắt đầu nhảy dựng lên chạy đến bệnh viện. Chạy được nửa đường sức nhớ ra quên mang theo cừu con, bèn gọi điện thoại cho người ta đưa tới.

Sau một hồi trì hoãn, đến nơi đẩy cửa vào thì vừa đúng lúc Cận Viêm cúi đầu xuống hôn Tượng Khâm.

Lê Mông kinh ngạc 0.01 giây rồi phe phẩy cái đuôi qua lại: “Mẹ———!”

Cận Viêm nhảy dựng lên như bị điện giật, chỉ thấy trước mắt là một màn đen thăm thẳm, Lê Mông bám lên cổ Tượng Khâm: “Mẹ——! Mấy hôm nay con ngoan lắm! Con có một tin tốt muốn nói cho mẹ, chúng ta đã có thêm thành viên mới rồi!”

Tượng Khâm mặt không đổi sắc, hỏi: “Ba con có người khác?”

Cận Viêm trào ra máu họng.

“A không phải, chưa từng có phụ nữ nào vào cửa hết, con đã khoét một cái lỗ sau nhà to lắm. Nhìn nè! Con nói thành viên mới là đây, về sau nó chính là con của con, là cháu của hai người đó!”

Lê Mông phấn khích xách giỏ tre lên, kéo tấm vải ra, một con cừu nhỏ vươn đầu ra kêu: “Mieeeee”

Cận Viêm: “.....”

Tượng Khâm: “.....”

Tượng Khâm chết lặng nói: “Đã nói với anh bao lần rồi Cận Viêm, đừng có mua này nọ lung tung cho nó nữa. Con cái lớn như vậy rồi mà suốt ngày chơi cừu điện, người ngoài nhìn vào xấu hổ muốn chết đi được.”

Lê Mông đi đến cạnh giường, ôm cừu con ngưng ngưng nói: “Con cảm thấy con cuối cùng cũng tìm được tình yêu thật sự! Tối qua con còn ôm nó ngủ nữa! Mấy hôm trước con đã cho nó tắm rồi, xem lông sạch bao nhiêu! Đôi mắt long lanh làm sao! Nào Tiểu Mị, cho Tượng Khâm xem cái đuôi tiêu hồn của con đi!”

Cừu con ngoe ngậy đuôi: “Mieeeee”

“.....” Tượng Khâm gật gật đầu: “Đã đạt đến đỉnh cao rồi, bây giờ đồ chơi chạy bằng điện càng ngày càng tinh xảo.”

Cận Viêm cũng đồng ý: “Ừ đúng thế, suýt chút nữa anh cũng tưởng là thật.... Lê Tiểu Mông ngoan, mang đồ chơi của con ra hành lang nạp điện đi.”

Một người một cừu bị nắm cổ ném ra khỏi phòng bệnh, đáp xuống hành lang, sau đó cửa “ầm” một tiếng đóng lại.

Rồi sau đó cửa lại mở ra, Cận Viêm lấy đầu ra vài xu tiền lẻ: “Cầm lấy, thưởng cho con đi mua pin.”

Lê Tiểu Mông liền xoay người nhào đầu về phía trước, kết quả đúng lúc cửa đã đóng lại! Tiểu thái tử kêu oai oái ôm mặt, máu mũi chảy dài, đau không nói nên lời.

Tướng Khâm hồi phục rất nhanh, dùng rất nhiều loại thuốc tốt. Cận Viêm còn biếu tặng bà Tướng một củ nhân sâm to như em bé, ban đầu bà Tướng làm mặt lạnh không nhận, Cận Viêm không chịu nổi nữa mới bảo là vậy thì để cho Tướng Khâm ăn, lúc ấy bà mới cắt nhỏ ra nấu canh mang tới cho Tướng Khâm.

Ông Tướng không đến, nhưng lần nào cũng nhờ bà Tướng thăm hỏi ân cần. Cận Viêm chỉ biết cười nhạt đối với ông lão, nhưng Tướng Khâm vẫn rất cảm động, anh không nghĩ cha mẹ lại có thể quan tâm đến mình như vậy. Có lần anh kìm lòng không được nói với bà Tướng rằng không ngờ mình bị thương mới được ăn canh mẹ nấu, lần này bị thương thật đáng giá. Bà Tướng nghe xong hai mắt đỏ hoe, suýt nữa thì rơi lệ.

Cận Viêm ngồi dưới chân tường nghe lỏm qua vách, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ em trúng vết thương này không phải vì anh hay sao! Người nói yêu anh chẳng lẽ không phải là em! Đàn ông thay lòng đổi dạ nhanh như chớp! Tôi đây tuyệt đối không tin vào tình yêu nữa!

Phương Nguyên cũng có đến một lần, nói là hết hạn nghỉ phép nên phải quay về thành phố H. Lúc đến cũng mang theo rất nhiều đồ, còn có một bó hoa bách hợp tươi tắn, mùi thơm tỏa ra cả căn phòng. Có lẽ vì nằm viện quá lâu nên Tướng Khâm rất thích nhìn thứ gì đó tràn trề sức sống, liền bảo Cận Viêm đi tìm bình cắm hoa, để trên đầu giường.

Cận Viêm đành phải ra ngoài, nhưng quay đầu lại ghé tai vào tường.

Dù sao Phương Nguyên cũng có trực giác của cảnh sát, đã sớm đoán được có thể bị nghe lén nên không nói gì nhiều với Tướng Khâm, chỉ hỏi han về sức khỏe rồi đứng dậy cáo từ.

Lúc này Cận Viêm mới giả vờ là mình vừa mới quay lại, muốn tiễn Phương Nguyên ra ngoài cổng. Nhìn cái lỗ mũi hướng lên trời của hắn trong tư thế chủ nhân, như thể đây là bệnh viện nhà hắn vậy.

Nói là làm, Phương Nguyên và Cận Viêm vừa đi ra, bà Tướng liền mang cháo dinh dưỡng vào. Bà trông thấy một bó hoa lớn để trên đầu giường, tưởng là do Cận Viêm tặng, không thể không cảm râm vài câu: “Bọn bây không biết ngại gì cả, trong bệnh viện biết bao người tới lui, nhờ may biết được thì chớ tại thể nào?”

“Mẹ không biết rồi, đây là do Phương Nguyên vừa đến tặng ạ.”

Bà Tướng ngạc nhiên nói: “Phương Nguyên? Thôi bỏ qua đi..... À hôm qua mẹ có gặp dì con, dì có hỏi

thăm sức khỏe con. Nghe nói bây giờ Phương Nguyên lên chức nhanh lắm, lần này đến thành phố H là có nhiệm vụ gì đó rất quan trọng, hỏi là gì thì cũng không nói, bí mật vô cùng. Con xem lúc nhỏ cái gì nó cũng không bằng con, mà bây giờ tuy lương bổng ít hơn con một chút, nhưng công việc vừa chính nghĩa, lại vừa ổn định nữa....”

Tất cả cha mẹ trong thiên hạ đều nói “Con nhà người ta” như thế này như thế nọ, bà Tưởng cũng không ngoại lệ.

Ban đầu Tưởng Khâm cũng ừ hử lắng nghe, sau đó cảm thấy có gì đó không ổn, đành ngắt lời: “Đi nói Phương Nguyên lên chức nhanh lắm ạ?”

“Đúng rồi, nhưng vậy cũng hợp lý mà. Dượng con trong ngành công an cả đời, chắc chắn muốn bồi dưỡng Phương Nguyên tiếp bước mình....”

“—— Anh ấy không phải chỉ là dân cảnh thôi ạ?”

Bà Tưởng trợn mắt nhìn con mình: “Làm sao thế được, Phương Nguyên chỉ bị thành phố S “điều đi tạm thời” thôi, quay về còn được lên chức nữa. Ban đầu dượng con không cho nói, đi con mới lên nói cho mẹ biết, có vẻ tự hào lắm....”

Đột nhiên Tưởng Khâm hiểu được điều gì, con người bỗng co lại.

Ngành công an mà đã ra lệnh điều đi tạm thời, có thể có rất nhiều nguyên nhân, nhưng thường thường sẽ là phá án của tỉnh khác.

Không có cái sở cảnh sát nào cần mượn một dân cảnh bình thường, trừ phi là cục công an địa phương, bởi vì đặc thù công việc phá án là cần những cảnh sát cấp cao đến hỗ trợ điều tra —— mà nghe lời bà Tưởng nói, nhà họ Phương có mối liên kết sâu sắc với ngành công an, Phương Nguyên đã bị điều đến thành phố H tạm thời, chắc chắn phải có nguyên nhân quan trọng.

Bất chợt Tưởng Khâm nhớ ra bản thân mình rất nhiều lần tan sở đều vô tình gặp Phương Nguyên, cùng hần và đồng nghiệp cũng là dân cảnh ra ngoài uống rượu, nghe bọn họ ném đá giấu tay nói về những tin đồn nhà họ Cận.... Xong lại nhớ về ngày họp thường niên của Thời Tinh Giải Trí, anh ở trong vườn hoa khách sạn, tình cờ gặp được Phương Nguyên và đồng nghiệp của mình.

Thì ra là tất cả có liên quan đến nhau, không phải là trùng hợp.

Bách hợp ở đầu giường tỏa ra mùi hương thơm ngát thấm vào ruột gan, bông hoa trắng nõn còn đọng hơi sương, trông thật tinh khiết mềm mại. Sắc mặt Tưởng Khâm lại biến đổi, giống như trông thấy thứ gì nguy hiểm, từ từ nheo mắt lại.

41. Chương 41

Ngày Tưởng Khâm có thể gắng gượng xuống giường đi lại, thì cũng là ngày nhóm người Cận Viêm phải đi bắt Cát Miệt trở lại.

Nhóm người này không phải là nhóm thủ hạ tốt nhất của nhà họ Cận, nhưng được trang bị cẩn thận, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa còn có thủ đoạn tàn nhẫn. Cát Miệt chỉ tiền ra thuê tên buôn người giúp hắn trốn ra nước ngoài từ Quảng Tây, nhưng bị một nhóm người truy đuổi ở Thập Vạn Đại Sơn một tuần liền, sau đó dồn Cát Miệt vào rừng, không lâu sau đã phát hiện thi thể hắn nát vụn bên cạnh tổ chim.

So với trước đây Trát Tây càng gầy gò, cũng càng trầm mặc, nhưng khí thế lại dũng mãnh hơn nhiều. Một tên tay chân trộm nói với Cận Viêm là thời điểm vây bắt thằng nhóc này dường như không muốn sống, ánh mắt sắt bén vô cùng, lần nào cũng là nó phát hiện ra manh mối nhỏ nhất, cả bọn đi theo nó mới không bị lạc trong rừng.

Lúc phát hiện ra thi thể Cát Miệt, chỉ có một mình nó bước tới, nhặt cánh tay bị đứt lên, xé túi đựng quần áo bọc cánh tay lại. Khi quay về thành phố S, cánh tay kia như đã thối rữa ra, những người xung quanh nhìn thấy mặt đều biến sắc, chỉ có nó là vẫn thản nhiên như không.

Cận Viêm nhìn cánh tay kia, chau mày gọi người đi xét nghiệm, chứng thực Cát Miệt đã chết thật.

Cận Viêm không nuốt lời, thưởng lớn cho từng người, thưởng xong mới chỉ vào Trát Tây, nói với kế toán: “Cho nó một trăm vạn.”

Thủ hạ vừa định đưa tiền, đột nhiên Trát Tây lắc đầu nói: “Tôi không cần tiền.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Cận Viêm hỏi: “Chê ít à? Với địa vị của Cát Miệt thì thế là hợp lý rồi. Vậy đi, suýt nữa Cát Miệt đã giết vợ tôi, tôi không đội trời chung với hắn, xem xét lại thì tôi cho cậu thêm một trăm vạn nữa, lấy tiền rồi thì mau đi đi.”

“Tôi không cần tiền.”

Cận Viêm kẹp diều thuốc, thông thả hỏi: “Vậy cậu muốn gì?”

“Tôi không còn nơi nào để đi. Chỗ Cát Miệt tôi đã bỏ đi, trở về sẽ bị đánh chết.”

“Cho nên?”

“Tôi cần một nơi để đi.” Trát Tây điềm đạm nói: “Chuyện gì tôi cũng làm được.”

Cận Viêm nhìn cậu từ trên xuống dưới xem xét cả buổi, như cảm thấy nực cười, hỏi: “Cậu có biết là những

người bán mạng cho nhà họ Cận đều thuộc dạng gì không? Những thằng nhóc mười bảy mười tám tuổi thích khoe chiến tích ngoài đường đầy rẫy, ngày nào cũng đến Mao Toại tự đề cử mình, đứa nào cũng nói giống như cậu, dựa vào đâu mà tôi phải cần cậu?”

Trát Tây lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Cận Viêm, chôn chân tại chỗ không nói một lời.

Trong phòng còn có tên tay chân lão luyện, tên kế toán lanh lợi, tên cầm đầu máu lạnh, tên tâm phúc đáng tin.... Tất cả bọn họ đều mang ánh mắt phức tạp, cho rằng đây không phải là trường hợp cá biệt, có thể nói khi cuộc sống đã đến tận cùng, dường như đều về nơi này.

Nhưng Trát Tây không giống vậy. Thiếu niên này đứng giữa bọn họ, nhưng tất cả đều như vô hình đứng ngoài ranh giới của cậu.

Vị trí cậu đứng tạo thành một đường xiên với Cận Viêm, cách nhau vài bước chân. Từ góc độ này có thể trông thấy ánh mắt kiên định, gương mặt buốt lạnh như đá, trên ngực đầy những vết thương, y hệt con sói cô độc vì bị thương mà da lông lấm bẩn.

“Anh nhầm rồi, tôi không cần địa vị cao, chỉ cần có cơm ăn mà thôi.” Trát Tây ngừng một lúc, lại nói: “Tôi đến đây cũng không phải vì tiền, chờ vết thương lành lại, tôi sẽ tự đi.”

Cận Viêm chậm rãi hút thuốc, sau một lúc thì cười lạnh một tiếng: “Điều này đã nói lên cậu còn không thể đảm đương nổi công việc của một thằng tay chân, tôi không nhầm.”

Hắn chỉ đầu thuốc vào Trát Tây, phân phó tên cầm đầu: “—— cứ để thằng nhóc này ở chỗ này hai ngày đi, nó muốn làm gì thì cho nó làm đó.”

Tên cầm đầu vốn đang xem tường, nghe bảo thế lập tức đứng dậy gật đầu: “Vâng, Cận tổng.”

“Lúc nó muốn đi cũng không cần đến chào, cứ việc đi thẳng.”

Tên cầm đầu còn chưa kịp làm gì, Trát Tây xoay người, bước ra khỏi phòng.

Ngày Tưởng Khâm cất chỉ đã nói muốn về thành phố H, lạ kỳ thay Cận Viêm không phản đối. Bà Tưởng không kịp cản lại, liên tục mắng anh điên rồi: “Vết thương của con còn chưa khỏi hẳn đâu! Da thịt còn chưa lành lại mà! Bây giờ ngồi máy bay, không sợ miệng vết thương rách ra à? Con vội đi đâu thai hả!”

Cận Viêm bình tĩnh khuyên nhủ: “Bác gái đừng lo, bọn con không đi máy bay, con lái xe đưa Tưởng Khâm về.”

“Ai là bác gái cậu! Đều tại cậu hại nó bị đâm trúng, nó còn chưa khỏe lại, cậu đã ép nó xuất viện? Lương tâm cậu bị chó ăn rồi!”

Hiện giờ Cận Viêm đang sử dụng chiến lược bị đánh không đánh lại bị mắng không mắng lại giống như là con rùa với ông Tướng bà Tướng, bà cụ nói gì hắn cũng vâng dạ nghe theo, có lúc còn đùa giỡn lại một hai câu. Thái độ lưu manh đó của hắn khiến bà Tướng tức giận muốn chết, bà đành mắng lại Tướng Khâm: “Con còn không biết quý trọng bản thân?! Con xem mới về được mấy ngày mà đã vội muốn đi, mẹ biết trong lòng con đã không còn ba mẹ.....”

Bà lão nói xong đôi mắt lại đỏ lên, Tướng Khâm lập tức ngo nguẩy xuống giường ôm lấy bà, nhẹ nhàng an ủi: “Mẹ đừng đau lòng, ở thành phố H bọn con có việc quan trọng, phải về ngay.... Chờ mấy hôm nữa con sẽ về thăm mẹ, thật đấy, tối đa nửa tháng con sẽ quay lại.”

Lê Mông tự sướng đến nỗi không biết xấu hổ, vừa ôm cừu con vừa mở to đôi mắt ngập nước, nói: “Bà ơi, bà đừng đau lòng nữa, bà ơi, lần sau đến con mang theo bánh kem cho bà ăn có được không? Bà thích vị xoài hay là vị táo, nếu không con mang đến mỗi vị một ít cho bà nha?”

Bà Tướng rưng rưng nước mắt xoa lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa cháu bảo bối, chợt cảm thấy con cái gì gì đó đều là mây bay, chỉ có cháu trai mới là thật thôi!

Đến chiều cùng ngày có hai chiếc Mercedes Benz đến bệnh viện đón họ, Cận Viêm và Tướng Khâm ngồi trên xe thứ nhất, Lê Tiểu Mông và cừu con ngồi trên xe thứ hai. Lúc Lê Mông đi ra thì gặp Trát Tây đang lau xe, lập tức vui vẻ phấn chấn hẳn lên, túm lấy người cậu đi cùng mình.

Cận Viêm nghĩ dù sao cũng phải sắp xếp vệ sĩ cho con trai, mang nhiều mang ít cũng là mang, vậy thì mang theo đi.

Lê Mông vui vẻ vô cùng, chạy điên chạy loạn khắp nơi thu thập cỏ khô, sữa dê, đồ chơi bằng nhựa (cho cừu con chơi), máy tính bảng (để chơi cờ), đồ ăn vặt các loại (tỏ ý có thể chia cho Trát Tây một phần mười).... Sau đó ra đầu bảo người đi mua cho Trát Tây một bộ đồ mới trước khi xuất phát.

Trát Tây ngậy người, nhìn chăm chăm cừu con đang chạy tới chạy lui.

Thú cưng Tiểu Mị trời sinh không to không lớn, vừa sinh ra lại càng nhỏ, ngay cả Lê Mông cũng có thể ôm được. Lông nó vừa dài vừa xoắn lại vừa trắng, y như những bông tuyết đầu mùa rơi trên người, điên điên loạn loạn, chạy một bước lại xoay mông một cái.

Trát Tây hờ hững gọi: “Này.”

“Mie.”

“Lại đây.”

“Mie.”

“.....”

“.....”

Một người một cừu đối diện một lúc lâu, Trát Tây mới lặng lẽ nói: “Con trai, lại đây.”

Tiểu Mị lập tức đứng đưa đuôi lấy lòng, chạy tới liếm tay Trát Tây.

Vì thế Trát Tây rất hài lòng, khen ngợi: “Ừ, ngoan.”

Đến khi Lê Mông hí hục ôm cỏ khô về, vừa mới ngẩng đầu lên, Trát Tây đã nhanh chóng rút tay về, giả vờ thờ ơ ngược mắt nhìn trời.

Lê Mông không hiểu chuyện gì: “.....Nè? Cả hai làm gì vậy?”

“Không có gì.”

Lê Mông chăm hỏi đầy đầu.

Lúc này Tiểu Mị vừa ngốc vừa ghéech kia không có gì liếm nữa, chạy đến cắn ống quần Lê Mông. Tâm hồn mong manh của tiểu thái tử bị chấn động lớn, lập tức lao vào lẫn lộn với Tiểu Mị thành một cục, dấu chấm hỏi cũng ném ra đảo Java hết rồi.

Trên xe Lê Mông ngồi có vài vệ sĩ, nhưng xe của Cận Viêm và Tưởng Khâm chỉ có một tài xế, giữa vị trí tài xế với băng ghế phía sau là một tấm kính cách âm.

Tài xế đã làm việc ở nhà họ Cận lâu năm, biết những gì không nên xem thì không nên xem, không nên nghe thì không nên nghe, chỉ nhìn phía trước không chớp mắt, ngay cả đánh rắm cũng không dám.

Thật ra nếu gặp tình huống này trước đây, Cận Viêm tuyệt đối sẽ không thành thật ngồi yên trên xe. Hắn chần chẫn phải kéo Tưởng Khâm qua, đầu tiên là giở trò, bị đánh lại trêu ghẹo đủ kiểu, bị đánh sau đó trêu ghẹo lưu manh điên cuồng, bị đánh mạnh cuối cùng khi phải đội một cái đầu heo liên tục đổi màu từ xanh sang tím mới phần nộ tuyên bố: “Lần sau nếu không cho, anh sẽ nói với mọi người là em muốn vượt ve thân thể trong sáng ngọc ngà của anh, anh nhất quyết không cho, em liền sử dụng bạo lực, đánh chồng đến thảm cảnh này.”

Tưởng Khâm lạnh lùng nói: “Anh còn có thể thảm hơn nữa đấy.”

Cận Viêm đồng chí của chúng ta lúc nào cũng có thể lột da mặt xuống đường mà giẫm lên, tuyệt đối sẽ không vì bị đánh một xúu mà ngồi yên. Thực tế mỗi lần hắn và Tưởng Khâm ngồi riêng trên xe đều sẽ có tai

nạn, giống như chỉ cần lên xe, thần kinh của hắn sẽ phản xạ có điều kiện mà phản kích, khiến cho Tưởng Khâm nghĩ mãi không thông.

Đáng tiếc hôm nay Tưởng Khâm bị thương nặng, lên xe rồi uể oải không có tinh thần. Cận Viêm lấy cháo dinh dưỡng ra đút vào cái miệng nhỏ là cái miệng nhỏ, nhìn anh ăn đến làn môi ươn ướt, ngay lập tức bệnh cũ tái phát, muốn hôn sâu một cái.

Tưởng Khâm yếu ớt nói: “Động dậy một cái sẽ thiến anh ngay, có giỏi làm đi.”

Cận Viêm nói vợ ơi em sẽ không thiến anh đâu vì anh chính là hạnh phúc nửa đời sau của em mà, nhìn chồng em bao năm làm việc vất vả như thế em sẽ không nỡ xuống tay đâu ha ha ha ha.

“Không sao, em hầu hạ anh.”

Cận Viêm xiết chặt hoa cúc, bỗng sợ hãi, ngoan ngoãn lùi về một góc.

“Anh có bản lĩnh động dục không bằng ngồi ngẫm lại chuyện Phương Nguyên đi. Ở Thời Tinh Giải Trí nên giấu gì thì giấu cho kĩ, những chuyện làm ăn anh giấu em, nên bỏ thì bỏ đi, nếu không xử lý triệt để sẽ liên lụy người khác. Em luôn có cảm giác, Phương Nguyên chính là người đứng đầu, lần này điều tra với quy mô không nhỏ.”

“Công ty phải thay nhiệm kì mới thôi, yêu ma quỷ quái đuổi đi hết.” Cận Viêm hồ hững nói: “Còn chưa bị chúng ta dẫn cho một trận đã muốn dẫn chúng ta rồi, tất nhiên phải cầm roi, mới lấy mạng đối thủ được. Nhưng đừng quá lo lắng, nếu không giải quyết được thì đẩy sang cho Quan Phong, chuyện lớn thế nào vào tay hắn ta cũng thành nhỏ cả.”

Tưởng Khâm nhăn nhó mặt này, dường như có nỗi lo lắng âm ỉ khiến anh khó có thể mở miệng được.

“Em còn lo lắng gì nữa? Yên tâm đi, có em là quân sư ở...”

“Em nghĩ đến chuyện trước đây,” Tưởng Khâm nói, “Triệu Thừa Cường.”

Cận Viêm giật mình sửng sốt.

Trong xe tĩnh lặng vài giây, hắn đưa tay kéo Tưởng Khâm vào ***g ngực mình: “Đã bao năm rồi, trừ phi Triệu Thừa Cường hiện thân từ đồng tro tàn, nếu không anh không tin có người lật lại vụ này được. Với lại hắn rơi vào kết cục như thế là do hắn gieo gió gặt bão, em đừng canh cánh trong lòng nữa. Cho dù trời sập xuống, cũng có anh đỡ cho em.”

Tưởng Khâm khẽ đưa mắt, không biết đang nghĩ gì, một lúc sau mới thanh thản nói: “Ừ, nên là anh đỡ.”

Thế nhưng không khí nghiêm túc chỉ duy trì được một vài phút, đột nhiên Tưởng Khâm phát hiện có chỗ nào đó bất bình thường.

“.....Cận Viêm.....”

“Sao hả vợ?”

“Anh mẹ nó lại vừa cứng——!” Tưởng Khâm bực mình nói: “Thật ra anh bị sốc xe ám ảnh tới mức nào đây!”

Cận Viêm cuống quýt lui về một góc, lệ rơi đầy mặt ôm đầu cầu xin đừng nói đến nữa.

42. Chương 42

Sự kiện đầu sừng ở thành phố S lần này quá lớn, là địa bàn của nhà họ Cận, các phương tiện truyền thông của thành phố H đều muốn nhà họ Cận bày tỏ thái độ và ý kiến. Vậy nên Cận Viêm trở về thành phố H là chuyện kinh thiên động địa, về nhà chỉ vừa tắm rửa, lại phải vội vàng đến công ty.

Lê Mông ôm cừu con đến công viên cho ăn cỏ, mấy tên tay chân lão luyện lập tức đi theo bảo vệ nhóc.

Tưởng Khâm một mình ở nhà, tìm thấy một cái xẻng ở trong nhà kho, đi lên sân thượng.

Sát mép lan can sân thượng có một cái rãnh rộng bằng bàn tay, trong rãnh có đất, vốn là để cho gia đình trồng hoa. Hoa trong nhà Tưởng Khâm đều trồng ở sân thượng, chỗ này vẫn bỏ trống, lâu quá nên có cỏ dại.

Anh tìm được vị trí đánh dấu trước kia, mới bắt tay vào dùng xẻng đào đất.

Tuy nhiên cái rãnh đó quá sâu, đất lại cứng, đào được nửa tiếng mới lộ ra một cái túi ni-lông ở trong. Tưởng Khâm lại ra sức đào thêm mấy lần nữa, rồi lấy cái túi ra khỏi mặt đất.

Anh mở túi ra, bên trong được gói tầng tầng lớp lớp, bao bọc cái chặn giấy bằng ngọc.

Tưởng Khâm không lấy tay chạm vào, mà chỉ lặng lẽ nhìn cái chặn giấy một lúc, sau đó gói lại, rồi cẩn thận lấp đất lại, cỏ dại vẫn ở trên, trông không khác gì trước đây là mấy.

Làm xong tất cả anh mới đem túi ni-lông và cái chặn giấy xuống để trong két sắt ở phòng ngủ.

Sang hôm sau, tất cả nhân viên của Thời Tinh Giải Trí đều không ngờ rằng, Tưởng Khâm đến công ty!

——Trước đây Tưởng Khâm cũng có đến công ty, lần gần nhất là đến chất vắn Cận Viêm vì sao chuyện đi chơi công viên bị phơi bày, Cận Viêm sợ đến mức chạy ra ngoài trốn cả buổi lần trước đó là đi cùng Phương Nguyên đến tìm Cận Viêm tính sổ, cả công ty đều truyền tai nhau là bà chủ cùng nhân tình đến tìm ông chủ ly hôn, từ giám đốc các phòng ban cho đến nhân viên tiếp tân và bảo vệ đều sắp hàng xem mặt Phương Nguyên.

Vì thế lần này khi thấy anh xuất hiện, phản ứng đầu tiên của cô thư ký là: Chết cha! Phải chạy nhanh đi báo cho thư kí!

Nhưng Tưởng Khâm không cho cô ta cơ hội này.

Tưởng Khâm gõ nhẹ ngón tay xuống bàn, nói với cô: “Tôi tìm Cận tổng, gọi điện bảo hắn xuống.”

Tiếp tân vừa thấy ánh mắt anh, lập tức bị rung động.

Trang phục hôm nay của Tưởng Khâm rõ ràng trang trọng, âu phục màu đen vừa người, áo sơ mi trắng, cà vạt màu lam thêu hoa, đồng hồ đôi với Cận Viêm là hiệu Vacheron Constantin số lượng có hạn, ngón áp út ở tay trái đeo một chiếc nhẫn không rõ được làm bằng nguyên liệu gì gương mặt anh giống hệt những gương mặt siêu sao được chăm sóc cẩn thận, nhìn theo góc độ này, thật sự không thấy dù chỉ một khuyết điểm nhỏ, đường nét khuôn mặt thì như được tạc từ bạch ngọc ra vậy.

So với sự giản dị trước đây của anh, thì cứ như hai người khác nhau vậy.

Tiếp tân thấp thỏm lo sợ cầm lấy dây số trong tay Tưởng Khâm lên, cuối cùng đành phải gọi trực tiếp vào di động Cận Viêm: “Vâng Cận tổng, ngài, ngài... chuyện là, Tưởng tiên sinh đến đây ạ.”

“Ai cho cô gọi trực tiếp vào di động tôi —— cái gì? Ai tới?”

“Tưởng tiên sinh tới ạ.....”

Điện thoại lập tức tắt đi, vài giây sau cửa thang máy chuyên dụng mở ra, Cận Viêm sải bước đi tới, theo sau là mấy vị trong hội đồng quản trị của công ty.

Chuyện này thật ra hội đồng quản trị không hề biết gì, vừa nãy vẫn còn đang ngồi họp. Mới nói được một nửa thì Cận tổng tiếp điện thoại, chỉ nghe hẩn hoi ai đến đây. Sau đó không nói năng gì, cuống quýt chạy xuống dưới. Các thành viên không hiểu có chuyện gì, cũng cuống quýt chạy xuống theo.

“Em bị thương còn chưa lành sao lại ra ngoài?” Cận Viêm kéo lấy Tưởng Khâm, “Không phải nói với em mọi chuyện đã có anh rồi sao?”

Tưởng Khâm mỉm cười: “Từng nghe anh nói em không quan tâm chuyện công ty, hôm nay em tới xem thế

nào. Mấy vị này là ai, sao không giới thiệu đi?”

Cả hội đồng quản trị đều biết Tưởng Khâm đại thần thế nào, cho dù có người không biết, chỉ cần nghe ngữ điệu này cũng đoán được là ai — có thể tồn tại trong giới giải trí mà không có EQ thì sớm muộn cũng bị đào thải, nếu đã lên được cảnh giới cao nhất thì chỉ toàn yêu tinh. Tưởng Khâm bên này vừa mới dứt lời, mọi người bên kia đều gật đầu mỉm cười thân thiết, ánh mắt thân thiết kính cẩn như lò lửa vậy.

Cận Viêm giới thiệu qua loa xong, cầm lấy tay Tưởng Khâm vội vàng vào thang máy, nhỏ giọng hỏi: “Em không khỏe còn không ở nhà, đi đến đây làm gì? Chuyện ở Thời Tinh Giải Trí đều là nhỏ nhặt, sổ sách anh đã tiêu hủy rồi, mau thưởng cho anh một trăm hai mươi trái tim!”

Tưởng Khâm từ thấu kính nhìn sang hắn một cái, chỉ cười mà không nói gì.

Cận Viêm nhất thời cảm thấy bối rối, “Cười cái gì mà cười.... Đem đi ăn no rồi khiêng về nhà bây giờ!”

Cả đoàn người vào thang máy, Cận Viêm muốn nhấn lên tầng cao nhất, Tưởng Khâm đã chặn tay hắn lại: “Hiếm khi có dịp đến đây, anh đưa em đi tham quan đi.”

Cận Viêm không bằng lòng hỏi: “Tham quan chỗ nào?”

“Tầng một là gì thế?”

“Quảng cáo, tuyên truyền và marketing.”

“Vậy tới tầng một đi.”

Cận Viêm ra cửa không xem hoàng lịch, đúng là đi đêm có ngày gặp ma. Hai người chậm rãi đến bộ phận quảng cáo, còn chưa chuyển được mấy phòng, đã thấy người đại diện dẫn mấy cô người mẫu đi chụp ảnh quảng cáo, trong số đó rõ ràng có Từ Hiểu Tuyên.

Từ Hiểu Tuyên mang giày cao mười phân, nổi bật trong những nghệ sĩ trẻ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tưởng Khâm, vẻ mặt phấn khích vô cùng.

Cận Viêm cũng thay đổi sắc mặt, tự nói thầm rằng ông đây thật sự bị oan mà! Ông đây quên mất là đã ra lệnh tổng ả đến xó nào rồi, ai lại thừa dịp ông không có mặt mà gọi ả về vậy?

Người đại diện hiếm khi thấy đại Boss ở tầng 1, đằng sau còn có cả hội đồng quản trị, lập tức ngậy người ra, vài giây sau mới vội vã gật đầu nói: “Cận tổng! Anh xuống thị sát ạ?”

Tưởng Khâm thần nhiên hỏi: “Cô ta sao còn ở đây?”

Nháy mắt Cận Viêm đỏ đầy mồ hôi lạnh, ngoài trời nóng như lửa đốt khiến người ta phát run lên.

Hội đồng quản trị mỗi người một vẻ mặt, nhưng đều thành tâm niệm Phật giúp Cận Viêm trong lòng. Chỉ có người đại diện trước kia không biết Tưởng Khâm, chưa hiểu hết về câu chuyện “Người đàn ông phía sau đại BOSS”, chỉ cảm thấy lạ là sao người này đi lại đi chung với hội đồng quản trị, lời nào nói ra cũng có sức mạnh, cũng khiến Cận tổng thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà kẻ thức thời là trang tuần kiệt, người đại diện vẫn khôn khéo giải thích: “Hôm nay công ty quảng cáo tới bàn hợp đồng, tôi chỉ tạm thời tìm mấy người cho đủ quân số. Trùng hợp chỉ trùng hợp thôi, có gì không ổn ngại cứ nói.”

Tưởng Khâm không nói gì, hờ hững bước qua.

Cận Viêm chỉ kịp trùng mắt dữ tợn với người đại diện, rồi vội vàng chạy theo Tưởng Khâm.

Cái trùng mắt kia quả thật có sát khí bùng bùng, người đại diện đáng thương không hiểu mình đã làm sai điều gì, chỉ biết đứng một chỗ run rẩy. Mọi người trong hội đồng quản trị đều mang vẻ mặt thông cảm, thầm nghĩ rằng oh my god, may mà lúc ông chủ buồn phiền chuyện ly hôn mình không tặng cho ông một người phụ nữ, nếu không hôm nay chết chắc rồi.

Tin tức trong giới giải trí truyền đi rất nhanh, công ty giải trí lại là cái phong tiêu[1], tin nào tin nấy đều lan ra với vận tốc ánh sáng. Tưởng Khâm còn chưa đi hết một tầng, cả trên dưới Thời Tinh Giải Trí đều biết đại BOSS thật sự đã đến rồi, Cận tổng còn rụt rè sợ hãi tự mình đưa người ta đi thị sát nữa. Mấy cô gái mặc áo trễ ngực và mấy chàng trai cả ngày thơm phức nước hoa đều mau chóng vứt bỏ tâm tư đi nhé, không thấy Từ Hiểu Tuyên đã bị đóng gói với tốc độ ánh sáng cho vào tủ đá ướp lạnh một trăm năm rồi sao?

[1] Phong tiêu: chỉ hướng gió thổi tới. Định hướng đúng nhờ nhìn hoa gió luôn chỉ hướng bắc (N.).

Tuy trong lòng Cận Viêm biết rõ, điểm mấu chốt là bộ phận tài chính ở tầng thứ hai, nhưng mà thái độ Tưởng Khâm không vội không vàng, thậm chí anh còn đi xem studio chụp ảnh, nhìn thấy không ít người mẫu mặc bikini chụp ảnh nội y. Sau đó họ lên studio thu âm, có một vị đại oản[2] vừa thu xong một đoạn, đang ngồi trong phòng nghỉ, vừa thấy hai người lập tức tươi cười đứng dậy chào hỏi: “Cận tổng....”

[2] Đại oản: người vô cùng quyền lực và nổi tiếng, thường để chỉ trong giới giải trí.)

Cận tổng ngây người, đứng phía sau Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm không có hứng thú với âm nhạc, chỉ xem vị đại oản này là người qua đường, đầu ngón tay chỉ hơi tiếp xúc đã buông ta, ngay cả cử chỉ khách khí cũng làm biếng.

Thái độ này thật làm cho người khác ngỡ vực, cần phải biết trong giới giải trí không thiếu những người tự

cao tự đại, nổi tiếng nhất chính là Đoàn Hàn Chi chuyên gia mắng chó mắng mèo mắng đến mười tám đời người ta nhưng đạo diễn nổi tiếng như vậy cũng chỉ có một, còn lại đa phần đều là ra về.

Có những vị tai to mặt lớn trong hội đồng quản trị Thời Tinh Giải Trí đi cùng, bản thân lại cảm thấy mình không đến mức quan trọng đến nỗi những vị này phải đến thăm hỏi, vậy hiển nhiên người trước mắt không phải là ra về, mà thật sự là quan lớn.

Đang lúc suy nghĩ xem vị này rốt cuộc là ai, giám đốc thu âm đã chen chân lên: “Ồi đây không phải anh Tưởng sao? Đã lâu không gặp anh, dạo này trông anh trẻ khỏe hẳn ra. Hôm nay có phải đến thăm Tiểu Mạnh của bọn em không? Ồi em vui đến nỗi không biết trời trăng gì rồi!”

Tưởng Khâm cười rộ lên, vỗ vai nói: “Tôi chỉ đi tham quan thôi, quấy rầy mọi người rồi. Trời đang nóng, đừng làm quá sức, gọi người mang nước đến đây đi.”

Giám đốc thu âm vừa thấy người đại diện đã choáng váng, chắc hẳn sẽ không ai dám giao vị trí nói vui điều tiết bầu không khí cho hắn ta, đành phải tự thân vận động, cười tươi như hoa: “Đi nào anh Tưởng, em đại diện họ cảm ơn anh! Anh có muốn ăn đồ ngọt không? Ở dưới có tiệm bánh ngọt làm bánh quế mật ong ngon lắm, có cần em gọi mang lên tầng cao nhất cho anh không?”

Tưởng Khâm cười, nói: “Đưa đến bộ phận tài chính đi, làm phiền.”

Lập tức trong đầu Cận Viêm đều là “Chết đến nơi rồi mà còn vui vẻ được!” Sau đó bắt đầu liều mạng nghĩ xem hôm đó ở tiệm trà có gì chưa nói với Tưởng Khâm không, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ đến hoa cúc cũng thấy đau.

Tưởng đại BOSS và Cận tổng mặt mày xanh xao cùng đàn em ngoan ngoãn lên tầng trên, Mạnh đại oản rừng mình, hỏi giám đốc thu âm: “Anh Thái, người vừa rồi là ai thế?”

“Là đồng sự của công ty chúng ta, một trong những cổ đông lớn.” Anh Thái lau mồ hôi, nói: “Còn thân phận khác là người giám hộ hợp pháp của con trai Cận tổng.... trước đây không lâu đòi ly dị nhau, tin nội bộ là anh ta bỏ Cận tổng.”

“..... Chết rồi! Vậy hôm nay đến làm gì?”

“Tôi nào biết, chắc không phải tự nhiên muốn quản lý công ty đâu, không nghe nói vừa rồi đến bộ phận tài chính sao? Nếu như người này phát uy, Cận tổng sẽ lập tức đứng sang một bên, oh my god! Đây chính là tin tức cực lớn!”

Mạnh đại oản ngây dại vài giây, đột nhiên phản ứng lại: “Vậy còn chờ gì nữa, mau ra hẹn ăn cơm đi chứ. Anh Thái, chúng ta giao tình đã bao năm, anh không thể bỏ mặc em được, nhanh đi xây dựng quan hệ đi chứ!”

Tưởng Khâm đối với chuyện bản thân đã trở thành tâm bão hoàn toàn không có cảm giác — hoặc là có nhưng cũng mặc kệ. Anh đang đắm chìm trong khoái cảm được hội đồng quản trị vây quanh, đi từ tầng một lên đến tầng cao nhất, phòng thư ký cũng không chừa, sau đó mới nhàn nhã đuổi hội đồng quản trị đi.

Bấy giờ chỉ còn lại hai người, Cận Viêm lập tức bạo phát: “Vết thương còn chưa lành, không biết ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, em nói xem em có ý gì....”

Tưởng Khâm liếc một cái lạnh lùng về phía hắn.

Cận Viêm hạ giọng: “Người ta xảy ra chuyện gì cũng không tránh kịp, chỉ có em góp nhặt chuyện cũ, em nói xem em đang mưu tính gì...”

Tưởng Khâm hơi nheo mắt lại.

Lập tức âm cuối của Cận Viêm run lên, lui xuống nửa bước lại mạnh miệng: “Rõ ràng tự anh cũng có thể làm tốt được, nếu em có gì chỉ bảo thì nói với anh, không nên ra ngoài thu hút ánh nhìn...”

“Nói câu nữa đi.” Tưởng Khâm không nặng không nhẹ nói.

“....”

Cuối cùng Cận Viêm cũng nhũn ra, quỳ xuống ôm chặt đùi vợ: “Vợ à, anh thật sự đã tiêu hủy toàn bộ tài khoản đen rồi, xin em hãy tin anh mà—!”

Tưởng Khâm từng bước kéo lê, kéo cái bao cát hình người nào đó kéo từ thang máy đến tận bộ phận tài chính để kiểm tra.

Thời Tinh Giải Trí có hai bộ phận tài chính, một là để làm công việc tài chính của công ty thật sự, những tài khoản ở đây đều là thật, mang đến cho cục Thuế xem cũng không có vấn đề còn một là để ghi chép những giao dịch rửa tiền của công ty, ngoài cửa ghi là trợ lý đặc biệt, bên trong chỉ có hai kế toán làm việc, quanh năm đóng cửa kín mít.

Tưởng Khâm nắm lấy cổ áo Cận Viêm ném vào, rồi phủi phủi tay bước vào, chỉ nói một câu: “— mang ra đây sổ cái của hai năm gần nhất và bản ghi chép chi tiết những giao dịch trên ba trăm vạn tiền mặt, sau đó có thể ra ngoài.”

Đã làm công việc này thì hiển nhiên các kế toán viên đã gặp người quen, không buồn đưa mắt nhìn Cận Viêm một cái, đứng dậy không nói một lời lấy ra sổ sách, ghi chép, hóa đơn sau đó cúi người, chạy nhanh ra ngoài.

Tưởng Khâm ngồi xuống ghế, một tay cầm sổ sách, một tay mở máy tính, một máy chủ kết nối với bốn màn

hình, hiện ra những con số.

Cận Viêm bị ném ra sô pha lầu bầu, sau đó đứng dậy ngẩn người, nhón chân bước nhẹ ra ngoài, lúc về còn mang theo bữa trưa thịnh soạn với bánh quế mật ong, lấy lòng: “Vợ ơi.”

“Bỏ xuống.”

Cận Viêm vặn tay một hồi, nhìn vào các con số đủ màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím trên phần mềm tài chính, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, một lúc sau mới cẩn trọng hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”

Tướng Khâm nói: “Nếu chỉ để che mắt vợ anh thì không có vấn đề, nhưng để che mắt người khác thì mơ đi.”

Tức thời trong cổ họng Cận Viêm như có một cục máu đọng lại, không nói năng gì đã nằm quỳ xuống. Động tác này gây ra tiếng “bùm” rất lớn, cuối cùng Tướng Khâm đành rời mắt khỏi sổ sách dày cộm, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Anh....Anh....” trong đầu Cận Viêm chợt lóe sáng, nói: “Anh bóp chân cho em.”

Tướng Khâm: “.....”

Tướng Khâm im lặng xé bỏ trang hợp đồng đã ký với tổng trị giá hơn bốn trăm vạn, sau đó im một bản khác từ máy tính ra, bắt chước chữ ký của Cận Viêm, dán lại vào sổ.

Khi thực là hư, hư bỗng thực lúc hư là thực, thực bỗng hư^[4]. Chữ ký giả càng giống, hỏa mù càng to, bằng chứng có tính thuyết phục càng ít. Vốn Tướng Khâm có thể làm cẩn thận hơn nữa, nhưng hiện giờ thời gian cấp bách, Phương Nguyên có thể điều tra ra bất cứ lúc nào, chỉ có thể làm thế này.

[4] Trích trong câu “Giả tác Chân thời, Chân diệt Giả Vô vi Hữu xứ, Hữu hoàn Vô” của Tào Tuyết Cần, dịch nghĩa là “Khi Thực là Hư, Hư bỗng Thực Lúc Không làm Có, Có đành Không.”)

Anh ở trong phòng xem sổ sách đến tối muộn, lúc ra khỏi cửa liền gọi nhân viên kế toán vào thay ca, gằn từng câu chữ và nghiêm túc dặn dò: “Trông coi sổ sách liên quan đến vụ xuất nhập ngọc thạch, tất cả để nguyên không được di chuyển, để ngày mai tôi quay lại xử lý.”

Nhân viên kế toán đã sớm thói quen để sổ sách lộn xộn do Cận Viêm lầy nhiễm, không dễ dàng gì mới gặp được một lãnh đạo trong nghề, tỏ vẻ không thành vấn đề, nghe theo tất cả những gì anh Tướng nói!

Tuy nhiên Cận Viêm đã ra khỏi cửa vẫn không giải được trăm mối tơ vò, nhịn không được hỏi: “Sao em lại lo sổ sách ngọc thạch như vậy?”

“Em không biết, chắc là trực giác.” Tưởng Khâm nói, “Cảm thấy nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là do ngọc thạch.”

Áo khoác âu phục của anh vắt trên cánh tay, một tay đút trong túi quần, cà vạt đã tháo lỏng, kẹp cà vạt đính đá quý lấp lánh dưới ánh đèn đường. Cận Viêm nhớ trước đây khi đi công tác ở Hongkong, thấy kẹp cà vạt này rất hợp với Tưởng Khâm, liền mua ngay về, nhưng đến bây giờ Tưởng Khâm vẫn chưa dùng. Không ngờ hôm nay đeo lên hợp quá, hẳn không khỏi đắc ý, nghiêng đầu thưởng thức một hồi.

Sau một hồi thưởng thức liền phát hiện có vấn đề, hỏi: “Cái nhẫn này của em ở đâu ra?”

Tưởng Khâm thần nhiên trả lời: “Không phải lúc đăng ký kết hôn anh tặng sao, anh cũng có mà.”

“.....Không đúng, em chìa tay ra đây cho anh nhìn kĩ xem..... Này em giấu cái gì! Này!”

“Không có mà, không phải chỉ có cái nhẫn thôi sao, làm sao đến cả nhẫn kết hôn của mình anh cũng không nhớ rõ? Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm nào.”

“Tưởng Khâm từ lúc nào em nói dối thần nhiên như vậy! Cái này rõ ràng không giống! Chất liệu không giống!”

“Rõ ràng là đúng, đừng suy nghĩ nhiều nữa, em đói bụng rồi, về ăn cơm đây.”

“Chắc chắn là không phải!” Cận Viêm nổi giận: “Nhẫn kết hôn của chúng ta chỉ hơi ngả vàng! Nhẫn của em lại rất vàng! Nói, là thằng nào tặng, ông đây làm thật nó cho hả giận!”

“.....”

“Đừng hòng bao che cho nó!”

“.....” Tưởng Khâm cuối cùng cũng thừa nhận: “Lúc trước ở tòa án.... Em nhất thời kích động..... ném xuống cống.”

Cận Viêm như bị sét đánh trúng, bộ dạng giống bị ruồng bỏ.

“Không phải chỉ là cái nhẫn thôi sao.” Tưởng Khâm an ủi.

“... Ném xuống cống....”

“Một cái nhẫn thôi mà.”

“Xuống cống....”

“Nhấn thôi mà.”

“Cống....”

“Mẹ nó anh nói thêm một chữ nữa xem!” Tưởng Khâm cuối cùng cũng phát hỏa: “Nhấn kết hôn còn chưa tới 5 cara kim cương! Sáng giờ nhìn anh đã chướng mắt! Chuyện Từ Hiếu Tuyên hôm nay là sao, quỳ xuống giải thích mau!”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm đã bị đả kích lớn, mặt mày ử ử ra bãi đỗ lấy xe, thầm than oán sao thế giới này vô tình thế sao mà lạnh lùng thế sao mà vô duyên vô cớ lại đau buồn.

Chúng ta không thể không nói trong lòng Cận Viêm vẫn có một nơi bí ẩn nào đó rất yếu mềm, gì mà bên trong nhấn cười nhất định phải khắc tuyên ngôn của hai người yêu nhau, gì mà em lại ném nhấn có khắc tên anh xuống cống nước.... Đúng là đâm vào điểm yếu của người ta mà, tâm tình giờ phút này của Cận tổng giống như tâm tình của thiếu nữ mười bốn tuổi bị từ chối vậy, thậm chí điện thoại reo lên báo tin nhấn năm sáu tiếng cũng không nghe thấy.

Cuối cùng Tưởng Khâm không chịu nổi, với tay vào túi quần Cận Viêm lấy điện thoại, mở ra là tin nhắn của giám đốc thu âm mời cơm, nói đêm nay do Mạnh đại oản làm chủ, mời rất nhiều bạn đến tham gia, rất mong Cận tổng và phu nhân đại giá quang lâm.

Hai chữ “phu nhân” trong tin nhắn hiển nhiên khiến Cận Viêm thích thú, nếu là Tưởng Khâm nói thì chắc chắn anh sẽ không nói những câu hài hước thế này, từ đầu đến chân đảm bảo nhu thuận vô cùng.

Tưởng Khâm trả lại di động cho Cận Viêm, nói: “Bản hẩn là bây giờ chúng ta đi ngay.”

Cận Viêm cầm lấy điện thoại nhưng vẫn rối bời, không lái xe, cũng không trả lời tin nhắn, chột ngắc đầu hỏi: “Em nói bây giờ chúng ta đi mò cống nước á, còn có thể mò được sao?”

Tưởng Khâm ngây người: “Từ Hiếu Tuyên....”

Cận Viêm liền giật mình, cả người hải hùng, ngoan ngoãn trả lời tin nhắn và lái xe.

43. Chương 43

Cận Viêm và Tưởng Khâm ra khỏi công ty thì trời đã tối, đến khách sạn Mạnh Đông mời cơm thì đã gần 10 giờ. Chủ tiệc và khách khứa đều rất biết ý, người quan trọng nhất còn chưa tới thì tất cả mọi người đều

chưa khai tiệc, Mạnh đại oản và người đại diện còn hạ mình đến trước cửa khách sạn đón họ.

Vừa nói đã đến, Cận Viêm vừa dừng xe lại, đã thấy phía trước một chiếc Benz màu đen cũng từ từ dừng lại. Lái xe đeo găng tay trắng nhanh chóng bước xuống mở cửa xe, từ bên trong bước ra chính là Quan Phong.

Mạnh đại oản thầm nghĩ vị đại thần này có phải cũng là do Cận tổng mời đến không? Ôi vị trí của mình có khả năng được nâng lên rồi! Nghĩ vậy, bước chân hơi ngập ngừng, nhưng đã thấy Cận Viêm cũng xuống xe, trên mặt hiện rõ vẻ bất ngờ: “Ày da, sao anh lại tới đây?”

“Tôi có việc —— Mà kế toán viên dẫn phu nhân đến đây ăn cơm à?”

Cận Viêm chớp mắt đã nổi giận, sức nhớ trong cốp xe mình có cái cờ lê sửa xe, lập tức xoay người đi tìm để chuẩn bị hành hung.

“Hai người ăn trước đi,” Quan Phong không thèm quan tâm, nói: “Tôi đi trước có việc. Hellen, đi thôi.”

Lúc này Tưởng Khâm mới phát hiện hôm nay Hellen không đứng sau Quan Phong nửa bước nữa, mà một mình đứng phía bên kia xe, mặc váy ngắn màu đen, không trang điểm phấn son, mắt thì đỏ hoe, chắc là vừa khóc. Cận Viêm thấy vậy lập tức biến thành người xấu, lòng đầy ác ý hỏi: “Quan Phong lại vừa khi dễ cô có phải không cô gái? Bỏ hấn đến Thời Tinh Giải Trí làm việc đi, tôi trả lương gấp ba lần!”

Hellen nức nở hai tiếng, lắc đầu không nói năng gì. Tưởng Khâm lấy làm lạ: “Rốt cuộc cô ấy làm sao vậy?”

Quan Phong lạnh nhạt nói: “Không có gì, tuổi trẻ ai mà chẳng yêu vài tên khốn.”

Hellen tiểu thư đáng thương của chúng ta, trợ lý duy nhất bên cạnh Quan đại công tử, tuổi trẻ xinh đẹp, năng lực phi phàm, cả ngày tắm mình dưới thần quang vạn trượng của Quan Phong, cử chỉ điệu bộ đều toát ra tiên khí. Nếu cô ấy gia nhập giới giải trí, đừng nói là nổi tiếng, trở thành minh tinh màn bạc tuyệt đối không thành vấn đề.

Đáng tiếc “thế gian xưa đã có tên khốn, tình này đâu phải tại vì gió trăng”[1]

[1] Nguyên bản là “nhân gian tự cổ hữu tra nam, thử tình bất quan phong dữ nguyệt”, nhại theo câu “Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt” trong bài thơ “Ngọc lâu xuân” của Âu Dương Tu.)

Tưởng Khâm đồng cảm, hỏi: “Tên khốn đó đâu?”

Quan Phong nháy mắt ra lệnh, thủ hạ lập tức lấy từ trong xe ra một cái túi lớn đựng đưa không ngừng.

Tưởng Khâm: “.....”

Hellen tức cảnh sinh tình, khóc càng to hơn.

Nhìn chung Quan Phong không thể chịu nổi có người đứng trước mặt mình khóc sụt sùi — những người trước đây làm như vậy đã bị ném xuống sông trôi dạt — nhưng Hellen dù sao cũng là Hellen, Quan đại công tử nghe thấy tiếng khóc thì mặt trắng bệch cả ra, một lúc sau mới tuôn ra được một câu: “Tôi đã nói với cô là tránh xa mấy tên khốn đó ra rồi mà.”

Hellen nức nở: “Nhưng... nhưng lúc đầu.... là Quan tổng giới thiệu cho tôi mà!”

Cận Viêm và Tưởng Khâm cùng dùng cặp mắt khiển trách mà nhìn Quan Phong.

“.....” Quan Phong giận dữ nói: “Tôi chỉ cấp hân cho cô coi như là phúc lợi của công ty, chứ tôi cho cô với hân yêu đương à? Hôm sinh nhật thầy trang điểm của công ty tôi có tặng lão một bộ cosplay y tá, lão có yêu đương gì với bộ đồ y tá đó đâu!”

Cận Viêm: “.....”

Tưởng Khâm: “.....”

Cận Viêm ngơ ngẩn nói: “Hellen tôi ủng hộ cô một nhất đâm chết ông chủ của cô, đâm xong cô có thể lên trên tìm tôi giúp cô xóa sạch dấu vết. Vợ ơi chúng ta đi ăn cơm đi, đừng để người ta chờ.” Nói xong nắm lấy tay Tưởng Khâm, bay thẳng không quay đầu.

Trước đây Tưởng Khâm rất ít khi lui tới với những người trong giới giải trí, trừ lần trước họp thường niên ở công ty, hôm nay là lần đầu tiên.

Vừa vào trong phòng, tất cả mọi người đều đứng dậy chào. Mạnh Đông là người tổ chức, cười tươi như hoa, tự mình giới thiệu khách khứa cho Tưởng Khâm. Mạnh Đông tuy là có tiếng, nhưng trong giới giải trí chia bè kết phái này, cần phải có một chỗ dựa vững chắc mới có thể sống sót được. Mạnh Đông dù sao cũng là người có quyền có thế, còn những ngôi sao khác thì có phần ảm đạm hơn.

Ban đầu Cận Viêm còn lo rằng Tưởng Khâm mặt mỏng, ứng phó không được, nào ngờ Tưởng Khâm gặp ai cũng mỉm cười như có như không trông rất khách sáo, bắt tay cũng chỉ hơi tiếp xúc một tí. Điệu bộ này trông giống như lúc Đoàn Hàn Chi bước trên thảm đỏ vô cùng, Vệ Hồng có lần từng miêu tả: “——tựa như trên mặt treo tấm biển: ta đây bây giờ nói một chữ nào, thì cũng chỉ để đối phó người!”

Nào ngờ trong giới giải trí đại đa số đều như nhau, Tưởng Khâm càng lạnh nhạt, họ lại càng nhiệt tình, một ngụm một câu “Khí sắc anh Tưởng tốt quá”, “Tướng mạo anh Tưởng trông thật quý phái” vô cùng vui vẻ. Một cậu người mẫu còn khá trẻ đứng sát đằng sau, mỗi lần Tưởng Khâm mở miệng là lập tức reo lên: “Wow, cái này anh Tưởng cũng biết! Thật quá lợi hại!”

Cận Viêm vừa ghen vừa mừng: Nhìn xem, thì ra Tưởng Khâm không chỉ bày bộ mặt lạnh lùng với mỗi mình ông! “Nhân tính bốn tiện”[2] câu này thật không sai, tâm lý ông đây đã được cân bằng a hahaaaa—!

[2] Hình như Cận ca có nhầm lẫn, “Nhân chi sơ, tính bốn thiện” cơ =))) Thế mà ngồi đắc ý như đúng rồi =))/ Tiện: hèn hạ, ti tiện, bỉ ổi...)

Sau ba tuần rượu, ánh sáng trong phòng dần trở nên mờ ảo. Lúc này, một vị khách có nhiều mối qua hệ rộng lớn bắt đầu gọi điện thoại cho mấy em thực tập sinh đến, trang phục váy xanh váy đỏ lòe loẹt, đưa ly rượu đầy lên mời. Trong lúc chuyển giao qua ngày mới này, không phải sợ ý là sẽ chạm vào bên trong áo các em gái, mà sẽ chạm vào vị trí quan trọng của các cậu trai, khiến cho tất cả mọi người đều cười ồ không dứt.

Dường như Tưởng Khâm cảm thấy rất thú vị, bắt chéo chân ngồi trên sofa đơn, vừa ung dung cắn hạt dưa, vừa xem mấy cô em gái đùa giỡn với các nghệ sĩ nam.

Mạnh Đông trông mặt gửi lời, giả vờ lơ đãng hỏi: “Anh Tưởng trước đây ẩn mình quá kĩ rồi, không đi chơi với bọn em gì cả. Cuối tuần này quán bar của em khai trương, mời tôn đại thần đến chung vui, không biết anh Tưởng có bằng lòng cho em chút thể diện hay không?”

Tưởng Khâm nói: “Chuyện này tìm Cận Viêm là được rồi.”

Mạnh Đông nhìn về phía Cận Viêm một khắc, chỉ thấy Cận tổng máu lạnh vô tình giờ phút này đang ngoan ngoãn bóc vỏ cam, tức khắc khóe miệng run rẩy: “A.... Không không, nếu Cận tổng đến thì rõ ràng vẻ vang cho kẻ hèn này, nếu anh Tưởng cũng đến, chẳng phải càng tuyệt hơn sao!”

Tưởng Khâm không đồng ý cũng không nhận lời: “.....hm?”

“Chính đó! Một nhân vật khí phách như anh Tưởng đây, em còn tìm ở đâu ra vị khách quý thể này chứ? Vậy đi, nếu như anh đến, sau này anh có việc gì cần, chỉ cần nói với em một câu, em sẽ dốc sức mình giúp đỡ!”

Câu nói này thật thú vị, Tưởng Khâm cười: “Xem cậu nói kìa.... Như thế làm sao tôi gánh vác được.”

Khuôn mặt kìa của anh làm sao mà không gánh vác được chứ! Trên mặt anh viết rành rành năm chữ “không quan tâm đến cậu” to tướng kìa kìa!

Mạnh Đông vòng vo một hồi lâu, đã đạt đến trình độ miệng mồm như tôm tép, nói mấy câu ngắn ngủi xong lập tức phát hiện ra Tưởng Khâm còn khó lấy lòng hơn Cận Viêm. Tuy rằng Cận Viêm lẫn lộn trong xã hội đen, tính tình vừa táo bạo vừa hung ác, nhưng nếu thật sự muốn lấy lòng hắn, hắn vẫn sẽ cho người ta chút thể diện. Còn Tưởng Khâm thì dù cho ai nấy đều muốn lấy lòng, anh vẫn im lặng như tờ, không muốn tiếp tục thêm.

Người càng giấu đi tiếng nói nét mặt, càng làm cho người khác phải bối rối. Bạn không biết phải lấy lòng điểm nào mới gãi đúng chỗ ngứa, cũng không biết phải lấy lòng đến thế nào mới xem như công đức viên mãn. Mạnh Đông ở trong giới đến ngày hôm nay, người sở hữu tính cách này chỉ thấy có hai người, một là người đang đứng ngay trước mắt, còn một là người đứng đầu công ty giải trí Quan Thị – Quan Phong.

Nghĩ vậy, trong lòng Mạnh Đông có chút hài hùng. Vừa đúng lúc âm nhạc thay đổi, có một cậu thực tập sinh uống say đến nỗi muốn đứng lên bàn nhảy, cả phòng đều nhốn nháo hẳn lên. Mạnh Đông giả vờ cảm thấy rất thích thú, cũng phần khởi quay qua xem.

Mấy vị khách kia cũng hòa theo, reo hò nhân viên đến tắt đèn lớn, tiếng cười nói reo hò vang vọng cả phòng. Cậu trai kia đã đứng lên bàn nhảy nhót thật, vòng eo uốn éo như một con rắn, trong tiếng nhạc không ngừng liếc mắt đưa tình với đám người đứng dưới, nụ hôn gió rơi xuống đâu thì nơi đó vỗ tay ầm ầm.

Mạnh Đông vừa xem náo nhiệt, vừa cảm thời nay lộ liễu quá, trước đây còn kiêng dè bảo vệ mặt mũi, chờ đến khi bar đóng cửa mới muốn làm gì thì làm, bây giờ cả bọn đều là minh tinh, giữa bàn tiệc lại dám thác loạn.

Hắn cứ nghĩ vậy, không phát hiện cậu người mẫu nọ cầm ly rượu, bỏ đám đông tiến về phía họ.

Trong phòng vui vẻ thác loạn đến mức hoang đường, âm thanh cũng vô cùng huyền ảo, ai ai cũng dồn sự chú ý lên cậu trai nhảy nhót trên bàn. Cận Viêm vẫn còn muốn ở bên Tưởng Khâm, nhưng bầu không khí vừa nóng lên thì hắn đã bị người khác kéo đi uống rượu, xung quanh người kín mít, chẳng có cách nào đến bên Tưởng Khâm được.

Bên cạnh Tưởng Khâm thì vắng vẻ hơn, những người quanh sô pha cũng không để ý đến anh.

Hiện tại có hai em gái cũng đứng lên bàn bắt đầu nhảy, một em đổ rượu lên người em còn lại, em còn lại phần khích quá cởi cả tất ra. Mạnh Đông lắc đầu cười to, vừa định nói với Tưởng Khâm là bọn này điên thật rồi, bỗng nhiên nghe Tưởng Khâm quát đằng sau: “Cút ra!”

Mạnh Đông cả kinh nhảy dựng lên, quay lại thì thấy Tưởng Khâm đang tung cước, đá cậu người mẫu còn bám dính trên người mình xuống sàn!

Tiếng “bốp” vang rất lớn, gần cả nửa phòng đều nghe thấy, một nữ ca sĩ còn hoảng hốt hét lên.

“—— Sao vậy Tưởng Khâm? Mẹ nó tránh hết ra!” Cận Viêm bước đến: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cậu người mẫu choáng váng cả lên, mặt trắng bệch ngồi dưới đất, ngực áo mở hơn phân nửa, miệng nói không nên lời.

“Không có gì,” Tưởng Khâm rút khăn giấy ra, từ từ lau các ngón tay, “Cậu ta làm đổ rượu lên người em.”

Lúc này Mạnh Đông mới có phản ứng lại, bắt đầu quát tháo: “Làm sao mà bắt cấn như vậy! Còn không mau xin lỗi người ta đi! — anh Tưởng đừng chấp nhặt với nó, nó say rồi, tự nhiên phát khùng...”

Cậu người mẫu cuối cùng cũng biết mình gây họa, đứng lên mà thấp thỏm lo âu: “Anh Tưởng em sai rồi, em không cố ý đâu, anh đừng để bụng...”

“Ừm, tôi không trách cậu.”

Tưởng Khâm nói câu này với vẻ mặt vô cùng dịu dàng, không chút tức giận nào. Anh lau khô ngón tay rồi, tiện tay vứt khăn giấy xuống đất, động tác cũng tao nhã vô cùng, giống như cú đá vừa rồi chỉ là ảo giác của Mạnh Đông.

“Tiểu Mạnh, đưa cậu ta ra ngoài cho tỉnh rượu đi.”

Anh nói rất nhã nhặn, nhưng lại làm Mạnh Đông ớn lạnh đến thấu xương, vội vã nháy mắt cho người lôi cậu người mẫu kia ra làm “tỉnh rượu”.

Trong phòng trừ tiếng nhạc ra thì tất cả mọi người đều im lặng, cho đến khi cậu người mẫu bị lôi ra ngoài, Cận Viêm mới dám thở ra, nở nụ cười không nóng không lạnh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Thật là, chỉ ngoài ý muốn thôi mà — Xin lỗi Mạnh Đông, chúng ta tiếp tục đi.”

Mạnh Đông cũng nhanh chóng cười tươi phối hợp, ra hiệu cho mấy người bạn đưa các em thực tập sinh ra khuấy động không khí, đừng để tẻ nhạt.

Tuy nhiên cũng phải mất vài phút không khí trong phòng mới nóng trở lại. Mấy nghệ sĩ dừng cảm muốn đến lại gần, bây giờ cũng im lặng ngồi nghỉ ngơi, chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám lại gần.

Cận Viêm hỏi nhỏ Tưởng Khâm: “Nó làm gì em thế?”

“Em không muốn uống ly rượu đó.”

Cận Viêm lập tức nổi nóng: “Vậy em muốn thế nào? Không muốn uống cũng đừng gây sự chứ, chồng em còn đứng ở đây mà...”

Tưởng Khâm nghe xong vừa cười vừa muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cầm máy lên nghe: “—Alo, Quan Phong?”

“Tháng sau ba tỉnh kết hợp truy quét buôn lậu ngọc thạch ở Trung Quốc và Myanmar, bây giờ tin này vẫn chưa được công bố, nhưng sẽ nhanh có chuyển biến lớn. Cậu hỏi Cận Viêm xem đã tiêu hủy hàng hóa hết chưa, nếu chưa thì phải dọn sạch tất cả trong vòng 3 ngày.”

Tướng Khâm cúp mắt xuống: “Anh nghe ai nói tin này?”

“Tỉnh chúng tôi đang chuẩn bị nhân lực để tập trung vào vụ này, tránh ra wc nghe điện thoại của tôi đi.” Quan Phong ngừng một lúc, lại nói: “Những tài khoản liên quan của Thời Tinh Giải Trí nhất định phải xóa hết, chạm trán lần này, chắc chắn sẽ đưa nhà họ Cận ra xử.”

Tướng Khâm liếc nhìn sang Cận Viêm, sắc mặt Cận Viêm đã biến đổi rồi.

“Hãy cẩn thận người anh họ Phương Nguyên của cậu,” Quan Phong bình tĩnh nói: “Hắn đang điều tra vụ đầu súng ở thành phố S của hai người.”

44. Chương 44

Tướng Khâm trở lại Thời tinh Giải Trí trong đêm, thấp đèn ở bộ phận tài chính đến sáng.

Cận Viêm đưa Tướng Khâm về công ty, xong lái xe đến mấy kho quan trọng của họ ở thành phố H, cả đêm tiêu hủy phần lớn ngọc thạch mua từ Myanmar với mức giá thấp còn chưa bán được. Nếu có khối ngọc nào đẹp, đã được người ta đặt cọc, đành gọi Cận Việ Quốc đứng ra hủy giao dịch, bồi thường cho người mua.

Nhưng trước khi tiêu hủy ngọc thạch, đã có vài khối ngọc sắp được điêu khắc thành vật phẩm quý báu, Cận Vệ Quốc đều ra sức mua lại, sau đó phân công đi tìm những khối ngọc bích lớn để chuẩn bị gây dựng quan hệ.

Đây quả thật là một trận chiến, trong ba ngày này Tướng Khâm đều ngủ lại văn phòng, mắt đỏ như máu. Cận Viêm thì không có lúc nào không ở ngoài đường, hai người còn không thể gặp nhau được mười phút, chỉ dùng di động liên lạc với nhau.

Lê Mông dường như biết trong nhà gặp chuyện, mấy hôm nay ngoan ngoãn đột xuất, không khóc không quấy, cả ngày chỉ biết ôm cừu ra công viên cho ăn cỏ. Cận Viêm sắp xếp vài tên tay chân bảo vệ nhóc, còn Trát Tây là do Lê Mông cực kỳ thích mà đòi, nên cậu cũng làm công việc này.

Một nhà ba người ở ba nơi riêng biệt mấy tuần liền, cuối cùng mưa sa bão táp cũng đến.

Hôm đó Tướng Khâm ngồi trong phòng kế toán, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Phương Nguyên. Giọng nói của người này bình tĩnh vô cùng, hỏi: “Bây giờ em ra ngoài một lúc được không?”

“.....Bây giờ không tiện.” Tướng Khâm ngừng vài giây, hỏi: “Anh có chuyện gì?”

“À, anh nghe đồng nghiệp ở Bộ Công An nói gần đây phải điều tra vụ em bị đuổi bắn ở thành phố S, có liên quan đến Cận Viêm và một số người nước ngoài, nên anh mật báo với em một tiếng.”

“Vậy thật sự cảm ơn anh,” Tưởng Khâm bình tĩnh nói, “Cần giúp gì thì nói anh một tiếng, anh nhất định hỗ trợ.”

Phương Nguyên thấy anh không muốn hỏi thêm gì, trong lòng bỗng hụt hẫng, thầm nghĩ không lẽ cậu đã phát hiện ra điều gì?

Không, không thể được. Hành động lần này là do tỉnh trực tiếp lãnh đạo, còn liên quan đến thành tựu gì đó trong nhiệm kỳ mới này, thông tin được bảo mật đến khó có thể tưởng tượng, những người biết được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nghĩ xong, hắn thử lại: “Đồng nghiệp của bọn anh có thể sẽ mời Cận Viêm đến nói chuyện, chủ yếu để thu thập chứng cứ, do đã bắt được thủ phạm đứng sau. Anh nói trước với em một tiếng, sợ đến lúc đó em không biết làm sao...”

“Không sao, em hiểu được.”

Phương Nguyên trầm mặc một lúc, lại nói: “Vậy anh yên tâm rồi, em làm việc tiếp đi.”

Tưởng Khâm cúp máy, gọi gấp cho Cận Viêm: “Bọn Phương Nguyên đã bắt đầu hành động rồi.”

“Bên này anh xử lý sắp xong rồi, những tên trông kho đã cho nghỉ việc hết, sổ hàng hóa còn lại tiêu hủy toàn bộ, nhất định đêm nay sẽ xong xuôi.” Cận Viêm sput sput hai câu, lại nói: “Ban sáng Quan Phong đi thăm hỏi mấy ông bạn của cha hắn lúc còn sống, tuy rằng tất cả đều đã về hưu, nhưng dù sao cũng là thế hệ thứ hai trong các lĩnh vực quan trọng, chắc chắn có thể giúp đỡ chúng ta.”

Tưởng Khâm mệt mỏi nói: “Ừ, anh hãy cẩn thận.”

Giọng nói của anh do thức mấy đêm liền nên hơi khàn, Cận Viêm nghe thấy trong lòng rất khó chịu, cảm xúc phức tạp như vừa thấy thân thương, vừa áy náy, vừa chua xót mà cũng vừa không đành lòng, “Tưởng Khâm....”

“Vâng?”

“Nếu lần này anh vào tù, em đừng dùng tiền chuộc anh, cứ việc ra nước ngoài với Lê Mông, đi đến nơi mà em muốn, qua vài ngày thì hãy sống những thoải mái không lo âu...”

“Nói sau đi,” Tưởng Khâm bình tĩnh nói, “Không có gì nữa thì em cúp máy đây.”

Cận Viêm còn muốn phản bác, nhưng cuộc trò chuyện đã bị ngắt, không để lại cho hắn một giây nào.

Hôm sau đang lúc Cận Viêm ở bên ngoài thì quả nhiên nhận được điện thoại, báo rằng có vài cảnh sát đến Thời Tinh Giải Trí, nói là có mấy việc cần Cận tổng phối hợp điều tra.

Cận Viêm bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi.” Sau đó lái xe về công ty, lên đến tầng cao nhất thì thực sự thấy có mấy cảnh sát đang chờ, mà đứng đầu là Phương Nguyên trong trang phục cảnh sát.

Cận Viêm đã biết Phương Nguyên giấu Tưởng Khâm về thân phận của mình, vậy nên cũng không kinh hãi, còn cười mà nói: “Ôi anh vợ, đến sớm thế này, đã ăn sáng chưa?”

“Xin lỗi Cận tổng, chúng tôi đang điều tra vụ án có liên quan đến cậu, mời cậu theo chúng tôi về cục cảnh sát điều tra.” Phương Nguyên với tay vào túi áo, lạnh lùng hỏi: “Cần xem giấy chứng nhận không?”

“Không cần đâu, chúng ta là người một nhà, sao tôi lại không tin anh?”

Cận Viêm lên giọng ở cuối câu, nghe như có điểm châm biếm, mà biểu cảm lại rất chân thành.

Vẻ mặt Phương Nguyên hơi cứng lại, rồi lập tức trở về như thường, nói: “Vậy cũng đúng, mời Cận tổng đi.”

Bọn họ đối thoại ở tầng cao nhất chỉ mất vài phút, sau đó đi thang máy xuống dưới. Thời điểm đến tầng thứ hai, bỗng nhiên thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra, Tưởng Khâm đang đứng ở ngoài.

Anh mặc áo sơ mi trắng, cộng thêm áo khoác, sắc mặt có vẻ tiêu tụy, chỉ đứng như vậy mà không bước vào. Lúc thấy Cận Viêm, môi anh giật giật, tựa như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Cận Viêm ra vẻ thoải mái: “Ra ngoài có chút việc, sẽ trở lại ngay.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, đi thẳng xuống tầng dưới cùng.

Từ đầu đến cuối Phương Nguyên chỉ nhìn vào Tưởng Khâm, nhưng Tưởng Khâm ngay cả liếc về phía hắn cũng không, giống như căn bản không phát hiện ra hắn, hoặc là có thấy cũng làm như hắn không tồn tại. Giấy phút cửa thang máy đóng lại, không hiểu vì sao làm hắn nhớ đến hôm ở bệnh viện, hắn ôm một đóa hoa bách hợp vào, Tưởng Khâm chợt vui mừng, cầm lấy ngắm thật lâu, nói rằng ở viện lâu quá không được thấy những gì tươi đẹp như vậy.

Cảnh tượng trong quá khứ từ từ hợp nhất lại với cảnh tượng trước mắt, cuối cùng biến thành phía sau thang máy, gương mặt nhìn nghiêng của Tưởng Khâm lạnh lùng như băng.

Thông tin tổng giám đốc của Thời Tinh Giải Trí khiêm cổ đông lớn nhất Cận Viêm đã bị cảnh sát bắt loan truyền khắp thành phố H trong chiều hôm đó.

Không thể không nói hành động lần này được giữ bí mật rất chắc chắn, trong giới giải trí những ai có chút quan hệ cũng đều hỏi thăm xem vì sao Cận Viêm bị bắt, nhưng không ai có thể biết được nguyên nhân chính. Có người nói hẳn chỉ bị đưa đi hỗ trợ điều tra mà thôi, bản thân không có tội gì có người nói nhà họ Cận theo xã hội đen đã lâu rồi, không chừng lần này phải điều tra sổ kế toán, tài sản nhà họ Cận bị hủy hoại trong tay Cận Viêm.....

Tin đồn càng lan càng ác liệt, vài ngày sau khó nghe vô cùng. Trên mạng có người phỏng đoán là Cận Viêm ngủ với ngôi sao nữ nọ, cuối cùng “cha nuôi” của ả nổi trận lôi đình, sử dụng các mối quan hệ để bắt Cận Viêm những người khác đều cảm thấy ý kiến này hay nhất, đều cho rằng ngôi sao nữ nọ là kẻ gây tai họa, còn vị cha nuôi nào đó có thể lực chính trị rất lớn, nhà họ Cận phải làm thế nào mới có thể đối mặt với thất bại thảm hại trước mắt?

“Thất bại thảm hại,” Phương Nguyên cười lạnh, tiện tay ném máy tính bảng ra băng ghế sau xe.

Mấy hôm nay trong cục vừa bận rộn hỗn loạn không ngừng, Phương Nguyên đã mấy đêm rồi chưa về nhà nghỉ ngơi. Sáng nay họ mới mang chứng cứ liên quan đi giám định, sau đó phải đợi thêm một ngày, cuối cùng Phương Nguyên cũng có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Từ thang máy ở bãi đỗ xe, Phương Nguyên lên thẳng phía trên, không cho ai vào, đến tầng có căn hộ của mình mới ngừng lại.

Nhưng cửa thang máy vừa mở ra, hẳn lập tức ngắc ra.

—— Tưởng Khâm đang đứng trước cửa nhà hắn.

“.....Sao em lại đến đây?” Phương Nguyên sực nhớ ra mình chưa thay đồng phục, chẳng khác nào tự lộ trần thân phận của mình trước mặt Tưởng Khâm, vẻ mặt không khỏi cứng ngắc.

“Em hơi lo,” Tưởng Khâm chậm rãi nói: “Đến tìm anh hỏi thăm tình hình.”

“Anh cũng không... Sao mặt em xanh xao quá vậy? Vào mau đi.”

Căn hộ đã lâu không được dọn dẹp, đối lập hoàn toàn với Tưởng Khâm sạch sẽ tinh tươm mà giản dị. Trên ghế sofa có mấy gói mì ăn liền cỡ lớn, trên bàn nước còn có chén chưa rửa, từ phòng khách nhìn vào phòng ngủ sẽ thấy được quần áo bẩn trên sàn nhà, chăn mền không gấp lại, để lộn xộn trên giường.

Phương Nguyên mau chóng thay đồ thành áo thun quần jean, vốn định pha trà, nhưng nghĩ lại đổi thành sữa nóng.

“Uống một chút đi, cơ thể em sao rồi?”

Tướng Khâm mặc áo sơ mi màu lam giản dị, mặt tái nhợt vì thiếu ngủ, nhìn qua thì có vẻ tiều tụy, nhưng vẫn được chăm sóc tốt: “Cảm ơn, em khỏe lắm.”

Phương Nguyên nói: “Anh biết em muốn hỏi gì, Cận Viêm chỉ bị đưa vào phối hợp điều tra, bọn anh sẽ không để người trong sạch bị oan uổng....”

“Vậy chừng nào mới bắt đầu điều tra em?”

Phương Nguyên nghẹn lại: “—Em nói cái gì vậy?”

“Mối quan hệ của em với Thời Tinh Giải Trí anh là người rõ ràng nhất, vì sao chỉ điều tra Cận Viêm mà không điều tra em?”

Bỗng chốc Phương Nguyên không biết nói gì, một lúc sau chỉ có thể hàm hồ: “Lúc nào cần điều tra thì sẽ điều tra, anh không rõ lắm, thật ra chức vụ của anh cũng không lớn.”

Tướng Khâm nở nụ cười, nói rất chậm nhưng cũng rất rõ ràng: “Vì anh đã nói trước với họ, rằng tôi không biết gì cả, có phải không?”

“.....”

“Anh cải trang thành cảnh sát dân sự, đi theo tôi giả vờ gặp lại, mời tôi đến nhà anh, dò hỏi về kế hoạch của Cận Viêm và các mối quan hệ cá nhân, mặt khác cũng thăm dò xem tôi đã nhúng sâu vào chuyện làm ăn của nhà họ Cận đến thế nào. Nhiệm vụ đầu tiên đã hoàn thành xuất sắc rồi, nhưng nhiệm vụ thứ hai anh không báo lại với cấp trên, chỉ đảm bảo rằng tôi trong sạch không can hệ gì, có phải thế không, Phương Nguyên?”

Trực giác Phương Nguyên muốn phủ nhận, nhưng bỗng nhiên Tướng Khâm nghiêng người qua, cách nhau không đến một gang tay mà nhìn vào mắt hắn.

Con ngươi màu hổ phách của Tướng Khâm cực kỳ trong suốt, ở khoảng cách gần như vậy, Phương Nguyên còn nhìn thấy được hình ảnh của mình hiện lên thấp thoáng.

Cảm giác này cực kỳ không tốt, tựa như bị gương rọi vào, không còn nơi ẩn thân.

“Anh lợi dụng quyền thế bảo vệ tôi, nhưng lại thù hận Cận Viêm. Rõ ràng anh có thể để người khác, nhưng lại tự thân mình đi áp giải Cận Viêm. Phương Nguyên, anh thù hận Cận Viêm như vậy không chỉ vì anh là cảnh sát chứ?”

Phương Nguyên nói không thành lời, chỉ nhìn Tướng Khâm nở nụ cười với mình: “Tôi muốn biết, anh bắt Cận Viêm vội vàng như vậy, suy cho cùng là vì sao?”

Đầu Phương Nguyên bỗng ong ong lên, cảm thấy trong lòng rối rắm không ngừng. Trong giây phút dường như hần nghĩ Tưởng Khâm đã phát hiện rồi, nhưng lại phủ nhận suy đoán này, tự gạt mình rằng không thể được, rõ ràng hắn đã che giấu rất tốt cơ mà.

“Anh.... Anh chỉ là....”

“Phương Nguyên,” Tưởng Khâm nói, “Cận Viêm đang bị tạm giam, trước đây nếu anh không thể nói, bây giờ có thể nói được rồi.”

Trong ánh mắt anh dường như có ý mỉa mai, cũng có chút mờ ám. Phương Nguyên nhìn vào ánh mắt ấy, cảm thấy bản thân đã bị xem thấu rồi.

45. Chương 45

Trong phút chốc Phương Nguyên cảm thấy thời gian dài đằng đằng, các cơ bắp đông cứng lại như bị hóa thạch, khiến hắn mất tự nhiên mà quay mặt đi, lúc quay lại thì cổ phát ra tiếng “rắc”.

“Em muốn nói gì.... Anh không hiểu ý em.”

Ý cười trên khuôn mặt Tưởng Khâm càng thêm sâu sắc, đột nhiên anh nhẹ nhàng đặt tay mình lên mu bàn tay Phương Nguyên.

Trời nóng như vậy, nhưng lòng bàn tay anh thì rất lạnh mà cũng rất khô. Bỗng chốc Phương Nguyên dường như không phát hiện ra bản thân đang giật mình: “Em—”

“Nếu như anh không muốn nói, vậy hãy nghe tôi nói, anh có thể lựa chọn thừa nhận hoặc phủ nhận. Đầu tiên, anh rõ ràng biết tôi có quyền khống chế Thời Tinh Giải Trí, tài khoản chung của gia đình cũng là do tôi quản lý, mà anh lại che giấu điều này, đúng không?”

Phương Nguyên im lặng thật lâu, rồi nói: “Đúng.”

“Tiếp đó, không phải anh có thù địch bình thường với Cận Viêm, nên đích thân mình đến Thời Tinh Giải Trí bắt anh ấy, tôi nghĩ lúc anh mang theo súng vào cổng công ty chắc chắn như có cảm giác dẫm nát kẻ thù dưới chân, có đúng không?”

“.....Đúng.”

“Anh dám thề đó hoàn toàn xuất phát từ trách nhiệm, từ sự căm thù và kháng cự đối với tội phạm, mà không có bất cứ tư tâm nào không?”

“....” Yết hầu Phương Nguyên hơi lên hơi xuống, “Xưa nay anh ghét nhất cái loại làm ăn bẩn thỉu này.”

“Ở thành phố này ngày nào cũng xảy ra các vụ phạm tội bạo lực, mỗi một cao ốc đều cất giấu vô số giao dịch đen tối, vì sao anh cố sống cố chết phải bắt được Cận Viêm? Ban đầu anh ấy làm những việc như vậy đều do quan chức sai bảo, không lẽ anh không biết?”

“Ở tỉnh muốn thay nhiệm kỳ mới, dọn dẹp đường dây buôn lậu là kết quả phấn đấu của các phe phái bên trên,” Phương Nguyên nhỏ giọng nói, “Bắt họ Cận cũng là ý của bên trên, anh chỉ tuân lệnh mà làm.”

Tưởng Khâm rất hứng thú mà lặp đi lặp lại: “.....tuân lệnh mà làm.”

Cuối cùng anh cũng quay lại ngồi bình thường, nhưng vẫn ấn tay Phương Nguyên xuống, Phương Nguyên hơi rút tay mình ra, rõ ràng Tưởng Khâm không dùng sức nhưng hấn lại không rút ra được.

Hoặc là hấn vốn không muốn rút ra.

Thời niên thiếu mỗi khi Tưởng Khâm luyện đàn, lòng bàn tay mềm mại và mười ngón tay mảnh mai, Phương Nguyên có thể cảm nhận được làn da khô ráo mát mẻ của anh, sờ vào cực kỳ dễ chịu. Trong giây phút kia, hấn còn nghiêm túc suy nghĩ xem nên rút tay ra, hay vẫn để nguyên như vậy.

“Phương Nguyên,” Tưởng Khâm thông thả nói, “Tôi nghĩ nếu anh đã có gan làm, ít ra cũng phải có gan nhận. Ai mà biết tôi tới tận nhà anh hỏi, mà anh phải sợ chứ. Quên đi, xem như tôi chưa từng đến vậy.”

Anh buông tay hấn ra, tiến về phía cửa.

Nhưng ngay lúc anh sắp ra khỏi, Phương Nguyên đứng bật dậy cản anh: “Em như vậy là có ý gì?”

“Sao?”

“Có gan làm mà không có gan nhận là ý gì? Rõ ràng anh không có làm gì——“

“À, anh không có làm gì cả, chỉ là muốn mà thôi.”

Đuôi mắt Tưởng Khâm hơi nhếch lên, nét mặt rõ ràng châm biếm, như là đang nói: tôi biết cả rồi. Giây phút đó Phương Nguyên dường như xác định được mình đã bị phát hiện thật rồi, từ nhỏ cậu ấy đã là đứa em họ có trí tuệ hơn người, không có gì là không biết, thấu rõ lòng người, không ai có thể đứng trước mặt cậu ấy giấu diếm bí mật.

Nhận ra được điều này khiến Phương Nguyên tĩnh tâm lại, giống như một phạm nhân đứng ngồi không yên vì chờ đợi phán quyết, nhưng khi nhận kết quả tử hình, lại thản nhiên vô cùng.

Hấn còn thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Em biết từ khi nào?”

“Lúc ở nhà anh trước hôm ra tòa.”

“.....Anh nghĩ mình đã che giấu rất tốt.”

“Không có chuyện gì rõ ràng cả, chỉ là cảm giác thôi.” Tưởng Khâm ngừng một lúc, nói: “Lúc anh nói chuyện với tôi, giọng điệu luôn làm tôi cảm thấy kì quặc....”

Trong lúc đó, khoảng cách hai người quá gần nhau, một tay Phương Nguyên còn đưa ra cản người anh lại, Tưởng Khâm lùi về phía sau nửa bước. Tư thế đó khiến người ta có một cảm giác khó tả, như những người bạn sống chung lâu ngày, tránh hiềm khích với nhau, thậm chí nói chuyện với nhau bằng những tình cảm mờ ám.

Loại tránh hiềm khích này vậy mà càng diệu kỳ, dường như có chút kích thích và cảm dỗ cấm kị, giống hệt một con rắn đang vờn vẹo trong lòng.

Phương Nguyên rất không tự nhiên lên tiếng: “Bây giờ em đã phát hiện, em muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào,” Tưởng khâm nói, “Tôi chỉ muốn biết, có phải anh... ừm, đang ôm ấp một tình cảm không thể cho ai biết với tôi, nên mới căm thù Cận Viêm như vậy.”

Lúc nói câu “không thể cho ai biết” trên mặt anh có biểu hiện ghét bỏ, nhưng lại không buồn che giấu. Phương Nguyên căng thẳng, phút chốc liền thất thố: “Đúng thì thế nào?”

“.....”

“Cận Viêm hủy hoại tương lai cả đời này của em, lừa gạt giấu diếm em bao năm, bị tóm vào tù vẫn còn muốn liên lụy em, hẳn có điểm nào đáng để em thích? Tùy tiện tóm một tên trên đường cũng tốt hơn hẳn nhiều!”

“.....”

“Anh thật sự không biết có phải em thích người khác đối xử với mình thế hay không,” Phương Nguyên lạnh lùng nói, “Lừa đảo, bạo lực, chuyên quyền, tai tiếng với ngôi sao nữ, cố ý chia cắt em với cha mẹ.... Vậy mà em vẫn một mực si mê hắn. Nói em biết Tưởng Khâm, không vì lý do gì, anh sẽ giết chết hắn cho em xem.”

“..... Đây là anh đang lạm dụng quyền hạn.” Tưởng Khâm nhẹ nhàng nói.

Phương Nguyên cười lạnh: “Thật bất hạnh, anh cố tình lạm dụng quyền hạn đấy.”

Tưởng Khâm khẽ nhắm mắt lại, không rõ đang nghĩ gì mà thở dài.

Tiếng thở dài này nhỏ nhẹ vô cùng nhưng rất phức tạp, giống như thật không còn cách nào, sau đó lại có một chút “quả nhiên là như vậy”.

Lưng anh dựa nhẹ vào tường, cả người thả lỏng. Áo sơ mi bằng vải cotton vừa cổ, với sắc lam xưa cũ, càng khiến làn da anh trở nên trắng hơn. Phương Nguyên vừa cúi đầu đã có thể nhìn thấy gáy anh, đường cong duyên dáng kéo dài xuống yết hầu, nối tiếp là xương quai xanh, rồi biến mất trong làn áo.

“..... Em đó.... Anh nghi ngờ không biết em có phải có khuynh hướng thích ngược hay không, Cận Viêm đối xử với em như vậy, em lại một lòng với hắn....”

Giọng Phương Nguyên vừa khàn vừa thấp, như bị mê hoặc mà cúi đầu ngửi áo Tưởng Khâm.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy rằng trên người Tưởng Khâm có mùi thơm rất đặc biệt, không nhạt nhòa, cũng không nồng nặc, nhưng dường như lại khiến người ta phát nghiện. Lúc đầu hắn nghĩ xem đó là gì, sau mới biết đó chính là ***.

Tựa như những con thú ngửi được mùi trong thời kỳ động dục, không phải thông qua sự khuếch tán của không khí, cũng không phải con nào cũng có thể phát hiện được.

Tưởng Khâm nhẹ nhàng nói: “Vậy Tưởng Khâm ở trong tay anh chẳng phải chết chắc rồi sao?”

Phương Nguyên chìm đắm trong mê muội, nói: “Hắn chết chắc rồi.”

Tưởng Khâm vừa cử động, Phương Nguyên lập tức ép anh vào tường, giữa hai tấm áo mỏng cơ thể hai người dường như dán sát vào nhau. Hơi thở phát ra từ khoảng cách gần như thể càng làm cho hắn say đắm, thậm chí hắn cảm thấy chỉ cần hắn hơi mở miệng ra, là đầu lưỡi có thể liếm được làn da mịn màng trên cổ Tưởng Khâm.

May mà hắn chưa kịp làm vậy, Tưởng Khâm nhạy cảm đã quay đầu đi. Vậy là khoảng cách giữa họ lại càng thu hẹp, gần như chạm môi vào nhau.

Phương Nguyên vội vàng cúi xuống hôn khóe môi anh, ban đầu chỉ thử từng chút một, nhưng không cảm thấy sự chống cự nào. Sau đó lập tức bắt đầu hôn triển miên ướt át, thậm chí hắn còn cảm thấy khớp hàm Tưởng Khâm lưỡng lự buông lỏng.

Đây rõ ràng là tín hiệu nhượng bộ khiến Phương Nguyên quên đi tất cả, ép Tưởng Khâm vào tường để hôn thật mạnh, một bàn tay đặt trên lưng vuốt ve. Lúc hắn không cảm lòng được muốn ôm Tưởng Khâm vào ngực mình, Tưởng Khâm đột nhiên quay đi tránh nụ hôn này, bước chân lảo đảo ra khỏi bờ tường.

“Em...”

Phương Nguyên kích đòn đưa tay giữ Tưởng Khâm lại, Tưởng Khâm nghiêng mình tránh: “—Đủ rồi!”

Ánh mắt anh sáng cực kỳ, đôi môi ửng đỏ rực, nhưng vẻ mặt lại lạnh như băng. Phương Nguyên vốn đang si mê, nhưng thấy biểu cảm này của anh bỗng trong lòng như bị đánh cái bộp, chôn chân tại chỗ ngập ngừng: “Tưởng Khâm, anh...”

“Mẹ tôi và mẹ anh là chị em ruột thịt,” Tưởng Khâm khẽ nói: “Trên người chúng ta có ít nhất ¼ huyết thống.”

Chớp mắt Phương Nguyên như bị đánh một bạt tai, thật sự không nói thành lời.

Tưởng Khâm không nhìn vẻ mặt khó xử đó của hắn, quay người bước ra khỏi căn hộ, để lại tiếng “rầm” trên cửa.

Lúc đi xuống, Tưởng Khâm nhìn vào gương thang máy chỉnh sửa vẻ bên ngoài cẩn thận, đến khi ra khỏi cổng, trừ khoe môi hơi ửng đỏ, thì không có điểm nào khác thường.

Xe đỗ ở bên kia vệ đường, anh nhanh chóng lái xe đi, cẩn thận nhìn gương chiếu hậu, sau khi chắc chắn rằng Phương Nguyên không đuổi theo kịp, mới tìm một góc đường nào đó mà đỗ xe lại.

Anh lấy cái bút ở trong túi quần ra, mở nắp bút ra, bên trong là một cái usb cùng cổng kết nối. Sau khi nhấn nút, lập tức có tạp âm vang lên, vài giây sau có tiếng “ting” của thang máy, tiếp đó là câu hỏi kinh ngạc của Phương Nguyên: “—Sao em lại đến đây?”

Tưởng Khâm tập trung nghe tiếp, khoảng chừng hai mươi phút sau, mới nghe được tiếng “rầm” đập cửa. Tất cả đối thoại đều rõ ràng không sai, mỗi câu mỗi chữ đều chính xác vô cùng, thậm chí cả tiếng thở dốc đã áp chế khi bị hôn liên tiếp cũng rõ ràng.

Tưởng Khâm mặt nặng như nước, lặng lẽ tắt máy ghi âm, bỏ lại vào túi quần.

46. Chương 46

Vụ án của nhà họ Cận quả nhiên không phụ sự mong mỏi của mọi người, chỉ trong vòng một đêm đã thành tâm bão lớn.

Cận Viêm thì đã bị bắt, còn hòa thượng Cận Vệ Quốc vẫn chưa bị bắt, có thể nói đây là hai vị trụ cột của gia tộc, bảo sao thành phố H phải gánh vác hết trọng trách. Mà anh Hai họ Cận là người đa mưu túc trí, mang theo một khoản tiền khổng lồ bay ra nước ngoài, bảo tồn sinh lực cho nhà họ Cận.

Trước khi đi, anh Hai đã cùng anh Cả bí mật nói chuyện, đề cập đến vấn đề đi hay ở của Tưởng Khâm. Cận Vệ Quốc cho rằng Tưởng Khâm là người giám hộ của Lê Mông, yêu cầu anh với Lê Mông ra nước ngoài lánh nạn cũng là lẽ dĩ nhiên, nhưng nếu anh đi, công ty của Cận Viêm sẽ không thể cứu được, vậy nên nhất

định phải giữ anh ở lại trong nước, nếu không thì dùng phương pháp cưỡng chế cũng được.

Anh Hai lắc đầu bảo rằng: “Không phải đề phòng cậu ấy, Tưởng Khâm không đi đâu. Cậu ấy với cậu Sáu tình sâu ý nặng, cho dù không có chúng ta, cậu ấy cũng sẽ hết lòng hết dạ nghĩ cách cứu cậu Sáu. Nhưng thật ra nhà họ Cận chưa hẳn có vị trí trong lòng cậu ấy. Vì chuyện cậu Sáu vướng vào xã hội đen nên cậu ấy oán hận chúng ta lâu rồi.”

“VẬY LÊ MÔNG...”

“Em biết anh muốn nói gì, anh Cả. Lê Mông là đứa cháu độc đinh của gia tộc, nhưng anh đã mang con người ta ra nước ngoài, còn muốn mẹ người ta ở trong nước liều mạng cứu người, đây là chuyện con người làm sao? Nếu anh muốn Tưởng Khâm hận anh hơn nữa, vậy cứ làm đi.”

Cận Vệ Quốc nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lời này có lý, vậy nên từ bỏ ý niệm này.

May mà Tưởng Khâm không biết cuộc nói chuyện này giữa họ, nếu không chắc chắn sẽ kích động Cận Viêm đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.

Sau khi Cận Viêm bị bắt, lão mới phát hiện thì ra quản lý công ty là một việc làm rất phức tạp. Cho dù không nhận thêm hạng mục mới nào, để giữ vững số vốn hiện có cũng cần phải nỗ lực rất nhiều. Những hợp đồng Cận Viêm vẫn chưa kết thúc, đối tác liên thừa nước đục thả câu, khiến lòng người hoang mang tin đồn lan tràn, mang các nghệ sĩ đi đầu quân sang công ty khác.... Mỗi sáng lão mở mắt thức dậy, trông thấy xung quanh đều mịt mù khói súng, mặt đất thì hỗn loạn.

May mà Cận Viêm có vài người bạn đáng tin cậy, ví như minh tinh đương thời đã hết hợp đồng là Vệ Hồng cùng với mấy nghệ sĩ quen biết vẫn quyết định ở lại, kết quả tốt đẹp tình trạng thừa nước đục thả câu đã bị Đoàn Hàn Chi ngăn lại, các loạn phỏng đoán ác ý cũng dần dần biến mất. Tưởng Khâm lên tỉnh vài ngày để xây dựng quan hệ từ trên xuống dưới, rất nhiều chuyện của Thời Tinh đều do Quan Phong hỗ trợ xử lý.

Tình hình hiện tại vô cùng phức tạp, đầu tiên là cách thức buôn lậu ngọc thạch của Cận Viêm, phần lớn là do quan lớn ở tỉnh giao cho, cũng có nghĩa là họ đã bật đèn xanh, mắt nhắm mắt mở cho qua tiếp theo đường dây này của Myanmar đã được một số quan chức lãnh đạo của Myanmar ngầm đồng ý, nếu Cận Viêm thật sự bị giải ra pháp trường, rất nhiều nhà buôn ngọc mất đi cửa ngõ tiêu thụ ngọc ổn định, chắc chắn họ sẽ không để yên.

Mà đứng sau Phương Nguyên, những vị quan muốn phong tỏa đường dây buôn ngọc kia, là người có tiếng nói nhất trong số các ứng cử viên của nhiệm kỳ mới ở tỉnh. Có thể nói họ đã quyết định sống mái một phen với những vị quan đương nhiệm.

Tưởng Khâm thường xuyên giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm yên ắng, sau đó lại không ngủ được, nghĩ đến rất nhiều chuyện. Anh tựa như một phiến lá trên con thuyền đang bồng bềnh giữa biển, đã thấy sấm chớp sóng to trước mắt, nhưng lại không có dũng cảm bỏ thuyền nhảy xuống biển.

Quãng thời gian đó mỗi đêm anh chỉ ngủ được hai ba tiếng, tinh thần tuột dốc không phanh, cả đêm đầu đau như búa bổ. Nhưng đến ban ngày khi xuất hiện trước mặt người khác, anh vẫn luôn bình tĩnh tao nhã, trầm tĩnh khéo léo, làm gì cũng không sai không chậm, hiển nhiên đã trở thành nơi nương tựa của mọi người.

Dần dần bắt đầu có tin đồn, rằng dù Cận Viêm đã bị bắt, nhưng biển vàng của Thời Tinh không nhất định phải gỡ bỏ. Vị tổng tài mới của Thời Tinh thật sự rất lợi hại, trong lúc nguy cấp mà có thể ngăn được sóng dữ, e rằng ngay cả Cận Viêm cũng sút một cái là bay.

Đang lúc tình trạng nản lòng của nhà họ Cận đã dịu đi, thì cục diện khó lường lại bắt đầu.

Để điều tra chuyên sâu, cuối cùng bọn Phương Nguyên cũng quay lại Thời Tinh để điều tra những chứng cứ liên quan.

Nếu là các vụ án khác, ngay từ ngày đầu tiên thành lập án đã được phép điều tra ngay. Tình hình lúc này không cần nói nhiều, bọn Phương Nguyên cũng hiểu đây là do ở trên đầu đá lẫn nhau, kết quả là sự thỏa hiệp này.

Không dễ gì mới được cấp phép, Phương Nguyên đích thân dẫn một đội đến Thời Tinh Giải Trí. Khi ấy, Tưởng Khâm vừa mới chấm dứt một cuộc họp qua điện thoại, sức cùng lực kiệt dựa vào ghế ngồi uống nước, sau khi nhận được điện thoại của tiếp tân thì trầm mặc vài giây rồi nói: “Đưa bọn họ đến bộ phận tài chính, tôi xuống ngay.”

Tiếp tân nói lại toàn bộ cho cảnh sát, Phương Nguyên nghe xong cảm thấy nao lòng.

Hắn nghĩ Tưởng Khâm sẽ trốn biệt tăm biệt tích, ít ra cũng không trực tiếp xuống gặp.

Nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn với những gì hắn dự đoán.

Ban ngày khi xuất hiện trước mặt nhân viên, Tưởng Khâm luôn ăn bận tươm tất, âu phục đen phối với áo sơ mi trắng, không đeo cravat, mở hai cúc áo gần cổ, trên cổ tay hơi có mùi nước hoa. Nhóm người Phương Nguyên mang đến trước đây có vài người từng nguy trang thành cảnh sát dân sự, đã từng gặp mặt Tưởng Khâm, còn ngồi ăn cơm chung, thấy anh hôm nay trầm ngâm lạ thường, rất khác với lần gặp trước đây.

Nhưng Tưởng Khâm thì lại tương đối bình tĩnh, nhìn thấy những gương mặt quen thuộc còn hơi mỉm cười, tựa như hoàn toàn không bất ngờ: “Cần phối hợp điều tra à? Bộ phận tài chính đi bên này, tôi đã chuẩn bị tất cả rồi.”

Anh như vậy khiến các cảnh sát có hơi không được tự nhiên.

Phương Nguyên ho một tiếng, nói: “Cũng không có gì quan trọng, tuân mệnh đến thu thập một ít chứng cứ thôi. Báo cáo tài chính và hóa đơn bản gốc của mấy năm qua, hơn nữa hợp đồng bản gốc cũng phải mang

ra. Nếu có gì phiền phức xin được thứ lỗi.”

Tưởng Khâm nhẹ nhàng nói: “Quá lời rồi.”

Anh nói câu này cũng không thêm nhìn Phương Nguyên lấy một lần.

Vì vậy cả bọn cùng Tưởng Khâm đến bộ phận tài chính, các kế toán đã chuẩn bị từ trước, những gì được xử lý hoàn chỉnh từ trước đều được lấy ra kiểm tra. Một vài cảnh sát ở lại kê khai sổ sách, một nhóm khác thì phân công nhau ra ngoài tìm nhân viên thẩm vấn, giống như những vụ điều tra bình thường.

Tưởng Khâm đứng nhìn một lúc, rồi xoay người ra ngoài.

Phương Nguyên thỉnh thoảng hỏi: “Đội đã, Thời Tinh Giải Trí còn một bộ phận tài chính nữa phải không? Nhưng không treo bảng tên, hình như là của riêng Cận Viêm?”

Tưởng Khâm dừng bước lại.

Các cảnh sát nhìn nhau, nghĩ rằng anh sẽ phủ nhận, hoặc kéo dài thời gian giả vờ nói một hai câu ngớ ngẩn. Ngờ đâu Tưởng Khâm chỉ “A” một tiếng, nói: “Có đấy, các anh muốn xem à?”

“Xin phép đưa tôi đến đó.”

Tưởng Khâm đi thẳng ra ngoài mà không quay đầu lại, Phương Nguyên ngáp ngừng vài giây, ra hiệu bằng mắt bảo các đồng nghiệp cứ đứng ở đây, còn mình đi theo.

Gian này vốn là phòng kế toán đặc biệt nhưng đã bị gỡ bảng tên, nhìn thoáng qua cũng chỉ giống như phòng uống trà bình thường. Hai nhân viên kế toán ngồi chơi poker, thấy Tưởng Khâm và cảnh sát đi vào mới đứng dậy: “Anh Tưởng.”

“Lấy báo cáo tài chính mấy năm nay ra đây, có cái gì lấy cái đó. Máy tính cũng mở ra, dùng thông tin của các anh đăng nhập vào hệ thống tài chính, bày tất cả số liệu ra cho vị cảnh sát này.”

Nhân viên kế toán không sợ hãi gì, lập tức làm theo.

Phương Nguyên thoáng có cảm giác khó chịu, giống như tất cả đều đã được luyện tập từ trước, những người này vì đối phó với mình hôm nay mà đã chuẩn bị đầy đủ. Hắn tựa như một con rùa, giây phút bước vào Thời Tinh Giải Trí, chẳng khác nào chui đầu vào rọ người ta vậy.

Phải chăng trước đó đã có người tiết lộ thông tin cho Tưởng Khâm?

....Không thể nào, chưa nói đến chuyện hành động lần này vô cùng bí mật, cho dù có người cố ý tiết lộ, Tưởng Khâm cũng không thể nào sắp xếp được tất cả mọi người.

Sản nghiệp nhà họ Cận như một con quái vật lớn, chỉ trong vài ngày mà muốn che giấu hoàn hảo thì người bình thường khó có thể nghĩ ra giải pháp và hành động được. Những điều này ngay cả Cận Viêm cũng chưa chắc làm được, huống chi Tưởng Khâm lại là người chưa bao giờ gặp phải sóng gió, càng không thể có bản lĩnh này.

“Tất cả mọi thứ đều ở trong này.” Tưởng Khâm thản nhiên nói, “Muốn xem gì thì tự vào xem đi.”

Phương Nguyên dần sự ngờ vực xuống, bước đến lấy đại mấy bản hợp đồng, một số ghi là đầu tư phim ảnh truyền hình, một số ghi là thu thập và bán các tác phẩm nghệ thuật. Nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng đưa đến bộ phận kiểm toán để kiểm tra thì không biết kết quả thế nào.

Hắn do dự một lúc, nói với kế toán rằng: “Các anh có thể ra ngoài cho cảnh sát thẩm vấn được không?”

Kế toán không nói gì, gật đầu lui ra.

Tưởng Khâm cũng định đi cùng hai kế toán ra ngoài, nhưng vừa mới nhấc chân đã bị Phương Nguyên gọi lại: “—em bây giờ ngay cả liếc nhìn anh một cái cũng không muốn sao Tưởng Khâm? Em hận anh lắm nhỉ.”

“.....”

Phương Nguyên đến gần sau lưng Tưởng Khâm, ở khoảng cách gần như vậy, nửa người trên của hắn như muốn dán vào Tưởng Khâm.

“Lần trước khi em ra khỏi nhà anh, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Lần này em không cần nói gì, chỉ cần nghe anh nói, em có thể chọn đồng ý hoặc từ chối.”

“Đầu tiên, lần trước em đến trong lòng đã có sẵn đáp án, tâm tư của anh đối với em thế nào em cũng đã biết. Vậy thì sao em còn làm như vậy? Có phải cảm giác được tận tai nghe anh nhận thua khiến em thích thú lắm không?”

Tưởng Khâm ngăn người ra.

Phương Nguyên lại cười: “Tiếp đó, em đã biết tình cảm không thể nói với ai của anh rồi mà vẫn cùng anh về thành phố S? Vì sao lúc đó em vẫn xử sự rất bình thường, cùng anh đến cùng anh đi mà không có chút phòng vệ nào? — Đừng nói với anh là em rất vô tư, phải biết là chuyện đồng tính lúc đó vẫn phải tế nhị hơn so với dị tính, nếu em thật sự khinh miệt anh, thì lúc đó đừng nên đi cùng với anh.”

Tưởng Khâm quay mặt sang một bên, Phương Nguyên từ đằng sau bắt chặt lấy cằm anh, khiến cho anh phải quay lại nhìn mình: “Em vì Cận Viêm mà hận anh, Tưởng Khâm. Nếu Cận Viêm tốt đẹp thật, em cũng không chơi đùa mập mờ với anh làm gì — thậm chí em còn thích thú cảm giác được người khác yêu, được người khác phóng đảng.”

Tưởng Khâm im lặng không nói.

Phương Nguyên cúi xuống ngửi hương thơm trong cổ áo anh, mùi vị của làn da ấm áp mềm mại tràn ngập trong khoang mũi, khiến cho hắn chìm vào mê muội.

Lạ kỳ hơn chính là Tưởng Khâm không hề phản kháng, vẫn đứng im như tượng một lúc lâu, rồi bỗng nói: “Tật xấu này ai ai cũng có.”

Lời này tựa như đang giải vây cho chính mình, Phương Nguyên nghe xong liền nở nụ cười chế nhạo.

“Nhưng trong chuyện này,” Tưởng Khâm nói, “Thật ra tôi chỉ đang lợi dụng anh thôi.”

“.....” Mặt Phương Nguyên lập tức cứng đờ ra.

Tưởng Khâm lại nhìn hắn, khóe môi khẽ mỉm cười chế giễu: “Ồ trong mắt anh tôi là đứa bỉ ổi hận không thể dụ dỗ hết người trong thiên hạ này sao? Phương Nguyên, anh từ xưa đã giỏi giang hơn người, liền nghĩ mình có thể đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người. Bây giờ tôi rất hối hận vì không để anh nhận biết tình hình sớm hơn, thật ra trong mắt tôi anh vẫn là người anh họ bị mang ra so sánh với tôi trên mọi phương diện, nhưng chẳng có phương diện nào bằng tôi được. Đùa giỡn với anh so với một con kiến còn dễ dàng hơn nhiều.”

Sắc mặt Phương Nguyên hoàn toàn thay đổi, một lúc sau mới rít qua kẽ răng một câu: “——em nói cái gì?”

“Anh sẽ phải hối hận.” Tưởng Khâm nhìn hắn đầy thích thú.

Nếu như Phương Nguyên còn có lý trí, thì sẽ hiểu được những gì Tưởng Khâm nói không chỉ đơn giản như vậy, mà còn bóng gió đến một chút nguy hiểm. Nhưng lúc này hắn đã hoàn toàn hờ hênh rồi, bao năm sống cao cao tại thượng như vậy, từng bước một đều xuôi chèo mát mái mà thăng chức, điều này khiến cho hắn một khi đã bị khiêu khích thì sẽ không giữ được bình tĩnh, khiến mọi chuyện đột nhiên đến tình trạng không thể vãn hồi.

Tưởng Khâm lùi về sau hai bước, vừa mới chuyển người đã bị Phương Nguyên nắm lấy cánh tay. Vì động tác quá mạnh nên làm anh ngã xuống đất, lật đổ cả cái ghế bên cạnh! Nhưng mà tiếng ghế đổ cũng không làm Phương Nguyên tỉnh táo lại, mà còn khiến thần kinh hắn thêm kích thích, đưa tay nắm lấy áo Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm phản ứng rất nhanh, chốc lát đã vung nắm đấm vào mặt Phương Nguyên, đang định đứng lên

lại. Nhưng sức mạnh Phương Nguyên không kém, lại đang ở thời điểm mà cảm xúc thăng hoa, nắm đầm này thậm chí còn không làm hắn cảm thấy đau, trở lại bắt lấy cổ tay Tưởng Khâm khiến cả người anh đổ ào xuống.

Văn kiện trên sàn bay tán loạn. Tưởng Khâm bị đè úp mặt xuống đất, giấy giụa đập vào chân Phương Nguyên, giẫm đến nỗi hắn gần như ngã xuống đất. Nhưng lúc này Phương Nguyên vẫn còn nắm cổ tay anh, chớp mắt hung tính trời dậy, vặn tay anh lại, “rắc rắc” một tiếng đã vặn ngược tay Tưởng Khâm ra phía sau.

47. Chương 47

Tưởng Khâm bị vặn tay chỉ cảm thấy đau đớn, cánh tay nhanh chóng tê dại, sau đó chẳng còn cảm giác gì.

Đỉnh điểm của đau đớn chính là không còn cảm thấy đau nữa, chỉ có thể dùng lý trí để an ủi rằng “Tôi chắc chắn đang rất đau”, sau đó là cảm nhận được sự sợ hãi vây quanh.

Đây chính là cảnh cáo trong tiềm thức rằng cơ thể đã bị tổn thương.

Trong giây lát đầu óc Tưởng Khâm trở nên minh mẫn, có thể nhận ra rằng Phương Nguyên đang quỳ một chân lên lưng mình, cúi đầu xuống hôn cổ mình. Vì động tác này mà lực trên ngón tay hắn hơi lỏng lẻo, Tưởng Khâm lập tức dùng sức mạnh toàn thân xoay người lại, đè đầu gối xuống bụng Phương Nguyên từ phía trên.

Nhưng Phương Nguyên phản ứng rất nhanh, bắt lấy cổ chân anh, hai ngón tay cấu véo. Động tác này chuẩn xác cực kỳ, khiến Tưởng Khâm đau réo lên ngay: “—A!”. Sau đó theo phản xạ rút chân lại.

Phương Nguyên tức điên lên, hỏi: “Phục hay không?”

“Cút đi!”

Phương Nguyên ngừng một lúc, cho dù giận dữ thế nào hắn cũng biết đây là Thời Tinh Giải Trí, Tưởng Khâm là quyền tổng giám đốc, bên ngoài là nhân viên của công ty, nếu bạo lực thì chỉ có chết.

Hắn vốn bị Tưởng Khâm chọc giận, còn muốn cấu véo cho thỏa. Tưởng Khâm trời sinh đã có làn da thơm ngát, bao năm qua lại sống sung sướng an nhàn, da dễ mềm mại đến nuốt nà, khiến cho Phương Nguyên không còn biết chừng mực.

Hiện giờ hắn đang cấu véo cổ chân Tưởng Khâm, cảm thấy hơi hối hận vì đã quá tay, nhưng mà hắn không cam lòng, chỉ biết quỳ một chân lên người Tưởng Khâm thở hổn hển, nhìn anh hung tợn.

Giằng co chưa đến vài giây, Tưởng Khâm bị đau nên ngừng lại, sau đó lập tức đưa tay lên tát thật mạnh.

“Bốp” một tiếng, Phương Nguyên ngã phịch xuống đất, Tưởng Khâm chệnh choạng đứng lên liền chạy thẳng ra cửa.

Bên ngoài đều là người của Thời Tinh Giải Trí, Phương Nguyên làm sao có thể để anh không chính chu mà chạy ra ngoài? Vậy nên hắn lập tức đứng dậy đuổi theo. Chân Tưởng Khâm bị cầu véo nên không chạy nhanh được, bị Phương Nguyên chặn lại, làm đổ cái bàn.

“———Phương Nguyên anh điên rồi! Cút đi!”

Phương Nguyên phản nộ hỏi: “Em chạy cái gì?!”

Tưởng Khâm căn bản không để ý hắn, quay lại lạnh lùng nói: “Người đâu, người đâu!!”

“Rầm” một tiếng, hai kẻ toán đập cửa chạy vào, trông thấy tình thế như vậy đều ngăn người ra, kẻ toán lớn tuổi có phản ứng trước, lật đặt đỡ Tưởng Khâm đứng dậy, người còn lại xông lên cản Phương Nguyên, sau đó há mồm định gọi bảo vệ. Nhưng chưa kịp gọi, Tưởng Khâm đau đến run rẩy đã hô lên: “Đừng hoảng! Đừng gọi người! Đóng cửa lại!”

Kẻ toán trẻ chạy vội ra đóng cửa, suýt chút nữa bị vấp ngã.

Khủy tay trái của Tưởng Khâm bị cụp xuống một cách bất thường, chân phải không thể tiếp đất, đau đến mặt trắng bệch. Trong lòng Phương Nguyên hơi hoảng hốt, nhìn Tưởng Khâm đổ mồ hôi lạnh liên tục lại hối hận vô cùng, nghiêm mặt đứng một bên.

Kẻ toán lớn tuổi run run bàn tay mở cúc áo Tưởng Khâm ra, cúc thứ hai và cúc thứ tư trên áo sơ mi đã sắp rơi ra rồi, xương quai xanh lộ gần hết ra bên ngoài. Có lẽ anh rất rất đau, tóc mái đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, khóe mắt hơi ửng đỏ, con mắt như hồ nước, trông đáng thương vô cùng, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

“Gọi điện cho bác sĩ đến nắn lại xương giúp tôi, tôi trật khớp rồi.” Tưởng Khâm thở hổn hển căn dặn: “Còn nữa, nói với những cảnh sát này, đã có những gì muốn rồi thì đi đi! Chuyện hôm nay không được nói ra bên ngoài dù chỉ một chữ!”

Phương Nguyên hậm hực nói: “Tưởng Khâm....”

“Cút!”

“Em hãy nghe anh nói...”

“Cút!”

Phương Nguyên hít sâu một hơi, sau đó kìm nén lửa giận: “—anh không muốn làm tổn thương em, em đã bị Cận Viêm tẩy não hoàn toàn rồi, không biết đằng sau chuyện này nguy hiểm thế nào, bất kỳ ai bị cuốn vào đều....”

“Đừng ra vẻ thiên sứ chính nghĩa gì đó với tôi nữa, cùng lắm anh chỉ là một con chó của đám người bên trên thôi! Tuy Cận Viêm không đúng, nhưng anh ấy không hại người, vậy mà anh cũng đòi đến uy hiếp tôi?!”

Phương Nguyên ngừng lại hít thở, Tưởng Khâm nổi giận với kế toán: “Đuổi hắn ra cho tôi!”

Trong phòng kế toán ồn ào quá lớn, trừ hai kế toán nọ tận mắt chứng kiến, mấy cảnh sát đứng ngoài cửa chỉ nghe được loáng thoáng, nhìn chung là không biết được gì. Lúc Phương Nguyên ra ngoài mặt đen như than, không giải thích điều gì, huy động người thu thập tài liệu xong lập tức đi ngay.

Kế toán lớn tuổi tự mình gọi cho bác sĩ quen biết đến, cẩn thận nắn xương, bôi dầu vào cổ chân cho anh, căn dặn rằng trong vòng một tuần không được chạm đất. Trên người Tưởng Khâm còn có mấy nơi bị bầm tím, bụng thâm đen lại vì đụng trúng mép bàn, nhìn lướt qua cũng thấy sợ hãi.

Kế toán xem xong, hỏi nhỏ: “Tưởng tổng, trong phòng kế toán có camera, có cần phải đưa băng ghi hình ra để tên cảnh sát kia....”

Tưởng Khâm nháy mắt ra hiệu đừng nói nữa, sau đó bác sĩ vén áo Tưởng Khâm ra, thấy trên cổ rành rành một dấu răng đỏ ửng, không biết lúc cắn dùng bao nhiêu sức, còn hơi bị rách da nữa.

Cái này không phải vì đánh nhau mới có, bác sĩ lẫn kế toán đều cảm thấy quái lạ.

Vết thương to nhỏ đều được xử lý xong, sau khi bác sĩ ra về, Tưởng Khâm mới nhờ người đỡ mình lên phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất. Vì đi lên bằng thang máy, không có nhiều người nhìn thấy, các thư kí thì sợ đến nỗi mặt trắng bệch, vội vàng chạy đi lấy nước chấm trà.

Lúc này Tưởng Khâm mới tựa vào ghế sofa dặn dò: “Lấy tất cả băng ghi hình ở phòng kế toán ra, nhưng đừng cho ai biết.”

Kế toán ngạc nhiên hỏi: “Nhưng mà cảnh sát kia....”

“Không phải sợ Phương Nguyên, bởi vì hắn biết tôi không dám làm lộ ra. Bọn họ đã nghi ngờ tôi lâu rồi, bây giờ tôi còn đánh cảnh sát nữa, họ sẽ lập tức khống chế hoặc theo dõi tôi, như vậy muốn làm gì cũng rất bất tiện.”

“Vậy chuyện này bỏ qua như thế ạ?”

“Thời cơ chưa đến.” Tưởng Khâm cười, “Sẽ có một ngày giết chết hắn.”

Kế toán biết nhiều khi Tưởng Khâm còn lợi hại hơn Cận Viêm nhiều, vì thế nghe lời ra ngoài lấy bằng ghi hình. Đi đến cửa lại không cam lòng, chần chờ mãi mới hỏi: “Tưởng tổng, tên cảnh sát kia, có phải đối với anh....”

“Không phải cậu đã thấy rồi à?”

Kế toán không dám mở miệng ra nữa.

“Vụ án này chính là do phe phái bên trên ngầm đấu đá nhau, thao túng được Phương Nguyên sẽ có lợi lớn.” Tưởng Khâm thần nhiên nói: “Từ xưa lòng người khó đoán, nhưng nhi nữ tình trường[1] lại là chuyện đơn giản nhất.”

[1] Nhi nữ tình trường: Trích câu “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản”. (Nhi: nam, nữ: nữ, tình trường: yêu đương, khí đoản: tiêu tan chí khí), ngụ ý của câu là: tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan.)

Kế toán không nghe rõ, nhìn anh nghi hoặc.

Tưởng Khâm phất tay nói: “—Đi đi.”

Những người khác trong phòng đều lui ra, Tưởng Khâm dựa vào ghế sofa nghĩ ngợi lại mọi chuyện. Trong phòng im ắng vô cùng, chỉ nghe được tiếng tíc tắc nhỏ nhỏ vang lên của đồng hồ. Âm thanh giày cao gót chạm vào sàn đá từ bên ngoài truyền vào, có lẽ là các cô thư kí vội vàng đi qua, rồi cũng nhanh chóng trở về yên tĩnh.

Rốt cuộc Tưởng Khâm cũng mở to mắt, rút điện thoại từ túi quần ra, bấm một dãy số.

“Alo, anh Tưởng?”

“À kia đang ở chỗ nào?”

“Sòng bạc Hoàng Quan[2], nửa tiếng trước đến cùng với Cận tiểu thiếu gia. Vừa rồi chơi bài cào Baccarat thua ba bốn vạn, bây giờ đang uống chút rượu, phỏng chừng sẽ vào phòng đặt riêng ngay.”

[2] Sòng bạc Hoàng Quan: Hoàng Quan có nghĩa là ‘vương miện’, tiếng anh là ‘crown’, sòng bạc Hoàng Quan có nghĩa là Crown Casino, trùng tên với một trong những casino nổi tiếng nhất thế giới, tọa lạc tại Úc.)

“Để thủ hạ của cậu ở đó tiếp tục theo dõi, cậu đến đây đón tôi.”

“Anh Tưởng anh muốn trừng trị con ả này à?” Người ở đầu dây bên kia không ngờ được: “Từ Hiểu Tuyền đầu đáng giá để anh ra tay, chỉ cần nói một câu, em lập tức...”

“Cho cậu hai phút,” Tưởng Khâm lời ít ý nhiều nói, “Đến đây ngay.”

Sau khi Cận Viêm bị bắt, Quan Phong đã nhanh chóng điều đến một vài thủ hạ đắc lực nhất của mình để tương trợ Tưởng Khâm, A Chương này là cao thủ theo dõi người, được Tưởng Khâm sai đi bám đuôi Từ Hiểu Tuyền.

Nhà họ Quan không giống nhau, trước đây khi du học ở Pháp, Quan Phong đã học được tác phong của đại ca xã hội đen ở đó, có thói quen là trả tiền cao cho các cao thủ bốn phương về nuôi dưỡng, bình thường thì không cần làm gì, nhưng đến lúc quan trọng mới sử dụng. Ví dụ như lợi dụng quan hệ để chiêu mộ vài tên bắn tỉa tay nghề cao, cấp nhà cấp xe cấp tiền, còn chịu trách nhiệm giới thiệu người yêu, từ cuộc sống đến huấn luyện bao đều trọn gói, tiêu tốn vào họ rất nhiều tiền bạc và sức lực, nhưng từ đầu đến cuối đều không để họ làm gì. Cho đến lần này Cận Viêm bị bắt, Quan Phong mới ra lệnh cho một tay bắn tỉa giả vờ đánh nhau, bị bắt vào trại tạm giam, thật ra là để bảo vệ Cận Viêm.

Tuy A Chương không có tài bắn tỉa tuyệt vời như vậy, nhưng cũng xem như là nhân tài khó tìm. Được Tưởng Khâm phân công đi giám sát Từ Hiểu Tuyền, ban đầu gã cũng không nghiêm túc lắm, về nhà họ Quan còn nói đùa rằng: “Mấy người nghĩ không ra đâu, anh Tưởng là người có hiểu biết như vậy, nhưng mà cũng có lúc không qua được ải mỹ nhân.”

Quan Phong nghe được chuyện này, sai Hellen đi nói rằng: “Tưởng tổng bảo cậu làm gì, thì cậu nghe theo 100% mà làm. Tưởng tổng là người lợi hại khó tìm được trên đời này, anh ấy đã muốn làm gì chắc chắn sẽ có lý do. Nếu cậu lơ là bất cẩn, không cần Tưởng tổng mở miệng, Quan đại công tử hiển nhiên lột da cậu.”

Bình sinh Quan Phong không bao giờ làm một chuyện đó là nói đùa. Hắn nói lột da thì sẽ lột da, lúc ấy A Chương mới hãi hùng.

May mà sau khi rời khỏi Thời Tinh, cuộc sống của Từ Hiểu Tuyền bị thu hẹp lại. Mỗi ngày A Chương đều theo dõi rất cẩn thận, không có sự cố gì. Nếu hôm nay Tưởng Khâm không bắt chợt nói muốn đi gặp ả, thì A Chương đã nghĩ ông chủ quên hẳn chuyện này rồi.

Hôm nay Từ Hiểu Tuyền rất đáng phải chết, sông bạc mà ả tới là sản nghiệp của Cận Vệ Quốc. Mọi người trong sông bạc đều đã gặp Tưởng Khâm, biết vị này đến đây đã nhiều, hôm nay thấy anh đến với vẻ muốn giết người, họ đều ngoan ngoãn cho qua mà không hỏi câu nào, cũng không ai đứng ra ngăn cản.

Tưởng Khâm dẫn người đến thẳng sông bạc, bước vào phòng ăn riêng ở tầng dưới, bảo vệ trông thấy nhóm người này đang đẳng sát khí, định ra ngăn lại, nhưng thấy người ngồi xe lăn ở giữa là Tưởng Khâm, bỗng ngoan ngoãn rụt rè như mèo con.

Tưởng Khâm hỏi người theo dõi: “Là phòng nào?”

“Phòng thứ hai bên tay trái, gọi là phòng Kim Ngọc ạ.”

“Đập cửa cho tôi.”

Từ Hiểu Tuyền mặc áo cổ sâu đến nỗi lộ ra một bên ngực, đang ngồi trong lòng Cận Chí Hải mỉm cười hầu rượu, bỗng nhiên nghe “rầm” một tiếng, cánh cửa đập vào tường rồi dội lại, sau đó có mấy người mặt mày dữ tợn xông vào.

Trong phòng có bấy nhiêu người đều đứng dậy: “Làm gì vậy!” “Đi ra đi ra!” “Bảo vệ đâu? Tới đây!”

Cận Chí Hải sắc rượu trong họng, ho sặc sụa hỏi: “Mẹ nó là thằng nào, còn không biết đường đuổi ra ngoài cho tao!”

Những người xông vào trước đều ngơ ngác mở đường, sau đó A Chương đẩy xe, đưa Tưởng Khâm vào.

Vừa thấy người thì mặt Từ Hiểu Tuyền trắng bệch ra, trốn sau lưng Cận Chí Hải. Cận Chí Hải cũng sợ run lên, chợt dạ hỏi: “Sao... sao lại là chú?”

Tưởng Khâm lạnh lùng nói: “A Chương, để chú mang ả này đi!”

A Chương ra hiệu bằng mắt, mấy người xông lên đẩy Cận Chí Hải ra, bắt lấy Từ Hiểu Tuyền kéo ra ngoài. Từ Hiểu Tuyền gào lên inh ỏi, càng kéo càng gào lớn, đến giày cao gót cũng rớt mất một chiếc, giọng khản đặc: “Vì sao muốn bắt tôi! A Chí! A Chí cứu em! A Chí!”

Cận Chí Hải có tình cảm thực sự với Từ Hiểu Tuyền — nếu không vào thời khắc bị ép buộc đó, nó cần mẹ gì phải tự sát? Nghe thấy tiếng Từ Hiểu Tuyền kêu cứu, nó không ngồi yên được, tiến đến nắm lấy tay Từ Hiểu Tuyền, mặt đỏ bừng hỏi Tưởng Khâm: “Cô ấy có gì đặc tội với chú Tưởng chứ, muốn bắt người cũng phải hỏi cháu trước!”

“A Chí, luận thân phận mày còn phải gọi chú một tiếng ‘cậu’.” Tưởng Khâm bình tĩnh nói: “Có câu ‘cậu thương cháu’[3], hôm nay mày ngoan ngoãn ngồi xuống uống rượu tiếp, chuyện này xem như chưa có gì, nếu không ngay cả mày chú cũng giết— đừng hỏi vì sao ‘cậu’ không thương mày.”

[3] “Cậu thương cháu”: Đại ý là em trai rất thương con cái của chị mình. Cận Chí Hải là con trai của chị Tư nhà họ Cận.)

Cận Chí Hải mặt biến sắc: “Vậy — vậy muốn làm gì! Dù sao đây cũng là sông bạc Hoàng Quan! Chú định làm gì!”

Tưởng Khâm căn bản không muốn đôi co vô nghĩa với nó, trực tiếp bảo A Chương mang người đi. Cận Chí Hải không dám đối đầu với Tưởng Khâm, chỉ dám hét toáng A Chương cùng mấy tên thủ hạ, những người

khác trong phòng không thấy loạn mà chạy, cũng xông lên ba chân bốn cẳng cướp người, kéo Từ Hiểu Tuyền đang rất tươi tắn ra.

Chính lúc đang ầm ĩ này, cuối cùng Cận Vệ Quốc cũng đến, vừa vào cửa đã hoảng loạn: “Đang làm gì thế này?!”

“Cậu cả!” Cận Chí Hải như thấy cứu tinh: “Cậu tới mau, chú Tường đang làm khó dễ người yêu cháu! Cháu đã làm gì chọc giận chú ta chứ....”

Cận Viêm vẫn xem chuyện phong lưu với Từ Hiểu Tuyền trước đây là sự sỉ nhục của đời mình, hận không thể mất đi trí nhớ, trừ Tường Khâm ra, bên họ nhà mình chẳng nói cho ai biết cả. Từ Hiểu Tuyền ôm đùi Cận Chí Hải mà kiếm sống, hiển nhiên sẽ không nói chuyện này đi lung tung, vậy nên cho đến bây giờ Cận Vệ Quốc vẫn chưa biết nội tình.

Lão còn tưởng là Tường Khâm tới gây sự, nhẩn nại hỏi: “Lần này lại là chuyện gì? Tốt xấu gì cũng là địa bàn của anh....”

“Anh Cả, bây giờ anh đứng một bên nghỉ ngơi đi.” Tường Khâm ngừng một lúc, hỏi: “——Chuyện hôm đó tôi nói với anh, anh quên hết rồi à?”

Cận Vệ Quốc phun máu tới đỉnh đầu, muốn mở miệng ra quát nạt, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Tường Khâm phóng điện ngang qua. (y chang trong manga =)))

Ánh đèn rọi xuống khiến đôi mắt anh sáng rực, đến nỗi làm cho người khác phải ớn lạnh. Cận Vệ Quốc bất giác nói yếu ớt: “Em... em đừng nghĩ nhiều, Cận Viêm không sao đâu.... Em bị thương như thế thì về nhà nghỉ ngơi đi, gây khó dễ cho cháu nó làm gì....”

“Câu này tôi nghe không hiểu.” Tường Khâm cười lạnh ngắt lời lão: “Ai ai cũng đều biết tôi và cậu Sáu nhà các người đã kết hôn, tôi là người thế nào trong lòng anh tự rõ. Họ Từ này đã từng qua lại với Cận Viêm, có thể anh không biết, Cận Viêm đã dùng rất nhiều tiền bịt miệng ả lại, nhưng ả vẫn nhấn tin vào di động của tôi —— bây giờ tôi muốn mang ả về lột da rút gân, đây rõ ràng là việc nhà của tôi, thế nào lại gây khó dễ cho cháu nó?”

Cận Vệ Quốc: ‘.....’

Cận Vệ Quốc hận không thể nhảy xuống nước được, nếu không lão đã tự mình nhảy xuống để trốn đi.

Cận Chí Hải không thể tin được: “Nói vậy, không thể nào.... Chú Tường chú đừng có nói vậy! Cháu không tin!”

“Nếu mày là con chú,” Tường Khâm lạnh lùng nói, “Chắc chắn đã bị chú đánh chết. Còn không mau quỳ xuống cảm tạ ông trời, không gửi hồn mày vào trong nhà chú, để mày có thể giữ được cái mạng nhỏ mà

sống đến bây giờ.”

Cận Chí Hải sợ đến nỗi không nói được gì, Tưởng Khâm cũng không để ý nó nữa, trực tiếp ra lệnh: “A Chương, mang người đi.”

A Chương vừa định đưa người đi, Từ Hiểu Tuyền đã vùng vẫy hét ầm lên: “A Chí cứu em! Em thật sự không biết gì! Anh đừng tin hắn, mau cứu em đi A Chí! Anh muốn thấy em chết sao!”

Cận Chí Hải vốn hay mềm lòng, thấy bọn A Chương hành động lại lỗ mãng, tất nhiên lại bị kích động: “Các người buông cô ấy ra, không cho phép mang cô ấy đi! Chú Tưởng, chuyện này nhất định có hiểu lầm, chú không được tự ý mang người đi!” Nói xong đi lên đẩy bọn A Chương mấy phút, chộp lấy cánh tay Từ Hiểu Tuyền.

Dù sao nó cũng là đời thứ ba của nhà họ Cận, A Chương không dám đánh nhau với nó, trong lúc giằng co suýt nữa đã vượt mất Từ Hiểu Tuyền. A này cũng rất khôn ngoan, vừa thấy dấu hiệu có lợi, đã dùng hết sức vùng vẫy khóc lóc kêu gào: “Người đâu rồi! Cứu tôi với! Mau đến cứu tôi....”

Trong phòng thật sự rất hỗn loạn, chai rượu ly rượu mỗi nơi một thứ, cả chai vang đỏ đắt tiền cũng đổ hết xuống thảm. Nếu sông bạc mà không có bảo vệ canh giữ cầu thang, chắc chắn sẽ có đầy người đứng ngoài xem trò vui.

Cận Chí Hải máu nóng xông lên, không còn cách nào mà đỏ mặt tía tai rống lớn: “Chú Tưởng chú thật khinh người quá đáng! Chú muốn giết cháu mà! Mẹ cháu sẽ không bỏ qua cho chú! Cháu———”

Tưởng Khâm mặt nặng như nước: “A Chương bịt miệng trói Cận Chí Hải lại, những người khác ra ngoài, đóng cửa phòng.”

A Chương từ đầu đã ngứa mắt với Cận Chí Hải, ông chủ đã lên tiếng rồi, lập tức có vài người lao đến như lang như hổ, phút chốc đã bịt miệng Cận Chí Hải và trói thật chặt ném lên sofa, ngay cả ngón tay nhỏ bé cũng không cử động được.

Mấy người bạn của Cận Chí Hải bấy giờ đã bị dọa cho sợ chết khiếp, không cần phải đuổi, Tưởng Khâm chỉ vừa lên tiếng là họ đã chạy tóe khói ra ngoài, lúc A Chương quay ra đóng cửa đã không còn thấy bóng dáng nào.

Cận Vệ Quốc cũng muốn ra ngoài, nếu ở lại cũng chỉ đứng yên một chỗ, ngượng ngùng hỏi: “Tưởng Khâm em.... Haiz, trước đây là anh lỗ mãng, em cứ từ từ xử lý, anh Cẩ ra ngoài hút thuốc....”

“Tôi nghe nói đứa cháu trai này của nhà họ Cận gần như không xem sống chết ra gì, mẹ nó chỉ cần động vào Từ Hiểu Tuyền một chút là nó đã đòi tự sát đến bệnh viện.” Tưởng Khâm cười mỉm, điềm đạm nói: “Tôi sợ sẽ có máu chảy, cháu trai yêu quý của các người không chịu nổi đòi tự sát, lỡ như thành công, tự nhiên tôi đây có tội lớn. Vậy nên anh Cẩ, anh cứ ở lại đây đi, tốt xấu thì cũng vì dòng dõi họ Cận bao năm.”

Cận Vệ Quốc tự hỏi vì sao lúc này mình lại phải xuống nước chứ! Lão đã biết đứa em dâu xinh đẹp này chắc chắn không thể chộc vào được nhưng vì sao lão phải xuống nước chứ! Lão thật sự không muốn trở thành kẻ hèn mà đm! Bây giờ lão phải làm sao đây đm—!

Tướng Khâm sửa lại cổ áo, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay Phương Nguyên đến Thời Tinh khám xét.”

Nghe xong, Cận Vệ Quốc bỗng sững sờ.

“Toàn bộ sổ sách đã bị tịch thu, phòng kế toán mà trước đây Cận Viêm tự mình bố trí cũng không còn lại gì, rõ ràng là có người đã tìm được chỗ này. Thật ra tôi đến quấy rầy cũng không phải chỉ vì Cận Viêm, mà là muốn hỏi cô Từ đây, đối với bọn cảnh sát mưu hay chước giỏi như thế cô cảm thấy thế nào?”

Tướng Khâm ngừng một lúc, từ trên cao nhìn xuống gương mặt trắng bệch của Từ Hiểu Tuyền.

“Chuyện bên trong phòng kế toán, trừ Cận Viêm ra thì tôi không thể nghĩ được là còn ai biết. Không phải nói hồng nhan tri kỉ hiểu rõ nhau nhất sao? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ biết đến đây hỏi hồng nhan tri kỉ của Cận Viêm —— cũng chính là cô Từ đây.”

48. Chương 48

Từ Hiểu Tuyền tuy không thông minh, nhưng ngu đến đâu ả cũng biết, lên giường ông chủ và bán đứng chuyện cơ mật của ông chủ, đây vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dựa vào tính cách Tướng Khâm, nếu là chuyện đầu tiên thì chắc chắn anh sẽ không thêm bận tâm đến ả, dù sao với địa vị của Cận Viêm, phụ nữ bên ngoài muốn chọn ai chẳng được, không có ả cũng sẽ có người khác. Tướng Khâm muốn xử lý thì phải xử lý Cận Viêm mới đúng.

Nhưng nếu là chuyện sau, chỉ cần lộ ra chút xiu gì, chắc chắn ả sẽ bị nhà họ Cận giết chết! Dù cho Cận Chí Hải có thất cổ thật thì cũng không cứu được ả!

“Không phải tôi! Không phải tôi thật mà!” Từ Hiểu Tuyền gào lên thất thanh: “Tôi không biết chuyện gì cả, không biết gì thật mà!”

“A Chương,” Tướng Khâm hỏi, “Bình thường khi gặp phải những đứa cứng đầu cứng cổ thì các cậu xử lý thế nào?”

A Chương cười nói: “Chuyện này còn phải xem đã. Lấy cấp tiền của công ty mà không chịu thừa nhận thì chặt hai ngón tay là xong. Đối trên lừa dưới gây mâu thuẫn nội bộ thì lôi ra đánh một trận. Còn như cô Từ Hiểu Tuyền ăn cây táo rào cây sung đây thì nghiêm trọng hơn nhiều, nếu là Quan đại công tử, chắc chắn sẽ bị ném trôi sông rồi.”

“Tôi thật sự không biết gì cả, không phải tôi đâu! Tôi có gan cũng không dám bán đứng Cận tổng mà!” Từ

Hiếu Tuyền khóc to ôm lấy cổ chân Cận Chí Hải: “A Chí anh nói giúp em đi, em là người thế nào anh còn không biết sao? A Chí anh nói giúp em vài câu đi mà!”

Cận Chí Hải không đành lòng, muốn nói lắm nhưng đã bị A Chương bịt miệng lại, chỉ có thể phát ra âm thanh ư ử.

“Từ tiểu thư và Cận Viêm từng qua lại với nhau, nên tôi cũng không nỡ ác độc quá,” Tưởng Khâm nói xong thì hơi hơi cười, có lẽ chính anh cũng cảm thấy nói những câu này rất thú vị, “VẬY ĐI, Từ tiểu thư, cô thật thà trả lời câu hỏi của tôi, xem câu trả lời thế nào rồi quyết định nên thả cô ra hay ném cô xuống sông, được không?”

Từ Hiếu Tuyền rùng rùng nước mắt: “Tôi nói, tôi nói, tôi nói hết.... Nhưng chuyện bán đứng Cận tổng tôi thật sự không làm đâu....”

Cô ả khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, hình tượng ngọc nữ coi như đã bị phá hủy rồi. Cận Vệ Quốc nhìn mà cũng không thể tưởng tượng nổi, Cận Viêm uống nhầm thuốc hay sao mà vừa mất loại đàn bà này? Khí chất thì không có, hình tượng thì giả vờ, cái mũi dường như đã được chỉnh sửa, gặp chuyện thì trừ khóc ra chẳng làm được gì, phải chăng Cận Viêm bị áp lực tâm lý lâu ngày do vợ mình quá hoàn mỹ nên mới tìm ả thay đổi khẩu vị?

Tưởng Khâm ấn nhẹ lên cánh tay trái bị trật khớp của mình, một lúc sau mới thờ ơ hỏi: “——Trước đây giữa cô và Cận Viêm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“.....Cận..... Cận tổng say, chỉ có một đêm....”

“Nói dối.”

Thật sự chỉ có một đêm, hôm đó mời cơm nhà quảng cáo, ở trong câu lạc bộ đêm....”

“Không phải câu này, câu trước đó.”

Từ Hiếu Tuyền sững sờ, co rúm lại nói: “Cận tổng say, là sự thật.”

“Có lẽ tôi nên kéo cô ra sông^[1] để dầm nước mấy lần.” Tưởng Khâm thở dài, “Đến lúc này rồi mà còn ảo tưởng lừa gạt tôi.”

[1] Sông này có tên gọi chung phiên âm ra Hán Việt là Hoàn Thành Hà (Hoàn: vòng tròn Thành: thành phố Hà: sông), có nghĩa là con sông bao quanh thành phố theo hình cái nhẫn. Mình không tìm được từ tương đương nên chỉ viết đơn giản là sông thôi.)

Sắc mặt Từ Hiếu Tuyền thay đổi lớn, ngay cả khóc cũng quên, “Anh, anh làm sao biết được? Tôi thề tôi

chỉ làm có một lần, thuốc đó.... Thuốc đó hoàn toàn không hại người, chỉ kích thích....”

Cận Vệ Quốc như thể xúc động đến nỗi phun máu lên tận trời. Lão lén nhìn Tưởng Khâm dò xét, thấy anh vậy mà vẫn không tỏ vẻ gì, khuôn mặt băng giá như thể đã biết trước mọi việc.

“Thuốc đó là ai đưa cho cô?”

“Tôi mua ở trên mạng, nghe nói có tiệt là đã bắt đầu chuẩn bị. Cận tổng vừa trẻ vừa đẹp trai lại giàu có, hơn hẳn nhà quảng cáo kia nhiều, tôi nghĩ đến sau này mới....”

Lúc ả nói câu ‘vừa trẻ vừa đẹp trai vừa giàu có’, Tưởng Khâm lắc nhẹ đầu, cảm thấy hơi buồn cười.

“Sau đó Cận tổng đưa tiền bảo tôi không được nói với ai, nếu không sẽ giết tôi, nhưng tôi nhanh chóng phát hiện mình có thai.... Tôi nhất thời kích động, trộm được số điện thoại của anh, muốn thử nghiệm một lần....”

“Tại sao lại thử nghiệm tôi, Cận Viêm bắt cô bỏ?”

Từ Hiểu Tuyền ghen ngào gặt đầu, có lẽ là không ngờ trên đời lại có tên đàn ông tuyệt tình với cốt nhục của mình đến vậy.

“Cô đã có thai, anh ấy bắt cô phá, vậy chắc hẳn sau đó sẽ lại cấp tiền cho cô, mà còn cấp không ít.” Tưởng Khâm cân nhắc vài giây, bỗng hỏi: “Tiền cấp cho cô sau này là lấy từ trong phòng kế toán nội bộ?”

Từ Hiểu Tuyền rụt rè nói: “Tôi thật sự không biết nội bộ gì cả....Phòng kế toán, tôi thật sự không biết gì....”

“Nói dối.”

“Tôi không có....” Tiếng Từ Hiểu Tuyền từ từ nhỏ lại, trong phòng yên ắng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng nghe được, một lúc sau ả mới ấp úng rằng: “Cận tổng nói ngoài tiền ra thì không thể cho bất cứ thứ gì, sau này không được xuất hiện trước mắt anh ấy nữa, rồi gọi người đưa tôi đến bộ phận tài chính chuyển khoản. Đi được nửa đường bỗng nhiên anh ấy bảo kế toán quay về, nói.... nói là đưa tôi đến một phòng kế toán ‘khác’, vì sổ sách thâm hụt quá lớn, sẽ, sẽ....”

“Sẽ bị tôi phát hiện.” Tưởng Khâm nói, “Thảo nào tôi không tìm được hai khoản tiền đã chuyển cho cô trong sổ sách của Thời Tinh.”

Từ Hiểu Tuyền sụp đổ toàn bộ: “Làm sao anh biết được?”

“Tôi không biết gì cả, chỉ đoán thôi.”

Từ Hiểu Tuyền ngã xuống đất co quắp, trong lòng không sao tin được.

“Cô nàng ngớ ngẩn.” Tưởng Khâm mỉm cười nói: “Rồi cô ôm hận Cận Viêm trong lòng, vậy nên lúc Phương Nguyên tìm được, cô liền đem chuyện phòng kế toán nội bộ cho hắn biết? Chuyện cơ mật bên trong Thời Tinh cũng là do cô báo cho cảnh sát?”

“Tôi không có! Tôi không nói với cảnh sát! Tôi không dám, tôi không dám đâu!”

“Hèn gì Cận Viêm đã không cho cô xuất hiện trước mặt anh ấy, cô còn tìm được đường chui vào Thời Tinh. Có phải là để thám thính chuyện cơ mật của Thời Tinh để mang đi bán?”

“Tôi không có! Tôi thật sự không có!” Từ Hiểu Tuyền thét lên: “A Chí em xin anh cứu em với, em vô tội mà, em không có thông đồng với cảnh sát!”

Cận Chí Hải ư ử khó chịu, giống như đang rất tuyệt vọng, nhìn Tưởng Khâm bi phẫn.

Tưởng Khâm lắc đầu cười: “A Chí, tôi khuyên cậu đừng phí công vô ích. Cậu nghĩ tôi với người cha vô dụng của cậu đều ăn bám người họ Cận như nhau sao? Nhà họ Cận trừ cậu Hai của cậu ra, tôi thấy ai cũng chường mắt. Cậu xem cậu Cả của cậu đã đứng lâu lắm rồi, tôi có mở miệng cho ngồi chưa?”

Lúc này Cận Vệ Quốc mới ngộ ra là mình còn đang đứng, vẻ mặt liền rạng rỡ lên.

A Chương biết ý, nhanh chóng tìm ghế đưa qua.

Tưởng Khâm nhìn Cận Vệ Quốc như người tàng hình, khẽ cười: “A Chí, bây giờ giết hay không giết tâm can bảo bối của cậu chỉ do một câu nói của tôi thôi, dù cho mẹ cậu có ở đây lúc này, tôi cũng vẫn làm thật Từ Hiểu Tuyền cho cậu xem. Cậu muốn tự sát thì cứ việc tự sát, vương giả ở thành phố H xưa nay như nắm, bọn công tử đại gia có thêm cậu cũng không nhiều hơn, mà không có cậu cũng chẳng ít đi. Nếu cậu không thể cắt cổ tay được, thì để ‘cậu’ giúp cho một nhát, được không? Nghĩ thử xem nào?”

Vừa nói câu này anh vừa cười, ngữ khí lại chắc chắn vô cùng, giống như vào giây tiếp theo có thể hất đầu ra lệnh: A Chương mang dao ra đây.

Cận Chí Hải chảy mồ hôi lạnh đầy người, một mắt trợn lên nhìn Tưởng Khâm đến nỗi sắp nứt ra, mắt còn lại hơi run lên.

Tưởng Khâm không quan tâm đến nó, quay lại hỏi Từ Hiểu Tuyền: “Sao nào, còn chưa chịu nói thật?”

“Tôi thật sự không có, thật sự không có....” Từ Hiểu Tuyền tưởng như khóc hết nước mắt: “Tôi thật sự không có nói cho cảnh sát, tôi quay lại Thời Tinh chỉ vì muốn Cận tổng nhìn thấy tôi, nhớ lại tình cũ, tôi về được cũng rất vất vả....”

Tướng Khâm im lặng không nói, nhìn chăm chăm ả cả buổi, bỗng hỏi: “Những gì cô nói với tôi ở buổi họp thường niên là học ai?”

“Nói.... nói gì?” Từ Hiếu Tuyên sững sờ, không thể che giấu vẻ chột dạ trên gương mặt: “Tôi không nhớ, không học theo ai cả....”

Tướng Khâm khẽ cười, vẫn nhìn ả chăm chăm, như đã nắm được trong tay điều gì.

Ánh mắt ngày không mang theo chút cảm tình nào, giống hệt đồ vật vô cảm.

“Thật ra là tôi tự mình nghĩ ra,” Từ Hiếu Tuyên ấp úng nói, “Xin lỗi Tướng tổng, đầu óc tôi ngu muội, tôi ghen tị.... Chuyện cầu kết cảnh sát không phải do tôi làm, cho tôi mượn một lá gan tôi cũng không dám đâu! Thời Tinh Giải Trí là của ông chủ tôi, Cận tổng nếu bị bắt thì tôi có ích lợi gì? Tôi thật sự không làm mà!”

Cận Vệ Quốc bấy giờ đã không còn chịu đựng được: “Tao thì thấy chính là mày! Cậm Viêm mắt như mắt chó, nếu không giữ lấy mày bên cạnh làm gì! Tướng Khâm, con này ra ngoài sẽ gây họa, anh Cả giúp em xử lý được không?”

Tướng Khâm sờ vào vết thương bên trái cánh tay, một lúc sau mới nói: “Không phải ả.”

Cận Vệ Quốc giật mình tức khắc.

“Cô ả này rất ngu, sẽ khiến Phương Nguyên ngứa mắt.”

Tướng Khâm thoải mái điều chỉnh tư thế ngồi của nàng, vô tư nói: “Anh Cả, anh nghĩ Thời Tinh là đầu, ả muốn vào thì có thể vào được sao? Từ cái hôm họp thường niên ả tới uy hiếp tôi thì tôi đã thấy có gì không đúng rồi, hành động này rất ngu ngốc, mà lời nói lại rất hay, không giống ả tự nghĩ ra lắm.”

Cận Vệ Quốc hồ đồ: “Vậy ả....”

“Ả chỉ là một quân cờ, còn có người khác điều khiển ả. Chuyện phòng kế toán nội bộ là do ả nói cho người đó, người đó lại cầu kết với Phương Nguyên. Còn về chuyện Thời Tinh bị khám xét, có lẽ hôm nay ả mới biết.”

Từ Hiếu Tuyên ngơ ngác nghe theo, nét mặt đã chứng minh hết thảy.

Cận Vệ Quốc khó mà tin được: “Làm sao em biết được chuyện này?!”

“Tôi không biết gì cả, chỉ đoán thôi.” Tướng Khâm bình thản nói: “Bây giờ cô đã có thể nói cho tôi biết

chưa, Từ tiểu thư? Người sai khiến cô bỏ thuốc Cận Viêm, đưa số di động của tôi cho cô, viết lời thoại cho cô nói, từ miệng cô biết được phòng kế toán nội bộ rồi báo cho cảnh sát.... rất cuộc là ai?”

Từ Hiếu Tuyền vẫn không động đậy, như thể vì sợ hãi quá mà đã hóa thành đá.

Trong phòng ngoại trừ âm thanh hô hấp của ả thì không còn âm thanh khác, bầu không khí căng thẳng đến phát cháy. Nếu bây giờ có ai châm lửa, chắc chắn sẽ lập tức nổ tung.

“Tôi.... Tôi không biết....” Ánh mắt Từ Hiếu Tuyền do dự: “Xin anh đừng hỏi tôi nữa, tôi không thể nói....”

Bổng Cận Vệ Quốc đứng lên, đi đến đánh ả. A Chương thấy tình hình không ổn, ra sức ngăn lão lại, hét lên: “Cận lão đại, anh bình tĩnh lại đi! Bình tĩnh lại đi!”

“Buông ông ra! Ông chặt đứt mười ngón tay nó, xem nó nói hay không!”

“Cận lão đại đừng kích động quá! Tưởng tổng, Tưởng tổng——”

Tưởng Khâm lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Từ Hiếu Tuyền, với đôi mắt mang vẻ áp bức, ánh đèn chiếu vào con người màu hổ phách lạnh lẽo nhưng rực sáng.

“Tôi thật sự không thể nói, tôi không biết gì cả....” Từ Hiếu Tuyền như phát điên lên rồi, co quắp trên mặt đất khóc rống: “Để cho tôi chết đi, rõ ràng tôi không làm gì cả, tôi không biết gì cả....”

Tưởng Khâm buông hàng mi dài xuống, một lúc sau mới nâng tay lên gọi, thủ hạ cúi người bước đến nhanh chóng: “Tưởng tổng ra lệnh gì ạ?”

“Đưa Từ Hiếu Tuyền đi, trở về công ty.”

Thủ hạ lập tức tóm lấy Từ Hiếu Tuyền, nhét khăn vào miệng ả, nhanh gọn bước ra cửa.

Cận Chí Hải vùng vẫy vùng vẫy, Tưởng Khâm dùng mắt ra hiệu, thả người ra. Vị thiếu gia này mặt đỏ lên vì vết hằn, tóc rối tung, cả người thảm hại, hỗn hà hỗn hển cả buổi mới nghẹn ngào nói: “Sao có thể như vậy, tôi không tin! Hiếu Tuyền không phải người như vậy!”

Tưởng Khâm lắc đầu thở dài, nói: “Anh Cả, không phải tôi đã nói với anh là giáo dục của nhà họ Cận là đồ bỏ rồi sao.... Mà, thật may là Lê Mông tự tay tôi dạy dỗ.”

Cận Vệ Quốc trào máu ra khỏi cổ họng, thậm chí nói rằng chuyện này đâu liên quan gì tới ông! Tưởng Khâm rất cuộc mi cũng không tôn trọng ông một tí nào! Đúng là cầm súng nhắm thẳng ông mà bang bang bang mà!

A Chương cung kính đẩy xe lăn, đưa Tưởng Khâm ra ngoài. Cận Vệ Quốc nghĩ đi nghĩ lại, ác khí xông lên đỉnh đầu: “Chờ đã! Tưởng Khâm đừng đi, chúng ta nói chuyện....”

Tưởng Khâm sốt ruột quay đầu lại: “Một giờ sau tôi còn phải đi gặp mấy vị quan chức thành phố, đến tối gặp trưởng ban họ Thẩm của tỉnh ủy, giữa hai buổi gặp này có nửa tiếng rảnh thì đã gọi bác sĩ đến nắn lại mắt cá chân. Văn kiện mấy hôm nay chưa phê duyệt đã cho người mang đến văn phòng, đêm nay Quan Phong gọi điện để nói về chuyện thẩm định chứng cứ phạm tội, điểm tâm sáng mai có hẹn với lãnh đạo của sở cảnh sát, còn thời gian thì phải đi thăm vấn Từ Hiểu Tuyên đầu óc mơ màng kia nữa. Anh Cả anh muốn nói gì? Nếu không quan trọng thì nói nhanh lên.”

Cận Vệ Quốc ngại ngần nói: “Cũng, cũng không phải chuyện gì lớn....”

“Tưởng tổng, hình như trên đường về có nơi bị kẹt xe, nếu muốn đến đúng giờ thì chúng ta phải đi thôi.” A Chương ngắt điện thoại, hỏi: “Hay là gọi cho người ta hoãn lại nửa giờ sau?”

“Cứ từ từ, nghe xem anh Cả muốn nói gì.”

Mọi người trong phòng đều nhìn vào Cận Vệ Quốc chăm chú.

“.....” Cận Vệ Quốc ghen lời một lúc, bỗng lao ra mở cửa, cười tươi như hoa nở: “Không có gì đâu, không có gì, anh Cả muốn mở cửa cho em thôi! Đi thông thả nha!”

Tưởng Khâm nhú mày liếc nhìn lão, biểu cảm trên mặt như muốn nói “đầu óc lão có vấn đề chắc”.

Vì vậy A Chương phẩy tay gọi thủ hạ, đẩy xe cho Tưởng Khâm, nghênh ngang bước qua mặt Cận Vệ Quốc. Đi ra xa rồi mà còn nghe thấy tiếng lão ở đằng sau: “Đi thông thả nha! Khéo kéo ngã!—— Rảnh rồi thì đến chơi nha!”

49. Chương 49

Tưởng Khâm lúc nào cũng là người mâu thuẫn tính cách. Lúc người ta không thể chống đỡ được mọi chuyện, một mình anh có thể gánh vác tất cả trên vai nhưng đến khi có ai đó đứng trước mặt, anh lại lập tức lùi bước ra sau.

Người mà anh tin tưởng — ví như Cận Viêm, mặc cho có vô số bằng chứng chứng minh hắn nói dối, chỉ cần Cận Viêm không chính miệng thừa nhận, thì Tưởng Khâm đều nhắm mắt cho qua. Nhưng đối với người anh không tin tưởng, dù chỉ có một manh mối nhỏ nhoi, anh cũng có thể tìm ra được chân tướng.

Chỉ số IQ 160 cùng với chỉ số EQ 60 cũng đâu phải là nói đùa.

Từ Hiểu Tuyên hiển nhiên không phải là người Tưởng Khâm tin cậy, lúc ở sông bạc ả kiên quyết không nói ra người đứng đằng sau sai khiến, Tưởng Khâm đã mơ hồ liên tưởng ra điều gì đó không hay.

Đầu tiên là anh nghi ngờ những ứng cử viên như hồ dói rình mồi ở tỉnh— bọn họ có cách kiếm tiền của họ, nên không muốn dùng người có thể lực xã hội đen quá mạnh như Cận Viêm, giết chết nhà họ Cận có nghĩa là họ đã thành công đánh bại phe đường quyền bước đầu.

Nhưng những người đó sẽ hợp tác cùng với Từ Hiểu Tuyền sao? Từ Hiểu Tuyền tuy là ngôi sao trẻ thật, nhưng ngoại hình không có, IQ lại thấp, có tật giật mình, Tưởng Khâm chỉ đánh giá ả qua 3 chữ: cô gái đàn. Nào có con cáo già theo đuổi chính trị lâu năm nào muốn chọn ả về phe mình?

Tiếp theo Tưởng Khâm loại ra những đối thủ kinh doanh, dù có động cơ chính đáng thật, nhưng cũng không đủ để Từ Hiểu Tuyền sống chết không chịu khai ra. Một số tên có quyền cao chức trọng mặc sức hoành hành, có khả năng khiến Từ Hiểu Tuyền phải câm miệng, cũng không thể kết thù oán sâu nặng với nhà họ Cận như vậy.

Khi một người đã quyết tâm không mở miệng khai ra, thì dù có dùng gậy sắt cạy miệng cũng không có được đáp án. Ở sông bạc Tưởng Khâm đã ra một quyết định rất khôn ngoan, đó là mang Từ Hiểu Tuyền về, cho người giam lỏng ả, quan sát biểu hiện của ả.

Hôm đầu tiên Từ Hiểu Tuyền không có gì bất thường, trừ việc lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ ngơ ngác, cứ thế đến hết ngày.

Qua hôm sau Từ Hiểu Tuyền bắt đầu lộn xộn, ném đồ đạc, không nói không rằng, cơm ăn ít lại.

Đến ngày thứ ba đang lúc Tưởng Khâm đến bệnh viện đổi thuốc, làm vật lý trị liệu xoa bóp mắt cá chân, bỗng có tên đàn em cầm di động vội vã chạy vào, ghé vào tai nói nhỏ: “Tưởng tổng, Từ Hiểu Tuyền không được bình thường.”

“Sao mà không bình thường?”

“Miệng sùi bọt mép, còn đập đầu vào tường.”

Tưởng Khâm nhíu chặt mày, nhìn tên đàn em một lúc lâu, mới ngạc nhiên hỏi nhỏ: “——Ả bị nghiện?”

Cơn nghiện của Từ Hiểu Tuyền đến ngày thứ ba cuối cùng cũng bộc phát.

Lúc Tưởng Khâm đến nơi thì đã thấy ả sùi bọt mép, móng tay liên tục gãi mạnh vào ngực khiến nửa bộ ngực lộ ra những vết máu. Mấy tên đàn em xông lên mới đề được ả xuống, nếu không ả lại tiếp tục đập đầu vào tường, thật sự kinh khủng vô cùng.

Tưởng Khâm cho người cột ả trên ghế, nhẹ nhàng đi đến nâng cằm ả lên, chỉ thấy mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như dã thú đói đến nỗi không chịu đựng được trong rừng. Trong chớp mắt Tưởng Khâm thật sự không biết mình cảm thấy thế nào, chỉ biết nhìn những ngón tay đang cố gắng không run lên.

“.....Nghĩ cách mang chất kích thích đến đây cho ả, thuốc lắc cũng được.”

Tên đàn em lắc đầu nói: “Tưởng tổng, ả đã như vậy thì thuốc lắc sao đủ mạnh, chắc chắn phải là ma túy. Với lại ả đã nghiện nặng rồi, anh xem bộ dạng điên khùng này, còn giống con người sao?”

Tưởng Khâm run tay nhẹ vuốt tóc ả, bỗng nhiên Từ Hiểu Tuyền gào lên, ngược đầu gắng sức há miệng ra! Mấy tên đàn em cuống cuống chạy lại, bắt lấy cánh tay Tưởng Khâm, sau đó cách một tiếng, suýt nữa đã bị Từ Hiểu Tuyền cắn trúng rồi.

“Cẩn thận! Tưởng tổng! Người đâu kéo ả ra!” Tên đàn em hoảng hốt đến nỗi gọi loạn, túm lấy Tưởng Khâm chạy ra ngoài, rồi cầm tay kiểm tra tới lui vài lần, xác định anh không bị cắn xước da mới thôi.

“Đúng là quá nguy hiểm rồi! Nếu ả nghiện ma túy thì không thể đảm bảo ả có bị nhiễm HIV hay không, lỡ như cắn trúng thì phải làm sao? Hơn nữa ả còn rất hận anh, lỡ như....”

Tưởng Khâm trầm mặc một lúc, cuối cùng thở dài chán nản: “Tìm người mua chút ma túy đi.”

Từ Hiểu Tuyền đến nông nổi này rồi, không hút là không được.

Nếu là Cận Viêm, chỉ cần một cú điện thoại là có thể mua được heroin, nhưng Tưởng Khâm thì không thể tìm được người có thể trao đổi chuyện này trong một khoảng thời gian ngắn. Anh chần chừ có nên hỏi Cận Vệ Quốc, bỗng di động vang lên, là Quan Phong gọi đến bàn về vụ án.

Tưởng Khâm không mang chút hi vọng hỏi: “Anh có thể tìm người mua giúp tôi chút heroin không?”

“Cậu hút?”

“Không không, là hồng nhan tri kỉ của cận Viêm.” Tưởng Khâm kể lại chuyện Từ Hiểu Tuyền một cách đơn giản, nói: “Tôi đã cho người trối lại rồi, nhưng chắc không kéo dài đến mai được.....”

“Trối lại nửa tháng sẽ cai được thôi, không chết được.”

Tưởng Khâm hoảng hốt nói: “Đừng đùa, tôi thấy ả đêm nay khó mà qua được. Hiện giờ anh chuẩn bị ba bốn tép được không? Xong xuôi hết rồi tôi sẽ đưa ả vào trại cai nghiện.”

“Đúng là bọn người ngu xuẩn, kiên trì nửa tháng với mấy người khó đến vậy sao?” Quan Phong thở dài, không hề lẩn tránh nói: “Hellen, tìm người mua 50gr ma túy đưa tới Thời Tinh Giải Trí đi.”

“Vâng, Quan tổng.”

Quan Phong chắc chắn đã phóng to âm thanh cuộc gọi lên, giọng nói Hellen rõ ràng vô cùng, không có lấy một phần dao động —— nghe như “Hellen xuống dưới mua cho tôi bao thuốc” “Vâng, Quan tổng” không khác gì.

“Dù sao đi nữa,” Quan Phong nói, “Hôm nay đã có kết quả thẩm định bằng chứng phạm tội mà Phương Nguyên trình lên sở công an.”

“Ra sao rồi?”

“Những bằng chứng có giá trị để thành lập án không có đến một phần mười, bộ phận kiểm toán độc lập cũng không tìm được những chỗ đáng ngờ để định tội. Một số hợp đồng đáng ngờ do sửa đổi bút tích bị chuyển xuống bộ phận giám định, kết quả là tuy chữ ký rất giống chữ ký của Cận Viêm, nhưng đều là giả mạo.”

Quang Phong ngừng một lúc, lại nói: “Kế toán viên, tiếp theo là điều tra cậu đấy.”

“..... Khi nào Cận Viêm được thả ra?”

“Cuối tuần này là cùng.”

Tướng Khâm im lặng một lúc lâu, mới nhỏ giọng: “Quan tổng, tất cả nhờ vào anh.”

Đêm đó quả nhiên Hellen mang ma túy đến Thời Tinh, dạy thủ hạ chia tỷ lệ, rồi làm sao để tiêm cho Từ Hiểu Tuyên. Cô còn dặn dò rất cẩn thận là không thể cho vào quá nhiều, vì người nghiện càng ngày càng cần nhiều, nếu bây giờ tiêm vào quá nhiều, lần sau liều lượng ít đi thì ả sẽ không cảm thấy thỏa mãn.

Trước khi đưa cô về, Tướng Khâm hỏi: “Ai là người tự trói mình nửa tháng cai nghiện?”

“Quan tổng,” Hellen nhẹ nhàng nói, “Nhưng mà Quan tổng không nghiện nặng, chỉ là chơi đùa với bọn người ở Pháp thôi.”

Tướng Khâm lắc đầu bất đắc dĩ, tiễn nàng ra cổng công ty.

Lúc trở về thì Từ Hiểu Tuyên đã tiêm xong, ánh mắt rã rời tựa người trong góc phòng, hai tên đàn em đứng giữ cửa rất cảnh giác, sợ ả lên cơn nghiện lại bắt đầu đánh người.

Tướng Khâm ra hiệu cho hai tên đàn em lui ra, tự mình bước vào, nửa ngồi xuống trước mặt Từ Hiểu Tuyên, nhìn thẳng vào đôi mắt mê lương của ả.

“Ai bắt cô hít ma túy, người đó đã khống chế cô bao lâu?”

“.....”

“Từ Hiểu Tuyên,” Tưởng Khâm nói, “Mười mấy năm trước khi cô vẫn là một thiếu nữ, tôi đã từng gặp thủ đoạn giống như vậy. Sử dụng chất gây nghiện để khống chế các ngôi sao nữ, buộc họ phải kiếm tiền cho mình, sau khi hết giá trị lợi dụng thì để họ tự sinh tự diệt, nhiều ngôi sao nữ vì vậy mà tự tử.... giống như cô vậy. Kết cục của họ cũng là kết cục của cô sau này.”

“.....”

“Nói cho tôi biết người đó là ai, tôi đưa cô ra nước ngoài cai nghiện. Ngoại hình của cô vẫn còn chưa biến dạng quá mức, cai nghiện thành công rồi có thể quay lại giới giải trí, đây là cơ hội duy nhất của cô.”

Ánh mắt Từ Hiểu Tuyên chớp mạnh.

“Bất luận trước đây cô đã làm gì, chuyện cũ tôi đều cho qua. Từ nay về sau người nhà họ Cận sẽ không tìm cô gây sự, tôi dùng mạng mình đảm bảo, cô tuyệt đối an toàn.”

Sau một hồi tĩnh lặng, Từ Hiểu Tuyên cất giọng khàn: “Anh thề sẽ giữ bí mật?”

“Tôi thề.”

Tưởng Khâm nhìn chăm chăm vào mắt ả, thấy trong đó đang là sự đấu tranh quyết liệt, một lúc sau mới mở miệng há mồm, nói: “—— người đó..... người mà... trước đây sử dụng chất gây nghiện..... cuối cùng ra sao?”

“Hắn chết rồi.”

Trong phòng chỉ có tiếng hô hấp dồn dập của Từ Hiểu Tuyên, ả khoanh tay lại, các ngón tay co quắp ôm lấy khuỷu tay, móng tay bấm sâu vào da.

Sau khi nghe thấy hai chữ “đã chết”, biểu cảm trên mặt ả rất phức tạp, như vừa rất sáng khoái, lại thống hận xen lẫn không cam lòng, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp trở nên vô cùng dữ tợn.

Trong lòng Tưởng Khâm có một cảm giác không nói nên lời, làm anh không đành lòng nhìn thấy bộ dáng này của ả.

Anh nhắm mắt lại, bỗng nhiên Từ Hiểu Tuyên sát vào người anh, ghé vào tai anh thì thầm rằng thì thầm lợi nói nhỏ một cái tên, lòng đầy ác ý hỏi: “—— Anh ngạc nhiên à? Không ngờ phải không?”

Nằm ngoài dự đoán của ả, Tưởng Khâm vẫn rất bình tĩnh, chỉ thoáng kinh ngạc khi nghe cái tên ấy, rồi gật

đầu nói: “Giống như tôi suy đoán.”

“Anh nói gì?”

“Trước đây không dám chắc, nhưng vừa thấy cô lên cơn nghiện, thì liên tưởng đến chuyện trước đây. Không ngờ thủ đoạn này mười mấy năm sau vẫn không thay đổi, đúng là ngoài dự đoán của tôi.”

Tướng Khâm đứng dậy đi ra cửa, đột nhiên Từ Hiểu Tuyền cảm thấy thất bại thảm hại, lớn giọng hỏi: “Chuyện anh đã hứa với tôi——”

“Cuối tuần này sẽ bảo Cận Viêm đưa cô ra nước ngoài cai nghiện, chi phí sẽ ghi vào sổ sách, trước khi cai nghiện xong cô không cần trở về.”

Từ Hiểu Tuyền không còn sức lực, sợ sệt hỏi: “Đưa tôi đi cai nghiện..... tại sao không phải là anh?”

—— không thể phủ nhận là xem như ả cũng có đầu óc, biết giữa Cận Viêm và Tướng Khâm, có chuyện thì phải tìm ai.

Tướng Khâm lắc đầu nói: “Tôi không có thời gian.”

Không chờ Từ Hiểu Tuyền nói thêm gì, anh bước thẳng ra khỏi phòng, khẽ đóng cửa lại.

50. Chương 50

Nhà đột còn gặp mưa đêm[1], vận mệnh luôn tại thời điểm mà bạn không ngờ đến nhất lại hiện ra một khuôn mặt ghê tởm.

[1] Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: Nhà đột còn gặp mưa đêm, ý chỉ tai họa liên tiếp kéo đến.)

Tướng Khâm đi xuống cùng với những tâm sự ngổn ngang, ở trong bãi đỗ xe còn đi qua xe của mình, đi được một đoạn nữa, mới ý thức được là mình đã đi qua rồi. Anh vừa mới xoay người lại, bỗng di động vang lên, là Quan Phong gọi đến.

“Hai phút trước nhận được tin, cảnh sát buộc tội Cận Viêm uy hiếp và gây thương tích cho người khác, còn liên quan lớn đến lừa đảo và cờ bạc. Trong tay Phương Nguyên còn có một nhân chứng rất quan trọng, trước mắt vẫn được bí mật giấu kín, ở sở cảnh sát có rất nhiều người vừa biết được tin này.”

Tướng Khâm ngờ vực hỏi: “Nhân chứng?”

“Không hỏi được là ai,” Quan Phong nói, “Nói thật, nếu ngay cả người tôi nhờ vả còn không biết được người

này, thì cả sở cảnh sát phỏng chừng chưa tới ba người biết được.”

“Có manh mối gì không?”

Quan Phong vừa muốn nói tiếp thì tiếng Hellen vang lên: “Quan tổng, mail của ông Trương đến rồi.”

Quan Phong quay đầu lại đọc mail, trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng hô hấp ổn định. Qua được vài giây, hắn bỗng hỏi: “Trước đây Cận Viêm từng cá cược ngón tay với người khác?”

Đột nhiên hô hấp của Tưởng Khâm ngừng lại.

“Số tiền liên quan đến hàng ngàn vạn, không có ghi chép về người bị hại, cảnh sát cũng không lập hồ sơ điều tra.... Hellen, nói với ông Trương là những thứ này đều vô dụng, tôi cần danh tính của nhân chứng.”

Hellen đáp lại một tiếng, bỗng bị Tưởng Khâm ngắt lời: “Khoan đã, trước tiên giúp tôi điều tra ghi chép xuất nhập cảnh của một người!”

“Ai?”

Dường như ngay cả hơi thở cũng mang theo khí lạnh, phổi Tưởng Khâm như bị con dao lạnh ngắt rạch vào, lúc nói chuyện giọng nói khàn vô cùng: “Họ Tả, gọi là Tả Chí Kiệt. Vài năm trước y đã ra nước ngoài, cuối năm ngoái có về nước tìm tôi.... Tôi chỉ muốn biết một điều, là sau khi rời thành phố H vào tháng năm, rốt cuộc y có trở về Mỹ hay không?”

Quan Phong không để anh chờ quá lâu. Thực tế không đến hai giờ đồng hồ, đã gửi cho anh một tin nhắn:

“Không có bản ghi chép xuất cảnh của người này, chắc hẳn là ở trong tay Phương Nguyên.”

“Cận Viêm đã bị cáo buộc cố ý gây thương tích, thứ tư tuần sau mở phiên tòa.”

Ngày thứ tư mở phiên tòa, Tưởng Khâm mặc âu phục đen, trước giờ xét xử ngấn ngủ gấp sơ qua luật sư.

Trước đó luật sư đã cùng Tưởng Khâm đã bàn bạc rất nhiều cách thức đối phó, nhưng mà sắp đến giờ xét xử, không tránh khỏi hồi hộp, thần kinh bị kéo căng như sợi dây thun, trên mặt biểu cảm cứng đờ, nhìn qua có hơi kì quái. Tưởng Khâm vỗ vai luật sư, trầm giọng nói: “Đừng hoảng, hôm nay không được thua.”

Luật sư hít sâu vào, cật lực gật đầu.

Nếu nói đây là một vụ xét xử, không bằng nói đây là chiến trường của hai thế lực ở tỉnh. Có nhà họ Cận

hỗ trợ phái đương quyền, và nhóm người Phương Nguyên hỗ trợ phái tiên phong, vì tranh giành quan hệ, tài nguyên, tiền bạc và quyền lực, biến nơi đây thành nơi chém giết nhau đầu tiên, mà nhà họ Cận đã cầm trên chiến trường một lá cờ.

Muốn thổi bay lá cờ này, hay là để nó tiếp tục cầm trên trên trận địa, thì phải dựa vào trận chiến ngày hôm nay.

Mở đầu phiên tòa, không khí rất căng thẳng, nhưng không có gì lạ thường. Bên công tố đưa vụ Cận Viêm buôn lậu ngọc thạch phi pháp ra, nghi ngờ phạm tội có tổ chức của xã hội đen, nhưng vì không đủ bằng chứng mà bị bác bỏ.

Trong đó thẩm định kết quả chữ viết dẫn đến tranh luận kịch liệt, cuối cùng bộ phận kiểm toán độc lập trình lên kết quả, đưa ra hơn mười hạng mục có nghi vấn lớn trong báo cáo tài chính của Thời Tinh, nhưng đại đa số là do đã quá cũ nên không kiểm chứng được, còn những hạng mục thật sự không giải thích được việc giao dịch xuất nhập thì không quan trọng lắm, cuối cùng chỉ bị phạt một số tiền lớn.

Lúc làm lại sổ sách Tưởng Khâm đã cân nhắc đến vấn đề này. Tài khoản hoàn toàn minh bạch chỉ tồn tại trong lý thuyết kế toán, thực tế là không có doanh nghiệp nào mà không có những ghi chép mập mờ. Nếu bạn đưa cho bộ phận kiểm toán độc lập một bản sổ sách vô cùng hoàn mỹ thì chẳng khác nào chạy đến tòa án lớn tiếng kêu: Ta đây rửa tiền! Ta đây trốn thuế! Mau tới bắt ta đi!

Cho nên tất cả đều bằng lòng nộp phạt, chỉ cần làm giả sổ sách không lớn đến mức bị quy vào tội hình sự là được.

Nghỉ giải lao mười phút, có người hảo tâm tóm tắt lại kết quả của nửa phiên đầu: Thời Tinh Giải Trí bị phạt một số tiền lớn, bản thân Cận Viêm thì bình an vô sự nếu nửa phiên sau không có cáo buộc nào quan trọng thì có lẽ không thể đưa Cận Viêm vào tù được.

Quả nhiên Phương Nguyên không phụ sự mong mỏi của mọi người, sau khi giải lao xong, bên công tố đưa ra hạng mục cuối cùng, cũng là cáo buộc quan trọng nhất: Cá cược, cố ý gây thương tích và tàn tật.

Đây là vụ án đầu tiên Phương Nguyên phụ trách, đứng ở hàng ghế công tố viên, mà người đứng trước tòa án làm nhân chứng người bị hại rõ ràng là Tả Chí Kiệt đã mất tích từ lâu.

Trong ánh mắt y có hơi hoảng hốt, lần thứ nhất quan tòa đưa ra câu hỏi còn không phản ứng lại, chỉ dùng mắt lướt nhanh qua hàng ghế dự thính tìm kiếm gì đó, vài giây sau cuối cùng dừng lại trên người Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm hắn từ trên cao.

Trong nháy mắt đó Tả Chí Kiệt bỗng nhiên hé miệng, như muốn nói gì, nhưng quan tòa đã lập tức lên tiếng: “—nhân chứng Tả Chí Kiệt? Mời ký tên lên biên bản của tòa!”

“A..... Vâng, vâng.”

Ngay lúc Tả Chí Kiệt cúi đầu ký tên, bỗng nhiên khoe mắt Tưởng Khâm thoáng thấy, Cận Viêm đứng trước vành móng ngựa quay đầu lại, nhìn thẳng đến đây.

“.....” Anh không khỏi rướn người về phía trước, chỉ thấy Cận Viêm nhẹ lắc đầu. Cái lắc đầu này rất khẽ, trừ Tưởng Khâm ra, khó ai phát hiện được.

Họ đã sống cùng nhau lâu năm như vậy, Tưởng Khâm không cần nghĩ cũng biết, Cận Viêm đang bảo anh phải bình tĩnh, đừng quá kích động, cũng đừng xen vào.

Tưởng Khâm nắm chặt tay vịn, vì dùng sức quá nhiều mà các đốt ngón tay đều đổi màu, vài giây sau mới nói lỏng ra.

“.....Dựa vào báo cáo thẩm định thương tổn do công tố viên đưa ra, năm ngón tay trái của người bị hại bị lưỡi dao sắc chặt đứt, về sau phải trải qua phẫu thuật nối ngón tay, đánh mất khả năng cử động, thương tật ở cấp độ 8[2].....” Phương Nguyên ngừng lại một lúc, buông báo cáo thẩm định xuống hỏi: “Tả Chí Kiệt, xin hỏi tay anh đã bị thứ gì chặt đứt?”

[2] Bên TQ chia thương tật ra thành 10 cấp, nhẹ nhất cấp 10, nặng nhất cấp 1.)

Tả Chí Kiệt trầm mặc một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Dao găm.”

“Là chính tay bị cáo chặt đứt sao?”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại năm ngón tay của anh có thể gấp duỗi đến mức độ nào?”

Tả Chí Kiệt tháo găng tay ra, ở gốc ngón tay có vết sẹo hình tròn màu đỏ sẫm, chỉ có thể gấp duỗi ba mươi độ, sau đó không cử động được nữa.

“—— theo như báo cáo của công tố, anh đánh bạc cùng bị cáo và thua hơn ngàn vạn, sau đó bị bắt chặt đứt năm ngón tay chịu thua, đúng hay không?”

“Đúng.”

Phương Nguyên không hỏi thêm nữa, quay về phía hội đồng xét xử cúi người xuống: “Thưa chủ tọa và các vị thẩm phán, theo như báo cáo của công tố viên, Tả Chí Kiệt tham gia đánh bạc do bị cáo tổ chức, số tiền liên quan lên đến mấy trăm vạn, sau khi đặt cược, dựa theo quy định bất hợp pháp tự tạo, người thua sẽ bị

chặt nắm ngón tay. Mời cảnh sát đưa ra ghi chép của nhân chứng, người nhà Tả Chí Kiệt đã nhiều lần phản kháng quyết liệt cũng như thương lượng, nhưng bị cáo vẫn cố ý hành hung, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng, gây nên tàn tật.”

Cận Viêm nhếch mép cười lạnh.

“Từ điểm này mà thấy, tôi cho rằng thủ đoạn bị cáo sử dụng vô cùng nghiêm trọng, hậu quả để lại cực kỳ tồi tệ, vượt quá khung hình phạt từ ba năm đến mười năm, xin tòa án phán quyết.”

Phương Nguyên ngừng một lúc, nói: “Cảm ơn quan tòa, tôi đã trần thuật xong.”

Từ hội đồng xét xử truyền đến những âm thanh trao đổi rất nhỏ, sau đó quan tòa mở miệng hỏi: “Bị cáo Cận Viêm, anh có thừa nhận những bằng chứng do nhân chứng trình lên các công tố viên hay không?”

Tướng Khâm chăm chú nhìn vào Cận Viêm, nhưng chỉ thấy nửa bên mặt vô cảm, lạnh lẽo nói: “Không thừa nhận.”

Hàng ghế dự thính ồ lên, sắc mặt Phương Nguyên lập tức thay đổi.

“Cá cược đó không phải do tôi tổ chức, tiền cược tôi cũng không biết. Còn chặt ngón tay của đương sự là do thủ hạ của tôi làm thì tôi công nhận, đương sự không muốn báo án nên tôi cũng không rõ mọi chuyện thế nào.”

Tả Chí Kiệt bật miệng: “Mày nói dối! Rõ ràng là mày.....”

“Luật sư của tôi nói cho tôi biết, người này đêm qua đã tự thú với cảnh sát, đồng ý chịu trách nhiệm về thiệt hại đã gây ra cho đương sự cùng gia đình.” Cận Viêm mỉm cười nói: “Tôi nghĩ cảnh sát sẽ ghi chép lại sớm thôi.”

Phương Nguyên nhìn chằm chằm vào mặt Cận Viêm — rõ ràng biểu hiện trên gương mặt kia đang như muốn nói “Tao nói dối đấy”, cái gì mà có người tự thú, ai chẳng biết cùng lắm là do nhà họ Cận tìm người gánh tội thay!

Quan tòa không ngờ là có thêm tình tiết này, hội đồng xét xử chụm lại thăm thì một hồi, bầu không khí rơi vào căng thẳng.

Ở ngay phía sau, luật sư của bị cáo đứng dậy nói: “Thưa các vị thẩm phán, tôi có lời muốn nói.”

“.....Mời nói?”

Thời gian đột nhiên ngừng lại, chớp mắt trở về yên tĩnh.

Tướng Khâm nghiêng chặt răng.

“Tôi tỏ ý nghi ngờ về sự chính trực của cảnh sát Phương trong vụ án này.” Luật sư ngừng lại một lúc, lại nói: “Căn cứ vào một số bằng chứng có trong tay tôi cho thấy, công tố viên Phương Nguyên, đang ôm ấp một tình cảm không được bình thường đối với người bạn đời hợp pháp của đương sự Cận Viêm, tức Tướng Khâm – tổng giám đốc của Thời Tinh Giải Trí.”

Cả tòa án chốc lát ồ lên!

“Công tố viên Phương Nguyên từng lợi dụng chức vụ để bạo lực Tướng Khâm, cũng chính miệng tuyên bố là có oán thù với đương sự của tôi, không ngại lạm dụng chức vụ mà giết chết đương sự của tôi!” Luật sư mở file tài liệu lấy bút ghi âm và USB ra, đưa lên cao cho cả hàng ghế dự thính cùng thấy: “——tôi buộc phải đưa ra nghi vấn với cảnh sát Phương: Là công tố viên mà có khuynh hướng như vậy thì những bằng chứng hắn đệ trình lên còn trong sạch bao nhiêu? Trước khi xét xử cảnh sát Phương còn bí mật giấu đi nhân chứng Tả Chí Kiệt, bằng chứng này còn có thể đáng tin không?”

“Ghi âm cuộc nói chuyện của cảnh sát Phương và tổng giám đốc Thời Tinh Giải Trí – Tướng Khâm, cùng với đoạn video cảnh sát Phương sử dụng bạo lực khiến cho Tướng Khâm bị thương đều ở trong này, xin tòa án kiểm tra bằng chứng thật giả!”

Vài giây tĩnh lặng đi qua, cả tòa án bắt đầu rộn lên!

Cận Viêm ngược đầu nhìn về phía Tướng Khâm, trong đôi mắt đó là vẻ kinh hoàng không lời nào diễn tả được, sau đó lại quay về nhìn thẳng vào Phương Nguyên.

Bỗng Phương Nguyên đứng bật dậy, dường như muốn lao ra khỏi bàn công tố các đồng sự bên cạnh vội vàng giữ hãm lại, vất vả co kéo, mới đưa hãm về chỗ được!

Cảnh sát phía tòa án đi lại lấy vật chứng, nhưng suýt bị đồng nghiệp của Phương Nguyên đánh lại. Bấy giờ trong phòng xét xử đã thành một đồng hồ loạn, thẩm phán nện búa mấy lần cũng không ổn định được, khắp nơi vang lên tiếng xì xào tranh luận.

Cuối cùng Tướng Khâm nhìn sang Cận Viêm, rồi đứng dậy lặng lẽ ra khỏi ghế.

Chân anh bị thương còn chưa lành, vừa chạm đất lại thấy nhói đau. Nhưng từng bước chân của anh vẫn vững vàng, ra đến cửa khẽ vịn tay vào, rồi nhanh chóng ra ngoài.

Đầu óc Phương Nguyên trống rỗng, nhìn anh xa dần phòng xét xử, đáy mắt hiện lên đầy tơ máu. Trong phút chốc đó hắn dường như quên hết tất cả, nếu đồng nghiệp không cản lại, có thể hắn đã đuổi theo rồi.

— Lúc này hẳn mới ngộ ra là vì sao hôm ấy Tưởng Khâm đến căn hộ của hẳn, từng câu từng chữ dồn ép hẳn, khiến cho hẳn phải nói ra tất cả những tâm tư thầm kín nhất.

Hắn vẫn nghĩ kia là người em họ xinh đẹp của mình, nhẹ dạ mê muội, dễ bị lừa gạt, đã quen ở cạnh người đàn ông có ý chí mạnh mẽ hơn nhưng đến giờ phút này hẳn mới phát hiện, thì ra bản thân mình đã sớm nằm gọn trong lòng bàn tay Tưởng Khâm, tất cả những mưu tính lừa gạt kia chẳng qua chỉ là trò hề mà thôi.

Không thể xét xử được nữa, các thẩm phán viên trao đổi lẫn nhau, quyết định hoãn loại phiên tòa.

Và vụ kiện đầu tiên của bị cáo Cận Viêm, vì không đủ bằng chứng buộc tội, nên được tại ngoại chờ xét xử, phóng thích ngay lập tức.

51. Chương 51

Tưởng Khâm ra khỏi cổng tòa án, đón đại một cái taxi: “Đến cục cảnh sát.”

Đi được nửa đường đến cục cảnh sát, Tưởng Khâm gọi điện đến công ty, hỏi: “Hôm nay thư ký Triệu Tuyết có đi làm không?”

“Không có thưa Tưởng tổng, cũng không xin nghỉ, bộ phận thư ký đã gọi điện cho cô ta nhưng không được. Ngài có dặn dò gì không ạ?”

“Không có. Cô báo lại cho phòng nhân sự những gì cô biết, ngày mai Cận Viêm trở lại công ty.”

“Thật sao? Tốt quá rồi!”

Không cần biết Cận Viêm đối xử với người ngoài như thế nào, nhưng với người nhà thì khá là tốt bụng. Các hạng mục đãi ngộ ở Thời Tinh đều cao hơn so với các công ty khác, cuối năm còn thưởng lớn, lại không có chuyện ép buộc nhân viên nữ đi hầu rượu, dùng ngôi sao nữ làm quy tắc ngầm để giao dịch.

Quan trọng nhất là Cận Viêm tự thân vận động, không cần các nhân viên nữ báo đáp, vì thế nguồn tài chính của công ty trở nên khả quan hơn. Rất nhiều người mới khởi nghiệp ở Thời Tinh, sau lại ký hợp đồng với công ty khác, nhưng đa số đều đã quay về.

Dù là nhà đầu tư văn nghệ – mỹ thuật thuần chất không thu được tiền vé để thực hiện giấc mộng điện ảnh, ai ai cũng khen hay nhưng lại không ai tới xem hay là thanh niên nọ không tìm được hợp đồng từ nhà đầu tư, thì cứ đến với Thời Tinh là sẽ gặp may mắn. Thời Tinh Giải Trí là nơi buôn lậu ngọc thạch với quy mô lớn để rửa tiền, Cận Viêm đồng ý chịu thua lỗ để đầu tư cho các hạng mục này, quan trọng hơn là chưa bao giờ hẳn giở trò quy tắc ngầm với diễn viên nữ, vậy nên người trong giới đánh giá tốt vô cùng.

Sau khi Cận Viêm bị bắt, trong công ty có lời đồn, là ban giám đốc bổ nhiệm cổ đông lớn khác làm tổng

giám đốc, nhưng thanh danh người đó trong giới giải trí không bằng Cận Viêm. Lúc đó trong công ty ai ai cũng hoang mang, những vị quản lý cấp cao đều đi cả, còn phần lớn những quản lý cấp trung chỉ biết chờ đợi mà không hoạt động, tình hình này cho đến khi Tưởng Khâm nhậm chức mới dần khởi sắc.

Vậy nên vừa nghe thấy Cận Viêm sẽ quay về, mọi người ai cũng vui mừng.

Tưởng Khâm ừ một tiếng, rồi nói tiếp: “Ngày mai tôi không đến công ty, cô bảo chỗ thư ký dọn dẹp lại bàn làm việc, các tài liệu trong khoảng thời gian này cũng đều mang đến cho Cận Viêm xem.

“Vâng, Tưởng tổng. Ngài còn dặn dò gì không?”

“Vâng được rồi.”

Tưởng Khâm ngắt điện thoại, thấy có vài cuộc gọi đến, đều là của Cận Viêm.

Nhưng anh không gọi lại, mà ngồi耿耿 ngơ một vài giây, sau đó gọi cho Lê Mông.

Lê Mông không biết đang ở đâu, xung quanh hò hét ầm ĩ, vội vã hỏi: “Ma ma! Kết quả thẩm vấn của tòa án thế nào? Ấy da Tiểu Mị đừng kêu.....”

Cừu con đáng thương “mieee” một tiếng.

“Con đang ở đâu?”

“Ấy da mẹ, con có trận đấu cờ vậy, đang chờ thi đấu..... Kết quả thẩm vấn của tòa án thế nào rồi? Cận Viêm có được về nhà không? Tối nay chúng ta ăn gì?”

“Nói sau đi.” Tưởng Khâm đáp lại một câu cho có lệ, lại nói: “Con ra ngoài phải chú ý an toàn, trước 6 giờ tối phải về nhà, dù đi đến đâu cũng phải để Trát Tây bên cạnh. Nếu nghỉ chơi cờ vậy là đủ, thì trước năm 20 tuổi phải trở thành danh thủ quốc gia, nếu không cả đời vô vọng. Tuy trong nhà không ai trông mong con trở thành danh thủ quốc gia, nhưng đã làm gì thì phải cố gắng hết sức, đừng dờ dể ương ương, biết chưa?”

Lê Mông ngơ ngơ ngác ngác, hỏi: “Tưởng Khâm hôm nay sao mẹ nói chuyện kì cục vậy, không lẽ tới ngày đèn đỏ rồi ư?”

Tưởng Khâm: “.....”

“Con đã lấy được giấy chứng nhận nhị đẳng rồi, sau này đã có thể tham gia giải đấu chuyên nghiệp, mẹ với Cận Viêm chờ được làm cha mẹ của đương kim quán quân đi há há há há! —— Ui da Tiểu Mị, bỏ cái đầu

ra..... Cái gì? Sao không được mang thú cưng vào thi đấu! Nó chỉ là một con cừu nhỏ mỏng manh yếu đuối thôi mà nhìn đi!”

Tướng Khâm: “.....”

Một lòng thương cảm của Tướng Khâm đã tan thành mây khói, giờ phút này chỉ muốn túm lấy Lê Mông đánh cho một trận tơi bời.

Taxi dừng lại trước cục cảnh sát, Tướng Khâm trả tiền, tỏ ý không cần thối lại.

Tài xế vui quá, nhiệt tình hỏi: “Đến kiện cáo à? Hay là đến tìm ai đó có việc? Ở đây không dễ bắt xe, nếu cậu vào nhanh thì tôi chờ nhé?”

“Không cần, cảm ơn.” Tướng Khâm mỉm cười lắc đầu, nói: “Không đợi được đâu.”

Tài xế không phản ứng lại, chỉ nghe anh nói không cần, rồi lái xe đi trong tiếc nuối.

Trong cổng cục cảnh sát là một phòng làm việc, có hai lễ tân mặc quân phục đang ngồi nói chuyện phiếm. Tướng Khâm đi đến ghé vào cửa sổ, im lặng vài giây, rồi hỏi: “Đến đầu thú thì đi đằng nào?”

Lễ tân sững sờ vài giây: “Đầu thú vụ án nào?”

“Vụ án giết người cách đây mười năm.”

Tướng Khâm mặc âu phục màu đen, quần áo vừa vặn hoàn mỹ, đeo mắt kính, khuôn mặt khô ngô mà nhã nhặn. Nhìn anh giống với luật sư hoặc là công tố viên, không hề liên quan đến hai chữ “tội phạm”.

Lễ tân nghi ngờ hỏi: “Anh tới đầu thú thay ai? Chúng tôi có quy định, người phạm tội phải tới đầu thú mới được giảm hình phạt, người khác tới thay thì không được.”

“.....Tôi đầu thú chính mình.”

Tướng Khâm ngừng một lúc, lại nói: “Tôi đã giết người.”

Tiếp tân há hốc miệng mồm nhìn anh mấy giây, bỗng nhắc điện thoại lên quay số. Vài phút sau có một cảnh sát hốt hải chạy xuống, hỏi: “Người đầu thú kia đâu?”

Tiếp tân chìa ngón tay ra chỉ.

“Ôi trời đất ơi, đúng là nhìn không ra mà, dạo này....” Cảnh sát quan sát Tưởng Khâm từ trên xuống dưới, trên mặt thể hiện sự khó tin: “Lên làm biên bản trước đi. Hôm nay anh gặp may đấy, mọi người ở cục cảnh sát đều ngồi chống cằm không có gì làm, bằng không chờ cả nửa tiếng cũng chưa thấy ai đâu.”

Tưởng Khâm mặc người kia quan sát mình, không buồn nói gì.

Hôm đó chi đội cảnh sát ở cục được một phen chấn động.

Thời Tinh Giải Trí ở thành phố H nổi tiếng là nộp thuế nhiều, giới giải trí trong nước không có công ty nào sánh bằng không ai ngờ được tổng giám đốc của công ty tự mình chạy đến, đầu thú vụ án giết người đã chìm vào quên lãng của mười mấy năm trước.

Ban đầu khi cảnh sát lập biên bản còn nghĩ rằng Tưởng Khâm nói đùa, cảnh cáo anh: “Đừng tưởng là có tiền thì giỏi nhé, giả vờ tự thú cũng bị phạt tội quấy rối việc làm đấy, muốn ngồi trong tù mười lăm ngày hay sao?”

Tưởng Khâm ngồi trên ghế lặng lẽ, không nói gì kể từ khi bước vào, một lúc sau đột nhiên hỏi: “Tôi có thể hút thuốc không?”

Trước khi bắt đầu vào vấn đề, những người phạm tội thường muốn uống nước, hoặc là hút thuốc, đây là do áp lực tâm lý quá lớn mà hành động theo bản năng. Các cảnh sát liếc nhìn nhau khó tin, thầm nghĩ rằng người này thật sự, thật sự giết người?

“Anh.... anh hút đi, có gì thì nói nhanh.”

Tưởng Khâm châm điếu Vân Yên, hút một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nhả ra làn khói trắng.

“Người bị tôi sát hại, tên là Triệu Thừa Cường, một trong những cổ đông sớm nhất của công ty chúng tôi. Lúc ấy có một cổ đông khác tên là Cận Viêm, là bạn đời hợp pháp của tôi. Triệu Thừa Cường kinh doanh cùng chúng tôi, số cổ phần ít hơn chúng tôi 2%, nhưng thế lực và địa vị trong công ty không phải nhỏ, khi đó trong nhà họ Triệu còn có một người quyền cao chức trọng ở tỉnh.

Một cảnh sát trẻ tuổi không ngại hỏi: “.....Các anh tranh chấp kinh doanh? Vậy nên anh mới giết hắn?”

Chi đội trưởng lập tức trừng mắt nhìn cậu ta.

“Lúc đó tỉ lệ đầu tư của Triệu Thừa Cường vô cùng ít, chúng tôi vẫn cho hắn giữ nhiều cổ phần, thật ra là để dễ dàng qua mắt người nhà hắn ở tỉnh. Ban đầu mọi chuyện rất thuận lợi, công ty chúng tôi phát triển rất nhanh, quy mô và vốn dần được cải thiện nhưng không lâu sau, chúng tôi phát hiện trong công ty có nhiều nghệ sĩ nối tiếp nhau bị nghiện.”

Cả phòng đứng nhìn nhau, cảnh sát trẻ kia quát lên: “Hiện giờ mỗi một câu nói của anh sẽ trở thành bằng chứng trước tòa, dấu giếm sai trái chuyện gì đều phải chịu trách nhiệm! Anh muốn tốt thì thành thật!”

“Tôi đang nói sự thật.” Tưởng Khâm bình tĩnh nói, “Triệu Thừa Cường buôn lậu ma túy là bí mật trong giới, ai cũng biết.”

Giây phút đó mọi người trong phòng đều mang vẻ mặt khác nhau, như là rất bất ngờ.

“Hắn sử dụng ma túy không chế nghệ sĩ, buộc họ đưa tiền, còn bức họ trở thành đầu ra cho số ma túy buôn lậu của mình. Công ty vừa mới vào quỹ đạo đã bị Triệu Thừa Cường ép buộc đến nỗi lòng người tan rã, rất nhiều hạng mục không thể thực hiện được. Khi ấy chúng tôi rất lo lắng, vậy nên đã nói với Triệu Thừa Cường nhiều lần là muốn đưa những nghệ sĩ bị nghiện đi cai, nhưng mà....”

Tưởng Khâm ngừng một lúc, thở dài: “Không ai đồng ý đi, nhiều nghệ sĩ sợ thanh danh tổn hại, tình nguyện tiếp tục dùng ma túy.”

Chi đội trưởng nhíu mày: “Vừa rồi anh nói người thân quyền cao chức trọng ở tỉnh của người bị hại tên là gì? Giữ chức vụ gì?”

“Bí thư của mười năm trước, họ Triệu.” Tưởng Khâm nói: “Các anh biết là ai không?”

Các cảnh sát lại nhìn nhau, chi đội trưởng ngáp ngừng nói: “Về sau hẳn ta đã bị Ủy ban Kiểm tra kỷ luật bắt rồi...”

“Nhưng bấy giờ hẳn quyền thế ngút trời, không ai dám trái ý Triệu Thừa Cường. Bị chúng tôi can thiệp vài lần, hẳn không những không dừng lại, mà còn táo tợn hơn, thậm chí còn muốn thâu tóm Thời Tinh Giải Trí, uy hiếp Cận Viêm giao cho hắn tất cả cổ phần trong công ty.”

Điều thuốc trong tay Tưởng Khâm mới chỉ hút một lần, sau đó không động vào nữa, lúc này đã cháy gần hết.

Anh khẽ vẩy tàn thuốc vào gạt tàn.

“Thời Tinh Giải Trí là do chúng tôi gây dựng bằng hai bàn tay trắng, từng chút khó khăn mà thành, làm sao có thể tặng không cho người khác? Lúc ấy Cận Viêm kiên quyết từ chối, mối quan hệ giữa chúng tôi với Triệu Thừa Cường đột ngột thay đổi, sau đó tình hình xấu đến nỗi không thể挽回.”

“Lúc ấy con chúng tôi là Lê Mông chỉ vừa mới hai tuổi, vì công việc bận rộn nên không chăm nom được, đành phải tạm đưa nó đến nhà trẻ. Trong công ty có một lái xe tên là Trương Nhạc, chiều nào cũng sẽ đón đứa bé về nhà. Chuyện này không biết thế nào mà Triệu Thừa Cường biết được, hắn mua chuộc lái xe, bắt cóc đứa bé, rồi gọi điện cho tôi nói, nếu trong thời gian quy định không kí tên vào giao kèo chuyển nhượng cổ phần thì chúng tôi sẽ không còn gặp lại con mình nữa.”

“Lúc đó tôi không dám báo cảnh sát, vì Triệu Thừa Cường có thể lực lớn chống lưng.... Hơn nữa báo cảnh sát vốn không kịp, con tôi chỉ mới hai tuổi, Triệu Thừa Cường muốn nó chết thì chỉ cần một đầu ngón tay.”

Tưởng Khâm lại tìm gói thuốc, bàn tay gần đến thì dừng, cầm lấy chén nước uống một ngụm.

“Lúc đó tôi.... như điên lên rồi, tôi lừa hắn là đã kí vào giao kèo, tôi mang giao kèo đến cho hắn, một tay trao giao kèo, một tay trao đứa bé.”

“Lúc ấy anh đã sẵn sàng giết hắn chưa?” Chi đội trưởng hỏi.

“Chưa, tôi chỉ muốn có cơ hội đoạt lại đứa bé, hơn nữa trong giao kèo đã cố ý để lại sơ hở.... Nhưng Triệu Thừa cường rất tự tin, mà thực lực chúng tôi lại kém xa, có lẽ hắn cảm thấy tôi không dám động tay động chân, nên cho phép tôi đến Thời Tinh Giải Trí tìm hắn.”

“Các anh tranh chấp nhau lúc bàn giao con tin?”

Tưởng Khâm gật đầu: “Đúng vậy, tôi phát hiện hắn vốn không muốn cho con tôi về. Hắn muốn để con tin lại, ép buộc chúng tôi làm nhiều chuyện khác.... thậm chí là thay hắn buôn lậu ma túy.”

Các cảnh sát nhỏ giọng trao đổi, người ghi chép ngắt đầu hỏi: “——Anh giết hắn như thế nào?”

Tưởng Khâm im lặng không nói.

Đây cũng là chuyện bình thường, khi được hỏi quá trình giết người, rất nhiều nghi phạm từ chối trả lời theo bản năng.

Dù sao cũng không phải chuyện gì tốt, có rất nhiều vụ án giết người do tinh thần bị kích động, quá trình người phạm tội khao khát được giết người chính là ác mộng, không muốn phải nhớ lại. Nhiều khi dù đã miễn cưỡng thuật lại thì cũng có nhiều tình tiết mâu thuẫn nhau, đó là bản năng trốn tránh ký ức của con người.

“Chúng tôi.... bắt đầu đánh nhau.” Tưởng Khâm nói nhỏ, “Không nhớ rõ chi tiết, chỉ nhớ tôi tiện tay cầm cái gì đó đập vào.... sau đó mới phát hiện là cái chặn giấy bằng ngọc.”

Cảnh sát đặt bút tiếp tục viết, trong phòng lại tĩnh lặng.

Trên mặt hắn toàn là máu, rồi không thở nữa.... Lúc đó tôi cực kỳ hoảng hốt, nhưng không dám ra tự thú. Vì thế lực nhà họ Triệu vô cùng lớn, dù là hắn đã làm gì, chúng tôi đều sẽ gặp bất lợi.”

Tưởng Khâm nhắm mắt lại, mặt mày tái nhợt.

Chi đội trưởng nhỏ giọng hỏi: “Giải quyết thi thể thế nào?”

“.....Ném xuống sông.”

“Vậy nhà họ Triệu không ai đến hỏi gì sao? Người bị hại có thể lực khổng lồ, sau khi mất tích chắc chắn có ảnh hưởng rất lớn?”

“Không có,” Tưởng Khâm lắc đầu nói: “Tôi nghĩ chuyện hẩn bắt con tôi rất là bí mật, sẽ không nói với ai chuyện tôi đến Thời Tinh Giải Trí tìm hẩn, lúc sự việc xảy ra cũng không có người nào khác. Sau khi hẩn mất tích nhà họ Triệu có báo án, nhưng không ai nghi ngờ tôi.”

Chi đội trưởng nhìn cảnh sát trẻ ra lệnh: “Đến phòng tài liệu xem hồ sơ vụ án mất tích của Triệu Thừa Cường năm đó có còn không?”

Cảnh sát kia vâng lệnh ra khỏi phòng, chi đội trưởng quan sát Tưởng Khâm, rồi nhíu mày hỏi: “Vậy là chuyện anh giết người ném xác chỉ có một mình anh làm?”

“.....Vâng.”

“Người trực tiếp xung đột lợi ích với người bị hại, Cận Viêm———”

“Anh ấy không biết,” Tưởng Khâm nói, “Tất cả mọi chuyện đều do một mình tôi làm.”

Một vài cảnh sát từng trải lộ ra vẻ nghi ngờ không che giấu, nhưng Tưởng Khâm cứ ngây người ra, mặt trắng bệch.

“Được rồi,” sau khi im lặng, chi đội trưởng bắt đầu nói: “Còn đến đây đầu thú có nghĩa là anh còn hướng thiện, pháp luật sẽ khoan hồng. Nhưng trước hết hi vọng anh phối hợp điều tra, chúng tôi phải thu thập thêm nhiều bằng chứng để chứng minh chuyện đầu thú hoàn toàn là sự thật. Tôi cho anh biết trước là: pháp luật sẽ không bỏ qua tội ác nào, cũng không để ai chịu oan uổng, anh hiểu không?”

Mi mắt Tưởng Khâm run lên.

Chuyện này chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhưng đã có vài cảnh sát trông thấy.

Anh trầm mặc vài giây, bỗng nói nhỏ: “Tôi có bằng chứng.”

“Anh nói gì?”

“.....Tôi có bằng chứng, hung khí nằm đó.... cái chặn giấy bằng ngọc, bây giờ đang ở trong két sắt nhà tôi.”

———Ai mà giữ lại bằng chứng giết người từng ấy năm? Còn giữ trong két sắt?

“Ngọc không giống sắt nên không tiêu hủy được, đập nát đi có phải là xong rồi không?”

Cảnh sát ở cục và bọn Phương Nguyên do cấp trên điều xuống rất khác nhau. Đây đều là những chuyên gia phá án, rất nhiều điểm đáng ngờ họ chỉ cần nghe qua một lúc là tìm ra được đáp án. Trên hiện trường phạm tội mắt họ có thể so với tia X, manh mối gì cũng không thể chạy thoát khỏi khối óc nhạy bén của họ.

“.....Chưa từng nghĩ đến.” Tưởng Khâm bình tĩnh nói, “Tiềm thức cảm thấy một ngày nào đó sẽ bị phơi bày, giữ lại sẽ có công dụng.”

Chi đội trưởng và các cảnh sát trao đổi ánh mắt vài giây, cuối cùng quay lại nhìn Tưởng Khâm, nhú mày nói: “Tôi có thể hỏi điều này không? Chuyện đã hơn mười năm, bây giờ anh đã công thành danh toại, vì sao còn đến.....”

Bỗng chốc sắc mặt Tưởng Khâm vô cùng phức tạp, giống như không biết phải làm sao, và một chút buồn bã.

“Tôi.... không biết,” Sau một hồi im lặng, cuối cùng anh nói: “Tôi chỉ hy vọng các anh nhanh chóng lập án, định đoạt chuyện này.....”

“Tôi hy vọng tất cả sẽ sớm kết thúc, mặc kệ tương lai như thế nào.... Tôi có lý do của mình.”

52. Chương 52

Cận Viêm ra khỏi tòa án liền phát hiện Tưởng Khâm mất tích.

Hắn đã gọi cho Tưởng Khâm mấy cuộc điện thoại mà không thấy anh bắt máy, sau đó lập tức gọi cho Lê Mông, Trát Tây nhận điện thoại, nói: “Lê Mông đang ôm cừu con đấu cờ. Nhóc nói đã biết anh được thả, tối về nhà cùng nhau ăn cơm.”

Cận Viêm rối loạn đến nỗi không để ý Lê Mông đang đấu cờ ở đâu, hỏi ngay: “Ban này Tưởng Khâm có gọi à?”

“Có gọi, bảo Lê Mông là phải ngoan ngoãn, đừng bướng bỉnh. Lê Môn hỏi tối nay ăn gì, anh Tưởng nói để tính sau.”

“Cậu ấy có nói đi đâu không?”

“Không có, nghe giọng nói có vẻ như phải xa nhà.”

Nháy mắt trong lòng Cận Viêm lặng xuống.

Trát Tây lạnh lùng hỏi: “Còn muốn hỏi gì không?”

“.....Không, không có.”

Cận Viêm như muốn phát điên lên, lái xe khom người mở cửa cho hắn, hắn nhìn cũng không nhìn bước ra ngoài, định gọi đến công ty. Ai ngờ cuộc gọi chưa kết nối thì điện thoại vang lên, là số của Quan Phong.

“Bây giờ tôi không có thời gian nói chuyện với anh đâu họ Quan, Tưởng Khâm....”

“Cái người hồng nhan tri kỉ tên Từ Hiểu Tuyền của cậu,” Ngữ điệu Quan Phong không gọn chút sợ hãi nào, nói: “Trước khi đến tòa án Tưởng Khâm giao ả cho tôi, sau đó ả nói với tôi một chuyện. Ở công ty các cậu có phải có một thư ký tên Triệu Tuyết không? Cô ta tham ô nguồn vốn của Thời Tinh Giải Trí để nhập lậu ma túy, dùng ma túy khổng chế Từ Hiểu Tuyền, đồng thời bán thông tin của cậu cho Phương Nguyên.”

“.....Anh nói gì?”

“Đến đây gặp mặt nói chuyện.” Quan Phong nói, “Có một số chuyện tốt nhất cậu nên biết.”

Phong cách làm việc của Quan Phong khác xa với Tưởng Khâm. Tưởng Khâm có IQ cao, tư duy logic chặt chẽ đến đáng sợ, Từ Hiểu Tuyền chỉ cần nói tên, anh có thể tổng hợp lại nguyên nhân kết quả, sau đó xem xét một lúc là có thể thông suốt mọi chuyện.

Quan Phong thì lười biếng chơi giải đố cùng Từ Hiểu Tuyền — những ai dám thách đố Quan đại công tử đều bị ném thẳng xuống sông rồi. Hắn bảo Hellen xách ả này đến nhà họ Quan, chưa đầy hai mươi phút sau đã cạy được miệng ả, xả ra toàn bộ mọi bí mật động trời.

Khi Từ Hiểu Tuyền mới bị nghiện, Cận Viêm chỉ cần nhìn thấy ả là ngứa mắt, bộ dạng này so với hình tượng ngọc nữ trên màn ảnh như là hai người khác nhau — nói ả là bà bác bán rau ngoài chợ còn có người tin nữa là.

Ả co rúm người trên chiếc sofa, còn Quan Phong đang ngồi ở bàn làm việc, một thân sơ mi đen, quần tây đen, đôi chân dài hơi tách ra, biểu cảm trên khuôn mặt như vừa được nghe chuyện gì thú vị, vừa thấy Cận Viêm đã đưa tay ra vậy: “Đến đây Cận tổng, đang nói đến chuyện ả làm sao có thuốc từ tay cô thư ký kia, sau đó trèo lên giường cậu này. Nghe hay thật đấy, niềm vui nửa đời còn lại của tôi chính là đây.”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm tức khắc tái mặt.

Bây giờ Từ Hiểu Tuyền rất sợ Cận Viêm, vừa nhìn thấy hắn đã ấp a ấp úng, run run rẩy rẩy kể lại quá trình bỏ thuốc, rồi lặp đi lặp lại: “—Thuốc đó thật sự không hại người, thật đó! Chỉ là trợ hứng thôi! Có cho tôi lá gan tôi cũng không dám....”

Cận Viêm nóng nảy nói: “Câm miệng! Ý cô là do tôi có suy nghĩ trụy lạc nên chỉ cần chút thuốc trợ hứng là hiệu quả hả? Nói vậy không bằng nói đã cho đây uống thuốc kích dục loại mạnh!”

Hắn như con thú bị nhốt trong chuồng đi qua đi lại trong phòng làm việc, bỗng nhiên vẻ mặt như tang cha tang mẹ: “Không.... không phải cô cũng nói với Tưởng Khâm chuyện này chứ?”

“.....” Từ Hiểu Tuyền rụt rè gật đầu.

Nháy mắt Cận Viêm đã cảm đầu xuống đất.

“Những gì cô nói với tôi lúc nãy đâu?” Quan Phong thích thú hỏi, “Số di động của Tưởng Khâm cũng là Triệu Tuyết đưa cho cô?”

Từ Hiểu Tuyền run rẩy nói: “Vâng.... Đúng vậy. Cô ta nói tình cảm giữa Cận tổng và anh Tưởng không tốt, nếu anh Tưởng biết chuyện này, bọn họ nhất định sẽ cãi nhau âm ỉ. Với lại Cận tổng rất thích trẻ em, nếu tôi mang thai, mà anh Tưởng lại đồng ý ly hôn, tôi chắc chắn có thể....”

“Tội nghiệp Vệ Hồng bằng ấy thời gian bị oan uổng, còn Lê Mông vẫn nghĩ cô trộm lấy số Tưởng Khâm trong máy nó.” Quan Phong lắc đầu hỏi: “Lúc đó Triệu Tuyết còn đang cung cấp ma túy cho cô à?”

“Đúng vậy, tôi không dám tự mua ma túy.... Hơn nữa cô ấy luôn uy hiếp tôi, muốn công khai chuyện tôi dùng ma túy.... Sự nghiệp của tôi đang thăng tiến, nếu thông tin này bị lộ ra, có lẽ cả đời cũng không quay lại được....”

Từ Hiểu Tuyền bắt đầu ghen ngào, nói: “Triệu Tuyết rất là gian xảo, rất là đáng sợ, tôi thật sự không phải là đối thủ của cô ta, cô ta bảo tôi làm gì tôi làm cái ấy.... Sau đó trong buổi họp thường niên của công ty, Cận tổng không muốn tôi xuất hiện, nhưng Triệu Tuyết lên nói lễ tân cho tôi vào, đưa cho tôi một kịch bản, bắt tôi nói với anh Tưởng....”

Cận Viêm như bừng tỉnh, ngộ ra vì sao từng ấy thời gian Từ Hiểu Tuyền có thể lượn qua lượn lại trước mặt mình, hóa ra là do Triệu Tuyết quấy phá.

Thật ra dù là Triệu Tuyết hay Từ Hiểu Tuyền, đều đã đánh giá thấp tâm tình của đàn ông. Trong công ty này, các ngôi sao nữ trong mắt Cận Viêm cũng lắm chỉ là một đám ký hiệu đi qua đi lại, trừ mối quan hệ làm ăn ra thì không còn gì. Cho dù Từ Hiểu Tuyền mặc bikini lượn lờ đến mười lần một ngày trước mặt hắn thì cũng chỉ là cái ký hiệu thiếu vải mà thôi.

Sự ghen tuông này như mạch nước ngầm mãnh liệt vậy. Ngay từ hôm đầu tiên khai trương công ty Cận Viêm đã lười biếng quản lý, cũng có thể do đầu óc quá chập chạp. Chỉ duy nhất một lần nhảy bén là vào nhiều năm trước, Tưởng Khâm đến bộ phận tài chính lấy gì gì đó, bị một ngôi sao nam nhìn thấy, rồi muốn có số di động để nhắn tin cầu tình. Chuyện này vừa bắt đầu manh nha đã bị Cận Viêm tiêu diệt, tin nhắn cầu tình không kịp gửi đi, mà bóng dáng Tưởng Khâm đã xa ngút ngàn.

Sau đó Cận Viêm ra rất nhiều điều khoản xiết chặt ngôi sao nam trong công ty, mà các ngôi sao nữ thì thả lỏng hơn rất nhiều —— đàn bà thôi mà, có tuyệt vời đến thế nào cũng không thể dè Tưởng Khâm xuống được.

“Vì sao cô ta cố gắng đưa cô đến bên Cận Viêm như vậy?” Quan Phong thích thú hỏi, “Chỉ là vì để cô moi móc bí mật thôi sao?”

“Tôi, tôi không biết. Cô ta từng nói anh Tưởng rất thông minh, là một nhân vật lợi hại, nếu không tách anh ấy ra thì không thể đối phó với Cận tổng...” Từ Hiểu Tuyền nghĩ nghĩ, rồi ngập ngừng: “Cô ta còn nói rằng, nếu anh Tưởng không nhúng tay vào Thời Tinh Giải Trí thì ở bộ phận tài chính sẽ nảy sinh vấn đề rất lớn...”

“Vậy nên chuyện ở phòng kế toán nội bộ cũng là do cô ta nói với Phương Nguyên?”

Từ Hiểu Tuyền sợ đến nỗi bắt đầu rụt người lại, một lúc sau mới run rẩy thừa nhận: “——Là tôi nói cho cô ta trước...”

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng ả kìm nén nghẹn ngào, còn đầu hoàn toàn tĩnh lặng.

Đầu Cận Viêm ơ ơ lên, một lúc sau mới giật mình tỉnh táo lại.

“Mấy hôm nay Tưởng Khâm đang điều tra Triệu Tuyết, kỳ lạ là tất cả lý lịch của cô ta đều là thật. Sinh ra ở vùng khác, sau khi tốt nghiệp thì thực tập ở tòa soạn báo, cuộc sống đơn giản, kinh tế hạn hẹp. Có thể nói trước khi vào Thời Tinh Giải Trí, cô ta hoàn toàn không có liên hệ gì với nhà họ Cận. Sự thù hận của cô ta với cậu quả thật là vô căn cứ, không thể hiểu được.”

Quan Phong lấy túi hồ sơ trên bàn đưa qua, hỏi: “Cậu đã từng nghi ngờ cô thư ký này bao giờ chưa?”

Cận Viêm nhăn nhó mặt mày như bị dao găm, chỉ biết lắc lắc đầu, hai tay nhận lấy túi hồ sơ.

Sau một lúc im lặng, đột nhiên hắn nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ nghĩ đến một khả năng...”

Quan Phong vừa định nói điều gì, bỗng cửa phòng vang lên hai tiếng. Hellen cầm điện thoại đi vào, khuôn mặt được trang điểm đẹp đẽ vô cùng căng thẳng: “Quan tổng, ông Lương ở cục cảnh sát vừa gọi đến, nói là hai tiếng trước có tổng giám đốc của Thời Tinh Giải Trí đến đầu thú giết người!”

Cận Viêm bỗng đứng bật dậy: “———Tướng Khâm?!”

Môi Hellen tái lại, nhanh chóng gật đầu.

“.....” Phút chốc Cận Viêm đã hiểu ra tất cả.

Người đàn ông từng hứng chịu bao vết thương mà mặt vẫn không biến sắc, giờ phút này chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như cơn ác mộng đáng sợ nhất bao năm qua bỗng nhiên trở thành sự thật trong lúc mất đề phòng.

“Triệu Thừa Cường.....”

Giọng nói Cận Viêm khàn đặc không rõ. Quan Phong hơi chút nghi ngờ, nhưng chỉ thấy hần từ từ quay đầu lại, mang theo vẻ mặt đông cứng trước nay chưa từng có.

“Là chuyện Triệu Thừa Cường —— lập tức điều tra Triệu Tuyết, cô ta là người của Triệu Thừa Cường!”

Vụ án mất tích chấn động mười mấy năm trước của Triệu Thừa Cường.

Cùng chiều hôm đó cảnh sát ra khỏi nhà Cận Viêm, mang theo cái chặn giấy bằng ngọc ở trong két sắt ra, bọc lại cẩn thận rồi mang đến bộ phận giám định.

Kết quả giám định rất sưng sỏ, đúng là có vết máu của Triệu Thừa Cường và dấu vân tay của Tướng Khâm. Lúc chuyên gia giám định đưa báo cáo cho đội cảnh sát hình sự còn liên tục bày tỏ, rằng sau mười mấy năm mà hung khí vẫn còn như mới đúng là một kỳ tích: sau khi hành hung xong, chắc chắn hung thủ đã lập tức dùng giấy báo bọc hung khí lại, từ đó về sau không chạm vào nữa để tránh sinh ra dấu vân tay mới suốt những năm qua hung khí được bảo quản ở nơi u tối và tránh nước, nên vật chất vẫn được bảo toàn, dấu vân tay năm đó vừa rõ ràng lại vừa dễ nhận ra.....

“Có lẽ anh ta đã đoán trước một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện này chẳng?” Chuyên gia giám định bằng chứng nói trong nghi ngờ, “Bởi vì lương tâm bất an, nên lưu giữ hung khí để sau này chúng ta tiện điều tra?”

Chi đội trưởng trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu: “Khó nói lắm.”

“Có gì mà khó nói chứ, hay là còn động cơ nào khác?”

“Không phải tôi nói cái này,” chi đội trưởng nói tiếp, “Tôi nói anh ta có phải hung thủ hay không còn khó nói lắm.”

Chuyên gia bỗng giật mình.

“Cái chặn giấy bằng ngọc này sở dĩ được gọi là hung khí là do người tên Tưởng Khâm kia tự nói. Anh nghĩ xem, nếu năm đó anh ta cầm cái chặn giấy này quệt một ít máu Triệu Thừa Cường vào, sau đó dùng giấy báo gói lại giữ gìn mười mấy năm, chờ cho đến khi không còn thấy thi thể Triệu Thừa Cường đâu nữa, lại chạy đến nói với chúng ta đây chính là hung khí, chúng ta cũng không thể giám định thứ đó không phải. Rồi cuộc Triệu Thừa Cường bị ai giết, đêm đó có chuyện gì xảy ra, tất cả là do anh ta tự nói, anh ta nói thế nào thì chính là thế ấy.”

Chuyên gia ngập ngừng nói: “Nhưng mà.... ai lại lấy vụ án giết người ra đùa bao giờ? Tuy giai đoạn truy tố tội ngộ sát đã qua, nhưng vẫn còn tỷ lệ bị viện kiểm sát truy tố lại nữa mà. Huống chi anh ta đã nói vứt xác xuống sông, hành vi nghiêm trọng này....”

“Hôm qua chúng tôi đã thẩm vấn lại một lần,” chi đội trưởng trầm giọng, “Vị Tưởng Khâm này, anh ta thuật lại bối cảnh mọi chuyện rất rõ ràng, động cơ giết người cũng rất ăn khớp, tư duy rõ ràng linh hoạt, không hề có sai sót. Nhưng khi chúng tôi hỏi đến quá trình giết người, anh ta trả lời không được tỉ mỉ, còn có chi tiết mâu thuẫn với nhau nữa.”

“Có phải là ảnh hưởng của hội chứng trốn tránh kí ức....”

“Tâm lý người này rất tốt, tôi cảm thấy nếu thật sự là do người này giết, anh ta sẽ nhớ quá trình rất rõ ràng....”

Chi đội trưởng ngừng một lúc, lại nói: “Ý kiến của tôi bất đồng với đa số, tôi cho rằng người không phải do anh ta giết, nhưng dọn dẹp hậu quả chắc chắn là anh ta làm. Vì sao quá trình giết người anh ta không nói rõ, là vì lúc vụ án xảy ra anh ta không có ở hiện trường, không thể tưởng tượng được chuyện gì đang xảy ra nhưng anh ta đang muốn bảo vệ ai đó, nên chỉ có thể bịa đặt.”

Chuyên gia há hốc mồm chết lặng.

Đúng lúc này một cảnh sát trẻ vội vàng chạy đến, chưa vào cửa đã lớn tiếng hỏi: “Sếp ơi sếp biết chưa, cục trưởng của chúng ta đến rồi! Còn dẫn theo một người họ Cận nói đi thăm Tưởng Khâm nữa!”

Mặt chi đội trưởng biến sắc.

“Quen biết với cấp trên sướng thật, muốn đến thăm kẻ tình nghi thì đến thăm.” Cảnh sát trẻ bĩu môi, đưa ngón tay chỉ ra bên ngoài nói: “Bây giờ đã đến trại tạm giam rồi, cục trưởng còn tự mình đưa vào nữa!”

Chi đội trưởng vội lấy áo khoác, đi thẳng ra ngoài.

“Này? Này?—— Sếp sếp đi đâu?”

“Đến trại tạm giam,” chi đội trưởng không buồn quay đầu lại, nói: “Đi tâm sự với người họ Cận kia.”

53. Chương 53

Vừa nhìn thấy Tưởng Khâm, mắt Cận Viêm đỏ bừng lên.

Cục trưởng quan tâm vỗ vai hắn, sau đó ra ngoài. Luật sư có vẻ hơi bối rối, không dám nhìn mặt Cận Viêm, nên giả vờ xem chim sẻ đánh nhau trên cành cây ngoài cửa sổ như thể thích thú lắm.

Tưởng Khâm như gãy đi, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn ôn hòa. Tóc anh có phần dài ra, mặc một chiếc áo bông chữ T màu xám, cánh tay trật khớp không được chăm sóc tốt nên trông có vẻ không được tự nhiên.

Cận Viêm cầm tay anh, ra sức lau lau khóe mi mình, một lúc sau mới gượng gượng bình tĩnh lại, nói: “Anh sẽ đưa em ra khỏi đây nhanh thôi, em chờ nhé.”

Tưởng Khâm lật lại nắm lấy bàn tay hắn, mỉm cười.

Rõ ràng đang là giữa hè, nhưng tay anh lạnh ngắt vô cùng, giống như một tảng băng dù có thể nào cũng không ấm được. Trong lòng Cận Viêm đau như dao cứa, vừa muốn nói gì, đã nghe Tưởng Khâm hỏi: “——Phương Nguyên và Triệu Tuyết cầu kết nhau phải không?”

Cận Viêm: “.....”

Cận Viêm ngạc nhiên hỏi: “Làm sao em biết?!”

“Em không biết gì cả, chỉ đoán thôi.” Ngữ điệu Tưởng Khâm không chút sợ hãi, nói: “Triệu Tuyết muốn báo thù cho Triệu Thừa Cường, dựa vào các mối liên kết là có thể đoán ra, cô ta cho rằng anh mới chính là hung thủ chứ không phải em. Vậy nếu cô ta không thể dùng tội buôn lậu ngọc thạch lật lại anh, thì chắc chắn cô ta sẽ ra đòn sát thủ của mình, chính là tội cố ý giết người.”

“Nếu em không tự thú, cô ta có thể còn hợp tác với Phương Nguyên, mang chuyện tình nghi anh giết Triệu Thừa Cường lên tỉnh. Tuy vụ án này đã qua giai đoạn truy tố, nhưng không có gì là tuyệt đối một nhược điểm lớn như vậy, chỉ cần bọn người trên tỉnh muốn lợi dụng, thì vẫn có thể lật da anh được.”

Tưởng Khâm ngừng một lúc, nói: “Bây giờ một là em tự thú, người bị tình nghi có rồi, hung khí có rồi, bằng chứng có rồi, dù là ông trời cũng không truy cứu được gì. Với lại em đến cục cảnh sát tự thú, đây là hệ thống độc lập với sở cảnh sát của tỉnh, ông Lương có thể đối phó với người ở tỉnh.... Cho dù Phương Nguyên muốn treo án tử trên đầu anh cũng không còn kịp rồi.”

Cận Viêm: “.....”

“Cái này mới quan trọng, chính là thời gian Triệu Tuyết báo án chậm trễ hơn em ra tự thú. Phương Nguyên đã sắp xếp người, anh ta cũng biết là, một khi em ra tự thú, thì quân cờ Triệu tuyết này đã không còn giá trị lợi dụng, con bài át chủ trong tay cô ta cũng trở thành thừa.”

Tướng Khâm cười mỉm, nói: “Nhưng mà theo tính cách Triệu Tuyết..... dựa trên hành vi và thái độ của cô ta, em nghĩ đây là người rất cố chấp. Cho dù mất đi sự hỗ trợ của Phương Nguyên và trên tỉnh, thì cô ta vẫn kiên trì kiện cáo anh giết Triệu Thừa Cường. Vậy trong lúc cô ta và Phương Nguyên nảy sinh ý kiến trái chiều, Phương Nguyên vứt bỏ cô ta là chuyện bình thường.”

Cận Viêm: “.....”

Trong đầu Cận Viêm chỉ có một câu duy nhất: Mẹ nó thế này mà em cũng biết?!

Về mặt luật sư như nhìn thấy quý, “Tướng tổng, ngài cũng có người ở cục cảnh sát sao?”

“Không, cảnh sát ở đây khác với bọn người Phương Nguyên. Tôi đã từng muốn hỏi chút chuyện bên ngoài, nhưng họ không nhận tiền.” Tướng Khâm lắc đầu nói: “Đội trưởng đội cảnh sát kia đúng là một nhân vật lợi hại, xem như tôi được mở mang kiến thức.”

Luật sư không nói được chữ nào, một lúc sau mới lắp bắp: “Ngài.... ngài nói đúng rồi, Phương Nguyên đã tự xin về lại thành phố S, Triệu Tuyết lên tỉnh tố giác Cận Viêm mưu sát Triệu Thừa Cường, vì chưa đủ bằng chứng mà chưa thành lập án.... Có đúng là không ai mật báo với ngài không? Đúng là thần dự đoán mà!”

Tướng Khâm uể oải, vẻ mặt bình tĩnh như không có gì bất ngờ.

Luật sư là người nhà họ Cận, đã nghe một số tin đồn rằng, Cận Viêm qua lại với Từ Hiểu Tuyền không rõ là do đối mặt với Tướng Khâm quá nhiều áp lực, hay là vợ có chỉ số IQ cao quá mà không HOLD được. Lúc này nghĩ lại, sắc mặt kỳ dị vô cùng.

Cận Viêm chỉ kinh ngạc vài giây ngắn ngủi là đã quen, dù sao chỉ số IQ của Tướng Khâm cao như vậy không chỉ là nhất thời, bản thân mình bẽ bàng trước mặt vợ đầu phải là ít? Vậy nên hắn đã nhanh chóng trở về bình thường, kéo tay Tướng Khâm, nói: “Em chờ nhé, dù cho Phương Nguyên trở về thành phố S anh cũng không tha cho hắn! Không đánh gãy hai chân hắn ngày mai ông đây theo họ nhà hắn!”

Tướng Khâm ngăn cản ngay: “Nói bậy bạ gì hả! Phương Nguyên là quan anh là giặc, người ta điều tra anh có gì sai!”

“Nhưng mà.....”

“Nếu lúc trước anh nghe em dù chỉ một lần, bây giờ đã không ra nông nổi này.” Tướng Khâm ngừng một lúc, bỗng chớp chớp lông mi, dưới đáy mắt liền hiện lên một làn nước: “Anh đã đánh chú Ba của em đến

nổi đột quy, còn muốn làm gì anh họ của em nữa?”

Phút chốc Cận Viêm bỗng choáng váng: “Em em em.... Em khóc gì thế, anh chỉ nói vậy thôi, anh....”

“Nếu Phương Nguyên không tốt, không có anh ta cả đời này em cũng không đoàn tụ với cha mẹ được. Di dương chỉ có mỗi anh ta là con độc nhất, anh khiến anh ta tàn tật, là muốn em đi đền mạng cho người ta à?”

Bao năm nay Cận Viêm chưa từng thấy đôi mắt Tưởng Khâm đỏ ngầu bao giờ, chợt như bị sét đánh trúng đầu, cứ lặp đi lặp lại: “Anh chỉ nói thế thôi! Anh nhớ miệng thôi mà! Ra ngoài anh sẽ gọi bọn người đến thành phố S trở về, ra ngoài anh sẽ gọi về!”

Tưởng Khâm rút tay ra, quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Cận Viêm: “Bây giờ gọi ngay đi!”

Đã lâu rồi Cận Viêm mới được gặp vợ, có hơi luyến tiếc, nhưng nhìn Tưởng Khâm như vậy, chỉ biết hậm hực đứng dậy ra ngoài gọi điện.

Trước khi đi hẳn còn không cam lòng, muốn quay lại tranh cãi gì đó cuối cùng chỉ cần nhìn vào đôi mắt ngập nước của Tưởng Khâm, hẳn liền ngoan ngoãn câm lặng đi ra ngoài.

Mặt luật sư “= =”, cứng đờ nói: “Tưởng tổng...”

Ai ngờ chỉ vừa quay đầu, vẻ mặt Tưởng Khâm đã trở lại bình thường, dấu vết khóc lóc hoàn toàn biến mất.

“Nếu anh ấy còn có thể làm gì Phương Nguyên, tôi thật sự tâm phục khẩu phục.” Tưởng Khâm suy nghĩ, lại nói: “Giáo dục nhà họ Cận quả nhiên có vấn đề, may mà Lê Mông là do tôi tự dạy dỗ.”

Luật sư: “.....”

“Tình hình Thời Tinh Giải Trí sao rồi?”

“.....” Khóe miệng luật sư run lên, nói: “Tạm ổn, Cận tổng đã cho dừng mấy hạng mục, trước mắt tập trung giải quyết chuyện Triệu Thừa Cường năm xưa. Tuy đã qua giai đoạn mười năm truy tố tội giết người, nhưng ngặt nỗi ngài còn có hành vi ném xác xuống sông, nên tình tiết tội tệ hơn nhiều. Nếu muốn giảm nhẹ tội, chỉ có thể dựa vào chi tiết Triệu Thừa Cường bắt cóc trẻ con, uy hiếp ngài buôn lậu ma túy, và ép buộc các ngôi sao nữ sử dụng ma túy mà thôi.”

Tưởng Khâm trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Tin nhắn uy hiếp của Triệu Thừa cường năm đó, đều gửi cho Cận Viêm....”

“Vậy nên nếu sử dụng những chứng cứ này, có khi lại liên lụy đến Cận tổng.”

Tướng Khâm lắc đầu, nói: “Cận Viêm nhất định phải đứng ngoài cuộc, khả năng chính trị của anh ấy lớn hơn tôi, chỉ có anh ấy mới có năng lực giải quyết chuyện này.”

“Vậy thì chúng ta chỉ có thể lấy việc Triệu Thừa Cường bắt ép ngôi sao nữ sử dụng ma túy làm tâm điểm,” luật sư mở tập hồ sơ ra, chỉ vào những cái tên trong danh sách: “Đây là những ngôi sao nữ trước đây bị ép dùng ma túy, phần lớn đều đã mai danh ẩn tính, một số ít còn hoạt động thì đều gặp trở ngại. Cận tổng đã cử người liên lạc, xem có thể mời đến làm chứng hay không, nhưng trước mắt tương đối khó khăn, vì nếu chấp nhận chẳng khác nào tự phơi bày. Năm đó họ đều là những ngôi sao nữ có danh có tiếng, cho dù bây giờ nghèo túng, cũng không cam lòng để thanh danh trước đây hủy hoại hoàn toàn.”

Tướng Khâm tập trung nhìn vào những cái tên, một lúc sau thì thở dài.

“Hơn nữa, cho dù có người chịu đứng ra làm chứng, thì cũng chỉ chứng minh được Triệu Thừa Cường buôn lậu ma túy, mà không thể chứng minh ngài lỡ tay ngộ sát hấn trong tình huống nguy cấp.” Luật sư khép tập hồ sơ lại, trầm giọng: “Giai đoạn truy tố tội cố ý giết người cùng với tội lỡ tay ngộ sát là khác nhau, bây giờ chúng ta nhất định phải đặt vụ án này lên hai chữ ‘lỡ tay’..... Đương nhiên, nếu có trường hợp khác thì càng tuyệt vời.”

Bây giờ Cận Viêm đã gọi điện thoại xong, còn phải đứng bên ngoài hàn huyên một hai câu với cục trưởng Lương, lúc đẩy cửa bước vào thì bỗng nghe luật sư nói ‘càng tuyệt vời’, vội vàng hỏi: “Trường hợp nào?”

“Nếu có người có thể chứng minh đêm đó Triệu Thừa Cường có ý định giết Tướng tổng trong đầu.....” Luật sư hạ giọng, nói từng chữ một: “Vụ vụ án này có thể chuyển thành giết người phòng vệ, giai đoạn truy tố mười năm——”

Tướng Khâm và Cận Viêm đưa mắt nhìn nhau, cùng bật cười: “Không thể nào, đừng nghĩ nữa.”

Thật ra luật sư cũng không biết tình hình xảy ra đêm đó là như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ có hơi lúng túng.

Tướng Khâm không nhiều lời, lắc đầu nói: “Phương hướng trước mắt vậy là đúng rồi, chứng minh Triệu Thừa Cường buôn lậu ma túy là tốt nhất. Nhưng mà những ngôi sao nữ này, quả thật không mời họ đứng ra được..... Cho dù có, cũng đã qua bao năm rồi, họ không có nghĩa vụ phải hy sinh.”

Cận Viêm bước đến nắm nhẹ tay anh, nhìn từ trên xuống.

Tướng Khâm hơi ngẩng đầu lên, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ trại giam chiếu vào đôi mắt màu hổ phách đẹp đẽ, khuôn mặt tiêu tụy mà dịu dàng. Ánh nắng còn đọng lên đôi hàng mi dài, phẳng phất như có ánh kim.

“Hai tháng,” Cận Viêm nói, “Nhiều nhất hai tháng, anh đến đón em về.”

Tướng Khâm mỉm cười, thưa “Vâng”.

Thật ra giây phút đó trong lòng anh đang trầm thở dài, nhưng vẻ mặt lại tin tưởng tuyệt đối.

Giống như vụ án buôn lậu ngọc thạch của Cận Viêm không đơn thuần chỉ là buôn lậu, sự việc Triệu Thừa Cường tử vong cũng không đơn thuần chỉ là lỡ tay giết người. Dựa vào pháp luật có thể đánh giá hết tất cả đúng sai, không chế nó, là những người đang giữ vững trật tự xã hội.

Đây là một trận đấu đá máu chảy thành sông, mà nhà họ Cận chính là hình ảnh thu nhỏ của trận đấu này. Họ dây dưa giữa hai thế lực đen trắng đã lâu, cũng biết được đúng hay sai đều do người thắng cuộc quyết định.

Một giờ sau Cận Viêm và luật sư mới ra khỏi trại tạm giam, từ biệt cục trưởng Lương, chia nhau ra bãi đậu xe.

Lúc này Cận Viêm mới nhớ ra, vốn muốn nói cho Tướng Khâm biết chiến tích huy hoàng của Lê Tiểu Mông gần đây, nhưng lại bị kích động quá mà quên mất. Tướng Khâm đã đoán ra được từng đường đi nước bước của Triệu Tuyết và Phương Nguyên, nhưng có lẽ nằm mơ anh cũng không biết đạo này Lê Mông đang làm gì — nếu biết có lẽ sẽ được mở rộng tầm mắt.

Chờ ra rồi nói sau..... Cận Viêm nghĩ vậy, ngược đầu lên thì trông thấy một vị cảnh sát đang tiến về phía xe mình, anh ta mặc bộ đồng phục, dường như đã hơn ba mươi tuổi.

“Ngài họ Cận phải không? Rất vui được gặp ngài,” vị cảnh sát chủ động đưa tay ra: “Có thời gian không? Cùng hút điếu thuốc?”

Cận Viêm nửa cười nửa mỉa, đưa cho anh ta điếu thuốc.

Cảnh sát tự mình châm lửa, cười nói: “Tôi chờ ngài đã một lúc rồi, đoán chắc ngài thăm hỏi xong sẽ trở về xe — À, quên giới thiệu, tôi họ Vương, đội trưởng đội cảnh sát hình sự.”

Họ Vương này chính là người chịu trách nhiệm vụ án Triệu Thừa Cường, là một nhân vật lợi hại — Chớp mắt trong đầu Cận Viêm như có dây thần kinh nổ bùng, gương mặt hiện lên nụ cười rạng rỡ như hoa nở: “Ồ, đội trưởng Vương! Ngại quá, tôi biết người nhà của người bị tình nghi không được vào thăm, nhưng mà hôm nay.....”

“Tôi hiểu, tôi hiểu, quy định là quy định, tình cảm là tình cảm mà.” Đội trưởng Vương cười cười, hỏi băng quơ: “Trông khỏe mà nhỉ? Thật ra trại tạm giam của chúng tôi tốt lắm, có ăn có uống, mỗi người một phòng, lúc mới vào Tướng Khâm bị trật khớp tay chưa khỏi, chúng tôi còn cho gọi bác sĩ vào kiểm tra.”

“Vâng vâng vâng, nhờ ngài chiếu cố.”

Đội trưởng Vương tựa người vào cửa xe, như đang nói chuyện phiếm: “Mời luật sư thế nào rồi? Vụ án này có vẻ khó khăn, tôi có quen với mấy luật sư được lắm, nhưng Thời Tinh Giải Trí to lớn như vậy, chắc chắn là mời được một luật sư có bản lĩnh rồi hahahaha....”

Cận Viêm châm điều thuốc, chỉ cười mà không nói.

“Haiz, anh nghe tôi nói này Cận tổng,” đội trưởng Vương càng lúc càng hào hứng, như thể anh em tốt mà nói: “Vụ án này ấy, quan trọng nhất là muốn thấy Tưởng Khâm giết người do lỡ tay hay là cố ý. Tình hình trước mắt có khả năng lớn là lỡ tay, nhưng còn phải xem cuối cùng tòa án phán quyết thế nào. Còn tình tiết ném xác xuống sông đã làm vụ án trở nên tồi tệ hơn rất nhiều, ngộ nhờ cấp trên cố ý gây khó dễ, quyết định bắt giam ba năm hoãn án ba năm cũng không phải không có khả năng....”

Mặt Cận Viêm vẫn không biến sắc, thản nhiên nói: “Ồ, vậy à?”

“Tôi chỉ thấy tiếc quá,” đội trưởng Vương sụt sùi, “Tưởng tổng là như vậy, là nhân tài hiếm thấy, nho nhã lễ độ, được xã hội đánh giá cao, ai ai cũng kính trọng. Vậy nếu có vết nhơ là giết người ném xác, cả đời này đừng mong ngẩng đầu lên được. Hiện tại xã hội còn rất thành kiến với những phạm nhân mới ra tù, cho dù anh có hoàn toàn thay đổi thì xã hội cũng chưa chắc chấp nhận anh, đối với Tưởng tổng mà nói có lẽ là sự chênh lệch tâm lý rất lớn.”

Cận Viêm cúi đầu rít một hơi thuốc, nói: “Vậy cũng không còn cách nào.”

Đội trưởng Vương nhanh chóng quan sát biểu hiện của hắn, nhưng chỉ thấy hắn nhả ra làn khói trắng, chớp mắt đã che phủ khuôn mặt.

“Việc tôi có thể làm là cố hết sức mời luật sư biện hộ cho cậu ấy, dù tán gia bại sản cũng chấp nhận. Chỉ cần cậu ấy không bị vào tù, tôi nguyện làm tất cả.” Tiếng nói của Cận Viêm chỉ hơi khàn khàn, sắc mặt như thường, nói: “Đã để cho đội trưởng Vương chê cười, tình cảm của chúng tôi rất sâu sắc, năm đó luật kết hôn đồng tính được thông qua thì chúng tôi là nhóm đầu tiên có giấy chứng nhận, người cấp giấy còn làm chứng cho chúng tôi sẽ không bao giờ ly hôn hoặc có một ai khác.”

Đội trưởng Vương “À——” một tiếng: “Không có, không có, hai người có thể gắn bó đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì.”

“Anh có thể hiểu là tốt rồi, nếu không trong lòng tôi...” Cận Viêm cười, vỗ vai đội trưởng Vương: “Tôi biết các anh có quy định của mình, tôi cũng không xin xỏ chằm chước gì. Nhưng mà nếu có con đường sống nào, anh nhất định phải nói, tổn bao nhiêu thì chỉ cần một câu!”

Đội trưởng Vương không ngờ Cận Viêm lưu manh đến như vậy, phút chốc bỗng nhiên sững sờ.

Nhưng mà anh ta cũng thuộc dạng đã gặp là quen, tức thì cười rộ lên như thích thú lắm: “Được, được, không thành vấn đề! Anh yên tâm, cục trưởng Lương quan tâm tới vụ án này vô cùng, chúng tôi nhất định sẽ chăm chú!”

Cận Viêm như không nghe ra ý châm chọc, cứ luôn miệng cảm ơn anh ta, còn biếu anh ta gói thuốc của mình. Đội trưởng Vương không từ chối được, ngậm cười nhận lấy, rồi hàn huyên vài câu, sau đó mới chào tạm biệt.

Xe Cận Viêm từ từ ra khỏi bãi đậu, đội trưởng Vương nheo mắt, nhìn theo bóng chiếc xe đến khi không còn thấy nữa. Ánh nắng chiều hè rọi xuống ngã tư đường, phản chiếu lại một chùm ánh sáng lóa mắt.

Anh ta cười hừ một tiếng, định quay về cục công an. Nhưng vừa đi được hai bước, bỗng nhớ ra điều gì, bước chân chợt ngừng lại.

Nét mặt đội trưởng Vương hơi đăm chiêu, vài giây sau chuyển hướng đến trại tạm giam.

54. Chương 54

Tướng Khâm vốn không quay về phòng giam mà ở ngoài phòng tiếp khách, bỗng gặp đội trưởng Vương.

Đáng lẽ điều này trái với quy định, nhưng Tướng Khâm là trường hợp đặc biệt, trái với quy định cũng không truy cứu làm gì. Thậm chí đội trưởng Vương còn lấy bao thuốc Trung Hoa của Cận Viêm ra đưa cho anh: “—một điếu không?”

Tướng Khâm không nhận, nhìn anh ta hỏi: “Những gì cần nói tôi đã nói rõ rồi, anh còn muốn hỏi gì?”

“Ồ! Trong mắt anh cảnh sát là ai chứ, không có chuyện gì thì không được đến thăm anh à?” Đội trưởng Vương ngồi xuống ghế đối diện, châm điếu thuốc hỏi: “Dạo này thế nào, có quen với đồ ăn không?”

“.....Ừm.”

“Thời tiết càng ngày càng nóng, nếu ban đêm không chịu đựng được, thì xin người quản ngục một cái quạt mini đi. Ngày xưa lúc vị quan chức ở tỉnh bị giải tới đây.... Tsk tsk, anh thật sự không hút à?”

Tướng Khâm lắc đầu không nói, tỏ vẻ lịch sự không thân.

“Anh phải kiên cường lên, những ngày này trôi qua rất khó khăn. Các vụ án liên quan đến tỉnh có thể thẩm vấn đến nửa năm, anh ở trại tạm giam nửa năm ổn không? Mùa hè còn được, nhưng mùa đông thì sao....”

Đội trưởng Vương công kích: “Anh mới ở vài ngày còn chưa thấy được, nếu ngồi đây nửa năm thì anh cũng không có gì khác biệt với những người chung tù đâu. Cứ nghĩ đến những con chó con mèo bị người ta nhốt

trong ***g sắt ấy, bây giờ anh cũng như vậy, tinh thần sẽ nhanh chóng bị tàn phá thôi.”

Tướng Khâm hờ hững nói: “Tôi đã quen rồi.”

“Đó là vì bây giờ anh đang ở phòng giam đơn — có biết phòng giam kế bên là ai không? Có thể là một thằng nhóc bất lương, vì trộm cắp nhiều lần mà phải lãnh án bao năm cũng có thể là một tên vừa bị cướp bạn gái, trong lòng không phục nên xúi giục lưu manh ẩu đả tình địch, gây nên thương tật cấp độ 9, bị phạt từ mười đến mười lăm năm tù hoặc có thể là kẻ đã bỏ trốn nhiều năm, chỉ vì đi mua đồ ăn chẳng nói chẳng rằng mà kẻ dao chém người, vừa truy nã bắt được, chắc chắn sẽ bị phán hơn hai mươi năm tù...”

Đội trưởng Vương bỗng nhiên cúi đầu xuống, vì khoảng cách gần nhau quá mà Tướng Khâm mất tự nhiên quay mặt đi.

“Nếu anh bị phán vào tù, sẽ phải ở chung với những người này. Trong nhà tù không có phòng đơn, anh phải ở chung với bọn họ sớm chiều.”

Đội trưởng Vương nhếch mép cười, hận không thể nói hết lời cay nghiệt.

Tướng Khâm trầm mặc thật lâu, nhìn từ góc nghiêng lại thấy lông mi anh vừa dày vừa dài, lúc buông xuống khiến đôi mắt như khép lại.

Trong lòng đội trưởng Vương cảm thấy có hơi đáng tiếc, con mắt cảnh sát lão luyện nhiều năm bỗng phát hiện ra rằng, vẻ bên ngoài của Tướng Khâm khiến anh ta rất khó nắm bắt.

“... Phán quyết của tòa án thế nào tôi không thể can thiệp được,” Tướng Khâm khẽ dựa lưng vào ghế, duy trì khoảng cách với đội trưởng Vương: “Muốn phán thế nào thì phán, tôi nhận tội.”

Ngữ khí của anh lộ vẻ cự tuyệt rõ ràng, nhưng đội trưởng Vương không để tâm đến, vừa cười lớn vừa vỗ vỗ vào tay anh: “Ồ! Như vậy mới phải! Không phải chỉ có ba năm thôi sao, ra ngoài lại là hảo hán thôi!”

“.....”

“Trên đời này không phải ai cũng có cơ hội ngồi tù, coi như anh mở mang kiến thức mặt trái xã hội vậy! Có gì to tác đâu!”

Tướng Khâm không nói lời nào, ngồi dịch ra xa hơn một chút.

“Vội lại anh vì tội giết người mà vào, tôi thấy ở trong tù có thể trở thành đại ca đó, ai dám không nể nang anh? Thời Tinh Giải Trí nhiều của cải như vậy, hẳn là sẽ đưa tiền vào chuẩn bị cho anh, vậy còn có cái tù nào dám chọc anh nữa!” Đội trưởng Vương đứng dậy phóng khoáng, nắm lấy tay Tướng Khâm: “Vốn dĩ tôi lo lắng với xuất thân của anh, vào tù sẽ bị người đời xem thường, tâm lý biến động quá lớn sẽ không chịu

đứng được. Nhưng thấy anh nhìn xa trông rộng như vậy tôi đã yên tâm haha!”

Cuối cùng Tưởng Khâm không thể chịu được nữa, gạt tay anh ta ra.

Đội trưởng Vương còn giả vờ ngớ ngẩn, mặt tỉnh như ruồi hỏi: “Sao vậy? Ở vùng tay mạnh quá, anh không đau à?”

Cánh tay trật khớp chưa khỏi hoàn toàn, vùng một cái cũng đau thấu tim, nhưng gương mặt anh vẫn như bị đóng băng vậy, không buồn nhìn đội trưởng Vương mà bước thẳng ra ngoài.

“.....” Đội trưởng Vương ngẩn người, bỗng bắt lấy tay anh lại: “Ây! Từ từ!”

Anh ta lục lọi trong túi, cuối cùng lấy ra hai miếng cao dán: “Về quê tiện thể mang lên, tự làm đấy. Dán vào các khớp xương, rất có công dụng, nè.”

Tưởng Khâm bình tĩnh lại nhìn anh ta một lúc, sự tức giận dưới đáy mắt đã nguôi lại, sau đó nhẹ nhàng nói: “———Cảm ơn anh.”

Anh cảm thấy cao dán, đi thẳng ra khỏi phòng tiếp khách.

Bên ngoài có cảnh sát lập tức chạy theo, nhưng anh không quan tâm, bóng lưng trải dài trên đường, sự chững chạc hình thành do được giáo dục tốt từ nhỏ.

Đội trưởng Vương nhìn theo anh đến khi biếm mất ở cuối hành lang, trong lòng khẽ thở dài.

Hôm đó đội trưởng Vương quay về cục công an, cậu cảnh sát bị chôn vùi giữ đồng báo cáo uống cà phê, trong mắt đầy tơ máu, thấy anh ta đi vào lập tức than khổ: “Chuyện này là sao hả anh Vương! Nghi phạm có hung khí có, lời khai bằng chứng cũng đủ cả rồi, chúng ta phải mau mau khởi tố chứ! Nếu không vụ án này không khép lại được đâu!”

Đội trưởng Vương nổi giận: “Nói nữa xem! Tâm trạng ông đây không tốt! Ai dám oán hờn thì đến ngày mừng kết thúc vụ án chỉ được húp cháo chứ không được ăn thịt!”

Cậu cảnh sát: “.....”

Cậu cảnh sát như phát hiện ra lục địa mới, vòng đi vòng lại quanh đội trưởng Vương mà riu rít hỏi: “Anh độc thương độc mã ra ngoài gặp họ Cận kia à? Có phát hiện thêm gì không?”

Đội trưởng Vương hừ lạnh.

“Người này thủ đoạn ngoan độc có tiếng, anh nên kiểm chế một chút. Sao rồi, có phát hiện gì không?”

“Không phát hiện gì, họ Cận là một tên giảo trá già đời. Nhưng mà hắn càng không dễ lộ sơ hở, tôi càng tin hắn mới là hung thủ, không biết vì sao lần này trực giác ông đây lại mãnh liệt như thế.”

“Vậy vậy cái người đang bị giam thì sao?”

Đội trưởng Vương do dự một lúc, lại nói: “Người đó vậy mà diễn giỏi, có điều.... muốn làm kẻ giết người cũng phải có tố chất, mà hắn lại không giống người có tố chất này lắm.”

“Không lẽ hắn cố tình chịu tội thay? Đm vậy mà tuyệt vời quá đi! Giết người nguy tạo bằng chứng, chắc chắn hắn rất yêu tên họ Cận kia!” Cậu cảnh sát chống cằm thút thít không ngừng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Ngộ nhờ hắn bị phạt ba năm tù, anh nói xem họ Cận kia ở bên ngoài có tìm người khác không?”

“Khó nói lắm.”

“Tôi nghĩ là có thể! Nhà tù là nơi nào chứ, đã ra rồi thì người không ra người quỷ không ra quỷ. Với lại Cận Viêm có tiền có thế, quanh năm được các ngôi sao nữ vây quanh..... tsk tsk, ra tù rồi cả người lẫn tiền đều rỗng, có khi sức khỏe cũng không còn, anh nói xem hắn đang toan tính gì đây.....”

Đội trưởng Vương nghe vậy dở khóc dở cười, đập bàn quả trách: “Quay lại viết báo cáo của cậu đi! Hai ngày rồi mà giờ còn chưa viết xong!”

Cậu cảnh sát lập tức cúi gằm mặt xuống, hậm hực ngồi vào bàn cắn cắn đầu bút.

Trong lúc phát sinh cuộc đối thoại này ở cục cảnh sát, thì ở thành phố bên kia đang có rất nhiều người xếp hàng dài ở bến xe, tiếng hét tiếng hò cùng mùi mồ hôi trộn lẫn vào nhau, trong thời tiết nóng bức này khiến người ta thở cũng không thở được.

Một cô gái khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, ăn mặc thời thượng, cẩn thận che chắn cái túi nhỏ trước ngực mình, theo dòng người cố gắng chen chúc qua cửa xe. Khuôn mặt bị cặp kính râm che khuất hơn phân nửa, chỉ lộ mỗi cái cằm, và cái miệng bị cắn đến trắng bệch, lúc nhanh chóng chen chân qua cửa xe gân xanh trên cổ cô ta nổi lên, khiến ai trông thấy cũng khiếp sợ.

“Hết chỗ rồi hết chỗ rồi! Trời ơi nói cô đó! Xuống đi xuống đi!”

Cô ta ý mình có cơ thể nhanh nhẹn nên đã chen qua cửa xe, nhưng người bán vé hô to bảo tài xế đóng cửa lại. Giây phút đó cô ta như muốn hộc ra máu, đôi giày cao gót giậm mạnh nhảy qua.

Đang lúc định chen vào, bỗng một bàn tay vỗ lấy vai cô ta, sau đó tóm lấy.

“Này.....”

Cô ta quay lại, giọng nói sắc bén ban nãy đành nuốt vào.

Hai người đàn ông mặc áo thun lạnh lùng nhìn cô ta: “Triệu tiểu thư, mời theo chúng tôi một chuyến, Cận tổng đang ở công ty chờ cô.”

Bỗng chốc sắc mặt Triệu Tuyết trắng bệch.

Cô ta biết mình tiêu đời rồi.

Cô ta muốn chạy đi, muốn hô toáng lên, muốn kêu cứu người xung quanh, nhưng những hành động đó chỉ vì một câu nói của người đàn ông áo đen mà đông cứng lại: “——Cô có thể đi, nhưng ở huyện F cũng có người chờ sẵn rồi.”

Triệu Tuyết run môi lên: “Này, sao các người biết....”

“Những gì Cận tổng biết còn nhiều hơn cô tưởng tượng.” Người đàn ông áo đen ra hiệu, bên kia đường là chiếc Toyota màu đen đang đóng kín cửa.

“——Nhưng tốt nhất là cô nên tự mình hỏi Cận tổng.”

Ô tô đi khắp thành phố H hơn hai tiếng mà không ngừng.

Khi Triệu Tuyết bị giải xuống xe, trước mắt cô ta không phải là cổng lớn của Thời Tinh Giải Trí. Trên đường vắng vẻ có mấy cửa tiệm cũ kĩ, lúc này đã sắp dọn hàng, họ đều là những nhà từng lưu trữ ngọc thạch của nhà họ Cận.

Nếu một người đã chấp nhận số phận, sự sợ hãi sẽ chuyển thành câm lặng, nhưng mà sự giận dữ và thống hận khắc cốt ghi tâm vẫn còn tồn tại. Lúc Triệu Tuyết bị giải đi đúng là có cảm giác này, cô ta hoàn toàn không sợ hãi, thậm chí còn muốn xem xem Cận Viêm nhìn thấy mình thì sẽ thế nào.

——Kẻ giết người trông như thế nào?

Xấu xa độc ác, hung dữ tàn bạo, xem mạng người như kiến, không chân chừ gì mà ném cô ta vào chỗ chết....

Nhưng cô ta không hề sợ hãi, trong lòng chỉ có niềm vui đã trả được thù.

Tướng Khâm đã vào tù, tuy là Cận Viêm may mắn thoát được, nhưng chính tay hắn đã cắt đứt con đường

buôn bán ngọc thạch của mình. Chờ sau khi quan chức ở tỉnh phái người xuống, không đến màu thu này, cả nhà họ Cận sẽ bị đuổi cùng giết tận.

Triệu Tuyết càng nghĩ càng kích động. Thậm chí cô ta còn phấn khích quá độ, vừa thấy Cận Viêm đã không nhìn được cười:

“Tôi tới rồi, anh muốn thế nào?”

Cận Viêm ngồi trên một cái ghế được làm bằng gỗ lê, không nói lời nào.

“Là Từ Hiểu Tuyền nói à?” Triệu Tuyết ngừng một lúc, lại trào phúng: “Hay là tên Phương Nguyên nhất gan kia bán đứng tôi?”

“.....” Cuối cùng Cận Viêm thở dài, nói: “Phương Nguyên chỉ thay mặt cho cấp trên, còn cô là quân cờ của hắn. Hắn không cần bán đứng cô, mà chỉ buông tha cô mà thôi.”

Trong chốc lát Triệu Tuyết như bị sốc mạnh, miệng há ra còn chưa nói câu nào, Cận Viêm đã ngắt lời: “Cô cho là mình quan trọng với Phương Nguyên lắm sao? Triệu Tuyết, cô căn bản không có gì cả. Triệu Thừa Cường cùng vợ cả và con gái đang sống tốt ở Mỹ, còn mẹ cô cùng lắm chỉ là vợ thứ ba mà thôi. Cô nói mình trả thù, thật ra ngay cả lập trường cũng không có.”

Bỗng mắt Triệu Tuyết đỏ lên, giận dữ nói: “Nói vậy! Cha mẹ tôi đã chứng thực rồi, tôi mới là con hợp pháp....”

“Cô bị lừa rồi,” Cận Viêm thản nhiên nói, “Nếu như cô là con hợp pháp của Triệu Thừa Cường, thì lúc điều tra gia cảnh trước khi vào Thời Tinh chắc chắn sẽ bị loại bỏ. Cô nghĩ tôi ngu lắm sao, để một thư ký ở bên cạnh mà không buồn điều tra tí gì à?”

Tại Triệu Tuyết ong ong lên, tay cầm túi nhỏ bất giác buông xuống.

“Hồ sơ thực sự của cô là sinh ra ở huyện F, chín tuổi lên thành phố đi học, không rõ thân phận cha đẻ, hoàn toàn không liên quan gì đến Triệu Thừa Cường.” Cận Viêm hơi cười, lắc đầu nói: “Mẹ của cô đúng là có kết hôn với Triệu Thừa Cường, nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng bà vẫn không được chính thức, vậy nên cô mới làm việc ở Thời Tinh Giải Trí lâu đến vậy mà không bị phát hiện.”

55. Chương 55

Triệu Tuyết sống lâu như vậy, lần đầu tiên biết được mình là con riêng.

Cô ta hoảng hốt nhớ lại, trước đây Triệu Thừa Cường không ở nhà thường xuyên, dựa vào lời nói của cha mẹ cô ta đoán mình còn có anh chị ở nơi khác. Lớn thêm một chút cô ta mới biết, người ở nơi khác kia mới chính là vợ hợp pháp của Triệu Thừa Cường, được cưới gả đằng hoàng.

Nhưng Triệu Tuyết không quan tâm. Bởi vì khi đó mẹ cô ta làm người thứ ba rất thành công, hơn một nửa thời gian Triệu Thừa Cường đều sống cùng họ, lâu lâu mới về thăm gia đình của mình. Cái gọi là vợ chính thức cùng con cái, tựa như những người họ hàng xa xôi, hoàn toàn không cần để ý nhiều.

Sau đó vào năm bảy tám tuổi, có lần họ hàng đồn rằng Triệu Thừa Cường muốn ly hôn, muốn bỏ rơi người vợ già nua tàn tạ kia, đưa mẹ cô ta lên làm vợ chính thức. Khi đó Triệu Tuyết vẫn chưa có khái niệm người thứ ba gì gì đó, chỉ cảm thấy Triệu Thừa Cường với hai mẹ con mình mới thực sự là gia đình, người vợ cùng đứa con xa xôi kia mới là kẻ cướp chỗ, phải mau chóng trả cha lại cho mình mới đúng.

Thật ra không thể nói tư tưởng của cô ta là sai, chung quy cũng vì hoàn cảnh lớn lên như thế.

Quan niệm đó trong lòng Triệu Tuyết đã là thâm căn cố đế, vậy nên từ xưa đến nay, cô ta không hề nghi ngờ tính xác thực về lời đồn ly hôn của Triệu Thừa Cường.

Sau đó Triệu Thừa Cường mất tích, cô ta và mẹ mất đi người chăm lo cho cuộc sống của mình. Sau nữa mẹ cô ta qua đời, cuối cùng không ai có dịp nói cho cô ta rằng, những gì cô ta nghĩ là thật thực ra đều là giả.

“Lúc Triệu Thừa Cường chết có lẽ cô còn đang học tiểu học, chuyện trả thù là do mẹ cô dạy chẳng?” Cận Viêm cảm thấy nực cười, lắc đầu nói: “Thật buồn cười, sau khi hấn chết vợ hấn mang con sang Mỹ, nhưng mẹ cô lại bị Triệu Thừa Cường hại cả đời, còn tâm tâm niệm niệm buộc cô nhảy vào hố lửa.”

“Im đi! Không ai dạy tôi trả thù, tất cả đều là báo ứng của anh! Anh giết cha tôi....”

“Ai nói với cô là tôi?”

“Rõ ràng là anh!” Triệu Tuyết gào khản giọng: “Cái gì tôi cũng biết! Cha tôi bị anh chiếm lấy cổ phần trong công ty, nhảy lên làm cổ đông lớn nhất, mọi thứ tốt đẹp đều bị anh chiếm lấy.”

“Cổ phần là do tôi mua,” Cận Viêm ngắt lời cô ta, “Tôi có quyền ưu tiên.”

“Cho nên anh mới giết cha tôi chứ gì? Nếu cha tôi không chết làm sao anh có được ngày hôm nay?!”

“.....” Cận Viêm dùng ánh mắt như chim đại bàng của mình nhìn gương mặt Triệu Tuyết, một lúc sau mới bình tĩnh nói: “Mẹ cô nhất định đã nói cho cô biết điều gì.”

Cửa tiệm tối tăm cũ nát bên vệ đường, khiến cho bầu không khí như ngọt ngọt hơn tuy ở bên ngoài trời nóng như lửa, nhưng ở bên trong lại lạnh lẽo âm u.

Triệu Tuyết nhìn hấn cảm hận, không nói lời nào.

“Chuyện xảy ra vào ban đêm...”

Triệu Tuyết bị kích động tinh thần, nhưng chỉ thấy Cận Viêm không nôn không nóng, chậm rãi nói: “Hôm đó Triệu Thừa Cường mua chuộc lái xe, bắt cóc Lê Tiểu Mông chưa đầy hai tuổi, sau đó nhắn tin cho tôi đến Thời Tinh Giải Trí kí thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần không hoàn trả. Tôi và Tưởng Khâm cùng đến, lúc đó là ban đêm, Triệu Thừa Cường không mang người theo, chỉ nắm lấy Lê Mông uy hiếp chúng tôi.”

Triệu Tuyết không ngờ Tưởng Khâm thực sự tham gia chuyện này, chợt cảm thấy bất ngờ sau đó nghĩ đến việc Tưởng Khâm đang ở trong trại tạm giam, lại vô cùng khoái trá.

Cận Viêm không quan tâm cô ta nghĩ thế nào, tiếp tục nói: “Đêm đó Tưởng Khâm ở ngoài chờ, tôi và Triệu Thừa Cường ngồi trong phòng làm việc, nói về chuyện nhà họ Cận có tuyến đường bí mật buôn lậu ngọc thạch, hắn muốn bức chúng tôi phải vận chuyển ma túy ra nước ngoài cho hắn. Đương nhiên tôi không muốn, vậy nên chưa được mấy câu đã có tranh chấp, càng lúc cãi nhau càng to, khiến Lê Mông sợ hãi khóc thét lên.”

“Thói xấu này của Triệu Thừa Cường rất nghiêm trọng, hơn nữa những người dính dáng đến ma túy đều đã đánh mất nhân tính, trông thấy Lê Mông khóc, hắn liền lấy tay bóp cổ nó. Thấy vậy tôi lập tức nhào đến ngăn cản, giằng co nhanh chóng trở thành tranh chấp quyết liệt.”

Trong thời điểm nguy cấp trí nhớ con người ta thường rõ ràng hơn bao giờ, đã qua nhiều năm, nhưng Cận Viêm vẫn nhớ rõ tất cả mọi chi tiết trong chớp mắt.

“Thời điểm đó tôi kéo tay Triệu Thừa Cường ra, khiến hắn ném Lê Mông xuống đất. Lê Mông oa oa khóc lớn, tôi xông lên giành thì Triệu Thừa Cường muốn dùng chân đạp vào bụng nó... Cú đá kia rất mạnh, Lê Mông còn chưa đến hai tuổi, nếu đá thật thì không chừng nội tạng sẽ hư hỏng cả. Dưới tình thế cấp bách tôi cũng không nghĩ nhiều, tiện tay cầm lấy một vật trang trí trên bàn đập mạnh vào đầu Triệu Thừa Cường...”

Triệu Tuyết bỗng phát ra tiếng thét chói tai, bị bảo vệ chặn miệng lại.

“Sau đó mới phát hiện là con ngựa bằng đồng,” Cận Viêm nói, “Lúc đó trên đầu Triệu Thừa Cường bị lõm xuống một vùng.”

Nước mắt Triệu Tuyết từng giọt từng giọt rơi xuống, ánh mắt như muốn bắn cận viêm ra thành từng mảnh.

“Thật ra lúc phát hiện Triệu Thừa Cường chết tôi cũng rất hoảng loạn.... Tuy tôi từng là một thằng khốn nạn, nhưng tự tay giết người là lần đầu tiên. Vậy nên trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, chỉ nghĩ tôi đã giết người, tôi thực sự đã giết người, phải nhanh ra tự thú thôi.”

Cận Viêm ngừng một lúc, lại nói: “Sau đó tôi ra ngoài, Tưởng Khâm nhìn thấy trên tay tôi toàn là máu, liền hỏi chuyện này là thế nào? Tôi vốn nói không nên lời, cậu ấy chợt đẩy tôi ra, đi đến phòng làm việc nhìn vào.”

Cận Viêm lắc đầu cười nhẹ.

“——Cô cho là Từ Hiểu Tuyền xinh đẹp trẻ trung có thể đánh bại Tưởng Khâm sao, Triệu Tuyết, cô nhầm to rồi. Tưởng Khâm như một ngọn núi băng, những gì thể hiện ra bên ngoài chỉ là một phần nhỏ, bên trong chính là sự mạnh mẽ mà cô không thể nào biết được.”

Triệu Tuyết chờ người ngã xuống đất, nghe được câu cuối đột nhiên bắt đầu vùng vẫy, gào rống lên: “Nhưng họ Tưởng kia đã vào tù rồi! Hắn báng bổ thì thể cha tôi, hắn đồng lõa, hắn phải trả giá tất cả!——“

“Cậu ấy sẽ không,” Cận Viêm cười lạnh nói, “Cô nghĩ là tôi không chuẩn bị kỹ càng mà đã bắt cô trở về rồi ư? Tôi đã nói ra tất cả cho cô biết, thì sẽ cam đoan cô không có cơ hội được nói ra.”

Trong nháy mắt đó Triệu Tuyết còn tưởng là Cận Viêm muốn giết người diệt khẩu, đột nhiên giấy dựa điên cuồng.

Nhưng mà bảo vệ đầu phải ngồi không, vất tay cô ta ra sau rồi đè người xuống, đồng thời dùng mắt xin chỉ thị của Cận Viêm.

“Ông không giết cô ta, giết cô ta ô uế tay ông.” Cận Viêm hất cằm, nói: “Đánh cho hôn mê rồi mang ra ngoài, giữ lại sẽ có lợi.”

Đám người Cận Viêm ra khỏi cửa tiệm, trước cửa là một chiếc Jeep đã hơi cũ nát.

Cả bọn vội vàng lên xe, lái xe tâm phúc quay đầu lại hỏi: “Cả ngày nay chắc Cận tổng chưa ăn gì? Còn hai tiếng nữa mới lên máy bay, ăn cơm trước thì sao ạ?”

Mặt Cận Viêm đen lại, vài giây sau mới lắc đầu, nói: “Trong xe có bánh quy, đưa đây tao ăn mấy miếng.”

“Trời, cần gì chứ Cận tổng, mấy hôm nay anh vội vội vàng vàng, giờ phải ăn no ngủ kỹ, dù sao chúng ta vẫn còn thời gian mà!”

“Thời gian không phải vấn đề,” Cận Viêm nói chậm rãi: “Tao ăn không vào.”

Lái xe sửng sốt.

Lúc anh Tưởng của bọn bây còn ở bên ngoài, mỗi ngày tao đều hỏi cậu ấy muốn ăn gì, uống gì, nếu chưa đủ thì tối tao lại vào bếp nấu nồi súp cá cho cậu ấy. Bây giờ cậu ấy ở trong trại giam, không biết ăn uống thế nào, trảng vị có quen không, hôm nay tao thấy cậu ấy gầy đi nhiều.....” Giọng nói của Cận Viêm khàn đi, lại nói: “Vừa nghĩ đến đó, trong lòng tao thực sự....”

Lái xe cũng không biết nói gì, lúng túng: “Anh Tưởng là người tốt, anh Tưởng sẽ sớm được thả.”

Cận Viêm cười khở.

Tưởng Khâm có thể nhanh chóng được thả sao?

Nếu đổi lại là hắn, ngồi tù ba năm hắn không sợ, cũng không cảm thấy lâu. Vì hắn còn có Tưởng Khâm đang chờ bên ngoài, mỗi ngày tỉnh lại sẽ có động lực để tiếp tục kiên trì, ba năm ngắn ngủi rồi sẽ trôi qua.

Nhưng mà Tưởng Khâm, phải ở trong trại tạm giam ba tháng, chỉ sợ mới có ba ngày đã cảm thấy lâu đến nỗi không thể chịu đựng được.

Hắn hy vọng người bị bắt giam sẽ là mình, nhưng mọi chuyện phức tạp quá, hắn không cho phép mình xử trí theo cảm tính. Giống như khi hắn bị bắt vào trại tạm giam, Tưởng Khâm không hề đến thăm hắn hơn một lần, ngay cả một câu nói ấm áp cũng không thốt ra mà một mình chống đỡ Thời Tinh Giải Trí, giải quyết tất cả mọi chuyện, để hắn có thể yên ngang đi ra khỏi tòa án.

Lúc ấy Cận Viêm chỉ cảm thấy Tưởng Khâm làm việc rất bài bản, có một người vợ đáng giá như vậy rất muốn mang ra khoe khoang nhưng bây giờ khi mọi chuyện đã đảo ngược, hắn mới phát hiện thì ra lúc mình bị bắt giam, Tưởng Khâm đã trải qua cảm giác thế nào.

Cận Viêm vừa nghĩ vừa ăn hai cái bánh quy, nằm xuống băng ghế sau nghỉ ngơi một lúc, tỉnh lại đã đến sân bay.

Quan Phong ngồi trong quán cà phê ở sân bay đọc tạp chí, trong tay cầm ly latte nóng, còn chưa chạm môi vào. Vị Quan đại công tử này quanh năm khí sắc nhợt nhạt, vẻ mặt lạnh như băng, đi trên đường cứ như một công tước ma cà rồng vừa xuống nhân gian, khi ánh mắt vừa trông thấy Cận Viêm thì tạm dừng vài giây mới nói: “Tôi thấy gần đây sắc mặt cậu hơi khó coi.”

Cận Viêm nói lạnh ngắt: “Không liên quan đến anh.”

“Sorry, tôi chỉ cảm thấy nếu cậu còn tiếp tục như vậy, sau khi kế toán được thả có thể ghét bỏ cậu thôi.”

Quan Phong tao nhã cúi xuống ném một tờ giấy qua, chớp mắt đã đáp trên đầu Cận Viêm: “Anh.... Anh nói cái gì?”

“Suy đoán như vậy là hợp lý rồi, Lê Mông đã nói cho tôi biết trước đây cậu dụ dỗ Tưởng Khâm chỉ bằng cái mặt thôi.”

Cận Viêm: “.....”

Quan Phong nói: “Bây giờ cậu đã đánh mất thứ giá trị nhất rồi.”

Cận Viêm còn chưa kịp đâm dao găm vào họng Quan Phong thì hiệp nữ Hellen giày cao mười hai li đã thông thả bước đến, trên tay cầm pháp bảo di động không rời suốt hai mươi bốn giờ: “Quan tổng, chuyến bay từ New York tới thành phố H đã đến nửa tiếng trước, bà Diêu vừa gọi đến nói đã ra cửa, hỏi rằng năm phút nữa có thể gặp ở đại sảnh tầng một hay không?”

“Ồ,” Quan Phong phản kích nói: “VẬY ĐI MAU.”

Cận Viêm lưỡng lự mấy bận, rồi cắn răng rút dao găm trở về.

Ánh mắt Quan Phong lóe lên tia khinh miệt, giống như đang nói “hừ, ta biết không kẻ nào dám xuống tay với cái cổ cao quý của ta mà”. Quan Phong có thể thuận lợi sống đến hôm nay mà chân tay nội tạng không bị sứt mẻ thì thật đúng là kỳ diệu, nếu không phải hắn có công liên lạc với vợ của Triệu Thừa Cường, thì nhất dao kia Cận Viêm đã đâm vào rồi. Nếu không được thì cũng phải bẻ gãy hai cái răng.

56. Chương 56

Diêu Thục Văn là vợ chính thức của Triệu Thừa Cường.

Bà đang kinh doanh công ty của chính mình ở Mỹ, tuy năm nay đã gần năm mươi tuổi, nhưng phong độ vẫn còn trẻ trung, bà mặc một bộ đồ màu vàng nhạt, cài áo bằng ngọc trai vừa quý giá lại vừa sang trọng.

Xưa kia còn trẻ bà từng là một mỹ nhân, đến nay vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng uyển chuyển năm nào. Triệu Thừa Cường suốt ngày ở bên mẹ Triệu Tuyết, đối xử vô cùng lạnh lùng với gia đình của mình, vậy nên bà một mình nuôi con, dần vất cho đến khi Triệu Thừa Cường bị giết, sau đó lập tức chuyển hết tài sản di dân sang Mỹ sinh sống.

Cận Viêm vốn không thể liên lạc được với bà, nhưng cấp dưới của Quan Phong vừa đi công tác nước ngoài về, đã cùng tiếp xúc với người trong công ty bà. Năm ấy gia đình Cận Viêm Tưởng Khâm cùng với Triệu Thừa Cường như nước với lửa, nhưng với người phụ nữ đáng thương này lại rất thông suốt và luyện tiết, thậm chí đã từng dùng cơm chung mấy lần. Sau khi Diêu Thục Văn biết tin Tưởng Khâm bị bắt giữ, tuy trong lòng không muốn trở lại thành phố H đầy thương tâm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn phải quay về.

Đã nhiều năm không gặp, Cận Viêm vừa trông thấy bà đã cười tươi khen tặng: “Chị Diêu trông có tinh thần quá, đúng là càng sống càng trẻ mà.”

Diêu Thục Văn lắc đầu cười: “Làm sao có thể so được với thanh niên các cậu? Quan tổng thì không cần phải nói, đồng chí Tiểu Cận so với trước đây cũng đẹp trai phóng khoáng hơn nhiều, đàn ông các cậu đều không già đi sao?”

Trừ Quan Phong ra thì mọi người đều nở nụ cười cho có lệ.

“Có điều Cận Viêm, sắc mặt cậu thật sự khó coi, gần đây có chuyện gì à?”

Ánh mắt Cận Viêm trở nên ảm đạm, “Không biết khi nào Tưởng Khâm được thả...”

Diêu Thục Văn an ủi: “Sẽ có một ngày được thả thôi, đừng nôn nóng. Muốn tôi hỗ trợ gì thì cứ nói, tôi nhất định sẽ cố gắng.”

Bà chỉ thuận miệng nói câu khách sáo thôi. Dù sao đã nhiều năm không gặp, tình cảm cũng có giới hạn. Nhưng Cận Viêm mời bà về đâu không đơn giản chỉ là ôn chuyện cũ, nên Diêu Thục Văn đã nói theo ý nguyện của hắn vậy.

Sau đó họ lên xe về khách sạn. Vì Quan Phong không thân thiết với Diêu Thục Văn cho lắm nên cùng Hellen ngồi một xe, để Diêu Thục Văn ngồi trong xe Cận Viêm. Trên đường đi hắn kể lại sự tình gần đây một cách cẩn thận, rồi thở dài: “Thời gian mở phiên tòa đã định rồi, là thứ tư tuần sau. Triệu Tuyết nghe phong phanh ở đâu đó nên chuẩn bị chạy trốn đến huyện F, bị tôi bắt lại.”

Nhắc đến Triệu Tuyết, Diêu Thục Văn nghiêng chặt răng lại.

Cận Viêm vờ như không thấy, cố nói tiếp: “Nếu có ai chịu cung cấp cho Tưởng Khâm bằng chứng có lợi thì tốt quá. Nhưng đã nhiều năm như vậy, biết tìm bằng chứng ở đâu bây giờ? —— haiz!!!!”

Khách sạn bọn họ đến là khách sạn thuộc sở hữu của Cận Vệ Quốc, vừa bước vào cổng đã có nhân viên lễ phép đưa họ vào phòng tiếp đãi khách quý. Triệu Tuyết bị trói lại đưa vào bằng cửa sau, lúc này tóc tai đã bù xù, ngồi trên ghế sofa, bên cạnh là hai vệ sĩ áo đeo mặt lạnh một trái một phải canh chừng cô ta.

Cận Viêm vừa kéo ghế ra vừa cười: “Dù gì tôi cũng không thấy cô ta lớn lên giống Triệu Thừa Cường, chị Diêu chị xem xem cô ta có giống mẹ không?”

Triệu Tuyết bị bịt miệng lại, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm, nhìn Cận Viêm bằng đôi mắt thống hận. Diêu Thục Văn nhìn gương mặt trẻ măng của cô ta, thở một hơi dài.

Cận Viêm như thấy rất thú vị, hỏi Quan Phong: “Quan tổng, nếu có người dám cùng người ngoài cấu kết phản bội anh, anh sẽ xử lý thế nào?”

Quan Phong cúi đầu lật menu rượu, một lúc sau mới ra lệnh cho Hellen: “Cho người mang đến chai rượu sâm banh lần trước.” Nói xong đưa menu cho cô, quay đầu lại trả lời tỉnh rụi: “——nhét vào bao tải ném xuống sông.”

“Anh không cải tiến chút nào à?”

“Bấm nhỏ rồi nhét vào bao tải ném xuống sông.”

Cận Viêm bực tức: “Không biết bảo vệ môi trường gì cả! Con sông đó là thùng rác nhà anh chắc?”

Quan Phong nghiêng đầu ra vẻ vô tội.

Hellen căn dặn nhân viên xong, quay lại cười: “Nếu có người dám nói chuyện nội bộ ra bên ngoài, không cần Quan tổng ra lệnh, chúng tôi lập tức đặt vé máy bay cho người đó sang Pháp công tác, ở bên đó sẽ có người xử lý sạch sẽ. Như cô Triệu đây buôn ma túy ở trong công ty lại càng không được, cấp dưới chúng tôi tuyệt nhiên không dám nói Quan tổng biết, trước tiên cứ khiến người đó xương cốt cũng không còn đi đã...”

Mặt Triệu Tuyết tái mét lại, đột nhiên bắt đầu giãy dụa kịch liệt, không ngừng phát ra âm thanh phẫn nộ.

Cận Viêm trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu nói: “Tuông Khâm ghét nhất tôi nhúng tay vào chuyện bạo lực đấm máu, lần này sẽ không phải thấy máu chứ.”

Triệu Tuyết lại càng giãy dụa hơn, nhưng cô ta bị trói quá chặt, không có cách nào ra khỏi sô pha được.

“Có điều tôi đường đường là một vị đại ca, bị bán đứng mà không dám làm gì, truyền ra ngoài không hay lắm — người biết chuyện bảo tôi nghe lời vợ, người không biết chuyện bảo tôi nhất gan sợ phiền, thanh danh không được tốt lắm.”

Cận Viêm nghĩ ngợi, vỗ tay một phát, lại nói: “Có rồi! Đúng lúc chị Diêu ở đây, nếu ở thời cổ đại Triệu Tuyết còn phải gọi chị một tiếng đại nương, vậy giao cô ta cho chị, được không?”

Mọi người trong phòng chỉ cần tinh mắt là có thể hiểu được, Cận Viêm vốn dĩ muốn nhắm vào mục đích này. Hắn đưa Diêu Thục Văn từ nước Mỹ xa xôi về đây, chẳng lẽ chỉ để ăn tí cơm?

Triệu Tuyết ở trong công ty buôn ma túy trộm lấy tiền, dù rơi vào tay vị lão đại nào, cũng không tránh được tội chết. Chuyện này cô ta không thể không biết được, chỉ sợ đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị giết, sau đó nếu cô ta bị giết thật thì cô ta sẽ nghĩ mình đã hy sinh anh dũng, vì đại nghĩa diệt thân.

Vậy nên Cận Viêm không để cô ta chết, giao cô ta cho vợ của Triệu Thừa Cường, tự nhiên về sau cô ta có sống cũng không bằng chết.

Diêu Thục Văn dường như hơi lưỡng lự, không tiếp lời mà ngừng lại cười, rồi mới nói: “Cận Viêm.... Cậu gọi tôi từ phương xa trở về là để giao cho tôi đứa con gái này để dâng thể sao? Vậy bản lĩnh phụ nữ của tôi là thừa rồi, có gì muốn nói, thì nói hết trước đi.”

Hellen dùng ánh mắt ra lệnh cho một vài thủ hạ lặng lẽ lui xuống.

Cửa phòng một lần nữa đóng lại, Cận Viêm ngồi xuống bàn ăn, uể oải nói: “Chị Diêu, giao tình chúng ta đã nhiều năm, tôi cũng không gạt chị. Tuông Khâm bị bắt rất nhiều tội, tôi muốn nhanh chóng đưa cậu ấy

ra.”

Diêu Thục Văn trầm mặc thận trọng.

“Điểm chính trong vụ án này là cố ý giết người hay là lỡ tay giết người, còn thêm tội danh ném xác xuống sông, tóm lại là tội rất nặng. Vì muốn làm rõ chuyện này chúng tôi đã mời rất nhiều luật sư, nếu bình thường thì đã được thả từ lâu. Nhưng tình hình chính trị ở thành phố H bây giờ chị cũng biết, Tưởng Khâm bị bọn người bên trên gây khó dễ, nếu muốn bảo vệ cậu ấy, phải có được bằng chứng có lợi chắc chắn không bị bác bỏ.”

Cận Viêm châm điều thuốc, nói: “Bằng chứng thực sự tạm thời không nói đến, quan trọng là nhân chứng, phải có sức thuyết phục vô cùng, khiến cho tòa án không thể không chấp nhận.”

Diêu Thục Văn bật cười: “Nhưng tôi đã rời khỏi thành phố H lâu rồi, tôi không muốn lại....”

“Chị Diêu,” Cận Viêm nói, “Tôi biết chị không thiếu tiền, nhưng trong lòng vẫn có một mức giá. Chỉ cần tôi có, tôi có thể cho chị tất.”

Ban đầu Diêu Thục Văn còn nghĩ là hấn đùa, “Cận Viêm cậu đừng đùa tôi, chuyện này sao có thể nói lung tung? Tôi muốn tất cả tài sản của cậu cũng được?”

“Được,” Cận Viêm thản nhiên nói, “Cả Thời Tinh Giải Trí đều cho chị, bất động sản và cổ phiếu cũng cho chị. Tài khoản gửi ngân hàng sửa lại tên chị, ngày mai ngân hàng mở cửa tôi đi làm ngay.”

Diêu Thục Văn hơi sờ sợ.

“Những gì tôi muốn cũng không nhiều, một là ra tòa, hai là lời khai. Triệu Thừa Cường chết không hết tội, chị không phải làm trái lương tâm mình.”

Quan Phong cầm ly rượu sâm banh, ngồi tại chỗ chậm chậm giở tạp chí, mọi chuyện đang xảy ra trong phòng dường như không hay biết.

Triệu Tuyết lại ư ử giấy dựa, phát ra những âm thanh không rõ nghĩa, có điều bây giờ chẳng ai để ý đến cô ta.

“.....Tôi không thiếu gì cả, chỉ muốn rời xa quê hương mà sống qua ngày,” Diêu Thục Văn nhẹ nhàng nói, “Cận Viêm, cậu cũng biết Triệu Thừa Cường bị ném xuống sông rất sâu, hồi đó tôi phải mất rất nhiều công sức mới vớt được cái xác trong đồng bùn lầy....”

Cận Viêm lặng lẽ nghe, một lúc sau đó bắt đầu cười.

Nụ cười kia trông có vẻ kì lạ, Diêu Thục Văn bỗng im lặng.

“Có lẽ chị chưa từng gặp con của tôi và Tưởng Khâm, chính là nhóc con suýt nữa bị Triệu Thừa Cường giết, bây giờ đã lớn rồi, chỉ số thông minh rất cao, lại còn thích chơi cờ. Hôm qua vừa kết thúc trận đấu cờ vây Trung – Hàn, nó đứng hạng nhì, sang nay ra ngoài tôi còn thấy nó được đăng lên báo nữa.” Cận Viêm chợt nhớ ra điều gì, cất giọng hướng về phía cửa đối diện: “Này! Lê Mông tới chưa?”

Sau cửa là một thủ hạ vội vàng đáp: “Tới rồi tới rồi! Tiểu thiếu gia vừa xuống dưới ăn bánh ngọt! Bây giờ gọi về ngay ạ?”

Còn chưa dứt lời, trên hành lang đã truyền đến tiếng bước chân bộp bộp bộp, sau một hồi ồn ào, thì có người chào: “Ôi, tiểu thái tử đã về rồi?”

Diêu Thục Văn không biết Cận Viêm đang toan tính gì, neho mắt lại ngờ vực.

Lúc này cửa vừa mở ra, Lê Mông ôm Tiểu Mị toàn thân trắng như tuyết, lắc đầu vẫy đuôi chạy vọt vào. Quan đại công tử và Diêu Thục Văn bị nhóc làm lơ, vừa vào trong đã bỏ nhào hỏi: “Ba! Sáng nay ba có thấy Tưởng Khâm không? Mẹ thế nào rồi ạ?”

Cận Viêm nắm lấy Tiểu Mị ngu ngơ trong lòng nhóc ra, đưa thủ hạ mang ra ngoài cho ăn cỏ, sốt ruột nói: “Tưởng Khâm khỏe lắm, hồi con chơi cờ thế nào rồi. Không phải ngày mai có trận đấu nữa à, ngoan ngoan biết phải làm gì thì làm cái đó, đừng để Tưởng Khâm lo lắng, biết chưa?”

Lê Mông cãi lại: “Nhưng ba nói trận này có ảnh hưởng đến chính trị, nếu chơi thắng có thể ảnh hưởng đến đãi ngộ của Tưởng Khâm trong trại giam, nếu không sang nay con đã cùng ba đến thăm Tưởng Khâm rồi.....”

“Ừ, đãi ngộ tốt lắm, tốt lắm.” Cận Viêm trả lời con mình cho có lệ, hỏi tiếp: “Vào rồi mà sao không chào hỏi ai?”

Quan Phong phong độ chỉ hơi ngẩng đầu lên.

Lê Mông mặt không biến sắc: “——Chào chú, người thua con đến ba mươi quân.”

Quan Phong: “.....”

Nếu không phải không đúng dịp, Cận Viêm gần như đã chạy đến ôm lấy Lê Mông nói ‘Con trai à! Con thật sự đã thay ba con bao thù rồi!’

Lúc này Diêu Thục Văn đã cảm thấy có gì không đúng, nhưng bà chưa kịp đứng dậy tránh đi, Lê Mông đã quay đầu lại, nhìn bà lấy làm lạ.

Vỗ vện chỉ một cái nhìn mà thôi.

“Chào di!” Lê Mông lễ phép lúc lắc cái đuôi.

Diêu Thục Văm mấp máy môi, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Cận Viêm nhìn mặt bà, nở một nụ cười mơ hồ, ngoắc tay gọi nhân viên: “Con tôi thích ăn đồ ngọt, đưa những món ăn ngọt ngon nhất ở đây ra mỗi món một phần. Sữa dê có không? Mang một ly ra đây cho nó uống.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bay đi, vài phút sau đã mang lên một mâm đầy những món ăn ngọt. Lê Mông chơi cờ dói bụng cả ngày, ngửi thấy hương thơm của đồ ăn liền mất hồn, nước miếng chảy thành hàng.

“Lê Tiểu Mông năm nay vừa tròn mười sáu tuổi,” Cận Viêm nhìn nhóc chôn mặt hì hục trong đồng chén đĩa, cười nói: “Trông nó rất giống Tưởng Khâm.”

“Chỉ số thông minh rất cao, chỉ cần nhìn qua thứ gì một lần là nhớ, từ nhỏ đã thích chơi cờ. Trước đây là sợ nó chênh mảng học hành nên không để cho nó chơi, trước khi tôi bị bắt, Tưởng Khâm không có thời gian chăm lo cho nó, nó liền tự mình đi đăng kí cuộc thi Tam Quốc Kỳ Thủ, hạ gục cả bốn kì thủ lục đẳng của Hàn Quốc, đài truyền hình nào cũng đến phỏng vấn.”

Cận Viêm đã cố gắng áp chế giọng mình lại, nhưng vẫn mang theo sự tự hào của bậc làm cha mẹ.

Hơi thở Diêu Thục Văm dồn dập, theo quán tính nói: “Vây à....”

“Lúc nó vừa mới sinh ra, mặt mũi rất giống Tưởng Khâm, khác với những em bé khác vừa sinh ra là da dễ nhăn nheo như con khỉ, da nó thì lại trắng như ngọc. Khi đó có công ty chụp hình quảng cáo tã giấy, muốn mời nó làm người mẫu, nhưng Tưởng Khâm sợ phiền phức mới từ chối.”

“Khi nó lên bảy tuổi thì mặt mũi dần thay đổi, không giống Tưởng Khâm nhiều nữa. Nhưng mà như vậy cũng tốt, mặt mũi Tưởng Khâm sắc xảo quá, nếu lớn lên mà như thế thì không đáng yêu tí nào. Chị xem bây giờ đường nét khuôn mặt nó rất mềm mại, giống như con gái vậy, không biết mấy năm nữa có thay đổi hay không.”

Cận Viêm nâng chén trà lên nhấp một ngụm, mắt khê liếc về phía Diêu Thục Văm đang nhẹ run lên.

“....Cận Viêm, cậu vừa nói..... Đứa bé này tên là gì?”

“Lê Mông, nghĩa là quả chanh đấy. Lúc đó tình trạng của người mang thai hộ đang gặp nguy hiểm, tôi mới vào miếu xin quẻ, được trụ trì ban cho cái họ. Sau đó trong hàng trăm cái tên mà vẫn không quyết định được cái nào, tôi lại vào miếu xin quẻ lần nữa, trụ trì thấy ở trong sân có trồng một cây chanh, nên bảo vậy

lấy tên Lê Mông đi.”

Diêu Thục Văn ngẩn ngơ một lúc, mới thì thào: “Hai người nuôi dưỡng nó tốt quá.”

“Lê Tiểu Mông chính là sinh mệnh của Tưởng Khâm. Vì nó mà trước đây Tưởng Khâm phải từ chức ở nhà dạy dỗ nó.” Cận Viêm ngừng một lúc, lại nói: “Cả đời này tôi chỉ có một đứa con là Lê Mông, nó là tất cả đối với tôi và Tưởng Khâm. Chị Diêu, không nể mặt tăng cũng nên nể mặt phật, xem như chị giúp chúng tôi một lần đi.”

Lúc này Lê Mông đang uống sữa dê ừng ực, như nghe được điều gì, cái miệng còn dính đầy bọt sữa hỏi: “Hai người đang nói gì thế?”

Cận Viêm mỉm cười, đảo mắt về phía Diêu Thục Văn.

Lê Mông cũng nhìn theo hỏi: “Dì ơi, hai người đang nói gì thế?”

“.....” Diêu Thục Văn nhìn nhóc, không thể kìm được cánh tay đang vươn ra, nhẹ nhàng gọi: “Lê Mông, con lại đây một chút được không?”

Lê Mông bỏ đồ ăn xuống, bước đi lễ phép.

Ban đầu Diêu Thục Văn không dám ôm nhóc, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tóc. Lê Tiểu Mông đứng bất động mơ màng, một lúc sau, Diêu Thục Văn mới thử ôm nhóc vào lòng mình, nháy mắt sống mũi cay cay.

“.....” Lê Mông cảm thấy hơi xấu hổ, lúng ta lúng túng hỏi: “Dạ.... Dì ơi, hai người đang nói gì vậy ạ?”

“Không có gì hết,” Diêu Thục Văn đổi giọng, vội vàng che giấu cảm xúc hỗn loạn, “Ba con muốn dì giúp một chuyện —— chuyện nhỏ thôi, thật ra cũng không có gì.....”

“À,” Lê Mông ngơ ngác nói. “Vậy dì có giúp không dì?”

Cận Viêm vẫn đang bình tĩnh, trong tay cầm điều thuốc, nhưng không có ý định gạt tào.

Diêu Thục Văn chôn sâu mặt vào hõm vai Lê Mông, cắn răng không nói tiếng nào. Bà duy trì động tác này khá lâu, nên khiến Lê Mông bất giác cựa quậy, đang rầu rĩ muốn thoát khỏi cảnh tượng này để về bên bàn ăn, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ồm ồm: “——Ừ, dì giúp.”

Cận Viêm thả điều thuốc lên bàn, thở phào nhẹ nhõm.

57. Chương 57

Mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ, ngay ngày hôm sau Diêu Thục Văn đã cùng Cận Viêm đến cục cảnh sát lấy lời khai. Lúc ấy đội trưởng Vương há hốc miệng mồm, thầm nghĩ đây là vở kịch cầu huyết động trời gì thế này, đến nhà văn cũng khó có thể viết được, chỉnh sửa lại một chút không chừng còn được đăng lên trang thông tin Sohu để lừa người ấy chứ!

Diêu Thục Văn phong độ vẫn tốt, dáng vẻ thanh tao, ăn nói mạch lạc, đối mặt với các vị cảnh sát lại không hề sợ hãi, điềm tĩnh nói: “Trước đây tôi không nói sự thật ra, là bởi vì Triệu Thừa Cường xảy ra chuyện ở thành phố H, mà tôi thì đang ở nước ngoài, không có ai giúp tôi tìm hiểu mọi chuyện. Sau khi Triệu Thừa Cường chết tôi về để lo hậu sự, phát hiện ra hắc bao dưỡng tình nhân ở đây, còn sinh ra một đứa con gái, lúc nào cũng tự cho mình là Triệu phu nhân. Tôi ở thành phố H không thân không thích, không đấu lại cô ta, nên mới nhanh chóng về quê, không lâu sau lại ra nước ngoài.”

Đội trưởng Vương muốn nói gì, nhưng bị Diêu Thục Văn ngắt lời: “Về việc trước đây tôi không chủ động đi tìm cảnh sát thừa nhận lỗi lầm tôi cảm thấy rất hối hận, hy vọng bây giờ còn kịp.”

Đội trưởng Vương dở khóc dở cười, “Không không không, không phải còn kịp hay không, mà che giấu tình tiết quan trọng là phải bị truy cứu trách nhiệm hình sự...”

“Cậu có thể truy cứu trách nhiệm của tôi thông qua các phương tiện ngoại giao bình thường,” Diêu Thục Văn thành khẩn nói, “Nhưng trước hết hãy cho tôi gọi một cuộc điện thoại đến đại sứ quán Mỹ ở Trung Quốc đã.”

Đội trưởng Vương: “.....”

Cận Viêm nghĩ trong lòng là làm tốt lắm!

Tuy rằng Triệu Thừa Cường là tên đáng chết, nhưng Diêu Thục Văn lại là một người lợi hại khó có thể tìm được. Nếu nói về trình độ mồm mép sắc bén, e là chỉ có thể so sánh được với Tưởng Khâm.

Khi xưa bà không đấu lại kẻ thứ ba, cũng vì bà còn có đứa con nhỏ, có lòng mà không có sức, bị dồn vào đường cùng nên an phận ở một chỗ. Sau khi Triệu Thừa Cường chết bà lập tức qua Mỹ xây dựng lại sự nghiệp, đây là điều hiển nhiên.

Đội trưởng Vương đột nhiên hỏi: “Vậy bà Diêu, bà dựa vào điều gì để xác định chuyện Triệu Thừa Cường xảy ra đêm đó, là muốn giết nghi phạm Tưởng Khâm?”

Diêu Thục Văn nói: “Tôi rất chắc chắn. Trước khi Triệu Thừa Cường bắt cóc đứa bé có ghé về nhà một lần, tôi nghe thấy hắn nói chuyện điện thoại với một người là: ‘lần này nhất định phải xử cái tên họ Tưởng kia.’ Lúc đó tôi rất sợ hãi, lập tức đến hỏi xem họ Tưởng kia là ai, nhưng hắn không chịu nói. Sau đó tôi cố tình nghe lén hắn nói chuyện điện thoại, lâu lâu lại oán hận rằng: ‘Có tên họ Tưởng kia ở cạnh, dù thế nào Cận Viêm cũng không mắc câu’...”

Viên cảnh sát ghi chép vùi đầu vào viết điên cuồng, ngòi bút sột soạt trên giấy.

“Đêm trước hôm hấn đi thành phố H, hấn còn vui vẻ phấn khởi nói với lái xe: ‘Cuối cùng lần này cũng có cách xử lý tên kia! Không nghe lời ông thì chỉ có chết!’ Lúc ấy tôi không nhịn được xông lên gặng hỏi hấn, hấn chẳng buồn để ý mà còn nói là có người thân ở tỉnh, đừng nói là giết một người, giết mười tám người cũng có thể che giấu được...”

Đội trưởng Vương nhú mày: “Người lái xe kia tên là gì?”

“Trương Nhạc.”

Bất chợt đội trưởng Vương nhớ ra Trương Nhạc chính là tên lái xe bán đứng Cận Viêm, trợ giúp Triệu Thừa Cường bắt cóc Lê Mông. Không lâu sau cái chết Triệu Thừa Cường, hấn sống mãi một phen với xã hội đen nên bỏ mình, không biết là do trùng hợp, hay là cố tình chui đầu vào.

Manh mối này coi như không có kết quả.

“Nếu Triệu Thừa Cường cố ý muốn giết người, chắc chắn sẽ nói cho tình nhân ở thành phố H biết. Nhưng mà tôi đã ở nước ngoài nhiều năm, thật sự không có cách nào liên hệ với người kia được. Nếu các người có thể tìm được bà ta, không chừng có thể chứng minh lời nói của tôi.”

Đội trưởng Vương nhẹ nhàng nói: “Chúng tôi cũng đã điều tra, bà ta mất rồi.”

Diêu Thục Văn nói: “Thật đáng tiếc...” Nhưng trên mặt hoàn toàn không biểu lộ một điểm đáng tiếc nào.

Đội trưởng Vương nhìn sang Cận Viêm đang ngồi vắt chéo chân ở một bên, lại nhìn Diêu Thục Văn đẹp đẽ thanh tao nhã nhặn, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười. Vụ án này điều tra đã được nửa tháng, công việc khó khăn thế nào chỉ có mỗi một mình mình biết, vậy mà bây giờ nhân chứng vật chứng lại khác xa hoàn toàn với quan điểm của mình không chỉ như vậy, cho dù chứng cứ này là thật, đệ lên tòa án có kết quả tốt hay không còn chưa biết được.

Mặc dù đạo đức nghề nghiệp mách bảo mình hãy mau tìm ra chân tướng, để người bị oan được rửa sạch, để người có tội phải chịu sự trừng phạt, nhưng trên đời này lúc nào cũng có những vụ án hiểm hoi, chân tướng không quyết định được kết quả cuối cùng, mà là thắng thua trong cuộc chiến chính trị.

Vậy bây giờ mình nghi ngờ còn có ý nghĩa gì?

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi,” Đội trưởng Vương sáng khoái gấp máy tính xách tay lại: “Nào bà Diêu, phiền bà ký tên ở đây.... Thứ tư tuần sau bà có ra tòa làm chứng được không? Bà có nghĩa vụ nhưng cũng có thể từ chối, nếu đồng ý thì bây giờ tôi lập tức ra tòa xin giấy.”

Diêu Thục Văn mỉm cười nói: “Không thành vấn đề, tôi sẽ nói hết mọi chuyện trước tòa, hy vọng pháp luật không xử oan người tốt.”

Đội trưởng Vương nghe xong câu này bỗng thấy đau răng.

Từ cục công an thành phố đi ra, Cận Viêm mở âm lượng điện thoại lên thì thấy có vài cuộc gọi nhỡ: một là của Lê Mông, một là của Quan Phong, mấy cuộc là ở công ty, gần như là cấp dưới gọi đến xin ý kiến về công việc.

Cận Viêm không hề lưỡng lự mà gọi lại cho Lê Tiểu Mông đầu tiên, người nhận điện thoại vẫn là Trát Tây. Chàng trai hung hãn lạnh lùng, tính cách ngang tàng lai Campuchia này, mỗi lần nói chuyện với Cận Viêm là như muốn cầm súng bắn cho vài phát: “Lê Mông đang cho cừu con ăn, lát nữa nói sau.”

Cận Viêm bực bội đáp: “Tao muốn nói chuyện với con tao thì sao phải đợi lát nữa?”

Trát Tây thờ ơ chống đối.

“.....Cuộc gọi nhỡ ban nãy là có chuyện gì?”

“Lê Mông vừa đấu cờ xong.”

“Ấy! Kết quả thế nào, có thắng không?”

“Không biết, coi không hiểu.” Trát Tây lạnh lùng nói: “Nhưng mà tên Hàn Quốc kia vừa đi vừa khóc.”

“.....” Khóe miệng Cận Viêm run lên, một lúc sau lại nói: “Trát Tây à, tôi nói với cậu, tuy rằng tôi cũng không biết cờ vây, nhưng đối phương khóc thì có lẽ chúng ta thắng rồi đấy..... Còn nữa Lê Mông thế nào mà cả ngày chỉ biết cho cừu ăn! Nói với nó không được uống sữa cùng một bát với con cừu kia nữa! Bản muốn chết biết không!”

Trát Tây lười trả lời, lập tức dập điện thoại.

“Lê Mông thích chơi cờ lắm à?” Diêu Thục Văn bỗng hỏi: “Hôm nay tiến hành thi đấu cờ vây Tam Quốc thì phải, hình như những người dự thi đều là cao thủ trong giới cờ vây phải không?”

“Không biết, không quan tâm. Thăng nhóc này không thích để thắng thua trong lòng, có lẽ là kết quả tốt rồi.”

Mãi một lúc mà Diêu Thục Văn không nói câu nào, Cận Viêm quay đầu sang nhìn bà một cái, bỗng phát hiện trên mặt bà có nét vui mừng.

Hắn hỏi ngay: “Bằng không bây giờ tôi cho người đón Lê Mông về, mọi người cùng nhau ăn tối...”

“Đừng, cứ để nó một mình đi.” Diêu Thục Văn thở dài, nói: “Trước đây tôi đồng ý giúp đỡ, cũng vì cậu đã thề sẽ giúp tôi ra nước ngoài, nghiêm chỉnh mà nói thì chúng ta không ai còn nợ ai cả. Bao năm trôi qua rồi, tôi cũng không nhớ ra là mình còn có một đứa con, dường như đã quên mất. Hai cậu chăm lo cho nó tốt như vậy, tôi thật sự không muốn quấy rầy cuộc sống gia đình bình thường của nó.”

Cận Viêm xoa tay: “Sao chị Diêu lại nói như vậy, tôi thấy chị cũng thích thằng nhóc mà...”

“Có lẽ là do thiên tính của phụ nữ chăng?” Diêu Thục Văn cũng bắt đầu cười, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương: “Yêu thật sự là để cho nó được tự do, để cho nó được sống trong môi trường thích hợp nhất mà phát triển. Tôi chỉ cần biết đến sự tồn tại của đứa con này, thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn nó, vậy là vui rồi.”

Cận Viêm gật đầu, nói: “Khi đó tôi đã cảm thấy chị không những là một người mẹ tốt, mà còn là một người phụ nữ thành công. Thấy con gái đầu của chị ở Mỹ có sự nghiệp vẻ vang như vậy, chứng minh là do gen tốt.”

Diêu Thục Văn cười đùa: “Không tốt sao cậu tìm tôi được.”

Cận Viêm cũng phá lên cười.

Hắn không buồn kiểm tra cuộc gọi nhờ của Quan Phong — Ông chủ khắc tinh xinh đẹp kia nói móc hắn nhiều như vậy làm hắn nảy sinh bản năng lảng tránh — vậy nên gọi điện cho Lê Mông xong, hắn ném điện thoại lên ghế, xoay người quên luôn.

Hộp thư lặng lẽ vang lên, tin nhắn Quan Phong gửi đến hiện lên màn hình:

“Đã có kết quả bầu cử, ủy ban tỉnh số 1 vẫn tiếp tục tại vị. ba ngày sau sẽ có văn bản của Đảng xuống.”

Cận Viêm vẫn chăm chú lái xe, ánh mắt không hề chuyển động.

Không lâu sau lại có một tin nhắn nữa:

“Cận tiên sinh, Quan tổng nói trong vòng một phút nữ ngài không trả lời tin nhắn thì đêm nay lập tức cột ngài trong bao tải rồi ném xuống sông. Tôi là Hellen.”

Cận Viêm hừ nhẹ, vờ như không nghe.

Hắn không biết trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, vận mệnh chính trị của thành phố này đã thay đổi đến trời rung đất chuyển: Ở tỉnh bên cạnh bị gây cây cầu đại diện, vì thế vô số quan lớn bị phế truất, trong đó cũng

có ứng cử viên của tỉnh ta trong đợt bầu cử này cuối cùng trận đấu đẫm máu trong nửa năm qua đã có thể hạ màn, vụ án buôn lậu ngọc thạch của nhà họ Cận không cần truy cứu nữa, mà kết quả về vụ án giết Triệu Thừa Cường cũng không cần phải nói thêm.

Đấu đá thực hiện ở nơi u ám thì cũng kết thúc ở nơi u ám những cảnh tàn sát khốc liệt máu me tung tóe, đều vì một tiếng dừng là dừng.

Cận Viên vẫn còn chưa biết.... lần này hẳn thảm rồi.

Hellen ra lệnh cho lái xe: “Cận Tổng cao lắm không nhét vào bao tải được? Cười cái gì mà cười, chém thành hai khúc là xong! Chém có một người thôi đừng có lẽ mà lẽ mề như vậy, mười phút sau phải quay lại đón Quan tổng đi uống trà chiều nữa.”

Từ lúc Tưởng Khâm bị bắt đến nay đây là lần đầu tiên Cận Viêm ngủ ngon như vậy.

Vào buổi sáng thứ tư – ngày mở phiên tòa, hắn nằm trên giường mở to mắt ra, nhìn thấy ánh mặt trời rọi vào từ cửa sổ, trên đầu giường là khung ảnh thủy tinh lấp lánh. Trong ảnh là hắn và Tưởng Khâm đứng bên bờ biển nắm tay nhau, tầm hai lăm hai sáu tuổi, nét mặt thân thiết không e dè, tay trong tay nhau.

Cận Viêm hôn lên Tưởng Khâm trong bức ảnh, xuống giường vệ sinh cá nhân, mặc vest đeo cà vạt, trong gương là một người sáng khoái vô cùng.

Cận tổng của chúng ta đã có hai ngày tu bổ khẩn cấp, nên nhất định thần sắc đã khôi phục, ít nhất có thể tránh được thảm cảnh bị vợ bỏ do tàn phai nhan sắc. Trước khi ra ngoài còn cùng Lê Mông video call trước trận đấu ở thành phố bên cạnh, nhóc vào thẳng vấn đề: “Đồng chí Cận Viêm, sau khi Tưởng Khâm ra tòa thì tỉ lệ đàm đơn ly hôn có thể giảm xuống còn 80% rồi đó.... Thật sự đáng mừng. Ba có chắc chắn đưa được Tưởng Khâm về nhà không?”

Cận Viêm nổi nóng: “Tám mươi cái rắm! Phải là bốn mươi!”

Lê Mông “tsk tsk” miệng, ném lại cái nhìn đầy nghi ngờ.

“Chờ đó, hôm nay ông sẽ mang mẹ mày đầy đủ lông tóc về nhà! À, may mà tối nay mày không về thành phố H, ông sẽ tranh thủ happy với mẹ mày chút xíu...”

Cận Viêm vênh váo ra cửa, cùng với mấy luật sư chậm chậm đến tòa án. Giấy xin phép Diêu Thục Văn được ra tòa làm nhân chứng đã được phê chuẩn, lúc này đang cùng đội trưởng Vương và cấp dưới đứng trước cửa.

Tám giờ ba mươi phút sáng, Cận Viêm, Diêu Thục Văn, cùng đội trưởng Vương gặp mặt ở tòa án.

Cùng lúc đó một chiếc xe áp tải phạm nhân từ trại tạm giam cũng đậu trước cửa, Tưởng Khâm trong bộ trang phục thường ngày cũng từ trên xe bước xuống.

Chín giờ đúng, phiên tòa về vụ án Triệu Thừa Cường bị giết cách đây mười bốn năm chính thức bắt đầu.

58. Chương 58

Tối đến báo chí giới giải trí đưa tin khởi tố vụ án ngộ sát, tiêu đề là “Tổng tài Tưởng Khâm của công ty giải trí Thời Tinh là bị cáo của vụ án mưu sát đại cổ đông ngày xưa! Chân tướng sau mười bốn năm sẽ được tiết lộ!”, đầu đề của bài báo được phóng to in đậm, vô cùng nổi bật.

Phóng viên tòa soạn báo còn thần thông quảng đại đến mức lấy được thông tin thâm vắn bí mật của tòa án, tuy rằng phần được công khai chỉ là một phần nhỏ, nhưng quá trình rất chi tiết, tình tiết ly kỳ, chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng cũng suy ra được toàn bộ sự thật.

Theo thâm vắn ban đầu, Tưởng Khâm bị khống chế rồi lỡ tay đá thương người dẫn đến người đó tử vong, sau lại giấu thi thể không để lại dấu vết, tình tiết rất ác liệt. Ngay sau đó luật sư bị cáo đưa ra chứng cứ được ghi lại, thì ra Triệu Thừa Cường lúc còn sống bị tình nghi là ép hai nữ nghệ sĩ hút thuốc phiện, sau đó được Tưởng Khâm đưa đến Hongkong, không còn tin tức gì từ đó, rời nhà tha hương. Cận Viêm vất vả dùng nhiều nhân lực mới tìm được các cô, cũng không biết là cưỡng ép, dụ dỗ hay là ôn tồn khuyên bảo, đưa các cô đến đồn cảnh sát làm nhân chứng.

Tòa án mới điều tra được đến đó thì tình hình đột ngột chuyển biến, vợ của người bị hại Diêu Thục Văn tự mình ra mặt, chứng minh Triệu Thừa Cường lúc sống bắt cóc đứa con nuôi chưa đầy hai tuổi của Tưởng Khâm. Đêm đó Triệu Thừa Cường muốn lấy đứa bé uy hiếp Tưởng Khâm tham gia buôn lậu thuốc phiện, bị từ chối sau đó muốn giết người diệt khẩu, lúc đánh nhau với Tưởng Khâm bị ngộ thương ở đầu, vì thế dẫn đến tử vong.

Tưởng Khâm thú nhận không chút e dè, tỏ vẻ tôn trọng kết luận của thẩm phán tòa án, dù thế nào cũng sẽ không chống án.

Tòa án trải qua nửa tiếng đồng hồ kịch liệt thảo luận cuối cùng cũng đạt được kết luận cuối cùng: Không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Tưởng Khâm phòng vệ chính đáng vô tình giết chết người, nhưng có vợ của người bị hại làm nhân chứng, tội danh vô ý giết người được thành lập, có thể phạt ba năm đến bảy năm tù.

Tuy người bị hại trước đây phạm phải tội lớn – bắt cóc con nuôi tuổi còn nhỏ của bị cáo, cũng ép bị cáo buôn lậu thuốc phiện, nhưng vẫn không có chứng cứ trực tiếp chứng minh chuyện này. Ngược lại chuyện bị cáo giấu thi thể không để lại dấu vết gì có chứng cứ vô cùng xác thực, chứng tỏ bị cáo cũng có ác ý trong người, thời gian thi hành án được xác định là năm năm.

Vấn đề là sự tình đã phát sinh hơn mười năm, cơ quan cảnh sát chưa từng lập hồ sơ, căn cứ vào quy định về tội ngộ sát, nếu hình phạt từ năm đến mười năm, sau mười năm sẽ quá hạn truy tố, có thể được miễn khởi tố.

Tình huống của Tưởng Khâm ở trong trường hợp này, được phán miễn trừ xử phạt hình sự, phóng thích.

Tưởng Khâm đứng ở bậc bị cáo nghe kết quả của toà án, tháo kính xuống, đưa lòng bàn tay lên dùng sức dụi mắt. Đội trưởng Vương ngồi ở phía sau có chút kinh ngạc nhìn anh.

Tuy đội trưởng Vương có thời gian ở chung với Tưởng Khâm không dài, nhưng có thể nhìn thấy gia giáo nhà Tưởng Khâm rất nghiêm, lễ nghi cẩn thận, giờ tay nhấc chân đều rất khéo léo lại biết kiềm chế. Anh trước mắt mọi người làm ra động tác ấy, kỳ thật có hơi bộc lộ tình cảm ra ngoài quá mức.

Cận Viêm thiếu chút nữa lao từ chỗ ngồi xuống, may mà bị luật sư giữ chặt lại, không thì tuyệt đối có thể bị đòi một khoản tiền phạt từ toà án.

Diêu Thục Văn lui về phía sau, mỉm cười lắc đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất buồn, bà nhớ đến năm ấy Triệu Thừa Cường kiêu ngạo như khói lửa không ai bì nổi, nếu hắn trên trời có linh thiêng, nhìn thấy hôm nay trên toà án bộ dáng của tất cả mọi người đều là bộ dáng đã được đền trả, không biết tâm tình của hắn sẽ như thế nào?

Lúc hắn sống mang đến đau khổ cho nhiều người như vậy, sau khi hắn chết cũng không có người duy trì chính nghĩa giả dối. Như thế lúc hắn còn sống có được quyền thế và uy phong, ngoại trừ tạo thêm người làm trò cười cho thiên hạ, còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

“... Cận Viêm này,” Diêu Thục Văn cảm khái thở dài nói: “Về sau cùng Tiểu Tưởng sống tốt đi, làm ăn nếu có thể không va chạm thì đừng va chạm, trăm ngàn lần đừng trở thành...”

“Trở thành Triệu Thừa Cường thứ hai?” Cận Viêm cười to nói: “Chị Diêu yên tâm đi, tôi còn phải chăm sóc vợ với con tôi!”

Lời này rất có ý khoe khoang, mọi người xung quanh đều , Cận Viêm lại không hề phát hiện, còn ở đó dương dương tự đắc.

Tưởng Khâm được thả khỏi cửa toà án, chân còn chưa chạm đến đất, lập tức bị người nào đó xông lên ôm ngang người.

Tưởng Khâm cả kinh đến mức kính cũng rớt: “Cận Viêm —!!!! Để em xuống!!! Thủ tục phóng thích còn chưa làm xong đâu!”

“Làm xong cái gì mà làm a! Nuôi nhiều luật sư như vậy để làm gì chứ – này nói người đó, lo thủ tục đi!” Cận Viêm vui sướng ôm vợ mình nói: “Đi! Về nhà!”

Cảnh sát ở toà án đen mặt, luật sư thì há hốc mồm.

Tướng Khâm bực tức nói: “Có dọa đến người ta hay không cơ chứ, mau thả em xuống!” Nói xong dùng sức giãy dụa nhảy xuống, hai chân vụng về thiếu chút nữa ngã ngửa mặt lên trời.

Diêu Thục Văn ở phía sau bọn họ che miệng cười, Tướng Khâm xoay đầu nhìn, đột nhiên thấy bối rối: “Chị Diêu trở về? Là vì chuyện của tôi sao? Làm phiền chị phải đi một chuyến...”

“Không sao không sao, tiện thể trở về nhìn Lê Tiểu Mông.”

Tướng Khâm nghe những lời này xong chỉ thấy không hiểu làm sao, nhưng còn chưa kịp mở miệng hỏi, lập tức bị Cận Viêm kéo đi, giống như chó săn mà người ở cổ anh, nói: “Ừm, vợ ơi, em tắm rồi...”

Tướng Khâm mặt đỏ bừng đẩy hẳn: “Tắm rửa thì có gì kì quái! Lăn đi lấy xe đi!”

Đôi mắt Cận Viêm xoay một vòng, nói: “Đừng mà, em lấy đi, anh sáng sớm đã chạy đến toà án, mệt chết rồi, em cũng không đau lòng cho người đàn ông của em.” Nói xong còn trưng ra vẻ mặt lưu manh ở ven đường đứng bất động.

Tướng Khâm dù sao da mặt cũng mỏng, bãi đỗ xe cách nơi này cũng chỉ có vài bước, chỉ đành ngoan ngoãn đi lấy xe.

Bên này anh vừa mới rời khỏi, bên kia Cận Viêm quay đầu hỏi: “Chị Diêu, Triệu Tuyết kia chị muốn róc thịt hay hầm xương? Mang đi Mỹ thì chắc là không có cách nào, tôi có thể cho chị mượn một chỗ...”

“... Triệu Thừa Cường năm đó so ra còn kém cậu!” Diêu Thục Văn đỏ khốc đỏ cười: “Tĩnh lại đi, tôi nghĩ ra cách xử lý cô ta rồi, không cần cậu bận tâm!”

“Cái định mệnh, chị sẽ không thử làm thánh mẫu chứ hả?”

“Không,” Diêu Thục Văn nói, “Tôi thấy cô ta cũng đáng thương, mẹ cô ta từ nhỏ cũng không dạy cho cô ta cái gì là đúng, một đứa bé tốt lại... Người ta không thể tự lựa chọn xuất thân của mình, tôi không muốn vì sự ác cảm đối với mẹ mà trả thù lên con.”

Cận Viêm suy nghĩ thật lâu, nghiêm túc nói: “Nếu Tướng Khâm treo tường sau lưng tôi, tôi nhất định sẽ làm thịt cả nhà tên mặt trắng kia.”

“Cậu sẽ làm thế sao Cận Viêm?” Diêu Thục Văn cười rộ lên: “Nói thật, tuy tôi có cảm giác thương hại cô ta, nhưng cô ta vẫn là đã làm chuyện khiến người ta không thể chấp nhận... Chuyện buôn lậu thuốc phiện tôi đã cùng nói chuyện với Triệu Tuyết, sau đó đem cô ta giao cho cảnh sát. Nếu thành thật khai báo, chắc là tội trạng sẽ được giảm bớt.”

Mặt Cận Viêm tỏ vẻ không đồng ý.

“Về chuyện đó tôi sẽ thương lượng lại với Từ Hiếu Tuyền, luật sư đề nghị tôi chuyển từ khởi tố hình sự sang đền bù thiệt hại dân sự, như thế Từ Hiếu Tuyền có thể được nhận tiền, mà Triệu Tuyết cũng sẽ không ngồi tù lâu lắm.” Diêu Thục Văn thở dài nói: “Mấy người còn trẻ, loại bỏ hận thù sang một bên, tôi không đành lòng nhìn mấy người đó vì thế mà huỷ hoại cuộc sống của mình.”

Cận Viên đang chuẩn bị thêm mắm thêm muối vài câu, lúc này Tưởng Khâm đã chậm rãi lái xe lại đây. Nhìn thấy vợ lập tức Cận Viên tự động biến thành Lưu Manh Model, vui vẻ chạy đến kêu to: “Ài —!! Vợ ơi! Để anh lái để anh lái! Em mau nghỉ ngơi đi!”

“Anh không phải là mệt gần chết sao?”

“Vừa mới nghỉ lúc nãy nha!”

Tưởng Khâm thấy thật mắt mịt, chỉ có thể ngoan ngoãn xuống xe để Cận Viên lái. Kết quả Cận Viên còn không thành thật, cũng không ngồi vào, đứng ở ven đường ôm lấy Tưởng Khâm, hỏi: “Giữa trưa đi ăn ở đâu? Lần trước đạo diễn Đoàn mời đi ăn ở chỗ đó không tệ, hay là ăn hải sản? Nếu không thích thì về nhà ăn anh...”

Tưởng Khâm vô lực nói: “Anh tỉnh lại đi, trước mặt chị Diêu còn bày trò lưu manh khiến anh có cảm giác thành tựu à? Em phát hiện thật sự anh là người điên...”

Hai vợ chồng đứng ở cửa xe dừng ven đường đầu vô mồm, phía sau lại xuất hiện một chiếc Toyota xanh bạc tiến đến. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, đội trưởng Vương mặt đeo kính mát thò đầu ra ngoài cửa sổ: “Ày, còn chưa về sao?”

Cận Viên hoàn toàn không có ý thức của một người đàn ông thành đạt, cà lơ phát phơ lắc lư chân nói: “Ày, đội trưởng Vương! Về đồn cảnh sát điều tra án tử sao? Chúng tôi không làm gì cả đúng không?”

“Không không không, tùy tiện hỏi thôi.” Đội trưởng Vương chỉ một cột mốc đường, cười nói: “Chỉ là nhắc nhở chút, chỗ này cấm dừng xe.”

Cận Viên: “...”

Sắc mặt Cận Viên nhất thời rất đặc sắc.

Tưởng Khâm ngược lại rất tốt, gạt đầu với đội trưởng Vương nói cảm ơn: “Ở trong trại giam phiền anh nhọc công chăm sóc, khiến các anh có nhiều phiền phức như vật thật áy náy. Chúng tôi đang chuẩn bị ăn cơm, anh có muốn đi cùng không?”

“Trở về tra án – là tra án thật! Ha ha, chuyện ăn cơm để lần tới đi!”

Tướng Khâm cũng không cưỡng ép, nói: “Về sau có chuyện gì cần giúp đỡ xin cứ việc nói, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp, lần này cảm ơn anh.”

Đội trưởng Vương cười đáp lại, đang định dâng cửa kính xe lên, đột nhiên ngừng lại.

Cận Viêm lúc này đang hăm hực dịch chuyển xe, cách bọn họ có hai thước. Tướng Khâm xoay người, đến chỗ hân.

Ngắn ngủi vài giây, đội trưởng Vương tự nhiên có một nỗi xúc động không thể ức chế dâng lên: “Này...”

Tướng Khâm quay đầu lại.

“Xin lỗi, tôi cam đoan đây là câu cuối cùng.” Đội trưởng Vương nhìn ánh mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Triệu Thừa Cường rốt cuộc có phải anh giết hay không?”

Trên đường ngựa xe như nước, phẳng phát đều hoá thành bối cảnh mơ hồ, ánh sáng chói lòe loé lên nhưng vừa xa xôi lại vừa mờ mịt.

Đội trưởng Vương đợi rất lâu mà không thấy trả lời, rốt cuộc tự giễu xoay người: “Án tử đã kết thúc rồi, tôi không biết vì sao lại muốn tìm anh hỏi một câu như thế. Có lẽ là làm cảnh sát lâu rồi tính cách có chút cố chấp...”

“Đội trưởng Vương,” Tướng Khâm nói, “Kỳ thật con người của tôi, trời sinh tay yếu chân mềm, một con gà cũng chưa giết qua.”

Đội trưởng Vương khiếp sợ ngoảnh đầu, Tướng Khâm lại phát phát tay, xoay người bước đến chỗ Cận Viêm.

Trong nháy mắt kia gió thổi qua mái tóc anh, Lưu Hải bị lưng anh chặn lại ánh nhìn, thấy không rõ biểu tình trên khuôn mặt ấy.

Giữa trưa hôm đó cơm no rượu đầy, buổi chiều lại gọi điện cho Lê Mông, nghe cậu một phen nước mắt nước mũi khóc lóc nửa ngày. Đến lúc nói chuyện điện thoại xong Diêu Thực Văn đứng dậy nói tạm biệt, Cận Viêm đem bà đưa về khách sạn, lại quay đầu chở Tướng Khâm về nhà.

Về đến nhà thì trời vừa sẩm tối, kết quả trong thang máy Cận Viêm nhìn không được, một bên đem mặt vùi vào cổ Tướng Khâm dùng sức hít hà, một bên hừ hừ nói: “Vợ ơi em tắm rồi, nhất định là tắm rồi...”

Tướng Khâm dùng lực đẩy hân: “Tắm rửa không phải là chuyện rất bình thường à?”

“Không phải, ở trại giam sao có thể tùy tiện tắm rửa, đừng tưởng rằng lão tử anh chưa vào nên không biết!”

Tướng Khâm dở khóc dở cười, “Anh không biết, trại tạm giam có đội trưởng Cao mê cờ vây, cuối tuần trước đột nhiên cầm báo đến hỏi Lê Mông đánh cờ vây có phải do em dạy không, sau đó cao hứng vui vẽ cho người thêm đồ ăn cho em, còn cho em một gian tắm rửa riêng...”

Cận Viêm sét đánh đỉnh đầu, trời a?! Lão tử đốt nhiều tiền như thế đều không được!

Tướng Khâm bực bội nói: “Đừng tưởng tiền có thể giải quyết được tất cả mọi việc! Còn nữa, Lê Mông rút cuộc tham gia trận đấu gì a, sao anh không nói cho em biết?”

“Chuyện này không quan trọng không quan trọng...” Cận Viêm dùng sức đem anh đặt trên vách tường thang máy, cúi cạo ở giữa quần anh, hắc hắc cười *** đang nói: “Vợ không cần làm gì cả! Ngoan ngoãn để lão tử áp...”

Cận tổng lúc có thức ăn thì xuống tay cực nhanh, tuy chống đỡ đến kiệt lực, Tướng Khâm đáng thương hầu như vẫn bị lột hết. May mà khi cửa thang máy mở ra thì bên ngoài không có người. Cận Viêm như tướng quân thắng trận, ôm Tướng Khâm nói: “Nhìn đi! Anh đã bảo em không cần thận thùng rồi mà!”

Tướng Khâm rít gào: “Đưa quần áo cho em —!!!!”

Cận tổng da mặt dày, ôm vợ mình đi rêu rao khắp nơi, vào cửa nhà lập tức đẩy người ta lên tấm thảm. Tướng Khâm định đứng lên chạy về phòng, bị Cận Viêm trở tay nắm lấy chỗ đó ấn một cái, hỏi: “Em nhớ anh không?”

Tướng Khâm thở dốc nói: “Trước về phòng ngủ đã...”

“Không cần, anh muốn làm ở phòng khách.”

“Lê Tiểu Mông...”

“Lê Mông buổi tối không về nhà.”

Hai má Tướng Khâm đỏ bừng, Cận Viêm tà ác nhìn một lúc lâu, nằm ở bên tai anh nói: “Em cũng cứng rồi...”

Mặt lông mềm mại của tấm thảm thô ráp dán lên da, trong không khí ngập tràn hương vị nhiệt tình. Cận Viêm chậm rãi cúi đầu hôn lên đôi môi ướt át của Tướng Khâm, cảm giác được khớp hàm của anh hơi mở ra, hơi thở mang theo khí tức ngọt ngào, vì *** khó nhịn mà hơi run rẩy.

Dịu dàng trong lòng Cận Viêm đột nhiên phình lên, thấp giọng hỏi: “Em có nhớ anh không?”

Môi Tưởng Khâm dán ở cái cổ rắn chắc của hắn, không lập tức trả lời, một lát sau mới hỏi: “... Anh nhớ em không?”

“Nhớ.”

“Em cũng nhớ.” Tưởng Khâm hé miệng không nặng không nhẹ cắn hắn một cái, nói: “Em nhớ anh gần chết.”

59. Chương 59

Tưởng Khâm từ lâu đã biết có một số lời nói đối với Cận Viêm là cấm ngữ, nói xong sinh ra đủ loại hậu quả không thể giải quyết.

Ví dụ như: “Dạo này anh béo ra?”

Cận Viêm lập tức chạy đến phòng tập thể thao rèn luyện ba ngày ba đêm, trong lúc đó còn nước mắt nước mũi lưng tròng tỏ vẻ vợ ghét bỏ mình rồi đi leo tường, một bên gào khóc một bên không ngừng tập cử tạ, cho đến khi Tưởng Khâm tự mình tới cửa phòng tập thể thao tha hắn về mới thôi.

Lại ví dụ như: “Em muốn giảm béo.”

Cận Viêm cực kì sợ hãi chạy đến phòng bếp làm ra một bàn món ăn ngon, buộc Tưởng Khâm giống như nhai sấp nuốt hết vào, sau đó mặt dày bám lên người anh ép anh không được rèn luyện không được hoạt động, cho đến lúc toàn bộ thức ăn biến thành nhiệt lượng và mỡ béo.

Lại ví dụ như: “Anh xem Vệ Hồng tốt với Đoạn Hàn Chi như thế nào, nói gì nghe nấy.”

Lời này giống như đang nói với thiếu niên đang trong thời kì phản nghịch rằng, người xem con nhà người ta như thế nào như thế nào, trực tiếp kích thích ý chí làm phản của Cận Viêm, khiến hắn làm ra đủ loại chuyện người thường không thể lý giải nổi, bao gồm lén lút dùng khăn rửa mặt của Tưởng Khâm đi lau chân, nửa đêm gọi điện thoại u ám nhắc nhở Vệ Hồng đi tiểu, đang đi ở trên đường lớn đột nhiên đặt móng ngồi bệt xuống khẳng khẳng đòi Tưởng Khâm đỡ hắn kéo hắn đứng dậy như lúc trước.

Còn về phần “Cái anh chuyển phát nhanh dưới lầu thật đẹp trai” rồi “Có một mỹ nhân ở sở hành chính đến” đến “Anh tới qua làm em đau nên đêm nay đừng có ngủ ở giường”... Đếm không xuể, so với một bao thuốc nổ còn nguy hiểm hơn.

Nhiều năm qua Tưởng Khâm vẫn gắng hết sức tránh sét đánh, tổng thể mà nói thì cũng coi như bình an vô sự. Cho đến ngày hôm nay anh phát hiện, thì ra còn có một câu không thể nói! So với nổ hạt nhân còn uy lực hơn!

Đó là “Em nhớ anh gần chết”!

Mấy chữ này mới ra khỏi miệng, Cận Viêm lập tức như uống thuốc kích thích, ngay cả sô pha cũng không muốn đến, đè Tưởng Khâm ở thăm phòng khách mãnh liệt làm một lần. Bởi vì lâu rồi không phát tiết, hai người cũng không làm được lâu, nhưng bộ dáng hung ác của Cận Viêm vẫn khiến Tưởng Khâm sợ, không ngừng run rẩy hôn môi hắn, muốn động tác của hắn nhẹ một chút.

Kết quả Cận Viêm ngừng lại, Tưởng Khâm còn chưa kịp lấy lại nhịp thở thì bị hắn xách đến đẩy ngã lên giường lớn ở phòng ngủ, sau đó cả người đè lên người anh. Tưởng Khâm bị đè thiếu chút nữa hôn phách cũng bay ra, vất vả lắm cảm giác trước mắt toàn là màu đen mới biến mất, thở hổn hển cầu xin: “Anh... Anh nhẹ một chút...”

Cận Viêm một bên động một bên thô lỗ hỏi: “Nhớ người đàn ông của em không? Hả? Chỗ nào nhớ?”

“Anh con mẹ nó... Chậm một chút.... A!”

“Chỗ này nhớ sao?” Bàn tay Cận Viêm hạ lưu vuốt ve đùi trong của anh, lại chuyển tới phía trước ác ý vỗ về chơi đùa: “Hay vẫn là chỗ này nhớ?”

Tưởng Khâm khóc không ra nước mắt, phát hiện ra lần này lên giường Cận Viêm kích phát trò lưu manh.

Cận Viêm cực kỳ thích sắm vai một loại nhân vật, khi nhập vào vai ác bá, cường đạo, địa chủ, đủ loại nhân vật phản diện đều rất hào hứng, Tưởng Khâm đánh nhiều lần rồi nhưng đều không có hiệu quả, hơn nữa càng đánh hắn càng thoải mái. Có một lần hắn cởi đồ Tưởng Khâm rồi khoá anh trong phòng ngủ, ngày hôm sau quên mở cửa, vì thế phải quỳ một đêm ở tấm ván giặt.

Có lẽ là do lần đầu ra quá nhanh kích thích lòng tự trọng của đàn ông nơi Cận Viêm, lần thứ hai mặc kệ Tưởng Khâm cầu xin như thế nào hắn đều không dừng lại, một lúc lâu sau, đến khi Tưởng Khâm không chịu được nữa mới bắn ra. Lúc này càng thêm thoải mái vui vẻ, khi cao trào đầu óc Cận Viêm đều trống rỗng, qua một lúc lâu mới phát hiện tay mình còn đang giữ chặt eo của Tưởng Khâm, bởi vì dùng lực quá nhiều nên cào ra vài vết máu.

Tưởng Khâm dường như không cảm thấy, nửa tỉnh nửa mê nằm ở trong lòng hắn, mặt đỏ như muốn xuất huyết, môi ướt át no đủ, nhìn thấy có chút đáng thương.

Cận Viêm lại có chút nóng vội, ôm Tưởng Khâm đi tắm rửa, trong bồn tắm lớn ở phòng tắm cưỡi lên người anh, làm Tưởng Khâm phát khóc. Vì khoái cảm mãnh liệt kích thích, tiếng khóc cùng tiếng thở dốc giống như đang mời gọi, khiến Cận Viêm đắm chìm, chỉ thấy trong đầu có một loại ý nghĩ tàn bạo hung ác, hận không thể một ngụm cắn chết Tưởng Khâm nuốt xuống bụng.

Tưởng Khâm cuối cùng mất ý thức hoàn toàn, nếu không phải Cận Viêm làm kịch liệt chống đỡ cho anh, anh có lẽ đã ngụp trong nước chết đuối. Cuối cùng Cận Viêm đem anh ôm đến giường lớn, như bạch tuộc ôm anh rúc vào lòng mình, thì thầm nói mấy lời tình cảm... Đáng tiếc Tưởng Khâm một chữ cũng không nghe được.

Cảm giác ngủ thật an toàn, ngày hôm sau tỉnh lại trong phòng ngủ, ánh sáng lơ mơ, toàn thân Tưởng Khâm đau nhức, sau một lúc lâu mới chịu đựng cơn đau sái cổ mà ngược đầu lên, chỉ thấy rèm cửa sổ sát đất được kéo lên, trong phòng ngủ còn mùi tanh nồng phảng phất như có như không.

Tưởng Khâm nháy mắt biết được mùi đó là gì, nhất thời đen mặt.

“Vợ à...” Cận Viêm không đứng đắn dính sát lên người, ngậm lấy tai Tưởng Khâm mập mờ hỏi: “Ngủ ngon không? Đã đói bụng chưa?”

Tưởng Khâm thế mới phát hiện mình không đói lắm, mà bữa cuối cùng của anh là bữa trưa hôm qua cơ.

Cận Viêm hăng hái tràn đầy nói: “Không đói thì để cho anh đề thêm chút nữa, xem có thể nuôi em tốt đến thế nào.” Nói xong lại thuần thục đề lên người Tưởng Khâm.

Tưởng Khâm đương nhiên không biết trong lúc mình còn ngủ Cận Viêm đã đút cho mình ăn cháo cá – đương nhiên cá vẫn là phải nhai nhỏ rồi mới đút cho anh ăn. Anh chỉ cảm thấy thẹn quá hoá giận, dùng sức đẩy tay Cận Viêm ra: “Cút ngay! Em đã nói với anh như thế nào!”

Đến đầu ngón chân của Cận Viêm cũng biết anh tức giận vì tối hôm qua hấn ra tay quá nặng, cầu xin bao lần hấn nhẹ một chút, kết quả vẫn bị làm ngất đi. Nhưng bản chất tinh tú của lưu manh vẫn còn trong người, tuy rằng anh giở trò lưu manh với em, nhưng anh sẽ không thừa nhận, còn muốn dỗ dành em nguôi giận nữa – bởi vì anh còn muốn tiếp tục giở trò với em nha!

Vì thế Cận Viêm lập tức sáp lại gần vừa hôn vừa liếm, hỏi: “Em nói cái gì? Anh nhớ là, em nói em rất thích... Nói em còn muốn... bảo anh nhanh một chút...”

Tưởng Khâm thiếu chút nữa đá một cước ném Cận Viêm xuống giường, kết quả mới nhấc chân lập tức bị Cận Viêm bắt được, nhìn ánh mắt màu hổ phách của anh ngấn nước, cứng rắn mà từ tốn rút cuộc đắm vào.

Quá trình này thật sự quá mức phiến tình, Tưởng Khâm gần như lại muốn khóc, muốn quay đầu đi tránh ánh mắt của hấn, lại bị Cận Viêm nắm cằm quay lại.

“Nhìn xem em nhiệt tình chưa...” Cận Viêm cúi người hôn lên mi mắt ướt sũng của anh, thì thào nói: “Em hút cái gì nha, còn vừa co vừa giãn, muốn làm thì cầu xin anh đi...”

Tưởng Khâm bị người làm nhục thiếu chút nữa ngất đi. Cận Viêm đắc ý vênh váo, hôn theo khuôn mặt xinh đẹp của anh từ môi đến cổ, cắn vài ngụm ở xương quai xanh.

Trời sinh Tưởng Khâm da thịt mềm mại, là do sinh ra trong giàu có được nuông chiều từ bé. Cận Viêm đặc biệt mê mẩn làn da anh, cảm giác sờ lên rất thích, liếm lên cũng thích, người quan trọng trước mắt khiến cho người ta thần hồn điên đảo, quả thực ngay cả họ tên mình là gì cũng không nhớ.

Kết quả của việc mất trí là Cận đại lưu manh thuận miệng hỏi một câu: “Nhìn em da mỏng thịt mềm như này, không cho người đàn ông của em cắn thì cho ai cắn hả?”

Tướng Khâm không phản ứng, Cận Viêm lại đắc ý, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão tử không cần nhiều thêm hai cái, chẳng lẽ còn để tên họ Phương kia chiếm lợi sao?”

Tướng Khâm: “...”

Tướng Khâm trong nháy mắt cứng người.

Cận Viêm cũng trong nháy mắt biết mình gặp rắc rối to rồi.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, đột nhiên Cận Viêm bị lửa đốt người đem Tướng Khâm lật người lại, liều mạng từ sau lưng anh hùng hăng thúc vào, tấn công phong ba bão táp cũng không ngăn được lửa giận bùng lên trong lòng Tướng Khâm, trong lúc đưa đẩy còn nghe được anh chửi bới dứt quăng: “Họ... Họ Cận nhà anh là đồ con rùa! Mẹ anh chứ nói bậy cái gì đó! Anh... Anh thì ra đã chờ nói ra lâu rồi, trách không được tôi hôm qua...!!”

Cận Viêm tay chân luống cuống che miệng anh, luôn miệng lừa gạt: “Em chưa nghe thấy gì hết, cái gì cũng chưa nghe thấy.”

“Ưm ưm ưm... Ưm ưm...”

“Ai nha không xong! Bắn lần nữa!”

....

Lê Tiểu Mông phe phẩy cái đuôi, cầm cúp quán quân về nhà, vừa mới vào cửa đã bị dọa đến phát ngốc.

Phòng khách hỗn độn, Cận Viêm cong lưng co lại trên sô pha, lấy một cái đệm che trên đỉnh đầu. Trên mặt đất còn có mảnh vỡ, đột nhiên một cuốn từ điển bay ra từ phòng ngủ, phịch một tiếng va vào đệm sô pha, bắn ngược lại va vào bình hoa.

“Ly hôn!” Giọng Tướng Khâm nổi giận đùng đùng: “Anh nếu không quên được Phương Nguyên, con mẹ nó lập tức đi theo Phương Nguyên đi!”

Cận Viêm quay đầu rống giận: “Rõ ràng là em quên không được, ông đây ghen thì làm sao – ai nha!”

Một quyển tạp chí đập vào mặt Cận Viêm, bề ngoài là anh đẹp trai tươi cười toả nắng đang chơi bóng rổ.

Cận Viêm vừa thấy nhất thời giận dữ: “Định mệnh, sau lưng tôi em giấu báo có tên mặt trắng? Tưởng Khâm em không cần quá phận như thế!!”

“Quá phận cái đầu anh! Tôi xem tạp chí bóng rổ thì làm sao??”

“Ai bảo em xem tạp chí bóng rổ?? Toàn là đàn ông!!”

“Trên đường toàn là đàn ông sao anh còn chưa đi giết người phóng hoả đi???”

“Ông đây đi!!”

Cận Viêm oai phong khí phách hiên ngang đứng lên, còn chưa bước đi, đột nhiên nhanh tay lẹ mắt đem đệm sofa chấn sau đầu – chớp mắt đồng hồ báo thức bay ra từ phòng ngủ đập vào người khiến hắn lảo đảo.

“Tưởng – Khâm!” Lửa giận Cận Viêm vút cao: “Em thật sự muốn giết tôi sao? Đồng hồ báo thức này làm từ đồng tinh khiết! Giết tôi để em cùng cái tên họ Phương kia hai người ở cùng nhau có phải không??”

Lời còn chưa dứt đã thấy một lọ rượu vang Lafite bay trên không trung tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp, ngay sau đó va vào tường, mùi rượu lan ra khắp phòng.

Cận Viêm điên cuồng hét lên: “Định mệnh!!! Em không khiến cả nhà đầy mùi rượu em khó chịu phải không? Tiếp tục ném tôi liên...”

“Liền đi đến cục dân chính ly hôn?” Tức giận của Tưởng Khâm còn chưa tan, đeo kính vào lao từ phòng ngủ ra: “Đi luôn bây giờ đi!” (Còn một câu nữa là nhưng mình không hiểu nên không dịch được.)

Cận Viêm phát nổ vài giây, đột nhiên chúi đầu vào sofa, động tác giống như đà điểu mà nói: “Anh không đi!”

“Anh đứng lên cho tôi!”

“Không đứng!”

“Đứng lên!”

“Không đứng!”

“Anh có muốn ly hôn không hả?”

“Không ly!”

“Anh...”

Cận Viêm ồm ồm nói: “Ai ly hôn là cháu!”

Tướng Khâm tức đến mức không biết làm sao, kéo Cận Viêm, Cận Viêm lại co người lại chỉ lộ ra mông. Vậy mà hắn còn chưa chịu thôi, một bên đầu sức với Tướng Khâm một bên kêu to: “Ly hôn em liền qua lại với Phương Nguyên có phải không? Ông đây đi làm thịt hắn! Ai nha đừng kéo thất lưng anh, con còn ở đây đây... Tướng Khâm! Bảo không ly hôn là không ly hôn! Ông đây sinh làm người của em, chết làm quỷ của em!”

...

Lê Tiểu Mông yên lặng rời khỏi, đóng cửa lại, Trát Tây hỏi: “Làm sao?”

“Không sao, đang rèn luyện thân thể.”

Cừu con ngốc ngốc lại bắt đầu cắn ống quần, Lê Mông nghĩ ngợi, đem cốc đưa cho Trát Tây, ôm lấy Tiểu Mị nói: “Chúng ta đi ăn kem đi, tôi mời anh.”

Trát Tây lạnh lùng nói: “Không, tôi mời cậu.”

Lê Mông chỉ cần có kem ăn, căn bản không chú ý đến ai mời ai, vì thế rất vui vẻ đồng ý, giống cái đuôi nhỏ theo Trát Tây đi ra ngoài.

60. Chương 60

Tướng Khâm ném vỡ bình rượu, để Cận Viêm nhẩn nhẩn nhí nhí quét tước phòng khách, còn anh thì thở phì phì về phòng đi ngủ.

Kết quả ngủ thẳng đến nửa đêm khi Cận Viêm mò lên giường, vừa sờ vừa hôn rất nhiều lần.

Cận tổng giống như một động vật giống đực nhỏ đang đến tuổi ăn nhanh chóng lớn, chuyện không thể chịu đựng được nhất là bạn cho hắn ăn một ngụm, sau đó đột nhiên lấy đi không cho hắn ăn nữa. Tướng Khâm cũng tự mình hiểu điều đó, nên lúc anh mới tỉnh lại không ngay lập tức đá một cước cho Cận Viêm lăn xuống giường. Nhưng khi anh mơ mơ màng màng nghe Cận Viêm nói: “Chỗ này anh cũng muốn hôn một cái...”, đột nhiên giật mình, cả người đều tỉnh hẳn: “Anh nói cái gì?”

Cận Viêm: “....”

“‘Cũng’ là có ý gì?”

Cận Viêm: “...”

“Cả đời này anh không cách nào quên được Phương Nguyên?”

Cận Viêm: “...”

Cận Viêm rốt cục cũng ý thức được tình cảnh đêm nay là thịt đã đến miệng mà còn bay mất, dựa vào nguyên tắc có thể ăn nhiều một chút thì cứ ăn thêm một chút, hần lập tức mạnh mẽ ôm lấy Tưởng Khâm ôm ôm xoa xoa đồng thời lời ngon tiếng ngọt thề thốt...

Sau đó bị Tưởng Khâm tặng cho một cú đấm, còn chưa kịp chạy xuống giường thì đã bị đánh cho ngập mặt.

Đêm đó Lê Mông rơi lệ đầy mặt gọi điện thoại cấp tốc cho Trát Tây: “Oa oa oa ba mẹ tôi lại đánh nhau tôi rất sợ a anh nhanh tới giúp tôi đi tiện thể mang thêm cả gà rán được không?”

Trát Tây không thể từ chối, tay trái mang gà rán, tay phải cầm sữa dê, chạy đến nhà Lê Mông thì không thấy tiếng động kì lạ gì ở phòng ngủ tầng một, nhìn nhìn lại lên tầng hai xem con cừu của mình.

Ngày hôm sau Tưởng Khâm thở hồng hộc đi ra cửa, nhìn Trát Tây và Lê Mông song song ngồi với nhau trong phòng bếp cùng với con cừu nhỏ, bần thần tự hỏi sao hai ngày này luôn nhìn thấy cậu a? Cận Viêm thăng chức cho cậu thành vệ sĩ của Lê Mông sao? Bảo vệ con trai không được cầu thả, tiền lương muốn tăng thì cứ tăng.

Đôi vợ chồng Tưởng Khâm và Cận Viêm này, bình thường đều là người tám lạng kẻ nửa cân, cãi nhau lập tức biến thành hai thiếu niên đến tuổi phản nghịch. Cái gì mà cơm trưa tình yêu của anh mà em lại không ăn nhất định là em không yêu anh, rồi thì trời mưa em lái xe tới đón anh mà không chịu giương ô u buồn đứng chờ anh ở cửa, tiếp đến là anh biết em có hứng thú với cái thang chuyển phát nhanh ở dưới lầu (bạn chuyển phát nhanh trúng đạn vô số lần) em không yêu anh cả thế giới anh cũng không yêu để anh im hơi lặng tiếng biến mất đi... May là Quan Phong không biết, không thì bị cười nhạo cả đời.

Cận Viêm và Tưởng Khâm cãi nhau vì Phương Nguyên khiến Cận Viêm ghen, sau đó Cận Viêm đi làm, Tưởng Khâm ngấm nghĩ thấy không cam lòng, cũng chạy đi làm – đến công ty giải trí Thời Tinh.

Anh không nói cho ai biết, mặc sơ mi xong liền chạy đi. Cận Viêm họp xong, dẫn vài quản lý cấp cao đến văn phòng hần nói chuyện, bước vào cửa thì thấy Tưởng Khâm gác chân rồi ở ghế sau bàn làm việc, tập trung nhìn lên máy tính của hần.

Nháy mắt Cận Viêm như bị sét đánh, nói: “Em em em...”

“Em cái gì?”

“... Em sao lại tùy tiện lục lợi đồ của anh? Có biết đang xâm phạm quyền riêng tư của anh hay không?”

Tướng Khâm liếc hần một chút, sau đó chậm rãi quay máy tính lại. Chỉ thấy trên màn hình là một loạt ảnh, tất cả đều là ảnh mỹ nam Hàn Quốc đang tập luyện biểu diễn.

Cận Viêm: “...”

Cận tổng lập tức run sợ.

Mấy quản lý cấp cao thấy có trò hay để xem, lập tức hồ hởi trốn ra ngoài cửa thò đầu vào nhìn. Máy cô thư ký nhao nhao người cầm đường, người cầm hạt dưa, trà xanh, cà phê... Hưng phấn tràn trề đi xem Cận tổng gặp xui xẻo.

“Cận Viêm,” Mặt Tướng Khâm không thay đổi chút nào, nói: “Anh thế mà sau lưng em dụ dỗ mấy tên mặt trắng.”

Cận Viêm lập tức rít gào: “Anh không có! Anh có thể giải thích! Bọn họ đều là quản lý nghệ sĩ mới của công ty từ Hàn Quốc sang gửi cho anh mấy bức ảnh sau đó không biết vì sao lại lưu lại trong máy anh vốn định xoá đi nhưng về sau lại quên mất anh đối với em là thực lòng thực dạ khiến lòng người xúc động trời đất có thể chứng giám hơn nữa đó cũng không phải là ngôi sao Hàn Quốc cầu xin em trăm ngàn lần đừng vứt bỏ anh ông đây chết cũng không lỵ hôn!!!”

Cận Viêm nhanh chóng quỳ xuống ôm đùi anh, tiện thể cọ cọ hai cái vào tấm thảm lông dê mới thay.

“Không sao,” Tướng Khâm nói, “Có mới nới cũ là bản tính của đàn ông, em hiểu được.”

Anh yên lặng gấp máy tính lại, yên lặng đứng lên, yên lặng kéo theo Cận Viêm nặng 80kg như kéo một bao cát, từng bước từng bước kéo đến thang máy.

Quần chúng xem náo nhiệt tự giác vì anh mà lùi ra một con đường, trong đầu mọi người đều tự động dẹt nên câu chuyện vợ giúp chồng khốn nạn xây dựng cơ nghiệp, thằng chồng cận bã phú quý rồi thì trở mặt vô tình, vợ đành phải nhường chồng cho người thứ ba... Đủ loại tình tiết máu chó khiến người ta thương tâm rơi lệ nhưng lại khiến não bổ vui vẻ vô cùng.

Khốn nạn? Cận bã? Cận Viêm ôm đùi vợ không buông tay, ngồi xổm ở cửa thang máy gào khóc thảm thiết: “Vợ ơi em muốn làm gì? Hộ khẩu với tờ giấy kết hôn anh đã giấu kỹ rồi!! Anh cam đoan mai đem máy tính toàn bộ format lại van xin em tin tưởng anh anh thật sự không có dụ dỗ mấy tên mặt trắng ấy, mặt bọn họ đều là chính...”

Tưởng Khâm dùng sức kéo đùi mình ra, lạnh lùng nói: “Không liên quan, em không cần.”

“Không, rõ ràng em rất để ý chuyện đó! Vợ ơi anh biết là tối qua anh nhắc đến tên họ Phương kia...”

Tưởng Khâm trợn mắt, răng nanh của Cận Viêm trong chớp mắt cắn phải đầu lưỡi.

“Đủ rồi,” Tưởng Khâm ngạo nghễ nói, “Hoài nghi và không tín nhiệm là vấn đề ngầm của hôn nhân, em cảm thấy chúng ta đều cần tách ra để bình tĩnh đã... Tiện thể nói luôn, Quan Phong mời em đi nhà anh ta uống trà, em đồng ý rồi.”

Thang máy ding một tiếng, Tưởng Khâm ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào. Cận Viêm vẫn duy trì cái động tác hai tay ôm chân thành bộ dáng hôn vọng phu, hoảng hốt phảng phất thấy thịt đã nấu chín vỗ cánh bay đi, kiêu ngạo héch mũi bay lướt qua miệng mình.

Cái định mệnh!!!! Đêm nay lại phải để bụng đói!

Tưởng Khâm chạy đến nhà Quan Phong, hưởng thụ bữa cơm yên bình lần đầu tiên kể từ khi anh ra tù – hai ngày trước bị đè trên giường ôm ôm xoa xoa xoa xoa ôm ôm ôm ôm xoa xoa xoa xoa ôm ôm dẫn đến việc ăn cơm cũng không có vị gì – bởi vậy anh rất hài lòng, nói với Quan Phong: “Biện pháp anh dạy cho tôi dùng rất được.”

Quan Phong khó hiểu: “Tôi dạy cho cậu cái gì?”

“Anh không phải nói đối phó với Cận Viêm thì phải dùng gậy ông đập lưng ông sao?”

“...A?”

Tưởng Khâm vì thế đem chuyện phát hiện ảnh mỹ nam Hàn Quốc trong máy của Cận Viêm kể cho Quan Phong nghe, Quan Phong nghe xong tỏ vẻ sự tò mò (muộn tao) mình đã thỏa mãn, bình luận: “Tuy rằng tôi bảo muốn đáp trả Cận Viêm ý là Cận Viêm không reply tin nhắn của tôi nên tôi muốn cầm điện thoại bóp nát rồi nhét vào cổ họng cậu ta... Nhưng cậu có tinh thần học tập như thế là rất đáng khen ngợi!”

Tưởng Khâm khiêm tốn tỏ vẻ mình còn phải học tập nhiều, còn có thể làm tốt hơn nữa.

“Nhưng mà,” Quan Phong hỏi, “Máy tính Cận Viêm sao lại chứa mấy cái ảnh này? Nếu là công tác thì cũng...”

“À, là thế này. Tôi lục trong thùng rác máy tính thấy có mấy cái ảnh, sau đó lôi ra để ở màn hình máy tính.”

Quan Phong: “...”

“Không có chứng cứ thì tạo ra chứng cứ nha,” Tưởng Khâm yên tâm thoải mái nói: “Kỳ thật tôi phải lục máy tính của hắn một thời gian khá lâu, tôi cũng rất vất vả cả a.”

Có lẽ là nhìn thấy biểu tình run rẩy trên mặt Quan Phong, Tưởng Khâm nghĩ nghĩ, lại biện giải cho mình: “Lúc trước Cận Viêm cũng không ít lần lấy dao cạy nhật kí của tôi, anh có biết hắn còn đăng kí một nick QQ giả làm thiếu nữ 18 tuổi uốn éo bên cạnh tôi, sau bị phát hiện lại đi chụp lên ảnh của người chuyển phát nhanh dưới lầu, đóng giả thiếu nam anh tuấn gửi cho tôi mấy tin nhắn dụ dỗ ái muội... Nói thật giáo dục của nhà họ Cận khiến tôi rất lo lắng, một tin nhắn 50 kí tự thì sai mất sáu rồi.”

Tưởng Khâm uống ngụm trà, nghiêm túc nói: “Tôi sửa lại rồi gửi trả cho hắn.”

Quan Phong: “...”

Quan Phong lấy ra cái bút, vẽ mặt còn thật sự nghiêm túc hỏi: “Ngài kế toán viên cao cấp, có thể kí cho tôi được không?”

61. Chương 61

Tưởng Khâm ở nhà Quan Phong ăn tốt uống tốt, còn tăng thêm ba cân, khi soi gương cũng thấy xoắn xuýt, cảm thấy đường cong trên cánh tay mình có vẻ không còn rõ ràng nữa, ngấm nghĩ xem có nên đi đăng ký leo núi không.

Trước kia một ngày ba người đi leo núi nhân taoj, lê Mông thuộc dạng đầu óc thông minh tứ chi yếu ớt, chưa đi được năm phút đã khóc lóc đòi xuống dưới ăn bánh quy. Cận Viêm đi được một nửa, vừa oán giận “Hoạt động này thật nhàm chán” vừa dùng sức tay lấn chân trèo lên đỉnh. Mà Tưởng Khâm nhanh chóng leo lên đỉnh, nhưng đứng được đỉnh rồi lòng bàn chân bị trượt ngã khiến anh văng ra ngoài, bị dây thừng treo lơ lửng nửa ngày, mặt anh vẫn không có biểu tình gì, sau đó nhân viên phải đến giúp anh xuống.

Theo như Cận Viêm miêu tả, dù mặt Tưởng Khâm lạnh băng nhưng tư thế bay bổng, tay chân mở ra đón gió vô cùng đẹp, lúc ấy mọi người đều lấy di động ra chụp ảnh lưu niệm.

Cách nhiều năm như vậy, Tưởng Khâm tâm huyết dâng trào muốn đi một lần nữa, nhưng không biết là ai gọi điện cho Cận Viêm, vì thế hắn bắt Quan Phong và Đoạn Hàn Chi cùng đi với anh.

Dch vừa nghe đến leo núi đã lập tức nổi giận: “Nói đùa gì chứ, cái dạng người này của tôi là dạng người lao động chân tay sao? Muốn mưu sát cũng không cần trực tiếp như thế nhá!”

Quan Phong lập tức hưng trí bừng bừng tỏ vẻ có thể đi, rất muốn đi, trước kia cũng đi một lần nhưng bị đuổi ra ngoài, lần này nhất định phải rửa sạch mối nhục lúc trước.

Tuy rằng Tưởng Khâm vẫn nghi ngờ vì sao Quan Phong bị đuổi ra, nhưng trợ lý vạn năng Hellen hành động thần tốc, nửa giờ sau anh đã an vị ngồi trên xe chuẩn bị leo núi. Đoạn Hàn Chi liều chết chống lại nhưng không có hiệu quả, bị Hellen trối gô lại ở ghế sau, như thần kinh nhấn tin cho Vệ Hồng: “Tôi bị Quan

Phong bắt cóc đi đến chỗ leo núi nhân tạo, làm sao bây giờ?”

Vệ Hồng: “Không cần hoảng! Hít sâu!”

“Im miệng đi đồ lông vàng! Ông đây nhất định sẽ ngã chết!”

“Ặng! Không có chuyện đó đâu! Ặng!”

Kết quả đến chỗ leo núi nhân tạo, đoàn người chạy đi thay quần áo, lúc đi ra Tưởng Khâm lập tức bị mù mắt. Chỉ thấy cái sân to như vậy đã hoàn toàn thành khoảng không, Hellen đi giày cao gót 12 phân, móng tay sơn đỏ hồng giơ ra chỉ trỏ: “Nhanh lên! Cách núi 20m có khoảng trống, lái xe cần cầu điều chỉnh góc độ tốt!”

Ầm một tiếng, móc treo lớn treo một cái ghế xoay da, di chuyển lại 10cm.

Hellen trung thành và tận tâm xoay người, nói: “Quan tổng, giờ ngài có thể ngồi lên trên.”

Quan Phong mất tự nhiên nhưng vừa lòng gật gật đầu.

“...” Tưởng Khâm trợn mắt há mồm nhìn sang nhân viên công tác: “... Đem anh ta đuổi ra có được không...”

Bên kia, Đoạn đại đạo diễn mạo mĩ miệng tiện () khí phách bốn phía bị nhân viên công tác cường ép đeo dây an toàn vào, nổi giận lôi đình oán giận: “Các cậu đây là muốn hại chết tôi.” Không tình nguyện bắt lấy mâu đá, leo lên hai bước.

(mạo mĩ miệng tiện: bề ngoài thì xinh đẹp nhưng mở miệng ra toàn nói những lời ti tiện)

Tưởng Khâm bị Đoạn Hàn Chi hù dọa đến mức cũng hơi khấn trương, sợ đại đạo diễn quốc bảo không cẩn thận rơi xuống phun máu ngay tại chỗ, chần chờ nhiều lần rốt cuộc cũng quyết định đi theo phía sau, một bên đi một bên dặn dò: “Đừng nhìn xuống! Cẩn thận!”

Giọng Đoạn Hàn Chi run rẩy từ trên vọng xuống: “Kế toán viên cao cấp! Tôi với cậu có thù oán gì! Tôi thành quý cũng không buông tha cậu!”

“Tập trung đi! Đừng tè ra quần! Tôi còn ở phía dưới anh đấy!”

Đoạn Hàn Chi: “...”

Kết quả Đoạn Hàn Chi vừa tức giận nguyên rửa mắng chửi, vừa sử dụng chân với tay, hai mươi phút sau

lúc Tưởng Khâm mới đi được một nửa, ngẩng đầu lên thấy Đoạn Hàn Chi thể mà đã lên đến đỉnh. Tưởng Khâm đáng thương chấn động, thiếu chút nữa lại trượt chân văng ra ngoài.

Đoạn Hàn Chi thở hổn hển gọi điện thoại cấp tốc cho Vệ Hồng: “Aaaa thật sự là thiếu chút nữa ngã chết! Thật dọa người! Thật đáng sợ! Oa oa oa tôi không bao giờ đi leo núi nữa!”

“... Đoạn đạo diễn lần nào anh cũng nói như thế...”

“Nhưng thật sự rất đáng sợ! Tay chân tôi như nhũn ra tim đập rất nhanh! Aaaa tôi thật sự không muốn chết, mau sửa một tiếng coi!”

Vệ Hồng nhanh chóng phe phẩy cái đuôi trấn an: “Gâu!”

Vì thế Đoạn Hàn Chi vừa lòng, cúp điện thoại. Vệ Hồng ngồi xồm xuống cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, thâm nghĩ đêm nay về đem cúp quán quân leo núi của Đoạn Hàn Chi từ ngăn tủ lấy ra lau đi, lại hướng ngài kế toán viên cao cấp xin lỗi, dù sao Đoàn đạo diễn bị kinh hách như vậy sẽ tổn thọ ít nhất mười năm a.

Tưởng Khâm bụng đầy oán niệm, cảm giác mình đem Quan Phong (“Hellen cô theo bọn họ phàn nàn với quản lý một chút, vì sao tôi không thể ngồi ở cần cầu?”) với Đoạn Hàn Chi (“Không cần, tôi kỳ thật rất sợ ông đây sẽ không leo núi!”) là sai lầm lớn, đúng là ngu thì chết.

...

Ba người lão đảo ngồi xe về nhà, về đến thành phố, quyết định đi uống trà. Vệ Hồng lúc này cũng chụp ảnh xong muốn đến, phát diên muốn lái xe lại trả tiền cho Đoạn đạo diễn, còn gọi điện thoại đề nghị với bọn họ: “Lần trước đi khách sạn đó có món cua ăn ngon lắm! Đi ăn cua đi!”

Thời tiết bây giờ rất thích hợp để ăn cua, đoàn người đến khách sạn, vừa mới bước vào cửa đã thấy biểu ngữ xanh vàng rực rỡ: Chào mừng giải cờ vây Trung – Hàn Hoa Sốc lại được tổ chức ở khách sạn!

Một loạt mỹ nữ áo dài tươi cười khả ái đứng ở bậc thang tiếp khách, liếc qua cũng thấy đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Đoạn Hàn Chi hứng thú dạt dào chụp vài bức, nói muốn trở về đưa cho Lê Mông tiểu đồng học xem.

Lê Mông trước đây thường xuyên bị Đoạn Hàn Chi ôm vào trong ngực sờ lông niết đuôi, sau đó thấy Đoạn Hàn Chi chân liền run. Sau này nhóc chơi cờ vây rất xuất sắc, thắng Quan Phong 30 quân, khiến trái tim Đoạn đạo diễn sung sướng, từ đó về sau thấy mặt nhóc thì cho kẹo ăn, còn thường xuyên cổ vũ nhóc chơi cờ vây, một ngày nào đó sẽ làm Quan Phong tức chết trên bàn cờ.

Lê Tiểu Mông nhớ ăn không nhớ đánh, hai cái kẹo vào bụng lập tức đem quá khứ huyết hải thâm cừ quên sạch sẽ, giờ thấy Đoạn đạo diễn liền phe phẩy đuôi ôm đùi đòi âu yếm, nịnh nọt.

Hellen đi đỗ xe, đoàn người Tưởng Khâm theo cửa hông vào khách sạn, lập tức đi lên tầng hai ngồi. Trên đường đi ngang qua thang máy đột nhiên thấy ở góc tường có áp phích tuyên truyền, bên trên dán biểu ngữ như ở ngoài sảnh, bên dưới là tóm tắt thông tin người chơi cờ.

Ánh mắt Tưởng Khâm không để ý nhìn lướt qua áp phích, sau đó trợn mắt. Đệ tam ở giữa chính là Lê Mông!

Trong ảnh Lê Mông áo đen tóc đen, khuôn mặt non nớt nhưng tuấn tú, ánh mắt kiên định, môi khê nhếch. Dòng giới thiệu vẫn tắt kì thủ ở áp phích ghi rõ ràng: “Lê Mông tam đẳng, tuổi còn nhỏ đã có danh tiếng, quán quân ba giải đầu! Chờ xem biểu hiện!”

Tưởng Khâm: “...”

Tưởng Khâm hoảng hốt lấy di động ra: “Này, Cận Viêm, em nhìn như vừa nhìn thấy cái gì đó khủng khiếp quá...”

...

Cận Viêm với năm sáu người nữa ngồi trong phòng hội nghị nghe báo cáo, vừa thấy có điện của Tưởng Khâm, lập tức nào bỏ nghĩ vợ mình nhận thua gọi đến giải thích, dương dương tự đắc hỏi: “Ừm, sao thế? Nhớ chồng em à?”

“...” Tưởng Khâm nói: “Em ở chỗ diễn ra đại hội cờ vây Hoa Sốc thấy giới thiệu vẫn tắt kì thủ có Lê Mông, anh biết đây là Trung – Hàn đấu với nhau không?”

“À tối quá có nghe Lê Tiểu Mông nhắc tới, nhưng con vừa ăn bánh ngọt vừa nói ề a ề a không nghe rõ lắm, anh hỏi lại thì không chịu nói cho anh biết... Sao thế vợ, em không thể chỉ cần con trai không cần chồng a, có biết mổ gà lấy trứng là rất không có đạo đức không?”

Tưởng Khâm cả giận nói: “Mổ gà lấy trứng không phải dùng như vậy! Cẩn thận em thay thầy giáo dạy văn hồi tiểu học của anh thanh toán anh!”

“Thế thì là qua sông đoạn cầu, tóm lại không có chồng em thì sao có con trai em!”

Tưởng Khâm thiếu tí nữa đem điện thoại ném lên tường.

Kết quả lúc anh quay lại, Đoạn Hàn Chi thế mà đang giương lỗ tai nghe lén, vừa nghe vừa gật đầu: “Cậu ta nói rất đúng a, không có chồng làm sao có con được...”

Tưởng Khâm đột nhiên hiểu vì sao Quan Phong từng thiết tha chân thật nói với anh: “Có lúc tôi rất muốn bóp chết Đoạn Hàn Chi, rồi mang ra ngoài đốt xác không để lại dấu vết...”

Ba người quyết định không ăn cơm, một người mua hamburger rồi chạy đến chỗ thi đấu xem Lê Tiểu Mông chơi cờ. Hôm nay người có thể dự thi đều đã thông qua vòng đấu loại tàn khốc, vào trong cũng chỉ có mười mấy người ít ỏi, lúc bọn họ đi lên Lê Mông đang ngồi ở trong phòng, ngoài cửa chật ních người xem.

Giải Hoa Sóc là Trung – Hàn đấu với nhau, là sự kiện tương đối lớn. Có khả năng Lê Mông sẽ giành được cúp, khiến nhiều người đến xem, trong phòng còn có cả phóng viên truyền thông nổi tiếng đang trực tiếp ghi hình.

Tướng Khâm vừa thấy màn hình điện tử lớn đang phát sóng trực tiếp, lập tức sững sốt. Đánh cờ với Lê Mông lúc này là kì thủ lục đẳng Kim Daesung – người này lúc trước cũng đã từng đánh cờ cùng Lê Mông ở kì xã ven đường kia, bị chiếm mất cả hai ròng, cuối cùng thất bại thảm hại. Không ngờ nửa năm sau hai người lại giao thủ lần nữa, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Đoạn Hàn Chi làm phim thì có thể, nhưng cờ vây thì không thể, chợt Tướng Khâm hỏi: “Tôi thấy quân trắng rất nhiều, Lê Mông sẽ nhanh thắng đúng không?”

“Kim Daesung đã bao vây bụng, ròng của Lê Mông bị vây lại, rất nguy hiểm.”

“A? Thế giờ làm sao?”

Tướng Khâm cau mày nhìn màn hình một lúc lâu, lắc đầu nói: “Theo tôi thấy thì, không cần đất này.”

Lê Mông mặc tây trang, không đeo cravat, áo sơ mi thả hai nút, nâng má nhìn bàn cờ một lúc lâu. Kim Daesung có hơi đắc ý, nâng chén trà uống một ngụm, ngay sau đó dư quang ánh mắt thấy Lê Mông thò tay nhặt quân, đặt trên bàn cờ!

Nhóc không tạo ra khí () khác, mà là lợi dụng quân bỏ dở phía trước, tài tình làm ra một sự uy hiếp!

(Khí: các điểm trống của quân cờ, vì mình không biết cờ vây nên đoạn này edit sẽ chém lung tung, mọi người thông cảm)

Kim Daesung cả kinh, nghĩ rằng chẳng lẽ nhóc không muốn bỏ ròng sao? Nếu là kì thủ khác mới bộc lộ tài năng, chẳng sợ lúc trước có chiến tích huy hoàng như thế nào, Kim Daesung đều sẽ thấy hành động này chỉ là khi phách của thiếu niên. Dù sao hiện nay tân thủ có tác phong cường ngạnh lưu loát nhiều lắm, kì thủ thiếu niên dù sao cũng rất đông, hắn sẽ không cố kỵ chút nào.

Nhưng đối thủ ở đây là Lê Mông, hắn không nghĩ như vậy. Hắn và Lê Mông đã giao thủ, ấn tượng nhất là thiếu niên này có tính toán rất chính xác – nhóc chưa bao giờ rập khuôn theo một phong cách, phong cách của nhóc tùy theo tình huống mà thay đổi, nhưng nếu phục bàn, bạn sẽ phát hiện nước cờ của nhóc đi rất thích hợp, có thể giải quyết vấn đề, rất chính xác. Cái này cần một trí nhớ kinh người, kinh nghiệm phải được tích lũy qua ngày tháng.

Kim Daesung không dám khinh thường, cẩn thận xem xét.

Bình luận viên ở trong phòng phát hiện ra thái độ của hắn, cười ha ha nói: “Trên mạng từng lưu truyền rằng, Lê Mông tam đẳng lúc còn học ở trường trung học ở trên đường cái thẳng Kim lục đẳng, đánh bại đối phương thảm hại. Xem ra tâm lý Kim lục đẳng của chúng ta bị ám ảnh, hiện tại đối phó rất cẩn thận a.” Nhưng mà còn chưa nói xong, đột nhiên tình hình chuyển biến!

Lê Mông tự nhiên buông tha cho rồng lớn, đem mười ba quân tặng cho tay người ta.

Trong phòng đồng loạt hít khí, bình luận viên cũng không hiểu: “Này... Lê Mông tam đẳng chủ động nhường đất, chỉ cần Kim lục đẳng hạ thêm một quân, lập tức ăn rồng lớn... Như thế thì vì sao lúc trước còn giằng co? Thật sự khiến người ta khó hiểu.”

Đoạn Hàn Chi cũng rất khần trương, quay đầu hỏi: “Lê Tiểu Mông đói bụng rồi à? Có thể đưa cho nhóc cái gì đó để ăn không?”

Về mặt Quan Phong hồ hững dịch ra xa, giả bộ như hoàn toàn không quen biết Đoạn Hàn Chi.

Tướng Khâm nhìn bàn cờ, sau một lúc lâu mới nói: “Tôi không biết, phong cách chơi cờ của Lê Mông so với lúc đánh với tôi hồi trước đã khác biệt rất nhiều... Nhưng tình trạng này có chỗ quen quen, hình như là lúc nó còn học tiểu học, chúng tôi cũng từng đối mặt với cục diện này, kỳ thật chỉ đơn giản là thủ thuật che mắt.”

“Là như thế nào?”

“Nó vốn không muốn rồng lớn, nhưng lại lấy đó làm mồi câu, ra vẻ giằng co khiến đối thủ lộ ra sơ hở, kỳ thật mục đích là xâm nhập vào trung phúc của đối phương cướp đất.”

Năm đó người trúng chiêu là Lê Mông, giờ trúng chiêu lại là Kim Daesung.

Tướng Khâm còn chưa dứt lời, quả nhiên Kim Daesung không chịu được cám dỗ, ăn rồng lớn của Lê Mông, đặt quân đen xuống – tiếng thở dài trong phòng còn chưa kịp vang lên, Lê Mông tiện tay cầm một quân trắng, cách một tiếng đặt vào phúc địa của Kim Daesung

“Tuyệt vời!” Bình luận viên thốt ra: “Để phản công mà làm ra thủ thuật che mắt, tuy rằng mất rồng lớn, nhưng về tổng thể thì lại càng chặt chẽ cẩn thận!”

Ánh mắt Kim Daesung thay đổi, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, sau một lúc mồ hôi lạnh chảy ra ở sau ót. Sắc mặt của Lê Mông lại không chút biến đổi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, ánh mắt lạnh như nước.

Trong nháy mắt ấy nhóc như bàng quan tất cả, toàn bộ thế giới như đều im hơi lặng tiếng biến mất, chỉ có

nhóc không vui không giận, mãi mãi yên tĩnh ngồi ở chỗ này.

Kim Daesung theo bản năng ngẩng đầu nhìn nhóc, càng nhìn lại càng hoảng hốt. Tuy rằng bên ngoài không biểu lộ rõ ràng, kỳ thật trong lòng hắn đã biết mình đã rơi vào rối loạn.

Thiếu niên Trung Quốc trước mắt thấp đàng hơn mình nhưng biểu hiện rất ổn định, quả thực giống như một đại quân lớn mạnh bình thản áp sát lại chuẩn bị chiếm đoạt, cho dù là ai cũng không thể chống lại!

“Thật sự rất khó tưởng tượng a, Lê Mông tam đẳng tuổi còn nhỏ mà có thể đạt đến trình độ này, một nước đi kia thật sự là quá xuất sắc! Kim lục đẳng làm sao để đối phó đây?”

Bình luận viên dừng một chút, vừa muốn mô phỏng lại bố cục cho người xem, đột nhiên tiếng chuông xa xa vang lên: “Đình! Tiếng chuông hôm nay đã vang lên! Quý vị khán giả, hôm nay chúng ta đã đấu trận bán kết đầu tiên của giải Hoa Sốc Trung – Hàn giao đấu, Kim lục đẳng của Hàn Quốc “Huyết thủ Kim Daesung đấu với thiếu niên mười sáu tuổi Trung Quốc tiểu kì thủ Lê Mông tam đẳng. Song phương đang trong thế cục giằng co, thắng thua chưa phân rõ, chưa biết ai thắng ai, hoan nghênh mọi người mai lại tiếp tục đến xem cuộc thi, cảm ơn!” Tiếng chuông vang lên khi mũi của Kim Daesung đang đổ mồ hôi, nghe thấy phải dừng lại, không biết sao lại nhẹ nhàng thở phào.

Hắn suy sụp ngã trên ghế, thế mới phát hiện sau lưng mình bị mồ hôi làm ướt.

Việc này thật không bình thường, dù sao hắn cũng là kì thủ thân kinh bách chiến, tuy rằng chỉ mới lục đẳng, nhưng năm nay sẽ thăng đến thất đẳng.

Hắn đã thi qua rất nhiều trận đấu, gặp qua rất nhiều kì thủ khó chơi, có thua có thắng, tình huống gì hắn cũng đều gặp qua, lúc trước gặp Lê Mông hắn thậm chí còn cảm giác tầm mắt của chính mình đã ngang bằng với cả cao thủ đứng đầu. Nhưng hôm nay hắn mới ý thức được, thì ra cùng chơi cờ với thiếu niên này, còn phải chịu cả áp lực tâm lý. Rõ ràng hắn còn chiếm thế thượng phong nhưng cảm giác mình đã thua.

Lê Mông đứng dậy, tác phong rất đẹp, đi đến chỗ cửa.

Lúc này lòng Kim Daesung chợt khê động, kích động đứng dậy kêu lên: “Xin đợi đã, Lê tiên sinh!”

“Sao thế?”

“Có thể... Có thể cùng tôi phục bàn không? Nếu theo ngài phục bàn...”

Lê Mông suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu cười cười: “Vẫn không được, đầu óc tôi bây giờ rất hỗn loạn, cũng không giúp ích gì cho ngài.”

Kim Daesung đứng thẳng đơ bất động, trơ mắt nhìn nhóc xoay người đi ra ngoài.

Kết quả Lê Mông mới bước chân ra bên ngoài, liền thấy Tưởng Khâm ở hành lang chờ nhóc – Kì thủ cờ vây tam đẳng danh tiếng lúc ấy không bình tĩnh được, lấy tốc độ nhanh như chớp gào khóc thảm thiết: “Mẹ!!!! Con chết đói!!! Bọn họ ngược đãi không cho con ăn no, giữa trưa thế mà cho con ăn man man man man màn thầu đầu đầu đầu đầu!!!!”

Phóng viên đang vây đến chuẩn bị phỏng vấn: “...”

Tưởng Khâm: “...”

Lê Mông ôm lấy đùi Tưởng Khâm, vừa đung đưa cái đuôi vừa gào khóc: “Con muốn ăn tôm hùm! Muốn ăn cua lớn! Muốn ăn bánh ngọt vị xoài! Nhanh dẫn con đi ăn cơm không con lập tức chết đói cho mẹ xem! Giờ đói chết cho mẹ xem!”

Tưởng Khâm rất muốn lôi Lê Mông lên đánh một trận, nhưng nhìn xung quanh toàn là camera với ống kính, cuối cùng vẫn cúi đầu che mặt, nhanh chóng nhấc Lê Mông lên chạy trốn chết.

62. Chương 62

Nếu muốn dùng ngôn ngữ để hình dung Lê Mông tam đẳng, bốn chữ ‘Kì tài xuất sắc’ là đủ.

Nhóc hai tuổi học đánh cờ, sáu tuổi có thể tự mình đánh cờ, chín tuổi bắt đầu phục bàn, mười ba tuổi không có ai trong tiểu khu gần đó là đối thủ, H thị phong trào đánh cờ khá sôi nổi, nhóc tích lũy được không ít kinh nghiệm, hơn nữa nhóc đã gặp qua thì sẽ không quên, trong đầu chứa nhiều sách dạy đánh cờ, thường xuyên có thể ra nước cờ thần diệu.

Mười bốn tuổi nhóc lấy danh hiệu cửu đẳng trên mạng, đổi thành đẳng cấp ở ngoài đời thì là ngũ đẳng nghiệp dư. Mười lăm tuổi nhóc thành công đánh thắng cao thủ lục đẳng Hàn Quốc, lúc đầu chỉ lưu truyền trên weibo, sau nhóc báo danh Tam Quốc Tranh Bá trở hết tài năng, đoạn video kia cũng bị người ta tung ra khắp nơi.

Tam Quốc Tranh Bá nghe có vẻ hay, trên thực tế vì do tiền thưởng với hoàn cảnh, rất nhiều cao thủ sẽ không tham gia. Năm gần đây những người bộc lộ tài năng đều là những kì thủ hơn mười tuổi, vì Nhật Hàn hai nước này quy định ‘Đấu quốc tế đoạt được danh hiệu có thể vượt cấp thăng đẳng’ nên trận đấu lớn này chủ yếu là Nhật và Hàn tham gia.

Lê Mông lấy thân phận tam đẳng, hạ ngũ đẳng Hàn Quốc, đánh bại người đứng đầu mới của Nhật Bản, cuối cùng ôm chặt vị trí quán quân, khiến mắt người mở to kinh ngạc.

Vừa lúc có quy định mới, hai bên đấu đối kháng đạt được thứ tự nhất định có thể vượt cấp, danh hiệu quán quân của Lê Mông tuy rằng tranh với một đám thiếu niên, nhưng tốt xấu gì cũng là Kim Bạch Ngân, cho nên đặc biệt từ tam đẳng nghiệp dư thăng lên nhị đẳng chuyên nghiệp.

Đừng xem thường nhị đẳng, kì thủ nghiệp dư với kì thủ chuyên nghiệp cách nhau cả một bầu trời, rất nhiều

cao thủ nghiệp dư nhiều năm cũng không thể bước vào chuyên nghiệp. Nếu theo ngôn ngữ của cờ vây, bát đẳng nghiệp dư, thậm chí cửu đẳng nghiệp dư cũng chỉ tương đương với nhất đẳng chuyên nghiệp mà thôi.

Vận khí của Lê Mông tương đối tốt, lúc này kì viện quốc gia lại tổ chức thi lên đẳng, ngày nhóc lấy chứng nhận nhị đẳng chuyên nghiệp cũng là ngày nhóc an vị trong xe đi thi đấu. Mấy ngày đó Tưởng Khâm mới ra ngục, Cận Viêm không rảnh quản tiểu hài tử (Trát Tây có vẻ đáng tin, tạm thời cứ bảo Trát Tây cứ quản tạm hai ngày) – vì thế Lê Mông yên lặng chạy đi thi đấu hai tuần, thắng 36 nước thành công thăng đẳng, lên tam đẳng chuyên nghiệp.

Thăng đẳng sẽ có báo chí đưa tin, Lê Mông cũng được đưa lên báo, nhưng mà không gây ra sự chú ý lớn – dù sao tuổi của nhóc cũng đã lớn, còn có rất nhiều đứa nhỏ mười một mười hai tuổi thăng đẳng ở trước, ai cũng hấp dẫn ánh mắt hơn nhóc.

Nhưng ngay sau đó, Lê Mông một chút cũng không nghỉ ngơi, báo danh tham gia giải Hoa Sốc hai bên đấu đối kháng. Tình lực bị áp chế nhiều năm cộng với nhiệt tình của nhóc quả thực như nước giếng bộc phát phun ra, vòng đấu loại thần chấn sát thần phạt chấn sát phạt, mười sáu trận luân phiên toàn thắng không thua, từ giữa hai trăm tinh anh của hai nước vào vòng đấu bán kết.

Đấu bán kết tiền so với Tam Quốc Tranh Bá còn lớn hơn, dù sao đối thủ đều là kì thủ có tên tuổi, Lê Mông đẳng cấp thấp nhất, trẻ tuổi nhất, vòng đấu loại thành tích tốt nhất liền toả sáng.

Báo chí đưa tin, Lê Tiểu Mông đồng học có phong cách đánh cờ phong phú, tiến bước trầm ổn, là thiếu niên có chỉ số thông minh cao như thiên tài. Chị gái phóng viên xinh đẹp dùng chocolate hồi lộ Lê Tiểu Mông, chiếm được năm phút phỏng vấn, có ghi lại như sau:

“Trận đấu lần này em công kích thành công kì thủ Hàn Quốc thất đẳng trẻ tuổi nhất, phen cuối cùng thật sự rất nguy hiểm, em có cảm giác khẩn trương lo lắng không?”

“Không có nhiều cảm xúc lắm.”

“... Rất nhiều người nói em có năng lực tính toán rất cao, xin hỏi em có bí quyết gì sao?”

“Ăn nhiều đường bổ đầu óc.”

“... Bạn nhỏ, em có phải đang nói đùa không?”

“Em rất thích ăn đường aaaaa!”

....

Đoạn đối thoại bị chủ biên cắt đi, lý do rất rõ ràng, đăng tin không tốt sẽ khiến người ta tưởng rằng bọn họ

vì kì thủ Hàn Quốc thất bại kia mà trút giận.

Bạn nhỏ Lê Tiểu Mông, có lối chơi cờ phong phú, tiến bước trầm ổn, là thiếu niên có chỉ số thông minh cao như thiên tài, giờ đang ôm đùi Tưởng Khâm lẫn trên mặt đất khách sạn gào khóc thảm thiết: “Con nhất định phải ăn bánh ngọt vị xoài! Bánh ngọt chocolate với vân vân không – thèm – lấy! Không có vị xoài thì khoai môn cũng được nhưng phải là khoai môn hàng thật giá thật, hương vị đồ ăn quả thật vũ nhục danh dự của đường đường phú nhị đại con! – Danh dự!!”(phú nhị đại: đại gia, người giàu có)

“... Phú nhị đại,” Tưởng Khâm nhắc cổ Lê Mông lên, lạnh lùng nói: “Muốn ở trước mặt mọi người bị lột quần đánh đòn sao, phú nhị đại?”

Lê Mông chớp mắt, hai giây sau lắc lắc đuôi lấy lòng nói: “Meo.”

Tưởng Khâm xách nhóc ném tới bàn ăn.

Vì thế Lê Mông khóc thút thít một tiếng, đáng thương hề hề cúi đầu ăn bánh ngọt chocolate. Trát Tây ôm Tiểu Mị mặt không chút thay đổi canh giữ ở bên cạnh, vừa dứt nước vừa thỉnh thoảng ấn đầu cừu nhỏ về, không thì nó lại vươn cổ gặm tóc Lê Mông ăn.

Buổi chiều Vệ Hồng phát điên lái xe lại đây tìm Đoàn đạo diễn, hai người kẻ vai sát cánh về nhà không biết chơi trò gì. Bởi vì công ty có chuyện nên Hellen chạy đi tìm Quan Phong, một loạt xe đem đại lãnh chúa hành tinh Namek kia đi luôn. Cuối cùng Cận Viêm làm bộ lơ đãng đi ngang qua, ngậm cây tăm thò đầu vào: “Ai nha! Thật khéo quá! Vợ ơi em cũng ở đây a ha ha ha, anh chỉ là đến mượn nhà vệ sinh của khách sạn thôi!”

Trước khi hần đến mượn nhà vệ sinh tuyệt đối đã tìm nhân viên trang phục tạo hình, sơ mi thủ công nhập khẩu từ Italia bao lấy cơ ngực tràn đầy hormone nam tính rõ ràng của hần.

Tưởng Khâm gật gật đầu, nói: “Ừm, trước lúc mượn WC còn phải mặc trang phục lên tinh thần, thật sự là khiến em kính phục a.”

Cận Viêm vô liêm sỉ chen vào cửa, xấu hổ ngồi bên cạnh Tưởng Khâm, dùng ánh mắt ý bảo Trát Tây mang Lê Mông ra ngoài chơi.

Kết quả Trát Tây (trước sau như một) không quan tâm đến hần, Cận Viêm buồn bực đành phải lôi kéo Tưởng Khâm đi ra ngoài, nói: “Để chồng ra ngoài cùng tản bộ với em nha, đi tản bộ nha.”

“Không đi.”

“Đi nha, đi nha.”

Nhân viên bưng cháo hạnh nhân gõ cửa tiến vào, Cận Viêm nháy mắt bày ra bộ dạng trâu rống bò kêu, đến khi nhân viên quay người đi ra, hắn lập tức lấy lòng múc một thìa: “Đến đây vợ ơi, để chồng hầu hạ em.”

Lời này nghe có chút quen tai, lỗ tai Tưởng Khâm khả nghi đỏ lên một chút: “Anh buông ra! Tự em ăn!”

Cận Viêm nhu thuận nghe theo, phát điên phát điên chạy tới bưng trà đổ nước, còn cầm khăn mặt nhân cơ hội thay vợ lau mặt. Đến khi Tưởng Khâm ăn xong, hắn còn ân cần hỏi: “Ăn ngon không?”

Tưởng Khâm hoài nghi nhìn hắn.

“Đi ra ngoài tản bộ nha,” Cận Viêm lặp lại lần nữa, “Đi nha đi nha.”

Tưởng Khâm bị gấu chó lông xù Cận tổng tha ra khỏi ghế, một đường dán dính như keo đi tản bộ ở sân trước thuận tiện bồi dưỡng tình cảm. Khách sạn được xây dựng vô cùng tốt, dưới cầu nước chảy trắng cao sáng, lãng mạn vô cùng. Cận Viêm nhìn nhìn cây quế, lòng nghĩ nếu có thể ở trong này đánh dã chiến thì tốt biết bao a, vì thể nước miếng ào ào chảy xuống.

Tưởng Khâm không biết hình ảnh hạ lưu trong đầu Cận Viêm, chỉ cảm thấy nơi này khiến tâm trạng tốt, vì thế lập tức có tâm tình chơi đùa: “Không phải anh nhớ thương Phương Nguyên sao? Anh tới nơi này làm gì?”

Cận Viêm giật mình lập tức thanh tỉnh, nghiêm túc nói: “Nói vậy, anh chỉ yêu mình em thôi.”

Tưởng Khâm hừ hừ hừ quay đầu đi ngắm trăng.

Cận Viêm cầm tay anh chịu nhận lỗi: “Vợ ơi anh sai rồi, họ Phương kia anh không bao giờ nhắc đến nữa, ta về nhà sinh hoạt bình thường như vợ chồng có được không? Em xem anh còn mang theo quà cho em, em xem này...”

Hắn sờ a sờ trong túi áo, lấy ra một chiếc hộp. Mở ra chỉ thấy bên trong có một chiếc nhẫn, cùng với chiếc bị Tưởng Khâm ném vào cống thoát nước lúc trước giống nhau như đúc.

“Anh đặc biệt tìm đến cửa hàng năm đó, theo kiểu cũ làm một cái nữa. Kỳ thật anh vốn muốn đến chỗ xử lý nước thải xem có thể tìm thấy cái em ném xuống không, bất quá chắc là không có khả năng...”

Cận Viêm cẩn thận cầm lấy chiếc nhẫn, dưới ánh sáng của mặt trăng cho Tưởng Khâm xem, thấy ở bên trong có khắc mấy kí tự JinYan, cùng với nhẫn của Cận Viêm khắc tên Tưởng Khâm là một đôi.

Đây là lúc bọn họ kết hôn liền bàn bạc, ở bên trong nhẫn khắc tên của đôi phương.

“Anh cũng hỏi có khắc được nhẫn kim cương năm ca ra của nam giới không, kết quả kiểu dáng kia thiếu chút nữa khiến mắt ông đây mù luôn, anh nghĩ em cũng không thích... Lại đây vợ, để anh giúp em đeo.”

Tưởng Khâm quả thực dở khóc dở cười, “Anh thật là... Đợi đã, đơn giản thế liền mang nhẫn? Trước hết quỳ xuống cầu hôn lão tử trước đã!”

“A?”

“A cái gì mà a, năm đó anh cũng không thèm cầu hôn! Giờ tính lái phải quỳ hai giờ!”

Cận Viêm: “...”

Khoé miệng Cận Viêm run rẩy, giờ nhẫn quỳ một gối xuống đất.

Tưởng Khâm từ trên cao nhìn xuống, lườm mắt nhìn hắn một lúc lâu, miễn cưỡng thuận khí: “Nói đi.”

“... Nói cái gì?”

“Hỏi em có nguyện ý kết hôn với anh không a.”

“... Anh hỏi như thế?”

“Anh còn muốn hỏi cái gì nữa?”

Cận Viêm trầm tư suy nghĩ, sau một lúc lâu nhãn tình sáng lên, vỗ tay nói: “Có!”

Hắn lập tức điều chỉnh lại tư thế quỳ, trịnh trọng giờ nhẫn, thành kính ngẩng đầu hỏi: “Tưởng Khâm đồng chí thân ái, em nguyện ý theo anh cùng nhau về nhà... sinh hoạt vợ chồng không?”

Tưởng Khâm: “...”

Cận thổ phỉ không phân tốt xấu đem nhẫn đeo vào tay Tưởng ngạo kiều, nói: “Về nhà thôi!” Sau đó ôm ngang vợ lên, sốt ruột chạy nhanh như chớp.

63. Chương 63

Tính khí Tưởng Khâm là như này: Lúc tất cả trọng trách đều đặt trên người anh, không có anh thì mọi người đều đi tong, thì anh có thể đứng ra gánh vác mọi vấn đề, trầm ổn đáng tin cậy mạnh mẽ vang dội nhưng khi Cận Viêm xuất hiện, bản năng vợ hiền sâu trong nội tâm của anh lập tức phát tác, anh liền xấu

hồ co rút lại.

Làm kế toán khẳng định là không làm lại được – người ta cũng không dám kí kết với đường đường đại cổ đông công ty giải trí như anh Thời Tinh anh cũng không muốn đi – anh ném đủ loại lạc thú do các bài phát biểu của mấy quản lý đem lại rồi, giờ thấy cảm giác ‘Người đàn ông phía sau màn’ vẫn tương đối tốt hơn.

‘Người đàn ông phía sau màn’ cả ngày ở nhà xem tiểu thuyết, chơi trò chơi, vì phải giả vờ mình rất bận rộn trước mặt Cận Viêm, mỗi ngày nghe thấy tiếng mở cửa lập tức chạy tới tạo dáng vẻ đang chỉ đạo Lê Tiểu Mông chơi cờ. Lê Tiểu Mông ngốc ngốc không biết mình bị biến thành lá chắn, vừa thấy Tưởng Khâm theo thói quen liền ngoe nguẩy cái đuôi, sau đó chắc chắn được quãng cho mấy thanh chocolate, cảm thấy hài lòng thỏa dạ.

Cứ thế một tuần, Lê Mông thành công đả bại Kim Daesung, tiến đến chung kết, Tưởng Khâm nhìn tivi vô liêm sỉ nói: “Đây đều là công lao của em a.”

Cận Viêm sâu sắc chấp nhận nói a đúng vậy... Sau đó đột nhiên chạy sang đây, rồi rầm hỏi: “Em lúc nào đi làm ở giải trí Thời Tinh?”

“Nghĩ cái gì thế! Con trai tham gia trận đấu chẳng lẽ không quan trọng bằng công ty của anh sao?”

Cận Viêm: “...”

Vì thế ‘Người đàn ông phía sau màn’ lại vẫn là một truyền thuyết bất hủ, vĩnh viễn duy trì hình tượng cao quý lãnh diễm thần bí trầm ổn trong miệng nhân viên ở giải trí Thời Tinh.

Trên đời này không có vợ hiền nào không thích phòng bếp, Tưởng Khâm nhàn cực nhàn, cũng bắt đầu nhìn thực đơn làm thí nghiệm. Cận Viêm mỗi ngày về nhà đều có thể được ăn cá sốt chua ngọt, thịt kho tàu, sườn rán, thịt bò nướng, bát trân đậu hũ, gà nấu nấm, bánh trôi bát bảo, sinh tố trái cây theo mùa... Gặp người khác liền nói: “Trầm hiện tại sống như thần tiên!” Sau đó hần mua một đồng tạp dễ tình thú bày tỏ sự khen thưởng, bị Tưởng Khâm đập một chưởng phun ra máu mũi đầy đất.

Tục ngữ nói một gia đình hạnh phúc điển hình hẳn là: Vợ thích làm cá, con thích ăn cá, chồng thích câu cá. Chỗ này chúng ta sửa lại một chút, nhà Cận Viêm là vợ thích nấu ăn, con thích ăn, chồng thích tạp dễ tình thú. Cho nên cũng là một gia đình sung sướng (mà khổ bức) hạnh phúc.

Thuộc tính vợ hiền của Tưởng Khâm còn biểu hiện ở chỗ bây giờ anh giành tình yêu nóng bỏng với đồ dùng trang trí gia đình – Cận Viêm hiện tại rốt cuộc cũng đã cảm nhận được tâm tình Phương Nguyên khi ấy, buổi tối mỗi ngày về nhà đều tưởng rằng mình đi vào thế giới kì lạ nào đó.

Đoạn thời gian đó Tưởng Khâm đang say mê phong cách kim khí, đem phòng khách biến thành hỗn hợp kim khí inox và gạch men trắng, thoát nhìn rất có cảm giác băng lãnh. Cận tổng vừa bước vào cửa liền thấy linh hồn thiếu nữ tận sâu trong tâm hồn bị thương tổn, kinh sợ hỏi: “Em đem ảnh chụp khung phần hông của chúng ta trong phòng khách quảng đi đâu rồi?”

“Không hợp với phong cách tổng thể, ném vào thư phòng rồi.”

“Sao lại thế?! Người khác vừa bước vào cửa sẽ không lập tức phát hiện chúng ta là một nhà ba người a!”

“... Anh tỉnh lại đi.”

Sau này Tưởng Khâm lại xem trọng màu đậu tươi mát, bảo người đến dán giấy tường, mua vải bọc sô pha, ở cửa sổ còn treo chuông gió thủy tinh đình đình đang đang. Cận Viêm về nhà sưng sốt ba ngày, quay đầu ngây ngốc nói: “Thật xin lỗi anh đi nhầm.”

Tưởng Khâm mặt không chút thay đổi đóng cửa lại.

“Không không không anh đùa thôi!” Cận Viêm liều mạng chặn cửa lại kêu thảm thiết: “Vợ ơi anh sai rồi! Để anh đi vào! Ngày mai anh lập tức đem hai chậu hoa đang treo ở ban công hạ xuống cho em nuôi dưỡng, đừng vứt bỏ anh để bỏ trốn theo tên mặt trắng nào đó!”

“... Anh tỉnh lại đi.”

Tưởng Khâm một ngày gây sức ép ba năm lần, sau đó Cận Viêm liền bình tĩnh. Tuy rằng hần vẫn để ý chỗ đặt bức ảnh chụp chung một nhà ba người (‘Có thể treo kính chiếu yêu ở cửa a,’ Tưởng Khâm nói) nhưng đã dần quen với thay đổi khôn lường kì dị của phòng khách.

Quan trọng là sau một năm chiến tranh lạnh rồi ở riêng, bọn họ rốt cuộc cũng khôi phục tuần trăng mật tốt đẹp, có thể muốn ăn gì thì ăn, muốn ăn lúc nào thì ăn lúc đó, muốn ăn ở đâu thì ăn ở đấy... Vì thế Lê Tiểu Mông bị túm cái đuôi ném ra khỏi cửa, sau đó bị chối quét thẳng đến sân chơi cờ của H thị.

Hai vợ chồng như mới cưới ngày ngày phóng đảng dính lấy nhau không đứng đắn tí nào, ăn cơm cũng anh đút em một miếng em đút anh một miếng, trên đường anh lôi tay em em kéo tay anh, quả thật khiến người đi đường mù mắt. Đoạn Hàn Chi vô tình gặp họ trên đường một lần, gọi điện thoại nói với Quan Phong: “Anh không cảm thấy chúng ta nên báo nguy đem bọn họ bắt lại sao?”

“... Lấy tội danh gì?”

“Tội danh làm mù mắt dân chúng.”

Đáng xấu hổ là đôi gian phu *** phu này còn rất dễ nhìn, Tưởng Khâm ngũ quan giống với người mẫu không nói, Cận Viêm có thể thành công dùng sắc dụ ba mươi năm xử lý Tưởng đồng chí, đương nhiên khuôn mặt anh tuần hoà với hormone nam tính lúc nào cũng có thể phát ra là không thể thiếu được. Báo giải trí H thị còn từng chụp bọn họ, tiêu đề là: “Hai tổng tài giải trí Thời Tinh cùng đi dạo phố không e dè!” Tiêu đề phụ là: “Hai người đàn ông hoàng kim bên nhau hai mươi năm tình cảm không biến đổi, gây dựng sự nghiệp giải trí bằng hai bàn tay trắng!”

“Cảm tình có biến đổi,” Tưởng Khâm nghiêm túc kháng nghị với tiểu phóng viên: “Mọi người biết hẳn cùng Từ... ưm...”

“Cảm tình không đổi, cảm tình không đổi,” Cận Viêm một bên liều mạng che miệng Tưởng Khâm một bên tươi cười khả cú: “Ngày hôm qua em ấy còn cầm kiện hàng đi thông đồng với cái tên chuyển phát nhanh dưới lầu tôi còn chưa để ý, còn có hôm trước cô gì đó tên là Lisa mỹ nữ lấy cớ dừng xe mượn mấy khối tiền lẻ của em ấy, hôm kia em ấy còn nhất định muốn xuống dưới nhà mua thuốc lá làm hại tôi chạy như điên đuổi theo năm tầng đến tầng ba suýt nữa còn mất hai cái răng cửa, cũng hôm đó vì màu sắc của chậu hoa không đúng liền bắt tôi lái xe xuyên H thị suốt 50km dẫn em ấy đi đổi chậu hoa kì thật chỉ là bởi vì chủ quán cửa hàng bán hoa bề ngoài rất giống Brad Pitt... Loại chuyện này tôi đều luôn luôn không để ý a!!”

Vì thế hai người rất hài hoà rất thân thiết tiễn phóng viên đi, xoay người lập tức chỉ trích nhau:

“Anh tôi hôm qua chỉ là muốn đổi tư thế thôi em sao lại xoay tay xoay chân!”

“Bởi vì đau a khốn kiếp!”

“Vì sao lại đau ông đây rõ ràng luôn dịu dàng kiên nhẫn!”

“Kiên nhẫn cái đầu anh, tự mình thử mà xem!”

“ ... ”

“ ... ”

Sau một lúc lâu Cận Viêm chấm dứt tưởng tượng, khẳng định nói: “Sẽ không đau. Nói, em có phải coi trọng tên mặt trắng chuyển phát nhanh dưới lầu không?”

“...” Tưởng Khâm cả giận nói: “Được rồi! Nói thật cho anh biết! Kỳ thật anh gần đây béo lên ép em không thở nổi! Nhanh đi giảm béo đi khốn kiếp!”

...

Mười giây sau Tưởng Khâm nhìn bóng dáng trước mắt tuôn lệ chạy đi để lại khói bụi cuộn cuộn, phát hiện mình lại chạm đến điểm G của Cận Viêm.

“Đàn ông 38 tuổi rồi còn để ý đến dáng người là vì sao a...” Tưởng Khâm buồn bực nói, “Có bản lĩnh thì đem sáu múi cơ bụng bảo trì đến 80 đi...”

Bạn học Lê Tiểu Mông vì bị đóng gói ném đến sân chơi cờ tự sinh tự diệt, do đó tránh được sự ô nhiễm tinh

thần của hai phu phụ gây ra, giờ còn đang thuần khiến như một chú cừu nhỏ.

Nhóc ở vòng bán kết Hoa Sóc hai bên đối kháng bằng nước cờ sinh tử kiên cường so tài với cao thủ trẻ tuổi đứng đầu của Hàn Quốc, cuối cùng đại thắng, trở thành thiếu niên danh tiếng, bước vào trận chung kết, là kì thủ có đẳng thấp nhất từ trước đến nay.

Trận chung kết nhóc gặp một nhân vật bậc thầy ở sân chơi cờ quốc gia, trung bàn ẩu đả lẫn nhau nhưng vì đánh chiếm thất bại mà mất rỗng lớn, rơi vào tình huống xấu. Cuộc chiến quả thực rất thảm thiết, Lê Mông nằm ở thế yếu, chỉ có thể dùng tư thế cường ngạnh quyết tuyệt chém giết chừng hai ngày, cho đến buổi chiều ngày thứ ba mới dùng hết giọt máu cuối cùng.

Cuối cùng theo điểm số, ở trung bàn Lê Mông cơ hồ hoàn toàn bị đả bại, nhưng thu quan thì lại hoà nhau ba tử với tiền bối cửu đẳng – thiếu niên mới tròn mười sáu tuổi, năng lực của nhóc thật khiến người ta tròn mắt há mồm.

Lê Mông tam đẳng rốt cuộc lấy cái cúp đáng giá đầu tiên trong sự nghiệp đánh cờ chuyên nghiệp – á quân Hoa Sóc Trung – Hàn đấu đối kháng. Mọi người đều rất lo lắng sợ nhóc khóc nhè, vì dù sao cũng bị đánh cho thảm hại, bình thường cậu nhóc nào cũng sẽ khó tiếp nhận. Nhưng Lê Mông hít hít mũi, chạy ra ngoài tìm Trát Tây ăn đường, trở về chép chép miệng khôi phục lại bình thường.

Hôm đó Cận Viêm đi đón nhóc, dọc đường đi đều lo lắng cho trạng thái tâm lý của con trai, muốn kêu kem ly bánh ngọt an ủi tâm hồn yếu ớt của nhóc. Kết quả về nhà phát hiện Tưởng Khâm còn chưa làm gì đã kêu Lê Mông đến thư phòng, cùng nhau phục bàn phục chính một đêm.

Trát Tây ôm cừu nhỏ, ở ngoài thư phòng bình thần trông coi. Cận Viêm lại là ba ba gốc, luôn muốn chạy đi vào rình coi một lát, nhìn xem con trai nhỏ đáng thương của hắn có khóc nhè không.

Cuối cùng Tưởng Khâm chịu không nổi: “Anh có thể giống Trát Tây im lặng đứng bên ngoài được không? Cứ chạy vào có thấy phiền hay không?”

Cận Viêm hợp tình hợp lý nói: “Anh đến đưa khăn tay! Sợ Lê Mông đem nước mũi chùi vào khăn trải bàn.”

Tưởng Khâm: “...”

Tưởng Khâm đang muốn đem Cận tổng đánh toi bởi rồi đá văng ra, đột nhiên di động vàng, là mẹ Tưởng gần đây hay gọi điện đến hỏi thăm cháu trai. Bà dù không hiểu cờ vậy, nhưng cũng xem ti vi, chuẩn bị vài câu thắng không kiêu bại không nản an ủi Lê Mông, ai biết được tính cách Lê Mông cầu thả, sau khi khổ sở hai phút, ăn xong đường cái gì cũng quên hết, bây giờ vui vẻ vô cùng.

Mẹ Tưởng trái lại có chút mất mát, cùng Tưởng Khâm nói liên miên cần nhằn nói hôm nay thật vất vả, lúc từ bệnh viện trở về đều lo lắng cho trận đấu của cháu tri, về nhà mới biết được là thua...

Tướng Khâm nghi hoặc hỏi: “Mẹ đi bệnh viện làm gì?”

“Đưa cơm cho dì con a – ai, anh họ con bị bệnh, mấy ngày nay dì con đều đến bệnh viện trông nó...”

“Phương Nguyên bị bệnh?”

“Ừ, nghe nói là viêm phổi hay cái gì đó, mẹ cũng không rõ lắm. Con có thời gian cũng đi qua thăm hỏi thân thích một chút, đừng có cả ngày chỉ đứng ở H thị không về nhà...”

Cận Viêm dựng thẳng lỗ tai nghe điện thoại, nghe xong nhìn biểu tình của Tướng Khâm, cảm giác mình mới muốn khóc.

Một bàn tay vỗ vỗ bả vai của hắn, quay đầu thấy là Trát Tây, mặt không chút biểu tình đưa hắn cái khăn tay.

“Muốn khóc thì khóc đi,” Lê Mông thành tâm nói, “Đừng đem nước mũi bôi lên khăn trải bàn nha.”

Cận Viêm: “Hai đứa có ý gì!” Cận Viêm nổi trận lôi đình: “Thấy ông đây đáng thương sao? Tình địch bị bệnh gì đó đây mới không sợ đâu!”

64. Chương 64

Phương Nguyên sinh bệnh, tâm trạng Tướng Khâm lập tức không yên lòng.

Thiếu niên Tướng Khâm hồi xưa ưu việt như thế, sau khi lớn lên gia đình yên ổn, chưa bao giờ chủ động làm người ta khó xử, tuy rằng thời khắc then chốt có thể ra tay ngoan độc với Phương Nguyên, nhưng sau đó vẫn cảm thấy hối hận.

Lúc anh còn ở trại tạm giam từng hỏi luật sư, nghe nói Phương Nguyên bị triệu về S thị, không nhận loại xử phạt hành chính nào, vì thế nhẹ nhàng thả ra. Sau anh còn hỏi thăm qua Quan Phong, nghe nói Phương Nguyên bị điều tra một thời gian, nhưng nhà họ Phương ở cục công an có căn cơ thâm hậu, không bị người ta quá phận làm khó.

Giờ nghe nói Phương Nguyên sinh bệnh, lại không biết là bệnh gì – Tướng Khâm liền định mang Lê Mông về S thị thăm cha mẹ, thuận tiện thăm Phương Nguyên.

Đúng lúc Lê Mông vừa hoàn thành một trận đấu, rảnh rỗi nhàm chán, mỗi ngày đều ôm Tiểu Mị đến sân chơi cờ, thiếu chút nữa bị người ta cầm chổi lông gà đánh. Nhóc vừa nghe thấy có thể đến S thị ăn bánh chưng, ăn xôi thập cẩm, ăn bánh bao hấp, vì thế không hề nghĩ ngợi đáp ứng, thậm chí mỗi tối còn làm bộ thẹn thùng lại đầu giường cha mẹ hỏi: “Chúng ta lúc nào thì đến thăm ông bà ngoại a?”

Cận Viêm cả giận nói: “Không đi! Cùng ta ra ngoài đi ăn kem ly đi! Đi!”

Tướng Khâm nghe đến ‘ông bà ngoại’ liền thấy đau răng. Anh vẫn có chỗ khó mở miệng với Lê Mông, tuy Lê Mông vẫn còn tính khí cẩu thả của trẻ con, nhưng nhóc đã 15 16 tuổi, đang trong thời kì trưởng thành, ai biết có ý niệm trung nhị(phản nghịch thời dậy thì) trong đầu không.

Cho đến bây giờ nhóc vẫn là bảo vật trong bàn tay của Cận Viêm, đột nhiên có một ngày nói cho nhóc biết Cận Viêm không phải là ba ba nhóc, nhà họ Cận và nhóc không có quan hệ gì, nhóc có thể bình tĩnh chấp nhận được không?

Tướng Khâm nói bản khoản này cho Cận Viêm, Cận Viêm cũng hiểu được chuyện này rất đáng lo lắng. Nhưng không nói cho con là không thực tế chút nào, chờ nhóc trưởng thành, lúc nhìn vào gương, không chừng lại nghĩ ra chuyện tình máu chó gì đó.

Vì thế hai phu phu chọn ngày lành, đưa Lê Tiểu Mông đi ăn ở nhà hàng nhóc thích nhất, một trái một phải đút cho nhóc mấy khối bánh ngọt (‘Một miếng bánh vị xoài nữa!’ Lê Tiểu Mông nói). Đợi đến khi cơm no rượu say, không khí cũng kém đi nhiều, Cận Viêm mới khụ một tiếng, bi thương nói: “Lê Mông a, ta có chuyện vẫn không nói cho con...”

Lê Mông nháy mắt cảnh giác: “Ba với Tử Hiểu Tuyên sinh con?”

Cận Viêm: “...”

“Muốn cùng con phân chia tài sản?”

Cận Viêm: “...”

“Nằm mơ!” Lê Mông đại nghĩa nói một cách đương nhiên, “Ba cùng mẹ Tướng Khâm đều là của con! Gia sản cũng là của con! Trát Tây và Tiểu Mị đều là của con! (Trát Tây: “Ai?”) Ai dám đến đoạt thì đánh một gậy chết tươi! Tiểu Mị, lên!”

Tiểu Mị lập tức làm ra vẻ tiến công, mắt lộ ra hung quang, còn nhếch lên cái đuôi ngắn ngủi.

“...” Vẻ mặt Cận Viêm biến hoá khôn lường, run rẩy nói: “Có quan hệ với ả kia cái khỉ gì, kì thật ta muốn nói con không phải con trai ruột của ta, Tướng Khâm mới là...”

Tướng Khâm một phen che miệng của hấn lại, đáng tiếc đã không kịp rồi.

Lê Mông không hề phát tác, cũng không hề phát nổ, khó tin nhìn đi nhìn lại hai người: “Ba mẹ nói gì, con không phải con ruột?”

“Ừm, Tưởng Khâm mới là...”

“Nói giỡn hả?”

“Không không không, kỳ thật...”

“Tưởng Khâm cùng với người phụ nữ khác sinh ra con?”

“Tuy rằng nghe có chút thiếu đánh nhưng nói như vậy cũng không sai...”

“Vì sao hai người muốn gạt con, con trông giống thằng ngốc lắm sao?”

Tưởng Khâm bị ánh mắt bạn học Lê Tiểu Mông lên án một giây lập tức làm phản, chỉ vào Cận Viêm tố giác: “Không có quan hệ với ta, con hỏi ba con ấy.”

“Lê Tiểu Mông con nghe ta giải thích! Ta vẫn xem con là con ruột mà đối đãi!...”

“Đủ lắm rồi!” Lê Tiểu Mông cả giận nói, “Hai người làm gia đình quan (cách nhìn nhận về gia đình, ví dụ như nhân sinh quan là cách nhìn về thế giới nhân sinh) của con đảo lộn hết! Người con nghĩ là mẹ kỳ thật là ba! Người con nghĩ là ba kỳ thật lại là mẹ! Hai người bắt con phải dùng ánh mắt như thế nào đối mặt với bộ sách thời kỳ trưởng thành x giáo dục con vụng trộm mua hôm qua hả?”

Những lời này của nhóc sinh ra hiệu quả kì tích: Tưởng Khâm và Cận Viêm đều tỏ ra khó chịu, thậm chí Trát Tây vẫn canh giữ ở ghế bên cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Con quyết định rời khỏi chỗ khiến người ta hít thở không thông này!” Lê Mông bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Hôm nay con muốn làm một thiếu niên bị tổn thương vì gia đình tan vỡ! Con muốn đi uống rượu! Đi hút thuốc! Ôm chị gái mềm mại! Đả đảo kiếp học sinh!”

Cận Viêm: “...”

Tưởng Khâm: “...”

“Mấy người cứ chờ xem!” Lê Mông rơi nước mắt chạy đi.

Sau đó đang rơi nước mắt chạy được một nửa, vội vàng quay trở lại lấy khối bánh ngọt trên bàn ăn, rồi lại chạy đi không quay đầu lại nữa.

Lê Mông nghĩ rằng ba mẹ sẽ ngay lập tức chạy đi tìm nhóc, vì đỡ nhóc về nhà mà đưa ra đủ loại điều kiện,

ví dụ như sẽ đi mua một bé cừu cái về (như thế nhóc có thể nuôi dưỡng thể hệ con cháu của Tiểu Mị), ví dụ như sau này sẽ không bắt nhóc học bài làm việc nhà nữa (vì Tưởng Khâm nói chỉ số IQ có cao tới đâu mà không bắt tay làm việc thì sau này cũng ăn không đủ no), ví dụ như cho phép nhóc cả ngày ăn bánh ngọt xem phim hoạt hình (vẫn cho phép nhưng mà không tán thành việc nhóc xem phim hoạt hình hành động, nhưng lại ngồi cùng cùng nhóc xem)...

Nhưng Lê Tiểu Mông thất vọng rồi, ba mẹ dù một người cũng không đuổi theo.

Lê Tiểu Mông thương tâm muốn chết lang thang trên đường, hoàn toàn không chú ý phía sau mình mười thước Trát Tây đang trầm mặc đi theo. Lúc này màn đêm đã buông xuống, đèn đường đã lên, quán bar đường xá nơi nơi tràn ngập khí tức xa hoa đòi trụy lãng phí. Lê Mông tò mò nhìn chăm chăm cửa vào xanh vàng rực rỡ của một quán bar, rốt cuộc nhịn không được đi về phía trước một bước, thò đầu vào bên trong xem.

Lúc trước tuy rằng nhóc đã đi vào câu lạc bộ đêm của anh hai Cận, nhưng độc đinh của Cận gia có thân phận quan trọng như thế nào chứ, anh hai Cận quyết đoán để người ta mở cửa hông đi vào mấy quãng đường nhỏ thanh tĩnh, để tránh cho Lê Mông tiếp xúc trực tiếp với câu lạc bộ đêm.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi có lòng hiếu kỳ rất lớn, Lê Mông là loại người nếu người không để ta làm, ta lại càng phải làm. Nhìn quán bar loáng thoáng bóng người lẫn âm nhạc, nhóc có chút không kiềm chế được, muốn đi vào xem sao.

Không ngờ mới bước lên bậc thang đã bị bảo vệ ngăn cản: “Bạn học nhỏ, nơi này không cho phép người chưa đầy 18 tuổi vào, nhóc đã trưởng thành chưa?”

Lê Mông: “...”

“Nhìn bộ dạng của nhóc, vẫn còn đang học cấp 2 hả?”

Lê Mông lập tức nói: “Em đã tốt nghiệp cấp ba rồi!”

“...”

“Chẳng qua em nhìn nhỏ con vậy thôi! Thật ra năm nay đã 18 rồi!”

Lê Mông cố sức ưỡn ngực – tuy rằng nhóc đã rất cố gắng, nhưng thân thể nhỏ nhỏ kia vẫn rất đáng thương, người ta vừa thấy trong lòng đã muốn đùa giỡn với cái đuôi, chọt chọt cục hoa nhỏ của nhóc.

Bảo vệ dở khóc dở cười, đang muốn đuổi nhóc đi, đột nhiên một chiếc Bentley màu đen chạy đến cửa quán bar, im lặng dừng lại. Hellen mặc váy ngắn đen với giày cao gót xuống xe, cung kính mở cửa xe, Quan Phong mặc một bộ đồ đen đi ra.

Quan Phong mặc áo sơ mi Dior đen, da trắng bệch, mặt lạnh băng, nhìn như một con dơi lớn bay từ lâu đài ra để ăn thịt người. Không biết có phải Lê Mông ảo giác hay không, nhóc nhìn thấy Quan Phong, xúc động mãnh liệt chỉ muốn tìm cái vĩ đập ruồi, một đập đem đại khắc tinh PIA về hành tinh Namek. (chắc là giống như đánh bay về)

Quan đại lãnh chủ nghiêng mắt nhìn Lê Mông vài giây, hỏi: “Nhóc ở trong này làm gì?”

“... Chơi.”

“...”

Lê Mông nghiêng mắt hỏi: “Chú tới nơi này làm gì?”

“...Chơi.”

“...”

Hai người yên lặng nhìn nhau vài giây, Quan Phong cất bước đi vào quán bar, người giữ cửa kính cẩn mở cửa cho hắn.

“... Khoan đã! Chờ cháu với chú Quan! Mang cháu vào với cháu cam đoan sẽ nghe lời! Chỉ cần cho cháu rượu Rum bánh ngọt cháu làm gì cũng được...!!” Lê Mông nháy mắt nhào lên, một phen ôm chặt đùi Quan Phong khóc kêu: “Cầu xin chú đừng bảo chị Hellen đem cháu trở lại đưa về nhà chú phải biết là cháu đã rời nhà trốn trốn trốn trốn đi đi đi đi!”

Hellen tiếc nuối buông dây thừng.

“Đừng có mơ,” Quan Phong lạnh lùng nói, “Cô ấy muốn đem nhóc trở lại đi làm tiểu quan.” (tiểu quan: trai bao)

Lê Mông: “...”

Lê Mông tứ chi run rẩy, cái đuôi cuộn lại, bị Quan Phong ưu nhã xách cổ lên, giống như sủng vật tùy thân mà xách vào cửa.

Kết quả lúc ngoài cửa Lê Tiểu Mông khí phách ngút trời, vừa vào bên trong lập tức rút lại. Nhóc chưa bao giờ gặp người ở quán bar, cũng không biết uống rượu, càng không biết Apple Martini và trà đá khác nhau chỗ nào. Nhóc ló đầu ra nhìn ly của Quan Phong, nhìn nửa ngày vẫn sợ sệt rút đầu về, từng ngụm từng ngụm uống lon Coca-Cola 80 đồng của nhóc.

Mang theo con ghế, không thuận tiện để nhóm mỹ nam mỹ nữ đến gần Quan Phong, hắn chỉ có thể lạnh mặt ngồi ở quầy bar uống rượu. Hellen ngược lại trước sau đều bị người vây lấy với chục loại lý do không thể tưởng được (‘Mỹ nữ, đến nhìn thủ tướng sao?’, ‘Mỹ nữ, biết bói bài Tarot không?’, ‘Mỹ nữ, biết vì sao hoa anh đào có màu hồng không?’) Nhưng nhóm ong bướm đều bị bảo vệ nhà họ Quan ném đi hết không có ngoại lệ.

Quan Phong thường thức đủ loại đàn ông ngu ngốc bắt chuyện với chị gái xinh đẹp, rốt cuộc cảm thấy mỉa mai, quay đầu lại, uống một ngụm rượu, thuận miệng hỏi Lê Mông: “Nhóc sao lại rời nhà trốn đi?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong trong lòng Lê Mông lập tức dấy lên oán hận: “Ba Cận Viêm không tôn trọng cháu!”

“Không phải rất bình thường sao, hắn cũng không tôn trọng ta.”

“Không giống! Chú cũng sống ở thế giới này 16 năm mới phát hiện ra mình không phải con ruột của ba Cận Viêm sao?”

Quan Phong: “...”

“Hơn nữa đến bây giờ mới nói cho cháu biết!” Lê Mông bị phần lên án: “Chẳng lẽ ông ấy tưởng có thể tùy ý điều khiển tình cảm của con trai sao? Cháu là một người độc lập! Cháu có quyền biết rõ mọi việc! Cháu muốn đoạt tuyệt quan hệ cha con với ba Cận Viêm!”

“...” Quan Phong quyết đoán nói: “Nhóc từ từ đã.”

Hắn xoay người nhanh chóng dùng điện thoại ấn vài dãy số, vài giây sau truyền đến giọng lười biếng của Đoạn Hàn Chi: “Quan Phong bệ hạ, hành tinh Namek cuối cùng cũng phá chiến hạm mẹ đến đón anh về sao?”

“Tôi với Lê Mông đang ở quán bar, có chuyện hay.”

“... Cái gì? Cận Viêm và Từ Hiểu Huyền có con với nhau?”

“Cũng gần như thế.”

Quan Phong quay đầu lại ngồi thẳng, cầm điện thoại mở âm thanh lớn hơn, sau đó ôn hoà nhìn Lê Tiểu Mông: “... Giờ nhóc có thể bắt đầu nói.”

Lê Mông: “...”

Lê Mông bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Chú chờ một chút! Đầu tiên cháu phải đi tìm vĩ đập ruồi đã!”

65. Chương 65

Sự thật chứng minh, dù trao đổi với Quan Phong bằng bất cứ hình thức nào, đều sẽ biến thành người đơn phương bắt quải, hơn nữa còn vĩnh viễn là người mua vui.

Đại lãnh chủ của hành tinh Namek (cùng đạo diễn quốc tế nổi danh Đoạn XX) hai người phát rồ ép Lê Mông cung cấp chuyện hay, sau đó phát biểu mấy ý kiến như sau:

“Thật bất hạnh a Tưởng Mông! Về sau nhóc từ thái tử danh chính ngôn thuận biến thành con riêng của vương hậu! Cận Viêm sau này không cần nhóc thì làm sao a?”

“Có bố dượng còn có mẹ kế, lỡ mà Tưởng Khâm cũng không muốn nhóc thì sao?”

“Kế toán viên cao cấp thông minh như vậy, vì sao lại sinh ra một nhóc con ngốc như vậy, chẳng lẽ Tưởng Khâm khi trẻ thơ (ngoại tình) lại tìm một phụ nữ có IQ thấp sao?”

“Thật đáng thương a, cha không thương mẹ không cần, lại đây chú cho nhóc kí hợp đồng người mẫu ảnh.”

“Kế toán viên cao cấp có khẩu vị thật đơn giản a, Tưởng con rớt cuộc là giống mẹ nhiều hơn hay là giống cha nhiều hơn ha ha ha ha ha ha ha!!!!”

Lê Mông: “...”

Lê Mông lật bàn lên: “Tưởng con là ai a khốn kiếp! Đừng có tự nhiên sửa tên người ta như thế chứ! Còn có Quan tổng, chú nhìn cháu với vẻ mặt đầy từ ái kia là sao, đúng là đồ ác độc!”

Quan Phong cúp điện thoại, nghiêm túc nói: “Đoạn đạo diễn nói vậy, thói quen đặt biệt hiệu cho người khác thật không tốt, lần sau gặp mặt ta sẽ phê bình cậu ta.”

“... Cái chú này hoàn toàn xem nhẹ nửa câu sau của cháu a!!”

“Tưởng Mông a,” Quan Phong đổ một ít rượu vang đỏ vào cốc, dùng hai ngón tay ưu nhã đưa cho nhóc, nói: “Tuy rằng nhóc không phải con trai ruột của Cận Viêm, nhưng từ từ ấy năm đến nay, Cận Viêm quả thật đối đãi với nhóc như con ruột, ta nghĩ cậu ta không nói cho nhóc biết sự thật nhất định có nguyên do của cậu ta...”

“Nguyên do vì sao chú cũng gọi cháu là Tưởng Mông??”

“Nhìn cậu ta nhiều năm thương yêu nhóc như vậy, uống xong chén rượu này rồi mau về nhà đi thôi. Tưởng Mông, lần trước nhóc rời nhà trốn đi, nghe nói kế toán viên cao cấp cũng khóc, nhóc nhẫn tâm lại khiến cha mẹ thương tâm lo âu một lần nữa sao?”

“... Cho hỏi Tưởng Mông là ai a???”

Bạn học Tưởng Mông... Lê Mông nổi giận đùng đùng đặt mông ngồi xuống, cầm cốc lên uống một hớp lớn, sau đó phun ra đầy trời.

Phản ứng đầu tiên của Quan Phong là nhanh chóng quay đầu, rượu vang đỏ dính vào tóc mai đến phía sau đầu, người pha chế rượu đang đứng thẳng tai nghe lén trốn không kịp, khuôn mặt ở chính giữa hồng tâm, rượu rơi trúng mặt gã không phí phạm giọt nào.

“... Bạn học Tưởng con, rượu vang đỏ này rất đắt.”

“Còn không ngon bằng nước nho đâu.”

“Khẩu vị và giá cả không có liên quan trực tiếp, nhóc nói như vậy rất không lễ phép, ít nhất phải có chút kính sợ với đồng nhân dân tị chứ!”

Lê Mông: “...”

“Hellen, bảo lái xe đem bạn học họ Tưởng này về nhà đưa cho cha nhóc... Tiện thể đưa hoá đơn cho Cận Viêm, sau giá của rượu vang đỏ tùy tiện viết thêm mấy số vào nữa.”

Đại đệ tử phái Nga Mi kiêm nữ sát thủ giày cao gót Hellen lập tức gật đầu một cái, còn chưa kịp đi lên kéo Lê Mông, tiểu thái tử lập tức chui xuống phía dưới bàn tuyên bố: “Cháu không về!”

“Vì sao?”

“Vì cháu mới đi trốn!” Lê Mông run run cái tai, nói: “Hơn nữa giờ cháu nhìn thấy bọn họ có cảm giác rất kì quái, không biết dùng thái độ gì nói chuyện với bọn họ... Nếu sau ba ngày mới về nhà, bọn họ sẽ tập trung chú ý vào chuyện rời nhà trốn đi, chứ không phải thái độ của cháu với chuyện này như thế nào. Cháu sẽ không phải xấu hổ.”

Quan Phong khẽ nhíu mày một chút, sau một lúc lâu hỏi: “Việc này có ảnh hưởng gì đến nhóc sao?”

“Đương nhiên là có ảnh hưởng!”

“Khó hiểu quá,” Quan Phong nói, “Cận tổng và kế toán viên cao cấp vẫn là người giám hộ của nhóc, nhà

nhóc vừa không thay đổi quan hệ, vừa không tăng giảm dân số, thậm chí ngay cả chuột cũng không ít đi con nào, thì có ảnh hưởng gì?”

Lê Mông trả lời lại một cách mỉa mai: “Nhà chú mới có chuột!”

“Đúng thế, ta nuôi hai con.” Quan Phong kiên nhẫn nói, “Thật ra ta có một em gái cùng mẹ khác cha, một em gái cùng cha khác mẹ, một em trai không cùng cha không cùng mẹ, hai con mèo, hai con chuột, một con sóc...”

Hắn đột nhiên trầm mặc một lúc lâu, kiên định nói: “Nghiêm khắc mà nói con chó nhà Đoạn đạo diễn nuôi kia cũng có một nửa quyền giám hộ là của ta. Ta cũng từng cho nó ăn nữa.”

Lê Mông ló đầu từ ghế ra, trợn mắt há mồm.

“Cho nên mới nói, quan hệ hỗn loạn như vậy ta vẫn còn sống, nhóc thì có gì quái dị?”

Quan Phong uống một ngụm rượu, ngọn đèn mờ mờ của quán bar chiếu sáng sườn mặt trong suốt như băng của hắn, ngọn đèn vàng ở xa xa chiếu vào mắt hắn, tạo bóng mờ trên mí mắt.

“Quan tổng,” Tự đáy lòng Lê Mông nói: “Cha mẹ chú có thể sinh con...”

Quan Phong nho nhả lễ độ nói: “Cám ơn.”

Lê Mông nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, chậm rãi bò ra khỏi băng ghế, ngồi bên cạnh Quan Phong, gục đầu.

“Thật ra cháu cũng không thấy mất hứng, chỉ là cảm giác có chút kì quái. Lúc trước Cận Viêm là ba cháu, cháu ăn hiếp ông ấy thế nào cũng không quan trọng, nhưng hiện tại mọi thứ đều thay đổi, trong lòng cháu đúng là không được tự nhiên...”

“Lúc trước em trai ta cũng không biết nó là con ruột, sau này mới nói cho nó.”

“Thế có gì thay đổi không?”

“Ừm, lúc trước nó rất đáng ghét.” Quan Phong suy tư vài giây, nói: “Bây giờ vẫn đáng ghét như thế.”

“... Anh ta không thấy kì quặc gì sao?”

“Ta đã sớm biết sự thật nên cảm giác chẳng sao cả. Còn nó đã là người trưởng thành rồi, tâm tư của người trưởng thành đều chôn giấu rất sâu. Nhóc có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa người lớn và trẻ con không?”

“Là cái gì?”

“Lúc người lớn đau thương và buồn bực, đều yên lặng trốn đi điều chỉnh tâm lý tiêu cực của mình vì biết trên đời này mỗi người đều có nỗi khổ không nói nên lời, sẽ không có ai dừng bước lại nghe mình khóc. Mà trẻ con như nhóc, đều cho người khác xem vẻ tươi cười lẫn nước mắt của mình, vì trên đời này còn có người quan tâm nhóc có bình an vui vẻ hay không, chỉ cần nhóc chìa tay ra xin sự giúp đỡ thì nhất định sẽ được đáp lại.”

Quan Phong đưa tay sờ sờ tóc Lê Mông, nói: “Nhóc chạy đi như vậy, thật ra là đem vấn đề ném cho người lớn. Nhưng người lớn lại không nợ nhóc cái gì, nhóc nhận được yêu thương nhưng không đền đáp lại, nhóc đòi lấy mọi thứ cũng không có gì để trả về.”

Lê Mông cái hiểu cái không, hỏi: “Giờ cháu cần phải làm gì?”

Quan Phong trầm mặc thật lâu, thở dài nói: “Ta cũng không biết... Đừng đem vấn đề của nhóc ném cho ta, Lê Tiểu Mông. Nhóc sắp trưởng thành rồi, phải tự mình giải quyết.”

Quan tổng không hổ là đàn ông sống cả đời trong xã hội, đối phó một Lê Tiểu Mông chưa tinh thông sự đời thật sự là dễ như trở bàn tay.

Chờ đến lúc ra khỏi quán bar, tâm lý Lê Tiểu Mông từ ‘Dám giấu diếm con lâu như thế con không trở về nhà cho hai người sốt ruột’ thành ‘Oa oa oa thật áy náy không dám về nhà đối mặt với ba mẹ nên làm sao bây giờ?’.

Quan Phong vuốt vuốt đầu nhóc, đầy ý nghĩa nói: “Không sao, về nhà đi, Cận Viêm và Tưởng Khâm đều yêu nhóc. Nhớ năm đó ta bệnh sắp chết ba mẹ cũng không đến giường bệnh liếc mắt nhìn ta một cái, sau này khi xuất viện ba ta mới bảo lái xe đến đón ta, ta xúc động đến mức không biết nói cái gì...”

Lê Mông ôm eo Quan Phong cọ cọ: “Chú Quan, giờ cháu cảm thấy rất có lỗi với chú! Cháu đúng là đang ở trong hạnh phúc mà không biết hưởng! Sau này đến chỗ cháu ăn cơm đi, nhà cháu sẽ đối đãi với chú như người một nhà!”

Quan Phong vui vẻ nói: “Ngoan.”

Tay Hellen run rẩy mở cửa xe, cảm giác thế giới quan của mình hoàn toàn bị đổi mới.

Quan tổng ngài từ nhỏ là con độc nhất kim tôn ngọc quý của nhà giàu thế gia nha! Ho khan một tiếng là chấn động cả nhà nha! Lúc trước ngài vì mấy lý do không thể tưởng tượng được ‘Khoai tây xắt ra không đủ nhỏ’, ‘Bột pha cà phê nhìn không đủ đẹp’, ‘Đi làm muộn 35 giây’, ‘Eo rất to (chú thích: 26 inches)’ vân vân mà sa thải 37 trợ lý! Còn có năm ấy ngài 18 tuổi ở Paris đi bệnh viện là vì ngài với bọn xã hội đen ở đó đi hộp đêm chơi thuốc cần bản là không ai dám để cho lão tổng tài lẫn lão phu nhân biết hơn nữa ngài ngủ ba ngày ba đêm sau còn tự đi bộ xuất viện nha! Thật đó nha!!

Quan Phong lạnh lùng hỏi: “Hellen?”

“Vâng Quan tổng.” Hellen lập tức cúi người kéo cửa xe ra, mặt đầy vẻ hiền lương thực đức.

Quan Phong đưa Lê Tiểu Mông về nhà, vui vẻ đầy mặt nhìn nhóc bước vào cửa.

Trước khi đi Lê Mông còn đặc biệt ân cần cọ cọ Quan Phong, tỏ vẻ nghe hắn nói một buổi bằng mười năm đọc sách, cảm giác cuộc sống 16 năm đều sáng rõ, về sau nhất định sẽ nghe lời ba mẹ nói. Về mặt Quan Phong đầy thắng lợi nhìn nhóc vào cửa, cảm giác mình là một người thầy quang vinh và vĩ đại.

Kết quả thầy giáo còn chưa xoay người, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

“Về muộn như thế mà còn dám bảo là đi dạo! Dám học theo mấy thằng bắt lương! Mẹ thằng nhỏ lấy roi ra đây cho anh! Ông đây hôm nay phải cho nhóc ném gia pháp!!!”

Quan Phong: “...”

“Dám gạt ba chạy đi uống rượu! Còn một thân mùi rượu! Cả người xiêu xiêu vẹo vẹo, làm sao bây giờ mẹ thằng nhỏ!”

Cận Viêm cầm cổ chân Lê Mông ra sức lắc lắc như lắc con gà con: “Mẹ thằng nhỏ nhanh ra đây! Con trai chúng ta muốn bước vào con đường sai trái trở thành thằng con nhà họ Cận điển hình, chuyên đánh nhau gây chuyện không học vấn không nghề nghiệp!”

Lê Mông bên giấy dựa bên rơi lệ: “Buông con ra ba không phải ba của con! Con muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ba! 110! Mau gọi 110! Ở đây có quái vật muốn bắt cóc con aaaaaa!! (Nguyên bản là ‘quái cây cao lương’, không biết là thể nào luôn, có thể hiểu nôm na là quái vật có da màu đen, thấy trẻ con là mắt sáng lên).

Quan Phong: “...”

Lê Mông rút cuộc cũng thoát khỏi ma chướng, dùng tốc độ tề ra quần mà chạy nhanh đi để lại khói bụi mù mịt, tốc độ kia giống như thỏ thoát khỏi miệng chó hoang mà bị cắn đứt đuôi. Quan Phong chỉ cảm thấy một trận gió quét tới, sau đó váy của Hellen tung bay.

Cận Viêm ở trong nhà giậm chân mắng to, bị Tưởng Khâm tha về phạt quỳ bàn máy tính.

Thầy Quan âm u cảm thấy vẫn nên đem Lê Tiểu Mông cắt thành từng khối rồi nhét vào thùng rác mới tốt.

Lê Mông thút tha thút thít khóc xong, đem nước mắt nước mũi đều lau trên áo sơ mi mà mỗi một sợi vải

đều tản ra khí tức sang quý của Quan Phong, sau đó một bên yêu cầu ‘Cháu khóc một muỗng ăn gà rán’, ‘Đem bình muối cho cháu gà rán nhạt quá’, ‘Cận Viêm rất đáng giận cháu phải đoạn tuyệt quan hệ cha con!’, ‘Oa oa oa cổ chân cháu đau quá’ một bên níu lấy Quan Phong hết sức làm nũng: “Đưa cháu đi S thị nha! Cháu đi tìm ông bà ngoại! Đưa cháu đi S thị nha! Cháu đi tìm ông bà ngoại!”

Quan Phong vung tay lên, mười mấy bảo vệ của nhà họ Quan nháy mắt đem Lê Mông đóng gói thắt nơ bướm, suốt đêm mua vé máy bay, sáng sớm hôm sau chậm rãi lao đến sân bay.

Tướng Khâm gửi tin nhắn hỏi qua một lần, nghe nói Lê Mông muốn đến S thị, lập tức thấy yên tâm thoải mái. Lê Mông là con nít náo nhào, vừa ăn gà rán vừa thút tha thút thít hỏi: “Mẹ Tướng, Tướng Khâm hỏi em a? Hỏi em có ăn no không a? Hỏi em có ngủ ngon không a? Mẹ Tướng, Tướng Khâm sẽ vứt bỏ hết thấy bỏ trốn đi tìm em sao?”

Hellen quay đầu rống giận: “Lời kịch sai hết rồi!!!”

Lê Mông ăn gà rán no, lau đôi mắt ngấn lệ nấc lên nấc xuống trên máy bay. Kết quả bị tiếp viên hàng không thấy, kéo nhóc đứng lên hung hăng véo mặt nửa ngày, lại cầm bánh bích quy hoa quả chocolate đến chiều đãi nhóc, nhóc suýt nữa không kìm được mà trợn trắng mắt.

Sáng ngày hôm đó có nắng nhẹ, máy bay đến S thị nhanh chóng lướt qua đường băng, âm âm vang vọng trời xanh. Quan Phong đứng ở ngoài sân bay, híp mắt nhìn một lúc lâu, gần như im lặng thở dài.

“Tướng tiên sinh định tối nay đi máy bay đến S thị, nói Cận tổng cũng đi theo.” Hellen buông đi động nói: “Anh ấy nhờ ngài ở đây một thời gian trông nom giải trí Thời Tinh, nhiều nhất hai tuần họ sẽ quay về.”

Quan Phong gật gật đầu, xoay người đến bãi đỗ xe.

Gió buổi sáng thổi qua ngã tư, xa xa máy bay và bóng mây biến thành một, dần dần biến mất không thấy. Hellen đi theo Quan Phong, sau một lúc lâu lại nói: “Lại nói tiếp, ngài với Lê Mông thật kiên nhẫn, nhưng lúc trước với đại tiểu thư và nhị thiếu gia...”

“Tôi đối với trẻ con rất kiên nhẫn,” Quan Phong thần nhiên nói, “Bởi vì chính mình đã phạm rất nhiều sai lầm, mới gặp phải nhiều rắc rối đi đến ngày hôm nay, cho nên mong muốn đem kinh nghiệm dạy cho bọn nhóc, khiến bọn họ không phải trải qua khổ sở mờ mịt như tôi.”

Hellen nghe được sững sốt.

“Tôi dạy cho cô cùng Lê Mông, kì thật đều là những đạo lý như nhau, chỉ là bọn cô giờ có thể không tiếp thu ngay được.”

Quan Phong đi nhanh qua ngã tư, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc bị gió thổi bay của hắn, khuôn mặt như tượng đồng hoàn mỹ mà lạnh băng. Hellen ở tại chỗ ngốc một hồi lâu, mới đột nhiên có phản ứng, giẫm

chân vôi vàng đuổi theo.

66. Chương 66

Lê Mông xuống máy bay, đón taxi đi đến nhà ông bà ngoại. Ba Tuổi mẹ Tuổi nhìn thấy cháu trai quý báu miệng đều cười toe, cho nhóc ăn ngon, ba Tuổi còn dẫn nhóc đi khắp mấy nhà khác, nóng lòng đem chuyện nhóc là á quân Hoa Sóc ra tuyên bố cho thiên hạ biết.

Tuổi Khâm và Cận Viêm đêm khuya mới đến, lúc hạ cánh không đến quấy rầy người lớn mà lặng lẽ đi khách sạn thuê phòng.

Cận Viêm nghiêng răng nghiêng lợi với Phương Nguyên, hơn nữa không muốn nán lại ở S thị chút nào. Theo hần nghĩ, Tuổi Khâm đi bệnh viện thăm Phương Nguyên quả thực là đang cho hần đội nón xanh (giống bị cấm sừng, tức là vợ đi ngoại tình). Vì tổ về mình đối với việc bị đội nón xanh rất phẫn nộ, Cận Viêm không phân phải trái lời Tuổi Khâm đến giường lớn khách sạn lăn một đêm, còn buộc anh trên giường nói đủ loại lời khiếm nhã.

Kết quả sáng ngày hôm sau khi Tuổi Khâm đang đánh răng nhớ lại, lập tức trở nên hung ác, lời Cận Viêm đang dùng bữa sáng ở bàn ăn kéo vào phòng tắm hành hung. Lúc bọn họ xuất phát đến nhà họ Tuổi, ốt Cận Viêm phải dán băng y tế OK, trên mũi còn dấu vết hồng hồng khả nghi.

Lần trước Tuổi Khâm trúng đạn nằm viện, rời bệnh viện đã vôi vàng trở lại thành phổ H, mẹ Tuổi đã có vẻ bức bối. Lúc ấy Tuổi Khâm đồng ý sẽ nhanh chóng về gặp bà, nhưng ngay sau đó Cận Viêm bị bắt, anh lại còn vào trại tạm giam, đến đến về về rất lâu sau, bây giờ mùa hè cũng đã qua.

Mẹ Tuổi bụng đầy tức giận đã trở thành oán niệm sâu sắc: “Mày còn về làm gì? Rõ ràng mày không có ba mẹ vẫn sống tốt! Có mày hay không vẫn thế!”

Tuổi Khâm ngoan ngoãn đứng nghe giáo huấn, giống như học sinh tiểu học tuân thủ theo nội quy. Cận Viêm nở nụ cười mầu mực, đem bao lớn bao nhỏ gì đó lấy ra.

Ba Tuổi nhìn thấy Cận Viêm thì không thuận mắt, còn chưa kịp mở miệng trách cứ, Cận Viêm liền cúi đầu đưa cho ông hai điều thuốc Đại Trung Hoa, sau đó nháy mắt hết sức ý bảo Lê Mông đi lên làm nũng dờ ilyc chú ý đi. Ai ngờ Lê Mông vừa thấy ba, giên kiêu ngạo đi truyền từ Tuổi Khâm lập tức phát tác, lắc lư hai cái chân nhỏ lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt đi giả bộ không thấy.

Cận Viêm nhất thời giận dữ, lòng nói thẳng con mình nhỏ nhen! Quần không được mẹ nhóc ta còn không quần được nhóc sao! Tiền tiêu vật hàng tháng lập tức huỷ bỏ! Còn có điểm tâm, tiền trợ cấp ăn vặt, tiền trợ cấp “Khuya khoắt ngủ không được cùng tiểu cừu ăn chocolate”, tiền trợ cấp gì đó cứ từ từ huỷ hết!

Nhưng mới gặp mặt mà đánh con là không khôn ngoan, dù sao cha mẹ vợ công kích mạnh máu lại nhiều (bạn nào chơi game chắc cũng hiểu, nói chung là có ý bảo cha mẹ Tuổi Khâm mắng chửi vừa lâu vừa độc vừa dài không dứt), rất cần nhờ thần khí của Lê Mông ra đại sát chiêu.

Vì thế Cận Viêm nở nụ cười hiền lành, từ túi quà tặng lấy ra viên chocolate cực lớn, giơ về phía Lê Mông cảm ơn vẫy vẫy tay.

Con mắt Lê Mông không di chuyển.

Nhưng trong đầu nhóc có một viên chocolate đường kính mười cm thật lớn đang xoay a xoay, nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên đứng dậy, cả giận nói: “... Ông!”

Ba Tưởng: “A.”

“Đừng làm khó mẹ cháu nữa! Mẹ cháu cũng không dễ dàng gì a! Ông xem đã nhiều lễ vật cho chúng ta như vậy, ông cũng nhanh nhanh cho người vào nhà mình đi!”

Ba Tưởng: “...”

Cận Viêm: “...”

Lê Mông một tay ôm đùi Cận Viêm, một tay với đến viên Chocolate, miệng ngọt như mật: “Mẹ, mau vào ngồi nghỉ ngơi một chút! Con đi giúp mẹ lấy nước! Con đến giúp mẹ lấy Chocolate!”

Con dâu Cận đột nhiên muốn bắt Lê Mông lại hành hung, lại muốn để Lê Mông đứng lên còn mình đem đầu đập bang bang bang lên sàn nhà. Hai loại cảm xúc hỗn hợp lẫn vào nhau, khiến hần nhất thời vô cùng rối rắm.

Ba Tưởng há miệng, phần nộ với Cận Viêm rốt cuộc không nói ra miệng được, mạnh bạo chụp lấy tay vịn của sô pha, than thở về phòng sách dùng bút lông viết chữ.

Vì thế Lê Mông vui vẻ đem Cận Viêm kéo đến sô pha ngồi xuống, cầm viên Chocolate như cầm chí bảo, chạy tới hỏi mẹ Tưởng: “Bà, con mời bà ăn chocolate có được không? Viên Chocolate lớn như vậy bà đã từng thấy chưa?”

Mẹ Tưởng mắng con trai mình đến thoải mái, lại bị cháu trai quý báu làm gián đoạn, giọng điệu lập tức thay đổi, cả giận phi một tiếng với Tưởng Khâm, xoay người ôm Lê Mông hai mắt đầm lệ: “Vẫn là cháu trai của bà ngoan. Tiểu Mông ngoan, bà không ăn, bà xuống phòng bếp đây, cho con ăn đấy!!”

Vì thế Lê Mông vâng dạ, mở giấy gói kẹo ra liếm liếm.

Kỳ thật chocolate dù lớn hay nhỏ thì vị cũng không có khác biệt gì, nhưng đối với tâm lý Lê Mông đang dừng lại ở một đứa bé lên năm tuổi mà nói, mọi điểm tâm lớn hơn bình thường đều là của hiếm. Lúc nhóc không ăn vật thì nhàn rồi đến sợ, liền bắt đầu nghĩ xem Cận Viêm rốt cuộc có phải là ba ruột của mình không. Một khi có cái gì ăn, liền lập tức đem điều này quảng ra sau đầu.

Tướng Khâm đỏ khốc đỏ cười, Cận Viêm lại bắt đầu ngứa răng nanh.

Phải cảm ơn công lao chọc cười của bạn học Lê Tiểu Mông, tuy rằng mẹ Tướng có vẻ mặt không tình nguyện, sắc mặt ba Tướng cũng đen lại, nhưng tốt xấu gì Cận Viêm vẫn được lưu lại ăn cơm.

Đây quả thực là đại sự kiện cần được đưa vào lịch sử. Cận Viêm từ hồi 7 tuổi quen biết với Tướng Khâm đến giờ cũng đã hơn 30 năm, hôm nay là lần đầu tiên cùng người nhà họ Tướng ngồi cùng bàn ăn cơm.

Lúc ăn cơm Cận Viêm đặc biệt ân cần, kính cẩn gấp thức ăn cho mẹ Tướng. Thịnh tình không thể chối từ, mẹ Tướng bị bắt ăn cơm gấp đôi bình thường, thật vất vả mới nuốt xong, hỏi: “Hai đứa nửa năm vừa rồi ở thành phố H rốt cuộc có chuyện gì? Mẹ sao còn nghe bảo bị cảnh sát thanh tra, còn bị bắt vào trại tạm giam?”

Cận Viêm chưa kịp nói chuyện, Tướng Khâm đã thản nhiên nói: “Là con vào, bị người vu hại. Ba hẳn là biết nửa năm trước tỉnh bọn con bầu cử lại iên luy tới nhiều nơi, Phương Nguyên cũng bị điều tra, ít nhiều gì cũng may có anh ta giúp đỡ, không thì cũng không thể thoát ra nhanh như vậy.”

Ba Tướng mẹ Tướng như lọt vào sương mù, nghi hoặc hỏi: “Vu hại con chuyện gì? Còn có chuyện của Phương Nguyên là như thế nào?”

“Chuyện làm sổ sách... Làm tài vụ một ít nhược điểm sao có thể không lưu lại? Nếu tra xét nghiêm túc, đại gia nào cũng có vấn đề.” Tướng Khâm dừng một chút, biểu tình ngưng trọng nói: “Vấn đề của Phương Nguyên khá lớn, nghe nói là tác phong làm việc lẫn sinh hoạt phạm phải sai lầm, cụ thể thế nào con cũng không biết, cũng không dám hỏi nhiều... Ai, dĩ có nói cho ba mẹ biết không?”

“Không có, anh họ con dù thế nào cũng không chịu nói cho người thân trong nhà...”

“Ai, con biết thế nào cũng sẽ thế này mà.” Biểu tình nghiêm trọng trên mặt Tướng Khâm hết sức thâm trầm: “Tin đồn về tác phong sinh hoạt là lớn nhất, dễ làm tổn thương người khác, hơn nữa thanh danh cũng không dễ nghe, Phương Nguyên không muốn nói với người trong nhà cũng có thể hiểu được.”

Mẹ Tướng kinh sợ hỏi: “Nghiêm trọng như vậy?”

Tướng Khâm im lặng gật đầu, sau một lúc lâu hình như nghĩ ra cái gì, nghiêm mặt nói: “Phương Nguyên nếu không chịu nói, ba mẹ trăm ngàn lần cũng đừng hỏi! Việc này ở thành phố S không có tiếng tăm gì, ba mẹ chỉ cần mở miệng hỏi, Phương Nguyên lập tức biết là con nói gì đó với ba mẹ. Anh ta vướng vào việc lớn như vậy, không chừng thẹn quá thành giận, trách con sau lưng nói chuyện của anh ta, con với anh ta làm sao có mặt mũi gặp nhau nữa?”

Mẹ Tướng đang còn nghi ngờ về việc con trai bị vu hại phải ngồi tù, muốn đi tìm Phương Nguyên hỏi tin tức, kết quả vừa nghe lập tức sợ. “Con nói cũng đúng! Việc của Phương Nguyên có cha mẹ nó bận tâm rồi, chúng ta vội vàng đi hỏi thì có ý nghĩa gì!”

Ba Tưởng vẫn còn nghi ngờ: “Nhưng chuyện con bị bắt đi trại tạm giam, rốt cuộc...”

“Đều là chuyện nhỏ, đã qua rồi. Ở đó cũng không khổ sở gì, ít ra là do có Phương Nguyên.” Tưởng Khâm dừng một chút, nghiêm túc nói: “Tiếc là ba mẹ không thể đi cảm ơn anh ta, để con lên đi thăm.”

Ba Tưởng còn muốn nói gì đó, mẹ Tưởng giải quyết dứt khoát: “Đúng thế, chúng ta thăm hỏi nó bảo không phải như thế, còn nghĩ chúng ta hỏi thăm gì sau lưng nó, như thế trái lại lại gây xấu hổ!”

Cận Viêm vụng trộm đem mặt chôn ở sau bát cơm, cười đến mức bả vai rung rung, kết quả bị Tưởng Khâm đập một cước dưới bàn ăn. Càng đáng giận là ngay sau đó Lê Tiểu Mông cũng cáo mượn oai hùm đập tiếp một cước.

“Nhưng ba mẹ là người lớn giả vờ không biết còn có thể, con không thể không tỏ vẻ gì.” Mẹ Tưởng sâu xa nói: “Hai đứa đều là con một, đều là anh em bà con hần là nên đỡ đần cho nhau. Cứ vậy đi, buổi chiều hôm nay mang chút lễ vật đến bệnh viện thăm nó, thuận tiện khuyên nhủ nó!”

Cận Viêm thất thanh nói: “A không cần đâu!”

Ý kiến của hần bị làm lơ, Tưởng Khâm tự nhiên hỏi: “Địa chỉ bệnh viện là gì?”

“À, con nói với lái xe là bệnh viện tỉnh là được, đợi mẹ tìm mảnh giấy viết phòng bệnh cho, con đừng nhầm lẫn.”

Tưởng Khâm dễ dàng giải quyết nguy cơ bại lộ, lại thuận tiện sắp xếp lộ trình đi thăm Phương Nguyên, an tâm cúi đầu ăn cơm. Cận Viêm vò đầu bứt tai không yên ổn, nghĩ mẹ Tưởng có ý tứ gì, chẳng lẽ muốn tác hợp Tưởng Khâm và Phương Nguyên sao, chớ má, Phương tiểu tam làm sao xứng được với mình, anh mình thân võ mà lại bằng thanh ngọc khiết! Dứt khoát là thế! Cận tổng đằng đằng sát khí không thể theo đến bệnh viện, buổi chiều bị mẹ Tưởng mạnh mẽ ép ở lại phòng bếp gọt khoai tây.

Tưởng Khâm mặc áo T-shirt bụi. quần bò trắng sạch sẽ, thoải mái nhẹ nhàng như sinh viên 18 tuổi, mang theo một giỏ trái cây ra cửa thăm Phương Nguyên. Cận tổng ghé vào cửa sổ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, hận không thể bóp cổ Phương Nguyên, một đạo chém xuống sạch.

Nhưng mà hần cũng chỉ tưởng tượng mà thôi, vừa nghe thấy từ ngoài phòng bếp truyền đến tiếng bước chân, lập tức cúi đầu gọt khoai tây ra vẻ hiền lành. Ba Tưởng đi ngang qua liền thấy tổng tài công ty giải trí ngồi ở phòng bếp nhà mình gọt khoai tây, mà vợ mình thì ngồi ở bàn mỉm cười, nhất thời cảm thấy mấy cái răng nanh đều nhức.

...

Phương Nguyên ở phòng đơn trong bệnh viện tỉnh, phòng thì khó kiếm, hoặc là trong nhà có tiền, hoặc là có chút quan hệ.

Tướng Khâm muốn đi vào phải đăng kí, hộ sĩ gọi điện thoại nội tuyến, thanh âm thoải mái hỏi: “Phương tiên sinh, có một vị Tướng tiên sinh muốn tới thăm ngài, xin hỏi ngài có tiện gặp ngài ấy không?” Bên kia không biết nói gì đó, cô hộ sĩ nhìn vào giấy đăng kí: “Tướng Khâm... Ngài ấy tên là Tướng Khâm.”

Cô buồng điện thoại, cười nói: “Phương tiên sinh nói mời ngài vào.”

Tướng Khâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, Phương Nguyên đưa lưng về phía anh, đứng hứng ánh mặt trời ở cửa sổ sát đất.

Giấy dán tường của phòng bệnh có màu trắng, đầu giường có bó hoa bách hợp lớn, toả ra mùi hương nhàn nhạt trong không khí, nhưng cũng không thể xoá hết mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. Đối diện giường bệnh còn có TV đang phát ra âm thanh, nhìn qua không giống phòng bệnh, ngược lại là giống nơi tĩnh dưỡng của một cán bộ kỳ cựu về hưu.

Tướng Khâm tùy tay đem cái giỏ đặt trên giường, cười hỏi: “Anh là đến dưỡng bệnh, hay là đoán nghỉ ngơi?”

“Bệnh cũng không có gì, cảm mạo đã sớm khỏi rồi.” Phương Nguyên quay đầu nhún vai, nói: “Chỉ là lúc trước bị cậu gây chuyện ở toà án, mặt mũi đều bị ném sạch, ở trong này trốn một thời gian tránh đầu sóng ngọn gió mà thôi. Cậu thế nào?”

Tướng Khâm không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười nhìn hắn.

Biểu tình của anh vô cùng bình thản, hoàn toàn không có nửa điểm diều võ dương oai, hoặc bố thí đồng tình hay dương dương tự đắc.

Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ cảm thấy hai người lúc ấy rất tốt, thậm chí một chút lục đục cũng không có.

Phương Nguyên đột nhiên có cảm giác vớ vẩn, dường như tranh đấu gay gắt kinh tâm động phách lúc trước đều trở thành trò đùa vô hại giữa bạn bè với nhau, trong nháy mắt liền chẳng thấy có gì quan trọng.

“Nghe mẹ tôi bảo anh bị bệnh, muốn đến thành phố S thăm hỏi. Vừa lúc tôi gần đây nhàn rồi, vụ án đã xong, cả ngày ở nhà không có việc gì làm... Anh có ăn chuối không?”

Phương Nguyên gật gật đầu, Tướng Khâm ném chuối cho hắn, còn mình thì cầm táo nhai răng rắc răng rắc. “Thì ra là sau này anh thực sự bị tôi làm cho thê thảm?”

Động tác bóc chuối của Phương Nguyên dừng một chút: “... Kỳ thật cũng tầm tạm. Chỉ là lúc ấy tâm cao khí ngạo, có cảm giác rất mất mặt.”

“Người bị đánh là tôi, anh có cảm giác rất mất mặt?” Phương Nguyên nở nụ cười.

Hắn không muốn nói cho Tưởng Khâm biết, lúc bị gọi về thành phố S, đoạn thu hình kia cả tổ chuyên án đều biết. Tưởng Khâm thân là bạn đời hợp pháp của Cận Viêm, tính hướng thể nào đã sớm không cần giấu, mà hắn là tinh anh xã hội hơn 30 năm, cường bức lợi dụng còn bắt người có quan hệ huyết thống với mình quan hệ đồng tính, thật khiến nhiều người rớt mắt kính.

Phương Nguyên từ nhỏ là đã một người ưu tú, tiểu học luôn đứng trong top ba thành phố, trung học lại tham gia vận động viên quốc gia với những tư cách khác nhau, đại học năm nhất ở trong hội học sinh toả sáng, đi đến đâu cũng không thiếu người ngưỡng mộ. Cuộc sống quá mức trôi chảy biến tính cách hắn thành bén nhọn, phong cách phá án cũng mạnh mẽ vang dội, nhiều cảnh viên trong ngành công an nghe tên hắn đều sợ hãi.

Nếu không phải là đoạn video kia quay cảnh Tưởng Khâm đánh trả và phản kháng rõ ràng, chuyện này mà lan ra, tất cả mọi người đều nghĩ Tưởng Khâm vì tìm hiểu tin tức, dùng sắc dụ Phương Nguyên.

Cho nên lúc hắn trở lại thành phố S rất áp lực, thái độ của cấp trên đối với hắn vẫn không rõ ràng, rốt cuộc là quảng đi hay là giữ lại, trong lòng hắn cũng chưa rõ.

Lúc ấy áp lực tâm lý của hắn rất lớn, không chỉ là thấy sỉ nhục và thất bại, đối với Tưởng Khâm hắn cũng có một chút không cam tâm.

Phương Nguyên trước kia cũng không phải không kết giao bạn gái, tiếc là hắn mất cao tâm ngạo, đối với con gái luôn bắt bẻ đủ điều, vất vả lắm mới tìm được người phù hợp điều kiện, sau này lại bởi vì vấn đề như vậy mà không thành.

Sau hắn cũng nghĩ thoáng hơn, phương diện sinh hoạt cá nhân cũng dần dần tùy ý hơn, tuy không thể nói là vô cùng truy lạc, nhưng cũng không tinh tâm nhập định nữa.

Lần này có hắn ý đồ với Tưởng Khâm, mặc dù có nhiều tâm tư phức tạp lẫn đen tối ở trong, nhưng tổng thể mà nói là tương đối thật lòng. Tưởng Khâm là người thông minh, đồng thời lại có tính cách vợ hiền ẩn giấu, phù hợp với yêu cầu bạn đời hoàn mỹ của Phương Nguyên, hắn nghĩ chỉ cần mình ra tay một lần, đối phó với Cận Viêm chỉ là một bữa ăn sáng, với Tưởng Khâm cũng dễ như trở bàn tay.

Ai ngờ Cận Viêm còn chưa có phản ứng, Tưởng Khâm đã cho một bàn tay tát iề sạch sẽ lưu loát.

Lúc còn thiếu niên Tưởng Khâm luôn chèn ép hắn, nhiều năm qua đi, Phương Nguyên tưởng rằng mình đã có thể đứng từ trên cao nhìn xuống anh, ai ngờ vẫn bị đè đầu.

Một bàn tay kia đâu chỉ đánh vào mặt hắn, quả thật là đem hắn đánh học máu.

“Biết anh không sao tôi cũng an tâm, tôi đoán được cũng không có người có thể làm gì anh, dù sao dưỡng vẫn còn ở vị trí kia.” Tưởng Khâm vứt hột táo đi, xoa xoa tay nói: “Vụ án của Cận Viêm giờ cũng chấm dứt rồi, hy vọng về sau hắn có thể an phận một chút, không dính vào mấy chuyện lung tung rắc rối... Dù sao ở giữa hai người các anh, tôi cũng rất khó xử.”

“Cậu không sợ tôi đem chuyện tên họ Triệu nói cho người khác?”

“Ngộ sát không khó nghe như *** loạn em họ. Huống chi, Phương Nguyên, tôi ở trong vòng luẩn quẩn hỗn loạn làm ăn buôn bán, thật sự không trốn tránh phía sau Cận Viêm được, trời đổ xuống cũng không đánh đến trên đầu tôi. Mà anh thì, anh đem chuyện của tôi nói ra, không sợ tôi giận dữ đến mức bất chấp mất cả chỉ lẫn chài, khiến anh thân bại danh liệt?”

“...” Phương Nguyên trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Cận Viêm đối với cậu rất tốt?”

“Đúng thế.”

“Trong mắt cậu thì tôi đây lại là thế nào?”

Lúc hỏi cái này biểu tình của hắn rất bình tĩnh, Tưởng Khâm nhìn hắn trong chốc lát, mới nói: “Anh rất cố chấp.”

“... Tôi cố chấp?”

“Anh tự xem mình ở vị trí rất cao. Thắng lợi luôn là của anh, chính nghĩa luôn đứng về phía anh, anh muốn bắt người thì nhất định người đó tội không thể tha, anh yêu ai thì nhất định người kia cũng phải yêu anh... Thực sự là khiến người ta ghét.”

“Cho nên cậu chán ghét tôi?”

Tưởng Khâm dừng một chút, nói: “Không có.”

Bọn họ đối diện thật lâu, Phương Nguyên đi qua giường bệnh đến trước mặt anh, lạnh lùng nói: “Tôi không tin. Cậu tới thăm tôi rồi cuộc là muốn làm gì?”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ tiến vào phòng bệnh, Tưởng Khâm hơi hơi nheo mắt, độ cong của mi mắt có thể rõ ràng thấy được. Hai người bọn họ cứ mặt đối mặt đứng như vậy, đến lúc Phương Nguyên trong nháy mắt đột nhiên sinh ra xúc động không muốn tìm kiếm đáp án nữa, hắn vừa định nói coi như thôi đi cậu xem như tôi chưa hỏi gì cả, Tưởng Khâm lại chậm rãi nói: “Không biết... Tôi chỉ cảm thấy, muốn đi xem một chút xem anh có cần tôi giúp gì không.”

Phương Nguyên hơi có chút ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới chần chừ nói: “Tưởng Khâm... Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?”

“Sao?”

“Chuyện ở Thời Tinh giải trí lần đó... Sau này cậu còn hận tôi không?” Tưởng Khâm nở một nụ cười khó có thể nhận ra.

“Đã sớm không còn cảm giác. Tôi đưa bằng chứng chuyện của anh ở toà án anh còn hận tôi sao?”

“... Cũng không còn cảm giác.”

“Cho nên a, nghe nói anh bị bệnh, tôi chỉ là tới thăm anh thôi.”

Bọn họ từng có nhiều lừa gạt lẫn lợi dụng như vậy, nhưng mà khi sóng gió đã bình ổn, bọn họ lại chăm chú nhìn nhau, mọi hiềm khích đều nháy mắt biến mất vô tung, đó là do không gì phá được tác dụng của quan hệ huyết thống.

Phương Nguyên thở dài, cúi đầu. Sau vài giây hần cảm thấy Tưởng Khâm nhẹ nhàng sờ tóc mình, nói: “Cảm ơn đã thích tôi, thực xin lỗi.”

“... Ừm, không sao.”

....

Trên đường cái ngoài bệnh viện ngựa xe như nước, ánh tà dương ở thành phố chiếu xuống mấy toà nhà cao tầng, phản chiếu lại, xuyên qua ngọn cây, chiếu lên đường cái. Cận Viêm ngậm điều thuốc đứng dưới đèn giao thông, một chốc cúi đầu đếm kiến, một chốc ngẩng đầu xem đồng hồ, lông mày nhăn cả lại.

Tưởng Khâm lén lút đi đến phía sau hắn, còn chưa kịp dọa người, Cận Viêm đã mạnh mẽ xoay người cả giận nói: “Vì sao lại lâu như vậy?”

“A!” Tưởng Khâm hoảng sợ: “Hung dữ cái gì! Ai bảo anh lén đi ra, khoai tây đã gọt Xong rồi sao?”

“Ông đây mới đến, chẳng lẽ trở mặt nhìn em chuẩn đi yêu đương vụng trộm với tên họ Phương? Nói cho em biết, khoai tây đã sớm gọt xong rồi, mẹ vợ bảo anh sửa xong điều hoà là có thể muốn làm gì thì làm!”

“Ai là mẹ vợ anh? Anh có mẹ vợ sao? Đó là mẹ chồng!”

“Mẹ chồng cái đầu em ấy, mau cùng chồng về nhà sinh hoạt phụ thê. Này cái xe kia chờ chút!! 100 đồng tiền cho anh, cái taxi này cho tôi...”

Cận thổ phỉ ra vẻ như thật mang theo vợ, như sói xám lớn ngậm chặt dê nhỏ, khẩn cấp chạy về ổ để chậm rãi thưởng thức. Tưởng ngạo kiều đáng thương bị kéo chạy, vừa muốn đỡ kính cho khỏi rơi xuống, vừa muốn chú ý cho khỏi ngã, lên xe suýt nữa đầu đụng vào móng Cận Viêm.

...

Ở một nơi khác Thành phố S, mẹ Tưởng làm xong đồ ăn, nhìn đồng hồ, giận dữ nói: “Đi đằng nào rồi, mắt thấy đến giờ cơm chiều còn không về nhà?”

Lê Tiểu Mông lập tức lấy lòng đung đưa cái đuôi: “Lập tức sẽ trở lại, ba mẹ lập tức sẽ trở lại.”

Ánh chiều tà dần dần hạ xuống, vô số chiếc xe và người đi đường hội tụ trên đường, đi khắp bốn phương tám hướng về nhà. Hơn mười năm trước bọn họ chật vật không thể tả vội vàng trốn khỏi quê nhà, giờ phút này đắm mình dưới màu vàng đỏ của ánh hoàng hôn, ánh nắng ôn nhu bao lấy người tha phương.

Ở phương xa màn đêm buông xuống, vô số ngôi nhà đã lên đèn, từ trên cao nhìn xuống thành phố S, giống như một dòng sông dài cuộn cuộn không có điểm dừng. Mà ngọn đèn của Cận Viêm và Tưởng Khâm, đang ở nơi bóng đêm và ánh chiều giao nhau, loé ra tia sáng mỏng manh mà ấm áp, yên lặng chờ đợi bọn họ từ phương xa về nhà.

– Chúng ta Happy Ending –

67. Chương 67: – Hoài Thương – Phiên Ngoại – Ghi Chép Nhật Ký Sinh Nhật Của Cận Viêm

Sinh nhật 10 tuổi của Cận Tiểu Viêm, Tưởng Tiểu Khâm lấy tiền vặt tích góp từng chút một trong thời gian qua, mua một chiếc bánh ngọt, đôi mắt trông chờ chạy đến bán nhanh.

Cận Viêm từ nhỏ đã không thích ăn đồ ngọt, cắn một ngụm tượng trưng, còn lại đều do Tưởng Khâm khờ khề ăn hết.

“Tớ không có mẹ.” Cận Tiểu Viêm ngồi ở bên cạnh sâu kín nói.

Tưởng Tiểu Khâm một miệng toàn bơ, nghi hoặc nhìn hắn một cái: “Cậu có mẹ mà?”

“ ... ”

“Không sao,” Tưởng Tiểu Khâm ra vẻ người lớn nói, “Cậu còn có tớ mà.”

Sinh nhật hai mươi tuổi của Cận Viêm, Tưởng Khâm ở thành phố khác rất xa phải ngồi xe, chạy tới đại học gặp hắn.

Lúc đó Cận Viêm đã bị đuổi học rồi, đi theo Cận Vệ Quốc làm xã hội đen, mỗi người trên đường nhìn thấy hắn đều phải kêu một tiếng Cận ca. Tiểu Cận ca ánh mắt độc ác, ra tay ngoan chuẩn, rất có tư thế trò giỏi hơn thầy, một loại ca ca tỷ tỷ đều khấn Phật không thôi, khấn thiết hy vọng hắn sớm lấy được một người

vợ đoan trang hiền thực, phá vỡ quy luật không sinh ra được đứa con nào hiền lành của nhà họ Cận.

Bị kị thác kỳ vọng lớn, đồng chí Cận Viêm lại vô tri vô giác, hần được bảo đi sinh nhật, kết quả đi rồi đâu đâu cũng thấy oanh oanh yến yến, tất cả đều là em gái/ con gái/ cháu gái của mấy trưởng lão... Một đội quân tóc dài đông như nước.

Cận Vệ Quốc nước mắt tung hoành ngang dọc, lôi kéo tay em trai nói: “Lão út a, kiên cường lên, hương khói nhà họ Cận toàn bộ nhờ vào em...”

Tâm địa gian xảo trong bụng Cận Viêm còn chưa kịp rục rịch, tiếng chuông di động đã vang lên, Tưởng Khâm ở bên kia đầu dây hỏi: “Sao cậu không ở kị túc xá?”

“Cậu! Sao cậu lại tới đây?”

“Vội tới chúc mừng sinh nhật cậu a.”

Cận Viêm nháy mắt hồn phi phách tán, một cước đá văng Cận Vệ Quốc, chạy nhanh như sắp tè ra quần.

Sau đó nhà họ Cận biết được sự tồn tại của Tưởng Khâm, từ trên xuống dưới đều có chung mối thù, quyết định đem hồ ly tinh nam xấu xa này đuổi đi. Cận Vệ Quốc thân là đại ca, không thể đổ trách nhiệm cho người khác, đành phải vác mặt tới cửa, chỉ vào Tưởng Khâm nước miếng bay tứ tung nói: “Đừng có mơ! Cậu cả đời đừng nghĩ đến chuyện bước vào cửa nhà họ Cận!”

Tưởng Khâm lạnh lùng nói: “Thật không?” Sau đó ánh mắt liếc ngang.

Cận Viêm chỉ cảm thấy ánh mắt đó có dao, lại thấy mình thật oan uổng, đầu gối lập tức mềm xuống, lôi kéo tay Cận Vệ Quốc chân thành tha thiết nói: “Đại ca, kỳ thật em họ Tưởng...” Sau đó xoay người bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Tưởng Khâm: “Thân ái anh yêu em anh không thể không có em em xin hãy tin tưởng chân tình sáng như ánh mặt trời của anh ngàn vạn lần đừng bị mấy kẻ tiểu nhân châm ngòi ngày mai anh với em đi đồn công an sửa lại họ...”

Tưởng Khâm kiêu ngạo đắc chí: “Họ không cần sửa lại, ở rể đi!”

Cận Viêm: “Không thành vấn đề!”

Cận Vệ Quốc: “...”

Đêm trước ngày sinh nhật 30 tuổi của Cận Viêm, vì một hợp đồng quan trọng phải kí ở nước Mỹ, ước chừng hai tháng không trở về, đến mức cả mắt cũng phát xanh rồi, gọi điện thoại kể lể với Tưởng Khâm: “Cho dù đi cả đêm anh cũng phải về...”

Sinh nhật, cũng là ngày hân về nước, giải trí Thời Tinh chuẩn bị tiệc rượu long trọng, kết quả hân ở sân bay trốn thoát khỏi nhân viên tiếp đón, lén lút chạy đi tìm Tưởng Khâm ở hội trường, tính toán chuẩn thời cơ lừa gạt, ở trong phòng nghỉ ư ư a a nửa ngày. Lúc đó da mặt Tưởng Khâm mỏng, làm giữa ban ngày ban mặt cảm thấy then quá hoá giận, vừa thích vừa không dám kêu lớn, cắn mạnh vào môi khiến môi nứt ra, sau đó nghe thấy bên ngoài cửa một đám người âm ỉ chạy tới chạy lui: “Cận tổng đâu? Cận tổng đến sân bay chưa?” “Vì sao không nhận điện thoại, bữa tiệc bắt đầu rồi làm sao bây giờ?” “Trời ạ hay là lạc mất rồi, báo cảnh sát báo cảnh sát!”

Không phá đám sự vui vẻ của ba mẹ, Lê Tiểu Mông nho nhỏ mặc tây trang, đeo yếm nhỏ, vừa phun nước bọt vừa cắn ngón tay mập mập. Các nhóm cô chú lòng nóng như lửa đốt vây quanh nhóc hỏi: “Cục cưng ngoan, ba cháu đi đâu cháu có biết không?”

Lê Tiểu Mông trầm tư suy nghĩ vài giây, ngốc ngốc nói: “Ba ba... ăn cơm cơm!”

Cận Viêm thừa dịp hỗn loạn lén chuồn ra khỏi phòng nghỉ, từ cửa sau chạy đến cửa trước, làm ra bộ mới xuất hiện, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến. Kết quả mới đi vào cửa đã bị Cận Vệ Quốc phát hiện: “Thằng kia con mẹ nó đứng lại! Đi ăn cơm gì mà ăn đến tận hai tiếng!”

Cận Viêm lạnh lùng nói: “Em còn trở về tiếp tục ăn mà, thử nói nhiều thêm một chữ xem?”

Kết quả ở bữa tiệc tất cả mọi người đều bàn luận vấn đề ăn cơm của Cận tổng, suy luận xem hân ăn gì, đưa ra đủ loại suy đoán: kì trân hải sản? Mãn Hán Toàn Tịch? Chẳng lẽ là cái gì gì mà nữ thể thịnh? (đồ ăn bày trên cơ thể trần truồng của con gái). Tưởng vợ hiền nghe xong mặt lúc đỏ lúc trắng, sau khi bữa tiệc kết thúc không nói hai lời, xông lên đánh vào mông Lê Tiểu Mông: “Này thì ba ba ăn cơm! Này thì ba ba ăn cơm!”

(Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa)

Lê Tiểu Mông không phụ sự kì vọng mà oa oa khóc lớn, khiến Cận Viêm đau lòng không chịu được. Kết quả một phút sau hai người lại vui vẻ, Lê Tiểu Mông lau nước mắt, xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn, thút thút lôi tay mẹ đi ăn kem ly.

Sinh nhật 40 tuổi của Cận Viêm, Thời Tinh giải trí phát triển đến thời kì đỉnh cao, toàn bộ công ty xoa tay tính toán, vì hân chuẩn bị một lễ mừng long trọng, xa hoa, xa xỉ mà khó quên xưa nay chưa từng có.

Nhưng hằng năm đều làm lễ mừng sinh nhật, Cận Viêm đã có chút chán, thâm nghĩ ở trong nhà cùng người thân cùng nhau đoàn tụ, ăn bữa cơm ước điều ước, xem phim và vân vân xong một ngày.

Hân hao hết sức chín trâu hai hổ đùn đẩy công văn, huỷ bỏ cuộc họp, tan tằm kích động về nhà – đúng vậy, đồng chí kiêm ông chủ Cận Viêm mẫu mực hôm nay còn đi làm – sau đó vào cửa thấy phòng khách toả ra ánh sáng ấm áp của ngọn nến, trên bàn cơm trải khăn trắng, dao nĩa bạc, mùi tăng thịt bò toả ra khiến

người khác thềm nhỏ dài.

Người hiểu ta chỉ có Tưởng Khâm! Cận Viêm mở cờ trong bụng, tiện đà não bở cũng mở ra, thâm nghĩ ở trong phòng bếp nhất định vợ mình đã cởi sạch mặc tạp dề tình thú chờ mình “beep...” lại “beep...”.

Vì thế hần khom lưng, nhón chân, lặng lẽ chạy đến cửa phòng bếp, nhiệt tình dào dạt giang hai tay ra: “Vợ....”

“Ba ba sinh nhật vui vẻ!” Lê Tiểu Mông sung sướng nhào lên.

“Cha vợ sinh nhật vui vẻ!” Trát Tây sung sướng nhào lên.

“Mị mị mị mị mị mị!” Cừu nhỏ sung sướng nhào lên.

Cận Viêm: “...”

Cận Viêm bị mấy người như hổ đói vồ mồi ấn ngã xuống đất, lập tức bùng nổ: “Sao mấy đứa lại ở đây hết thế này? Cậu gọi tôi là cái gì?!”

Trát Tây vô biểu tình xoay người tránh đi: “Hừ.”

Cận Viêm như bị sét đánh, một phen túm lấy Lê Tiểu Mông, định giơ chân phát hoả, đột nhiên Tưởng Khâm ở phòng ngủ thò đầu ra: “Lăn qua lăn lại cái gì thế thân ái? Muốn bị đánh à? Rửa tay rồi đi ăn cơm, chờ anh nửa ngày rồi!”

Cận Viêm bị cắt ngang, hồn nhiên quên mất chính mình định phát hoả chuyện gì, ngốc lẳng nửa ngày, đột nhiên thấy có cái gì đó cản ống quần mình.

“...Lê Tiểu Mông! Mang cừu nhỏ của con đi chỗ khác!”

Cận tổng oán khí đầy bụng ngồi ở bàn ăn, trên đỉnh đầu đều là sương mù đen.

Nhưng Lê Tiểu Mông hoàn toàn không hề cảm thấy ánh mắt kia của ba nhóc, vẫn hưng trí bừng bừng ôm Tiểu Mị đút sữa. Trát Tây quy củ ngồi cắt tảng thịt bò, sự tồn tại của cậu khiến Cận Viêm trăm lần không thể lý giải – khó có được bữa tối với ánh nến lẳng mạn, nhà người không biết thức thời đem Lê Tiểu Mông đi chỗ khác đi, còn ngồi đây cắt thịt bò?

“Vì bữa tối là cậu ấy làm,” Tưởng Khâm không lưu tình chút nào nói, “Tay nghề nấu ăn của Trát Tây tốt lắm, em thấy anh nên theo cậu ấy học đi.”

Ở một góc nhà ăn đặt một bình hoa cắm đầy hoa bách hợp, trên bàn cơm cũng có lọ hoa hồng tươi đẹp ướn át. Rượu vang đỏ dưới ánh nến lung linh, kết hợp với âm nhạc chậm rãi, làm người ta say mê lún sâu vào.

Cận Viêm rót cuộc cũng thuyết phục mình không nhìn ba tên đang cạ ăn cạ uống kia, lôi kéo tay Tưởng Khâm thâm tình thổ lộ: “Thân ái, cảm ơn em đã chuẩn bị nhiều thứ cho sinh nhật của anh như vậy...”

“Tạm tạm,” Tưởng Khâm nói, “Thịt bò là Trát Tây nấu, hoa hồng là Lê Mông mua, trang trí nhà ăn là hai đứa nó làm, hoa bách hợp được đặt trên lưng cừu nhỏ mang về... Em rất cuộc phát hiện nuôi sủng vật trong nhà thật là tốt, về sau có thể huấn luyện nó ngậm dép lê đưa cho chúng ta.”

“... Thân ái em cũng vất vả mà, ít nhất rượu vang đỏ này...”

“Trực tiếp lấy ở tủ rượu của anh.” Tưởng Khâm vui mừng nói, “May mà lần trước đòi ly hôn còn có một chai chưa ném bể.”

Cận Viêm: “...”

Tưởng Khâm: “...”

Phu phụ hai người thâm tình chăm chú nhìn nhau, sau một lúc lâu Cận Viêm chợt loé linh quang, kích động nói: “Sáng kiến! Ít ra sáng kiến là của em!”

Tưởng Khâm trốn không kịp, bị Cận Viêm ôm sát vào trong ngực, ngọt ngào nói: “Thân ái, ta chỉ cần biết trong lòng em có anh! Nến, bữa tối và vân vân thật sự là không thể lãng mạn hơn! Làm em nhọc công làm nhiều thứ cho anh như vậy, nào chúng ta cùng cạ chén!”

Tưởng Khâm ngạo kiều tâm bảo không tốt, quay đầu muốn chạy trốn, đáng tiếc bị Cận thổ phỉ ôm lấy đầu, “Hắc hắc hắc hắc” mạnh mẽ đút cho hai ngụm rượu vang đỏ, sắc tí chết.

“Cận! Viêm! Anh cố ý Cận Viêm! Buông tay, buông tay!”

“Ha hã, thân ái thật là mạnh miệng, em yêu anh như vậy, không thể rời bỏ anh...”

“Ai mẹ nó không rời bỏ anh anh buông tay ra!”

“Nào chúng ta cạ thêm chén nữa, a...”

Trát Tây tận chức tận trách cắt xong thịt bò, một miếng đút cho Lê Mông, sau một lúc lâu mới thở dài nói: “Tưởng tổng thật đáng thương.”

Lê Mông và Tiểu Mị cùng nhau gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.” “Mị mị, mị mị.”

Sau con mắt cùng nhau nhìn đối diện, chỉ thấy không có người, dưới bàn ăn mơ hồ truyền đến âm thanh kịch liệt đấu tranh: “Cận Viêm anh đừng quá phận!” “Vợ há miệng nào, a...”

“Thật sự là rất đáng thương!” Hai người đồng loại tiếc nuối lắc đầu, sau đó tay nắm tay, mang cừu nhỏ, cùng nhau ra ngoài xem phim.

Đôi phu phụ già mất hết mặt mũi ở trước mặt hai đứa nhỏ, Tưởng ngạo kiều tức giận đến mức cơm cũng không ăn xong, rượu đổ xuống người nên chạy như điên đi tắm rửa. Cận thổ phỉ như thú vật vẫy khốn ở ngoài cửa phòng tắm xê dịch nửa ngày, thật vất vả mới chờ được vợ tắm xong, mới ra đã bị hổ đói vồ mồi, quyết đoán mang lên giường ăn không còn một mảnh.

Phu phụ này quả thật là không có mặt mũi không có da mặt, giống như Lê Mông thường xuyên cười nhạo bọn họ là, ở phòng ngủ đi ra là anh anh em em, mâu thuẫn gì cũng đều không còn nữa.

Đúng lúc đêm nay làm chuyện xấu sớm, làm xong ánh đèn đường vẫn rực rỡ, ánh trăng sáng trưng, Cận Viêm trong lòng lãng mạn ôm ấp tình cảm như được ăn xuân được, vì thế đề nghị: “Chúng ta đi xem phim đi!”

Tưởng ngạo kiều bị hàng phục, đương nhiên không phản đối.

Bọn họ dính như keo đi đến rạp chiếu phim, mua vé tình nhân, dính như keo xem xong một bộ phim sinh lý tử biệt rỗng tuếch. Mọi người đều che miệng lệ rơi đầy mặt, chỉ có hai người trong bóng đêm anh đút em một miếng bắp rang bơ, em đút anh một ngụm kem ly, xung quanh đều là phấn hồng ngọt ngào, dường như chỉ sợ không khiến người ta phát giận đem hai người bọn họ ra ngoài thiêu sống.

Khi bộ phim kết thúc, đèn sáng lên, nhóm tình nhân ánh mắt đỏ bừng xếp hàng ra ngoài, Cận Viêm còn chưa mãn nguyện hỏi: “Sao lại hết rồi?”

Tưởng Khâm dùng sức rút bàn tay bị hấn kẹp giữa đùi, cũng hơi nghi hoặc: “Bộ phim này nói về cái gì thế?”

Phu phụ hai người nhìn nhau, nhanh chóng vứt vấn đề phim ảnh ra sau đầu, tay nắm tay dính như keo về nhà.

Kết quả về nhà rồi hai người còn không yên lặng, một người bưng chén rượu vang đỏ chạy đến ban công ngắm trăng. Ở thành phố làm gì có thể xem được trăng đẹp, đêm nay trời còn đầy mây, Tưởng Khâm đùa nghịch kính viễn vọng nửa ngày, cuối cùng còn bảo: “Không được, tìm không ra. Nếu không để lần sau ngắm đi.”

Cận Viêm đem Tưởng Khâm ôm vào lòng, một bên ngửi ngửi một bên không để tâm nói: “Ừm, dù sao cơ

hội còn nhiều, kính viễn vọng đem về đừng đánh mất... A em không dùng dầu gội cũ, đừng động đây! Để anh ngủ anh ngủ!”

“Anh mới đừng động đây! Một bó tuổi rồi có thể yên lặng được không!”

“Ai bảo người đàn ông của em một bó tuổi rồi? Đồng chí Tưởng Khâm, anh đại biểu cho tổ chức cảnh cáo em, không được phép xuống giường liền trở mặt...”

Hai người giãy đến giãy đi, cuối cùng trở người, bùm một tiếng đều ngã sòng soài trên mặt đất. Tưởng Khâm thẹn quá hoá giận xoay người, Cận Viêm lại quần lên người anh, còn không ngừng hỏi: “Ghét bỏ anh già sao? Hả? Có phải ghét người đàn ông của em già không?”

“Anh được lắm Cận Viêm! Muốn bị đánh à?”

“Ừ anh chỉ biết, em xuống giường cái là không biết điều, còn muốn động thủ đánh chồng...”

Tưởng Khâm mặt đỏ như muốn xuất huyết, trở tay muốn đánh người, lại bị Cận Viêm ôm lại, kề sát cổ vừa hôn môi vừa thì thào nói: “Già thì già, chờ đến lúc ông đây 80 tuổi vẫn còn đè em ra được, cứ chờ đi hừ hừ!”

Tưởng Khâm đỏ khốc đỏ cười, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu: “Khi đó em không 80 chắc?”

Cận Viêm nhất thời vui mừng hơn hở, “Ừ, khi đó Lê Tiểu Mông vô lương tâm khẳng định là chạy rồi, chỉ còn hai người già chúng ta mỗi ngày trải qua thế giới hai người... Không, không đúng, em lúc nào cũng không phải ông già, em ở trong lòng anh vĩnh viễn là 18 tuổi.”

Hắn hôn nhẹ lên mặt Tưởng Khâm, lại cười nói: “Vĩnh viễn là 18 tuổi.”

Tưởng Khâm muốn nói gì đó, mặt lại đỏ hơn trước, hơn nửa ngày mới mập mờ nói: “Anh cũng... như thế.”

Không biết tầng mây kia tán đi lúc nào, ánh trăng từ chân trời mơ hồ lộ ra, chiếu lên mặt đất tạo nên bóng người, vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau.

Mây bay sao sáng, một chút ánh trăng non kia nhanh chóng thẹn thùng rụt trở về.

Ở cửa phòng khách sau ban công, Lê Tiểu Mông cố sống cố chết giữ chặt dây thừng: “Tiểu Mị! Không thể qua đó a Tiểu Mị! Muốn bị ba ba làm thành thịt dê kho tàu hả Tiểu Mị...”

“Mị mị! Mị mị!” Cừu nhỏ muốn chạy đến ban công, nhưng sức lực không đấu lại với sức người.

Trát Tây một tay nắm tay Lê Tiểu Mông một tay ôm lấy Tiểu Mị, lại nhìn thoáng qua ban công, không biết liên tưởng đến điều gì, khuôn mặt tú-lơ-khơ ngàn năm thế mà cũng hơi đỏ lên, “Đừng náo loạn, đều đi ngủ đi.”

Cừu nhỏ còn không thành thật, bị Trát Tây không nói hai lời mang đến phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, lông tơ tuyết trắng được hong khô, rồi bị ném lên giường Lê Tiểu Mông. Lê Tiểu Mông đêm nay cũng chơi đùa một mẻ rồi, mông lung kéo Tiểu Mị vào trong ngực, chốc lát sau liền nặng nề ngủ.

Trát Tây ngồi ở bên giường, bình tĩnh nhìn nhóc, muốn cúi đầu hôn một cái lại không dám, trong mắt tràn ngập thần sắc đấu tranh.

Sau một lúc lâu cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm càng lúc càng tối, sau mây mù còn có thể mơ hồ thấy ánh trăng nhẹ nhẹ, giống như sương mù vô hình bao phủ trái đất.

Thời gian còn rất dài.

Cậu nghĩ như vậy, nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ xuống.

Năm này qua năm khác, năm tháng an ổn, thời gian đẹp đẽ đều nằm trong tay.

Đán nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên.

(Đây là một bài thơ của Tô Đông Pha, có nghĩa là: Chỉ nguyện đời ta trường cửu, bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Thuyền quyên có thể hiểu là người con gái xinh đẹp, cũng có thể hiểu là mặt trăng, ở đây có thể hiểu thuyền quyên là người mình yêu.)

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon>